

Jean Parvulesco

Vladimir Putin și Eurasia

Traducere de Ruxandra Iordache
Ediție îngrijită de Iurie Roșca

Universitatea Populară
Chișinău 2017

CZU

Jean Parvulesco
Vladimir Putin
și
Eurasia

Ediție îngrijită de Iurie Roșca
Traducere de Ruxandra Iordache

Coperta Octavian Racu

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

© Universitatea Populară, 2017

ISBN

De același autor :

- *La Miséricordieuse Couronne du Tantra, Editions Ethos, Paris 1978*
- *Imperium, Editions Les Autres Mondes, Paris 1980*
- *Traité de la Chasse au Faucon, Editions de l'Herne, Paris 1984*
- *Diane devant les portes de Memphis, Editions Catena Aurea, Padoue et Paris, 1986*
- *La spirale prophétique, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1986 Grand Prix National de la Place Royale.*
- *La servante portugaise, Editions de l'Age d'Homme, Lausanne et Paris, 1987. Grand Prix Continental des Editions des Nouvelles Littératures*
- *Européennes et du Comité des Sept.*
- *Le manteau de glace, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1987*
- *Le soleil rouge de Raymond Abellio, Guy Trédaniel éditeur, Paris. 1987*
- *India, Editions Style, Paris 1988*
- *Les Mystères de la Villa "Atlantis", Editions L'Age d'Homme, Lausanne et Paris 1990*
- *Journal de l'Île de Pâques, Praeceptum, Louvain 1990*
- *L'Etoile de l'Empire Invisible, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1990*
- *Les fondements géopolitiques du Grand Gaullisme, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1995*
- *Rapport secret à la Nonciature, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1995*

- *Le Gué des Louves, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1995*
- *Le retour des Grands Temps, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1997*
- *Versailles, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1998*
- *Un bal masqué à Genève, Guy Trédaniel éditeur, Paris 1998, Prix des Treize*
- *Rendez-vous au Manoir du Lac, Jean Curutchet éditeur, Hélette 2000*
- *Le Visage des Abîmes, Editions L'Age d'Homme, Paris 2001*
- *La Pyramide des Braises, Editions Alexandre, Provins 2001*
- *La Stratégie des Ténèbres, Guy Trédaniel éditeur, Paris 2003*
- *En approchant la Jonction de Vénus, Editions Arma Artis, La Bégude de Mazenc 2004*
- *Mission secrète à Bagdad, Editions Jean-Christophe Pichon, Paris 2004*
- *La Palissade Indigo, Editions Arma Artis, La Bégude de Mazenc 2004*

Spirala profetică îl readuce pe Jean acasă

Este o plăcere să vedem filosofia și lupta eurasianistă înaintând și fiind pusă la dispoziție cititorilor românofoni. Ne putem felicita pentru faptul de a vedea opera geopolitică a lui Jean Parvulesco accesibilă dumneavoastră. Jean Parvulesco însuși fiind român, era o nedreptate faptul că opera lui nu putea fi citită de către compatrioții săi. Să sperăm că ea va avea darul să descopere optica noastră de avangardă celor care încă nu sunt cuprinși de această viziune tradițională. Să ne amintim de pericolele, semnalate de către Jean, pe care le comportă o politică fără geopolitică și o geopolitică ce nu este întemeiată pe adevărul divin și tradițional. Tradiția nu înseamnă nimic, dacă aceasta nu este înțeleasă prin intermediul cuvântului lui Dumnezeu; căci atât de multă lume s-a pierdut în grile de lectură eronate, dând uitării adevărul hristic. Prin urmare, adevărul nu e decât în Hristos; fără Hristos nimic nu este posibil. Căpitanul Codreanu spunea așa: *"Mai presus de națiune, noi recunoaștem principiile eterne și imuabile, în numele cărora trebuie să fim gata să luptăm, să murim și să subordonăm totul, cu cel puțin aceeași hotărâre, pe care o arătăm în numele dreptului nostru de a trăi și de a ne apăra viața. Adevărul și onoarea sunt, de exemplu, niște principii metafizice pe care le punem mai presus chiar decât însuși neamul nostru"*.

Această operă vă va aminti, de asemenea, despre necesitatea unei deschideri deopotrivă politice și umane către marea integrare imperială, fiindcă Europa noastră, cea pe care ne-o dorim, nu ține de socoteli imediate și politice; ea ține exclusiv de poporul european și de unitatea lui sacră. Viziunea politică a lui Parvulesco este una complexă. Dacă e să ne îndreptăm privirile întâi de toate spre prietenii lui, spre oamenii pe care i-a susținut, vom fi surprinși de diversitatea deopotrivă culturală și filosofică ce îi caracterizează. Nu putem înțelege asta fără a sesiza felul cum funcționează această viziune. Este vorba despre un strigăt al inimii, iar inima vorbește înaintea minții pe calea supremă a credinței, prin pasiunile ce traversează o linie de gândire întipărită în mod fundamental în ea, despre o grilă de lectură cu totul aparte. Așa cum spunea Jean în unul dintre ultimele sale

articole: ”În pofida afirmațiilor lui Samuel Huntington, Ortodoxia nu va reprezenta, în momentul regăsirilor noastre continentale eurasiatice, o linie de ruptură insurmontabilă: dimpotrivă, mobilizarea transcendențială a etosului european abisal, provocată prin tentativa americană de subordonare a Marelui Continent, va determina Europa catolică din Vest și Europa ortodoxă din Est să-și regăsească, în mod providențial, unitatea anterioară a aceleiași credințe și a aceleiași destin. Unitate imperială, credință imperială și destin imperial, încă o dată, iar de această dată definitiv”.

În ciuda unor reproșuri cu privire la un anume sectarism, pe care unii i le-ar putea aduce, observăm la Jean Parvulesco o deschidere totală către tot ce poate servi marelui proiect eurasiatist. L-am văzut când gaullist, când cu OAS (Organizația Armată Secretă), când mitterrandian, când chiraquian, luptând alături de angolezii din UNITA, apoi alături de protughezi după 25 aprilie. El nu vedea oamenii, așa cum deseori se întâmplă astăzi, doar din perspectivă negativă, ci sesiza în ei întâi de toate ceea ce făcea din aceștia pietre de temelie a mării Europe. Și dacă ideea noastră nu are clivaje cu adevărat politice, asta deoarece aceasta este profund înrădăcinată în sufletul popoarelor europene. Un vers roman spunea despre Cezar următoarele: ” *El a condus galii spre triumf, el i-a condus și spre Senat*”. Anume astfel trebuie să-și trateze un imperiu națiunile, astfel ca acestea să-și aibă locul lor în cadrul marelui proiect, păstrându-și propriile funcții, dar pliindu-se pe regulile imperiului pentru bunul lui mers. Aceasta e viziunea imperială a lui Jean Parvulesco.

Anume astfel a apărut Vladimir Putin în ochii lui Parvulesco drept un mare slujitor al proiectului imperial, deoarece el și-a plasat activitatea politică în slujba restaurării creștine a vieții din ex-URSS și a știut să dirijeze națiunile ce alcătuiesc Federația Rusă potrivit unei juste viziuni imperiale. Iar conducătorii europeni, dacă s-ar inspira din ea, ar avea de câștigat enorm. Sper că lectura acestei opere în spirală va înălța spiritele către o perspectivă mistică și geopolitică a unui mare destin al Europei, întruchiat de axa supremă Paris-Berlin-Moscova . Lectură plăcută tuturor!

*Prințul Stanislas Parvulesco,
Paris, august 2017*

Jean Parvulesco

Vladimir Putin și Eurasia

“Cel ce unifică politic Eurasia, împiedică formarea unei lumi unipolare, cel ce împiedică formarea unei lumi unipolare, sparge ambițiile Statelor Unite, cel ce sparge ambițiile Statelor Unite, salvează lumea”.

Michel d'Urance.

Guy Debord spunea odată că vremurile prezente au drept caracteristică faptul că revoluționarii s-au transformat în agenți secreți, iar agenții secreți în revoluționari. Această dublă inversare constituie fundamentul a ceea ce e pe cale a se petrece în prezent în profunzime.

Lui Udo Gaudenzi, această carte de luptă revoluționară împinsă la limită, angajată pe linia de trecere înspre ”istoria aflată la sfârșitul său”.

Prefață

La începutul tumultuos al anului 2005, se manifestă evenimente absolut decisive, cu forță, la adăpostul propriilor disimulări în desfășurare, disimulări ce păreau menite a le obtura, a le diminua adevărata importanță, dar și specificul sigur de a căuta o convergență tragică, angajată în direcția unei răsturnări finale a timpurilor și a sensului actual al istoriei lumii, îndreptată către al său sfârșit. Căci de acum înainte e lucru clar că ne îndreptăm ineluctabil către "sfârșitul lumii", expresie împrumutată de la René Guenon.

Bineînțeles, actualele gesticulații paranoice ale așa-numitei, de către Bill Clinton, "Superputeri Planetare a Statelor Unite", angajată cum e ea în incredibila acțiune de ingerință – în termenii unui conflict armat de amploare, cu implicații planetare – în Orientul Mijlociu, sub pretextul unei definitive aduceri înspre ascultare a Irakului, și al lichidării regimului național-revoluționar al lui Saddam Hussein la putere încă, mai ieri, la Bagdad, captivează pentru moment întreg orizontul actualității în curs, ne mobilizează exclusiv atenția (în mod cu totul greșit, de altfel, așa cum ne vom da seama de-a lungul prezentului text, care e și altceva, nu doar o simplă prefață).

Încercarea de amestec al Statelor Unite în Orientul Mijlociu care nu este, oricum, decât reluarea, repetarea, la un nivel de altfel superior, a încercării precedente de amestec direct în fosta Iugoslavie în Bosnia, în Kosovo, în Macedonia, și chiar în Serbia – și care a condus în cele din urmă la dominația politico-strategică totală a Statelor Unite asupra părții de Sud-Est a continentului european în ansamblu, având în spate Albania ca bază de control și de manevră.

Cu toate acestea, și în pofida unor aparențe false, adevăratul centru de gravitate în situația politică actuală la nivel planetar nu se află în Orientul Mijlociu, și nu are de a face decât într-un mod relativ cu sechelele ofensivei Statelor Unite asupra Irakului, și aceasta chiar în ce privește rațiunile oculte și mai mult decât oculte ale acestui asalt cu scopul mărturisit al unei totale devas-

tări. Adevăratul centru de gravitate al actualei politici planetare în ansamblul său se află, în realitate, în Europa, și are de-a face cu actualele eforturi de integrare imperială europeană în jurul Polului Carolingian franco-german și cu relațiile ulterioare pe care acesta înțelege să le antameze de urgență și să le aprofundeze în termeni de destin – în termenii înșiși ai ”celui mai mare destin”, istoric și supraistoric – cu ”Noua Rusie” a lui Vladimir Putin: în realitate, e vorba de proiectul deocamdată oarecum confidențial, în curs de realizare, al axei transcontinentale Paris-Berlin-Moscova, care marchează înaintarea relativ decisivă a schimbărilor revoluționare actuale la scara întregului continent european cu predestinare imperială eurasiatică.

Și totuși, marea politică europeană este – și nici nu ar putea fi altfel – o politică în mod fundamental conspirativă. Nu trebuie să ne temem de cuvinte. O politică fundamental conspirativă pentru că în ansamblul lor, opțiunile operative majore se petrec în umbră, în mod esențial în umbră, la adăpostul dispozitivelor speciale de diversiune strategică și de dezinformare controlată, ce urmăresc nu într-atât a distrage atenția Statelor Unite de la ceea ce e pe cale să se petreacă la ora actuală în Europa – și imposibil de păstrat cu adevărat ascuns, dată fiind supravegherea permanentă a serviciilor de informații politico-strategice ale Washingtonului – ci, în măsura în care e posibil, a face ca *aparențele imediate* ale cursului lucrurilor să fie ținute în margine, desubstanțializate, deportate undeva departe de realitatea veritabilă, de însemnătatea decisivă a procesului de integrare imperială europeană în derulare. O falsă realitate de schimb înlocuiește permanent adevărata realitate în acțiune, viitorul politic în dimensiunile lui imediat revoluționare, falsă realitate despre care trebuie știut că e emascuțată cu bună știință, subversiv împinsă în față pentru a crea diversiune, pentru a atenua caracterul dramatic al situației și pentru a dezarma semnalele de alarmă ce se apropie prea mult de dedesubtul lucrurilor. Astfel încât realitatea imperială europeană să nu riște să fie luată drept provocare abruptă față de ”*linia generală*” a intereselor vitale ale Statelor Unite; dar și pentru ca acestea să nu reușească totuși să capteze tot procesul de integrare imperială europeană a marelui continent, proces care, subteran, se desfășoară ineluctabil. Și care merge înainte, în ciuda piedicilor strategiei negative americane an-

gajate să țină piept, din umbră, succesiunii de mari operațiuni politice planificate împreună de Paris, Berlin, Moscova, dar și de New Delhi și Tokio, în vederea unui singur și același obiectiv politic-strategic final, acela al afirmării imperiale a celei Mai Mari Europe continentale, de dimensiuni "eurasiatice", al afirmării revoluționare a marelui "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului".

Chiar dacă Jacques Chirac a crezut că trebuie să vorbească, pentru aceasta, de un "Pact Refondator" al tratatului franco-german de Gaulle-Adenauer din 1963, celebrarea oficială a acestuia, care a avut loc la Versailles la sfârșitul lui ianuarie 2003, nu a lăsat să se vadă ceea ce se ascundea în spatele ei : și anume, punerea în mișcare a procesului subteran de integrare politică a Franței și Germaniei, astfel încât, la momentul potrivit, să se ajungă la ceea ce Aleksandr Dughin numea, într-un editorial răsunător, de la Moscova, "Imperiul Franco-German". "Trăiască Imperiul Franco-German", își intitulase el editorialul cu adevărat revoluționar, deopotrivă decisiv și vizionar, și care va rămâne așa pentru istoria celei mai Mari Europe pe care să se nască.

Deoarece e vorba de un "Imperiu Franco-German" merit a constitui polul istoric fondator al aceluși «*Imperium Ultimum*» la scara marelui continent eurasiatic, acel "Pol Vest", celălalt pol, "Polul Est" fiind constituit de Rusia, și, în spatele Rusiei, de India și Japonia ; cincisprezece zile după recunoașterea formală, la Versailles, a "Pactului Refondator" franco-german, președintele Vladimir Putin făcea o vizită oficială de stat la Paris, în timp ce prim ministrul lui Jacques Chirac, Jean-Pierre Raffarin, mergea, în același moment, la New Delhi, pentru discuții politico-strategice confidentiale cu prim-ministrul indian, Atal Bihari Vajpayee. Și am fi poate îndreptățiți să considerăm că discuțiile de la New Delhi dintre Jean-Pierre Raffarin și Atal Bihari Vajpayee fuseseră pregătite în timpul vizitei oficiale de mai multe zile la Paris a vice-premierului indian, L. K. Advani, cel care reprezintă, în cadrul guvernului de Uniune Indiană, aripa dură, revoluționară, a partidului aflat la putere, Bharatiya Janata Party (BJP). Pentru cunoscători, istoria, "marea istorie", prefăcându-se a se petrece la lumina zilei, nu-și desfășoară niciodată spirala decât în culise, în întunericul adânc din spatele a ceea ce este lăsat la vederea celor ce nu "sunt de acolo".

Oricum, un lucru e absolut clar: ce este acum pus în mișcare, nu se va mai opri. În secret sau nu.

A venit, deci, momentul, totuși, să nu mai ascundem realitatea încă acoperită a unei situații de fapt fără altă ieșire decât cea a unei conflagrații planetare totale: dacă cea mai Mare Europă continentală, "eurasiatică" se face, mai precis, azi, este pe cale a se face, în mod conspirativ, Statele Unite vor fi, prin aceasta, aduse în situația unei puteri de mâna a doua, chiar de mâna a treia. Rezultă deci a fi evident că scopul politico-strategic planetar suprem al Statelor Unite nu ar fi decât cel de a se opune prin toate mijloacele realizării "Imperiului European" al marelui continent al sfârșitului. Și cu adevărat prin toate mijloacele, inclusiv prin cel al unui război preventiv – un război nuclear-fulger – al Statelor Unite împotriva Imperiului European. Responsabilii politici europeni, cei de țin în mâini destinele viitoare ale celei mai Mari Europe, trebuie să aibă mereu în minte acest lucru. Deoarece aici se află ultimul cuvânt, piatra de încercare și testul suprem. *Proba focului.*

Aici ajungem la o situație de ruptură permanentă. Este ceea ce, în acest context de "limită ultimă", instabilă, în mod esențial echivocă și tragică, va explica condițiile conspirative în care procesul imperial european la scara marelui continent este în prezent antamat și derulat în spatele fațadei de aparențe de dezinformare, angajate în dialectica în acțiune a unei strategii de permanență diversivă, față de situației vizibile a lucrurilor, cu eforturi menținută, în mod deliberat, într-o lumină dezamăgitoare, ca și cum ar bate pentru vecie pasul pe loc, pierdută în nehotărâre și slăbiciune, lipsită de orice șansă de a "ajunge la bun sfârșit". Dezinformare, deci.

În timp ce *situația invizibilă* este cu totul opusă celei pe care o arată aparențele sale strategic traficate, disimulante, proiectul axei Paris-Berlin-Moscova, spre exemplu, este, în prezent, pe cale să se desăvârșească. Or, axa Paris-Berlin-Moscova reprezintă bătălia noastră decisivă.

Deoarece, pentru ceva timp încă, marea politică europeană continentală va trebui să fie condusă asemeni unei politici cu două identități, cu două niveluri antagonice de vizibilitate, o politică esențialmente conspirativă, o politică deopotrivă vizibilă și invizibi-

lă. O falsă politică vizibilă, și o realitate revoluționară în acțiune, invizibilă.

Și aici se va lăsa vederii – așa cum nu am încetat eu însumi a o spune, deja de mult timp – extraordinara importanță revoluționară directă a rețelelor activiste – de ceva vreme supra-activate – continental-europene constituite de ”grupurile geopolitice”, a căror misiune fusese – și mai este încă – de a veghea la dezvoltarea continuă a unei anumite conștiințe imperiale geopolitice naționale în cadrul țărilor din Marea Europă, mișcare ce acționează deja dincolo de cli-vajele naționale, într-o perspectivă ce poartă din ce în ce mai mult încărcătura ”marii istorii” în marșul ei subteran.

Astfel, în cartea de față, o carte deosebit de periculoasă, ce nu poate ajunge pe mâinile oricui, nu am făcut eu însumi nimic altceva decât a da o mărturie cu privire la mersul înainte al lucrurilor, al dezvoltărilor consecutive ale unei anumite conștiințe imperiale revoluționare la scara marelui continent european. Etapă cu etapă. Însoțind astfel propriul său curs, și cel mai adesea devansându-l, și încă cu mult : nu e o muncă analitică cea pe care o fac aici, ci o muncă în mod fundamental vizionară, al cărei orizont propriu se situează în istoria de dincolo de sfârșitul istoriei.

Primul articol din carte, intitulat *Doctrina geopolitică a URSS și ”Proiectul Oceanic Fundamental”*, al amiralului G.S. Gorșkov, a apărut în februarie 1977, iar ultimul, cu titlul *”Înălțarea lui Vladimir Putin”*, în decembrie 2004. De la unul la altul, procesul nașterii și dezvoltărilor revoluționare ale actualei conștiințe politice continental-europene este urmărit pas cu pas de-a lungul a mai mult de un sfert de secol : fiecare capitol din carte marchează o etapă ascendentă a noii conștiințe revoluționare supranaționale cu țintă imperială, în secret eshatologică, în a cărei avangardă se plasează această carte.

Și acestea mai cu seamă pe măsură ce evoluția evenimentelor vizibile și invizibile ale istoriei mondiale în derularea era ea însăși din ce în ce mai angajată într-o dialectică de convergență imperială, urmând emergenței progresive a conceptului de nou ”mare destin” revoluționar final care să integreze ansamblul geopolitic al ceea ce numim ”Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului”.

Or, de fapt, acest concept referitor la un nou "mare destin" imperial european răspundea el însuși emergenței prevăzute a "Noii Rusii" în derularea actualei istorii europene a lumii : o "Nouă Rusie" considerată, deci, agent revoluționar predestinat al schimbărilor abisale care aveau să se producă la vremea lor. Chemarea istoriei, răsunând din adâncuri, a triumfat asupra somnului dogmatic al Rusiei, împiedicată să existe. Iar "Noua Rusie" însăși apărea – oare nu ar trebui spus mai degrabă, *reapărea* – în cursul istoriei actuale prin venirea providențială a omului predestinat, a "conceptului absolut" Vladimir Putin, cel ce intruchipează "Noua Rusie" și tot ce înseamnă ea în raport cu schimbările imense în derulare în istoria lumii cuprinse de vertijul propriei sale destinații finale.

Astfel, ansamblul de texte ce constituie cartea de față reprezintă parcursul intern al spiralei unei conștientizări geopolitice imperiale continentale care trebuia - de la bun început și în mod necesar – să ducă la concluziile finale care sunt, aici, în prezent, ale sale. Și, ca atare, cartea de față trebuie să fie recunoscută ca o carte de luptă totală, care arată căile de acum ale oricărei conștiințe geopolitice imperiale a marelui continent. În același timp, dincolo de căile evoluției intime a unei oarecare conștiințe geopolitice finale, vom putea găsi secretul în acțiune, secretul ce trăiește din experiența spirituală de vârf, cea a *iluminării dialectice* legate de apariția însăși a acestei conștiințe, experiență spirituală de vârf pe care o putem considera ca pe o eliberare, ca pe o naștere, ca pe o acaparare secretă a puterii.

Marea geopolitică, "geopolitica transcendențială" este, în fapt, o mistică revoluționară în acțiune, care trebuie să ajungă la puterea absolută a conștiinței asupra politicului și, dincolo de politică, asupra "marii istorii" înseși, deoarece conștiința finală se identifică, în zilele noastre, cu mersul "marii istorii" înspre încheierea sa imperială ultimă, eshatologică, încheiere care se plasează în istoria de dincolo de sfârșitul istoriei.

"Acum vin alte vremuri". În perspectiva deja întredeschisă în fața noastră a acestei istorii de dincolo de sfârșitul istoriei, scala importanței problemelor politico-istorice se schimbă cu totul. Aici, dublul obiectiv al limitei ultime a "Noii Rusii" apare ca obiectiv al eliberării Constantinopolului și al predării Sfintei-

Sofia, la fel ca cel al stabilirii unei relații fondatoare, deopotrivă nouă și extraordinar de veche, cu India și, în spatele Indiei, cu Tibetul, Coreea și Japonia. ”Rusia, spune Aleksandr Dughin, este puntea Europei către India”.

Nu îi scria oare Wilhelm al II-lea vărului său Nicolai II, pe care îl numea ”Împărat al Pacificului”, că apartenența Coreei la sfera de influență directă a Rusiei constituia un fapt de o evidență incontestabilă? Nicolai II nu era oare cu ardoare obsedat de intervenția în profunzime, prin prezența efectivă a Rusiei în Tibet și în India?

Nu a întreprins el acolo, urmând sfaturile lui Badmaiev, mari operațiuni secrete în direcția Tibetului și a Indiei? La rândul său, Vladimir Putin, preluând mistic cauza abisală a Rusiei totale, veghind personal asupra regimului de canonizare pravoslavnică a Familiei Imperiale masacrate cu bestialitate de comunismul sovietic, nu și-a asumat ca fiind ale sale misiunile eshatologice ale ”Sfintei Rusii”? Nu a făcut ca Biserica Ortodoxă să participe direct la gestionarea marii politici actuale, reintroducând, astfel, sacrul în mersul Rusiei către destinul său reînnoit, către marile sale misiuni supra-istorice pe cale să vină ? Nu mărturisește el, deschis, propria credință creștină, flacăra credinței care nu a încetat să îl cuprindă încă din copilărie, reaprinsă de vizita sa la Ierusalim ? Nu are el legături oculte, dar susținute, cu Roma ?

Astfel, actualele regăsiri nupțiale dintre Rusia și Europa vor impune întoarcerea sacrului ce trăiește în sânul comunității imperiale a marelui continent. Ceea ce, dintr-o dată, va deplasa din nou și definitiv centrul de gravitație spirituală a ”Marelui Continent”, de la pozițiile materialiste ale conspirației troțkiste ce susține social-democrațiile – în final gonite de la putere, peste tot în Europa – până la orizontul unei istorii încă o dată deschise către intervenția – intervențiile – supranaturalului. Se anunță astfel venirea vremurilor senine ale noii mari întoarceri revoluționare către ființă și abandonarea dominațiilor subversive ale neființei. Vladimir Putin și ”Imperiul Eurasiatic” înseamnă ființă și întoarcere a ființei. Seninul de dincolo de sfârșit. Iar această zi va să vină.

Dar ar trebui poate să revenim asupra unui anumit punct. În fapt, nu am scăpat de a mi se reproșa destul de puternic faptul de a fi reprodus, în cartea de față, o lungă serie de articole ce se

succedă în timp, an după an, mai degrabă decât de a prezenta un fel de sinteză finală a lor, o sinteză a materiei propuse de aceste articole în ansamblul lor; integrarea lor, deci, într-o lucrare care să fi avut o imagine unitară, concentrată, globală. O carte de sinteză mai degrabă decât această lungă înșiruire de articole. Dar aceasta ar fi însemnat, atunci, să procedăm într-un mod cu totul opus față de ceea ce voiam eu să fac cu adevărat să reiasă din abordarea subiectului tratat, și anume venirea la ordinea zilei a conceptului deopotrivă politico-istoric și supra-istoric, "transcendental", al "Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului" și al relațiilor predestinate ale acestuia cu președintele Vladimir Putin. Ascensiunea unei gândiri geopolitice captate în propria sa devenire.

Deoarece, dacă, în ultimă analiză, geopolitica este o gnoză, și dacă, de acum înainte, unii din noi am ajuns să fim profund convinși, acum ar conta să putem revela și procesul însuși de naștere gnostică, de venire pe lume a conștiinței geopolitice finale, desăvârșite. Să surprindem, deci, procesul inițiativ al conștiinței geopolitice pe cale să se ridice din ea însăși la occidentul suprem al propriei sale identități finale, definitive. În fapt, dacă nașterea din ea însăși a conștiinței geopolitice ultime reproduce eroica ascensiune a spiralei inițiatice către ceea ce o atrage înspre înălțimi, este sigur că această ascensiune trebuie ea însăși să fie arătată, aici, cel puțin în aceeași măsură ca și conștientizarea ultimă către care înțelege în cele din urmă să se îndrepte. Nu numai destinația sa, ci și calea ei către aceasta.

Or, a surprinde procesul în desfășurare de ascensiune inițiativă înspre împlinirea sa ultimă – parcursul geopolitic ultim, și anume al acesteia către conceptul de "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului"- nu înseamnă în realitate altceva decât a urma drumul său de-a lungul seriei de articole a căror succesiune va fi constituit, în timp, chiar această ascensiune însăși: aici se află explicația întregă privind alegerea structurii expunerii, pe care am crezut de cuviință să o impun în prezenta carte. O simplă înșiruire de articole ? Poate. Dar, dincolo de asta, e și altceva. O înșiruire de articole, îmbrățișată de focul unei "conștiințe ultime".

Se va fi înțeles acest lucru oare ? Este mărturia trăită cu privire la experiența din mers a unei conștiințe geopolitice pe cale a se

împlini, ce constituie ea însăși această conștiință, a cărei împlinire merge totuși dincolo de experiența care o va fi vehiculat, ea însăși fiind propria sa înălțare sa conceptuală, și, dincolo de aceasta, ceva ce trebuie să sfârșească prin a o duce către acțiunea revoluționară imediată, către "acțiunea directă".

Iar concluzia va apărea, cred, prin ea însăși : așa cum e, prezenta carte nu are altă ambiție decât de a fi o unealtă contra-strategică decisivă într-o luptă totală, în lupta imperială finală a alor noștri.

Trăirea revoluționară secretă a geopoliticii fondează, devansând viitorul celei mai mari istorii în curs, misterul său ocult care nu este defel, așa cum am putea crede, cel de a însoți încercând să explice mersul înainte al istoriei: din contră, geopolitica în calitate de experiență gnostică abisală a istoriei este cea care îi stabilește scopurile ultime, și împinge înainte ultimele rațiuni eshatologice în acțiune.

Grila succesiunii de articole de luptă politico-revoluționară de vârf, supusă revizuirilor zi după zi, care constituie însăși substanța prezentei cărți, este aici pentru a sta mărturie, deasupra unui răstimp de un sfert de secol, despre faptul că conștiința geopolitică de avangardă n-a încetat a preceda viitorul revoluționar al istoriei în desfășurare; că, în fapt, istoria în mers nu încetează a urma emergența vizionară a unei oarecare conștiințe geopolitice, ale cărei fundații oculte, în cele din urmă, se dovedesc a fi de natură providențială. Este exact ceea ce, în corespondența internă, strict confidențială, a Societății lui Iisus, era denumit, în secolul XVIII, "planul secret al Împăratului". Nu al Împăratului de la Viena, ci al "Împăratului din Ceruri". Or, cu asta este spus totul.

Acțiunea geopolitică are deci o dublă natură care îi e proprie: ea vehiculează inspirația providențială directă a istoriei, a istoriei celei mai mari, și conduce, astfel, în același timp, în secret, dezvoltările politico-istorice ale istoriei în mersul său imediat spre înainte.

De asemenea, într-un anume sens, chiar suma în mișcare a articolelor de conjunctură adunate în cartea de față va fi făcut istoria lumii în desfășurare în prezent și deja atât de aproape de sfârșitul ei; și aceasta fie că o știm, fie că nu.

Tot atâția pași înainte înspre conștiința revoluționară ce ar trebui să ducă la constituirea "Marii Fortărețe Europene", chemată să facă față încercuirii politico-militare pe care Statele Unite sunt pe cale a o instala, angajate cum sunt în politica lor de cucerire planetară finală, "Fortăreața Europeană la scară mare" prevăzută, astfel, să destabilizeze, să neutralizeze noile direcții politico-istorice ale unei lumi care se apropie, subversiv, și într-un mod mai mult sau mai puțin accelerat, de o "criză planetară finală", inclusă în planurile secrete ale "Anti-Imperiului" deja amplasat la Washington. "Marea Fortăreață Europeană", a cărei centru de gravitație contra-strategic planetar este subteran mobilizat de "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin, a cărui predestinare imperială și eshatologică finală va schimba curând fața lumii și a istoriei. În realitate, putem prezice că *totul se va schimba*, și încă în mod definitiv.

DOCTRINA GEOPOLITICĂ A URSS ȘI ”PROIECTUL OCEANIC FUNDAMENTAL” AL AMIRALULUI G.S. GORȘKOV

”Care din cele două tabere va triumfa asupra celeilalte? Aceea care va ști să lase să apară, în sânul ei, voința de destin a omului providențial, care va fi, astfel, omul ultimei băătălii. Dar când va veni el? Ineluctabil, atunci când va fi ceasul”.

Belgrad, strada Dalmatinska

Sejurul forțat pe care am fost nevoit să îl fac la Belgrad, în vara lui 1948, în celula blindată a închisorii speciale a UDBA (Uprava državne bezbednosti – Administrația de Securitate a Statului, n.t.), la Dalmatinska, de o lugubră și sângeroasă amintire, mi-a oferit, între altele, ocazia de mă întreține, îndelung, zile și nopți întregi, cu unul din cei mai importanți responsabili ai grupului politic clandestin care, în anii 1946-1948, încercase să acționeze, din chiar interiorul grupului titoist constituit, urmând o linie de doctrină kominformistă, altfel spus stalinistă și anti-titoistă, prof. MT. Acesta, în mod uimitor sub-informat, sau de o imprudență sinucigașă, fusese escamotat de serviciile politice din Rankoviteh și băgat într-o celulă totalmete izolată, pe strada Dalmatinska, chiar în ziua întoarcerii sale de la Moscova la Belgrad. Prof. MT conducea, la Moscova, din 1947, Comisia Economică Permanentă a Kominformului, în spatele căreia se ascundea Direcția Europa Sud-Est a serviciilor politico-strategice operaționale care dublau, pe teren, aparatul politic întreținut la vedere de Kominform în România, Bulgaria, Iugoslavia și în Albania, și, mai disimulat, și în Grecia.

Or, adevărata rațiune a poziționării anti-kominformiste a guvernului național titoist de la Belgrad, constrâns, atunci, să răspundă deopotrivă defensiv și preventiv atacurilor – încercuirii – al căroi obiect îl făcea Iugoslavia, din partea frontului stalinist kominformist din Europa de Est, adevărata rațiune deci a rupturii majore, ireversibile, produsă în iulie 1948 între Iugoslavia și Uniunea Sovietică, se referea, foarte precis, la proiectele subterane ale mareșalului Tito și omul său din prima linie, Vukmanović-Tempo, care se grăbea să încropească o vastă mișcare de regrupare federală a Sud-Estului european, regrupare predeterminată de Belgrad, care trebuia să se alinieze, la momentul potrivit, pe pozițiile definite de Belgrad.

Vukmanović-Tempo, tovarăș apropiat al lui Tito și pentru mult timp ministru federal al muncii – era ministru, în orice caz, în perioada stagiilor mele forțate, în 1948-1949, în taberele de muncă din zona minieră Litva-Banović, în apropiere de Sarajevo – mi se pare mie a fi la originea liniei anti-kominformiste pe care se angajase Iugoslavia începând cu 1948. Vasta operațiune contra-strategică clandestină pe care o montase Vukmanović-Tempo în acel moment – maestru al ”marelui plan geopolitic pentru Sud-Estul european”, în secret nutrit de mareșalul Tito și apropiații săi – nu era altceva decât cea de constituire accelerată a unei Federații Sud-Est europene care să cuprindă, sub conducere politică implicit iugoslavă, Grecia, Albania, Iugoslavia, Bulgaria și România.

Prin intermediul Kominformului, I.V.Stalin reacționa cu o asemenea duritate, încât ruptura dintre Belgrad și Moscova s-a produs, ca să zicem așa, pe loc și definitiv. Cum Moscova mobilizase de partea sa întregul bloc prosovietic din Est, Iugoslavia s-a văzut de îndată proscrisă în interiorul ”taberei socialiste”, aruncată în tenebrele exterioare, împinsă către câmpurile de fertilizare politică a ”celeia de-a treia căi” (care, mai târziu, avea să ajungă la strategiile titoiste ale ”nealinierii”).

Aducându-se atingere zonelor, sferelor de influență imperialistă, nu te puteai aștepta decât la ce e mai rău. În realitate, mareșalul Tito nu putuse evita ”normalizarea” sovieto-kominformistă a Iugoslaviei, și să o evite la limită, decât suspendând brusc operațiunile subterane în desfășurare pe linia federativă sud-est

europeană animate de Iugoslavia, al căror responsabil de vârf Vu-kmanović-Tempo, fusese cumva adus în situația de a face pe Che Guevara al Europei de Est. Un Che Guevara *avant la lettre* și care nu și-a datorat salvarea personală decât inteligenței dialectice și manevrelor îndrăznețe cu care Belgradul a știut, pe de o parte, să se desprindă de Sud-Estul european, și pe de altă parte, să negocieze contra-cotitura replierii sale naționale în ”fortăreața iugoslavă”. Și toate acestea reușind să mențină distanțele necesare față de tabăra occidentală prin intermediul a ceea ce avea să devină ”ne-alinierea”, doctrină iugoslavă de înlocuire, de sprijin și de baraj ce avea să urmeze cariera ulterioară pe care o știm cu toții.

Dar să revenim, după această scurtă introducere în subiect la relațiile mele personale cu prof. MT. Când l-am întâlnit la închisoarea UDBA din strada Dalmatinska, fusese scos deja de vreo lună din izolarea aceea riguroasă. Destins, încercând să-și recapete puterea, considera că transferarea sa în celula comună avea o semnificație deosebit de pozitivă. Dar se înșela, și el, la fel ca mulți alții. În fapt, prof. MT a dispărut definitiv în vârtejul mării represiuni anti-kominformiste din acei ani, fiind executat, așa cum mă asigurase, în iarna lui 1949. Într-o tabără anti-kominformistă secretă din apropiere de Mitrovica. Dar eu am păstrat, intactă, amintirea destăinuirilor sale din celulă, care în esență se refereau la întrevederile sale de la Moscova cu I.V. Stalin și cu secretarul personal al acestuia. Generalul Aleksandr Poskrebîșev. Prof. MT era dintre aceia puțini căroră, în acel moment, le strângea brațul drept, spasmodic, cu o mână de fier:

- *Dumneata, tovarășe MT, vorbești, în noaptea asta, la mine, precum troțkistul Kardelj, mult iubitul dumatile tovarăș din Biroul Politic, la Belgrad. Asta mi se pare extrem de regretabil. Chiar credeți că noi nu știm care sunt activitățile clandestine ale lui Kardelj, relațiile lui cu sionismul mondial și troțkiștii efeminați din Intelligence Service britanic? De altfel, la voi, la Belgrad, Kardelj nu este singurul care întreține relații scabroase, dacă vă dați seama de cine vorbesc și nu vorbesc în același timp, dacă vă dați seama la cine fac aluzie. Știm asta foarte bine, și mai știm și multe alte lucruri. Dar în dumneata, tovarășe MT, în dumneata personal, vreau să am încredere. Știi că ești cu noi, că ești cu adevărat dintre ai noștri, și că ești, dumneata, singurul iugoslav inteligent, mult mai*

inteligent decât fazanul de Djilas. De altfel, ești sârb, și vorbești rusa ca și noi. Vezi dumneata, chiar în dimineața asta, când m-am trezit, m-am gândit la dumneata. Pentru că noi suntem cu ochii peste tot. Atunci, așa cum bine zice generalul Poskrebîșev, fii cu băgare de seamă, tovarășe MT. Am bătut Germania hitleristă și am anihilat nazismul, dar mai sunt încă, la noi înșine – chiar și la noi, vreau să spun – lucruri care nu merg. Există, vezi dumneata, încă mai există, conspirația troțkistă, strânsă ghem sub podea, chiar în propria casă, și care, susținută din exterior de linia antisovietică a troțkismului mondial, pândește insidios ocazia potrivită pentru a ridica din nou capul. Și totuși, noi credeam că îi zdrobisem capul acestui șarpe. Or, în fiecare zi trebuie să o luăm de la capăt. Aceasta este sarcina noastră revoluționară secretă, pe care o reluăm zi de zi, pe care în fiecare zi o facem să triumfe asupra morții și asupra forțelor morții făcând apel la moarte, manipulând moartea înșăși. Atâta vreme cât putem asta, îmi convine...

Generalul Poskrebîșev are dreptate și când vrea să vegheze asupra cuvintelor din lupta noastră neîncetată. Deoarece totul se leagă. Singurul concept care acoperă în întregime viziunea noastră strategică, sau, cum ar spune generalul Ștemenko, aici de față, viziunea noastră geostrategică a internaționalismului proletar, este cel care se referă la "misiunea planetară" a Rusiei Sovietice. Noi, sovieticii, am căutat mereu să susținem, să completăm și să exaltăm puterea noastră continentală – marea noastră putere continentală – printr-o Flotă diferită de flotele celorlalte mari puteri maritime, o Flotă care să-și poată fi suficientă și să nu aibă nevoie de baze externe: o Flotă oceanică, Okeanskaya noastră. Am căutat mereu ieșire la mare, spre Atlantic, la fel ca spre Pacific. Dar pentru noi Pacificul a fost dintotdeauna și rămâne cel mai important. Eu spun : Pacificul înainte de toate. Misiunea planetară a Rusiei Sovietice va putea deci să fie considerată îndeplinită în ziua în care Flota noastră Oceanică va naviga liberă, și așa zice chiar suverană, prin Pacific, în ziua în care Drapelul Roșu va flutura de-asupra Insulelor din Sud. Tovarășe MT, ai auzit vreodată de Insula Paștelui ? Nu, Insula Paștelui nu îți spune nimic ? Nimic ? Și totuși, să o ții minte, deoarece îți împărtășesc ceva foarte important, totul se întâmplă în Insula Paștelui.

În fapt, poate cu Statele Unite va trebui să avem confruntarea decisivă. Dar nu avem de ce să ne temem, Statele Unite nu au

un destin propriu, imperialismul lor planetar este un imperialism de comercianți și de zombi manipulați de alții, din umbră. Un imperialism fără destin. Căci iată ce aș vrea să mai reții, în noaptea asta : Statele Unite nu există. Înainte de sfârșitul acestui mileniu, Statele Unite vor fi ieșit din istoria lumii. De altfel, istoria însăși se apropie de propriul sfârșit.

- Să îi mulțumești cum trebuie tovarășului Stalin, tocmai v-a împărtășit lucruri importante. Hai, tovarășe MT, sărută-i mâna, - îi șopti generalul Poskrebîșev, împingându-l insistent înspre I.V. Stalin, care, zâmbind misterios, îndepărtat și vag, stătea nemișcat, în picioare în fața mesei acoperite în roșu, ”pietrificat, ca învelit în noapte”.

- Și i-am pupat mâna ca unui Mitropolit, mi-a mărturisit, tulburat, prof. MT, victimă și el, ca atâția alții, a farmecului secret al fostului seminarist de la Tbilisi, co-discipol al lui Gurdjiev și inițiat al *Rasputița*.

“Proiectul Oceanic Fundamental” al Amiralului G.S. Gorșkov

O r, cum să nu recunoaștem, așa cum spunea I.V. Stalin, *totul se leagă*. Căci, folosind ca legătură structurile de agitație-propagandă și de contrainformații din Taiwan, solid implantate, se știe, la Hong-Kong, în Singapore și în întreg Sud-Estul asiatic, Then Wu-ul maoist – vectorul Taiwan este, fără îndoială fără știința sa, sau aproape, destul de des folosit de Then Wu – răspânda cu insistență, în august 1976, un document cu întrebuintare antisovietică de mare însemnătate, care, chiar dacă ar fi, probabil, prefabricat, conține o indiscutabilă parte de adevăr. Este vorba de traducerea în engleză a așa-numitului ”*Proiect Oceanic Fundamental*” al Amiralului G.S. Gorșkov, un fel de plan general de expansiune politico-strategică mondială a URSS pornind de la pozițiile geostrategice oceanice și maritime deja asumate sau ce urmau a fi din ce în ce mai mult asumate de Flota Sovietică.

Importanța majoră a acestui document vine, totuși, din faptul că, evident, nu a putut fi fabricat (dacă, după toate socotelile,

chiar e vorba de un fals) decât plecând de la un număr de date concrete, de elemente testate și care nu au cum să nu fie autentice, măcar parțial, sau extirpate din contexte disparate, dintre care, conform ultimei situații a analizelor în curs, compactarea ("asamblarea" sau "*the embbiding*") unui manual secret de geostrategie navală operațională în uz la Academia Navală Superioară de la Leningrad.

Și *totul se leagă*, deoarece concluziile "Proiectului Oceanic Fundamental" al Amiralului G.S. Gorșcov dau termenul scadent de 1977 ca întru totul decisiv în raport cu aplicarea unei mari geostrategii navale sovietice, al cărei scop mărturisit ar fi cel de dominație totală asupra spațiilor inter-oceanice planetare, scop pentru care este stabilit un timp de dezvoltare puternică de șapte ani, din 1982-1989. Or, se face că obiectivul-limită al "Proiectului Oceanic Fundamental" în chestiune, ce trebuie atins și stabilizat în intervalul anilor 1982-1989, și care trebuie să polarizeze totalitatea puterii inter-oceanice a Flotei Sovietice, privește, așa cum se cuvine, întinderile din Pacificul de Sud definite de zona nevralgică, de "zona suprasensibilă a Polineziei și, paradoxal, de acel *Trefpunkt* metapolitic al Insulei Paștelui". Ceea ce, evident, trimite, și încă în ce tainic mod, la vorbele pe care I.V. Stalin s-a îndurat să le spună, poate cu intenție totuși, și cine știe pentru care scop îndepărtat și de nepătruns, într-o noapte din 1948, la Kremlin.

Pe de altă parte, nu ar fi cu totul lipsit de interes să arătăm că, din punctul de vedere a ceea ce se obișnuiește a se numi, azi, "marea astrologie", Rusia Sovietică, al cărei semn este în mod esențial neptunic, trebuie să-și aștepte culmea propriul destin neptunic oceanic în anii 1982-1989.

De asemenea, în ultimul său roman metapolitic, *La Fosse de Babel*, Raymond Abellio avea să scrie: "...cele trei planete *oculte*, Uranus, Neptun și Pluto, care par a fi în prezent în legătură cu destinele respective ale Statelor Unite, Rusiei și Chinei, marchează și trei mari crize, în 1962-1968, 1982-1989 și 1999-2015" (Raymond Abellio, *La Fosse de Babel*, Paris, 1962). 1982-1989, spațiul de timp vizat, anume, de "Proiectul Oceanic Fundamental" al Amiralului G.S. Gorșcov.

Profunda fatalitate neptunică a vremurilor prezente guvernează obsesia oceanică a Rusiei Sovietice. Aceasta, pe avântul geostrategic al "Proiectului Oceanic Fundamental" al Amiralului G.S. Gorșcov, s-a pus pe poziția de a asigura stăpânirea totală – cerință de principiu – asupra spațiilor maritime și oceanice intercontinentale, stăpânire care va decide asupra sensului însuși al istoriei mondiale în anii 1982-1989.

Că o superputere continentală devine, astfel, în spațiul unui sfert de secol, o superputere oceanică, ce alt semn mai neptunic al inversării totale a polarităților geopolitice planetare, în care să apară, de asemenea, semnul clar al marilor perioade imperiale ce vor să vină?

"Visul cel mai secret al Moscovei rămâne cel de a ajunge să controleze Pacificul. În ziua în care Uniunea Sovietică va fi pus piciorul în Polinezia, fața lumii se va schimba pentru o mie de ani", spunea, deschis, la Paris, cu puțin timp înainte ca ea să-și recunoască sfârșitul său dramatic și atât de sumbru, Andréa de Winter, personaj central din *Atlantis* și care, în orice caz, știa cu adevărat despre ce vorbea și, de asemenea, de ce vorbea.

În fine, cu ocazia vizitei la Pekin, în septembrie 1976, a șefului statului Samoa occidentale, Mailetoa Tanumafili, prim-ministrul și responsabilul suprem al serviciilor de informații și de securitate din R.P. China, Hua Kuo-feng – a cărui nouă situație politico-administrativă, întru totul de vârf, și care va să se ridice și mai sus, o cunoaștem –, a profitat de ocazie pentru a denunța "noul front de infiltrare strategică" deschis în "Pacific" de o "superputere care se pretinde a fi aliata naturală a Lumii a Treia și care, în realitate, constituie vatra de război cea mai periculoasă pentru viitorul Lumii a Treia", superputere pentru care "investiția strategică din Pacific, și mai ales din Pacificul de Sud, constituie, azi, un obiectiv cu adevărat primordial".

Nimeni nu îl trece cu vederea, azi, în Pacific : de la Pekin, Hua Kuo-feng este cel ce conduce personal bătălia politică menită a opri cucerirea sovietică din Pacific și care, ferm hotărât să reușească, clădește barajul care să interzică Uniunii Sovietice căile oceanice ale planurilor sale planetare deja în desfășurare. Acțiunea de mare

anvergură întreprinsă de Hua Kuo-feng, se știe, mobilizează, de asemenea, în spatele ei, opțiuni antisovietice de primă importanță, și care știu să-și atragă sprijin ocult chiar până în interiorul puterii politice în funcție în prezent la Moscova.

Punctul de cotitură fatal al unei evoluții istorice fatale

Procesul fiind astfel pornit, cine trebuie să decidă cu privire la viitoarele destine politico-istorice ale URSS și să facă, deci, fie ca aceasta să se angajeze total pe calea cerută de concepția geostrategică ofensivă a Forțelor sale Armate și a Flotei sale, fie ca ea să îndure și să-și asume, din plin, alunecarea care, în fapt, ar reprezenta o întoarcere subversivă către pozițiile antinaționale și anti-continentale ale ceea ce I.V. Stalin numea, în discuțiile sale cu prof. MT, ”conspirația troțkistă din interior”?

De asemenea, marcând scadența inexorabilă a unei intrări în criză ce poate deveni în orice clipă exponențială, a unei rupturi din interior a regimului sovietic însuși, ce *anunța* punctul de cotitură fatal al unei evoluții istorice fatale, *linia de trecere* din anul 1977 apare ca absolut decisivă, deoarece, dacă e vorba de o criză încă invizibilă sau în orice caz destul de greu discernut la suprafață, aceasta atinge deja, în adâncuri, un paroxism a cărui singură ieșire posibilă implică, de acum înainte, ca regimul însuși, fără tergiversare și în mod irevocabil, să se angajeze pe un sens sau altul.

Desigur, puterile esențial negative ce acționează, în prezent, în Uniunea Sovietică, mai mult sau mai puțin clandestin, pe poziții de auto-dislocare, de supunere internaționalistă și de demisie istorică preventivă, nu reprezintă, în realitate, decât grupurile de intelectuali cosmopoliți și degenerați care se agită în jurul unor adunări de genul Comitetului Sovietic pentru Drepturile Omului creat de veleitarul dezaxat Andrei Saharov, adunări care nu sunt decât abcese de fixare sau chiar aparate de provocare manipulate de KGB mai degrabă decât organizații de acțiune politică, neavând decât o minoritate deosebit de nesemnificativă în raport cu realitatea poli-

tico-socială profundă, în raport cu realitatea socială vie a Uniunii Sovietice de azi.

Pericolul unei întoarceri în forță a ceea ce numea I.V. Stalin "conspirația troțkistă din interior" rămâne, în fapt, cu totul altul : și anume pericolul ca aceasta să ajungă să manevreze pe fond, și, pe bună dreptate, dacă evoluția politico-socială a momentului permite, să mobilizeze din ea însăși, și să deturneze în scopuri esențial subversive, antinaționale și antisovietice, formidabilul capital revoluționar al nemulțumirii, al disperării sociale a maselor sovietice, pentru a face din el vârtejul contra-revoluționar capabil să împiedice, la ora cea mai crucială, evoluția internă a actualului regim sovietic înspre poziții național-comuniste continentale, înspre instalarea unui dispozitiv geostrategic de ansamblu capabil să asigure Rusiei Sovietice arma politico-istorică a "misiunii sale planetare" finale.

Cu toate acestea, se poate oare concepe ca Armata Roșie să lase ca lucrurile să se petreacă așa ? Pentru a desface strânsoarea Partidului, administrația marxist-leninistă a Partidului în Stat, Armata Roșie se poate ea însăși afla, dialectic, în obligația imperativă de face apel la emergența, la mobilizarea de forțe sociale – sau antisociale de disoluție haotică a căror manevrare ulterioară nu va fi, desigur, fără riscuri, riscuri ce ar putea deveni, dintr-o dată, ceea ce Generalul de Gaulle numea, în mai 1968, *riscuri imense*. Sunt, trebuie să înțelegem clar, condițiile însele, condițiile active, pe teren, ale confruntării finale a două conspirații antagoniste în interiorul unei sigure puteri de Stat. Până la noi ordine.

"Forțele Armate Sovietice sunt pe picior de război, gata să-și îndeplinească, alături de combatanții din țările din comunitatea socialistă, datoria națională și internațională", declara, la 7 noiembrie 1976, în Piața Roșie, la Moscova, ministrul sovietic al Apărării, mareșalul Ustinov.

"Fidele principiilor sacre ale internaționalismului proletar și protejând interesele socialismului, opera libertății și a independenței popoarelor, Forțele Armate Sovietice", adăuga mareșalul Ustinov, "urmăresc cu vigilență extremă intrigile dușmanilor din interior și din exterior ai Păcii".

Confruntarea finală a două conspirații antagoniste

În interiorul puterii sovietice, două tendințe, sau mai bine spus două conspirații se înfruntă, în prezent, în profunzime, și exact această înfruntare în acțiune este cea care definește și care armează criza politică totală, căreia anul 1977 nu are cum să nu îi furnizeze, într-un sens sau altul, *soluția decisivă* : pe de o parte, folosind tot expresia lui I.V. Stalin, ”conspirația troțkistă din interior” și, pe de altă parte, ceea ce am putea numi, de acum înainte, conspirația actuală a susținătorilor și a grupurilor ce deserveșc linia geopolitică a Armatei Roșii, ”grupurile geopolitice” în acțiune pornind de la pozițiile de forță ale Armatei Roșii în cadrul Statului Sovietic.

Pentru naționaliștii revoluționari europeni, sarcina doctrinală cea mai urgentă, și, în circumstanțele actuale, singura fundamentală, apare și, deci, se impune ca fiind cea a unei abordări imediate și pe cât se poate de aprofundată a ideologiei revoluționare noi care îi aduce în față, azi, pe responsabilii încă ascunși ai noii linii geopolitice continentale sovietice.

Dacă privim cu atenție la aceste lucruri și dacă nu reținem decât singurul lucru esențial, I.V. Stalin însuși este cel care, luând conducerea luptei anti-troțkiste și lichidând, în continuare, conducătorii și focarele de infecție antinațională din cadrul regimului, trebuia să amorseze cotitura național-revoluționară a socialismului sovietic, a ”național-comunismului” sovietic, să pună bazele Pactului Germano-Sovietic din august 1939, care, orice s-ar spune și orice s-a întâmplat apoi, avea să constituie primul act politico-istoric al viitoarei mobilizări geopolitice continentale din care ne străduim să degajăm, azi, liniile magnetice de înaintare și cerința de destin cea mai profundă. Deoarece, în mod secret axat pe marele *heartland* eurasiatic cuprins în triumghiul format de deșertul Gobi, Sinkiang și Tibet, această mobilizare geopolitică continentală presimțită de Pactul Germano-Sovietic din august 1939 este cea care se grăbește azi să reunească și să reactiveze, din nou, Marele Continent, de la

Atlantic la Pacific, de la Pacific la Atlantic. Și să nu uităm că chiar în inima triumphiului constituit de deșertul Gobi, Sinkiang și Tibet s-ar afla, conform tradițiilor celor mai vechi, așa numitul Dejung, sau Shamballa, "centru ocult al lumii vizibile și invizibile" și, după Alexandre Saint-Yves d'Alveydre și René Guénon, locul unde se află "Regele Lumii".

De asemenea, de cealaltă parte a baricadei și la un cu totul alt nivel, episodul Slánský, sau cel al lichidării lui Laszlo Rajk, suspecte aranjamente, cum or fi fost, și cu acestea, dar la o scară mult mai vastă, rectificarea echivocă și tergiversată, "normalizarea" sovietică din "Primăvara de la Praga" în 1968, reprezintă, între alte obscure afaceri asemănătoare, etaje mai mult sau mai puțin vizibile ale unui iceberg scufundat sub plăcile înghețate ale unui război ocult pentru dominația planetară în curs de reglare, un iceberg numit, anume, luptă pe viață și pe moarte între cele două tendințe antagoniste ale puterii sovietice actuale în funcție, și anume "conspirația troțkistă din interior" și, față de aceasta, grupurile de putere politico-militară care în URSS au susținut și mai susțin încă o linie național-revoluționară, în mod obișnuit denumită azi "linia geopolitică".

Un iceberg scufundat, ale cărui deplasări din viitorul apropiat vor hotărî, în mod secret, sensul final al actualei istorii a lumii.

Tezele fundamentale ale "grupurilor geopolitice" din Armata Roșie

Mai multe agenții de informații occidentale, o știm, urmăresc deja, și de foarte aproape, cu șanse de reușită, de altfel, din cele mai diverse, evoluția actuală a concepțiilor, angajamentelor, încercărilor de forță oculte și a manifestărilor mai mult sau mai puțin surde de pe frontul intern național-revoluționar sovietic, ale cărui convergențe se afirmă și intervin atât la nivelurile superioare ale Armatei Roșii cât și în cadrul marginalităților ofensive – sociale și politice, intelectuale, chiar și confesionale – care, simțindu-se fie și doar implicit susținute de Armata Roșie și de

structurile de influență ale acesteia, își intensifică progresiv presiunile și activitățile, fără însă a încerca prea mult să treacă la stadiul de acțiune concertată prin care să determine o schimbare semnificativă de situație, și încă și mai puțin o schimbare a regimului însuși, înainte de a fi venit cu adevărat vremea pentru așa ceva.

Cum am avut, recent, acces la dosarele de integrare activă ce se ocupă, pentru o agenție de informații para-guvernamentală americană, de problemele ce privesc, pe de o parte, ”linia geopolitică continentală în cadrul Forțelor Armate și Flotei Uniunii Sovietice” și, pe de altă parte, ”regimul actual al nebuloasei național-revoluționare admise să existe și să se manifeste în URSS, și mai cu seamă organizațiile de tineret sovietice”, dosare de integrare fără încetare alimentate de surse conectate direct la realitatea actuală din URSS, ne-am îndreptat imediat către evidența puseului extrem național, în acțiune, azi, în subsolurile istoriei sovietice. O istorie solicitată, deja, de vastul punct de cotitură care marchează ”pragul de decizie” din anul 1977 și spațiul de repercusiune ulterioară comandat de acest prag, spațiul ”anilor neptunici” ai URSS, anii 1982-1989, când totul se va face sau se va desface. Ce analiză spectrală a profunzimilor unei mari istorii în curs ar mai putea fi, alta decât instrucția directă a acestor dosare și a documentelor pe care ele le conțin, documente ce merg de la rapoartele speciale din interior sau ale grupurilor de acțiune externă ale emigrației, până la tratate, manifeste, memorii, jurnale și alte publicații clandestine provenind de la organizațiile de tineret, de la universități, de la academii militare și navale sovietice, etc., iar această enumerare nu se pretinde defel a fi exhaustivă.

Punând deci în lucru vreo treizeci de documente din aceste dosare, din care mi-a fost mai mult sau mai puțin permis să fac copii, am putut reconstitui conceptul pornind de la care se degajă tezele de acțiune fundamentale ale frontului național-revoluționar sovietic și ale ”noului punct de cotitură” pe care acesta din urmă pretinde că îl propune de acum, dacă nu cumva de fapt îl impune regimului în funcțiune în prezent în URSS.

Astfel, după ultima situație din materialul de informare și documentare ajuns pe mâinile noastre, și luând asupra noastră sarcina de a organiza, de a situa dialectic în raport cu un con-

cept operațional de ansamblu, de a simplifica și de a reduce, de a compacta, tezele fundamentale ale "grupurilor geopolitice" ce acționează din interiorul Forțelor Armate Sovietice, precum și în cadrul marginalităților politico-sociale și culturale controlate de acestea din urmă sau fiind direct sub influența lor, ar fi, în prezent, următoarele :

(1) Marele Continent eurasiatic este "unul și indivizibil", de la "Atlantici la Pacific" ; India, China, Sud-Estul asiatic reprezintă, implicit, "zonele de predestinare geopolitică și de expansiune continentală directă a puterii centrale eurasiatice". "Sarcina fundamentală a generației noastre ", afirmă un document provenind de la Moscova, "este de a demara procesul de integrare politico-istorică totală a ansamblului Marelui Continent eurasiatic". Războiul politic, "intervenția politico-strategică directă" împotriva regimului actual de la Pekin, apare, astfel, ca o "sarcină continentală imediată", căreia trebuie să i se supună sau care trebuie să angajeze "toate disponibilitățile național-revoluționare ale continentului eurasiatic".

(2) Politica europeană a Rusiei Sovietice nu ar mai putea fi decât o politică de unitate continentală, axată pe pozițiile de forță ale unei Europe mobilizate în jurul propriului său *heartland* sub-continental, adică în jurul "integrării totale", într-o singură "comunitate de destin", a Franței și a Germaniei.

Să subliniem, totuși, cu toată puterea, că, în viziunea continentală a "grupurilor geopolitice" ce acționează în Rusia Sovietică, Europa a fost timp îndelungat concepută în funcție de Germania, și doar de Germania.

În acest sens e important să amintim aici că în octombrie 1949, cu ocazia fondării Republicii Democrate Germane (RDG), I.V. Stalin trimitea următoarea telegramă Președintelui noului stat, Wilhelm Pieck :

"Experiența ultimului război a dovedit că cele mai mari sacrificii au fost făcute de poporul german și de poporul sovietic, că aceste două popoare au, între toate popoarele Europei, cele mai mari posibilități de a realiza acte de anvergură mondială". Prin intermediul Republicii Democrate Germane, I.V. Stalin, și e capital să înțelegem clar sensul, se adresa, după doar patru ani de la

ultimul război, Germaniei întregi, în termenii unui proiect planetar, din care elimina cu intenție orice propoziție ideologică cu referire la comunism, orice angajament marxist-leninist, pentru a se exprima exclusiv în termenii de geopolitică, în termenii de destin.

Or, dacă acum, în doctrina continentală a ”grupurilor geopolitice” ce acționează mai mult sau mai puțin clandestin în URSS, Europa Occidentală este concepută și definită ca noua ”comunitate de destin” franco-germană, excluzând orice altă concepție europeană, acest fapt se datorează abrupției rectificării de perspectivă introdusă prin întoarcerea gaullismului la putere în 1958, și mai cu seamă prin acțiunea personală a Generalului de Gaulle însuși în Europa (Germania, Europa de Est, Uniunea Sovietică), precum și la nivel planetar (în zonele fierbinți din Africa, din Asia și din America Latină, și, în mod mai puțin fericit, în Canada ; iar atunci când un prost-crescut lugubru precum André François-Poncet credea că poate să-și permită să-l critice injurios pe Generalul de Gaulle, și aceasta, mai mult, în coloanele ziarului *Figaro*, pentru acțiunea franceză a acestuia din urmă în favoarea Québec-ului și a Canadei franceze, *Krasnaya Zvezda* și *Komsomolskaya Pravda* nu ezitau a recunoaște în toate acestea o încercare de ”eliberare națională”).

(3) Pe de altă parte, se insistă asupra faptului că unitatea politico-istorică a Marelui Continent eurasiatic trebuie urmată și, deci, completată, susținută, prin crearea unei structuri comune de relații economice și politice, mai ales economice, și din ce în ce mai activate, cu ”zonele sale de repercusiune geopolitică transcontinentală”, acestea fiind definite, într-un articol din decembrie 1975, ca ”bloc al celor trei stâlpi de susținere externi”: Japonia, Lumea Arabă, Indonezia. Din contră, alte documente prezintă Japonia, destul de des, chiar cel mai des, ca ”parte integrantă” a Marelui Continent eurasiatic.

(4) Cu toate acestea, dușmanul fundamental al ”unității geopolitice eurasiatice” rămâne în orice caz ”dușmanul de dincolo de Atlantic”, Statele Unite. Dar nu ca popor, care, oricum, apare ca ”popor de rasă albă, prin sânge, istorie și destin”, ci ca instrument politico-istoric al unei conjurații mondiale care la adăpostul situației actuale a superputerii americane, la adăpostul deci al unei așa-zise ”superputeri democratice mondiale” reprezintă, pe plan planetar,

proiecția externă a ceea ce numea I. V. Stalin "conspirația troțkistă din interior": de unde, de asemenea, se spune, "mobilizarea anti-sovietică permanentă", drenată, la nivel planetar, de "susținătorii ocuți" ai guvernelor ce se succed la Washington, mobilizare care a trezit, întreținut și întărit angajamentele antisovietice actuale ale R.P. Chineze și mai ales, care au ridicat și condus, din umbră sau pur și simplu la lumina zilei, "conjuncția planetară" a "imperialismului capitalisto-plutocratic" și a "imperialismului mondial al sionismului".

"Azi", scriu autorii "Apelului către Marea Națiune Sovietică", "suntem în fața amenințării unei degenerescențe biologice pe termen scurt și fără apel, amenințare care ne privește nu doar pe noi, ci, deja, întreaga rasă albă. Or, rădăcina adâncă a acestei amenințări se numește, spunem noi, democrație". Și într-un alt document : "Dușmanul rasei noastre, l-am recunoscut și l-am demascat azi : e democrația".

(5) Până în prezent, mai ales la un nivel de propunere doctrinală anumite grupuri subterane sau semi-subterane de acțiune geopolitică națională și continentală se pretind a fi, în Uniunea Sovietică, grupuri de acțiune național-revoluționară de avangardă, care să întărească, astfel, pe dedesubt, pozițiile infrastructurii politico-militare ale guvernului și ale regimului, care, dacă ar fi să subscriem recentelor alegații ale unui Leonid Pliușc, ar fi, deja, ele însele, un "guvern" și un "regim" de orientare "deschis național-socialistă", iar felul în care folosește Leonid Pliușc termenul "național-socialist" trebuie să fie înțeles, aici, în conotația sa "hitleristă" cea mai directă. Un "guvern și un regim", precizează Leonid Pliușc, care nu ar mai fi nici guvern și nici regim în sensul obișnuit al acestor termeni, ci forme noi ale unei noi "conspirații național-socialiste".

Cum să ne îndoim de asta? Universitar de nivel înalt, recunoscut ca atare în Occident, unde a fost primit și susținut necondiționat de către ai săi, un disident de importanța lui Leonid Pliușc ar trebui să știe foarte bine despre ce vorbește, ce anume denunță și de ce anume ne sfătuiește să ne temem : chiar ambivalența alegațiilor sale constituie, pentru noi, valoarea însăși a mărturiei sale.

”Antagonismului de clasă” al marxism-leninismului, ”grupurile geopolitice” îi opun ”antagonismul raselor” și ”marile războaie rasiale intercontinentale” ce vor veni, ”afirmând deopotrivă responsabilitatea istorică a rasei albe ariene în totalitatea ei” și ”misiunea istorică de avangardă” sau ”misiunea planetară de avangardă” a Rusiei în acest ”sfârșit de secol XX”, care va fi o ”perioadă de conflagrație rasială la scară planetară”.

”Misiunea istorică a Rusiei nu s-a terminat, ea abia începe”, precizează ”Manifestul Paneuropean al RSFSR”, Manifest care, concluzionând, și fără îndoială într-o manieră provocatoare, reia sloganul hitlerist ”Un Popor, un Imperiu, un Șef” (”Ein Volk, ein Reich, ein Führer”), și asta într-o dublă accepțiune, pentru că se referă – deopotrivă – la ”Marea Rusie” și la totalitatea ”Marelui Continent” eurasiatic. Flacăra unui nou mesianism mocnește sub cenușa din ce în ce mai echivocă a intermezzo-ului marxist-leninist și a imensei catastrofe pe care acesta – cu bună știință – a impus-o poporului rus, Europei și lumii întregi. Dar ”salvarea nu trebuie să îmbrățișeze, înainte de toate, Casa Umbrelor?”, se întreabă un tânăr poet din *samizdatul* de la Leningrad, în ”numărul de Crăciun 1976” al *Iconostasului rus* din 1976.

În aceeași serie de documente semiclandestine, se revine insistent asupra faptului că ”misiunea istorică de avangardă” a Rusiei, departe de a implica o ”voință de putere imperialistă”, anunță, din contră, ”o voință de sacrificiu, o voință de destin și de soartă” care nu s-ar putea realiza altfel decât prin ”comuniunea profundă” a tuturor națiunilor de ”rasă albă indo-europeană” într-o aceeași ”direcție istorică de destin”.

”Vom veghea ca niciodată să nu se mai repete eroarea fatală a lui Hitler, care, punând destinele poporului german”, ”destinele proprii ale națiunii germane” mai presus de interesele întregii rase albe indo-europene, ne-a deportat pe toți în impasul istoric al decăderii noastre actuale, impas în care rasa noastră, în care civilizația noastră în pericol de moarte nu mai reușesc să se adune, să se desprindă de decretul distrugător care a fost stabilit în ce le privește, și nici să evite panta fatidică a degenerescenței etnice, morale și biologice de acum înainte poate ireversibilă. Așa pier mereu civilizațiile, minate din interior. De unde mișcarea contra-curent pe care noi ne

jucăm, acum, ultima șansă de a fi și de a supraviețui.” Este, cred, de interes extrem să arătăm că documentul din care am citat fragmentul de mai sus mai mult decât edificator a făcut obiectul unei difuzări destul de largi în traducere germană – folosind, pentru asta, canalele unei clandestinități deja continentale – în anumite cercuri politice din Republica Federală a Germaniei, unde se avea în vedere a i se da statutul unui ”apel al tinerilor sovietici național-revoluționari către tinerii germani și europeni de astăzi”.

Un alt document, din mai 1976, ”cere”, textual, ”integrarea politico-militară”, ”în Asia”, a Statelor Unite, a Rusiei Sovietice și a Indiei, în scopul de a ”opri” și de a ”stinge și neutraliza definitiv marea în creștere a Pericolului Galben, a imperialismului Republicii Populare Chineze”. Acest din urmă document e semnat de ”un grup de elevi ofițeri astronauti”, aparținând unei organizații semiclandestine, *Vece*.

(6) În același timp, și destul de paradoxal, s-ar părea că problemele noii organizații economice sovietice și continentale nu îi interesează – pentru moment, cel puțin – decât într-o manieră foarte mediocră pe responsabili ”grupurilor de acțiune geopolitică”.

Dacă proiectele lor de schimbare prevăd, totuși, și ca simplă chestiune de principiu, planificarea continentală a mării industrii și a menținerii acesteia în proprietatea și sub controlul statului, atenția lor e solicitată, dimpotrivă, și încă destul de intens, de problemele *Rousskoie Pole*, ale ”Pământului rusc”, al cărui ”singur stăpân” trebuie să fie ”țăranul rus”. În acest sens, lucrările economiștilor din linia lui V. Julin, a lui I. Kopîsov, sunt urmărite cu atenție de cei mai interesați și constituie, în interpretările samizdatului național-revoluționar, arma ideologică de bază pentru mobilizarea pe loc și încadrarea subterană a țărănimii ruse, misiune ce face să intervină, de asemenea, instanțele în acțiune ale curentelor subterane neo-ortodoxe. Deoarece, trebuie să recunoaștem, râurile arzătoare ale ortodoxiei ruse celei mai vechi continuă să curgă sub *Rousskoe Pole*.

(7) Ar mai rămâne de abordat un ultim aspect al problemei, care nu e, desigur, mai ușor de cuprins. E vorba de aspectul religios

sau mai degrabă ortodox, deși clandestinitatea catolică, mult mai profundă, și, de asemenea, poate și mai activă, în umbră, decât clandestinitatea ortodoxă, va avea de făcut, atunci când va apărea, lucruri extraordinar de noi și mai cu seamă neprevăzute, extraordinar de neprevăzute.

Dar despre ce fel de Ortodoxie este vorba aici ? Deoarece, în spatele activităților presupuse clandestine de genul "Seminarul Constantin Leontiev" – "seminar privat", nici nu mai e nevoie să o spunem – , precum și în spatele mișcărilor fără noimă ale unui misticism obscurantist din ce în ce mai ofensiv – din nou ofensiv – în țărănime și în păturile sociale cele mai defavorizate din marile orașe, din zonele miniere etc. se deschid acum căi de nebănuț, care, toate, sfârșesc ajungând la valul în creștere al unei reînnoiri ortodoxe, care se înrudește cu ceea ce aș vreau să numesc "Marea Reînnoire" budistă.

Este destul aflăm, în acest sens, de micul "brevet elementar" – imprimat, poate, chiar în URSS – care relatează calea spirituală a celor "trei sfinți stareți de la Kiev : Ioan, Ilie și Alexandru".

Plecați pe jos de la Kiev, "în ziua morții lui Stalin", cei "trei sfinți stareți", " Ioan, Ilie și Alexandru" își împart sarcina "marii înnoiri spirituale a Sfârșitului", asumându-și, fiecare, responsabilitatea apostolică a unei zone religioase "de aprins" : "Ioan ia Europa, Elie - Rusia iar Alexandru - Marea Siberie" (să precizăm că "Marea Siberie" acoperă Siberia sovietică, Sinkiang și arhipelagul religios al ortodoxiei chineze, Mongoliile, India și Tibetul sau "Marele Tibet").

Doctrina manifestată de cei "trei sfinți stareți" din Kiev anunță "reînnoirea finală" a Ortodoxiei, prezice venirea apropiată, chiar "iminentă", a "Sfântului Duh Paraclet" ("Mângâietorul"), reprezentat ca urmând a se "întrupa" în persoana Sfintei Înțelepciuni, deci în persoana "Sfintei Sofia celei Mari", predică salvarea cosmică prin "prea înaltul foc al sfintei liturghii cosmice" a "iluminațiilor". "Iluminațiile", concepție activistă din cele mai misterioase, prevede ca mii și mii de mici lumânări să fie aprinse, noaptea, ziua, pe dealuri, "din deal în deal", de-a lungul drumurilor sau la ferestrele unor ferme izolate, ale caselor, ale locuințelor comune, ale vapoarelor pe fluviile din interiorul țării, din "Siberia până în Crimeea".

Așteptând, astfel, ziua în care alte și alte mii de mici lumânări vor acoperi străzile, trotuarele, marile piețe dintr-o dată învestite și fervente din toate capitalele sovietice, cuprinse, astfel, de "Focul Sfânt", "atunci când va suna ceasul", ceasul "noii sfințiri", cel al "Schimbării la Față Finale" a Uniunii Sovietice și cel al venirii istorice a "Noii Sfinte Rusii".

Să amintim că, în romanul său *Incognito*, Petru Dumitriu, purtător fără voie, relatează, în afară de orice manevră conspirativă, prodromurile "schimbării interioare" ale regimului comunist prosovietic din România, "schimbare interioară" obținută prin singura prezență, la fața locului, prezență deopotrivă profund clandestină și profund activă a unuia din cei trei "sfinți stareți de la Kiev", Fratele Ioan, în zadar urmărit, ani întregi, de "securitatea politică" de la București.

"Luând-o înainte"

Prezentarea pe cât de fragmentară, pe atât de circumscrită a materialului informativ, de cercetare și de documentare ideologico-politică folosit pentru a degaja și pentru a defini "tezele fundamentale" ale noului "curent geopolitic" în acțiune azi în URSS, provine din însăși natura investigației conduse, din obligațiile noastre contractuale de a veghea ca, pe de o parte, expunerea și dezvoltările pe care ni le-am asumat să nu poată în niciun caz servi manevrelor unui eventual demers de represiune *pe teren* – Vladimir Osipov, responsabil de grupurile de gândire și de edițiile *Vece* a sfârșit prin a fi arestat și s-a procopsit cu 8 ani de închisoare cu regim sever – și, pe de altă parte, nici să apară ca fiind, de departe sau de aproape, un denunț al celor despre care e vorba, în condițiile în care pozițiile noastre cu privire la reînnoirea și înaintarea național-revoluționară a conștiinței geopolitice, al noii conștiințe continentale și europene al unor grupuri ideologice și de acțiune în URSS se vor a fi și sunt înainte de orice poziții de sprijin, de participare exacerbantă, de luptă comună și de voință comună de reapropriere la scara marelui continent a Europei și a celor mai mari destine imperiale ale ei pe cale să vină.

Cu toate aceste tendințe turnate într-un singur fascicol de voințe polarizate de "noul destin mare-continental" al Uniunii Sovietice, numele lui V. Osipov, G. Șimanov, V. Cealmaev, A. Safronov, V. Vandakurov rămân, pentru noi, tot atâtea repere eroice, tot atâtea repere profetice și luptătoare, tot atâtea repere de avangardă ale teribilului și imensului tăvălug ce urcă, în prezent, în Est, "al treilea tăvălug" pe care îl anticipase, în alte vremuri, un Ungern von Sternberg, vizionarul "Asiei Anterioare".

Oricum, nu suntem în situația de a nu ști că agenția de informații para-guvernamentală americană, a cărei documentație specială asupra noii conștiințe geopolitice ce acționează subteran în URSS am folosit-o aici, și care nu poate face decât ce i se ordonă să facă, contează, în ce o privește, pe faptul că recurge, pe termen scurt, la diligențele complice și remunerate ale unui disident sovietic – ce are profilul unui tânăr universitar, istoric sau sociolog, recent emigrat din URSS – pentru a încropi o carte asupra ansamblului de probleme referitoare la reînnoirea național-comunistă în URSS, "reînnoire național-socialistă", spun ei, și pe care editurile universitare din Princeton sau Berkeley se vor grăbi să o publice, să o *cauționeze* după o procedură bine rodată. O carte, înțeleg eu, în mod necesar concepută și scrisă urmând exigența unei denunțări violente, de informare și de provocare, ce vizează intervenția directă în procesul de supraevaluare geopolitică în derulare atât în interiorul, cât și în exteriorul Uniunii Sovietice. Intervenție planificată deci pentru a acționa pe planul agitației-propagandei antieuropene din anumite cercuri de la Washington, și lăsând să se întrevadă, fără știrea sa, dedesubturile marilor noastre bătălii politice de mâine, dacă, ofensivei ireductibilului dușman antieuropean ce acționează chiar în interiorul liniilor europene, noi va trebui să îi opunem contraofensiva fortăreței continentale, al cărei cel mai mare nume va fi cel de Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, *Regnum Ultimum* al "Fraților Ilumiinați din Asia".

O mare ofensivă de denunțare ideologică antieuropeană și anticontinentală este, deci, pe cale a mobiliza mijloace de negație, al căror epicentru operațional și de conducere, precum și invizibilul dușman care îi comandă, ocult, subcontractarea, l-am identificat.

Iată motivul pentru care tocmai *o luăm înainte*.

Vehicolul esențial

Faptul că o nouă gândire național-revoluționară răsare deschis sau clandestin în Rusia Sovietică și că impactul frontului său de acțiune internă se consolidează neîncetat nu este deloc de neconceput, ci din contra.

Dar ceea ce aici apare ca extraordinar și care așa și este, în realitate, este sprijinul, fie el de gradul doi sau chiar trei pe care îl aduc, acestui curent, grupările, fracțiunea națională a guvernului și a regimului, precum și – în prima linie – Forțele Armate și Flota sovietice, ale căror infrastructuri de încadrare, de agitație și de control politico-militar au devenit vehiculul lor esențial. Deoarece, între multe altele, serviciile generalului A.A. Epișev, șef al direcției politice centrale a Forțelor Armate Sovietice, precum și cele ale Amiralului V. Grișanov, șef al direcției politice centrale a Flotei, sunt cele care, în prezent, se străduiesc să activeze, de o manieră ce abia poate fi considerată confidențială, rețelele național-revoluționare manipulate de "grupurile geopolitice". Acestea din urmă, implantate până în cercurile cele mai interioare ale *Stavka*, Statul Major General de la Moscova, reprezintă deci, în împrejurările actuale, detonatorul ocult al marilor deflagrații politice al căror ceas, credem noi, devine din ce în ce mai iminent, și reunesc în rândurile lor nume la fel de prestigioase precum cele ale mareșalilor Vasilevski și Konev.

Or, ceasul acesta, după cum începem să ne dăm seama din ce în ce mai indiscutabil, ceasul scadențelor deflagrațiilor care vor schimba totul, se anunță, cu totală certitudine, fără greș, pentru anul 1977, momentul cel mai critic, linia sa de ruptură intimă situându-se, după mersul însuși al tensiunilor actuale în joc, pe linia de trecere a verii următoare, din iunie până în august 1977. Curând, foarte curând, se va vedea dacă știm sau dacă nu știm cum stau lucrurile.

Să știi dinainte, în asta stă totul

Istoria, marea istorie, nu este niciodată ceea ce cred despre Lea cei care o trăiesc, orbiți cu bună știință, așa cum sunt, de cei ce fac manevre oculte. Secretul în acțiune al mării istorii trebuie căutat în rațiunile vii ale celor care o fac și o desfac, în liniștea și

în întunericul de *dedesubtul cărților de joc*, departe de privirea și în afara atenției maselor, iar aceștia știu că istoria merge înainte sau dă înapoi, că se luminează sau se întunecă, de fiecare dată, urmând munca interioară a unei voințe care, ea, se menține dincolo de cursul istoriei, o voință trans-istorică. În lumina acestei concepții interiorizante asupra istoriei va trebui să știm – să știm dinainte, în asta stă totul – cine, în Uniunea Sovietică va sfârși prin a triumfa, la ceasul dorit, asupra celeilalte tabere, implacabil, pentru a se angaja de îndată să schimbe – într-un sens sau altul – direcția și chiar fața însăși a istoriei lumii. Astăzi ca și ieri, iată *scopul unic* : a schimba fața lumii. Cu toate acestea, în perspectiva scopului unic, care din cele două tabere va triumfa asupra celeilalte ? Cea care va ști să lase să apară, în sânul ei, voința de destin a ”omului providențial”, care va fi, de asemenea, omul celei din urmă bătălii. Când va veni acesta ? Ineluctabil, la ceasul stabilit.

Februarie 1977, în *Correspondance Européenne*

LINIA ROȘIE DIN SINKIANG

Contra-ofensivă sovietică de foarte mare anvergură se străduiește acum să neutralizeze sau cel puțin să pună în dificultate, recenta ofensivă chineză în favoarea consolidării unității politico-strategice a Europei.

”Franța trebuie să găsească mijloace pentru a se integra, cât mai repede posibil, în Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, căci, de acum înainte, nici o țară europeană nu mai este capabilă să preia pe cont propriu propria apărare și nici să facă față singură intențiilor social-imperialismului sovietic în Europa”, îi mărturisea Chou En-lai unui cutare om politic francez aflat iremediabil în declin, dar ale cărui interese anti-sovietice, notorii, erau de ajuns pentru ca Pekinul să se prefacă a-i organiza o recepție de excepție.

Deoarece pentru Chou En-lai și comandamentul strategic al ”marii politici” chineze, problema fundamentală a securității externe a Chinei rămâne, în principiu, Uniunea Sovietică și, în fapte, ceea ce Pekinul consideră ca fiind actuala tentativă sovietică de încercuire continentală a ”Insulei chineze” Chungwa Kuo.

Riposta globală a Chinei cuprinde, în esență, instalarea unui dispozitiv de asigurare strategică nucleară de-a lungul frontierei sino-sovietice Nord și Nord-Vest, ”linia roșie din Sinkiang”, astfel că, pe plan politic, contra-asigurarea unei bare ofensive cu capete direcționale multiple, care să privească în mod mai deosebit fasciculele de înaintare următoare : 1) Sud-Estul asiatic, Indonezia, Pacificul de Sud, 2) Ceylon, India și ”coroana sa de came”, 3) ”zona operațională intercontinentală” din Oceanul Indian, 4) Europa de Vest și axa de fixare din Mediterana, care, prin Insula Magrebiană (Algeria, Maroc, Tunisia, Libia) vizează direct Orientul Mijlociu și ”porțile negre” ale Uniunii Sovietice (zona Baku, Tiflis (Tbilisi, n.t.), Maikop). O zonă operațională cu statut special cuprinde Albania, Iugoslavia și România, Europa de Est prosovietică (Republica Democrată Germană, Cehoslovacia, Ungaria și mai ales Polonia), precum și teritoriul însuși al Uniunii Sovietice, inclusiv Siberia.

“Strategia Șoimului”

În dimensiunile sale de ansamblu, marea înaintare defensivă chineză merge de la Nord la Sud, și, apoi, de la Est la Vest, chiar în sensul rotației originare a svasticii mongole. Toate înaintările mongole, de-a lungul istoriei anterioare a rasei, s-au exercitat în aceeași direcție imperială, de la Est la Vest. În această privință, și pentru o descifrare mai recentă a valurilor profunde ale istoriei, nu trebuie decât să recitim memoriile lui Ferdinand Osendowski, bânuite de umbra însângerată a colonelului baron Ungern von Sternberg.

În orice caz, ar fi cazul să spunem că direcția Est-Vest pe care o apucaseră tentativele imperiale mongole în ansamblul succesiunii lor ține de secretul, deopotrivă imanent și în acțiune, al doctrinei numite a ”celor trei cavalcade” : pentru strategia sacră a mongolilor, pentru Strategia Șoimului, nu este atacată inima obiectivului decât după ce s-a făcut înconjurul complet al acestuia de trei ori.

Or, tot așa cum fusese, înainte, pentru mongoli, inima obiectivului pare a fi dominația politică totală, ”dominația imperială” asupra ”Ținuturilor de Mijloc” ale continentului eurasiatic. ”Ținuturile de Mijloc”, a căror amplasare geopolitică coincide cu marile spații continentale de dincolo de Urali care aparțin azi Uniunii Sovietice, de la Marea Neagră până la Marea Ohotsk.

Cu toate acestea, ideea de a situa ”Ținuturile de Mijloc”, versiune anterioară a *heartland-ului* lui Sir Halford Mackinder, chiar în inima continentului eurasiatic, este o idee obsesivă mongolă, care, în fapt, nu are nimic a face cu concepția chineză despre lume și istorie. Pentru viziunea profundă a lumii chineze, ”Ținuturile de Mijloc” sunt constituite exclusiv din ținuturile din spațiul interior al Chinei care, dintotdeauna, s-a numit pe sine însăși Chungwa Kuo, ”ținut de mijloc”. Pentru China deci, ”Ținuturile de Mijloc” nu sunt niciodată de cucerit, ci întotdeauna de apărat. De unde Marele Zid Chinezesc și viziunea legendară chineză despre Chungwa Kuo, înconjurată din toate părțile de barbari. De fiecare dată când China s-a aflat în situația de a fi angajată într-o acțiune ofensivă în direcția *heartland-ului* eurasiatic, asta se întâmplă deoarece era forțată de o clasă, de un grup conducător de origine mongolă.

Ceea ce nu are cum să nu aibă o semnificație actuală, atunci când știm originile mongole ale lui Chou En-lai și ale celei mai mari părți din elementele cu care acesta s-a înconjurat la comandamentul strategic al mării politice chineze.

Europa apără China

Dar aici, apare ca foarte evident faptul că punctul crucial, *Trefpunkt*-ul dispozitivului extern de contra-asigurare strategică instalat de China nu se situează, așa cum am fi tentați să credem, pe traseul său sud-asiatic, a cărui desfășurare se întinde, fără posibilitate de continuitate, de la Hong-Kong la Aden, ci în Europa de Vest, unde acest dispozitiv își află capătul final și punctul de impact cel mai avansat. Europa de Vest constituie deci epicentrul ganglionar al actualului dispozitiv de contra-asigurare politică creat de Republica Populară Chineză împotriva Uniunii Sovietice. Pentru comandamentul strategic al "mării politice" chineze, definită de Chou En-lai și pusă în acțiune, de la Pekin, de Teng Hsiao-Ping, Europa de Vest face în prezent parte integrantă din linia defensivă externă a Chinei. Prin aceasta apare, ca la lumina zilei, și caracterul non-geopolitic, străin deci de realitatea activă a forței lucrurilor, caracterul esențial al raporturilor sino-americeane, relațiile dintre Pekin și Washington fiind, dintotdeauna, de circumstanță, de ordin exclusiv politic.

Deoarece, pentru imperialismul Statelor Unite, nu a existat niciodată o amenințare chineză decisivă în Pacific, unde sigurul pericol recunoscut de Washington a fost mereu *Dai Nippon*, "Marea Japonie". Haushofer avea dreptate și aici.

Superputerile dau la schimb China contra Orientului Mijlociu

Așa cum luna lui august 1969 a ajutat în mod cumva dramatic, alertele actuale ale Pekinului răspund mai cu seama implicațiilor dialectice, rațiunilor ascunse, dar cu siguranță active ale schimbării de atitudine intervenită în politica Uniunii Sovietice și a Statelor

Unite în Orientul Mijlociu, dublă schimbare survenită într-un mod prea perfect simultan pentru a nu trezi suspiciuni.

Căci un lucru apare ca sigur în ochii responsabililor politici de la Pekin: Uniunea Sovietică a cedat în Orientul Mijlociu, în fața Statelor Unite, și a cedat într-un mod care, având în vedere pozițiile sale politico-strategice aparent ireversibile în această parte a lumii, constituie echivalentul unei capitulări pe teren deschis. Or, în situația actuală, singura contra-valoare ce ar putea justifica, din partea Uniunii Sovietice, dislocarea în curs a pozițiilor sale celor mai bine plasate în Orientul Mijlociu este angajamentul american de a nu interveni în eventualitatea unei expediții strategice preventive a Uniunii Sovietice în China, și asta mai cu seamă dacă este vorba de o operațiune nucleară.

Expediție preventivă ce se vrea (sau cel puțin ce se pretinde a fi) nu o agresiune obișnuită, cu scopuri de război clare, precise și susținute ca atare, ci o operațiune analogă *normalizărilor* deja asumate de Uniunea Sovietică la Budapesta în 1956 și la Praga în 1968.

Deci, în schimbul, cel puțin subînțeles, al posibilității de a purcede la normalizarea nucleară a Republicii Populare Chineze, Moscova ar fi acceptat să-și slăbească pozițiile în Orientul Mijlociu, și am înțelege mult mai puțin alertele pe care această eventualitate nu a avut cum să nu le declanșeze la Pekin.

Dovadă este graba, poate cumva trecută cu vederea, cu care responsabilii politici chinezi au incitat, de la Pekin, la consolidarea unității economice și politico-strategice a Europei de Vest, chiar la susținerea pozițiilor Organizațiilor Tratatului Atlanticului de Nord față de blocul sovietic. Mai mult încă, la încurajarea deschisă a subversiunii antisovietice în țările din Europa de Est, așa cum s-a văzut aceasta, foarte recent, în denunțarea, de către Pekin, a controlului și a interdicțiilor exercitate de Uniunea Sovietică în ce privește producția și tehnologia nucleară a Republicii Democratice Germane, a Cehoslovaciei și Ungariei, etc. O muncă de provocare în profunzime este amorsată aici cu mare măiestrie.

Un scenariu bine pus la punct

Într-adevăr, așa cum s-a aflat ulterior, planurile sovietice de descentralizare democratică a Republicii Populare Chineze preconizau în acel moment să aducă regiunile cu naționalități turco-mongole precum Sinkiang, Qinghai, Mongolia Interioară și Manciuria în sfera de influență sovietică directă, în timp ce Tibetul și-ar fi dobândit independența totală, sub garanția dublă a Indiei și Uniunii Sovietice.

Urmând etapele unui scenariu perfect pus la punct, la 13 august 1969 izbucnea deci incidentul de frontieră sovieto-chinez de la Yumin, pe frontiera Nord-Vest a Sinkiang, fără îndoială cel mai important din seria deschisă, la 2 martie, prin provocarea chineză din Insula Damanski, pe Ussuri, pentru că la Yumin participau deja, din partea sovietică, unități specializate susținute de elicoptere de luptă și tancuri grele: cu Yumin, se deschidea seria de incidente care trebuiau să justifice, ulterior, intervenția sovietică în China și punerea în funcțiune a mecanismelor ideologico-administrative, militare și economice ale normalizării.

Dar și Washingtonul, în acel moment, a luat decizia, la rândul său, de a interveni pentru a împiedica acțiunea sovietică în derulare împotriva Republicii Populare Chineze.

Cu ocazia alegerilor prezidențiale americane din noiembrie 1969, candidatura lui Richard Nixon ieșise învingătoare datorită susținerii forțelor din interior care cereau exact schimbarea politicii Statelor Unite față de China, susținerea necondiționată a statului Israel și înăsprirea unui antisovietism mai dur, vizibil și real, pacte pe care noul președinte l-a respectat până la sfârșit anului 1972.

Este evident și faptul că apropierea de China presupunea lichidarea situației de război în peninsula indochineză și retragerea la momentul stabilit a forțelor americane din Sud-Estul asiatic.

Iar ruperea acestui pact intern al politicii americane, de care se face responsabil, în primul rând, președintele Richard Nixon, dictează astăzi ansamblul de campanii antiprezidențiale axate pe așa-numita afacere Watergate.

Încălcarea a pactului de unde provin noua reapropiere americano-sovietică și consecințele ei politice și diplomatice majore, și anume, trocul, între cele două superputeri, cu zonele de influență geopolitică polare, China și Orientul Mijlociu, ceea ce antrenează reluarea planurilor sovietice și normalizare a Chinei și schimbarea abruptă a liniei americane în Orientul Mijlociu. Forțe redutabile s-au pus în mișcare, și nu se vor mai opri.

Escalada contra-măsurilor

Deja în martie 1969, o oarecare "Conferință pentru Relațiile dintre Occident și China" sau "Conferință pentru Relațiile cu China", reunea la New York cele două eminente cenușii din partidul republican și partidul democrat, Arthur Golberg și Jacob Javits, precum și, între alții, pe Edwin Reischauer, Henry Kissinger și Arthur Schlesinger, aceștia doi din urmă reușind să ajungă în fruntea Departamentului de Stat, respectiv, a Pentagonului. La capitolul concluzii, conferința de la New York asupra relațiilor cu China Populară cerea ca Washingtonul să introducă de urgență o procedură de recunoaștere diplomatică a Chinei de către Statele Unite, și să susțină candidatura acesteia la ONU, toate acestea axându-se pe definirea unei mari politici de alianță și de acțiune planetară comună sino-americană. E poate important a se arăta că, printre concluziile deja citate ale conferinței de la New York cu privire la relațiile cu China populară, figura, de asemenea, cea privind predarea, către Pekin, a investigațiilor filmate realizate de sateliții americani plasați deasupra teritoriului Republicii Populare.

În urma conferinței de la New-York dedicată la relațiilor cu China Populară, escaladarea contra-măsurilor americane în favoarea Pekinului nu s-a lăsat așteptată, escaladare ce avea să ducă la intervenția directă, deși subterană, a Statelor Unite în preliminariile atacului sovietic în curs de declanșare împotriva Chinei.

În orice caz, la 11 august s-a știut, la Washington, că Moscova era la curent cu contra-manевра americană, și aceasta printr-un comentariu nesemnificativ al Agenției Novosti, comunicat care denunța într-un mod ușor languos înțelegerea secretă dintre Republica Populară Chineză și "imperialismul american".

Neezitănd să profite de controlul politic total pe care îl exercită asupra Europei de Est, scrie Agenția China Nouă, "Uniunea

Sovietică își însușește mai mult de 90% din producția de minereu de uraniu extras în Cehoslovacia, ceea ce reprezintă aproximativ o cincime din resursele sovietice de uraniu”. O situație analogă, continuă Agenția China Nouă, este creată de Moscova pentru Republica Democrată Germană și Ungaria, ale căror producție de uraniu se află integral la dispoziția Uniunii Sovietice.

”Și nu numai că revizionștii sovietici controlează prospectarea, extragerea și transportul minereului de uraniu ce aparține Cehoslovaciei, precizează Agenția China Nouă, ci, în plus, este interzis specialiștilor sovietici să comunice cea mai mică informație tehnică tovarășilor cehoslovaci care lucrează cu ei în acest sector”. Orice tentativă de utilizare națională a energiei nucleare în Europa de Est este împiedicată cu strictete de Uniunea Sovietică, iar această interdicție se extinde și asupra oricărei discuții cu privire la tehnologiile nucleare în cadrul COMECON.

Serviciile secrete sovietice veghează ca tehnicienii specializați din țările Europei de Est producătoare de uraniu să nu poată în niciun caz să stabilească contacte directe unii cu alții, orice schimb de informații tehnice trebuind să se facă exclusiv prin intermediul Uniunii Sovietice”.

Exploatarea directă a acestei duble operațiuni de denunțare/provocare, montată, cu deosebită grijă, de serviciile chineze de agitație și de propagandă în Europa de Est își atinge, la ora actuală, punctul culminant. În același timp, serviciile chineze au aranjat lucrurile astfel, încât în final să se știe că datorită Pekinului, prin intermediul Pekinului, Bucureștiul a reușit să obțină, în Canada, contracte pentru instalarea în România a mai multor centrale nucleare cu destinație civilă, dar asemănătoare celor care i-au permis recent Indiei să producă plutoniul necesar pentru fabricarea propriei bombe atomice.

Precedentul august 1969

Dar ceea ce, la Pekin, va fi contribuit mai presus de toate la definirea noii linii politico-strategice mondiale a Republicii Populare Chineze în funcție de eventualitatea unui atac nuclear sovietic pe frontierele de Nord și Nord-Vest, este, așa cum tocmai au spus-o, ”precedentul august 1969”.

Cu ocazia reuniunii Comitetului Central al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică din 26 iunie 1969 s-a luat decizia unui atac nuclear sovietic împotriva Republicii Populare Chineze. Grupul secretariatului general – condus de Leonid Brejnev și urmărit îndeaproape de Piotr Șelest, care, mândru de rezultatele una peste alta destul de pozitive ale intervenției sovietice în Cehoslovacia, a cărei inițiativă îi aparținea în mare parte, reprezenta în acest grup Statul Major al Forțelor Armate – nu avea de ce să întâlnească vreo dificultate serioasă în a face să triumfe, cu ocazia acestei reuniuni, decizia ce privea normalizarea nucleară a Chinei. Data clash-ului trebuia să fie lăsată la aprecierea responsabililor Statului Major, dar nu trebuia în niciun caz să depășească sfârșitul lunii august.

Planurile de atac, alese de Stavka în intervalul de urgență fixat la 26 iunie, prevedeau următoarele dezvoltări operaționale :

- Operațiune combinată, punctuală nucleară și comando-uri specializate la centrele nevralgice ale infrastructurii nucleare chineze, concentrate în Sinkiang;

- Intervenție rapidă asupra Pekinului a unui grup strategic blindat rapid, pornind din Mongolia Exterioară și cu sprijinul unor unități de elită sub comanda generalului Batjn Dozj, șef al Forțelor Armate de la Ulan-Bator; operațiune concepută în scopul politic de a neutraliza la fața locului puterea de unitate și de acțiune politico-militară a Partidului și Guvernului, precum și de a degaja elementele unei noi puteri centrale, de orientare prosovietică și de a susține instalarea acesteia;

- Operațiune combinată blindate rapide/forțe aeropurtate asupra nodurilor industriale și liniilor de comunicații interne din Manciuria, în scopul minim de a neutraliza efortul logistic de producție și cu scopul major de a ocupa și de a asigura controlul zonei decisive în care se conturează noua putere industrială chineză;

- Susținerea la fața locului, necondiționată și imediată, a tuturor prestațiilor naționale împotriva guvernului central de la Pekin și crearea de mișcări naționale prosovietice, care să se ridice împotriva presiunii culturale și politice chineze.

În fine, în preajma datei de 23 august, o notă verbală a guvernului

lui de la Washington, pe post de mesaj confidențial al președintelui Statelor Unite către Leonid Brejnev, punea în gardă Uniunea Sovietică împotriva oricărei inițiative de dimensiuni hotărâtoare pe care aceasta le-ar fi întreprins față de Republica Populară Chineză.

În același moment, CIA transmitea către sectoare mai mult sau mai puțin selectate din presa americană o documentație suficientă cu privire la planurile de intervenție sovietică în China, cu misiunea de a utiliza acest material în sensul unei vaste operațiuni de mobilizare preventivă a opiniei publice americane și internaționale, ”dar fără, totuși, a insista prea mult”.

Moscova va trebui să lovească

În fața acestei situații ambigue, Moscova nu putea să nu dea înapoi și nici să nu suspende operațiunile deja în curs.

Astăzi, la cinci ani distanță, situația redevine la fel, de data aceasta cu barajul politico-militar al Statelor Unite în minus, și, în ce privește Uniunea Sovietică, cu o fermitate înfinit mai profundă. Dacă responsabilii politici de la Pekin nu reușesc să inventeze, la timp, un baraj înlocuitor care să constituie un paliativ față de retragerea Statelor Unite din joc și care să conteze în fața Uniunii Sovietice, în termeni de disuasiune decisivă, soarta regimului aflat acum la putere în China Populară este hotărâtă.

La o scadență mai mult sau mai puțin apropiată Moscova va trebui să lovească și, de data aceasta, nu-și va mai opri ofensiva. Unii se gândesc chiar la luna august următoare : august 1969 – august 1974, e ceva timp. Timpul de care au avut nevoie armatele pan-mongole ale lui Hulagu Han pentru a încercui și a distruge Bagdadul, atunci când a fost executat, în 1258, ”ultimul Calif”. Mai mult ca niciodată, deci, statul-major mongol pe care Chou En-lai a reușit să îl mobilizeze în jurul propriei persoane, în grupul restrâns care, sub conducerea lui Teng Hsiao-Peng, veghează la destinele marii politici chineze ar trebui să reflecteze la cuvintele lui Temucin, devenit Gînghis-Han prin puterea Hanului Oceanic: “...pe timp de zi plină, fiți vigilenți ca lupul călit de viața dură; pe timp de noapte, prudenți ca negrul corb”.

Pekinul se îndreaptă către NATO

Nu ar trebui în orice caz să pierdem din vedere în aceste analize că eventuala cucerire a Chinei de către forțele sovietice de intervenție nu vizează defel ceea ce, în termeni de strategie convențională, s-ar numi ”ocupație a teritoriului chinez”. Scopul oricărei operațiuni sovietice ar fi cel de a normaliza o situație politică considerată anormală în raport cu interesele însele ale Republicii Populare, o situație anormală în raport cu interesele poporului și ale Partidului Comunist Chinez. Operațiunea sovietică ar fi echivalentul unui război de eliberare politică, o demarare a unei întreprinderi de dezalienare pe fond a partidului comunist chinez și a puterii centrale, ”deturnate” unul față de altul, în scopurile lor și în structurile lor politico-administrative, de ”grupurile deviaționiste ale puterii actuale de la Pekin”. Nu e vorba de a expropria, de a interzice și nici de a lichida linia politico-strategică a unui comunism chinez, a unei căi chineze a comunismului, ci de a o rectifica, de a o readuce la direcția sa ”populară și socialistă”, la ”linia sa democratică cea mai dreaptă”.

Totuși China nu este Cehoslovacia, și e în afara oricărei îndoieli faptul că elementele imprevizibile ale conjuncturii interne chineze ce urmează unei eventuale acțiuni sovietice de îndreptare politico-strategică riscă în orice clipă să angajeze întreaga operațiune pe anumite căi, al căror deznodământ este cel puțin echivoc, dacă nu chiar excesiv de periculos pentru însăși Uniunea Sovietică. Pe de altă parte, este evident faptul că contra-asigurările politice și de alt gen, pe care Pekin încearcă să le furnizeze de-a lungul frontierelor meridionale ale continentului eurasiatic, rămân mai degrabă aleatorii, cel puțin pentru moment. În legătură cu acest subiect, alunecarea progresivă a Pakistanului în afara orbitei chineze rămâne plină de învățăminte, dar, în aceeași măsură, și de incertitudini. Dimpotrivă, munca de consolidare și de supra-activare a unora dintre pozițiile sale deja cucerite apare ca fiind imediat taxabilă, pentru Pekin, în zonele sale de implantare din Europa de Est, precum și în stabilirea unei întregi serii de noi relații politice și diplomatice speciale cu Europa de Vest.

De fapt, deja de mult timp Chou En-lai și grupul de comandă strategică din "marea politică" chineză își multiplică luările de poziție în favoarea unității economice și politico-strategice a Europei, în favoarea, de asemenea, a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord. Este sigur că NATO constituie, la ora actuală, pentru Pekin, structura occidentală cea mai adecvată pentru a realiza un dispozitiv de securitate comun, occidental și chinez, angajat față de amenințarea permanentă pe care o reprezintă, și pentru unii și pentru ceilalți, ponderea prezenței Armatei Roșii de-a lungul liniei de separație continentală Lubeck-Trieste.

"China a devenit în prezent unul din cei mai fervenți partizani ai NATO, pasiunea sa de a servi depășește cu mult angajamentele unor state ce sunt, totuși, membre ale acestui bloc militar", scrie *Krasnaya Zvezda*, organ oficial al Forțelor Armate Sovietice, iar, pe de altă parte, *New-York Times* tocmai a scris, și acesta, că China este în situația de a deveni "un partizan al NATO mult mai sincer decât unele țări membre cu normă întreagă ale acestei organizații". Aceasta este și convingerea fermă, și de nenumărate ori exprimată, în ultima vreme, de secretarul general în funcție al Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, Robert Luns.

Pe de altă parte, în cea mai recentă ofensivă de propagandă externă, Agenția Tass atacă violent relațiile pe care Chou En-lai și grupul său se străduiesc să le stabilească cu mediile politice, cu grupurile de presiune și conducătorii politici care își fac profesie declarată din pozițiile lor ireductibil antisovietice și antisocialiste, citând, în această privință, maniera în care Edward Heath, șeful opoziției naționale britanice, și Franz-Joseph Strauss, liderul bavarez al opoziției antisocialiste din Republica Federală a Germaniei, au fost primiți la Pekin, de Chou En-lai. "Acesta e felul în care Pekin își dezvoltă relațiile cu cei din mediile reacționare care sunt gata să colaboreze la acțiunea internațională purtată de China pe terenul antisocialismului, și în mod special împotriva Uniunii Sovietice", precizează Agenția Tass.

Senatorul Jackson și "Șoimarii din Umbră"

Dar agitația contra-propagandei sovietice a fost declanșată, în fapt, de vizita la Pekin a senatorului democrat american, Henry "Scoop" Jackson.

Acesta, lider al celei mai dure fracțiuni democratice din Senat, a cărui intransigență antisovietică de neclintit este recunoscută, a fost primit, la Pekin, de Chou En-lai însuși, iar presa sovietică subliniază, pentru a pune în evidență caracterul excepțional al acestei primiri și chiar implicațiile ei subversive, că această întâlnire a avut loc la spitalul de la Pekin, unde prim-ministrul chinez se afla "la tratament pentru o boală gravă". Se știe și că șoimul democrat Henry "Scoop" Jackson a fost primit, la Pekin, de adjunctul lui Chou En-lai pentru probleme strategice de "mare politică" Teng Hsiao-Peng, precum și de vice-ministrul Afacerilor Externe, Houah-Houa.

În fine, directivele repercutate asupra presei chineze vizau să pună în relief caracterul planetar al întâlnirilor senatorului Henry Jackson cu responsabilii politici de la Pekin, atât la nivelul problemelor abordate, cât și în raport cu deciziile luate în comun, cu această ocazie, și care era vorba să fie puse în acțiune cât mai repede cu putință. Era deci de așteptat ca Moscova să reacționeze, ceea ce s-a și întâmplat. Cu ocazia dineului oferit la Kremlin în onoarea președintelui Richard Nixon, pe 27 iunie, Leonid Brejnev declarase : "Destinderea în raporturile sovieto-americane, precum și în relațiile internaționale în general, se lovește de o rezistență destul de puternică. Nu am de ce să vorbesc în detaliu despre acest subiect, pentru că oaspeții noștri americani cunosc mai bine decât noi și mai în profunzime decât cei ce se pronunță împotriva destinderii internaționale pentru a relansa cursa înarmărilor și care vor să ne întoarcem la metodele și moravurile războiului rece. Nu țin decât să-mi exprim ferma convingere că politica acestor personaje, fie că ele sunt sau nu conștiente de asta, nu are nimic de-a face cu interesele popoarelor noastre". E vorba aici, fără discuție, de un atac direct împotriva senatorului Henry Jackson și împotriva grupurilor de presiune care, în spatele acestuia, fac tot posibilul pentru a neutraliza politica de destindere americano-sovietică, pentru a sabota efortul deja făcut între Washington și Moscova. Efort care, conform președintelui Richard Nixon, nu a fost posibil, în ultimă instanță, decât "datorită relațiilor personale stabilite între Secretarul General al Partidului Comunist și Președintele Statelor Unite" .

Schimb de declarații ce ascunde, sub mincinoasa transparență, sub simplitatea lor aparentă, dar în fapt, plină de capcane, o

importanță istorică de-a dreptul amețitoare, pe care nimeni nu a reușit să o înțeleagă, sau aproape nimeni, cei ce i-au înțeles importanța având interesul de a se preface că au înțeles chiar mai puțin decât ceilalți.

O nouă operațiune americană de salvare a regimului numit ma-oist ar fi deci în desfășurare, mai mult sau mai puțin identică cu aceea montată, în 1969, prin intermediul conferinței de la New York cu privire la ”relațiile cu China”. Cu diferența, în final fundamentală, că de data aceasta guvernul Statelor Unite, și președintele Richard Nixon mai cu seamă, se află pe poziții esențial opuse celor ale partizanilor liniei prochineze, reprezentată din mers de senatorul Henry Jackson și de Abe Ribicoff, ale căror manevre și propagandă apar din ce în ce mai mult, pentru specialiști, ca fiind ”vârful icebergului”.

Fiind expusă celor mai diverse manevre, eșuate, ale celor de neclintit în linia antisovietică, administrația politică de la Washington trebuie să ia în calcul, în același timp, și mașinațiunile nebuloasei pro-chineze, excrescență și continuare subterană a Institutului pentru Afacerile din Pacific, de lugubră amintire.

Cu toate acestea, pentru Pekin, iluzia de trei ori fatală ar fi de a se lăsa convins că acțiunea grupurilor de intervenție și de influență care, la Washington, fac manevre pentru a așeza obstacole în calea apropierei americano-sovietice în curs, ar merge drept în direcția intereselor Chinei, așa cum vor să lase să se înțeleagă profesioniștii diversiunii de teapa unui Henry “Scoop” Jackson. Deoarece nu pentru salvarea intereselor politico-istorice ale Republicii Populare Chineze acționează, la Washington, șoimii democrați cu glugă și mării șoimari fără chip, plasați în umbra favorabilă a intransigenței antisovietice, ci pentru a încetini demararea, pentru a încurca și neutraliza schimbul de zone de influență operat de Washington și Moscova în ce privește Orientul Mijlociu, pentru a sabota atâta cât mai e timp, implicațiile noii linii pro-arabe adoptate de actuala administrație republicană a lui Richard Nixon.

Pentru șoimarii din umbră, la Washington, a susține China este de folos pentru a sabota apropierea în curs de Uniunea Sovietică, și sabotarea apropierei de Uniunii Sovietică servește la sabotarea, în Orientul Mijlociu, a apropierei Washingtonului de Lumea Arabă.

Sinkiang nu mai e Sinkiang

Astăzi "linia roșie a Sinkiangului" nu mai trece doar prin Nordul sau Nord-Vestul Chinei, de-a lungul zonei de confruntare nucleară sovieto-chineză, ci peste tot în lume unde China poate contracara politic și strategic pozițiile Uniunii Sovietice. De fiecare dată când problema prezenței și securității politice a Uniunii Sovietice se pune în termeni de criză sau în termeni de sfidare, în Oceanul Indian, Orientul Mijlociu, în Europa de Est și de Vest, China se simte vizată, somată dialectic să angajeze acolo totalitatea forțelor sale de opoziție și de baraj politico-strategic.

Linia roșie a Sinkiang-ului nu se mai prezintă deci ca o linie de confruntare nucleară directă între Republica Chineză și Uniunea Sovietică, ci mai ales ca linie de confruntare permanentă între cei care, în mersul actual al istoriei mondiale, sunt susceptibili să ia parte uneia sau alteia din cele două tabere geopolitice prezente, tabăra de la Pekin și tabăra de la Moscova.

Dacă Pekinul câștigă bătălia politică în Europa și reușește să facă așa încât Europa să își însușească statutul de factor de incertitudine politico-strategică pe liniile de fond occidentale ale frontului sovietic deschis de Uniunea Sovietică contra Chinei, Pekinul va fi întors, și, politic, va fi luat în răspăr frontul oricărei eventualități ofensive directe a Uniunii Sovietice înspre inima spațiilor interne chineze.

Dacă, într-un viitor apropiat, analizele de ansamblu avansate de comandamentul strategic al "marii politici" chineze ar fi în situația de a se confirma prin mersul însuși al istoriei, atunci pe linia care, azi, din 1945, separă Europa în două părți încă antagonice, ar trebui ca "linia roșie a Sinkiang-ului" să marcheze, înainte de orice, trecerea destinului. Deoarece, fără îndoială, în golul acestei dedublări interioare a Europei divizate, ea însăși, între o Europă de Vest și o Europă de Est, se va juca, la momentul potrivit, deznodământul final al confruntării sovieto-chineze.

Securitatea costă

În aceste condiții, va reuși China cu a sa ”străpungere conceptuală”, se poate ea gândi să reușească în timp util? În acest joc, orice ar fi, asul din mâneca al Pekinului rămâne, mai mult ca niciodată, Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, și în interiorul acesteia, implantarea vest-europeană a unei oarecare idei de comunitate atlantică de destin între Statele Unite și Europa.

”Relațiile dintre Statele Unite și Europa Occidentală, scrie agenția China Nouă, se încordaseră cumva imediat după Războiul din Octombrie din Orientul Mijlociu. Cu toate acestea, în fața ambițiilor și amenințării militare a social-imperialismului sovietic și a eforturilor acestuia de a dezintegra politic Europa Occidentală, conducătorii Statelor Unite și ai Statelor din Europa de Vest au considerat necesar să se reapropie.”

În prezent Uniunea Sovietică se străduiește să răspundă acestei situații de ansamblu, accelerând al său proiect de ”Conferință pentru Securitatea Continentală a Europei”, deși e de văzut dacă se va reuși ca aceasta să fie ceva eficient din punct de vedere politic, o structură de prezență și de intervenție istorică europeană, capabilă să răspundă provocărilor planetare care o privesc direct. Doar dacă, desigur, s-ar produce schimbări profunde în viitoarele opțiuni istorice ale Uniunii Sovietice în ce privește Europa de Vest, opțiuni istorice care ar da securității continentale a Europei dimensiunile sale, cea mai mare greutate și cel mai mare destin geopolitic. Dacă Uniunea Sovietică dorește securitate absolută pe liniile din spate ale frontului său occidental, atunci să plătească.

29 iulie 1974, în *Combat*

CĂTRE O EUROPĂ NAȚIONAL-COMUNISTĂ?

Un diplomat de rang înalt, aparținând unei ambasade din Est la Paris, lansa următoarele reflecții, despre care am putea spera că sunt telecomandate : ”Puțina importanță ce pare a fi acordată, la Paris, întâlnirilor pe care le-a avut Georges Marchais, în iulie anul trecut, la Moscova, mai cu seamă cu Leonid Brejnev, mi se pare de-a dreptul consternantă. Responsabilii politici din Europa Occidentală par, în realitate, incapabili să înțeleagă că evoluția actuală a situației din tabăra controlată de URSS e mobilizată de un singur obiectiv politico-strategic total: să aibă capacitatea de a răspunde certitudinii că, de acum înainte, confruntarea sovieto-chineză este absolut inevitabilă, și că de aceasta riscă să depindă, în orice clipă, de dimensiunile imediate ale unei conflagrații mondiale”. A doua zi, mai exact, după întâlnirile Brejnev-Marchais din 27 iulie anul trecut, *Pravda*, ridicând problema necesității imperioase a unei noi conferințe a partidelor comuniste europene, conferință care ar permite acestora să își întărească acțiunea pentru a ajunge la destindere în Europa, declara, după cum urmează: ‘Mișcarea comunistă internațională se caracterizează în prezent prin nevoia de a-și consolida unitatea pe baza marxism-leninismului și de a proceda la acțiuni comune. Guvernul de la Pekin dezvoltă antisovietismul și se aliază cu imperialiștii împotriva socialismului și a păcii. Din acest motiv este eronat să se creadă că pericolele unui război sunt inexistente’. Problema fundamentală a diplomației sovietice în Europa devine, astfel, o problemă de ”securitate europeană”, în sensul particular în care conceptul înseamnă securitate politico-militară a liniilor din spate ale frontului occidental al Uniunii Sovietice, în cazul în care aceasta ar ajunge la un angajament direct contra Chinei. Scopurile actuale ale diplomației sovietice în Europa se situează deci la două niveluri : să obțină, pe de o parte, ca Partidele comuniste europene să facă corp comun în spatele liniei anti-chineze a PCUS (”consolidarea unității”, ”a proceda la acțiuni comune”), și, pe de altă parte, să se asigure de susținerea implicită a țărilor europene în eventualitatea unui conflict politico-militar deschis cu

Republica Populară Chineză ("este greșit să se creadă că pericolele unui război sunt inexistente", etc.).

În circumstanțele actuale ale marii sale politici continentale, Uniunea Sovietică nu are de ales pentru continuarea urgențelor diplomatice ale momentului, Moscova trebuie să se sprijine cu prioritate pe Franța și pe PCF. Franța, altfel spus noul regim al lui Valéry Giscard d'Estaing, pentru a acționa diplomatic și politic în Europa, Georges Marchais și PCF pentru a acționa pe planul dialectic din ce în ce mai tensionat în care se pune, în prezent, problema influenței sovietice asupra stângii europene. De unde declarația comună a celor doi secretari generali de ai partidelor comuniste sovietic și francez, cu privire la relațiile dintre Uniunea Sovietică și Franța : "Cele două Partide comuniste acordă o imensă importanță dezvoltării cooperării dintre URSS și Franța, cooperare care răspunde intereselor celor două popoare și care este chemată a deveni un factor important pentru a garanta pacea în Europa."

Abordând astfel, în același comunicat comun, lucrările în curs ale conferinței europene pentru cooperare și securitate, secretarii generali ai partidelor comuniste sovietic și francez, Leonid Brejnev și Georges Marchais, au ținut să amintească faptul că "finalizarea rapidă a lucrărilor acestei conferințe 'la vârf' răspunde intereselor păcii generale și interesului maselor largi populare", în același timp având grijă să precizeze necesitatea de "a completa destinderea politică internațională cu o destindere militară". Ar rămâne poate de semnalat că cel care, la Moscova, poartă răspunderea actuală a alinierii Partidelor comuniste europene pe pozițiile anti-chineze vehemente cerute de noua strategie sovietică este secretarul Comitetului central Boris Ponomarev și că sarcina sa e departe de a fi ușoară. În orice caz, vizita lui Boris Ponomarev la Paris a precedat cu puțin vizita Secretarului general al PCF la Moscova. Nu am putea decât cu greu să pretindem mai multă claritate din partea și a unora, și a altora. Dar, în ce privește această confesiune care vine la rece, cine, în prezent, ar fi capabil să îi sesizeze adevărata importanță și semnificația foarte precisă de a îndemna la acțiune imediată ? Cine trebuie să înțeleagă, ne întrebăm, extraordinara putere de manevră politico-diplomatică, cu care aceasta ar putea să doteze, dacă s-ar dori încă așa ceva, jocul unei anumite linii de acțiune continentală franceză ?

Război preventiv, “siderație și paralizie”

În același moment, opinia publică internațională se întrebă, înu fără ceva neliniște, ce înseamnă formidabila campanie de pregătire psihologică lansată de guvernul de la Tel-Aviv, care vizează crearea accelerată a unei psihoze de război în sânul națiunii israeliene, dar și în exterior.

În realitate, potrivit ministrului israelian al Apărării, Shimon Peres, ”riscurile plauzibile” ale unei reluări a războiului israeliano-arab ar fi atins, în zilele din urmă, un prag de la care nu mai e posibilă calea înapoi, ”declanșând toate semnalele de alertă”. Nu mai e permis să ne îndoim că dacă guvernul de la Tel-Aviv pune astfel în mișcare un dispozitiv de condiționare psihologică internă și externă, menit a forja momeala iminenței unei noi ofensive arabe împotriva Israelului, asta în mod sigur pentru a masca și pentru a crea diversivune în ce privește decizia unei viitoare acțiuni preventive israeliene împotriva frontului arab, și, înainte de toate, cu mare certitudine, împotriva Siriei. ”Israelul, declara recent generalul Gur, ar putea, cel dintâi, să aleagă opțiunea militară, dacă opțiunile politice s-ar dovedi inoperante”.

Manipularea psiho-tehnică a maselor, care precede întotdeauna declanșarea unei acțiuni preventive, are drept scop să răstoarne dialectic termenii situației, să facă așa încât cel ce atacă să treacă drept atacat, iar cel atacat să pară atacator. Iată exigența fundamentală a condițiilor actuale ale războiului politic, de care niciuna dintre părțile aflate în conflict nu-și poate permite inadvertența fatală de a nu ține cont.

Dublata de o intenție de a produce siderație de primă clasă, aceeași procedură de urgență este folosită, la ora actuală, de către Uniunea Sovietică față de China. Pentru Moscova este vorba nu doar de a informa opinia publică internațională și de a mobiliza masele sovietice în ce privește pericolul chinez real, presupus sau în întregime inventat, dar și de a paraliza psihologic adversarul ideologico-rasial de dincolo de Sinkiang, de a-i transmite certitudinea atacului viitor sub forma de siderație a unei terori fascinante, ce are întreaga greutate a unei ”fatalități zdrobitoare” etc.

Cu toate acestea, etapa cu adevărat decisivă a punerii în funcțiune a unui dispozitiv de agitație și de încadrare psihologică en termenii unei "psihoze de război" este cea în care, din impuls, protagoniștii eventuali ajung să scape de orice obstacol, de orice piedică ideologică, și în care contează doar gestionarea directă a confruntării prevăzute, în care problemele de concentrare operațională a forțelor prezente sunt în mod brusc superioare oricăror alte considerații.

Geopolitica triumfă asupra ideologiilor

A nume aici apar informațiile ideologice cele mai neprevăzute, precum, spre exemplu, mobilizarea unei oarecare extreme-drepte europene, provenită direct din fascism și din colaborare, în serviciul intereselor politico-istorice speciale ale statului Israel.

Dar confruntarea sovieto-chineză este cea care, la ora actuală, este pe cale să provoace, să asume și să susțină în forță o serie de răsturnări ideologice fără îndoială deja irevocabile, și care, în orice caz, anulează justificările ideologice ale războiului mondial prezent, care e un război total și permanent, în favoarea exclusivă a justificărilor geopolitice.

Astfel, asistăm la un tango fascinant, care, dincolo de orice considerație ideologică, aduce astăzi Republica Populară Chineză în situația de a face racolaj calificat față de responsabilitii încă stare de funcționare din cel de-al Treilea Reich și din toate marile bătălii anterioare împotriva Uniunii Sovietice și împotriva "bolșevismului mondial". Aici, totul se poate. În Canada, emigrația ucraineană, puternic antisovietică și antirusească, constituie obiectul unei manevre de înec și intoxicare condusă de la distanță de brațul lung al serviciilor de la Pekin, manevră care, sub acoperirea unui front extern de eliberare a "națiunilor captivate din URSS" încearcă în prezent să monteze o vastă mașinărie de subversiune destinată a mobiliza pe loc totalitatea emigrației antisovietice din Canada, și pornind de aici, din lumea întreagă. Și de ce, mai exact, pornind din Canada? Aici e întrebarea, o întrebare care are totuși un răspuns.

În același timp, serviciile speciale sovietice știu totul despre veritabilul “rush” chinez asupra cadrelor superioare din cele de-al Treilea Reich, care, precum, printre alții, fostul ministru Albert Speer, apar ca fiind recuperabili, cadre economice, culturale și tehnice. Astfel, fostul șef de la Hitlerjugend, erou în bătălia de la Berlin, Arthur Axmann, la invitația personală a lui Chou En-lai, a atras după el un mare val de grupuri de industriași și tehnicieni din economie și din organizații politice de tineret care au aparținut celui de-al Treilea Reich.

Mai mult încă, foarte recent, cu ocazia unei mari recepții oferite de Republica Populară Chineză la Bad-Godesberg, sculptorul și arhitectul Arno Breker, prieten intim al Cancelarului celui de-al Treilea Reich și despre care Charles Despiau vorbea ca despre un nou Michelangelo, a fost primit cu gesturi de deferență, ce au aprins în toate culorile provocarea definită față de guvernul social-democrat al Republicii Federale, ai cărui reprezentanți la eveniment erau întâmpinați cu răceală de către ambasadorul de la Pekin și de toți cei din suită. Nu este deci cu totul exclus, se dă de înțeles, ca într-un viitor apropiat Arno Breker să plece la Pekin, ca invitat oficial al Republicii Populare Chineze.

În fine, e de notorietate faptul că serviciile specializate, agenții de la Pekin scormonesc în prezent prin cercurile de fugari germani din America Latină, și mai ales din Brazilia și Argentina, în căutarea de legături cu grupurile ce reunesc foști membri din SS și din alte formațiuni politice speciale, cărora le propun contracte destul de bune, cu condiția ca cei interesați să accepte să meargă în Republica Populară Chineză pentru o perioadă de cel puțin trei ani.

Pe de altă parte, dacă e să dăm crezare postului de radio de stat din Israel, Chou En-lai s-a considerat obligat să transmită guvernului de la Tel-Aviv, în luna iulie trecută, și folosind în acest scop serviciile pline de zel ale senatorului democrat Henry Jackson, asigurări că Republica Populară Chineză dorește să contribuie la garantarea existenței unui stat israelian suficient de puternic pentru a se putea opune și pentru a putea rezista eficient “manevrelor imperialismului sovietic” în Orientul Mijlociu, și capabil să contracareze strategic prezența sovietică în Oceanul Indian.

De la “Planul Polarka” la “Planul Vulcan”

Și tot pe de altă parte, urmând mereu dialectica internă a Războiului mondial total, care cere înlocuirea justificărilor ideologice cu comandamentele operaționale directe ale geopoliticii, putem surprinde URSS pe cale să ia asupra sa, la ora actuală, destinele unui nou “risorgimento” al Croației Mari, și să asigure astfel renașterea, după treizeci de ani, a unei idei pe care o susținuse cel de-al Treilea Reich, care ajunsese deja la crearea unui stat național croat, condus de Poglavnik (Conducătorul) Ante Pavelić.

Începând cu 1969 unii responsabili politici din emigrația națională croată au căutat să stabilească legătura cu URSS, ambasada sovietică de la Bonn servind drept prim intermediar în această operațiune care, în continuare, dar tot pe ascuns, trebuia să capete dimensiuni hotărâtoare și care astăzi sfârșește totuși prin a da roade. Paradoxal, poate, rolul emigrației naționale croate și al forțelor sale aflate în acțiune, în mod secret, în interior, pare mult mai important, în situația actuală a planurilor sovietice privind proiectul unei Republici Socialiste Croate, decât cel al guvernului comunist de la Zagreb și al cadrelor Partidului comunist croat, instalat de Belgrad.

Pentru că URSS joacă cu bună știință cartea insurgenților (în original: oustachis) și a frontului național croat, controlat de aceștia atât din exterior, cât și din interior, fapt extrem de semnificativ.

Abandonat ca urmare a dezvăuirilor unui transfug cehoslovac, generalul Sejna, proiectul sovietic de normalizare politico-militară a Iugoslaviei, cunoscut sub denumirea de “Planul Polarka”, a fost ulterior îmbunătățit și simplificat prin excluderea exact a părții ce prevedea trecerea forțelor sovietice prin Carintia, teritoriu austriac, pentru a prinde în clește Iugoslavia, cu înaintarea unui al doilea front ofensiv ce avansa dinspre Sud.

Noul plan sovietic, ce cuprindea încă, la fel ca “Planul Polarka”, două direcții de înaintare care se despărțeau de la plecare, își propune să se asigure de Croația și de Slovenia, pornind de la Ungaria și îndreptându-se către Adriatică, cu portul Pula ca obiectiv fundamental, în timp ce un corp de ofensivă mixt, sovieto-ungar, se

mulțumea să ia prin încercuire Nordul Serbiei, de-a lungul frontierei ungare, precum și Banatul iugoslav. Ceea ce permitea să se treacă la instalarea unei Republici Socialiste Croate cu ieșire la Adriatică, controlată de URSS până la Republica Federală Iugoslavă, recunoscută ca independentă, (dar amputată de Croația și Slovenia).

Analizând schița din satelit a acțiunilor și orientării de înaintare a celor două corpuri de ofensivă sovietice cu baza în Sud-Vestul Ungariei în regiunea strategică a lacului Balaton, am reconstituit, mai mult sau mai puțin în liniile sale esențiale, noul plan sovietic de intervenție militară în Iugoslavia, plan denumit, în mediile specializate, cu numele de cod "Planul Vulcan" și despre care se spune că a fost conceput personal de comandantul-șef adjunct al Pactului de la Varșovia, generalul Ștemenko.

Să mai adăugăm că, în termenii "Planului Vulcan", problema majoră a oricărei intervenții militare în Iugoslavia, adică dispozițiile luate de Belgrad pentru declanșarea unui război de apărare totală a teritoriului, este eliminată, în principiu, prin aceea că forțele sovietice sunt programate a se opri la frontierele "Serbiei Mari", acțiunea lor directă neafectând decât zone în care naționalismul se va fi îndreptat fie spre exterior (Banat), fie asupra lui însuși (Croația). Iată motivul pentru care Belgradul s-a grăbit să reactualizeze urgent doctrina anti-rusă a "Serbiei Mari", care, în cartea interzisă pe care a publicat-o recent Prof. Miko Milenković, se străduiește să demonstreze că Croația, Macedonia, etc. sunt "proprietăți ale Serbiei Mari" și ale "puterii de expansiune istorică și radicală de pe filiera Serbiei Mari".

Moscova joacă exemplul portughez

În această situație, noul destin ce pare făcut, astfel, de Uniunea Sovietică, în proiectul Croației Mari, este departe de a fi o situație de circumstanță, subprodusul unei conjuncturi de utilizat tactic atâta vreme cât merge, ci dimpotrivă, reprezintă amorsa directă a noilor structuri de acțiune politico-strategice, construite de URSS în Europa începând cu 1969.

În realitate, înțelegând că partidele comuniste, în Europa Occidentală, și mai ales în cadrul unei alianțe menținute cu social-democrația și stânga pretins revoluționară, nu au nici o șansă de a obține puterea politică în timp util, Moscova joacă în prezent cartea suicidului ritualic al partidelor comuniste din Europa Occidentală în interiorul unui front comun cu forțele armate naționale. Ceea ce se întâmplă în Portugalia, unde partidul comunist nu mai servește drept releu operațional între Mișcarea Forțelor armate și masele populare, se va produce în cele din urmă, se crede la Moscova, și în Spania, în Grecia, și aproape sigur în Italia.

În această privință este extrem de interesant să amintim că toate organizațiile de acțiune politico-strategică directă, reunite de Guido Giannettini în cadrul Comitetului Național pentru Apărarea Republicii, formațiune de extremă-dreaptă care de doi ani acționează ilegal în Italia, prin mijloacele acțiunii teroriste și ale agitației politice clandestine, s-au pronunțat, în mai multe rânduri, în favoarea apropierii de Partidul comunist italian, cu condiția totuși ca echipa actuală a Secretariatului general al PCI, condusă de Berlinguer, să decidă eliminarea din Partid a elementelor troțkisto-internaționaliste care sunt cap de pod al stângii internaționale, care nu încetează să saboteze și să infecteze stânga națională europeană, pornind chiar de la PCI.

Așa stând lucrurile, trebuie să amintim că CNAR al lui Guido Giannettini nu-și ascunde pretenția de a fi considerat ca prim element al unui guvern provizoriu clandestin al viitoarei Republici Socialiste Italiene și că acțiunea sa se orientează din ce în ce mai mult spre contactele cu Forțele Armate și de infiltrare accelerată din structurilor politico-administrative existente. "Au deja în spatele lor o parte din stat", scria, într-un editorial, *L'Espresso* din 11 august, anul trecut.

Ceasul căpitanilor sună peste tot

Ceasul căpitanilor stă să sune în Europa, și, în Europa, ceasul căpitanilor va fi ceasul național-comunismului.

Căpitanii sunt la putere la Lisabona, mâine vor fi la putere, fără îndoială, la Madrid, la Roma și Atena, așa cum sunt la putere

deja la Tripoli și Alger. Cu colonelul Vasco Gonçalves la președinția Consiliului și cu generalul Otello Carvalho la conducerea Comandamentului Operativ al Continentului (Copcon), Lisabona a devenit astăzi epicentrul politico-strategic european al ”luptei continentale a național-comunismului”. Astăzi, deci, generalul Otello Carvalho dispune, prin intermediul Comandamentului Operativ al Continentului (Copcon), de singura forță armată europeană, ce are o misiune exclusiv politică, și conduce, din regiunea militară a Lisabonei de care e responsabil, singurul corp de luptă politică disponibil la ora actuală în Europa. Un corp de luptă național-comunistă.

Se știe, de asemenea, că în ajunul întoarcerii lui Caramanlis la Atena, un grup de ofițeri greci din forțele de elită, între care securitatea militară, se afla la Lisabona într-o misiune confidențială în interesul grupului de armate din Nord, precum se știe și că orientarea politică a acestor ofițeri nu era defel cea la care ne-am putea gândi. Linia de confruntare ideologică imediată pe care se vor întâlni, în zilele ce urmează, grupurile politico-militare aflate la Atena, prin lichidarea unui regim putred de mult timp, e deja angajată în sensul unei evoluții prevăzute de analizele care consideră că național-comunismul e câștigător pe cele două maluri ale Mediteranei, de la Lisabona la Atena și de la Alger la Cairo.

Și tocmai această situație nouă, pe cale de a prinde contur în prezent în Europa, în termenii istoriei imediate, va risca să dea șanse unei reconsiderări totale a problemei reunificării germane. Deoarece, în perspectiva a ceea ce e pe cale a se petrece sau se pregătește deja, la Lisabona la fel ca și la Roma, la Atena sau la Madrid, Germania de Est este menită a triumfa dialectic asupra concepțiilor politice pervertite și ultra-subversive ale Germaniei de Vest, fără milă devorată de plaga ocultă a super-capitalismului apatrid. Și să triumfe exact în măsura în care, în Germania de Est, forțele armate sau Partidul au găsit de mult timp calea de întoarcere la singura realitate activă a unui destin național și a unei conștiințe naționale.

Dacă în 1969 nu ar fi fost atâta înverșunare de a-l doborî pe de Gaulle, de a-l împiedica să facă ceea ce voia el cu orice preț să facă, astăzi Europa ar fi fost pe direcția sa înaintare, în ființa sa și în chiar suflul său, o Europă gaullistă. Acum, după acel Petit Clamart

atât de reușit din 1969, Europa va fi altceva. Aceeași continuare trebuie să se facă pe căi cu totul diferite, căi infinite mai periculoase decât cele pe care le-ar fi ales gaullismul și Europa gaullistă, dacă de Gaulle ar fi putut rămâne.

Destinul național-comunismului sovietic

Într-o carte uitată, *“De Gaulle Dictatorul”*, un politician uitat, de Kerillis, își încheia analiza, reieșită din experiența trăită, a gaullismului, prin definiția următoare, o definiție ce rămâne absolut extraordinară, care datează din 1945 : ”Gaullismul e un național-socialism care a jucat cartea partidului învingător.”

Național-comunismul sovietic e un național-socialism care a reușit să se transpună în socialism și al cărui naționalism devine, urmare a acestui fapt, un naționalism continental. Național-comunismul sovietic este un național-socialism continental în măsura în care orice politică autentic și total națională trebuie să-și însușească, pentru a acționa, spațiul de dezvoltare geopolitică continentală ce se întinde de la Atlantic la Pacific.

Acest curent istoric profund, pe care astăzi îl numim, poate din lipsă de o denumire mai bună, național-comunism, va sfârși, pe de altă parte, precum valurile ce se hrănesc din propria forță, prin a se anunța în Uniunea Sovietică, un val de adâncime ce vine din Lisabona, Madrid și Atena, de peste tot. Național-comunismul sovietic, al cărui sens cel mai actual este cel de geopolitică continentală de ansamblu, va deveni deci, atunci, un național-comunism întors către Europa, o mișcare de destin și conștiință în mod esențial europeană, în măsura în care național-comunismul european va reuși să atragă, în termeni de conștiință, șocul de recul al impulsului seismic original, parte a sa în termeni de destin.

După 1969, așa cum mai spus, Uniunea Sovietică pregătește instalarea național-comunismului în Europa, ceea ce înseamnă că istoria politică a Rusiei este traversată de o linie de separare, linie ce anunță, în fapte, că ideologia sovietică de stat nu mai este marxism-leninismul, ci geopolitica. Evacuarea finală a marxism-leninismului, întoarcerea la valorile vii și active ale unei viziuni geopolitice

naționale, îndreptată spre înălțarea istorică imediată a unui destin național de dimensiuni continentale și mondiale: aici trebuia ca mișcarea de neutralizare internă a marxism-leninismului, mișcare amorșată de Stalin, prin lichidarea masivă a cadrelor de Partid, cerută de proiectul său de pact germano-sovietic, să-și găsească, și își găsește astăzi, împlinirea finală. Trecând peste destalinizarea oficială, Leonid Brejnev continua, astfel, și reușea, de altfel, să atingă scopurile ascunse ale liniei geopolitice naționale a comunismului sovietic, încarnat de I.V. Stalin.

Cum zice Heraclit, iar urmându-l pe acesta, și Hegel repetă mereu, nimic nu se face în istorie decât prin negarea negației. Negând geopolitic negația dialecticii chineze, Uniunea Sovietică reușește astăzi să se afle dialectic în termeni de geopolitică totală, să pună bazele unui alt început istoric al propriului destin continental în Europa și în lume. Desigur, partida e departe de a se fi terminat: sunt în acțiune puteri care, la Moscova, ca peste tot, pot să pună totul sub semnul întrebării, pot să schimbe totul.

Partida e departe de a se fi jucat

Comentând întâlnirile estivale dintre Leonid Brejnev și secretarii de partide comuniste din Europa de Est, întâlniri devenite deja tradiție, cotidianul *“Politika”* din Belgrad lansa ideea că, în împrejurările actuale, aceste întâlniri ar avea valoarea unor conferințe la vârf destinate pregătirii, încă secrete, a marelui ”conci-liu roșu” al comunismului mondial pe care Moscova dorea să îl convoace anul următor. De ce această grabă și acest secret, de ce această tensiune subînțeleasă? Pentru că Leonid Brejnev s-a lăsat și el prins în nisipurile mișcătoare ale unei faze în care, dacă vrea să iasă triumfător, trebuie să joace din scurt, repede, și fără cel mai mic contra-timp tactic. Dincolo de Viena, tocmai acum lucrurile se decid.

În realitate, e în afară de orice îndoială faptul că grupul tăcut, dar încă foarte puternic, care, la Comitetul central al PCUS și nu numai, se opune liniei generale asumate de Leonid Brejnev, va încerca să folosească lichidarea politică a lui Richard Nixon pentru a contraataca, nu ne scapă nici faptul că grupul anti-Brejnev de la Moscova dispune de sprijin eficient și înverșunat în aproape toate

Partidele comuniste din Europa de Est și nu numai de aici, mai cu seamă la Praga și Roma.

Fraza-cheie a recentelor întâlniri la vârf americano-sovietice, rostită de Richard Nixon la Moscova, pe care unii imediat s-au grăbit să o interpreteze, abject, în sensul unei tentative de publicitate personală, dar care va rămâne, în istoria mare, asemeni unei sfâșieri tragice, prin care ascunzișurile istoriei invizibile ies la iveală, spațiul unei iluminări în mersul istoriei vizibile, riscă să constituie, într-adevăr, punctul de plecare al unei înlănțuiri fatale pentru Leonid Brejnev, căruia i se va reproșa negreșit, în timp util și "pentru galerie" că a legat politica planetară sovietică de opțiunile unui președinte al Statelor Unite renumit pentru incapacitatea sa de a-și respecta angajamentele. Richard Nixon spunea, așa cum ne amintim, că situația actuală a apropierii dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite a fost posibilă mai ales "datorită relațiilor personale stabilite între Secretarul general al Partidului comunist și Președintele Statelor Unite".

A împiedica cu orice preț destinderea

Un lucru, în orice caz, e sigur: J.F. Kennedy a fost lichidat pentru că se pregătea să joace cartea sovietică, și astfel, cu J.F. Kennedy pus în imposibilitatea de a fi dăunător, nimic nu s-a mai făcut între Washington și Moscova. Robert Kennedy, la rândul său, a fost lichidat chiar în clipa în care părea să ajungă la Președinția Statelor Unite, pentru că odată ajuns la Casa Albă, și el ar fi jucat cartea Moscovei. Richard Nixon, în fine, a fost lichidat pentru că a reușit să facă ceea ce frații Kennedy au fost împiedicați să realizeze, și mai ales pentru că eliminarea sa politică să nu poată pune în cauză, încă o dată, cele ce s-au împlinit, minând apropierea actuală americano-sovietică.

Dar ar mai fi ceva de zis despre asta. În primul rând, Kremlinul nu este, din fericire, Casa Albă. În al doilea rând, că, în ciuda propagandei perfect dementiale pe care, cu spume la gură, o întreține stânga internațională, de ani de zile, împotriva acțiunilor așa-numitului "criminal de război" Richard Nixon, niciodată din 1945 lumea nu a fost atât de aproape de riscul apocaliptic al unei

conflagrații nucleare preventive, decât în ziua în care, cu Richard Nixon doborât, Moscova se întreba dacă nu era mai bine ca, fie ce-o fi, să-și joace dintr-o singură lovitură cărțile strategice decisive înaintea ca lumea întregă să se unească într-o cruciadă democratică sau mai curând într-o nouă cruciadă democratică menită a-i impune legea unui imperialism mondial, al cărui semn echivoc nu mai reușește să ascundă scopurile încă de nemărturisit. În al treilea rând, faptul că, renunțând la ce e mai puțin important, se poate și ca scenografia reglată pe curățirea în vid a Casei Albe să eșueze pe uscat, într-un neprevăzut istoric ce-și are punctul de plecare în același scenariu al acelor “killers” politico-administrativi ai lui Richard Nixon, scenariu atât de bine montat, prea bine chiar: deoarece, în spatele lui Gerald Ford se profilează deja umbra tranșantă a lui Ted Kennedy, care nu-și va rata lovitura. Întotdeauna, a treia oară e cu noroc. În fine, în al patrulea și ultimul rând, o stranie analogie pare să fi jucat, și mai joacă încă, în umbră, la Washington dar și la Moscova, la vârful ultim al planului de ansamblu confecționat pentru a-l doborî pe Richard Nixon, și ulterior, dacă e posibil, și pe Leonid Brejnev. Într-adevăr, ar apărea acum că, fiind făcute toate socotelile, directorul CIA William E. Colby este cel care poartă răspunderea operațională a căderii lui Richard Nixon. Unii consideră și că responsabilul Comitetului pentru securitatea statului, Iuri Andropov, este cel care, prin intermediul unui vast sistem de conexiuni, acoperă, de la Moscova, punerea în funcțiune a campaniei actuale împotriva lui Leonid Brejnev.

Acum, în orice caz, cățelele palide din Apocalipsă sunt slobozite. Cât ne ia să ne dăm seama de asta, va fi sosit deja ”ceasul de foc”. Liniștea actuală nu este mai mult decât liniștea toridă și sumbră de dinaintea furtunii, înainte de dezlănțuirea focului. La nivelul celor mai profunde lucruri, părțile prezente își pun, în grabă, în funcțiune noile conexiuni secrete, forțele de intervenție și masele de manevră. Pentru a fi lăsată să alunece, în mod jalnic, în afara marelui joc, Franța își imaginează că va fi scutită, la momentul viitoare tragedii europene, la momentul viitoare aruncări a zarurilor de fier?

Perdanții sunt întotdeauna marcați de destin.

16 august 1974, în *Combat*

IURII ANDROPOV ȘI FAȚA NOCUTURNĂ A UNIUNII SOVIETICE

În ianuarie 1981, un colonel KGB de la Londra, sub acoperire diplomatică, V.R. Nikolski, așa cum se spunea în epocă, "alesese libertatea" (din cauza, se spune în cercurile emigrației rusești la Londra, unei tinere cântărețe jamaicane, care avea, fără îndoială, multiple talente, mai mult decât din motive imperativ ideologice, așa cum spunea el).

Cum era însărcinat, în ultimii doi ani, cu "relațiile culturale active" anglo-sovietice – supraveghere apropiată de mijloacele active politic și cultural ale refugiaților sovietici în Marea Britanie, contacte în curs ale acestora cu sub-lumea *samizdatului* sovietic din interior, etc. – V. R. Nikolski, odată eliberat – cel puțin în principiu – din înfricoșătoarea strânsoare a serviciilor secrete sovietice, s-a grăbit să creeze – instalându-și, cum se spune, pe cont propriu – un fel de birou comercial de ventilare permanentă a manuscriselor mai mult sau mai puțin inedite provenind direct de la *samizdatul sovietic* din interior, pe care le propunea diferitelor edituri europene interesate de acest gen de literatură specială, un pic periculoasă chiar.

Un rezumat al manuscrisului inedit al lui V.R. Nikolski, "*Turii Andropov și fața nocturnă a Uniunii Sovietice*".

Or, în august același an, V.R. Nikolski s-a dus la Paris pentru a-mi propune să mă ocup eu de negocierea, cu o editură mare pe care tot eu urma să o aleg, publicării unui important manuscris – mai mult de patru sute de pagini – al cărui autor era chiar el, în care își propunea să dea o imagine directă, completă, revelatoare și întru totul conformă cu realitățile politice ale regimului sovietic de la acel moment, precum și a unora din activităților externe ale acestuia.

De la prima lectură, manuscrisul lui V.R. Nikolski – în engleză – mi s-a părut a fi un document politic de o actualitate, importanță și utilitate extreme : era exact ceea ce se pretindea a fi, un sondaj revelator până la miezul cel mai secret al dispozitivului puterii

sovietice, sondaj major, cu repercusiuni imediate, din cele mai imprevizibile.

Editura pariziană, căreia eu însumi îi propusesem manuscrisul lui V.R. Nikolski, mi-a cerut atunci să fac un rezumat de vreo douăzeci de pagini, ceea ce, fără îndoială, am și făcut, de urgență. Pentru că aveam nevoie să câștig timp, nicidecum să întârzii cu demersurile.

Or, în cele din urmă, din motive foarte obscure, tranzacția editorială nu s-a realizat, și nici o alta din lunga serie de încercări pe care le-am făcut apoi. V.R. Nikolski, exasperat de toate aceste tergiversări, de mersul tot mai îndoielnic al eforturilor noastre de a ajunge la un aranjament și la publicarea manuscrisului, în care, în mod corect sau nu, își pusese toate speranțele, a decis brusc să plece din Europa, în direcția Brazilia, unde i-am pierdut definitiv urma.

Din această tristă aventură nu-mi rămâne deci decât rezumatul pe care îl făcusem la manuscrisul lui V.R. Nikolski, *Iurii Andropov și fața nocturnă a Uniunii Sovietice*. E vorba de un document care, mai ales din perspectiva a ceea ce avea să se întâmple ulterior în Rusia, mi se pare așa de important încât nu pot să nu îl includ în prezenta carte. O dată în plus, recunosc în el mărturia politică de excepție cu privire la dedesubturile oculte, dar și așezate – destul de paradoxal - fără nici o disimulare, foarte deschis, ale marii geopolitici imperiale a Forțelor Armate ale URSS, ale tendințelor lor interne, ale mentalităților lor și ale *scopurilor lor ultime*, ce sunt neschimbate până în prezent. Și care, în prezent, s-ar putea să reușească, pe termen mai lung sau mai scurt, într-un context politico-istoric total schimbat, pentru că rațiunea de a fi a acestuia nu va mai fi marxist-leninistă, ci ortodox-imperială și eurasiatică, "transcendentală".

În fapt, biografia politică a lui Iurii Andropov se confundă cu o lungă conspirație anti-sovietică, urmărită din chiar interiorul regimului. Cum planurile sale secrete de transformare internă a regimului nu au reușit în timpul vieții sale, Iurii Andropov, mizând pe Mihail Gorbaciov, a asigurat continuarea lor impersonală prin mersul istoriei deja în curs. E cunoscută greutatea scrisorii prin

care Iurii Andropov îl desemna, către Biroul Politic, pe Mihail Gorbaciov ca succesor la secretariatul general al Partidului.

Sub influența nefastă a mai mult decât suspectului Aleksandr Iakovlev, "omul puterii din umbră", Mihail Gorbaciov pornise – prin cele două concepte devastatoare de "glasnost" și "perestroika" – procesul de auto-transformare a regimului sovietic, condus din interior, proces, al cărui control trebuia să îl piardă foarte repede, pentru ca prin acesta să se ajungă imediat – sau aproape – la lichidarea regimului sovietic și a însăși Uniunii Sovietice.

Peste eclipsa năucitoare, sângeroasă, infernală, a comunismului la putere, ceea ce a făcut posibil în cele din urmă actualele regăsiri ale Rusiei față de propria identitate anterioară, este prăbușirea, zguduirea originală manevrată de la distanță, și încă cu câtă putere vizionară subversivă, de Iurii Andropov.

Trebuie să precizez. Rezumatul pe care îl avusesem de făcut, pentru editura franceză care se interesase de manuscrisul în engleză al lui R.V. Nikolski, *The Dark Face of the Soviet Union*, nu dădea seamă în niciun fel de eventualele mele poziții ideologico-politice personale privind problemele pe care le trata, în ansamblul lor: nu făceam decât să expun, obiectiv, conținutul manuscrisului, degajând liniile forte esențiale ale acestuia.

Cred totuși că ceea ce ar trebui pus în lumină e mai ales nivelul cu totul special la care R.V. Nikolski își situa dezvoltările, analizele și propriile comentarii, nivel care lasă să transpară veritabila natură a preocupărilor activiste clandestine ale anumitor cercuri de orientare ocultistă, "polară", "transcendentală", "arhaică", ce acționează din interiorul structurilor operative superioare ale KGB în ajunul prăbușirii – care rămâne, una peste alta, un extraordinar mister – Uniunii Sovietice, despre care putem repeta ce spusesese Platon, cu 360 de ani înainte de Hristos, despre Atlantida: "În doar o singură zi și o singură noapte, funestă zi și funestă noapte, insula Atlantida s-a scufundat sub valurile mării și a dispărut".

De reținut și faptul că o relație deopotrivă directă și profund ascunsă apare aici, între, pe de o parte, acțiunea politico-strategică specială, "subversivă", "antisovietică", a lui Iurii Andropov și al statului major al acestuia, iar pe de altă parte, actualele poziții revoluționare, imperiale și eshatologice eurasiatice ale lui Vladimir

Putin: putem considera astfel că, în ultimă analiză, totul se petrece ca și cum ceea ce începuse acest Iurii Andropov este pe cale a fi desăvârșit acum Vladimir Putin.

Nu întâmplător, deci, una din primele inițiative pe care le-a avut Vladimir Putin venind ca stăpân la Kremlin a fost cea de a ridica o placă de aur în memoria lui Iurii Andropov. Căci e vorba aici de un simbol și de o mărturisire deopotrivă fundamentale, deopotrivă revelatoare.

În fine, ar trebui poate să recunosc foarte puternicele regrete pe care le încerc din cauza faptului că, atunci când aveam la dispoziție manuscrisul lui V.R. Nikolski, nu am știut să acord – pe loc – întreaga atenție pe care ar fi meritat-o partea sa ultimă, care se referea la dedesubturile ultrasecrete ale intervenției sovietice în Afganistan, ale cărei scopuri ar părea să fie într-adevăr foarte diferite de cele pretinse. Căci eu știu, Afganistanul – și zona de mari furtuni geopolitice continentale, al cărei epicentru seismic este acesta – va face încă să se vorbească despre el. În curând.

Câteva cuvinte despre V.R. Nikolski. Personaj despre care am fi zis că a scăpat din romanele terminale ale lui Abellio, *La Fosse de Babel*, *Visages Immobiles*, mi se părea că reprezintă, cumva, ”marea rasă” evreiască a iluminatiilor secrete, întorși asupra lor înșiși, de nedepistat din exterior, dar acționând din invizibil către vizibil, în termenii nu știu cărei misiuni speciale de nemărturisit. Total transformat – nu știu dacă pot să spun transfigurat – de comunism, în care crezuse că a întâlnit un vis mai mareț decât însuși visul iudaismului, care îi consumase cu totul viața, odată ce se desprinsese de propria persoană și încetase a mai fi el însuși, pierzând partea de absolut pe care o avusese atâta timp. Devenind astfel nu un mort-viu, ci un viu-mort, un contra-zombie pentru el însuși, o umbră a propriei umbre.

Nu știu ce a făcut sau ce nu a făcut, până la urmă, V.R. Nikolski în Brazilia, dar ceva îmi spune că după ceva timp a trebuit să plece din Brazilia, mergând în Canada și din Canada trecând în Statele Unite. Căci așa se procedează de obicei. Și, în Statele Unite, bineînțeles, dându-se drept altcineva, pentru că efectiv devenise altcineva.

Cât privește evaluarea finală a informațiilor și analizelor de fond avansate în manuscrisul său, am susținut și mai susțin încă ceea ce mi se pare a fi cea mai mare veridicitate a lor. Indiscutabil. Și știu perfect despre ce vorbesc. Ceea ce mi se pare a nu fi conform cu limbajul special al agenților de informații ofensivi comuniști, ar proveni, în cazul lui V.R. Nikolski, din faptul că, pentru că a aparținut unor nuclee ideologice ultrasecrete, contra-strategice, ce acționează la niveluri cu totul superioare, disimulați în chiar interiorul aparatelor comuniste în acțiune, și operând, uneori, contra acestora, a suferit o serie de mutații specifice în ceea ce privește maniera de a gândi, de a vorbi și de a se comporta. Dar acestea sunt, fără îndoială, chestiuni prea tehnice, de abordare și de utilizare specială, neconvențională, care pot duce la confuzie.

Oricum, știu că V.R. Nikolski nu putuse niciodată să fie sigur de încrederea serviciilor de securitate britanice, căroră caracterul prea special de evidență al afirmațiilor sale, al dezvăluirilor sale părea a fi proba însăși a non-fiabilității lor imediate și a situației în esența ei suspecte, legate de propria sa personalitate. O neînțelegere de nedepășit, un *semn al timpului*.

Acestea fiind spuse, nu e mai puțin sigur că, în continuare, totalitatea informațiilor politico-strategice aduse de V.R. Nikolski au putut fi confirmate de evoluția însăși a situației interne a Rusiei și, în cele din urmă, de apariția lui Vladimir Putin, precum și de ceea ce este irevocabil în această apariție. Căci anume venirea "Noii Rusii" era anunțată, în fapt, de V.R. Nikolski. O conspirație care reușit, și care merge mai departe.

Iurii Andropov și fața nocturnă a Uniunii Sovietice (rezumat)

"Care din cele două tabere va triumfa?"

Transmiterea puterii supreme în URSS dezvăluie încă supraviețuirea, cufundată în profunzimi, a ritului războinic șamanic denumit "al tăierii capului"?"

Noiembrie 1979 - noiembrie 1982: riguros controlat, prin KGB și cu susținerea Armatei Roșii, de către I.V. Andropov și grupul său de putere, procesul subteran de debrejevizare precedă dialectic, previne și pretinde, la momentul potrivit, moartea ritualică a lui L.I. Brejnev. Din umbră, se revenea deci, încă o dată, la procedurile acelei vechi Rusii, la mistagogiile abisale ale paleoliticului scito-șamanic. Sacrificarea șefului suprem și reprezentarea susținerii sale cosmologice prin Taina Capului Tăiat apare, astfel, ca o Taină esențialmente războinică. Napoleon, în clipa morții: "Capul Armatelor." De la Stalin până la Andropov doar gradele militare, doar teribilele calificări războinice ale Ksatria sancționează și legitimează ierarhiile politice ultime ale Partidului Comunist în raport cu Statul Sovietic, în raport, altfel spus, cu realitatea trans-istorică ocultă a "Imperiului Roșu al Sfârșitului Ciclu". Transmiterea puterii supreme nu se poate face, în Kremlinul Roșu, decât asanarea mistagogică a șefului politico-militar aflat în funcție, prin eliminarea Marelui Șef aflat în declin, a generalisimului crepuscular. Astfel, V.I. Lenin e asasinat de I.V. Stalin, I.V. Stalin - de L. Beria, L. Beria - asasinat de N.S. Hrușciiov, N.S. Hrușciiov - îndepărtat și apoi asasinat de L.I. Brejnev, iar L.I. Brejnev e asasinat de I.V. Andropov. Lunga agonie politico-strategică a lui L.I. Brejnev, un mort în viață mai degrabă decât un viu mort, și noile tehnologii de neutralizare antipersonală ale KGB-ului. La 23 noiembrie 1981, cu ocazia vizitei sale la Bonn, L.I. Brejnev are luări de poziție însemnate, extrem de personale, în favoarea reducerii armamentului nuclear în Europa. Profitând de ocazie, KGB își asuma datoria de a-l lăsa descoperit: dosarul ultra-confidențial privind deturnări de fonduri în domeniu social, chiar corupția din anturajul lui L.I. Brejnev și chiar din familia sa, este oficial transmis de către KGB la MVD (MAI – n.trad.), la "biroul special pentru de luptă împotriva însușirii proprietății socialiste", temutul O.B.H.S.S.; cumnatul lui L.I. Brejnev, generalul S. Țvigun, vicepreședinte al KGB, este victimă a unei sinucideri tehnice; departamentul (A) al Primului Director al KGB (dezinformare, Aktivniy Meropriatya – Operațiuni Active, n.trad.), ce activa în strânsă legătură cu L. Zamiatin, responsabil al serviciilor de informare ale Departamentului Internațional al Comitetului Central, începe o campanie de dezinformare intensivă, internă și externă, ce viza să răspândească

zvonul legat de debilitatea mintală progresivă a lui L.I. Brejnev și de iminenta sa incapacitate psihică; în fine, revista de la Leningrad, *Aurora*, îndrăznește să publice, sub controlul direct al secretarului de Partid, G. Romanov, un articol incredibil, în fapt, un atac deschis la adresa unei "anume personalități, care nu mai reușește odată să moară".

La umbra Kremlinului, suflul eliberat al fostului șef se unește mistagogic cu golul interior al celui nou

Sub zidurile negre ale Kremlinului, super-încărcate de mediu-uri, și în fața gropii deschise a mormântului lui L.I. Brejnev, în fața acelei Kaaba pe jumătate dezvăluită a conspirației mondiale a comunismului, I.V. Andropov rostește, de trei ori, cuvintele ritualice de transmitere inițiativă a puterilor: "Adio, deci, dragă Leonid Ilici Brejnev". În clipa următoare, tobele și alămurile șamanice îl vor purta pe *fostul* în neantul neantului, aducând în același timp suflul nepieritor în pieptul golit al *celui nou*: astfel, de fiecare dată, cel nou nu este făcut decât din suflarea celui vechi, care revine în mod ocult la lumina vieții.

Or, cum să nu recunoaștem, în această întunecată știință a transmiterii ritualice a puterilor, persistența extraordinar de profundă a unei conștiințe anterioare oricărei științe din timpurile actuale, persistența unei concepții șamanice și preglaciare a unei manipulări a suflurilor, despre care poate doar viziunile hipnagogice ale lui P.H. Lovecraft ar putea da astăzi seamă? În confesiunile pe care viitorul mareșal și șef de stat major al Armatei Roșii, Mihail Tuhacevski, le făcea lui Rémy Roure, în timpul captivității lor comune la fortul Ingolstadt, în timpul Primului Război Mondial, unde se afla – căci totul se leagă – și viitorul Președinte al Republicii, Generalul Charles de Gaulle, apare, pentru prima dată mărturia timpurie privind întoarcerea secretă a celor mai înalte ierarhii bolșevice către o identitate rasială și trans-istorică supusă Ființei Abisurilor.

Un vot asigurat de divizia de elită Kantemirov

Cu toate acestea, trei zile mai târziu, încercuit de unități blindate din divizia de șoc Kantemirov, Comitetul Central, în care curentul Constantin Cernenko era majoritar, și încă larg majoritar, îl aducea pe I. V. Andropov la Secretariatul General al Partidului printr-un vot de blocaj sugestiv: Kantemirovka este cea care a votat, în fapt, pentru I.V. Andropov. De ce I.V. Andropov n-a făcut apel la Divizia I Blindată Dzerjinski, aparținând, sub comanda generalului S. Șornikov, chiar KGB-ului? Prin intermediul diviziei Kantemirovka, puterea de sprijin strategic din interior va fi, de acum înainte, pentru I.V. Andropov, o putere exclusiv militară.

Testamentul pierdut al lui L.I. Brejnev și viziunea sa despre apropiata “primăvară cosmică”

Ultimele zvâcniri: cadavrul Partidului se trezește brusc și mormăie în culise. Despre testamentul pierdut – rătăcit, spun ei – al lui L.I. Brejnev, despre care se știe că avea un titlu destul de enigmatic: ”Uniunea Sovietică, garant fundamental și perpetuu al Păcii Mondiale. Apropiata venire a Primăverii Cosmice”. Câteva lămuriri asupra scrisorilor lui L.I. Brejnev către Indira Gandhi și despre grozăviile apocaliptice. ”Să se îndepărteze, cu orice preț, oroarea de nesuștinut a unei confruntări nucleare, oricare ar fi ea. Să se păstreze, prin orice mijloace, Uniunea Sovietică și Europa: acesta e adevăratul meu scop, aceasta e, sunt convins, adevărata mea misiune.” Conspirația brejnevistă pentru blocarea și neutralizarea situației armamentului nuclear capătă dimensiuni mondiale, care neliniștesc cu adevărat tabăra atlantică, dar și pe cea socialistă. Fiind informat despre scăpările din anturajul imediat al Indirei Gandhi, responsabilul mării centrale a KGB de la New Delhi pleacă personal la Moscova, pentru a-l informa pe I.V. Andropov. Acesta îl ține la curent, în cel mai mare secret, pe șeful statului major al

armatei, Mareșalul Ogarkov. Se constituie de urgență, la vârful stabelor majore operaționale din KGB și din Forțele Armate, o celulă de criză permanentă și specială, îndreptată împotriva manevrelor subterane și a deviaționismului pacifist al Secretarului General al Partidului și grupului său personal de acțiune. Constantin Cernenko, care, tocmai se constată, ”călătorește mult, chiar prea mult”, care pare a controla destul de aproape, ”chiar de prea aproape”, cadrele și organizarea internă a Partidului, devine ținta numărul 1 a celor de la celula specială.

Cu privire la trimișii speciali ai lui Ioan Paul II la L.I. Brejnev și cu privire la misiunea lor ultrasecretă

Misiunea secretă a profesorilor Jérôme Lejeune, de la Facultatea de Medicină din Paris, și Marini Bettolo, de la Academia Pontificală din Roma, trimiși extraordinari ai lui Ioan Paul II la Moscova pentru a se întâlni cu L.I. Brejnev. Întâlnirile ultra-confidențiale ale Academiei Pontificale la Casa Pio Quarto, la Roma, și concluziile apocaliptice ale lucrărilor sale. Sunt redactate două rapoarte, adresate exclusiv lui Ioan Paul II: *raportul absolut secret și raportul absolut incomunicabil*. Ioan Paul II preia asupra sa sarcina de a-i aduce la cunoștință lui L.I. Brejnev conținutul lor. Acesta din urmă răspunde Romei, cel mai mare mister încă mai planează asupra acestui răspuns, pe care Ioan Paul II s-a grăbit să îl acopere cu secretul pontifical.

În ianuarie 1983, I.V. Andropov propune Vaticanului stabilirea unui canal ocult de comunicații speciale, directe și permanente între Ioan Paul II și el însuși. Ca urmare a acestei propuneri, se pun bazele active ale unei noi diplomații subterane a Bisericii.

Abilitările rezervate secretarului de Stat al lui Ioan Paul II, Monsenior Casaroli, partizan convins, chiar activist al celei mai mari deschideri către Est, și marile linii de operare metastrategică în derulare, sub numele sub acoperire de “*Projet Dark Side of the Moon*”.

Unde reapare umbra persistentă a defunctei mame a lui L.I. Brejnev, a cărei moarte l-a schimbat profund pe acesta din urmă.

În influența totală a grupului mistic de la Kazan, mama lui L.I. Brejnev își petrecuse ultimii ani ai vieții sub vălurile negre ale congregațiilor subterane, nocturne, ale Creștinilor de Rit Vechi, și în amintirea convulsivă a ”marilor arderi” de la 1682. Sfătu- it de mama sa, L.I. Brejnev a adus-o în cel mai mare secret pe vindecătoarea Juna Davitașvili la Moscova, instalând-o pe lângă clinica privată a responsabililor de la Gos-plan. Juna Davitașvili a chemat și mobilizat, strângându-le într-una din marile periferii rezidențiale ale Moscovei, elementele cele mai esențiale ale grupu- lui de acțiune mistagogenică și taumaturgică, a căror ”inimă vie și sângerândă” și ”adevărată mamă a vieții” fusese, la Alma-Ata, în Kazahstan. Corespondențe speciale, care veneau direct de la Mos- cova, precizează că grupurile de sub influența Junei Davitașvili se mai păstrează, acționând în condiții un pic încetinite, dar, în linii esențiale, neschimbate, în această lună de martie 1983 când ”atătea lucruri hotărâtoare se pregătesc, lucruri ce se știu dinainte.”

Iurii Andropov nu mai e Iurii Andropov

Iurii Vladimirovici Andropov sau ultimul super-montaj al KGB, sau montajul său transcendental: Iurii Vladimirovici Andropov nu este, sau nu mai este, Iurii Vladimirovici Andropov. Misterul transmutării filosofale a metalelor conține oare principiul ce activează manipulările ce pot duce la schimbarea identității abisale a unui subiect determinat? Dincolo de tehnicile primare, denumite spălare a creierului, se poate deja obține, în serviciile specializate de vârf, spălarea ființei? O întoarcere alegorică la romanul lui Richard Condon *The Manchurian Candidate* și la filmul cu acțiune sublimi- nală, pe care l-a făcut după acest roman John Frankenheimer.

**La ora actuală, forțe cu două chipuri își dis-
pută ocult puterea supremă în URSS.**

Care sunt opțiunile lui I. V. Andropov?

Vizibile sau invizibile, forțe deopotrivă metapolitice și ime- diat politice își dispută ocult puterea supremă în interio- rul taberei retrase din URSS și în Celula Centrală a conspirației

mondiale a comunismului de influență sovietică. Noile emergențe abisale, în URSS, ale unei contra-puteri, ale unei puteri paralele troțkiste, pusă din nou pe pistă și acționând după moartea lui I.V. Stalin, cu vârfuri paroxistice sub influența lui L. Beria (dintre care, mai cu seamă, reabilitarea medicilor evrei din complotul criminal la vârf, numit și al "halatelor albe"), și, de asemenea, dar cumva diferit, sub cea a lui N.S. Hrușciiov. Despre aceste chestiuni, extraordinarul testament vizionar al lui Rasputin, descoperit la Odessa în 1927 și făcut public în Occident, profitând de o fugă organizată la Londra, în 1973, și de care s-a sesizat, cu scopuri până la urmă destul de obscure, profesorul Renzo Baschera. Teribilul, fascinantul, prea clarul testament vizionar al lui Rasputin prevede, în fapt, confruntarea decisivă a "șerpilor" troțkiști și a "vulturului" stalinist, și, deși a fost redactat în 1912, anunță nu numai lichidarea finală a "șerpilor" troțkiști ca semn premergător al eliberării sângeroase a "Sfintei Sfințelor", a "Prea Sfintei Rusii", dar mai ales al "converțirii Rusiei Roșii" și al venirii la ceasul potrivit a unui "Mare Rege care va ști în sfârșit să aducă Adevărata Dreptate."

Acest testament profetic a fost redactat chiar de mâna lui Rasputin, în 1912, adresat Țarinei Alexandra, devenită apoi Sfânta Alexandra Romanova: cea mai dreaptă măsură a importanței profetice fundamentale a acestui text rezidă în atenția bolnavă și chiar paranoică cu care el a fost apreciat de I.V. Stalin (și cum să rezisti tentației de a recunoaște, în "conjurația de tovarăși de ajutor subtilei arme a veninului", complotul halatelor albe, dejucat, fără îndoială prea târziu pentru unii, de vigilența inspirată de doctorița Lidia Timașuk, radiolog la spitalul Botkin). La ora actuală, se știe deja, I.V. Andropov însuși, precum și anumite elemente apropiate de din anturajul lui, se străduiesc să scruteze, febril, scurta, dar teribila profetie a misticului din Pokrovskoie: concluziile acesteia se referă în fapt la timpurile în care ei au ajuns la putere, și dacă tot restul s-a realizat deja, și s-a realizat ca la carte, nu există motiv pentru ca sfârșitul destul de special care este anunțat de profetie să nu se realizeze și el, ca atare. În fine, semn deloc de neglijat în starea de spirit de azi a poporului sovietic în straturile lui cele mai întunecate, cele mai intacte, stare de spirit surescitată de mișcări seismice, de alunecări pe care le presimte în adâncimi, două circuite cel puțin ale *Sviatye Pisma*, "sfinte scrisori", ce-și au epicentrul la

Odesa și respectiv la Leningrad, au reluat cu fervoare și claritate, începând cu sfârșitul anului trecut, impulsurile esențiale ale sângeroasei profetii a lui Rasputin, Siberianul Iluminat, mai cu seamă cele ce au de-a face cu sfârșitul apocaliptic.

“Un guvern secret în Uniunea Sovietică”?

I.V. Andropov este marele comandant al acestuia sau doar o unealtă necesară?

Puterea centrală sovietică este oare, acum și de ceva vreme deja, o putere ocultă politico-militară ? Este oare puterea centrală sovietică în același timp ocult predeterminată de o contra-putere internă, de ordin teocratico-imperialist?

“Un guvern secret în Uniunea Sovietică”, afirma *Nostra* în februarie 1982. *Nostra* : “Un *Ordin*, organizat după un sistem neo-medieval asemănător celui al cavalerilor noștri. Scopul său : să domine pământul la sfârșitul secolului nostru”. Și mai departe : “Societatea la care ar visa ”Ordinul” ar fi un fel de Rusie neo-medievală ce conduce prin șefi de provincie militari instalați în toată Eurasia: societate ierarhică, puternic mobilizată.” ”Secretul intern” al acestui Ordin ar fi, tot după *Nostra*, ar fi următorul: ”Să nu credem în marxism, ci să îl folosim pentru Măreția Imperiului”, adică a URSS, chemată să domine asupra lumii.

Figura pre-ontologică a Domniei Milenare a Uniunii Sovietice, figură ce activează profund în mediile politico-militare care, în umbră, decid în prezent asupra destinului viitoare ale Uniunii Sovietice și asupra conspirației mondiale a comunismului de influență sovietică.

Frățiile Polarilor din Armata Roșie și domnia milenară a Rusiei

Pătrunderea ultrasecretă a Frățiile Polarilor în cadrul Armatei Roșii, înainte, în timpul și după venirea Mareșalului M. Tuhacevski la Statul-Major al armatelor. De ce I.V. Stalin a recurs la neutralizarea fizică a Mareșalului M. Tuhacevski? Înainte de toate,

și oricare ar fi fost, imperativ, celelalte motive de ordin politico-militar, pentru a putea să pună mâna el însuși, în cadrul Armatei Roșii, pe conducerea ocultă a Frățiile Polarilor, pe care o va ceda apoi generalului S. Ștemenko, șef al Statului-Major al armatelor, în care, excepțional și nu fără mister, își pusese întreaga încredere.

Odată cu sosirea lui I.V. Andropov la Secretariatul General al Partidului Comunist al URSS, steaua strălucitoare a Mareșalului Ogarkov, șef al Statului-Major al armatelor, se ridică la orizontul comandamentului suprem al Armatei Roșii. Alături de Mareșalul Ogarkov, generalul Valeri Varenikov, șef-adjunct al Statului Major al armatelor, se străduiește să definească, la ora actuală, noua strategie de ansamblu a Armatei Roșii, versiune externă a așa-numitei figuri pre-ontologice a "Domniei Milenare a Uniunii Sovietice". Despre aceasta, a se vedea articolul extrem de semnificativ al lui Jacques Guillemé Brulon în *Le Figaro* din data de 30 ianuarie 1983: *Cincizeci de ani după ascensiunea lui Hitler la putere. O URSS "milenară"*. Apropierea dintre Uniunea Sovietică și al Treilea Reich nu poate să nu scoată la lumina zilei proiectul continental comun și fundațiile trans-istorice oculte ale celor două mari tentative imperiale eurasiatice de la sfârșitul secolului XX.

O altă viziune despre cariera politico-istorică, despre misiunea și despre misterul proprii lui V.I. Lenin și ale succesoriului său în aparență nedesmnat de el, I.V. Stalin

În fapt, V.I. Lenin, iar I.V. Stalin într-o măsură și mai mare, nu au fost câtuși de puțin ceea ce am fost obișnuiți să credem că au fost. O perspectivă diferită, o perspectivă de ruptură și de inversare dialectică a operei doctrinale și activiste a lui V.I. Lenin și I.V. Stalin – operă, din care, în cele din urmă, nu va mai conta decât dedublarea geopolitică secretă – nu ar furniza oare cheile celei mai de nebanuit identități, cea mai misterioasă și mai interzisă identitate a Uniunii Sovietice și a așa-numitei revoluții mondiale a comunismului, al cărei epicentru politico-strategic și a cărui avangardă istorică URSS se vrea a fi încă din 1917 ? Emmanuel Le Roy

Ladurie în 1980: "Uniunea Sovietică a devenit, astăzi, centrul absolut al totalitarismului mondial".

Pactul Hitler-Stalin, fundament ireversibil al mării linii continentale sovietice

Amintirea încă neîncreștată, pentru unii, a zilei de 23 august 1939: putem recunoaște azi în Pactul Hitler-Stalin polul suprem al mării politici continentale eurasiatice a Uniunii Sovietice și al proiectelor sale planetare, acum și întotdeauna disimulate în spatele semanticii doctrinale diversioniste a marxism-leninismului. Comunismul nu este și nu a fost niciodată, în Uniunea Sovietică, un scop în sine, ci mijlocul de dezvoltare totalitară a unui proiect imperial ocult. Asta apropo de limbajul dublu al raportului de politică generală, prezentat de I.V. Stalin, la 10 martie 1939, în sala Sfântul Andrei din Kremlin, cu ocazia deschiderii Congresului al XVIII-lea al Partidului Comunist din URSS.

1977 - 1982, ani decisivi pentru care anume "mare întoarcere" în urmă? Precedentul revistei germane de la Buenos-Aires, *Der Weg*. Spre o reactualizare clandestină a "liniei operaționale" a lui G.V. Astahov?

Geopolitica sovietică de avangardă văzută în lumina mileniului ce va să vină

Clarificările profunde, informațiile cu caracter special privind linia geopolitică a URSS, de la V.I. Lenin la I.V. Andropov, și principiile fundamentale ale unei anume geopolitici transcendente arată cu exactitate conceptul pre-ontologic al "Domniei Milenare a Uniunii Sovietice".

Deja în februarie 1977, publicația lunară *Correspondance Européenne*, ce apărea la Paris, scria: "În interiorul puterii sovietice, două tendințe, sau mai bine zis două conspirații se înfruntă, în prezent, în profunzime, și exact această înfruntare este cea care definește și potențiază criza politică totală, căreia anul 1977 nu are

cum să nu îi furnizeze, într-un sens sau altul, *rezolvarea decisivă*: pe de o parte, folosind încă o dată expresia lui I.V. Stalin, "conspirația troțkistă din interior", iar pe de altă parte, ceea ce am putea numi, de acum înainte, conspirația actuală a "grupurilor geopolitice" în acțiune de pe poziții de forță ale Armatei Roșii". Și mai departe: "Pentru naționaliștii revoluționari europeni, sarcina doctrinală cea mai urgentă și, în împrejurările actuale, singura fundamentală, apare, deci, și se impune ca abordare imediată și cât se poate de aprofundată a ideologiei revoluționare noi, care îi împinge înainte, azi, pe responsabili încă ascunși ai noii linii geopolitice continentale sovietice" .

Despre conceptul contra-strategic de "cap de pod ideologic", aplicat tentativei de destabilizare troțkistă, pusă în acțiune la Praga, în 1968. Opoziția secretă a două concepții polare, Concepția Arctică și Concepția Antarctică, și semnificația sa de ruptură dialectică în raport cu doctrinele lui Hörbiger cu privire la lupta cosmogonică fundamentală dintre "gheață și foc". Opoziția dintre Concepția Arctică și Concepția Antarctică exploatată ocult, din 1977, de serviciile de cercetări avansate, care lucrează sub controlul direct al Statului Major al Flotei Oceanice a URSS. În ceea ce-l privește, I.V. Andropov susține personal, de pe arier-bazele strategice din Carelia, stabilirea unui dispozitiv ultrasecret de prezență sovietică avansată în Marele Nord și a unei misiuni speciale permanente în vecinătatea imediată a Polului Nord. Sub supravegherea Statului-Major, personal al amiralului Flotei G.S. Gorșkov, Flota Oceanică a URSS, *Okeanska*, pătrunde profund în "spațiile interioare" ale Antarcticului.

În *L'Assomption de l'Europe*, Raymond Abellio inversează dialectic datele problemei, și, reconsiderând opoziția dintre concepțiile polare, Arctică și Antarctică din punctul de vedere al Focului Central al Pământului, ajunge la o cosmologie genetică, a cărei parte cea mai secretă se întâlnește cu esențialul din doctrinele lui Hörbiger, deschizându-se în același timp către inteligența finală a unei Concepții Polare de ansamblu, a cărei viziune imediat operațională s-ar părea că se potrivește cu abordarea și manipularea a ceea ce am putea numi, cu o expresie de acoperire, "Marilor Galactici". Grupuri de acțiune secretă de influență abelliană trec la apropieri teurgice între Peru și Japonia; operațiuni extrem de periculoase

sunt derulate, sub acoperire, în anumite zone din Atlanticul de Sud (ceea ce interesează, în cel mai puternic și hotărât mod, sunt elementele din *Okeanska* amiralului G.S. Gorșkov).

Conceptiile geostrategice dezvoltate de generalul Valerii Varennikov, șef adjunct al Statului-Major al Armatei Roșii

Urmând îndeaproape angajamentele doctrinale actuale ale șefului de Stat-Major al armatelor, Mareșalul Ogarkov, colaboratorul său cel mai apropiat, șef adjunct al Statului-Major al armatelor, generalul Valerii Varennikov, se străduiește să definească noile linii de acțiune geostrategică ale grupului central politico-militar, al cărui *suprem concept de polarizare activă* este la ora actuală însuși I.V. Andropov: reîntoarcerea la dialectica policentristă a revoluției mondiale a comunismului și a luptei antiimperialiste planetare; super-consolidarea ontologică a Ținuturilor Centrale și confruntările intercontinentale dintre acestea și cei ce controlează Stabilimentul Oceanic; o nouă linie generală sovietică față de China, Statele Unite și America Latină, față de India, Sud-Estul Asiatic și Japonia, față de Lumea Arabă și Orientul Mijlociu, și, în Europa, față de Europa de Vest și cea de Est, precum și față de ansamblul operațional al Sud-Estului European; Grecia, platformă poate, pentru noi și imprevizibile începuturi.

Șeful adjunct al Statului-Major al armatelor, generalul Valerii Varennikov, scrie în *Izvestia*: ”Este, deci, urgent și de cea mai mare importanță faptul ca noi mijloace se fie puse în funcțiune pentru a perfecționa fără încetare pregătirea Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice, pentru ca ele să fie din ce în ce mai aproape de nivelul maxim al tuturor posibilităților lor operaționale, și, de asemenea, pentru ca această pregătire permanentă să se facă, de acum înainte, în foarte strânsă legătură cu toate Forțele Armate ale țărilor ce aparțin, în Europa, aceluiași câmp de bătălie ca și noi.”

Aceste declarații ale generalului Valerii Varennikov sunt efectiv capitale. Pentru că ele pun, pentru prima dată, problema deci-

ziei, lansate implicit, privind viitoarea integrare consolidată și mai apoi, a unei integrări totale a Forțelor Armate ale Pactului de la Varșovia ca stadiu inițial al integrării politico-administrative a tuturor țărilor socialiste din Europa de Est într-o unitate federativă de tip sovietic, a cărei infrastructură politică decisivă și ultimă ar fi constituită de Moscova.

I.V. Andropov, la 16 noiembrie 1982, la Moscova: "Politica Europei de Est, și, dintr-un motiv și mai important, politica Balcanilor, nu se face nici la București și nici la Belgrad. Ea se face exclusiv la Moscova."

"Linia roșie Sinkiang"

Pentru Guido Giannettini, care rămâne indiscutabil fondatorul noii geostrategii continentale europene și de aici al unei noi geostrategii planetare, fondator deci al *geostrategiei totale*, Eurasia este cea care, geopolitic, constituie "Ținutul de Mijloc", în timp ce frontiera geopolitică continentală a URSS și a Chinei, frontieră de rasă și de destin, corespunde cu așa-numita "linie roșie de la Sinkiang".

În *La conquête de la "Terre du Milieu"* Guido Giannettini scria în august 1971: "Pe baza elementelor de geopolitică despre care am vorbit, interesele Eurasiei sunt comune, pentru că Eurasia este o unitate naturală; iar acest caracter unitar ar trebui să devină mai evident mai cu seamă astăzi, în epoca marilor blocuri și a marilor concentrări de state. Împotriva Eurasiei, inimă a masei principale de pământuri ieșite la suprafață, se situează marele Ocean Primordial, Pacificul, care și-a găsit astăzi axa nu numai geografică, ci și politică, pe paralela 40 de la Washington și Pekin. Disputată de către două lumi, se află treapta de frontieră, "ținutul de mijloc". Și la fel ca acum patru mii de ani, posedarea "ținutului de mijloc" îi interesează încă pe descendenții europeni ai vechilor *Reitervölker* (germ.: nomazi – n.tr.) din stepe. În realitate, dacă *Drang nach Osten* al lui Hitler ar fi reușit, Europa (dar, înainte de toate, Eurasia), ar fi azi în prima linie pe Munții Altai și la frontiera cu Sinkiang. Dar asta nu s-a întâmplat deoarece aceleași forțe aliate în prezent Chinei au reușit atunci să împiedice unificarea pașnică a continentului eurasiatic – la care păreau să tindă deopotrivă Hitler

și Stalin –, iar ulterior - încercarea de unificare prin forța armelor. Dar substanța lucrurilor nu s-a modificat. Europa va renaște și nu se va putea sustrage fatalului *Endkampf* pentru cucerirea ”ținutului de mijloc”, o luptă finală ce-i va hotărî soarta.”

Or, este o evidență întru totul sigură că, la ora actuală, Șeful Statului Major al Armatei Roșii, Mareșalul Ogarkov, ar putea foarte bine să riște să semneze chiar el aceste analize ale lui Guido Giannettini, în care ar regăsi esențialul din noua gândire geostrategică continentală sovietică, al cărui responsabil ideologic de vârf s-ar părea că ar fi fost.

Cu toate acestea, pare fi la fel de sigur faptul că I.V. Andropov avea în vedere să înceapă, într-o primă fază, un proces de apropiere diversionistă și de întârziere față de Pekin, folosind pentru aceasta competențele excepționale ale unor sinologi de mare clasă, pe care i-a atras în mod confidențial în noua diplomatie sovietică și în universitate, șeful cărora este Mihail Kapița. Fiind numit în funcția de vice-ministru al Afacerilor Externe la 16 decembrie 1982, este deja considerat drept fapt împlinit că, în cadrul planului general de investire a puterii, pus la punct de grupul de acțiune personal al lui I.V. Andropov, Mihail Kapița ar trebui să îi urmeze, în Piața Smolensk, actualului titular al Ministerul de Externe sovietic, A. A. Gromiko. Fost ambasador la Islamabad și apoi responsabil, pe rând, pentru Sud-Estul asiatic și pentru Extremul Orient în Ministerul Afacerilor Externe de la Moscova, Mihail Kapița reușește lovitura, destul de abruptă, de a stabili o linie de relație încă neoficială, dar eficientă, și întru totul urmărită, cu numărul unu de la Pekin, Deng Xiaoping, un critic aprig, până acum câteva luni, al ”social-imperialismului sovietic, moștenitor al imperialismului mistic-țarist și al celor mai oculte proiecte de dominație continentală în Asia”. Or, abordându-l pe Deng Xiaoping, Mihail Kapița acționase, de la început, prin mandat special de la I.V. Andropov și sub supravegherea personală a acestuia, căruia îi raporta în permanență despre misiune. Pe de altă parte, se știe deja că anume sub influența directă a lui Mihail Kapița, șeful Statului-Major al armatelor, Mareșalul Ogarkov dintr-un tur de inspecție în Sud-Estul asiatic, a fost sfătuit și chiar se obținuse reducerea substanțială a livrarărilor permanente de material de război sovietic la Hanoi, material greu, rachete și material electronic de vârf. Or, aceste livrări sovietice de sprijin militar contra-strategic erau denunțate în permanență de

către Pekin ca fiind "absolut intolerabile". Deng Xiaoping însuși, în iulie 1982: "Furunculul sovietic de la Hanoi trebuie spart cu orice preț" (și a fost spart, dar încă nu știm cu ce preț).

Să adăugăm că reculul militar sovietic în fața Chinei, consumat la Hanoi, a fost dublat, în același timp, de un foarte dur recul *pe teren*: din decembrie 1982, toate organizațiile politico-militare paralele, în mod hotărât anti-chineze, implantate preventiv în regiunile frontaliere în litigiu, bazele cărora se aflau în Mongolia Interioară, au fost înghețate brusc, iar deseori chiar sufocate fără menajamente prin forța de către serviciile operaționale speciale ale noului șef al KGB, Victor Cebrikov.

În fine, lucru cu mult mai semnificativ, tot prin intermediul lui Mihail Kapița, de la care noul Ministrul chinez al Apărării, generalul Zhang Aiping, a putut să afle în timp util despre ultimul tratat politico-strategic al Mareșalului Ogarkov, lucrare ultrasecretă cum ar fi, din care, într-un articol de fond recent apărut în *Drapelul Roșu*, organ central al Forțelor Armate sovietice, generalul Zhang Aiping își asumă, ca atare, și, credem noi, cu intenție – deoarece această stranie compilație de prim grad care se vrea a fi, în fapt, sfidaarea pe față a unei provocări politico-strategice de foarte mare anvergură, a unei provocări politico-strategice întru totul hotărâtoare – totalitatea tezelor fundamentale, și anume: (1) fiind dovedit în întregime caracterul exclusiv științific și tehnologic al marilor confruntări politico-istorice din viitorul apropiat, *trebuie să fie impusă o prioritate necondiționată efortului de dotare cu armament nuclear a Forțelor Armate, dotare care trebuie să fie esențial națională, negrevată de servitudini externe*, și cuprinzând un arsenal nuclear strategic, precum și un arsenal nuclear tactic, și unul și celălalt implicând, de asemenea, diversificarea accelerată a vectorilor și a purtătorilor specializați, (2) mobilizarea pe loc a întregii națiunii active pentru *o accelerare supra-consolidată a dezvoltării tuturor sectoarelor economice și industriale angajate, direct sau indirect, în serviciul efortului tehnologico-militar pe cale să pornească procesul final al "marelui salt înainte"*, (3) crearea, imediată a *Comitetului Științific și Tehnologic Superior al Forțelor Armate și Apărării*, care să dispună de puteri proprii extrem de extinse, de puteri de "înalt comandament vertical", adică scutite de orice control, de orice întârziere sau piedică de tip politico-administrativ.

Nu se poate nega că tezele politico-strategice sau mai degra-

bă politico-administrative cele mai secrete ale șefului Statului-Major sovietic, Mareșalul Ogarkov, au fost preluate de către noul ministru chinez al Apărării, generalul Zhang Aiping, cu o foarte neliniștitoare putere de integrare dialectică în profunzime, putere de integrare imediată și cumva supra-activată de urgențele însele ale esențialului problemelor, cărora Forțele Armate ale R.P. Chineze sunt dtr-o dată obligate să le facă față la momentul acesta de cotitură. Dar există o lege de fier: inamicul este mereu cel mai bine crescut. Lege despre care comandantul Charles de Gaulle nu a avut decât o viziune premonitorie și pe care generalul Heinz Guderian a fost în situația de a o realiza în termeni de acțiune.

În ultimă analiză, Mareșalul Ogarkov, la fel ca și prea-devotatul său discipol, generalul Zhang Aiping, anunță că propun irezistibila creare a unei noi mari societăți militare: salvarea istorică a noilor societăților ce vor veni și a noilor state acum în curs de regrupare cere, de acum înainte, militarizarea lor totală.

Dar, pe de altă parte, apariția unei societăți militare totale nu se prezintă, de fiecare dată, ca semn premergător al unei iminente întoarceri la vremea eroică și arzătoare a Marilor Imperii? Accederea lui I.V. Andropov la pârghiile supreme ale comandamentului politico-militar în URSS înseamnă, deci, înainte de toate, destabilizarea probabil definitivă a Partidului și a corpului de *aparaticici*, a aparatelor sale politico-administrative în ansamblu, precum, pe de altă parte și în mod destul de tragic, și deplasarea abruptă – deplasarea de ruptură revoluționară, am putea, eventual, să îndrăznim a spune – a celei mai mari puteri sovietice către centrul de gravitate intern al Armatei Roșii, către celula polară de decizie, către miezul polar cel mai interzis și cel mai ocult al înaltului comandament ideologico-operațional al Forțelor Armate Sovietice.

Zbigniew Brzezinski, care era întrebat, în ianuarie 1983, dacă I.V. Andropov îi “inspira încredere”, răspundea fără ocolișuri: ”Nicidecum. Desemnarea sa subliniază o periculoasă deplasare a centrului de gravitate al puterii în URSS în detrimentul *aparaticicilor* din PCUS și în beneficiul armatei și al serviciilor secrete. Or, aceste două instituții sunt cele mai represive, și, de asemenea, cele mai *naționaliste*. Andropov a reușit acolo unde Beria, în 1953, și Jukov, în 1957, eșuaseră.”

Or, aici totul se înlănțuie, subversiv, și totul se leagă prin însuși mersul lucrurilor. Prin intermediul WRONS, prin intermediul, deci, al Comitetului Militar de Salvare Națională creat de generalul Jaruzelski, societatea poloneză este predeterminată, în totalitatea ei, de o infrastructură de ordin exclusiv militar, care acționează în permanență și în totalitate la vedere. Misiunile actuale ale WRONS și ale Forțelor Armate poloneze sunt ideologico-politice, sociale, administrative, economice și sindicale, de învățământ, diplomatice și religioase: toate forțele autentice vii, autentice revoluționare din Polonia încadrate de regimul politico-militar al generalului Jaruzelski trebuie să treacă, pentru a fi și pentru a acționa, prin căile preconceptuate și instalate cu bună știință de Forțele Armate poloneze. (Iar WRONS însuși, Comitetul Militar al Salvării Naționale, nu amintește oare, într-un mod ciudat și semnificativ, de Comitețele de Salvare Publică ale generalilor sau mai curând de căpitanii național-revoluționari din Alger, de la momentul marilor bătălii politico-militare de încadrare, purtate de Organizația Armată Secretă, OAS? Pentru cei ce ar fi încă în stare să judece despre cele se află dedesubtul cărților, această apropiere este departe de a fi întâmplătoare. Valoarea ei ar fi, mai degrabă, de o extremă actualitate profetică și activistă.)

Astfel, deși nu este poate încă sigur, Polonia este pe cale a deveni, sub conducerea generalului Jaruzelski, primul socialism militar din Europa de azi. Or, fapt ce trebuie cu siguranță subliniat, generalul Jaruzelski este el însuși unul dintre cei care au abordat și preluat cel mai bine gândirea strategico-militară a Mareșalului Ogarkov, căruia îi datorează o bună parte din carieră și, mai ales, securitatea asigurată a situației sale actuale.

Azi ca și ieri, forța internă a armatelor care susțin, deschis sau mai pe ascuns, aventura tragică a Imperiilor pe cale să se nască, a fost mereu forța politico-militară a tinerilor căpitani. Ne amintim astfel că luând brutal poziție împotriva situației nesigure și negative a stării de disponibilitate strategică a Grupurilor Forțelor Armate Sovietice din Germania, Mareșalul Ogarkov nu a ratat ocazia de a declara că viitorul și chiar destinul însuși al Armatei Roșii stau pe umerii tinerilor căpitani, că Armata Roșie trebuie să fie și va fi "o armată de tineri căpitani".

Pe de altă parte, în mesajul de Anul Nou din 1983, șeful Statului-Major al Armatei Terestre franceze, recent destituit, generalul Jean Delaunay, declara, profetic, poate, sau altfel, că *anul 1983 va fi, în Franța, anul căpitanilor*. Pe umerii tinerilor căpitani, declara, de asemenea, generalul Delaunay, se ține astăzi imensul efort pe care îl reprezintă ”eficiența operațională a armatei terestre franceze, străjer tradițional al pământului francez.”

În fine, detașându-ne puțin, să amintim și că, într-un mare text doctrinal, intitulat *Vers une Europe National-Communiste*, astăzi dispărutul *Combat* scria la 16 august 1974: ”Ceasul căpitanilor a venit peste tot. Ceasul căpitanilor tocmai a sunat în Europa, și, în Europa, ceasul căpitanilor va fi cel al național-comunismului.” Și apoi, aceste rânduri, din care trebuie să te aventurezi să interceptezi, dincolo de dezmințirea provizorie care pare să le fi fost dată de cursul însuși al evenimentelor, dimensiunile lor premonitorii secrete și foarte secrete actualitate ce va să vină sau mai curând să revină: ”Căpitanii sunt la putere la Lisabona, mâine ei vor fi la putere, fără îndoială, la Madrid, la Roma sau Atena, așa cum sunt deja la Tripoli și Alger. Cu colonelul Vasco Gonçalves la președinția Consiliului și generalul Otello Carvalho la conducerea Comandamentului Operațional al Continentului (Copcon), Lisabona a devenit azi epicentrul politico-strategic al noii lupte revoluționare europene, lupta continentală a național-comunismului. Astăzi, deci, generalul Otello Carvalho dispune, prin Comandamentul Operațional al Continentului (Copcon), de singura forță armată europeană ce are o misiune exclusiv politică și conduce, din regiunea militară a Lisabonei, al cărei responsabil este, singurul corp de luptă politică disponibil la ora actuală în Europa. Un corp de luptă național-comunistă”.

Cu complicitatea deplină și cu tot sprijinul necesar al lui I.V Andropov și al grupului său, Mareșalul Ogarkov ar încerca oare la ora actuală să facă în China ceea ce nu a fost posibil să se facă în chiar Uniunea Sovietică? China generalului Zhang Aiping, ca și Polonia generalului Jaruzelski, sunt oare pe cale să devină, subversiv, bancul de probe al noii viziuni politico-militare a imperialismului intern și extern al celei mai mari Rusii, la fel cum Ungaria ar fi bancul de probe economic trans-marxist, iar România bancul de probe mistagogic, subteran orientat către cele mai teribile abordări teurgico-cosmologice ale lumilor și dominațiilor Puterilor Externe?

Acesta ar fi, deci, în acest caz, sensul cel mai ultim, fără tăgădă ocult al conceptului leninisto-stalinist al *diviziunii muncii socialiste*, proiectat la scară planetară și chiar supra-planetară, galactică și externă, de către cei care, la Moscova, aparținând grupului central, ar părea gata deja pentru cel mai de neconceput dintre "marile re-începuturi"?

Ce se întâmplă, în fapt, de-a lungul "liniei roșii" de la Sinkiang? Știind că, la fel ca și noul vice-ministru al Afacerilor Externe Mihail Kapița, șeful Statului-Major al armatelor, Mareșalul Ogarkov, face și el parte din "grupul central", din grupul personal, destul de restrâns, al celor care îi sunt credincioși necondiționat lui I.V. Andropov, suntem desigur îndreptățiți să ne întrebăm, care poate fi sensul acestor manevre de super-deschidere voalată în direcția Pekinului, deschidere cu mai multe capete, despre care trebuie să știm să-i măsurăm cât mai corect importanța politico-strategică decisivă, și, fără îndoială, mult mai mult decât decisivă, a cărei ultimă responsabilitate nu i-ar putea reveni, în orice caz, decât lui I.V. Andropov însuși.

O responsabilitate foarte periculoasă, o responsabilitate la limita dezastrului: cel puțin la un prim grad, manevrele în derulare în direcția Chinei și mai ales cea ce vizează relația subterană Mihail Kapița-Zhang Aiping, țin, indiscutabil, de înalta trădare.

Cu toate acestea, nu e mai puțin sigur că, în ciuda tuturor aparențelor, în ciuda tuturor deschiderilor ce ar putea pretinde contrariul, un război dialectic abisal este angajat în mod ocult, la ora actuală mai mult ca niciodată, fără îndoială, între Moscova și Pekin, un război absolut nou, în care doar *unul*, precum Mareșalul Ogarkov, a cărui armă de bază este geniul, și care știe, se spune, să lucreze la perfecție cu noile logici matematice în starea lor cea mai avansată, poate să-și asume sarcina de a menține în condiție linia de front operațională, de a-i predetermina subteran adevăratele obiective și toate parolele de trecere ale unui demers atât de puternic și atât de activ demultiplicat în afara lui însuși, dacă nu cumva, de asemenea, și mai ales, împotriva lui însuși. Deoarece, în ultimă analiză, noua apropiere sovieto-chineză, concepută de grupul operativ imediat al lui I.V. Andropov pune deja în acțiune o strategie de intervenție indirectă și o dialectică de apropiere dialectică a Chinei actuale, *post-maoiste* – China văduvită de Mao, China Văduvei lui

Mao, care în fața și în pofida a orice, precum însăși văduva lui Mao, va rămâne mereu din ce în ce mai întunecată, neputincioasă și anulată – strategie și dialectică în mod subteran ofensive, imperialiste, totalitare, al căror unic scop este de anihilare finală a forțelor vii și de întregă expropriere subversivă a ființei sale și a averii sale geopolitice permanente.

Astfel, pentru a avea ultimul cuvânt, nu ar trebui oare să revenim un pic la Guido Giannettini, reluând analizele sale, deja citate? Deoarece, dacă modurile de acțiune politico-strategice se schimbă, scopurile și realitatea profundă a mării geopolitici, fatalitatea sa obiectivă, vor rămâne mereu aceleași, neschimbate.

Pentru a ajunge la *Imperium*, Marea Rusie trebuie încă să își însușească Ținuturile de Mijloc. Pentru a ajunge la Ținuturile de Mijloc, *Imperium* trebuie, înainte de toate, potrivit unei expresii a lui I.V. Stalin, să lovească în cap, să aneantizeze dialectic conștiința politico-istorică a Chinei actuale și să-și însușească, apoi, giganteștile rămășițe, decapitate, dar geopolitic încă vii ale acesteia. *Drang nach Osten*, într-adevăr.

Afganistanul, frontul intern de abordare în Asia Mysteriosa

Veritabile mize ale controlului politico-militar în Afganistan, apreciate, pentru început, în lumina anumitor dezvăluiri ale lui Saint-Yves d'Alveydre și Ferdinand Osendowski, și apoi ale lui René Guenon.

Ce Superiori Necunoscuți, pentru a vorbi precum Rene Guenon, și ce Societăți Secrete se adăpostesc, din anii cincizeci, poate, în înaltele văi inviolabile, ce nu pot fi atinse, din Hindukuș, la Porțile de Pulbere din Samarkand?

Serviciile de cercetări îndepărtate ale lui *Ahnenerbe* (Heinrich Himmler, Wolfram von Sievers), constituie, începând cu 1941, un dosar ultrasecret privind anumite investigații speciale ale lui *Ahnenerbe* în Afganistan, dosar înregistrat cu denumirea sub acoperire de *Sonderaktion Kandahar*, "SK". Acesta dispare, material, la înfrângerea germană din 1945.

Regăsit, întâmplător, în Republica Democratică Germană (RDA) în ianuarie 1976, dosarul aproape integral *Ahnenerbe/Son-*

deraktion Kandahar este de îndată recuperat de agenții din misterioasa Secție (VII) a KGB ("secția ezoterică" sau KGB/KARIN) pentru a fi transmis imediat la Moscova.

"Note provenind direct din raportul incomunicabil/rezervat pontifical transmis de la Belgrad, în noiembrie 1978, de Prof. Dr. Bruno Wellensteg, din Zurich, către Secretariatul de Stat al Vaticanului, raport cu privire la urmările actuale ale preluării și revitalizării operative oculte a dosarului *Ahnenerbe/Sonderaktion Kandahar* de către KGB/KARIN în Afganistan (Prof. Dr. Bruno Wellensteg fiind, în fapt, ex-colonelul SS la dispoziția lui Albrecht Georg von Kantzow, vechi responsabil, la Berlin, pe lângă Reichsführer Heinrich Himmler, și responsabil cu titlu personal, al *Ahnenerbe/Sonderaktion Kandahar*).

Despre marile și micile mistere ale centralei operative a KGB/KARIN de la Baku, în Azerbaidjan. Actualizarea vechii doctrine a "incintelor exterioare" și a "nucleului tenebrelor liniștite".

De la centrala din Baku, KGB susține și consolidează promovarea subterană a marelui ezoterism șii și a sufismului în întreaga lume islamică. Responsabilul direct al operațiunilor ce vizează "trezirea Islamului secret", precum și "supra-activarea marilor curente revoluționare antiimperialiste și de eliberare națională", este, la fața locului, președintele KGB din Azerbaidjan, Gheidar Aliev. Ulterior, și pentru a se putea dedica deschis activităților politice și religioase, chiar spirituale, de cea mai mare anvergură, Gheidar Aliev este promovată în funcția de prim-secretar de Partid la Baku, preluând astfel controlul politico-administrativ asupra Azerbaidjanului.

Or, imediat după dispariția lui L. I. Brejnev, Gheidar Aliev este chemat, urgent, la Moscova, de către I.V. Andropov însuși, care îl include, imediat, în Biroul Politic. Pe de altă parte, la Moscova, Gheidar Aliev e invitat să facă parte, imediat, din "grupul central" care acționează în umbra lui I.V. Andropov. Fără nici o îndoială, Gheidar Aliev va fi însărcinat, la momentul prevăzut, cu crearea și declanșarea de ansamblu a "marelui proiect islamic mondial", care ar părea să bântuie și să iradieze cele mai secrete viziuni planetare ale lui I.V. Andropov. Steaua în ascensiune a lui Gheidar Aliev este misterioasa stea verde a Asiei Anterioare, a acelei *Asia Mysteriosa* din Frăția Polarilor.

Iată declarația lui Gheidar Aliev, element activist din "grupul central" al lui I.V. Andropov, în fața unui grup de militanți revoluționari din PDPA din Kandahar: "Pentru URSS și pentru noua sa strategie antiimperialistă planetară, promovarea și susținerea Islamului, și a Islamului sub fața sa dublă externă și internă, este, astăzi, în spațiul specific Lumii a Treia, marcată de luptele celei de-a doua eliberări, ale eliberării naționale post-colonialiste, la fel de urgentă, la fel de importantă politic și istoric în imediat, precum înțelegerea profundă, precum sprijinul acordat, de către tabăra socialistă, marilor curente subterane pentru pace actualmente în acțiune în Europa de Vest și până în Statele Unite însele" (Moscova, februarie 1983).

Pentru că în Afganistanul de astăzi, în spatele unor lucruri ascunse, alte lucruri se ascund, lucruri și mai ascunse: marile manipulări mistagogice ale Moscovei, angajate mai mult sau mai puțin în aplicarea învățăturilor interceptate prin preluarea controlului asupra materialului din *Ahnenerbe/ Sonderaktion Kandahar*, se adăpostesc adânc, și foarte subversiv, în spatele acoperirilor politico-strategice furnizate de împrejurările întru totul particulare ale prezenței sovietice la fața locului.

De asemenea, la 1 ianuarie 1983, Partidul Comunist din Afganistan, Partidul Democratic Popular (PDPA), anunța, cu ocazia celebrării oficiale a celei de-a XVIII-a aniversări, că tocmai pusesese capăt existenței a două organizații disidente paralele - (1) Parcham, al președintelui Babrak Karmal, și (2) Khalq, al foștilor conducători Taraki și Amin – și că reușise deci să-și restabilească definitiv unitatea internă.

Pe de altă parte, la Moscova, Andrei Aleksandrov, elementul esențial din "grupul central" al lui I.V. Andropov, făcea publică, la 31 decembrie 1982, prin canalul oficial al Agenției TASS, o declarație menită, în principiu, a sfârși cu "insinuările" despre politica URSS față de Afganistan, "insinuări propagate, în ultimul timp" de "unii oameni politici și organe de presă, mai cu seamă din țările care poartă un război nedeclarat împotriva Afganistanului". În fine, pentru a termina cu manevrele de dezinformare preventivă, ce lăsausă se înțeleagă că I.V. Andropov avea în vedere să schimbe linia sovietică față de Afganistan, antamând, pe termen mai scurt

sau mai lung, un proces de *dezangajare*, Andrei Aleksandrov scria: "Încercările de a condiționa raporturile dintre URSS și SUA, dintre Est și Vest, prin evenimente ce se derulează în jurul Afganistanului, nu au cum să nu stârnească mirare și dezaprobare. Cine ar vrea să impresioneze prin aceste tentative? Se crede oare cu adevărat că sub influența lor, URSS își va schimba poziția față de Afganistanul democratic și față de guvernul său legitim? Vom spune-o fără echivoc: aceste calcule sunt iluzorii. URSS își va îndeplini până la capăt datoria internaționalistă în protejarea Afganistanului împotriva intervenției militare externe. Andrei Aleksandrov precizează totuși, în încheiere, că URSS nu are în vedere "nici un proiect de a-și menține, pentru totdeauna, trupele în Afganistan".

(Cu toate acestea, dacă, așa cum s-ar părea, "grupul central" al lui I.V. Andropov a reținut și chiar și-a însușit concluziile preventive ce se impun plecând de la orice încercare de reactualizare, de aprofundare operațională a dosarului *Ahnennerbe/Sonderaktion Kandahar*, devine evident faptul că URSS nu va fi deloc dispusă să declanșeze vreun proces de dezangajare în Afganistan. Ci dimpotrivă, responsabilii fără nume și fără chip din "Ordinul Secret", despre care se spune că au preluat pârghiile de comandă la Moscova, trebuie să fi înțeles perfect, ei înșiși, precum și pilonii lor de putere politico-militară, până la ce punct extrem și fără întoarcere continuarea super-strategiei în derulare cere deja ca față de Afganistan, într-un interval de timp ce nu suportă nici cea mai mică întârziere, noua putere imperială a URSS, noua emergență istorică a Marii Rusii, să-și accelereze și supra-intensifice înaintarea spre Oceanul Indian, impunându-și prezența reală, ponderea politico-strategică imediată asupra Pakistanului în același timp cu cea asupra Sud-Estului separatist al Iranului, și chiar asupra Iranului însuși, din ce în ce mai subversiv încercuit și bulversat de dublul dispozitiv sovietic de pătrundere politică directă, marxistă și islamo-progresistă.)

(În fine, cu privire tot la Afganistan, să mai arătăm că: dacă, în 1976, serviciile de informații și de securitate internă și externă ale Forțelor Armate Sovietice, GRU, au fost cele care au interceptat, în Republica Democrată Germană, dosarul constitutiv *Ahnennerbe/Sonderaktion Kandahar*, și, în consecință consecință, GRU a asigurat orice eventuală reactualizare a acestuia, președintele KGB de la acel moment, deja I.V. Andropov, cerea și obținea, nu fără

dificuțai, ca GRU să nu mai fie abilitat, și ca KGB să preia efectiv controlul dosarului. Preluarea de către KGB este ceea ce, în 1976, a deschis noua carieră operativă a dosarului *Ahnenerbe/Sonderaktion Kandahar*, oferind, brusc, destule oportunități neașteptate unora dintre foștii oficiali germani scăpați din vâltoarea din 1945, între care, mai exact, colonelul SS Albrecht-Georg von Kantzow, care, de atunci, dă dovadă că și-a consolidat jocul, mai mult ca sigur sub directive speciale.)

URSS în fața islamismului fundamentalist

Cu toate acestea, la Moscova, la nivelul ”celulelor intermedii operative” ale Comitetului Central, se știe că prin intermediul confruntărilor politico-militare din Afganistan, Uniunea Sovietică este angajată în prima linie contra unei vaste operațiuni planetare pe care să se nască, pregătită subteran de serviciile speciale britanice – structuri sub acoperire ale Foreign Office și MI6 – în vederea organizării unei ascensiuni generale a Islamului Fundamentalist, šiit și wahabist.

Ascensiune cu o deschidere ofensivă la vedere a viitorului front politico-strategic ce vizează, pentru orizonturile începutului mileniului trei, și chiar înainte, să înflăcăreze revoluționar republicile sovietice din Asia Centrală în primul rând, cu un focar care să iradiazze mai ales spre Teheran și apoi spre Kabul, și, pe de altă parte, cu blocarea liniei politico-strategice ”euro-arabe” trasate de Generalul de Gaulle. Și care trebuie să fie destrămată și să devină inoperantă cât mai repede posibil, recurgându-se și la alte mijloace.

Islamul Fundamentalist ar trebui să triumfe, în cele din urmă, prin exesele sale mistico-revoluționare, fiind susținut în secret în această operațiune de blocul Statelor Unite și Marii Britanii, deopotrivă pe plan internațional și pe planul țărilor arabe din ”linia gaullistă” Irak, Siria, Egipt, Algeria etc., regimuri socialiste naționale cu structură politico-militară care trebuie înlăturate, pentru a fi înlocuite cu niște regimuri cu structură și identitate islamistă fundamentalistă de ”tip nou”, ”esențialmente religioase, în mod fanatic religioase”.

Ridicarea la scară planetară a Islamului Fundamentalist, subteran pregătită, va trebui să acționeze transversal, prin intermediul

celor două blocuri, american și sovietic, încercând să contureze o "a treia cale", care nu va fi defel "a treia cale" actuală a "nealiniatilor", ci o "a treia cale" ce marchează o ruptură revoluționară abisală, definitivă, totală, într-un fel postistorică, pentru că se afirmă de pe poziții religioase ce răstoarnă ordinea convențională a actualelor angajamente de ordin ideologico-doctrinal, oricare ar fi ele, și pentru că pune în practică strategii ofensive planetare de "tip nou", în care, în prezența unui front discontinuu, ne-continuu și invizibil de cele mai multe ori, va răspunde de punerea în acțiune a unor noi strategii ofensive, bazate pe terorismul de masă și folosirea de mijloace de luptă speciale (război chimic, biologic, chiar nuclear, la scară mică).

Astfel, strategia de luptă a viitorului Front Islamist Fundamentalist va fi, esențialmente, o strategie bazată pe terorism, pe lupta acerbă împotriva oricărei alte forțe de realitate politică decât cea a religiei islamice. Războiul total al unei entități de un tip total nou.

GALAXIA GRU

*O analiză operațională extinsă a cărții lui
Pierre de Villemarest, "GRU, cel mai secret
dintre serviciile sovietice, 1918-1988",
Stock, Paris, 1988.*

Editura Stock, Paris 1988, tocmai a publicat o nouă carte a lui Pierre de Villemarest, *Le plus secret des services soviétiques, 1918-1988*. Se știe că, pe lângă publicarea de lucrări specializate despre "URSS, spionajul contemporan, terorismul, raporturile sovieto-germane", Pierre de Villemarest, fondator, în 1970, al Centrului European de Informații (CEI), desfășoară activități multiple, între care este director al *Lettre d'Information du CEI*, publicație lunară, și al "Flashes confidentiels", cu apariții săptămânale, anexe ale acesteia (adresă activă, Centre Européen d'Information (CEI) și al publicațiilor sale oficiale, La Vendomière, 27 930 Le Cierrey, France, tel. (16) 3 237 0024, telex 17 2640 Infocei).

"Cea mai înaltă ambiție"

Urmând o ordine de mers cumva dispersată, și situându-se, la plecare, într-o perspectivă politico-istorică și revoluționară de ansamblu care, finalmente, nu e și a noastră decât într-un mod cu totul relativ, cercetarea dlui Pierre de Villemarest despre istoria intimă a GRU, "cel mai secret dintre serviciile sovietice", cercetare ce merge din 1918 până în 1988 și care se sfârșește, totuși, cumva "în ultimă analiză", prin a ajunge la o grilă de concluzii geopolitice activate și supra-activante, la teze privind afirmarea operațională imediată, teze implicite sau explicite, care sunt interesante pentru noi, care trebuie să ne intereseze în cel mai înalt nivel și în așa fel încât să surprindem direct ceea ce ni se pare a fi actualitatea cea mai urgentă de pe propriul nostru front de luptă.

În lucrarea sa *GRU, le plus secret des services soviétiques, 1918-1988*, Pierre de Villemarest urmărește o sarcină deosebită,

o sarcină de *spetsloujba*, cum se spune la ”departamentul militar 44388”, la Hodînka: să stabilească o diferență ontologică între KGB și GRU, diferență care, de altfel, ar urma-o – și urmează – de foarte de aproape pe aceea care, în alte timpuri și împrejurări, opunea, pe ascuns, SD de Abwehr în cadrul aparatului de securitate politico-militară a celui de-al Treilea Reich.

Într-adevăr, teza de bază a muncii analitice a lui Pierre de Villemarest despre GRU este următoarea, și pentru a fi direct, citez de pe coperta patru a cărții: ”KGB-ul este o emanație a Partidului; GRU vine din Armată. Diferența este enormă: prin însăși vocația sa, armata protejează statul, în timp ce KGB protejează partidul care a acaparat statul. În spatele URSS-ului, cel al lui Gorbaciov, vedem cum răsare umbra armatei. Trebuie știut ce anume este GRU pentru a înțelege ce se va întâmpla acum la Moscova.”

Referindu-se la același GRU, Pierre de Villemarest susține, de asemenea, că ”nu vom putea repeta îndeajuns că este un serviciu de informații, și nu a fost, și nici nu este un serviciu de represiune”. Și apoi: ”Trebuie să ne amintim de asta la fiecare pagină din istoria sa: în raport cu puterea sovietică și cu poliția sa secretă, este ceea ce au fost Statul-Major al Wehrmacht-ului și serviciul său de informații, Abwehr, în raport cu partidul nazist și cu Sicherheitdienst, acest serviciu paralel de spionaj al partidului unic”.

În fine, și pentru a încheia cartea despre GRU, Pierre de Villemarest avea să scrie: ”Ne-am înșela dacă ne-am imagina că s-a spus totul într-o alianță care va fi înnodată între aparatul politico-militar și grupul gorbaciovist împotriva vechilor cadre de Partid și susținerea pe care ei o găsesc în aparatul KGB. S-ar putea ca Gorbaciov să nu tolereze ponderea militarilor decât ca expedient provizoriu, cât i-ar fi nevoie să se afirme și să redreseze economia. Dar el știe și că nu mai e vremea în care mareșalii și generalii își aplecau capul în fața lui Stalin și a oamenilor săi sau, din oportunism și carierism, în fața lui Hrușciov, Brejnev sau Andropov. Extrema tehnicizare a armamentelor, înaltele calificări ale ofițerilor de comandă, precum a celor din GRU, au condus la o stare de spirit care, instinctiv, se plasează în serviciul statului mult mai mult decât în cel al Partidului. Sloganul ”patriotism în serviciul internaționalismului” nu mai impresionează cadrele acestei armate, pentru care GRU continuă să fie ochii și urechile de dincolo de frontiere. Armata de

azi servește statul sovietic pentru a-l proteja și a-l menține. Mândră de a-și asuma misiunea, ea este din ce în ce mai puțin dispusă, în ciuda KGB-ului, să salveze rolul dominant al Partidului cu riscul ca statul să fie zdrobit într-un conflict mondial. Ea devine – indiferent de faptul dacă îi convine sau nu KGB-ului – irezistibila componentă a unei noi ere, fie doar și din rațiuni privind raporturile dintre Est și Vest, asupra cărora avizele ei sunt indispensabile. A-i prezenta pe ofițerii superiori din URSS ca pe un fel de ”hai să mergem la război”, a arunca asupra lor o suspiciune pentru că naționalismul lor este mai puternic decât comunismul, ar însemna a-i împinge într-un național-sovietism periculos. Național-sovietismul înseamnă o armată SS la ordinele partidului unic. Naționalismul, cu excepția alunecărilor spre imperialism, înseamnă o armată în serviciul unui stat în interiorul frontierelor sale”. Ultimele rânduri din cartea lui Pierre de Villemarest despre GRU sunt cele ce urmează: ”Un imperiu nu își pierde din dinamism din cauză că, asemeni unui fluviu, este constrâns să încapă în albia sa, pentru că altfel s-ar revărsa și s-ar pierde în nisipuri. Ci dimpotrivă, curentul strâns între maluri câștigă în coeziune și forță. *Istoria ne învață să fim vigilenți*, iată titlul ultimei lucrări a mareșalului Ogarkov. Este o învățătură pentru Uniunea Sovietică. Și pentru noi, de asemenea”.

Pierre de Villemarest, *GRU, le plus secret des services soviétiques, 1918-1988*: este vorba deci, în primul rând, de o carte de luptă ideologico-politică avansată, de care lucrătorii responsabili de o anumită *intelligence* europeană și continentală nu pot să nu țină cont și pe care nici nu pot omite să o utilizeze, într-un sens sau în altul, chiar să o recupereze ca atare, în scopuri pe care le putem presupune cu ușurință și, dacă e să ne gândim, împreună cu Guy Debord, că ”amibiția cea mai înaltă” a unora ar fi, astăzi, să reușească să facă în așa fel încât ”agenții secreți să devină revoluționari, iar revoluționarii să devină agenți secreți”.

I.V. Stalin, viziunea finală despre Imperiul Eurasiatic

Astfel rezultă, după lectura aprofundată a extrem de importante sale cărți despre GRU, că Pierre de Villemarest ar părea a considera istoria politică ocultă a URSS ca pe un complot militar

mobilizat, în permanență, față de un contra-complot politico-administrativ. Complot și contra-complot care se confundă, la un anumit nivel, cu istoria opoziției dramatice, ce se auto-intensifică în umbră, și devine în cele din urmă sângeroasă, între, pe de o parte, Armata Roșie și pe de altă parte, Partidul și Secretariatul General al Partidului și propriile sale servicii de control și de securitate politico-strategică de ansamblu (NKVD, KGB).

Ceea ce se reduce, de asemenea, mai cu seamă pentru perioada paroxistică în care I.V. Stalin a pus mâna pe Secretariatul general al Partidului, la lupta de multe ori subterană și totală între Armata Roșie și I.V. Stalin, Armata Roșie considerând că dușmanul principal al URSS este Germania și al Treilea Reich, în timp ce Stalin, de partea lui, înțelesese, în mod vizionar, că pe alianța – și chiar, în cele din urmă, pe integrarea marelui continent – dintre URSS și al Treilea Reich se va juca destinul, și încă destinul cel mai măreț.

Iar anii hotărâtori care aveau să fie, pentru I.V. Stalin, anii 1936-1939, nu se lasă înțeleși, cu adevărat înțeleși, decât din perspectiva unei nemiloase lupte interne. Ani ai amânării, ai pregătirii subterane și ai contra-conspirației care i-au permis să împiedice, să neutralizeze și apoi să anihileze rezistența internă, sub comanda exclusivă troțkisto-cosmopolită, care reușise să pună mâna în mod subversiv pe Statul-Major și pe GRU, cu scopul de a se opune ”marelui proiect” confidențial al lui I.V. Stalin, obsedat de viziunea finală a unui Imperiu Eurasiatic, a unui Imperiu al Marelui Continent care să integreze URSS și al Treilea Reich, și, pornind de la ”*heartland*”-ul central sovieto-german, întreaga Europă continentală.

Întreaga politica internă sovietică de la venirea lui I.V. Stalin la Secretariatul General al Partidului și până în iunie 1941 nu a urmărit deci decât un singur scop fundamental secret: crearea de contra-structuri interne ale puterii sovietice, care să îi permită acesteia să reușească, la ceasul dorit, integrarea la scară mare continentală a URSS și a celui de-al Treilea Reich, integrare, a cărei prefigurare de vârf a apărut cu ocazia instrumentalizării diplomatice a pactului germano-sovietic din august 1939.

În această privință, Pierre de Villemarest va cita raportul ”integral și secret” al lui Himmler și Heydrich, din data de 22 martie 1937, care asigura că *Germania nu mai este de acum înainte ținta*

Kominternului și nici a altor activități sovietice. În continuare, Pierre de Villemarest afirmă că, potrivit destăinuirilor pe care i le făcuse comodorul H. Wichmann, fost director al Abwehr pentru Marea Britanie, colonelul Walter Nikolai, ex-șef al informațiilor militare pe lângă Kronprinz și, apoi, sub al Treilea Reich, responsabil al Biroului Afacerilor Evreiești, ”a fost dintre cei care, din 1919, estimau că o înțelegere germano-sovietică bine condusă ar hotărî soarta Europei și a Eurasiei. Și asta până într-acolo încât și căpitanul Patzig, primul șef al Abwehr în anii 20 (echivalentul german al GRU), precum și succesorul său în decembrie 1935, amiralul Canaris, i-au interzis lui Nikolai accesul la ei în birou”. Pierre de Villemarest precizează: “Nikolai și-a oferit pentru ceva timp cunoștințele sale în serviciul lui von Ribbentrop, al cărui anturaj era ticsit de intelectuali și de funcționari care disprețuiau polițiștii neciopliți și limitați, cu care se înconjurase Hitler din 1934. Apoi Nikolai a intrat în grațiile lui Heydrich, cel care trăgea sforile în spionajul nazist în întreaga lume, SD, rival al Abwehr. Iar Nikolai se înțelege bine cu Martin Bormann, care după fuga lui Rudolf Hess în 1941, va deveni eminența cenușie a puterii. Nikolai a creat în 1937 Biroul Afacerilor Evreiești, care să-i servească drept acoperire, fiind unul din pivoturile secrete ale GRU. Nu știm dacă a fost un agent benevol sau angajat, dar știm că atunci când avangarda Armatei Roșii a intrat în Berlin în 1945 – adică unitățile speciale ale NKVD – acest om, încă tânăr la 72 de ani, s-a grăbit să treacă de partea sovieticilor decât să ajungă pe mâna Aliților”.

Aceeași sferă de influență nocturnă

În ce privește legăturile presupuse ale colonelului Walter Nikolai cu GRU, fabulă pe cât de palidă, pe atât de ambiguă, chiar dacă trebuie știut să se facă diferența între relațiile comandate la serviciu la serviciu, fie ele și ultra-clandestine în funcție de nevoile cauzei, și supunerea celui pe care îl numim de obicei agent dublu, în ce privește, aș spune, legăturile presupuse ale colonelului Walter Nikolai cu GRU, Pierre de Villemarest nu ezită să citeze chiar din sursele sale. ”Dosare personale”, afirmă el, constituite ”prin anchetă asupra supraviețuitorilor echipei Canaris, dintre care

comodorul Wichmann, colonelul Wagner (șef al Abwehr pentru Balcani) și adjuncți ai generalului Gehlen”, și, de asemenea, asupra ”verificărilor făcute pe lângă industriașul Arnold von Rechberg, care a informat în zadar serviciile franceze înainte de 1940”.

Regăsim aici, deci, într-o formă din cele mai agresive, tezele operaționale ale liniei de dezinformare anti-național-socialiste, practică, fără rezultate notabile, la începutul anilor '60, de către agenți ai Organizației Gehlen, care, de la Pullach, în Bavaria, lucrând în scopuri obscure încă neelucidate, încercaseră să lanseze montajul, într-un mod unic lizibil, al unei pretinse apartenențe a lui Martin Bormann (Pakbo, după cum se pretinde) la rețele combatante ale GRU și al prezenței acestuia din urmă, după război, în URSS (în timp ce, și unii totuși știu asta, Martin Bormann s-a ascuns mult timp în Spania).

De partea sa, și pe aceeași mișcare spre înainte, Pierre de Villemarest aduce și mai mult, inovează: ”Datorită sfaturilor lui Nikolai, GRU va recruta activ, din 1937 în 1941, în Gestapo și SD, chiar până la unul dintre adjuncții lui Himmler. La momentul potrivit, Martin Bormann va intra în scenă”.

Astfel, atunci când faci prea mult, chiar e prea mult: căci la sfârșit, vrând să dovedești prea multe, nu mai reușești să dovedești nimic.

Himmler, Heydrich, Bormann, ”agenți sovietici”, SD-ul și Gestapo-ul profund infiltrat de GRU, aparatul național-socialist al Marii Germanii manipulat, din umbră, de creaturile nocturne ale lugubrului Țuzis Pēteris, alias Ian Karlovici Berzin, ”Starik” (”Bătrânul”) și de către succesorii lui?

S-ar uita prea repede, totuși, că foarte demnul de dispreț și abjectul ”amiral” Canaris, convins de înalta trădare față de propria sa țară și față de armatele din propria sa țară angajate într-un război total, trădător al camarazilor săi căzuți în luptă, a fost spânzurat de un cârlig de măcelărie, simbol al unei justiții fără îndoială foarte tardive, dar, în fine, clarvăzătoare. Amânarea șchioapă pe care o obținuse ”amiralul” Canaris făcând să fie asasinat Heydrich în 1942, la Praga, manevră criminală urzită pentru a slăbi menghina pe care Heydrich o strângea din ce în ce mai tare în jurul lui și-al celor săi, SD-ul care începea să înțeleagă, să vadă clar jocul de înaltă trădare al șefului Abwehr, nu-i folosise la mare lucru, supremul

oprobium al măcelarului era dinainte înscris în destinul său, așa cum e înscris în umbra nesigură a oricărei mari trădări.

Aventură metaistorică și de sacrificiu a național-socialismului, alterat de utilizările care s-au făcut din el, prin intermediul nu se știe căror supuneri prosovietice ale conducătorilor săi, patronii fără chip ai marelui joc ocult al Moscovei? Înseamnă a uita milioane de tineri germani și europeni de toate naționalitățile care, "locuite de lumina holderliniană a morții", cum spunea Martin Heidegger, și-au dat în mod eroic viața pentru salvarea civilizației, a ființei și a destinului european și occidental al lumii și al istoriei actuale – al istoriei finale – a lumii, care au făcut din sângele lor vărsat cimentul incoruptibil al fundației ontologice și de sacrificiu a viitoarei mari istorii occidentale a lumii, deschizându-se din nou către taina propriei sale metaistorii ce va să vină la reînnoirea ciclurilor.

Dacă, în adâncuri, o dublă mișcare de melanj la scara întregului mare continent se apropiase, în acești *ani decisivi* – acolo și înainte ca ireparabilul să se producă –, ani decisivi care, în prezent, revin – dubla aventură revoluționară și metaistorică a URSS-ului și a celui de-al Treilea Reich, această dublă mișcare, își găsisese propriul centru de gravitate în altă parte decât în apele verzi-albastre ale josnicei poliții a unora și a altora, dincolo de teribilele progresii ale înaltei trădări naționale și continentale, comise, în URSS, de către partizanii blocului conspirativ troțkisto-cosmopolit, iar în Germania - de către agenții machiați diferit ai aceleiași zone de influență. Aceeași sferă de influență care operează, de asemenea, la Londra, Washington și în alte părți. Și cine oare spunea că istoria nu se repetă?

Carl Dussel, în 1944: "De ce, voi, germanii, tăceți? De ce nu spuneți clar și inteligibil cum concepeți viitorul, viitorul nostru, viitorul Europei?"

"Agonia epocii Berzin"

Totuși, în lumina lucrurilor pe care le-am învățat de atunci, este astăzi perfect sigur că responsabilul operativ direct al așezării și construirii subversive, întreprinse în direcția nodurilor ultime ale puterii centrale sovietice, prin aparatul conspirativ troțkisto-cosmopolit ce se opunea mării viziuni continentale și eu-

ropene a lui I.V. Stalin, nu era altcineva decât șeful însuși al GRU, Ian Karlovici Berzin, "Starik-ul" ("Bătrânul" – n.trad.), acest "Troțki din interior". Tocmai de aceea atât de dură va fi căderea.

Căci, în ziua în care I.V. Stalin decisese că trebuia să termine, brusc, cu barajul ridicat chiar din interiorul puterii sovietice centrale, în fața planurilor sale de apropiere continentală dintre URSS și cel de-al Treilea Reich, baraj ridicat fără istov de către conspirația din blocul troțkisto-cosmopolit, care și-a găsit azil în spatele lui Ian Karlovici Berzin, la GRU, acest baraj a fost demontat de I.V. Stalin, în interiorul și exteriorul URSS, în cel mai scurt termen – într-un termen rapid ca fulgerul, așa zice – și fără a da prea mare atenție posibilelor riscuri, totuși considerabile. Aparatul troțkisto-cosmopolit acoperit de GRU-ul lui Ian Karlovici Berzin și al agenților săi instalați în interior și în exterior a fost, așadar, anihilat – adus spre anihilare – om cu om, sau aproape, iar agonia politico-administrativă a siajului înfierbântat a lui Berzin a durat până în 1941 și dincolo de acest an, ca să nu spunem că ea va dura încă și în zilele noastre, așa cum vom vedea în continuare, deoarece încă *nu s-a terminat*.

Acești "luptători antifasciști" din cea mai dură linie, "linia Berzin", au avut oare timpul de a înțelege că erau pur și simplu sacrificați de I.V. Stalin la exigențele – exigențe obiective, se spunea – politicii sale de apropiere continentală de Germania Mare a lui Adolf Hitler?

Pierre de Villemarest: „Stranie orbire sau moralitate, faptul că acești oameni nu au priceput defel că începând cu 1937, din Elveția până în suburbiile din Albacete, agonia epocii Berzin începuse, îndreptându-se direct către pactul germano-sovietic din august 1939! Ei au ignorat ordinul lui Stalin încă în decembrie 1936, *Oprîți orice activitate împotriva Germaniei!* Nu se întrebau ei de ce Iagoda, apoi Ejov lansaseră prin lume echipe de asasini ai căror victime erau, în 70 la sută din cazuri evrei și în sută la sută din cazuri adversari ai nazismului?”

Și tot Pierre de Villemarest, din care vom cita aici aceste pagini analitice, pagini admirabile și teribile, indiscutabil, ce surprind mersul însuși al celei mai mari istorii pe cale să se înscrie pe una din cotiturile sale irevocabile, "fără de întoarcere". "Este suficient să

recitim discursul lui Stalin rostit în ianuarie 1934 în fața celui de-al XVII-lea Congres al Partidului Comunist din URSS, să revedem acordurile încheiate cu Berlinul în 1935, să știm demersurile inițiate chiar în acest an de mai mulți emisari din secretariatul personal a lui Stalin și ai OO pe lângă conducătorii *Sicherheitdienst*, dar și conversațiile secrete ale diplomatului David Kandelaki, pentru a înțelege că umbra morții se întinde asupra celor care au făcut parte din prima falangă a Revoluției, dacă sunt suspectați de lipsă de devotament total față de partid, adică față de Stalin.

La începutul lui 1936, lucrurile sunt suficient de avansate în ce privește Berlinul pentru ca Stalin să-l convoace la Kremlin pe Semon Urițki, director interimar al GRU din vara anului precedent. Îi dă ordinul pe care îl primește și Walter Krivitki de la conducerea rețelelor ce acoperă Europa: "*Încetați orice activitate împotriva Germaniei!*" Cum soarta lui Berzin, a lui Unschlicht, a lui Urițki să nu fi fost pecetluită, dacă deja în aprilie 1937 David Kandelaki aduce la Berlin primul proiect de pact germano-sovietic care, cu câteva nuanțe, va fi chiar pactul semnat în august 1939?

Spania, unde Berzin acționează cu specialiștii săi: Vladimir Antonov-Ovseenko, A. Wronski, Gorev, Stern, viitorul mareșal Malinovski, generalii Rodințev și Smulevici, Spania este, deci, mormântul unei epoci. Chiar și asasinii NKVD, care îi ucideau pe la spate pe suspectii de troțkism sau de anarhism, vor cădea și ei la rândul lor, odată ce se întorc în URSS. Cu excepția câtorva inițiați.

Rechemările din străinătate au început în mai 1937. Au început dezertările. Krivițki deja. Ignace Reins, responsabil de GRU în Elveția, este executat înainte de a fi reușit să fugă. Mareșalul Tuhačevski prezidează în acea lună ultima sa defilare. Cu ocazia sosirii sale la tribuna Kremlinului, mareșalul Egorov s-a prefăcut că nu îl vede. Semn rău. Dar ce mai era de făcut? Era prea târziu. Tuhačevski va muri, și sute de oameni odată cu el. Nicolai Ejov, opt săptămâni după moartea mareșalului, trimite o directivă: "*Exterminați toți membrii unei rețele de spionaj ramificată la maxim...*"

"La conducerea GRU, Unschlicht l-a înlocuit pe Urițki. Timp de cinci luni, el va face tot mai multe eforturi, începând cu războiul din Spania și cu ce-a rămas din șefii de rețele din lumea întreagă, pentru a menține și reconstitui această organizație. Ejov

îi smulge acest post în mai 1938. Până în decembrie următor, va fi o hecatombă în rândurile GRU, Unschrift împușcat în iunie pentru trădare; Vasili Blücher, care tocmai pusese în derută unitățile japoneze pe lacul Hasan, este rechemat la Moscova și executat pe 9 noiembrie. Chiar și la NKVD domnește frica. Și are de ce: 3000 cekiști sunt asasinați. Generalul Liușkov, șef al grănicerilor din NKVD în Extremul Orient, fuge în Manciuria, de partea japoneză, oferind adversarilor toate informațiile despre dispozitivul militar al Uniunii Sovietice”. Execuția lui Vasili Blücher încheie o întregă epocă, definitiv.

”La Moscova, Stalin l-a plasat în iulie 1938, în spatele lui Ejov, pe Lavrentii Beria”. Acum, că nu mai are de ce să se teamă de popularitatea și eficiența înaltului Stat-Major al armatei, spațiul e liber pentru a așeza pioni docili în direcția înțelegerii cu Berlinul”. Cine poate să înțeleagă cu adevărat toate acestea chiar și astăzi? Obiectivul profund al întregii politici staliniste în interior și în exterior a fost, din 1934 până în 1940, cel de a se ajunge la o alianță cu Berlinul, la o înțelegere cu Hitler.

”Neființa triumfă asupra ființei”

Două superputeri continentale, URSS și cel de-al Treilea Reich, angajate, fiecare de partea ei, în propria experiență revoluționară și totalitară, făcând apel la dialectica și la imperati-vele activiste ale Partidului Unic, vor sfârși, deci, prin a fi cucerite, din interior, de aceeași structură, fundamental conflictuală, a puterii politico-militare în exercițiu, fiecare din cele două superputeri văzându-se astfel divizată și opunându-se, ele însele, împotriva lor însele, opunându-se în același timp, una față de cealaltă. Care este, deci, această structură conflictuală, care pune mâna pe puterea internă a fiecăreia din cele două superputeri prezente, structură fundamental comună amândurora?

Care este structura conflictuală internă comună în același timp puterii sovietice și puterii național-socialiste în exercițiu, la Moscova, și, respectiv, la Berlin?

Dau definiția următoare: forțe centrifuge, cosmopolite și anti-naționale, dar și anti-continentale, care își stabilesc bazele ofen-

sive interne pe lângă statele-majore generale și serviciile lor de informații și securitate – Statul-Major General al Wehrmachtului, precum și Statul-Major General al Armatei Roșii, al Abwehr și GRU – și care se opun, din ce în ce mai consecvent și din ce în ce mai vehement, dar și într-un mod din ce în ce mai ascuns, subversiv, forțelor de convergență revoluționară națională și continentală la dispoziția partidului unic – PC în URSS, NSDAP – al căror scop ultim ar părea să fie cel de a realiza integrarea finală a celor două state – URSS, al Treilea Reich – într-o singură unitate metaistorică de destin, și anume Confederația Marelui Continent Eurasia. În timp ce opoziția din interior, acționând atât la Moscova, cât și la Berlin, paradoxal de cosmopolită și militară, chiar militaristă, ”reacționară” și în mod ireductibil anti-continentală, pregătește – la Moscova, dar și la Berlin – confruntarea armată dintre URSS și al Treilea Reich, ”războiul final”, *Endkampf*-ul intracontinental și planetar dorit de Karl Haushofer și Rudolf Hess, făcând apel în același timp – fiecare tabără, de partea ei – la ”Puterile Externe” ale democrației liberale anglo-saxone, puteri ”oceanice” și anti-continentale, care în același timp se chinuiesc să păstreze Franța sub influența lor degradantă și supra-alienantă, ostatică somnambulă a propriului ei anti-destin.

Or, dacă războiul intracontinental, și nu integrarea marelui continent, a triumfat în cele din urmă în termeni de istorie – dar și în termeni de anti-destin –, este urgent și mai mult decât urgent să se recunoască, și să se recunoască cu toată claritatea: nu din cauza URSS, ci din cauza orbirii de neconceput, funeste și întru totul demente a celui de-al Treilea Reich, care a angajat toate forțele sale, în iunie 1941, într-un război de ruptură intracontinentală contra URSS, în timp ce aceasta se bătuse, și se bătuse *până în ultima clipă*, pentru a evita ireparabilul dezastru, din cauza, deci, a celui de-al Treilea Reich ireparabilul dezastru a schimbat în rău cursul istoriei europene a Marelui Continent.

În noaptea de 21 spre 22 iunie 1941, atunci când Wehrmachtul era pe cale să treacă la atac, ”din Finlanda până la Marea Neagră”, ambasadorul lui I.V. Stalin la Berlin, Vladimir Dekanozov, se ducea în plină noapte, la Dahlem, Aleea Lenz, la domiciliu ministrului afacerilor externe al celui de-al Treilea Reich, Joachim von Ribbentrop, pentru a-i aduce de urgență un mesaj personal de la

I.V. Stalin. Secretarul general al PC din URSS, I.V. Stalin, dorea să se întâlnească personal, și cât mai repede posibil – se spunea în mesaj – la Berlin, pentru o ”conferință supremă” cu Cancelarul Adolf Hitler. Dar zarurile abisului erau deja aruncate, iar întunecimile neființei triumfau.

Și, conform confidențelor pe care mi le făcuse Arno Breker, pot eu însumi să dau mărturie că, în dimineața de 22 iunie 1941 – cu soarele ce abia se ridica - Martin Bormann, care părăsea – ar trebui să spun dezerta – postul de la Cancelaria Reichului, se dusesse la Arno Breker, la Jakelsberg, într-o stare de prăbușire în mod sumbru semnificativă, ca să-și mărturisească, cu riscul propriei vieți, disperarea față de iremediabilul, de acum, lucru împlinit. Martin Bormann: ”Neființa, în această zi de iunie, tocmai a triumfat asupra ființei. Faptul e consumat. Totul e pierdut”.

Arno Breker: ”Misterioasă era vizita lui, și așa va rămâne pentru totdeauna. Mi s-a părut că în ultima clipă tot nu spusese ceea ce voia să îmi spună. S-a oprit din nou, cu mâna pe clanță, s-a mai întors o dată, ca și cum ar fi vrut să mai adauge ceva, dar a tăcut”. Ce departe eram, dintr-o dată, de mitul abisal al acelei *Totale Weltrevolution* (Răsturnare mondială totală). S-ar fi putut ca lucrurile să se întâmple altfel? În mersul istoriei, contează doar ceea ce a fost. Dar mai rămâne viitorul, ai cărui soldați metapolitici am fost și vom fi, a cărui forță de protecție vizionară o constituim.

În numărul său din iulie 1980, *Jeune Nation* scria: ”Și așa se făcu că Germania hitleristă și-a ratat lovitura și că a fost foarte fericită să o rateze; căci trebuia ca lucrurile să se întâmple așa cum s-au întâmplat și nu altfel. De ce Europa Finală ar fi trebuit să fie o Europă germană? Europa Finală trebuie să fie europeană, și așa va fi, Europa Finală nu va putea fi decât europeană. Deoarece aceasta este, la ora actuală, singura chestiune cu adevărat și în totalitate revoluționară, singura chestiune eliberatoare: în profunzimea lor, națiunile europene vor găsi oare, când va veni acea zi, care deja a venit, realitatea arzătoare a ”națiunii de dinainte de națiuni”, moștenirea transcendentă a ”națiunii indo-europene” de la originile noastre anterioare? Visul de fier al iraționalității absolute, vis ”supraomenesc și inuman”, spunea Generalul de Gaulle, sfârșindu-se, o dată pentru totdeauna, în ruinele înnegrite ale Cancelariei

de la Berlin, mai rămâne să privim în față, fără să cântim, soarele negru care ne vine încă de la ele. Dar dincolo de acest soare al tenebrelor, și dacă abisul se cheamă abis, nu va mai fi niciodată pentru noi *altceva*? Nu există nimic dincolo de dezastru? Nimic dincolo de întuneric și de vid?”

Luat, deci, din *Jeune Nation*, fragmentul pe care tocmai l-am citat purta titlul următor: ”*Geniul reînnoirii*”.

Editura Askania

Nu ar trebui, însă, să se interpreteze aceste analize în sensul nu știu cărei ostilități implicite la adresa armatelor europene, care au luptat în timpul celor două războaie mondiale, 1914-1918 și 1939-1945, și cu atât mai puțin ca fapt al unei neîncredere, care ar putea aduce atingere onoarei militare a alor noștri și a tuturor celor care au fost aduși în situația de a-și sacrifica în mod eroic și de tineri viața, pentru o cauză politică sau metaistorică, pentru o cauză revoluționară totală.

Dacă există ostilitate și neîncredere, profundă neîncredere, această ostilitate activă și această neîncredere nu au de-a face, oricum, decât cu foarte oculte nucleee de trădare și de degradantă duplicitate antinațională și antirevoluționară, care au fost identificate în cele din urmă în cadrul OKW-ului german, nucleee de trădare ce acționau înainte, în timpul și chiar după războiul din 1939-1945, sau în cadrul Stavka sovietice, profund infectată, spre exemplu sub Tuhacevski, de remanențele cosmopolite și troțkisto-cosmopolite pe care le știm și împinsă astfel fără scăpare spre dialecticele active și neîncetat activate ale înaltei trădări, ale defetismului și obstrucționismului antirevoluționare, opuse în secret liniei staliniste continentale și europene.

Astfel, pentru a vorbi deja în termenii unui nou mit fondator, tinerii morți în lupta de la Stalingrad nu mai sunt, pentru noi, morți germani, sovietici sau români, ci tinerii eroi ai aceleiași cauze a mării Europe și a marelui continent, tinerii morți ai propriei noastre vieți viitoare.

Herbert Taege, director al editurii *Askania* și al revistei *Askania Annuel* (adresă activă, Postfach 17, 3067 Lindherst, Germania Federală), comentează, în numărul din august-septembrie al revistei lui Robert Steuckers, *Vouloir* (adresă activă, BPB 41, 1970 Wezembeek-Oppem, Belgia), cartea lui Hans Werner Neulen, *Europa und das III Reich. Einigungsbestrebungen im deutschen Machtbereich 1939-45*, Universitas, München, 1987. Comentariul lui Herbert Taege, mai mult decât un simplu comentariu, de fapt, se intitulează, sub o formă interogativă, “*Confédération européenne*” ou “*nation européenne*”?, iar noi am găsit în ele dezvăluiri deopotrivă hotărâtoare și clare pentru o definiție a unui concept metaistoric unitar al acestei ”cauze a marelui continent și a mării Europe”, definiție pe care vrem să o reactualizăm urgent.

Articolul lui Herbert Taege și, evident, și cartea despre care vorbește, capătă, în împrejurările actuale, o valoare simbolică și imediat ideologico-politică într-adevăr extraordinară: se face o evaluare a stării de emergență, a acțiunii urmate, a istoriei confidentiale, a principiilor și doctrinei, a tezelor ideologico-politice, care s-au impus și au triumfat, în cele din urmă, la Berlin, în cadrul comandamentului suprem al SS (SS Hauptamt), începând cu anii 1942-1943, doctrină și acțiune revoluționare ce exprimă o linie continentală și europeană absolut identică cu aceea pe care încercăm să o definim astăzi, și prin asta, la vremea ei, o linie vizionară, chiar profetică.

Responsabilul, la Berlin, al liniei continentale și europene din comandamentul suprem al SS (SS Hauptamt), era, conform lui Herbert Taege, șeful biroului planurilor și al Amtgruppe D (Europa Amt), Alexander Dolezalek. În umbră, munca politică a lui Alexander Dolezalek a fost imensă.

Hans Werner Neulen

Ideea unei ordini a păcii în Europa nu se degajase încă cu totul din național-socialism, dar propagase unele amorse de soluții în politicile internă și externă, soluții care prevedeau abandonarea *Führerprinzip*-ului totalitar și a pretenției germane a unei dominații absolute asupra continentului.

”Un lung drum fusese parcurs de la ideea unui stat germanic coercitiv sub hegemonia absolută a Germaniei până la idealul sublim al unei ”confederații europene”, în care fiecare popor va fi liber să aleagă ordinea politică proprie și va putea să-și construiască liber destinul politic”.

Conform unuia din documentele oficiale prezentate de Hans Werner Neulen în cartea sa, document intitulat *Die Europäische Friedensidee 1944/45* (“L’idée de paix pour l’Europe 1944/45”), ”obiectivul de război” al Germaniei, așa cum era acesta definit de comandamentul suprem al SS (SSE Hauptamt), ducea la concluzia următoare:

”Germania a purtat acest război pentru a atinge un obiectiv pozitiv: construirea Confederației Europene, comunitatea asociativă și socialistă a popoarelor Europei”.

Herbert Taege: ”Opoziția imanentă la sistemul național-socialist era deja formată în 1942, înainte, deci, de Stalingrad și, în cadrul sferelor conducătoare ale SS, își găsisse ca purtător de cuvânt pe Richard Hildebrandt. Din 1943, Himmler se informase despre adepții acestei opoziții în corpul de ofițeri superiori, în scopul de a lucra la stabilirea unui *Führerstaat* constituțional”. Richard Hildebrandt, ”într-o declarație făcută sub jurământ chiar înainte de a fi livrat către URSS pentru a fi executat, a descris obiectivele activităților sale și a dezvăluit numele personalităților care îl înconjurau. Au fost supraviețuitori din acest cerc, dintre care Dolezalek, șef al biroului de planificare din SS Hauptamt, care poate confirma scrierile lăsate de Hildebrandt”. Care era scopul ultim, *scopul fundamental* al acestei ”opoziții imanente” la ”sistemul național-socialist” în stare să acționeze chiar din interiorul SS Hauptamt de la Berlin? Și tot Herber Taege: ” Ceea ce constituia fără îndoială punctul notabil al acestei ”opoziții” era scopul de politică externă, deja pre-schițat în epocă, care va sfârși prin a se exprima în planul de ”Confederație europeană”. Conform documentelor oficiale din SS Hauptamt, citate de Herbert Taege în articolul său, planul de ”Confederație europeană” al SS Hauptamt cerea următoarele: ”Renunțarea la orice pretenție de hegemonie germană dincolo de frontierele etnicității germane și, de aici, întoarcerea la programul partidului. Crearea Statelor Unite ale Europei, pe baza egalității

de drept între toate popoarele incluse în acest ansamblu. Subordonarea tuturor punctelor de vedere naționale față de acest mare obiectiv comun”.

Pe de altă parte, cu ofensiva pentru crearea Armatei de Eliberare Națională a Rusiei a generalului sovietic Vlasov, erou al bătăliei de la Moscova, a trebuit să poarte ”opoziția imanentă” din SS Hauptamt una din luptele sale decisive. Bătălie pe care, din mare nefericire – dezastru cu urmările fatale cunoscute – conducătorii din ”opoziția imanentă” a SS Hauptamt au pierdut-o până la ultimul eșalon, lovindu-se de pozițiile ireductibil negative ale lui Hitler cu privire la Rusia și la ”popoarele din Est”.

Herbert Taege: ”Înțelegem de ce funcționarii și ofițerii germani, care susținuseră mișcarea lui Vlasov, s-au simțit trădați. Mulți s-au retras din joc, înainte ca Goebbels să abandoneze ideea de a crea un post pe care îl prevăzuse totuși: cel de ”însărcinat cu afaceri pentru problemele Estului”, atașat la Ministerul Propagandei. Pentru acest post, Goebbels se gândise la Gunter Kaufmann, redactor-șef al revistei *Wille und Macht*, destinate șefilor *Hitlerjugend*. Kaufmann, împreună cu colegul său de la organul *Das Schwarze Korps*, Günter d'Alquen, militase ani de zile pentru o schimbare radicală de direcție în materie de politică rusă. În numărul din aprilie-iunie 1943 al *Wille und Macht*, Kaufmann publicase scrisoarea deschisă a generalului Vlasov sub titlul *Russen gegen Sowjets* – ”Ruși împotriva sovieticilor”). Și apoi: ”În cercul lui Vlasov, din care făcea parte și scriitorul Edwin Erich Dwinger, toți erau de acord cu faptul că ”sinceritatea trebuia să fie condiția prealabilă și obligatorie în raporturile dintre guvernul german și mișcarea de eliberare rusă”. Toți se felicitau că numele generalului Vlasov fusese în sfârșit evocat în presa germană, mai ales în revista *Wille und Macht*. Într-un număr special, apelul lui Vlasov nu numai că fusese citat *in extenso*, ci și comentat fără cea mai mică ambiguitate”.

Această expunere documentară a tezelor europene revoluționare, profesate, în plin război, din umbră, iar ulterior deschis de ”opoziția imanentă” a SS Hauptamt de la Berlin este o dovadă a faptului că eshatologia europeană și continentală este cea care constituie, în Europa, singura idee fundamentală a secolului XX politic, idee prezentă în toate taberele, vehiculând toate ideologiile și vehiculată

de toate ideologiile prezente, și, în același timp, combătută până la moarte, în toate taberele, de dușmanul care, din toate taberele – și chiar din taberele antagonice – apare ca fiind, mereu și peste tot, același. Fără oprire anihilată, fără oprire evacuată din istorie, refu-lată în non-istorie, eshatologia europeană renaște, totuși, pe vecie, din propria cenușă.

Marea misiune secretă a Gral. Col. S.M. Ștemenko

Mereu de nepătruns sunt căile metaistoriei în acțiune: Muncă cu bătaie lungă, anihilarea, de către I.V. Stalin, a structurilor subversive, create în interiorul puterii centrale politico-militare a URSS prin conspirația permanentă a liniei troțkisto-cosmopolite, printre ai cărei ultime avataruri s-a aflat, în 1953, "complotul halatelor albe", va fi inventat, pe teren, "condițiile obiective", care trebuiau să deschidă porțile marii istorii către responsabilii "liniei geopolitice" din cadrul Forțelor Armate ale URSS, "linie geopolitică", a cărei figură polară rămâne, în ziua de azi, General-Colonelul Serghei Mateevici Ștemenko (7.2.1907-23.4.1976).

Cu S.M. Ștemenko și grupurile sale de acțiune din "linia geopolitică", I.V. Stalin va câștiga, dincolo de moarte, în viitorul cel mai îndepărtat, pariul vizionar al politicii sale privind marele continent. Armatele politice ale marii revoluții continentale staliniene, armatele politice ale instaurării viitorului Imperiu Eurasiatic, la care visaseră, de asemenea, elementele de la vârf ale "opozității imanente" din cadrul SS Hauptamt de la Berlin, au devenit o realitate politico-militară în mers odată cu venirea în statele majore sovietice a generației lui S. M. Ștemenko.

Cel pe care Pierre de Villemarest îl numește "unul dintre primii geopoliticieni ai URSS, poate primul dintre toți", General-Colonelul S.M. Ștemenko a fost, succesiv, și activ, cum spune Pierre de Villemarest, "când în umbră, când pe scenă", șef al GRU, șef al Statului-Major General al URSS și șef al Statului-Major al Armatei din Pactul de la Varșovia: greutatea acțiunii sale politico-militare de avangardă a fost imensă, și imensă a fost, de asemenea, întorsătura pe care a reușit să o impună, confidențial, destinului ac-

tual și viitor al Forțelor Armate sovietice și chiar al URSS, întorsătura geopolitică ”a liniei imperiale continentale și europene”, chiar a ”ieșirii oceanice” a Marelui Continent Eurasiatic și a pătrunderii dialectice a acestuia în ”jocul planetar final”, cu *Okeanska*, Flota Oceanică a Amiralului Serghei Gorșkov, acesta din urmă identificat ca fiind unul dintre elementele de vârf din ”clanul M. S. Ștemenko” și din ”grupurile sale geopolitice de bază”.

Despre Gral. Col. S.M. Ștemenko, Pierre de Villemarest scrie că ”aparține unui clan de ofițeri superiori, cu siguranță ”sovietici”, dar înainte de toate mari ruși în spiritul lor, și expansioniști la modul perfect”. Și mai departe: ”Pentru această castă, URSS este un imperiu chemat să domine continentul eurasiatic, nu numai de la Ural la Brest, ci de la Ural până în Mongolia, din Centrul Asiei până la Mediterană”. Și apoi: ”La acest ultim punct, Ștemenko este într-adevăr omul care realmente a inventat, din 1948 până în 1952, non-invadarea eventuală a Afganistanului, ci absorbția lui lentă prin întrepătrundere economică continuă, asortată cu subversiuni. Și, în paralel, irupția URSS în capitalele arabe, la Beirut, Damasc, Cairo, Alger. La sfârșitul lui 1948, el arăta deja că la intersecția dintre Orient și Asia, Afganistanul oferea mijlocul strategic pentru a acoperi flotele pe care începea să le dezvolte amiralul Serghei Gorșkov – unul dintre prietenii săi personali – pentru a ajunge de la Marea Neagră în Mediterană”.

Iar Pierre de Villemarest adaugă: ”Atunci când în vara lui 1948 eșecul planului Jdanov în Europa Occidentală îl va duce pe acesta din urmă în mormânt (dincolo de faptul că îl deranja pe Stalin și îi concura periculos pe Malenkov și Beria), Ștemenko va fi unul dintre inspiratorii grupului politico-militar antisemit, în Uniunea Sovietică și în țările-satelit, al cărui ”complot al halatelor albe”, în ianuarie 1953, a fost o manevră culminantă. Totul se leagă: Moscova trece atunci de la sprijinirea Israelului (1947) și a rețelelor evreiești internaționale, la strategia cărții arabe sau mai exact musulmane”.

Despre venirea Gral. Col. S.M. Ștemenko la comanda Statului-Major General al Armatei din Pactul de la Varșovia, Pierre de Villemarest menționează următoarele: ”După un timp de eclipsă, consecutiv dizgrației mareșalului Iukov, în octombrie 1957,

Ștemenko a reapărut ca șef al Statului-Major General al armatelor Pactului de la Varșovia. Post înființat pentru el, pentru că el a fost cel care, fiind de două ori la conducerea GRU și plasat în mod constant în Statul-Major General, a luat inițiativa de a dubla rețelele de spionaj sovietice din întreaga lume printr-un personal special ales din serviciile secrete ale statelor-satelit de către Moscova sau din statele asociate prin tratate de cooperare cu URSS”.

În fine, trebuie să amintesc și că Gral. Col. S.M. Ștemenko și ”grupurile sale geopolitice” s-au aflat la originea planurilor contra-strategice *Polarka*, devenit *Volcano (Vulcanul)* – ”normalizarea” Iugoslaviei și a întregului Sud-Estului european – și *Gingis-Han* – normalizarea nucleară a Sinkiang-ului și a Chinei Populare, planuri care în anii șaizeci ”erau cât pe ce să schimbe fața lumii”.

Or, în cele din urmă, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Din ce ”rațiuni obiective” – altfel spus, în termenii cărei confruntări ultrasecrete a forțelor interne și externe, aflate în competiție *la acel moment* – nu s-au putut face, nu au trecut în istorie ”schimbările de destin” ce s-ar fi produs prin realizarea marilor planuri contra-strategice ale Gral. Col. S.M. Ștemenko și ale ”grupurilor sale geopolitice”? Să spunem că răspunsul la această întrebare poartă în el diagnosticul spectral al situației create, acum, în URSS și în cadrul ”blocului socialist” din Est, prin venirea la putere a lui Mihail Gorbaciov și a forțelor de nemărturisit care se adăpostesc în spatele lui, așteptând ce va urma.

Astfel, excepționalul și lăudabilul merit al lui Pierre de Villemares a fost, așadar, – și cum să nu i-l recunoaștem și să-l felicităm din plin – cel de a fi știut să distingă și să sesizeze, cu certitudine, marele destin disimulat, veritabilele dimensiuni ale identității doctrinare și revoluționare, valoarea activantă și cu totul activă a angajamentelor contra-strategice definite și realizate de Gral. Col. S.M. Ștemenko, și, de aici, extrema importanță, într-un trecut încă recent, dar și în viitor, în cel mai îndepărtat viitor metapolitic, a acestor nuclee de influență politico-militară deopotrivă clandestine și oficioase, care au fost și nu au încetat a fi ”grupurile sale geopolitice”. Și Pierre de Villemares a făcut-o într-un mod cu atât mai notabil, cu cât este singurul, în Franța cel puțin, care a înțeles

aceste lucruri și a îndrăznit să le spună când a trebuit, dar mai ales cum a trebuit.

Cred că rămâne de arătat și faptul că la rândul său Generalul Guido Giannettini dezvăluise, în studiile și cercetările sale de "abordare geopolitică avansată" asupra istoriei marelui continent al Europei și asupra orizontului său eurasiatic din spate, tentativa lui Chou En-lai care, în anii de vârf ai puterii sale, încercase să reia pe seama sa – pe seama celei mai Mari Chine, a Insulei Continentale Chineze, *Chungwa Kuo*, vreau să spun – doctrinele geopolitice de amploare continentală, pretinzând – sau a fost cât pe ce să pretindă – că impune Chinei o misiune confederală eurasiatică, care să-și asume destinul imperial – același destin imperial – la care visaseră deja și "opозиția imanentă" din SS Hauptamt de la Berlin și "grupurile geopolitice de bază" ale Gral. Col. S.M. Ștemenko. Aș putea - și trebuie – de asemenea să dau mărturie cu privire la interesul operativ, pe care Generalul Guido Giannettini și serviciile sale nu au încetat a-l avea, din 1958 până în 1978, și chiar și după aceea – dacă înțelegem ce vrea să însemne asta – față de pozițiile doctrinale, de angajamentele contra-strategice ale Gral. Col. S.M. Ștemenko și ale nucleelor sale de influență, constituite de el în URSS și în armatele din "blocul socialist" din Est.

Mai mult decât atât: din aceeași mișcare, să dezvoltăm și că, pentru a porni valul – valurile succesive – care au precedat și succedat, sub conducerea aceluiași epicentru extra-european ocult, exploziile troțkisto-cosmopolite din mai 1968 peste tot în Europa și, mai ales, în Franța, unde regimul gaullist aflat la putere era direct vizat, General Guido Giannettini și structurile sale de influență subterană încercaseră să instaleze în secret pretutindeni, dar mai ales în Franța, în cadrul aparatului regimului gaullist deja în agonie, "grupuri geopolitice de bază" sau "Grupuri Geopolitice". Operațiune ce a culminat cu tentativa de acaparare și de revenire (Dominique de Roux) a revoltei politico-militare (revoluția "garoafelor") care, în Portugalia, s-a soldat cu eșecul deviaționist, pe care îl cunoaștem bine. De ce, în Franța și peste tot în Europa, acest eșec repetat al liniei geopolitice de anvergură continentală? Mai degrabă decât doctrină de acțiune, geopolitica este, în mod esențial, acțiunea directă a unei doctrine, o doctrină în acțiune. Acțiunea geopolitică directă nu este deloc utilizabilă pentru marșul către

putere, pentru "preluarea puterii". Acțiunea geopolitică directă nu este utilizabilă decât pornind de la centrul absolut al unei puteri politico-militare deja în exercițiu, nu poate acționa decât din interiorul unei puteri politico-militare în totalitate instalată.

Oricum, este cert faptul că, datorită intervențiilor Generalului Guido Giannettini, atât confidențiale, cât și deschise, studierea occidentală a "liniei geopolitice" în acțiune la Moscova și în cadrul "blocului socialist" din Est, supravegherea evoluției "când în umbră, când pe scenă", a carierei, a demersului personal al Gral. Col. S.M. Ștemenko, n-au încetat nici o clipă să se mențină la un nivel imediat operativ.

Sunt deja de domeniul trecutului toate acestea? În geopolitică, pentru marea geopolitică, *totul este prezent*. De unde și extraordinara importanță, extraordinara actualitate pe care trebuie să o recunoaștem, în continuare și pentru totdeauna, a acțiunii întreprinse de Gral. Col. S.M. Ștemenko la vremea lui, în funcție de mijloacele care i-au fost puse la îndemână în mod obiectiv de situație. "O personalitate polară pentru o ideologie polară". Și trebuie într-adevăr să amintim că, pentru susținătorii majori ai liniei geopolitice continentale, centrul absolut al puterii ideologice și politico-militare a URSS nu se află la Moscova, ci la "Polul Nord", și că "grupurile geopolitice" create de Gral. Col. S.M. Ștemenko în interiorul unităților combatante ale Armatei Roșii se numesc, de asemenea, "loje polare".

Toate acestea fiind spuse, mă gândesc, totuși, să nu pierd ocazia de a aminti, aici, și ca într-un scop polar, numele generalului Aleksandr Poskrebîchev, șef al secretariatului personal al lui I.V. Stalin și, ca atare, responsabil al *Spezialnîi Sektor*. Cel care a fost, în cadrul regimului stalinist – și la vârful acestuia – ceea ce nici Martin Bormann, bănuț de unii – printre care Pierre de Villemarrest – de a fi fost în serviciul URSS, nu ar fi fost în cadrul regimului național-socialist – și la vârful acestuia – aflându-se totuși în preajma Adolf Hitler, ceea ce General Aleksandr Poskrebîchev fusese pe lângă I.V. Stalin.

Deoarece Generalul Aleksandr Poskrebîchev a fost, și a venit în sfârșit clipa de a dezvălui acest lucru, omului Berlinului instalat

exact acolo unde trebuise să fie, și unde a reușit să facă tot ce avea de făcut.

Or, dacă Mareșalul G.K. Jukov a devenit protectorul militar permanent al Gral. Col. S.M. Ștemenko, în principal datorită sprijinului și neobositei munci a Generalului Aleksandr Poskrebîchev a putut Gral. Col. S.M. Ștemenko să acționeze și să-și urmeze acțiunea geopolitică privind marele continent, "sarcina sa polară".

Pe de altă parte, în măsura în care mai degrabă lungul secretariat al lui Leonid Brejnev n-a fost, în fapt, decât o reverberație ulterioară, și poate finală, a stalinismului, putem să considerăm ca lucru ce poate fi dovedit, și care a și fost dovedit, faptul că linia geopolitică la scară continentală, instalată doctrinal și operațional de I.V. Stalin însuși, începând din 1936 și apoi lărgită de Gral. Col. S.M. Ștemenko, s-a menținut mai mult sau mai puțin la putere până la dispariția lui Leonid Brejnev și la dezmembrarea "grupului Dnepropetrovsk". Se știe și că Leonid Brejnev a fost el însuși, într-un mod mai mult sau mai puțin secret, un renovator în ce privește pozițiile sovietice continentale deja dobândite, pe care le-a exacerbat, în măsura în care, aducând la zi, pentru a-i servi propriile interese de putere, Consiliul de Apărare al URSS, a făcut din acesta – sau a încercat din răspuțeri să facă – un instrument politico-militar de forță, menit să îi permită să se angajeze într-o politică de apropiere continentală cu Germania, care, în cele din urmă, implica nu doar reunificarea celor două state germane, ci și o completă recalibrare, o cotitură totală a URSS în direcția Germaniei și a Europei de Vest.

Reticențele germane, ce răspund unor interese oculte, profund antigermane și antieuropene, puteau face totuși, ca și Germania, și Europa să piardă, sabotând – în deplină cunoștință de cauză, vreau să spun, cu premeditare – înaintarea la scara marelui continent, înaintarea progermană a lui Leonid Brejnev, ani care poate sunt irecuperabili pe vecie, la fel cum – în anii șaizeci – acestea au sabotat – aceleași reticențe, aceleași interese oculte – efortul vizionar al Generalului de Gaulle în direcția aceleiași convergențe continentale și progermane, în culoarul de atracție magnetică al mării fidelități polare.

I.V. Stalin este poate deja foarte departe în culoarul său întunecat, dar atracția Germaniei se exercită încă, misterios, asupra Rusiei Sovietice. Deasupra Siberiei, în avionul de linie care, la invitația personală a lui Chou En-lai, îl ducea în vizită la Pekin, Arthur Axmann – confidență pe care acesta mi-o făcea la Madrid, în prezența lui Otto Skorzeny – s-a trezit dintr-o dată înconjurat de un număr de ofițeri sovietici superiori, foarte la curent în ce privește scopurile călătoriei sale. Discursul pe care i-l făcuseră aceștia, pentru a-l convinge că "noua misiune continentală" a Germaniei se referea la URSS, și nu la China Populară, "nici la planurile expansioniste continentale ale lui Chou En-lai", îmi mărturisea Arthur Axmann, "veritabilă sesiune geopolitică de înalt Stat-Major", era de un asemenea ortodoxism continental, încât s-a trezit, dintr-o dată, că regăsește, în adâncul memoriei, unele din vorbele cele mai tensionate, pe care le interceptase vreodată în mediile "opozității imanente" din SS Hauptamt din Berlin. Arthur Axmann: "Era, mi se pare, *reîntoarcerea timpurilor*".

Întâlnirea lui Arthur Axmann deasupra Siberiei acoperite de zăpadă, cu elementele în acțiune ale unui "grup geopolitic", ale unei loje polare a Statului-Major General al Armatei Roșii, mă face fără să vreau să mă gândesc în mod irezistibil la filmul lui John Frankenheimer, făcut în 1962, după un roman al lui Richard Condon, *The Manchurian Candidate*. Printr-o foarte bizară potrivire a destinului, chiar în seara întâlnirii mele cu Arthur Axmann la Madrid, trebuia să mai privesc și cu *The Manchurian Candidate*. Totul se leagă.

De la Berlin la Sinkiang

Ultima bătălie pe care Gral. Col. S.M. Ștemenko a trebuit să o poarte în Armata Roșie, pe care a și câștigat-o, a fost cea privind restabilirea în întregime a strategiilor de folosire a forțelor convenționale în paralel cu noile super-strategii balistice ale "războiului intercontinental". Pierre de Villemarest citează, despre asta, articolul de "ruptură doctrinală" pe care Gral. Col. S.M. Ștemenko l-a publicat, în februarie 1965, în organul central al Forțelor Armate sovietice, *Krasnaia Zvezda*, articol în care susținea

că ”nu s-ar putea fonda politica de apărare a URSS doar pe dispozitivele balistice intercontinentale”.

Or, chiar secretarul general al Partidului, Nikita Hrușciov, se afla în fruntea grupului politico-militar ce susținea, la vârful puterii în funcție atunci, teza conform căreia ”de acum înainte, politica de apărare a URSS se va fonda, exclusiv, pe folosirea dispozitivelor balistice intercontinentale”.

Pe bună dreptate, deci, Pierre de Villemarest lăsa să se subînțeleagă că adevăratul motiv al îndepărtării – efectuată cu o brutalitate cu atât mai extremă, cu cât trebuia să fie *mascată* – a secretarului general al Partidului, Nikita Hrușciov, a fost cel al alegerii strategice fundamentale, infinit prejudiciabilă, care ar fi putut deveni fatidică, impusă – cel puțin, în principiu – de Nikita Hrușciov și ai săi la Ministerul Apărării și la Statul-Major General, alegere care ar fi dat impuls noilor strategii super-balistice intercontinentale în defavoarea strategiilor convenționale și mai ales în defavoarea realității înseși a Armatei Roșii ca vârf permanent și organic al Forțelor Armate sovietice, cu destinul său propriu, considerată, această realitate, în totalitatea desfășurării sale continentale, de la ”Berlin la Sinkiang”.

Odată toate acestea fiind făcute, *Krasnaia Zvezda*, dezvăluie în continuare Pierre de Villemarest, avea să scrie, nu fără vehemență, că ”strategia căreia i se întorcea în sfârșit spatele era produsul unui creier debil”. Iar sângeroasa epurare a continuat din umbră. ”Exact la opt zile după ce Hrușciov a fost *destituit*”, observă Pierre de Villemarest, Mareșalul S.S. Biriuzov, noul șef al Statului-Major general, numit de Nikita Hrușciov, artizanul instalării rachetelor sovietice în Cuba în 1962 și partizan necondiționat al doctrinelor hrușcioviste ale *Blitzkrieg*-ului nuclear intercontinental, va dispărea, la 19 octombrie 1964, într-un accident de avion excepțional de oportun. În același accident de avion dispărea și Generalul N. Mironov, responsabil de ”organele administrative”. Pierre de Villemarest: ” S-a stabilit că accidentul de avion fusese *pregătit*.” Nici că se poate spune mai scurt.

Fenomen deopotrivă singular și amețitor de rapid, ”de-hrușciovizarea” s-a făcut în mai puțin de o lună: într-adevăr, fusese pericol mare în casă.

Urgent și direct, răspunsul Armatei Roșii a fost perfect adecvat la provocarea, a cărei menhină îl punea rapid și devastator în sub semnul întrebării. Pericolul reprezentat de doctrinele supra-strategice ale lui Nikita Hrușciiov și ale alor săi sau, dacă vrei, periclitarea, în cele din urmă, a Armatei Roșii ca – tocmai am spus – vârf permanent și organic al Forțelor Armate sovietice, cu *propriul destin*, și considerată în ansamblul desfășurării ei continentale, de la "Berlin la Sinkiang", nu era – chiar deloc – o singură afacere, simplă chestiune de alegere – fie ea și capitală – a unei doctrine strategice de apărare. În spatele afacerii alegerii strategice în materie de apărare, departe, foarte departe în spatele acesteia, se ascundea o altă alegere, o *cu totul altă alegere*. Ce fel de altă alegere, ce *cu totul altă alegere* ? Aceea de a nega dialectic, și de a trece apoi la dezmembrarea de fapt a ceea ce constituia misiunea națională implicită, misiunea metapolitică și imediat/nemediat carismatică a Armatei Roșii, așa cum fusese definită această misiune de Gral. Col. S. M. Ștemenko și "grupurile sale geopolitice de bază" : misiune de strajă puternică la integritatea națională, la ființa însăși și la conștiința națională a "poporului sovietic" și a Celei Mai Mari Rusii Sovietice, chiar și – și, poate, mai ales – la "predestinarea polară" a acesteia din urmă, concept de "predestinare polară", care trebuie înțeles, desigur, în sensul – dacă se poate spune așa – cel mai ștemenkian al termenului.

Pentru "grupurile geopolitice de bază" care acționează în cadrul Armatei Roșii, urmând direcția "polară" hotărâtă de Gral. Col. SM. Ștemenko și de cei care – sau mai degrabă de ceea ce – se ascundeau în spatele lui, Armata Roșie era, și trebuia să fie, înainte de toate, o stare de conștiință perpetuă. Dublând Partidul Comunist, Armata Roșie trebuia să fie acel ceva pentru care Partidul Comunist nu putea fi decât contrafacerea mizeră și obscură, momeala împinsă preventiv în prima linie. Astfel, Armata Roșie trebuia să fie, fără nici o soluție de continuitate, țesutul conjunctiv viu, formă de viață și mod de viață. Și, la o și mai mare adâncime subversivă, ea ar fi fost, de asemenea, și oricare ar fi putut fi, de altfel, avatarele ei "externe", "colaboraționistii", "misiunea subterană" a Bisericii Ortodoxe Ruse, iar în Ucraina și în Țările Baltice, cea de Biserică catolică clandestină, focul ce arde mereu sub cenușa stinsă.

Dezmembrată ca organizație națională de masă, căzută în desuetudine și devenind, din ce în ce mai mult, prin degradarea însăși a realității sale politice și sociale în fața ascensiunii în termen scurt, a unei gărzi pretoriene nucleare în serviciul particular al opțiunilor externe, defensive sau ofensive, ale secretariatului general al Partidului Comunist ținut de "linia hrușciovistă" – gardă pretoriană ce se conforma unei organizații supra-specializate, redusă ca structură, separată de masele naționale ale poporului sovietic și constituită, exclusiv, din tehnicieni superiori, din "mercenari din interior" – Armata Roșie se trezea că i se interzice orice prezență vie, orice acțiune, orice respirație socială și națională sovietică, orice contra-interpretare profundă a singurei realități impozante a Partidului Comunist. Trebuia deci să reacționeze imediat, iar Armata Roșie a reacționat. La fel cum, de atunci înainte, va reacționa, imediat, cu prețul ce trebuia plătit, la orice tentativă de impietare, de îndepărtare de la "linia polară" secretă, pe care și-a impus s-o urmeze în interior, și chiar și în exterior. *În exterior?*

În exterior, desigur. La fel cum în fruntea GRU Gral. Col. S. M. Ștemenko se bătuse pentru a da serviciilor de informații militare din țările "blocului socialist" din Est un statut permanent de împărțire a responsabilităților și de egalitate de acțiune în urmărirea sarcinilor operative de ansamblu, în interpretarea și exploatarea lor, preluând conducerea Statului-Major General al Forțelor Pactului de la Varșovia, el va stabili, cu exemplară rigoare, dreptul reprezentanțelor naționale în cadrul Pactului de la Varșovia de a folosi în mod participativ direct conceptul de angajare a lor în ansamblul "frontului socialist" din Europa de Est. Și asta până la a include emergența unei stări permanente de conflict larvar, uneori chiar tensionat la maxim, cu susținătorii doctrinei unei conduceri exclusiv sovietice a Pactului de la Varșovia sau care să nu acorde decât un statut de participare formală celorlalte delegații ale Statelor-Majore.

Situație care amintește destul de paradoxal de luptele crâncene ale *Obergruppenführer-ului* Berger care, fiind responsabil de luptătorii europeni negermani din Waffen SS, refuza – și nu era singurul – orice preponderență germană de comandă sau de statut în ce privește soldații, subofițerii, ofițerii și ofițerii generali din

Waffen SS, și, de asemenea, în ce privește exclusivitatea ideologico-doctrinală germană în "elaborarea noii ordini europene a marelui continent" de după război (a se vedea, despre aceasta, Hans Werner Neulen, *An deutscher Seite. Internationale Freiwillige von Wehrmach und Waffen SS*, Universitas, Munich 1985).

Este evident, cred, faptul că nu vom trăi niciodată îndeajuns utilitatea activistă a acestor potriviri, a acestor transversale politico-istorice, al căror impact luminează și oferă profunde învățăminte. Să ne amintim, în această privință, de condițiile dramatice și mai mult decât singulare în care a fost pusă pe picioare forța strategică de descurajare nucleară franceză de către Generalul de Gaulle, condiții ce au provocat – și cerut – emergența, poate iremediabilă, a unei imense fracturi în Armata Franceză, rănită astfel de moarte, pentru încă mult timp, de întunecatele și îndoielnicele sechele ale "afacerii din Algeria". Jucată pe marginea prăpastiei, și cu niște capcane paroxistice, insesizabila "afacere algeriană", prin care "rațiunile obiective" ce o cereau la acel moment – "te apuci de ea sau o abandonezi, repede", îi spunea Generalul de Gaulle, cuprins parcă de delir, lui Pierre Joxe – au trebuit imperativ să fie aprobate pentru ca punerea pe picioare a forței strategice de descurajare nucleară franceză să poată să se realizeze în mod real și în timp util.

Straniu, tulburător lucru, de asemenea, acea analogie semnificativă dintre "accidentul de avion" care a provocat dispariția Generalului Georges Ailleret, el însuși actor tragic în "afacerea algeriană", înainte de a deveni super-șeful forței strategice de descurajare nucleară franceză, și "accidentul de avion" ce l-a făcut să dispară – din rațiuni pe care tocmai le-am spus – pe Mareșalul S.S. Biriuzov, super-șef al dispozitivelor balistice de război intercontinental sovietic. Apropierea este obligatorie, iar sensul acestei apropieri – mai mult decât evident.

Orice armată care nu este, fundamental, "o organizație armată secretă" sau, dacă îndrăznim mai mult, o Organizație Armată Secretă, nu este o adevărată armată, și nici nu ar putea fi în nici un caz corpul unui destin de arme, încarnarea unui destin metaistoric, a unei *predestinări*. Orice adevărată armată este un Ordin, un Ordin Secret.

“Semănatul și culesul”

De la dispariția lui Leonid Brejnev, situația internă a URSS evoluează pe o spirală din ce în ce mai accelerată, pe care unii o consideră, de asemenea, din ce în ce mai imprevizibilă. Odată cu ascensiunea lui Mihail Gorbaciov la putere, ascensiune care, deși foarte rezistentă, nu s-a făcut fără lovituri disimulate, lucrurile par să intre într-o fază pe care o putem de acum înainte considera finală: ceea ce, în lumea sovietică, e pe cale să se desfacă, nu se va mai face la loc niciodată, în timp ce ceea ce pare a se face acolo cu forță și consecvență, riscă să se desfacă în orice moment. La fel ca în octombrie 1917, istoria mondială se schimbă, istoria mondială se înnoiește, este forțată revoluționar în Rusia. Dar într-un sens care, în prezent, riscă să fie total opus schimbărilor survenite în 1917. Un sens pe care l-a prevăzut doar Sfântul Maximilien Kolbe, al cărui redevabil și de neconceput secret era deținut de Biserica Catolică încă din anul apariției Fecioarei la Fatima, în Portugalia, apariție ce a avut loc exact în 1917. Se știe că, în una dintre viziunile sale mistice, Sfântul Maximilien Kolbe văzuse ”statuia Fecioarei Maria, radiind, așezată pe cel mai înalt turn al Kremlinului” și că la 13 iulie 1917 Sfânta Fecioară mărturisise clarvăzătoarei de la Fatima, Lucie dos Santos, că sub rezerva anumitor exigențe mistice, exigențe pe care doar Biserica Catolică trebuia să le poarte, în ziua hotărâtă, către deplina lor realizare, ”Rusia se va converti, iar Pacea va triumfa în sfârșit”.

Înțeleg să citez aici și mărturia lui Jacques Vergès: ”Dacă rădăcinile sunt puternice, nici o speranță nu e pierdută. Priviți în Rusia cum, după șaiszeci de ani de Gulag, temele slavofile și hristice își păstrează forța. Misiunea Rusiei va fi mereu de a apăra Europa împotriva revoluției culturale asiatice”.

Or, URSS la ora actuală se schimbă și se va schimba definitiv. Schimbare, tocmai am spus-o, care de acum înainte riscă să se îndeplinească mai mult sau mai puțin repede și într-un fel mai mult sau mai puțin tumultuos, dar, în orice caz, urmând un sens diferit, dacă nu în totalitate opus celui din octombrie 1917, care a instalat URSS în ”noul destin”, pe care și l-a impus atât de tragic și pe care l-a impus și lumii.

Cât despre sensul schimbării spre care URSS se grăbește la ora actuală să-i surprindă turnura politică, și, finalmente, și metapolitică, putem noi oare să-i prevedem deja primul curs, configurațiile de ruptură și de contra-restabilire, și chiar să prevedem ceea ce va fi corect să fie considerat, într-o zi, ca propria sa identitate?

Scopul mărturisit al prezentului studiu nu este altul. În fapt, chiar datele însele ale problemei, astfel definite, îi predetermină, prospectiv, răspunsul unic. Un răspuns, al cărui nume nu are cum să fie altul decât cel de Nou Destin.

Într-o perspectivă mai mult sau mai puțin îndepărtată, de acum înainte, fără a mai aștepta prea mult, "noul URSS", URSS-ul "cotitului final" a destinului său, va fi deci – va trebui să fie – exact ceea ce Ordinul Secret – ceea ce am numit, aici, Ordin Secret – va dori să fie, să ajungă să fie. Am în vedere un Ordin secret instruit, în cadrul Armatei Roșii, de către "linia polară" a "grupurilor geopolitice de bază", pe care le instalase în cadrul ei Gral. Col. S.M. Ștemenko și ceea ce se adăpostea în spatele lui, după ce a urmat – susținut – "linia continentală" a lui I. V. Stalin.

Din ce anume și cum se va face acest Nou Destin al URSS, iar de aici - ansamblul de viitor al "blocului socialist" din Est, căruia acest Nou Destin va trebui să-i fie deopotrivă scop și justificare metaistorică abisală, începe să apară, în prezent, și să se arate sub iluminarea spectrală a doctrinei Ordinului Secret în acțiune, care a acționat și în trecut, din anii 1934-1936, ca infrastructură subterană a Armatei Roșii, și, pornind de la Armata Roșie, care mobilizează astăzi din ce în ce mai la vedere totalitatea politică, istorică și economică a URSS și a statului sovietic cucerit din interior.

Astfel, atunci când Mareșalul N.V. Ogarkov, pe atunci șef al Statului Major General al URSS, lansa apelul – și încerca să-i impună doctrina – "militarizării integrale" și a "mobilizării generale și permanente" a aparatului de producție industrială și a economiei sovietice în ansamblu, foarte restrânsul număr al celor despre care se spune că "sunt la curent cu anumite lucruri" – "foarte restrânsul grup", prezent și aflat confidențial în acțiune în URSS, dar și în Europa de Est sau în Europa Occidentală – a înțeles bine că "Ordinul Secret" se grăbea să treacă la ofensiva finală. De unde, aproape imediat, destituirea Mareșalului N.V. Ogarkov, intrat provizoriu

– dar oare nu ar trebui spus mai degrabă subversiv – în umbră, așteptând ce va urma. Deoarece, și ar trebui să credem asta, nu venise încă cu adevărat ceasul pentru această ”ofensivă finală” și nici, mai ales, pentru ceea ce ar implica ea și ar face ireversibil pe planul încă neînceput al marilor strategii politico-militare sovietice reînnoite de reluarea, la vedere, a liniei continentale eurasiatice. Ca de obicei, cei ce se grăbesc cel mai mult, nu pierd, în fapt, nimic pentru a aștepta maturizarea finală a timpurilor, maturizare fatală. Totuși, foarte arzătoarea întrebare care se pune, azi, pentru noi, adică singura întrebare, este următoarea: este Mareșalul N.V. Ogarkov succesorul, în fruntea Ordinului Secret al Armatei Roșii, al Gral. Col. Ștemenko? Sunt, în ce mă privește, foarte tentat să cred că da, și să acționez în consecință.

Acesta este motivul pentru care țin să arăt faptul că, în Franța, la ora actuală, doar doi specialiști par să fi înțeles, sau cel puțin să fi întrevăzut în mod real veritabilele dimensiuni, politice sau de alt tip, ale carierei transcendente a Mareșalului N.V. Ogarkov, cei doi specialiști ai URSS fiind Alexandre Adler, sovietolog acreditat al *Libération* și poate mult mai puțin cunoscutul, dar nu mai puțin avizatul Pierre de Villemarest, cei doi pe care suntem interesați să îi urmărim cât mai îndeaproape. Fără a fi făcut vreun bilanț al informațiilor unui ordin secret, tot ceea ce, în lucrarea sa despre GRU, descrie Pierre de Villemarest despre demersul de putere imputabil Mareșalului N.S. Ogarkov trebuie să ne interesez în mod deosebit, într-un mod pe care mă simt obligat să îl consider primordial: înaintarea contra-strategică cea mai urgentă a propriei noastre acțiuni este, în acest moment, direct vizată.

Pierre de Villemarest:

”Omul care a contribuit cel mai mult la apariția de noi dimensiuni ale strategiei sovietice, de la mijlocul anilor șaiszeci, dar mai ales în acești ultimi zece ani, este Mareșalul Nikolai V. Ogarkov pe care Mareșalul Zaharov l-a luat sub protecția sa la puțin timp după venirea la putere a lui Leonid Brejnev. De vreo douăzeci de ani KGB-ul avea propriul serviciu de dezinformare, ridicat la statutul de departament în 1969. Datorită lui Ogarkov, Statul-Major al GRU a dispus de un astfel de serviciu începând cu 1967. Sub denumirea (în epocă) de al *treisprezecelea directorat al înaltului*

Stat-Major, acesta lucra în cooperare permanentă cu biroul respectiv al GRU. Ogarkov este omul care, în săptămânile ce au precedat intervenției parașutiștilor la aeroportul din Praga și revărsarea de blindate care au încercuit Cehoslovacia, a știut să țină Occidentul în stare de orbire cu privire la preparativele sovietice. Și asta datorită falselor informații contradictorii pe care le lăsa să circule în guvernele din Vest, venite de la surse considerate credibile; și pentru că, în ceasurile care au precedat invazia, a reușit să bruieze radarele NATO. Patru ani mai târziu, atunci când delegațiile americană și sovietică semnav acordurile SALT I, omul care stătea alături de Brejnev nu este nici primul-ministru, nici șeful Statului-Major, nici vreun membru al Politbiuro, ci generalul N.V. Ogarkov, care avea aerul de a garanta în calitate de tehnician intențiile sale pașnice. Ironie a lui Brejnev față de delegația americană surâzătoare și destinsă. Onoare pentru Ogarkov, care a știut atât de bine să păcălească Washingtonul în timpul negocierilor, încât va fi promovat mareșal al URSS și numit șef al Statului-Major General”.

Remarcă suplimentară a lui Pierre de Villemarest: ”Este adevărat că, potrivit surselor noastre la Pentagon, Henri Kissinger, deși puțin specializat în armament, a vrut să discute singur, fără tehnicieni americani, cu cei din URSS, în faza ultimă a acestor negocieri. Astfel, munca lui Ogarkov a fost ușurată considerabil”.

Iar Pierre de Villemarest adaugă: ”Mareșalul Ogarkov este, de douăzeci și doi de ani, marele maestru al *maskirovka*, adică al artei de a dezinforma Occidentul cu privire la intențiile strategice ale URSS, printr-o mie de canale ce au ca vectori peste tot în lume ofițeri și agenți de influență din GRU. Să precizăm că mareșalul S.F.Ahromeev, actual șef al Statului-Major General (din 1984), a fost în 1974 succesorul său la directoratul de dezinformare militară”. Pe de altă parte, Pierre de Villemarest arată că mareșalul N.V. Ogarkov se află personal la originea creării forțelor operaționale speciale sovietice, comandourile negre ale *Spețnaz*.

Pierre de Villemarest :

”Nikolai Ogarkov este mai cu seamă inventatorul unei teorii care a revoluționat arta războiului la sovietici. Este primordial să-i cunoaștem principiul. Teoria implică direct GRU prin utilizarea unităților sale speciale, numite *Spețnaz*, care există în fiecare

din cele patruzeci și una de divizii terestre și sub formă de brigăzi navale. La inițiativa lui Ogarkov, apar grupurile de manevră operaționale, care sunt ansambluri de unități foarte mobile, dintre care aceste noi brigăzi aeriene de asalt, atașate trupelor aeropurtate din cadrul obișnuit, care decuplează capacitățile de acțiune în profunzime ale forțelor armate sovietice. Brigăzile *Spețnaz* sunt destinate să plonjeze, chiar înainte de ora X din ziua Y, departe în spatele frontierelor adversarului, în inima teritoriului său, pe punctele vitale ale economiei sale, ale transmisiunilor, ale apărării, ale comunicațiilor rutiere, feroviare, aeriene, ale producției sau rezervelor energetice. Toate diviziile de infanterie motorizată și de blindate au fost transformate în unități de atac extrem de suple, capabile de operațiuni autonome. Elicopterele au fost integrate în cadrul acestor forțe de asalt. Totul este prevăzut, conceput pentru războiul-surpriză, în strânsă coordonare cu unitățile *Spețnaz* care, proiectate în spatele frontierelor (până la 500 de km), sunt împărțite în grupuri de informații, grupuri de sabotaj și grupuri de intervenție împotriva obiectivelor umane, autorități civile și militare eventual periculoase.”

Și în continuare: ”*Spețnaz* se antrenează continuu, fiind trimiși în sejururi temporare în țările care le vor fi repartizate în caz de conflict... și sub diverse acoperiri: misiuni sportive, culturale, sindicaliste sau de turism. Ei sunt primiți de agenții aflați ”în adormire”, recrutați pe durată lungă, nu pentru a spiona, ci pentru a fi folosiți drept ghizi în ziua Y. Acest lucru poate fi ”tradus” din scrierile sovietice de prin texte precum cel al generalului Iurii Kirșin:

”În interiorul țărilor capitaliste și al țărilor în curs de dezvoltare, se vor bate forțe împotriva guvernului, și în măsura mijloacelor de care dispun, vor ajuta coaliția socialistă pe durata acestui război”.

Și pentru a concluziona: ”Textele datează din 1987. Colonelul Henri Paris, în *Stratégique*, a insistat asupra acestei probleme: ”Bazat în general pe ofensivă, și în mod special pe ofensiva în profunzime, conceptul aero-terestru sovietic conduce la abolirea oricărei noțiuni de front continuu”. GRU, mai ales al cincilea directorat al său, este cel ce prevede și planifică în lume mijloacele secrete de sprijin pentru această ofensivă, directoratul în chestiune având

sub responsabilitatea sa permanentă trupele *Speţnaz* repartizate în fiecare din cele şaisprezece districte militare terestre și în fiecare din flotele principale. El dispune pe lângă asta de brigăzi asemănătoare, direct plasate sub ordinele șefului de directorat, pentru intervenții punctuale la cererea șefului Statului-Major General”.

Lucrurile fiind așa cum sunt - mai mult, fiind în punctul în care sunt – mi se pare imperativ urgent și necesar să consacram noi înșine, și asta în cel mai scurt timp, o cercetare aprofundată, o cercetare de uz operativ contra-strategic imediat asupra ansamblului de probleme polarizate de situația politico-militară personală care este, trebuie să fie, acum, cea a Mareșalului N.V. Ogarkov, situație, de asemenea, a evoluției și a stării în acțiune a doctrinei sale și pozițiilor ce se degajă din ea, pentru a acționa – a acționa, pentru moment, într-un mod absolut confidențial, pentru a putea, prin aceasta, să semnifice *o intenție operativă în curs* – atât în URSS, unde Mareșalul N.S. Ogarkov pare să-și asume succesiunea Gral. Col. S.M. Ștemenko în fruntea ”Ordinului Secret” al Armatei Roșii, cât și în blocul socialist din Est, și, pe cale de consecință dialectică, chiar până în interiorul liniilor din propria noastră tabără, redusă, aceasta, de acum înainte, la spațiul sub-continental al singurei Europe de Vest.

Or, care este această *intenție operativă în curs*, cea de care vorbim aici, și care duce cumva la termenul ultim, cel mai actual, cercetarea noastră asupra adevăratelor activități ale Mareșalului N.S. Ogarkov? Deoarece chiar trebuie să reținem că, după destituirea sa forțată – sau în mod magnific *aranjată*, căci așa merge *maskirovka* – de la Statul-Major General al Armatei Roșii, Mareșalului N.S. Ogarkov i s-a încredințat – sau a cerut să i se încredințeze - conducerea ”teatrului de operațiuni” Vest, altfel zis, responsabilitatea activă a planurilor și a comenzii oricărei eventuale întreprinderi sovietice de pătrundere și de încercuire politico-militară a Europei de Vest.

Or, ținând cont de raportul de forțe astfel vizate de orice eventual angajament politico-militar sovietic în direcția Europei de Vest, acest angajament, proiectat în anii viitorului apropiat și considerat doar din punctul de vedere sovietic, nu s-ar putea formula obiectiv decât sub forma și în termenii de *rezultantă de teatru*

a unei manevre sub-continentale combinate, cu acoperire nucleară de principiu.

Acoperire nucleară, în fapt, imperios non-activă sau foarte parțial activă doar la nivel tactic, acoperire nucleară, deci, exclusiv de principiu, și o manevră combinată care comportă, pe de o parte, o operațiune de pătrundere sub-continentală de avangardă, în sarcina grupurilor de intervenție strategică *Speţnaz* și, pe de altă parte, dar în același timp, o operațiune de încercuire, de "normalizare" a teritoriului vest-european astfel vizat, încredințată, aceasta din urmă, forțelor blindate chemate să definească, chiar prin marșul lor, nu atât "linia de front" – pentru că nu va fi una, nu se poate să fie o "linie de front" propriu-zisă – cât progresia politico-administrativă a "normalizării" sub-continentale europene pe cale să se realizeze.

Aș adăuga că strategia combinată – ruptură, pătrundere a liniilor și revărsare în profunzime în sarcina forțelor strategice speciale, încercuire și asigurare a teritoriului prin desfășurarea blindatelor de șoc – concepută de Mareșalul N.V. Ogarkov pentru apropierea viitoare, pentru "normalizarea" spațiului de predestinare continentală sovietică, a fost deja încercată – probată – la o scară mai redusă, în Cehoslovacia și Afganistan – să ne amintim de lovitura fulgurantă de la Praga dată de *Speţnaz*, dar și prestația lor de la Kabul – și de fiecare dată – deja – sub comanda directă – chiar dacă întru totul ocultă – a Mareșalului N.V. Ogarkov însuși.

De asemenea, mi se pare că trebuie să îi dăm dreptate insistenței inspirate cu care Pierre de Villemarest se străduiește să definească aportul eminent, adus, în ideologia politico-militară a marilor strategii continentale sovietice, aparatelor de dezinformare operațională aflate în sarcina GRU, ale căror misiuni speciale sunt repercutate până la nivelul însuși al Statului-Major General al Armatei Roșii. Și de asemenea, de a nu fi ratat să impună, în cartea sa despre GRU, violenta clarificare de care era nevoie pentru a scoate la lumină responsabilitățile fundamentale, și la drept vorbind decisive, care sunt responsabilitățile personale ale Mareșalului N.V. Ogarkov în stabilimentul doctrinal, operațional și de comandă al marilor strategii de dezinformare ofensivă sovietică: la limită, "maestrul *maskirovkăi*" de astăzi nu cumva este "maestrul lumii" în anii ce vor veni?

Guy Debord :

”Secretul domină lumea, și mai întâi ca secret al dominației”.
Și apoi: ”Acolo unde dezinformarea este *numită*, ea nu există. Acolo unde există, nu i se dă nume.”

Dar ar mai trebui, pentru a furniza acestor scenarii cadrul lor de valabilitate de ansamblu, ca în Europa de Vest anumite condiții politice de stat să fie predeterminate, condiții care, în primul rând, ar trebui să fie de așa natură, încât să excludă orice alunecare înspre *starea de război* în sensul convențional al termenului, stare de război care provine din avansarea politico-militară sovietică și de încercuire, de către aceasta, a spațiului sub-continental european: aceste condiții politice ar trebui să poată concede avansării sub-continentale a forțelor speciale sovietice statutul de întreprindere de ”normalizare”, exclusiv, iar dificultatea doctrinală majoră rezidă în necesitatea de a defini situația în care diferențierea dintre ”starea de război” și ”starea de normalizare” s-ar arăta a fi obligatorie, evidentă și sigură. Altfel spus, acceptată de toate părțile prezente, și acceptată ca atare.

Totuși, și mai ales *în așteptarea evenimentelor*, definiția condițiilor politice ce pot concede înaintării occidentale a Armatei Roșii un statut de ”normalizare” face parte integrantă din conceptul de încercuire continentală sovietică a sub-continentului Europei de Vest, și ca atare, această definiție constituie un ”secret operațional” aparat de strategiile ofensive ale mării *maskirovka* ogarkoviene.

Crearea – îndrăznesc să afirm – condițiilor care pot – și trebuie – să conceadă – vreau să spun să impună – încercuirii continentale sovietice a Europei de Vest un statut de ”normalizare” care să excludă ”starea de război”, lucrare ultrasecretă, poartă numele de cod operativ *Semănatul și Culesul (sau Posev i Jatva)*.

Este oare posibil de pătruns secretul operațional al *Semănatului și Culesului*? Cred că da. Să spunem, pe scurt, că practicând noi înșine toate căile abordării, răsturnării și contra-încercuirii dialectice a problemelor solicitate, căi dialectice urmate de obicei de gândirea politico-militară sovietică, credem că am putut determina că operațiunea *Semănatul și Culesul* va trebui să vegheze și să reușească să creeze, în mod subteran, ultra-protejat, o vastă situație de impunere – de auto-impunere – și de revărsare

revoluționară, de orientare stângistă troțkisto-cosmopolită, situație de criză destinată să se întindă ”ca o pată de ulei” pentru a destabiliza – irevocabil – pentru a dezintegra total spațiul politic și social din țările din Europa de Vest. Și faciă apel, deci, la un fel de ”mai 1968” cu dimensiuni sub-continentale europene. Dar, de data aceasta, bineînțeles, într-un sens contrar celui din mai 1968.

Răsturnare, deci, și contra-încercuire a structurilor operațiunii stângiste troțkisto-cosmopolite din mai 1968, care, în acel moment, încercase – în contul centralei oculte pe care o știm – să dea jos regimul gaullist la putere în Franța, și, pornind din Franța, să se reverse, tot ”ca o pată de ulei”, asupra altor țări din Europa de Vest, dintre care, în prima linie și din motive pe care le putem bănuși, se află țările cu deschidere la Mediterana. Și tot Guy Debord spune: ”Cele mai importante lucruri sunt cele mai ascunse. Nimic, de douăzeci de ani, nu a fost acoperit de atâtea minciuni comandate precum istoria lui mai 1968. Niște lecții utile au fost totuși trase din câteva studii demistificate despre aceste zile și originile lor ; dar asta e secret de stat.”

Amtorg, în inima Wall Street-ului

Capitolele cele mai bine garnisite din cartea Pierre de Villemarest despre GRU, spre exemplu *Les années Berzine* (1924-1935), *Et puis le désastre*, sunt cele care se referă la infiltrațiile sovietice în lumea economiei și a mării industrii, a sindicatelor, a universității și a culturii, a puterii politice, a informațiilor și a diplomației, în Statele Unite și în Marea Britanie, mai ales între cele două războaie mondiale: găsim aici nemiloasa constatare privind o catastrofă socială fără precedent, ale cărei sechele se perpetuează încă în zilele noastre și care dă în continuare măsura cancerului putred și negru al trădării, care se inventează și se întreține în sânul unei societăți menită pierzaniei, cancer negru al trădării produs și vehiculat de cretinismul congenital al unei clase sociale decadente, iremediabil degenerate. Întunericul pătrunde prin cei ce strigă după el.

A se citi de urgență a doua și chiar a treia oară, extraordinarul roman al lui Dennis Wheatley, *Toby Jugg le possédé*, publicat

recent (Paris, 1988) de Nouvelles Editions Oswald (Néo) : dezvăluirile cu privire cancerul negru fac din această mare carte puțin cunoscută breviarul arzător al tuturor celor care sunt chemați să se aventureze de-a lungul frontierelor interzise și periculoase, în care politica face față metapoliticii, în care putrefacțiile decadentei istorice și sociale, oricât ar fi de cosmetizate, oricât de mascate pentru privirile neexperimentate, acestea întâlnesc abisul locuit de un *alt întuneric*.

Documentația specială, adunată și produsă de Pierre de Villemarest cu privire la infiltrările marxiste – sau așa-zis marxiste, ceea ce e și mai rău – care acționează în plierile și replierile de umbre și trădare permanentă dintr-o anumită societate anglo-saxonă aflată de mult timp în agonie, este - cum să nu recunoaștem - mai mult decât edificatoare și, în ultimă instanță, trebuie să semnalez, de asemenea, și excelenta calitate a operelor de referință, la care Pierre de Villemarest face trimitere în permanență pentru a-și susține demersul de denunțare, de actualizare continuă.

Voi cita, spre exemplu, dintre mulți alții, *The Climate of Treason*, de Andrew Boyle, Hodder and Stoughton, Londres, 1979, *The Storm Pétrels*, de Gordon Brook-Shepherd, Ballantine Books, New York, 1977, *Kennwort : Direktor*, de Heinz Uhne, Fischer Verlag, Francfort, 1970, *Der Angriff*, de Graf Ranz Huyn, Verlag Fritz Molden, Munich, 1987, *Wall Street and the Bolchevik Revolution*, de A. Sutton, Arlington House, New York, 1974, *Mole*, de William Hood, Ballantine Books, New York, 1982, *The Grand Design of Egon Bahr*, de Walter Hahn, în *Orbis*, 1973, și *Brandt and the destruction of Nato*, de Stefan Possony, Heinz Timmermann, Walter Hahn, în Foreign Affaire Publishing Co Ltd, Londres, 1973.

Redutabil eșantion, eșantion de primă linie dintr-o literatură ce stă mărturie, dacă nu cumva chiar mărturisește, angajată în demistificarea bazelor criminale ale unei epoci în mod singular lipsită de baze, și, cu atât mai edificator, acest eșantion ar putea foarte bine să conțină un sub-mesaj rezervat doar pentru atenția unora, și nu dintre cei mai mici.

Dar, pe de altă parte, putem oare ignora faptul că sunt obstacole care barează adeseori acceptarea, de către noi, a analizelor politice produse de Pierre de Villemarest? Acesta ne informează

că generalul Heinrich Müller – fost șef al Gestapo și, conform unor surse confidentiale, la care Pierre de Villemarest ar părea să subscrie în totalitate, agent sub acoperire al GRU – refugiat, după război, în America Centrală și apoi în America de Sud, a fost răpit în 1955 de "echipă cehă" și dus la Praga, "unde viața lui a depins de rezultatele muncii sale pentru Moscova" ? Sau, de asemenea, că, în afară, desigur, de Gral. Col. S.M. Ștemenko, grupul de ofițeri, generali și de amirali, care au trebuit să urmeze o linie de acțiune angajată împotriva intolerabilului complot permanent al concentrării troțkisto-cosmopolite din cadrul puterii centrale sovietice – și aici, Pierre de Villemarest citează numele mareșalilor Vasilevski, Konev, Govorov ("șef al poliției militare") și ale amiralilor Kuznețov și Levcenko – nu făceau astfel decât "să manifeste arier-planul antisemit al unei fracțiuni din înaltul Stat-Major?"

Toate lucrurile, aici, de la cel mai înalt, de la cel mai mare interes pentru noi ceilalți, duc la o interpretare, totuși, care invită la opțiuni doctrinale ce pot să fie sau pot să nu fie aceleași pentru unii și pentru alții, chiar pentru Pierre de Villemarest însuși, spre exemplu, sau pentru noi înșine, care vânam alte vietăți cu alte haite.

Dimpotrivă, țin să repet, când Pierre Villemarest se îndreaptă către demontarea informativă a penetrării marxiste în Marea Britanie, în Statele Unite – a se vedea capitolul excelent *Des hommes d'affaires déguisés en humanistes de la Croix Rouge* sau nodul lămuritor intitulat *L'Amtorg, au cœur du Wall Street* – nu putem decât să afirmăm extremul respect pe care ni-l impun lucrările sale, luciditatea sa activă și vigilența fără greș păstrată de-a lungul anilor și nu putem decât să afirmăm, de asemenea, speranța că eforturile noastre vor ajunge într-o zi să se orienteze într-n asemenea mod, încât să acționeze concertat și poate cu toate mijloacele ce li se cuvin.

Și mai e ceva. Procedând la ceea ce eu numesc "analiza spectrală" a cărții sale despre GRU, am început să arăt înclinația pe jumătate mărturisită – sau ceva de genul acesta – a lui Pierre de Villemarest față de anumite modalități naționale, tradiționaliste și militare din Abwehr, care, de altfel, se perpetuă: "onoarea" obligă.

Munca antimarxistă a Abwehr a fost, și rămâne, fără îndoială, în interior și în exterior, un fapt dobândit cumva de neînlocuit :

chiar ca mit, văd în ea o cărare păstrată pentru unii și pentru alții, o cărare păstrată sus pe munte.

Pierre de Villemarest citează dintr-o sursă personală confidențială ”sfaturile lui Litvinov către Berzin și adjuncții săi”, adică: ”dacă știm să îi infiltrăm pe cei care, ei înșiși, infiltrează de sus societatea britanică, vom putea în același timp să pătrundem și noi acolo împreună cu ei, beneficiind de acoperirea lor”. Împreună, să ne întoarcem la expeditor, acest puternic și atât de strălucit sfat al unui specialist de mare clasă. Și, de altfel, găsim aici aceeași spirală din cartea ”de cult” a lui de Dennis Wheatley, *Toby Jugg le possédé*. Lucrurile se leagă.

“Gheața s-a spart”

Odată toate acestea fiind spuse, stabilite și, cum s-ar zice, *declanșate*, să nu uităm, în niciun caz să nu uităm, că atât de lungă cercetare făcută de noi pornind de la cartea lui Pierre de Villemarest despre GRU, că ”analiza spectrală” la care am supus această carte rămâne subordonată unui scop extrem de precis, care se situează dincolo de cartea însăși: or, cum scopul nostru este de a da o definiție fiabilă a sensului ultim și a secretului fundamental al actualelor schimbări de situație pe care a se produce în Rusia Sovietică, o definiție, deci, operativă, gata să fie folosită pe teren, o definiție contra-strategică, am încercat să găsim, să inventăm, pornind chiar de la cartea lui Pierre de Villemarest despre GRU, o linie de plecare pentru realizarea unei ”munci de ansamblu”, destinate să ne conducă la această definiție, care, ca atare, ar trebui să poarte și o decizie de luat în termeni de acțiune directă. O definiție, a cărei urgență și a cărei utilitate mi se par prin ele însele evidente, chiar tragic de evidente. O decizie, al cărei ceas va fi și cel al propriului nostru destin, în avangarda a ceea ce am numit Noul Destin și a celor mai mari bătălii metapolitice ce se anunță. Un Nou Destin care comandă devenirea actuală a istoriei vizibile și a istoriei invizibile a URSS, iar de aici - cea mai profundă istorie viitoare a Marelui Continent Eurasiatic.

Această definiție implicit purtătoare a unei decizii contra-strategice imediate și chiar în acțiune deja, ale cărei desfășurări actuale

sau dialectic viitoare constituie sarcina cea mai urgentă a propriului nostru angajament direct de astăzi, această definiție ce vehiculează teribilul secret al Noului Destin și al unui nou început al Marelui Continent Eurasiatic, putem oare să afirmăm că am stabilit-o sau suntem oare în măsură a pretinde că o folosim deja, că ea informează dinainte despre starea actuală a lucrării noastre? Și, în acest caz, care este această definiție contra-strategică deja în acțiune, a cărei acțiune va schima fața lumii și sensul însuși al istoriei Europei Sfârșitului, istoria noastră, destinul nostru și misiunea noastră secretă, tragedia noastră visată și tragedia noastră de arme?

Care este această definiție, voi spune, exhaustiv, cu ocazia viitoarei reuniuni a propriului nostru "grup geopolitic de bază", reuniune care va fi fără tăgadă convocată în acest scop, în care grupul nostru, ca "grup geopolitic de bază nr.1" va fi chemat să-și asume, să se autoproclame ofensiv ca epicentrul revoluționar contra-strategic al mării mișcări de trezire europeană și continentală pe cale să vină, mișcare seismică, a cărei declanșare va marca trecerea metaistorică dinspre timpurile noastre actuale către timpurile Noului Destin.

Trebuie să mă mulțumesc, de asemenea, să afirm, astăzi, că această definiție este chemată dialectic să pună față în față, să opună, să integreze și să depășească, în direcția unui viitor încă nedeterminat și într-un mod din ce în ce mai activ și poate, curând, din ce în ce mai paroxistic, cele două polarități majore ale câmpului geopolitic intern, ale conceptului geopolitic unitar, care guvernează identitatea și devenirea actuală a Marelui Continent Eurasiatic.

Or, care sunt, deci, astăzi, aceste două polarități interne, aceste două polarități supra-activate ale câmpului continental eurasiatic, ale căror rezolvare face apel la secretul abisal al Noului Destin?

- Pe de o parte, mișcarea din URSS și din interiorul "blocului socialist" din Est, purtată de către Mihail Gorbaciov și de către acel ceva pentru care Mihail Gorbaciov este pe cale să devină "conceptul absolut", iar această mișcare gorbacioviană de schimbare, de auto-transmutare, trebuie să facă față, într-o confruntare cu condițiile dramatic confidentiale, la vârfurile *maskirovka*, "Ordinului Secret" al Armatei Roșii și al "grupurilor sale polare" la dispoziția

Mareșalului N.V. Ogarkov plonjat, din 1984, în "acțiunea sub acoperire" ("trimis în umbra ierarhiei", spune Pierre de Villemarest).

- Pe de altă parte, Europa de Vest în starea ei cea mai actuală, în care Germania Federală antamează, din octombrie 1988, "noul său proiect la scara marelui continent" în direcția URSS, proiect inspirat de Hans Dietrich Genscher și de către ceea ce ascunde în spatele lui, în timp ce, Europa de Vest trebuie să facă față pozițiilor echivoce și decadente, esențial subversive și ocult anti-europene ale Franței din nou prizonieră a propriului său "dușman interior", acesta din urmă combătut prin "acțiunea sub acoperire", prin înalta muncă clandestină a unui anumit "gaullism al sfârșitului", încă și mereu fără chip sau identitate controlabilă.

În orice caz, este deja dovedit faptul că vizita Cancelarului vest-german Helmut Kohl la Moscova, în octombrie 1988 și că deschiderile doctrinale, economice și geopolitice de orientare continentală presupuse de această vizită iau valoarea decisivă a unui "prag inițiativ": că Moscova ar crede că trebuie să accepte deschiderile vest-germane sau că nu trebuie să le accepte, chestiunea fundamentală este astfel pusă la dispoziția tuturor marilor dezbateri diplomatice și politico-strategice viitoare dintre susținătorii destinului intern al Marelui Continent, și *nu mai există cale de întoarcere*.

Se știe că "noul proiect continental" al Republicii Federale Germane, expus la Moscova în octombrie 1988 de Cancelarul Helmut Kohl, proiect inspirat de ministrul său de Externe, Hans Dietrich Genscher, fusese deja prezentat de către acesta din urmă, personal, în februarie 1987, în fața Forumului Economic Internațional de la Davos, în Elveția.

Și să spunem că, rezumând la maxim, discursul de prezentare "a noului proiect continental" al Republicii Federale Germane, făcut de Hans Dietrich Genscher la Davos în februarie 1987, ar putea sta în grila celor șase propuneri doctrinale care urmează, propuneri doctrinale care, într-o zi poate apropiată, riscă să devină tot atâtea teze de acțiune geopolitică directă, imediat operative:

- 1) Suntem întru totul dispuși, deja gata să începem o cooperare economică de mare anvergură cu Uniunea Sovietică, cooperare economică de mare anvergură, care o va ajuta să-și modernizeze economia, care va dezvolta această imensă țară cu impor-

tante resurse naturale, ajutându-ne în același timp și pe noi, aducându-ne locuri de muncă și sporindu-ne creșterea.

- 2) Suntem gata și să adoptăm, să ne însușim concepția unei "case europene comune", avansate de Mihail Gorbaciov, și să facem din această casă, cu susținerea Uniunii Sovietice, un cămin cu adevărat comun, o casă în care zidul de separare între cei care trăiesc în Est și cei care trăiesc în Vest va tinde să dispară, în care drepturile omului vor fi respectate.
- 3) La ora actuală, schimburile economice dintre Est și Vest se situează – dacă e să estimăm potențialul existent de ambele părți – la un nivel surprinzător de scăzut. Pentru Republica Federală Germană, de exemplu, care este principalul partener comercial al CAER, comerțul cu Estul nu reprezintă decât 4 % din comerțul exterior. Europa de Est apare ca un bloc comercial în mod esențial închis asupra lui însuși.
- 4) Mihail Gorbaciov pare a fi perfect conștient de toate acestea. El știe că are nevoie, pentru a-și moderniza țara, de cooperare economică și tehnică cu Vestul, de cooperarea întreprinderilor pe o bază extinsă și, de asemenea, cel puțin pentru moment, de credite importante.

Pe de altă parte, un imens spațiu economic s-ar deschide astfel către Vest, un deșeu enorm, a cărui mobilizare ar putea constitui un element motor, ce ar antrena mobilizarea și creșterea economiei mondiale în întregime.

- 5) Or, Republicii Federale Germane îi revine să judece astăzi, în mod mai realist și cu mai puține prejudecăți, noile dezvoltări din Uniunea Sovietică și perspectivele de viitor, pe care acestea le deschid în fața noastră și în fața economiei mondiale în ansamblu.

Și tot Republicii Federale Germane îi revine să facă astfel încât ca noile mișcări care au loc, în prezent, în Uniunea Sovietică, să nu riște să fie luate drept o acțiune de propagandă îndreptată către exterior. Adică de a le lua exact drept ceea ce știm că trebuie să fie, de a le explora conținutul și de a scoate profit din începuturile existente, deja în acțiune, pentru ca pornind de aici în primul rând să ajungem la o ameliorare de fapt a relațiilor Est-Vest.

- 6) Este vorba, pentru noi, de a avea încredere deplină în sensul schimbărilor pe cale de a fi impuse, în Uniunea Sovietică, de Mihail Gorbaciov. Este vorba, deci, pentru noi, de a-l crede pe cuvânt pe Mihail Gorbaciov, de a-i oferi capitalul nostru de încredere.

Pentru Republica Federală Germană este vorba, deci, de a îndrăzni să ia calea unei mari deschideri către Est, și, în consecință, și pentru a începe, de a antama fără răgaz o mișcare de cooperare economică de cea mai mare anvergură cu Uniunea Sovietică.

(Hans Dietrich Genscher, la 1 februarie 1987, în fața Forumului Economic Internațional de la Davos, sursă federală elvețiană. Rezumat al discursului lui Hans Dietrich Genscher, preluat la fel dintr-o sursă federală elvețiană).

Cu toate acestea, nu ar trebui să uităm că, cu trei luni înainte ca Helmut Kohl, Cancelar al Republicii Federale Germane, să prezinte, la Moscova, deschiderile ce constituiau de fapt esențialul "noului german proiect de talie continentală", Mihail Gorbaciov, la rândul său, luase deja poziție în iulie 1988 la Varșovia în privința principiului unei Mari Europe, care să apropie, să reunească Europa de Est și Europa de Vest, apropiere de principiu asortată în plus cu propunerea de a reuni un "summit paneuropean" pentru a "prograsa semnificativ pe calea reducerii armamentului convențional în Europa".

Mihail Gorbaciov, în iulie 1988, la Varșovia:

"Întrevedem în viitor o Europă Mare, în care Estul și Vestul nu se vor mai amenința cu arme ațintite unul împotriva celuilalt, dar care, dimpotrivă, va găsi o bază de progres fără precedent în schimbul de produse și de forță de muncă, de experiențe și de cunoștințe, de oameni și de idei, o Europă Mare a celor care au învățat cum să se considere parteneri ai aceluiași proiect vast, iar nu antagoniști angajați într-o confruntare fără sfârșit."

Aparatul doctrinal este deja în situația care, sub acoperirea cel puțin diversionistă și întru totul interesată a ceea ce Hans Dietrich Genscher numește "proiectul de cooperare economică de mare anvergură" dintre Germania Federală și Uniunea Sovietică, își propune să definească și să asigure realizarea politică și diplomatică a unui nou mare proiect continental german, care să acționeze în fruntea întregii Europe de Vest, și pe care, la rândul său, Mihail

Gorbaciov, luând-o înainte, nu a ratat să se angajeze să-l accepte deplin, chiar dacă, pentru moment cel puțin, o astfel de acceptare este cantonată exclusiv la nivelul unei declarații de principiu. Dar nu e mai puțin evident și sigur că mare parte din drum este deja parcursă și că un fel de alunecare a destinului ar părea să se fi pornit ireversibil în favoarea unei înnoiri metaistorice a ideii europene privind marele continent.

Și totuși, asta nu ne împiedică să zicem că, pentru a da corp "definiției operative", pe care vrem să o facem să se ivească din sensul în acțiune, din sensul ultim al profundelor schimbări actualmente în derulare în URSS și din dezvăluirea "teribilului secret" care le guvernează pe dedesubt, trebuie să ținem cont, inexorabil, de fiecare tabără din Europa de Vest și Europa de Est – ale căror polarități antagoniste – din ce în ce mai puțin antagoniste, se susține, deja – constituie, la ora actuală, sau reconstituie, mai degrabă, conceptul și realitatea vizionară, proiectul în mers – în mers, și tocmai am văzut cum – al celei Mari Europe, fundament reînnoit sau pe cale de reînnoire, al unei reîntoarceri metaistorice la vechea idee a Marelui Continent Eurasiatic.

Care sunt, deci, câmpurile de forțe, formidabilele câmpuri de forțe care predetermină, din interior, situațiile actuale ale polarităților antagoniste, a căror dublă înaintare, ce se arată pornind de la noua confruntare dialectică dintre Europa de Vest și Europa de Est, reconstituie, pentru a readuce la viață, la înnoire, conceptul politico-istoric al Marii Europe? A răspunde la această interogație analitică de ansamblu, incitantă și preconcepută, ridicată de noi, aici și acum, în scopul realizării ulterioare, va fi deci exact sarcina viitoarei reuniuni a "grupului geopolitic de bază nr.1" , a cărui misiune specială tocmai am definit-o, misiunea sa de epicentru contra-strategic al "marii mișcări de trezire" europene și continentale care se apropie, momentul însuși al Noului Destin.

Însă până atunci, mi se pare că anumite probleme trebuie formulate chiar astăzi, abordate preventiv, fie doar și pentru a le data în raport cu mersul muncii noastre actuale.

În primul și în primul rând, a se recunoaște că *perestroika* lui Gorbaciov a eliberat deja, în URSS, două formidabile câmpuri de forțe antagonice, a căror ascensiune paroxistică mi se pare de acum înainte foarte dificil, dacă nu imposibil, de oprit. Înainte de toate, voi cita revenirea troțkismului la lumina zilei.

A recunoaște, deci, că eliberarea din remanențele stângiste, desfacerea rapidă a tuturor acestor remanențe, antisociale și antinaționale, "anti-imperiale", anarhio-nihiliste și abject "tolstoizante", care se perpetuează în rețelele cele mai îngropate ale "inconștientului obscur al popoarelor ruse", ascensiune a rețelelor actualmente întreținută și supusă unei reînvieri artificiale ca urmare a reabilitării lui Leon Troțki, iar de aici - a troțkismului, și, în spatele acestei reabilitări, prin procesul însuși de recuperare oficială a liniei troțkisto-cosmopolite împotriva statului sovietic, urmând concepția stalinistă a termenului, și susținut, în umbră, de "Ordinul Secret" al Armatei Roșii, nu a încetat să se zbată, de mai mult de o jumătate de secol, fără a reuși, totuși – din ce se pare – să o neutralizeze decisiv, "fără întoarcere".

Totul deja se întâmplă. În *Pravda* din 9 septembrie 1988, cretinul de serviciu, general Volkogonov scrie: "În anii de intensă activitate în cadrul Partidului (1917-1924), Troțki nu a mai fost un dușman al revoluției, nici al socialismului. În schimb, era deja dușman al lui Stalin. Nu putem să nu îi aducem omagiu: contrar multora, el nu s-a înclinat în fața dictaturii lui Stalin".

Elementul mai mult decât apropiat de Mihail Gorbaciov, care, în contul acestuia, controlează în prezent și susține – sau care susține pur și simplu, și nu numai în contul lui Mihail Gorbaciov – ascensiunea – re-ascensiunea – politico-administrativă a conjurației troțkisto-cosmopolite instalate, în cadrul puterii centrale sovietice – despre care trebuie să credem că nu a părăsit niciodată vârfurile întunecate acele acesteia – este din ce în ce mai temutul A.N. Yakovlev, fost ambasador al URSS în Canada, în perioada dizgrației sale, în prezent reabilitat ca membru al Comitetului Central și al Biroului Politic și ajuns la Comitetul Central responsabil de Comisia pentru Afaceri Externe.

Or, la Moscova se consideră ca indiscutabil faptul că A.N. Iakovlev a fost, și asta încă din perioada în care era pe post la Ottawa, "inventatorul inspirat" – și inspirat de cine, o să vedem mai jos – al dialecticii schimbării interne a puterii sovietice, chemată să acționeze prin intermediul conceptelor de *glasnost* și *perestroika*, dialectică în acțiune, peste care Mihail Gorbaciov s-a văzut obligat să așeze "noua linie" internă și externă a propriei sale puteri. "Nouă linie", al cărei inspirator se dorește a fi și susține că este. Inspirator direct și la vedere, în condițiile în care nu este, în fapt, și orice

s-ar zice, nimic altceva decât cel care a primit inspirație din umbră, din umbra, vreau să spun, a unui secret care, pentru moment cel puțin, îl depășește și îl ține sub control.

La Ottawa, A.N. Iakovlev a avut ocazia, fără îndoială pregătită de departe, de a întâlni adeseori, și în mod semnificativ, pe cineva care, veche cunoștință, poate, pentru unii, reprezenta în fapt – sub acoperirea unor tratative confidentiale cu o societate nucleară de la Chicago – interesele externe ale Israelului. Acest "cineva", ale cărui "competențe de grup" îl instruiseră deja, în alte timpuri, pe ambasadorul de la Praga la Tel-Aviv, Dr. David Goldstücker – noi nu am uitat totuși că Dr. David Goldstücker a fost inspiratorul ascuns și artizanul așa-numitei Primăveri de la Praga, împotriva căreia au acționat, la fața locului, oameni precum generalii S.M. Ștemenko și N.V. Ogarkov – a fost, de asemenea, la Ottawa, instructorul sub acoperire al ambasadorului A.N. Iakovlev. Printr-un canal ce provenea direct din aceeași centrală ocultă ca aceea care s-a ocupat, prin intermediul Dr. David Goldstücker, de manipulările ce au dus, conform planurilor prevăzute, la așa-numita Primăvară de la Praga, au fost inculcate ambasadorului A.N. Iakovlev, pe atunci în funcție la Ottawa, dispozițiile ideologico-politice care trebuiau să servească instalării "noii linii" sovietice antinaționale și troțkisto-internaționaliste, "nouă linie" care va emerge prin intermediul *pe-restroikăi* gorbaciovienne. Atât pe planul doctrinei, implicând ascensiunea sub control a unui neo-troțkism pretins a fi de folosință exclusiv dialectică, antistalinistă, cât și pe planul manevrelor ce trebuie demarate operativ la fața locului când va fi sosit momentul, instruirea la Ottawa a actualului responsabil al Comisiei pentru Afaceri Externe la Comitetul Central al Partidului Comunist din URSS, ex-ambasadorul A.N. Yakovlev, a fost, deci, făcută din *exterior*, fapt ce nu mi se pare deloc că ar putea fi trecut cu vederea.

Or, mi se pare că poate fi considerat ca sigur că acest fapt a fost, și mai ales ulterior, vreau să spun după întoarcerea lui A.N. Iakovlev în sferele ultime ale actualei puteri politice sovietice, reținut, într-adevăr, de serviciile speciale militare ale Republicii Federale Germane, și ne putem imagina utilizarea ce i s-a dat, fără îndoială, de către Bonn, în momentul cel mai oportun pentru dezvoltările, deja în derulare, a "proiectului de cooperare economică de mare anvergură" al lui Hans Dietrich Genscher, prezentat, la Moscova, de Cancelarul Helmut Kohl.

Cu toate acestea, emergența unui câmp de forțe subversiv troțkiste și troțkisto-cosmopolite în favoarea stării actuale a *perestroikăi* lui Gorbaciov, urmând acțiunea la vârf a celei politico-strategice instruite, la nivelul Comitetului Central, de către A.N. Iakovlev, această emergență, deci, nu poate fi apreciată altfel decât în interiorul unui front de schimbare de ansamblu. Orice interpretare care nu ar fi purtată de exigența unei definiții de ansamblu a liniei de schimbare asumate astăzi la vedere de Mihail Gorbaciov, va sfârși prin a apărea ca în totalitate întâmplătoare.

Deoarece *perestroika*, mișcarea în derulare a înseși *perestroika*, a eliberat, pe de altă parte, de asemenea, într-o manieră nu mai puțin semnificativă decât abcesul de fixare troțkistă și a nebuloaselor sale, torențele impetuoase, iraționale, care par că nu se mai opresc, ale "sufletului hristic" al rușilor, aceasta urmând o linie de emergență extraordinar de neprevăzută. Într-adevăr, nu Ortodoxia este împinsă înainte astăzi de ruptura de diguri, de apele tumultuoase ale renașterii hristice a Rusiilor, ci, în Ucraina și poate mai cu seamă în Țările Baltice, Catolicismul. Catolicismul?

De neoprit și întru totul la vedete, punând în mișcare manifestații de sute de mii de credincioși ieșiți brusc din umbră, explozia catolică din Țările Baltice rămâne unul dintre fenomenele cele mai de neînțeles din toate lucrurile aparent de neînțeles pe cale să se întâmple la ora actuală în Uniunea Sovietică, ca urmare a primelor cutremure produse de Gorbaciov. Iar ceea ce va urma, va fi și mai imprevizibil. Imprevizibil, în aceste vremuri, pentru toți, mai puțin pentru Ioan Paul II și conducerea catolică, apostolică și romană a "sensului istoriei contemporane", "istorie contemporană" care, se știe, devine, de acum înainte, la porțile ciclopice ale mileniului trei, o istorie definitiv planetară.

"Gheața s-a spart", declarase Mihail Gorbaciov, comentând rezultatele foarte concrete ale vizitei lui Helmut Kohl la Moscova, în octombrie 1988, și nu ar trebui oare să vedem în această declarație, de asemenea, și o declarație de principiu, ce încheia prima mare etapă a *perestroikăi* gorbaciovienne în desfășurare? Pe aceasta, în orice caz, atâta vreme cât va fi încă în plină devenire dialectică, nu vom putea spera să o înțelegem, să-i surprindem "teribilul secret" intern, ci doar la ora ultimelor sale finalizări, "când totul va fi fost făcut, când totul se sfârși", și când "marele plan" al "Ordinului Secret al Armatei Roșii" se va împlini: atâta vreme cât

va fi în desfășurare, sosirea *perestroikăi* gorbacioviene, ”secretul său teribil” nu va fi dezvăluit, iar ceea ce e de neconceput, va deveni, dintr-o dată, istorie de reînnoire și prag metaistoric al unei alte istorii, al unei ”alte istorii”. În vremurile istoriei sfârșitului, singurul lucru care contează este *să ajungi la capăt*.

Pentru moment, procesul revoluționar – sau mai degrabă trans-revoluționar – al *perestroikăi* lui Gorbaciov servește exclusiv luptei personale a lui Mihail Gorbaciov, dar a lui Mihail Gorbaciov în calitate de ”concept absolut” al *perestroikăi*, vehiculând, pe teren, implacabilul său mers dialectic către puterea totală. Astfel, scopul operativ al *perestroikăi* este dublu: să-l facă pe Mihail Gorbaciov să acceadă la puterea totală și să deschidă în fața Uniunii Sovietice un culoar de urgență către ”revoluția culturală totală”, căreia îi disimulează încă numele, către marea transmutație internă a structurilor sale economice, tehnologico-industriale și sociale, care, singură, poată să îl facă să prindă din urmă cursa pentru dominația la scară planetară, asupra căreia se deschide deja cel de-al treilea mileniu. În același timp, în umbră, ”Ordinul Secret” al Armatei Roșii veghează, inspiră și conspiră, controlează, decide și conduce, frânează sau accelerează, face în așa fel încât să fie făcute acele lucruri care subteran trebuie făcute.

Procesul de transmutație ontologică a structurilor organizaționale interne ale Uniunii Sovietice odată încheiat, ”Ordinul Secret” al Armatei Roșii va ieși la lumina zilei, sensul puterii sovietice se va schimba, istoria, cea mai mare istorie continentală europeană își va găsi o nouă trecere către trans-istorie, o nouă trecere care se va identifica, atunci, deopotrivă cu ”teribilul secret” al *perestroikăi* lui Gorbaciov și ceea ce noi numeam Noul Destin. Or, această mișcare nu va mai fi oprită de nimic. ”Gheața s-a spart.”

Textul conferinței rostite la data de 24 februarie 1989, la Lausanne, în fața Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetări Metastrategice Speciale Atlantis (IRMSA).

SEMNIIFICAȚIA SUPRAISTORICĂ A MASACRULUI ASUPRA ULTIMILOR ROMANOVI

*Forțe misterioase te conduc, pe tine și po-
porul tău, către o inevitabilă pierzanie.*

Marele duce Aleksandr Mihailovici,
într-o scrisoare din 1917
către Împăratul Nicolai al II-lea

Istoria și conceptul de iraționalitate dogmatică

Istoria e de nepătruns, și, paradoxal, nu devine transparentă, luminoasă, decât în momentul final în care iraționalitatea sa dogmatică atinge paroxismul misterului, al impenetrabilității, în care puterile supra-istorice despre care se știe că sunt în afara oricărei așteptări, "eterne", care o conduc ocult, se lasă surprinse în goliciunea lor, se arată pasager în interiorul devenirii sale, devenire chinuită pe care ele o exaltă, atunci, și pe care o orbesc devastând-o pe termen scurt, provocându-i distrugerii iremediabile. Există un imens soare interior al istoriei, a cărui apropiere este deopotrivă divinizantă și funestă, calcinantă, mereu stranie, dacă nu și dușmănoasă pentru plajele liniștite ale rațiunii, considerată discursivă și care, în fapt, nu este nimic altceva decât o diversiune acceptabilă față de direcțiile abisale ale iraționalității dogmatice ce își urmează propriile planuri, de neconceput la scară umană.

Ce se poate înțelege, în prezent, din ciclonul de lumină arzătoare ce fusese aventura transcontinentală a lui Alexandru cel Mare și din faptul absolut de neînțeles că mormântul său ciclopian a putut dispărea fără urmă? Cum să admitem, de asemenea, că odată cu apariția fulgurantă a lui Frédéric II Hohenstaufen a avut loc, pentru o ultimă oară, în zorii timpurilor prezente, încarnarea imperială declarată, vizibilă și acceptată de toți, evidentă, a princi-

piului divin de *Imperium*, de Zeu al Soarelui, *Sol Invictus* imediat prezent în istorie? Iar dispariția, în subteranele unei anume istorii oculte, a sângelui Merovingienilor anihilați, *făcuți una cu neantul*? Și miraculoasa dispariție a lui Ludovic XVII din Templu, ieșit din istorie așa cum ai intra într-un zid care se întredeschide pentru a te primi în el? Și ascensiunea lui Adolf Hitler la puterea totală, supra-istorică, plecând de la nimic, și, ambele onirice, atât crearea celui de-al Treilea Reich, dar și dispariția acestuia în flăcările aceluia *Götterdämmerung* final, în iraționalitatea dogmatică, ce se ridică până la vârfurile ultime ale istoriei, în timp ce istoria însăși părea să se întrerupă, dacă nu chiar să ia sfârșit în tenebrele anti-istoriei? Căci totul e mister ce acționează în tenebre, în "marea istorie" totul este iraționalitate dogmatică în acțiune.

Iar sângheroasa expulsie în afara temporalității istorice a dinastiei imperiale foarte creștine a Romanovilor nu va scăpa nici ea regulii misterului iraționalității dogmatice ce se infiltrează în cursul vizibil al "marii istorii". Dimpotrivă.

"Noi veghem cu seninătate la destinele Imperiului Nostru, care de acum înainte nu vor fi dezbătute decât între Dumnezeu și noi", declara Împăratul Alexandr III – *Mirotvorets*, (*Pacificatorul*) – cu ocazia venirii sale la putere ca urmare a asasinării teroriste a tatălui său, Împăratul Alexandru II – *Osvoboditel*, (*Liberatorul*) – ale cărui foarte suspecte înclinații democratice l-au făcut să sfârșească, cum s-a văzut, într-o orgie de sânge și de violență subalternă, manipulantă, manipulată. Mașinăria înalt subversivă destinată, prestabilită lichidării finale a Romanovilor aflați la putere fusese ridicată deja în secolul XVIII: să nu ascundem acest lucru, în umbra puterilor lor mistic inspirate, Madame Krudener și ai săi au putut vedea corect, și foarte profetic, teribilul foc ce se anunța la orizont.

În noaptea de 16 spre 17 iulie 1918, la Ekaterinburg, în Ural, Împăratul Nicolai II cu întreaga familie erau, la ordinul Moscovei – la ordinul lui V.I. Lenin –, cu asinați bestialitate de către proprii lor gardieni. Încheiere sângheroasă, dar explicabilă, a Revoluției Comuniste în marș? Iată ce, fără încetare, din toate părțile, s-a voit să credem, cu o încrâncenare din ce în ce mai revelatoare, care, în loc să ascundă, exaltă ceea ce se încearcă a disimula.

Deoarece se face că Împăratul Nicolai II și familia nu au fost masacrați cu titlu de episod cumva în mod necesar previzibil, fatidic, al Revoluției Comuniste aflate la momentul său intern cel mai critic, cel mai paroxistic, și că, din contra, Revoluția Comunistă este cea care – cu toate socotelile făcute, în umbră, de acel ceva ce nu poate fi spus – ar trebui să fie privită, astăzi, ca un episod din bătălia începută subversiv, din secolul XVIII, împotriva Romanovilor și împotriva statelor statornicite istoric pe ideea imperială și regală în Europa, o idee fundamental hristologică.

Etajările interne ale ”cotiturii speciale”

În al său *Jurnal din exil*, Lev Troțki scria: ”Nu era doar urgent, ci și necesar să se ia decizia uciderii familiei țarului. Severitatea acestei justiții sumare arăta lumii că noi vom continua lupta fără răgaz și nimic nu ne va opri. Trebuia să îi executăm pe țar și pe ai lui pentru a îngrozi, a umple de oroare și pentru a descuraja dușmanul, dar și pentru a ne zdruncina propriile trupe și pentru a le arăta că nu mai există cale înapoi și că înainte se afla victoria totală sau distrugerea totală”. Dar sunt adevărate toate acestea? Așa s-au petrecut lucrurile? Nu. Nu e deloc adevărat, și lucrurile nu s-au produs deloc așa, în realitate. Astăzi, după prăbușirea internă a Uniunii Sovietice și a celor șaptezeci de ani de comunism în Rusia și în lume, această schimbare de perspectivă furnizează în sfârșit cheile pentru a înțelege, profund și decisiv, procesul. Procesul început deja de așa-zisa Revoluție Franceză, care avea să ducă, după Primul Război Mondial, la dezmembrarea ultimelor trei imperii creștine din Europa: Imperiul German, Imperiul Austriac și Imperiul Rus. Căci trebuia, cu orice preț, ca istoria mondială să fie descreștinată, istorie care, în mersul său, ajungea, în acel moment, la pragul în care trebuia să înceteze să mai facă a sa lumină supraistorică a Crucii Biruitoare. Cine, atunci, și de ce? Și, pe de altă parte, cum se face că Imperiul Britanic nu a fost și el luat de aceeași furtună ”specială”? În afară de faptul că ceasul pentru lichidarea Imperiului Britanic, în prezent, nu va întârzia să sune, trebuie să spunem și că ”furtuna specială” care trebuia să dea jos regalitățile europene de drept divin – în an-

samblul lor, moștenitoare ale Imperiului Roman prin intermediul Sfântului Imperiu Romano-German – Imperiul Britanic, precum și regalitatea britanică pervertită, răsucită, total alienată, fuseseră însărcinată cu o misiune foarte specială: o misiune de înaltă trădare și de crimă, de subversiune și de sperjur, al cărei preț îl vor plăti și acum și atunci când va fi venit ceasul, la fel cum vor plăti și pentru înfricoșătoarele interese aferente, oculte, infernal de confidentiale. *Ce misiune?*

Nici unul dintre *ai noștri*, nici unul din cei care erau angajați în tabăra opusă celei a "Tainei Fărădelegii" nu poate ignora care va fi fost jocul infernal de la Curtea Sfântului Iacob în declanșarea așa-numitei Revoluții Franceze și în lichidarea în oprobriu suprem și în sânge a Bourbonilor din Franța, ale căror ultime zvâcniri Londra s-a prefăcut așa de bine – a se înțelege așa rău – că le susține, cu unicul scop de a le împinge mai ușor în tenebrele amețitoare care îi cuprinseseră deja.

La fel cum responsabilitatea de fapt, directă și totală, decisivă, a masacrului asupra ultimilor Romanovi îi revine gunoiului liberal David Lloyd George (1863-1944), artizan, de asemenea, al infernalei capcane care a fost Tratatul de la Versailles, David Lloyd George care a sfârșit prin a *relua* – anula – dreptul de azil politic acordat – de formă – Romanovilor, azil politic negociat de Kerenski și care le-ar fi adus victimelor masacrului de la Ekaterinburg plecarea din Rusia Comunistă libertatea, viața. Totul se leagă. Deputatul Ramsay McDonald, alt gunoi, nu și-a permis oare să îl trateze în public pe Împăratul Nicolai II drept "creatură mânjită de sânge" și chiar drept "criminal de drept comun"?

De la bătălia de la Naseby și venirea la putere în mod subversiv criminală, în urma asasinării regelui Charles I (1649), putere criminală ilustrată la acel moment de Oliver Cromwell (1599-1658), Marea Britanie nu este, în realitate, nimic altceva decât propriul său cadavru, cadavru în viață, pe jumătate viu și care supraviețuiește, dar care nu trăiește, cadavru care mormăie fără sens în slujba puterilor pierzaniei, care au ales să-și instaleze aici baza lor ocultă de acțiune, și care, fără încetare, intervin pentru a suprima în fașă orice veleitate de trezire, de eliberare spirituală și națională britanică pe plan intern, așa cum s-a văzut asta cu sordidul nod de conjurații

care l-a forțat pe regele Eduard VI să abdice în 1936, și, astăzi încă, cu împotrivirea din ce în ce mai intensă față de urcarea pe tron a Prințului Charles.

Extincția familiei Romanovilor corespundea unui ”obiectiv precis”

După șaptezeci de ani de teroare comunistă în interior și de război politic revoluționar fără răgaz în exterior, după prăbușirea neașteptată – și aceasta foarte misterioasă – a Uniunii Sovietice și a conspirației mondiale permanente a comunismului, faptul că Rusia, în realitatea sa proprie, a rămas aceeași, în termeni de conștiință geopolitică a propriului destin și la nivelul istoriei mondiale în desfășurare, este un fel de miracol, coșmarul comunist apărând de acum înainte ca un episod din ce în ce mai puțin inteligibil, inutil și în mod funciar pervers, ce aparține unui loc de pe cealaltă lume, de dincolo de realitate, de dincolo de istorie, lipsit de orice semnificație inteligibilă în ansamblul istoriei ce se derulează în prezent.

Deoarece geopolitica, proiecție vitală a ființei, va triumfa întotdeauna asupra alienărilor aberante pe care neființa și puterile ei de intervenție, de subversiune activă și secretă încearcă, până la urmă, să le impună istoriei, ”marii istorii”. Istoria se lasă uneori alienată. Geopolitica, niciodată.

Genocidul halucinant al poporului rus, inaugurat și cumva anunțat de masacrarea lui Nicolai II și a familiei sale, devine astfel, în cele din urmă, imensul holocaust sfânt, prin care poporul rus a reușit să conjure forțele haosului și ale neantului, care, venite – chemate, invocate, convocate – din exteriorul Rusiei și deopotrivă din exteriorul acestei lumi, putuseră să instaleze subversiv în sânul său – așa cum se făcuse deja, la un alt nivel, poate, cum tocmai am spus, în Marea Britanie după asasinarea lui Charles I, în secolul XVII – pentru a-l duce spre pierzanie și pentru a face tot ce trebuie pentru ca lumea întreagă să se piardă. Dar planul a eșuat: e ceva mai puternic decât protocolul realizat de instanțele de acțiune subversivă exterioare acestei lumi și istoriei sale, de către artizanii

nevăzuții ai acestui plan ascuns, și acum nu va întârzia să vină cel mai mare șoc, și acesta va mătura totul, irevocabil, pentru a se face dreptate și pentru ca ființa și viața să-și recapete drepturile ontologic suverane, așa încât să se poată produce un alt început istoric. Dacă prin Rusia totul era cât pe ce să se piardă, tot prin Rusia totul va fi chemat la o nouă viață după ce tenebrele de acum se vor fi spulberat.

Exact în această perspectivă apocaliptică și justițiară este potrivit să așezăm misterul masacrării comuniste a Împăratului Nicolai II și a celor de un sânge cu el, ultimii din neamul imperial rusesc. Mister? Ce mister? Totul este aparent clar în asta, clare sunt chiar și faptele de acum întru totul cunoscute – sau care au fost în așa fel aranjate încât să fim obligați să le consideram clare – privind masacrul comis în noaptea de 16 spre 17 iulie 1918 în subsolul "casei cu destinație specială" de la Ekaterinburg. Or, din câte se pare, nimic nu e mai puțin sigur.

Așa că trebuie făcute dezvăluiri, și ele vor fi făcute, cu privire la implicațiile abisale ce clarifică printr-o lumină spectrală, infinit tulburătoare, totalitatea angajamentelor care au condus la realizarea încrâncenată, atentă și concertată, a planurilor de lichidare a familiei imperiale ruse, în ultimul său nucleu regal, dar și până la perpetuarea unor legături de sânge directe sau aparent semnificative. Dezvăluiri destinate să schimbe total unghiul din care trebuie văzute faptele de cruzime ce au însângerat pentru totdeauna – dincolo de spațiu, dincolo de timp – zidurile misterioasei case Ipatiev, la Ekaterinburg.

Pierre Lorrain, în *L'assassinat de Nicolas II*, Editura Fleuve Noir, Paris, 1994: "La 18 iulie, a doua zi după drama de la Ekaterinburg, la Alapaievsk, marea ducesă Ella (Elizaveta Feodorovna – n.tr.), sora împărătesei, marele duce Serghei Mihailovici, și prinții Ivan, Constantin și Igor, trei din fiii marelui duce Constantin, au fost asasinați într-un mod oribil, fiind aruncați de vii într-un puț unde au fost aruncate câteva grenade. Nu au murit toți pe loc. Agonia supraviețuitorilor a durat câteva zile."

Or, așa cum bine spune Pierre Lorrain, *exterminarea casei imperiale corespundea unui obiectiv precis.*

Înfricoșător semn, casa inginerului Nicolai Ipatiev, la Ekaterinburg, rechiziționată și transformată, la ordinul lui V.I. Lenin, în "casă cu destinație specială" – și am văzut care era această destinație specială, lichidarea la fața locului, și sfârșitul considerat definitiv, al dinastiei Romanov, prin eliminarea fizică a ultimilor reprezentanți regali – purta același nume, și nu era oare un proiect făcut, în mod secret simbolic, că o altă casă Ipatiev, în 1613, adăpostise nașterea dinastiei Romanov?

Într-adevăr, la Mânăstirea Ipatiev, la Kostroma – oraș așezat în apropiere de confluența dintre Kostroma și Volga – Mihail Feodorovici Romanov a fost uns, în 1613, Împărat al tuturor Rusiilor.

Or, fapt demn de arătat, doar cu cinci ani înainte de evenimentele sângeroase care au avut loc în "casa cu destinație specială" de la Ekaterinburg, între zidurile casei Ipatiev, n-au participat oare, Împăratul Nicolai II și toată familia imperială, la Mânăstirea Ipatiev, la Kostroma, la ceremoniile solemne dedicate celebrării a trei sute de ani de la nașterea dinastiei Romanov?

Dar lucrurile se precipită. Din Tobolsk, Împăratul Nicolai II și Împărăteasa Alexandra Feodorovna, deja prizonieri, au ajuns la Ekaterinburg, fiind conduși imediat la "casa cu destinație specială", la 30 aprilie 1918. O lună mai târziu, veneau aici și țareviucii Alexei, și cele patru mari ducese Olga, Tatiana, Maria și Anastasia în vârstă de douăzeci și doi, douăzeci și unu, nouăsprezece și șaptesprezece ani. Familia imperială era însoțită de doctorul Botkin și de trei persoane de serviciu (Trupp, valet al Împăratului, Demidova, camerista Împărătesei, Haritonov, bucătar).

Prințul Vasili Dolgoruki, adjutantul Împăratului, nu a fost dus la "casa cu destinație specială". Separat de grupul familiei imperiale la sosirea în gara din Ekaterinburg, a fost condus de cekistul Grigori Nikulin în afara orașului și ucis cu un glonte solbozit în ceafă. Alte persoane din familia imperială vor fi ulterior lichidate în mod similar.

Dispozitivul operativ special instalat personal, sub acoperire, de V.I. Lenin, îi integra chiar la Moscova, pe Iacob Sverdlov, Președinte al Comitetului Executiv al Sovietelor și agentul secret de legătură Alexei Akimov, atașat pe lângă V.I. Lenin la Kremlin. La fața locului, la Ekaterinburg, grupul de supraveghere permanentă

afectat gărzii familiei imperiale cazate în casa Ipatiev era compus din comisarul militar al Uralului și membru al Prezidiului bolșevic din regiunea Isaia Goloșekin, alias “Filip”, Iacob Iurovski, șef adjunct al CEKA Ural și comandant al ”casei cu destinație specială”, Piotr Ermakov, comisar militar al orașului Ekaterinburg, precum și cekistii de bază Mihail Medvedev, Serghei Liuhanov, Grigori Nikulin, Pavel Medvedev și Aleksei Kabanov (acesta din urmă fost gardian apropiat al Împăratului). Alți opt cekiști făceau parte din plutonul de execuție, dintre care șase dezertori străini, așa-numiții ”letoni” (între care, se afirmă persistent, Imre Nagy, viitor prim-ministru al Ungariei comuniste de după războiul din 1945, el însuși fiind executat după revolta anti-sovietică din 1956).

Nouă dintre victime au fost aruncare într-un puț de mină dezafectat, în locul numit Patru Frați, și apoi, mutilați cu acid, îngropați într-un loc mlăștinos, acoperiți cu traverse de cale ferată. Separați de grup, Țareviciul Alexei și una din marile ducese – fără îndoială, Anastasia – au fost incinerați, iar cenușa le-a fost aruncată în noroi.

A fost, pe de altă parte, cu grijă ascuns faptul că, în noaptea fatală, cele patru ducese au fost, vii fiind, violate de ucigașii lor, și că, odată moarte, rămășițele lor au suferit mutilări specifice. Profanări deosebit de bestiale și foarte savante în același timp, care, dincolo de caracterul lor de obscenitate criminală, aveau și o evidentă dimensiune ritualică ce implica instrucțiuni directe, dacă nu la fața locului, din umbră, de la un responsabil necromantic superior, cu dedublare inumană și în mod sigur antiuman. Nu îndrăznim să ne imaginăm ce s-a petrecut acolo, în fapt, *în acea noapte*. Redutabile invocații cosmice negre, *ale celor ce au venit*.

Raportul asupra masacrării familiei imperiale a ajuns la Moscova în seara de 17 iulie, iar V.I. Lenin a fost direct informat, imediat, la Kremlin, în plin Consiliu de Miniștri, pe care l-a întrerupt preț de câteva clipe pentru ca Iacob Sverdlov să poată anunța pe scurt vestea. Apoi, V.I. Lenin a cerut să se reia imediat firul lucrărilor – cu privire la vaccinările în școală în regiunea Moscova – ca și cum vestea despre lichidarea fizică a Împăratului nu însemna nimic, soarta familiei sale rămânând încă ascunsă.

În timp ce, în fapt, pentru V.I. Lenin era vorba de însuși momentul de *realizare supremă*. Despre marea sa misiune necromantică subterană, despre toată viața sa de Marut, de mort-viu locuit de o entitate ocultă, de acel ceva pentru care el însuși a primit o anume misiune, retras dintre vii, plonjat în misterul seriei de metamorfoze abisale care să-l facă să devină progresiv ceva din ce în ce mai non-uman, o entitate ce își are centrul de gravitate într-o realitate exterioară acestei lumi, direct dependentă de Superiorii Din Afară.

Puterile nocturne, absolut de nemărturisit, interzise oricărei citări discursive, care conduc lumea și istoria prin înlănțuirile neîntrerupte ale super-compensațiilor criminale, din care, în mod misterios, *ceva* ajunge totuși să transpară la suprafața uneori subțiată a lucrurilor, nu au încetat să facă așa încât întreg oprobriul imensei criminologii comuniste să se concentreze asupra persoanei – asupra personajului – lui I. V. Stalin și doar asupra lui, totul fiind făcut pentru a promova mitologia imbecilă, scabroasă și diversionistă a "integrității", a "purității" revoluționare a lui V.I. Lenin, în timp ce chiar acesta din urmă a constituit – și mai constituie încă, fără îndoială, pentru mult timp – polul infernal suprem al giganticei ascensiuni a tenebrelor în acțiune, "scoarțe moarte", *qliphoth* ce se strecoară în lume prin revoluția comunistă sovietică, prin aparatele sale de subversiune mondială și dublurile lor în dimensiunea invizibilă. Deoarece la acest nivel nimic nu există decât prin dedublarea în invizibil.

Este, deci, timpul ca V.I. Lenin să fie demascată definitiv ca înalt inițiat al anumitor instanțe negative, fundamentale infernale, supra-istorice, non-umane și în mod suprem anti-umane, exterioare acestei lumi, dar îndemnate să acționeze în ea prin grupuri de devianți ontologici, despre care doar P. H. Lovecraft este poate singurul care a dat astăzi o imagine, fie ea prea puțin potrivită, și mai mult decât atât.

Mort-viu, cadavru însuflețit de prezența efectivă în el a unei entități oculte, anti-umane, tributară doar demonologiei active, V.I. Lenin a condus prin delegare infernală secretă prăbușirea finală a istoriei occidentale și europene, atacată în măduva ei vie, și aceasta în timpul decadei decisive ce a precedat propria sa moarte prin slă-

birea neprevăzută, prematură, a corpului său – a corpului pe care îl avea la dispoziție – și care, în cele din urmă, nu mai era decât un stârv în descompunere, prea solicitat, din interior, de puseurile exorbitante ale forțelor care îl tranzitau.

Un anume Clémenceau Georges, un fel de politician francez, devenise celebru, la timpul său, declarând de la tribuna Palatului Bourbon că *Revoluția e un bloc*. Or, nu trebuie să răspundem că și *Contra-Revoluția e un bloc*? Un bloc ce va rămâne în picioare atât timp cât va persista dominația secretă și amenințările permanente ale vastei conspirații revoluționare în acțiune din 1789?

În această privință, să ne amintim că în *La cabane dans les vignes*, Ernst Jünger raportează că, în ziua atacului Japoniei la Pearl Harbour, Ambasadorul Japoniei la Roma s-a dus special la Prof. Johan von Leers – Johan von Leers, genialul animator al redacției revistei *Nordische Welt* și al anumitor alte instanțe metapolitice superioare, dar secrete, care se afla atunci la Roma – pentru a-i aduce, personal, ”marea veste”, și găsisse, pentru a o face, această formulare absolut fulgurantă: *Este revanșa pentru 1789!*

Deoarece tot ce facem noi ceilalți, cei ai fidelității, ai continuității contra-revoluționare neîntrerupte, nu este, în realitate, decât revanșa față de 1789. Și tot ceea ce face inamicul ontologic al ceea ce noi nu vrem să înceteze a fi, își găsește modelul ardent și chiar substanța în dezlănțuirile de tenebre sângeroase din 1789.

Astfel, nu e chiar așa surprinzător a dovedi că identitatea procedurilor subversive cele mai criminale și mai ticăloase, proceduri de denigrare mincinoasă, de destituire morală înșelătoare, nerușinată, a victimelor lăsate pradă măcelului revoluționar, înjosirea și injuriile adresate Reginei Maria Antoaneta, reies la suprafață și corespund – practic fiind aceleași, până la reluarea chiar a acelorași expresii, cuvinte murdare și care murdăresc, a aceluiași suflu de demență inferioară, bestială, subumană – celor ce i-au fost aruncate în față împărătesei Alexandra Feodorovna în momentul spectaculoasei sale ucideri, năucitor moment - și mult timp după aceea fără de egal în ce privește degradarea, negarea inconștientă, exaltată și murdară a însăși naturii umane. Putem recunoaște aici semnătura sângeroasă a unei gheare monstruoase, care nu e din această lume.

Și una, și alta – Regina Maria-Antoaneta și Împărăteasa Alexandra Feodorovna – fuseseră numite, înainte de toate, ”străina” și ”nemțoaica”, acuzate, și una, și alta, de înaltă trădare, care ar fi niște vândute, acționând subteran în serviciul ”Germaniei”. Folosirea consecventă, încrâncenată, obsesivă a unui proces de supra-culpabilizare de ordin sexual, împinsă din ce în ce mai departe, va merge, în ambele cazuri, până la ultimele josnicii de neexprimat ale oprobiului și ale mizeriei concertate. Regina Maria-Antoaneta a fost acuzată – pe baza unor mărturii false, de care nu ne putem aminti decât cu mare dezgust – că a avut relații sordide cu Delfinul, ea însăși și cumnata ei, împreună, și că l-a îndepărtat de la calea cea bună și că, de mai multe ori, ”l-a masturbat până la epuizare”, iar împărăteasa Alexandra Feodorovna a fost acuzată în aceiași termeni. Tot așa, dacă nu chiar mai mult, s-a spus, prin înscrisuri fabricate și prin mărturii de pe la colțuri că a exercitat aceleași acte criminale și asupra persoanei Țareviciului Alexei, ea însăși, dar și Marile Ducese, și că le-a forțat pe acestea din urmă să se supună la asalturile lui Rasputin. Că ”s-a îmbăiat în sânge proaspăt” însoțită de Virubova, orgii complexe și nebunești, înspăimântătoare, la care Marile Ducese ar fi fost forțate fără încetare să participe. ”Inconștientul popular” s-a dezlănțuit într-adevăr până la demența totală, pentru a completa și chiar ”a justifica” supliciu și violurile, profanările nebunești pe care le-au îndurat Marile Ducese, a căror îngerească frumusețe naturală, a căror fragedă tinerețe, puritate, verticalitate a sufletului și onoare imperială intactă acționau asupra josniciei suboamenilor ca un foc ce îi excita insuportabil, cerând ruperea imediată a tuturor reținerilor, a ultimelor diguri, lăsând cale liberă izbucnirilor, poftelor psiho-patologice celor mai de neconceput, a ultimelor *revărsări infernale*. În acea noapte a apărut Steaua Roșie.

“Venise vremea “

Alcătuit chiar de Badmaiev, horoscopul tibetan al Țareviciului Alexei prefigura un destin cu totul providențial, acesta fiind menit să îndeplinească ceea ce nu reușise Împăratul Alexandru I înaintea lui, o Europă – cea mai Mare Europă – redefinindu-se în

mod contra-revoluționar, și prin aceasta fiind capabilă să oprească revărsarea în această lume a metastazelor negative ale Puterii Întunericului și ale vastei conspirații revoluționare care i se supunea. Capabilă, de asemenea, și Rusia, pe atunci în prima linie, să pună pe picioare, să constituie, în termenii unei înalte strategii spirituale, această forță de *reținere* - *Katechon* – care, conform Apostolului Neamurilor, rămânea, la sfârșitul veacurilor, singura instanță în stare să oprească, să interzică venirea, emergența istorică directă, nașterea și apariția celui pe care îl numim Antihrist.

Într-un anumit sens, "venise ceasul", iar misiunea Țareviciului Alexei era exact cea de a se opune personal apariției, "venirii" Antihristului. Or, exact asta nu permitea cu nici un preț Puterea Întunericului, exact asta voia să dejoace, cu orice preț. Și asta s-a făcut, V.I. Lenin ducând la bun sfârșit foarte oculta sa misiune necromantică, de a pregăti calea pentru venirea prevăzută a Antihristului ca posibilitate politică reală, pe cale de a se realiza, dacă nu cumva realizată deja.

Înalt Prea Sfințitul Ioan, Episcop de Sankt-Petersburg: *Domnul ne-a hărăzit să fim contemporani cu aceste "vremuri din urmă". Antihristul, ca posibilitate politică reală în epoca noastră, nu mai ridică nici un dubiu.*

Petrecându-se în dimensiunea invizibilă, în afara istoriei vizibile și împotriva ei, ne putem încumeta să abordăm istoria comunismului în Rusia și în lume ca pe o încercare de forță ocultă, în umbra Antihristului însuși, între V.I. Lenin și Țareviciul Alexei, încercare a cărei încheiere finală nu se va vedea decât la mult timp după moartea lor. Or, s-ar părea că atotputernicia lui V.I. Lenin, a revoluției sale în Rusia și proiecției acesteia la scară planetară, a fost obligată de cedeze în fața divinei slăbiciuni a copilului predestinat din Ceruri, în fața figurii supuse unor cazne veșnic încercate a Țareviciului Alexei și că nu Steaua Roșie a triumfat.

Apropo de simbolul apocaliptic al Stelei Roșii, voi reaminti că, spre sfârșitul anului 1918, un grup de mari personalități militare și religioase ruse din tabăra națională anti-bolșevică a constituit un dosar ultra-confidențial, codificat cu titlul convențional *Krasnaya Zvezda*, care, la început, trebuia să folosească pentru instrucția prevăzută pentru marele proces de trădare națională și crimă de re-

gicid, precum și, mai confidențial, pentru manevre satanice, proces pe care Armatele Albe s-au angajat să îl intenteze, cu ușile închise, după victoria finală, responsabililor vizibili sau ascunși ai evenimentelor sângeroase de la Ekaterinburg, conducătorilor din umbră ai "Taberei Antihristului".

Având în vedere, totuși, întorsătura negativă pe care au luat-o evenimentele, dosarul *Krasnaya Zvezda* a fost încredințat, apoi, gărzii militare de onoare a regelui Alexandr I al Iugoslaviei. După intrarea Wehrmachtului în Iugoslavia, dosarul *Krasnaya Zvezda* a fost interceptat de Abwehr în arhivele secrete ale monarhiei, în pivnițele unei mânăstiri din apropiere de Belgrad. Întrebare: din ce motiv de neînțeles – dar, până la urmă, nu chiar atât de neînțeles, acest motiv, cunoscând anumite activități ce țin de înalta trădare de care *Abwehr* nu a încetat să se facă vinovat în acea vreme – *Abwehr* din Belgrad nu a transmis mai departe dosarul la Berlin? În 1945, serviciile politico-militare ale lui Tito au fost cele care, la rândul lor, au pus mâna pe acest dosar, într-una din arhivele *Abwehr* din Belgrad, iar zece ani mai târziu, în urma cine știe căror obscure tranzacții sau schimburi, acest dosar iese din nou la suprafață la *Foreign Office* în Londra, unde s-ar afla și acum, fiind de neatins (deși nu e).

Pe de altă parte, în ce mă privește, am avut parte de prețioase dezvăluiri – dar destul de incomplete, din nefericire – cu privire la dosarul *Krasnaya Zvezda*, cu ocazia șederii mele la închisoarea politică specială din strada *Dalmatinska*, la Belgrad, 1948-1949, unde, în celula blindată numărul 15 (și, apoi, 4 și 6), am fost beneficiarul confidențelor unui fost ofițer superior din *Abwehr* din Belgrad – înainte acesta s-a aflat la post la Paris – închis pentru activitățile sale chiar înainte de sfârșitul războiului și fără îndoială destinat execuției (îmi permit să îi citez numele, von Ditzges).

Dezvăluirile cu privire la partea cea mai întunecată, informații la drept vorbind intrinsec de netransmis, și chiar – mai mult – periculos de amintit, cu privire cealaltă față a conjurației organizate de V.I. Lenin – și, în spatele lui, de apropiatele delegații neomeneste ale Entităților Exterioare în acțiune – pentru lichidarea fizică a Romanovilor, acțiunile josnice, cu adevărat înspăimântătoare, asupra Marilor Duceșe, precum și extraordinarele complicități occi-

dentale – englezești și franțuzești, mai ales, dar și nemțești, și chiar și altele – în derularea conspirativă a planurilor ce vizau, într-un mod atât de profund depravat, executarea planurilor bolșevice de anihilare a ”obstacolului” reprezentat de Romanov – și de Imperiul Rus – în venirea anunțată a unei lumi și a unei istorii în întregime supuse intervenției directe a ”Tainei Fărădelegii”, toate acestea au fost supuse unei extreme accelerări operative prin însăși prezența predestinată – deja existentă, și gata să se manifeste la momentul potrivit – a Țarevicului Alexei, ”Salvatorul”.

Vizionarii marelui dezastru anunțat, al imensei furtuni pregătite clandestin

În mod nedrept necunoscut în Europa, un mare scriitor rus, vizionar genial, inițiat de mare anvergură, Andrei Belfi, a furnizat, deschis, în – printre altele – două din scrierile sale profetice, *Porumbelul de Argint* și *Sankt Petersburg* cheile pentru a stăpâni integral ”cealaltă față”, ”fața interzisă”, ocultă, plonjată în întunecimile a ceea ce nu poate fi rostit sau chiar imposibil de cunoscut, fața deci a ceea ce avea să fie – la doar câțiva ani distanță – revoluția comunistă din 1917, în deriva sa leninistă, dovedind astfel, într-un mod ce nu mai lasă loc, de acum încolo, niciunui dubiu, că aceasta nu a fost decât la suprafață, aparent și dintr-un diversionism strategic de înaltă știință subversivă, o ”revoluție materialistă”, condusă de materialismul dialectic și istoric, și împinsă înainte de V.I. Lenin, știm cu câtă putere și cu ce eficiență nemai-văzută. Și că, în fapt, revoluția comunistă – în ceea ce a precedat-o, în viitorul ei de nebănuit – a fost exact contrariul a ceea ce, în mod mincinos, spusese V.I. Lenin: adică, în realitate, o revoluție planetară cu semn identitar și nominal, cu substanță intimă, cu filosofie secretă, de inspirație supra-istorică și cu scopuri fundamental infernale, ”satanice”, cu totul supuse Puterii Întunericului, ”Tainei Fărădelegii” și bazelor sale de putere angajate pe teren; și, în consecință, a fost orice, numai nu o revoluție ”materialistă”, ”fundamentată pe rațiune”, ”moștenitoare a Luminilor”, ”angajată la vârful progresului” etc. Anti-spiritualitatea sa funciară nu era un materialism, ci o formă de spiritualitate răsturnată, deviantă,

demențială. Iar agenții săi în acțiune, fiind plonjați, bineînțeles, adânc, într-o manieră de nedescifrat, în masa agitată, anonimă, fără chip, inumană, urmându-și zbuiciumul obscur, în timp ce veritabilii șefi nefiind niciodată cei pe care i-am fi crezut, cu excepția, fără îndoială, a lui V.I. Lenin, a cărui figură activistă, la fel ca și cealaltă figură a sa, cea nocturnă, ascunsă nu au fost niciodată cunoscute cu adevărat, captate, interceptate în mod efectiv, operativ. A trebuit ca dispozitivele de securitate care i-au fost atașate inițial să slăbească, ca timpul acordat funcționării să se fi scurs, pentru ca în prezent doar anumite lucruri să se clarifice cumva, să înceapă să *transpară* prin ”scoarțele moarte” ce le protejau.

În *Porumbelul de Argint*, Andrei Belii se străduiește să dezvăluie – să denunțe – fundamentele demonologice ale muncii întreprinse de mult timp chiar în sânul ”poporului de jos”, teren viu al vieții, al realității ruse, prin nebuloasa – în mod secret centrifecată – a sectelor care, sub aparențe luate cu împrumut de la un fel de creștinism deviat, adăpostesc subversiv influențe, prezențe cu o identitate infernală, supra-activate, și deja în poziția de a prelua ștacheta pentru a acționa la nivelul istoriei în desfășurare, ale cărei instanțe decisive le iau, subteran, în încercuire. *Porumbelul de Argint* al lui Andrei Belii este un document întru totul inestimabil prin faptul că dezgolește motivele subtil și nocturn disimulate ce se află la originea misterioaselor stratificări, a prăbușirilor sociale obscure, ce au făcut posibilă brusca răsturnare apocaliptică din anii 1917-1918 și, în cele din urmă, lichidarea Imperiului Rus, fortăreață, considerată inexpugnabilă, a dreptei credințe ortodoxe și a certitudinilor hristologice, euharistice și paracletice. *Porumbelul de Argint*, figura răsturnată, demonică, a Sfântului Paraclet.

Iar în *Sankt Petersburg*-ul lui Andrei Belii se întâmplă ceva incredibil de misterios și teribil. Pe peretele unei camere cu întrebuințări clandestine apare ca un fel de umflătură spasmodică, pernicioasă, ca un fel de scut ce se auto-constituie din substanța însăși a zidului pus în mișcare, iar în centrul său această umflătură ce produce ”un chip diabolic”, venind de pe cealaltă lume, pe care Andrei Belii, îl numește ”Chinezul”, dar care, în realitate, nu este nimic altceva decât o reprezentare mediumnică a lui V.I. Lenin, o excrescență profetică decisivă a ”coșmarului mongolic”, care bântuie neîncetat inconștientul abisal rusesc.

M-am întrebat, de altfel, de mai multe ori dacă acest episod cu "chipul din perete" din romanul lui Andrei Belii nu ar fi, în fapt, figura profetică centrală, originală a întregii Revoluții Comuniste care avea să vină, la dublul său nivel, rus și planetar.

Cu extraordinarul său roman ocultist intitulat *Walkers* – în franceză *Démences*, apărut la Presses de la Cité, Paris, în 1991 – Graham Masterton furnizează o ilustrare deopotrivă terifiantă și apropiată de realitatea cea mai secretă a lucrurilor așa cum se lasă ele uneori surprinse. Eu însumi am instrumentat îndelung procesul din *Walkers* de Graham Masterton și, între altele, fac trimitere, în această privință, la textul pe care l-am dat la *Monde Inconnu* din septembrie 1991, cu titlul *Revient-elle l'ancienne religion de la Terre et du Feu (Revine oare vechea religie a Pământului și a Focului)?* Or, într-un anumit sens, totul s-a spus deja. E suficient să știi să te apropii din cel mai potrivit unghi sau să citești printre rânduri. Să prinzi tangenta spectrală.

Voi adăuga că ocultismul de înalt nivel, cu pretenții cosmice, cunoaște dintotdeauna felul de manevrare a procedurilor de transreverberație murală, ceea ce – la fel ca în *Sankt Petersburg* de Andrei Belii și în *Walkers* de Graham Masterton – iese pe jumătate, și chiar în întregime, din ziduri malefice, din stânci, din suprafețe de pământ bătătorit, învechit. Și așa apar reliefuri mișcătoare, convulsive, strâmbate de grimase, debordând de ură, pline de spume. Uneori figurile pot fi recunoscute, aparținând, toate, demonologiilor aparținând lumii tenebrelor subterane.

Către jumătatea primului mileniu, am văzut *născându-se*, și *născându-se ca din nimic*, un imens vârtej migrator care, înghițind nenumărate populații mongolice de pe Continentul Galben, le-a propulsat apoi violent înspre înainte, din Est în Vest, din Asia profundă spre Europa, cataclism istoric ce a marcat pentru totdeauna inconștientul abisal al popoarelor ruse și europene, și ale cărui obscure sechele au rămas subteran active până la mijlocul celui de-al doilea mileniu, și chiar, într-un anumit sens, până în prezent.

În fața ruinelor orașului Samarkand distrus, făcut cenușă de hoardele de mongoli, în fața câmpiilor fără sfârșit de ridicături, de piramide de cranii sângerânde, istoricul arab Ibn al Azir făcea următoarea mărturie: "De la facerea lumii, nu a existat o mai teri-

bilă catastrofă pentru umanitate, și nimic asemănător nu se va mai produce până la sfârșitul lumii”.

Doar participarea ca prin magie a unei demonologii active, având cele mai vaste dimensiuni, ar putea eventual explica mobilizarea, mișcarea migratoare, fanatismul iluminat, voința dementă, spasmodică, înflăcărată, a hoardelor de mongoli în marș, puterea lor de a dura și angajarea oarbă pentru o sarcină, setea lor de nestins de sânge și de distrugere, neînfrângerea lor aparent supraomenească pe creasta elanului mistagogic ce îi purta, constituția lor de masă neomenească. Aduse din nu știu ce infra-lumi de haos, de întuneric și de vid extern prin acțiunea magică a Marilor Șamani ai Rasei ce stau la adăpostul cetăților lor imemoriale, îngropate în nisipurile mistagogice ale Asiei Centrale, puterile Înaltei Demonologii ce au acționat prin migrațiile mongole au rămas totuși în suspans, în apropierea invizibilă, în momentul extincției istorice a elanului magic original al Hoardei Purtătoare, pentru a fi din nou reactualizate, mobilizate și repuse în acțiune, la un nivel, de data aceasta, aproape exclusiv metafizic, de către grupurile de obediență infernală ce au ales să îl investească pe V.I. Lenin pentru a pregăti Actul Final ce le revenea delegaților puterii ”Tainei Fărădelegii”.

Doar în deschiderea mediumnică a acestei științe diferite a istoriei lumii ne putem da seama până la ce punct figura ”chinezului din perete”, pe care o folosește Andrei Belii în cartea sa *Sankt Petersburg*, este purtătoare de ultime chei ale dezvoltărilor.

Această viziune a lui Andrei Belii este într-adevăr un anunț negru, infernal, vorbind despre întoarcerea iminentă a dezlănțuirilor demonologice (or, așa cum am văzut, așa s-au petrecut lucrurile, după câțiva ani).

La acest nivel, totuși, nivel situat dincolo de cel al simplelor fapte, tenebrele sângeroase ale coșmarului invaziilor mongole din trecut nu vor fi fost decât partea vizibilă a marelui ceremonial negru în desfășurare, a cărui parte simbolică, profetică și purtătoare de mesaj era implicit disimulată în spatele părții sale văzute, și se referea exact la ”al doilea val” de încercuire a spațiului eurasiatic de către tenebrele neființei, adică la Revoluția Comunistă în Rusia. Dar de fiecare dată – în timpul invaziilor mongole, în timpul revoluției comuniste ruse – nimic nu va fi putut fi făcut fără mobili-

zarea ocultă a unor imense puteri metafizice negre, și fără punerea lor în mișcare operativă de către centralele foarte bine instruite pentru a atinge acest scop.

Redresarea Rusiei

O uriașă schimbare interioară a istoriei europene a marelui-continut eurasiatic va reînnoi, în puținii ani care mai rămân până la sfârșitul mileniului deja aproape încheiat, în primii zece ani ai mileniului viitor, identitatea proprie a acesteia și chiar destinul ei – destin istoric și, de asemenea, de acum înainte, destinul său spiritual, *noul său destin spiritual* – iar această reînnoire fiind comandată, înainte de toate, de revenirea imperială a Rusiei în sânul comunității europene, întoarcere făcută posibilă – și imperios necesară – de prăbușirea comunismului în Rusia și peste tot în Europa de Est. Prin intermediul Rusiei, Europa își regăsește, în prezent, din nou, destinul său eurasiatic anterior. Nu spune oare Aleksandr Dughin că *Rusia este puntea dinspre Europa către India?*

Într-un anumit sens, exact revenirea Rusiei în istorie, desprinderea ei finală de anti-istorie, pentru care ea s-a făcut avangardă activă din vremea supunerii sale față de conjurația mondială a comunismului, pe cale să constituie, la ora actuală, fundațiile noi – re-fundațiile vii – ale noii istorii eurasiatice a lumii, deja în curs, istorie încă viitoare în ce privește disponibilitățile sale, la nivel de principii, se află aici: fără Rusia, nimic nu mai era posibil, cu Rusia, totul e posibil. Așa cum observa Guido Giannettini într-unul din eseurile sale geopolitice de avangardă, pentru prima dată din timpuri imemorabile, poate chiar de la sfârșitul neoliticului, oamenii de același sânge și aparținând aceleiași viziuni fundamentale despre ființă și lume, aceleiași civilizații profunde, se regăsesc din nou împreună, gata să integreze fosta unitate a predestinării lor comune, de la Atlantic la Pacific.

Rusia, totuși, va trebui înainte de toate să știe să se regăsească ea însăși, în profunzimi, până la nivelul cel mai periclitat al actualei sale istorii imediate, care se află în stare de criză totală. Să surmon-teze, să depășească această criză.

Or, pentru ca Rusia să se regăsească pe ea însăși, două condiții dogmatice mi se par necesare: să exorcizeze, abisal, să anihileze spectrul lui V.I. Lenin și ceea ce înseamnă acesta, tot ce înseamnă acesta, și să liniștească umbrele ofensate, mereu neconsolate și de neconsolat, ale stirpei imperiale a Romanovilor, atât de mișelește devastată în 1918, la Ekaterinburg.

Urmând această dialectică a răscumpărării și a reparației mistagogice a unei realități istorice depravate, excomunicată din ordinea cu puțință de mărturisit a lumii, mumia lui V.I. Lenin va trebui să fie făcută cenușă, iar cenușa - împrăștiată, neutralizată conform vechilor legi secrete ale exproprierii și expulzării în forță, dincolo de limitele juridice ale acestei lumi, a tot ceea ce s-a infiltrat venind de aiurea, cu intenții ostile, precum și a tuturor urmelor de influențe oculte, nesfârșit de nefaste și persistente, atașate acestei mumii și umbrei sale duble – sau dubluri de umbră – ce depind de această mumie sau de stările de stagnare spectrală încă reverberante, și care pot răspunde unor solicitări reînnoite, de oriunde ar veni acestea, inclusiv din neantul intermediar al lumilor și infra-lumilor anti-ontologice de natură spectrală, pe care au știu să le întrevadă anumite elemente instruite de grupul ultra-secret (...) sau în suita sa ce persistă în Marea Britanie.

Această muncă de exorcizare cosmică trebuie încredințată către Dalai Lama personal, doar el dispunând astăzi de aparatul, de agregările omenеști și supraomenеști capabile încă să urmeze irevocabil, chiar până în "spațiile exterioare", o operațiune de acest gen și de această importanță cosmică, capabilă să facă să se dezagrege agregatele demonologice, aflate de atâta timp în acțiune.

În ceea ce privește liniștirea Romanovilor, chinuți și profanați după un plan la Ekaterinburg, ar trebui să se ajungă, pentru ca cele ce trebuie făcute în această privință să se facă așa cum e bine și eficient, să se ajungă deci la o stare de mobilizare, de ecumenicitate națională rusă totală față de acest proiect, integrând în un același elan profund și sfânt întoarcerea națiunii întregi la sentimentul anterior, precum și la canonizarea lor regulamentară de către Biserica Ortodoxă din Rusia, și, eventual, de către Biserica de la Roma, de asemenea. Deoarece trebuie ca umbrele chinuite ale Romanovilor să accepte caritabil să își însușească astfel imensa probă de sânge

vărsat și de suferințe a poporului rus prins în capcana comunismului, și ca poporul rus să se identifice în mod conștient – așa cum s-a făcut de altfel, cu zecile de milioane de victime inocente, ruse sau altele, stând mărturie, în tăcere, în această privință – cu supliciul final, metafizic, metasimbolic, liturgic sau cosmic semnat al Romanovilor înșiși, și ca cele două holocausturi să fie astfel oferite, împreună, lui Dumnezeu, pentru răscumpărarea și transfigurarea, înălțarea și exaltările divine, pentru integrarea lor plină de dragoste și taborică în Muntele Suferințelor, în acest Carmel Negru ridicat de comunism în scopuri în cele din urmă întoarse împotriva lui însuși, pierzând, astfel, în ultimă instanță, prin foarte secreta dialectică nocturnă a Divinei Providențe în acțiune, care veghează mereu.

Pe de altă parte, la nivel sideral, unde nu mai apar și nu acționează decât inter-semnele produse de divinitate însăși, o înaltă procedură ritualică rămânea încă de îndeplinit: să se înlocuiască, pe turnul Kremlinului, ”steaua roșie” a lui V.I. Lenin cu o reprezentare a Înălțării Maicii Domnului. Sfântul Maximilien Kolbe nu prezisese, oare, înainte de ultimul război, că va veni ziua în care figura glorioasă a Preacuratei Maria va ilumina pământul și cerurile din vârful cel mai înalt al Kremlinului?

Or, să nu uităm, Biserica originală din Kremlin, operă a lui Ridolfo Fioravanti, este dedicată Înălțării Maicii Domnului, altfel spus Fecioarei *Maria in caelo assumpta*.

Încoronarea marială a Kremlinului valorează infinit mai mult decât un simbol al reîntoarcerii la credința ancestrală a Rusiei ortodoxe, atât de mult timp degradată, pentru că un mister abisal își are aici fundamentele ontologice: pe vecie inexplicabila eliberare a Rusiei de sub comunism, așa cum s-a făcut ea, ca prin vis, într-un mod ireal, n-a fost oare rezultatul unei intervenții directe a Preacuratei Fecioare în istoria actuală a lumii, intervenție anunțată sub jurământ în timpul aparițiilor mariale de la Fatima, în 1917, și care nu avea să se îndeplinească decât sub angajamentul formal de a consacra Rusia în Inima Preacurată a Mariei, consacrare ce se va proclama de către Suveranul Pontif de la Roma, ”în strânsă și profundă comuniune cu dorința tuturor Episcopilor”?

E, deci, foarte miraculos faptul că eliberarea Rusiei de sub comunism s-a făcut, la puțin timp după proclamarea de către Papa Ioan Paul II a consacrării Rusiei în Inima Preacurată a Mariei, în ciuda și peste orice ar fi putut crede cei ce, în Germania sau Rusia, erau mobilizați în secret în vreo sarcină conspirativă anti-sovietică, și oricare ar fi putut fi pe teren partea acțiunii lor politice în umbră, partea acțiunii lor politice speciale, subterane, miracolul de neconceput al eliberării Rusiei de sub comunism fiind – trebuie să recunoaștem deplin - opera directă și personală a Inimii Preacurate a Mariei, a celei pe care Sfântul Maximilian Kolbe o numea Preacurata.

Încoronarea sau am putea spune chiar *încununarea* marială a Kremlinului ar deveni, atunci, înainte toate, ca o Acțiune a Harului, gestul charismatic de mulțumire a Rusiei față de divinitatea eliberatoare, de Inima ei Preacurată.

Astfel, dezvoltările prezente și viitoare ale simbolului încoronării mariale a Kremlinului, prezise vizionar și anunțate de Sfântul Maximilian Kolbe, devin mai importante decât însuși faptul acestui simbol, care se deschide, la ora actuală, sub soarele tainicului plan marial în derulare, ca un mugur care își dezvăluie succesiv taina transformărilor sale implicite, prevăzute, prezente în el înainte de a fi trebuit să se deschidă, și care nu se vor lăsa cunoscute decât desăvârșindu-se la lumina deplină a zilei, în ultima fază a metamorfozei sale.

Înspre ce anume se îndreaptă marele plan salvator al Inimii Preacurate a Mariei, care va fi deznodământul său supraistoric, neașteptat, atunci când va veni ceasul și ținându-se cont de ceea ce s-a făcut până în prezent?

O mărturie ce vine de la actuala putere politică rusă

Cu toate acestea, din rațiuni de conștiință, am ținut în mod egal să cunosc un punct de vedere opus față de al meu în ceea ce privește noul drum pe care Rusia ar trebui, după mine, să se înscrie pentru a-și găsi fără întârziere destinul său ultim revoluționar, european, eurasiatic. Pentru ca ea să poată deveni această "Nouă Rusie" pe care o așteptăm de atâta timp.

Astfel, împărtășind cuiva elemente din grila noastră de instrucțiuni escatologice revoluționare, care mi se pare că se impun de urgență, cuiva care a deținut recent și mai deține încă foarte înalte funcții politice speciale la Moscova – cuiva ca Oleg Lobov sau Iuri Skokov etc. –, ale cărui convingeri intime, sub acoperirea unor distrageri și precauții de circumstanță, mi s-au părut apropape de ale noastre, m-am ales cu următorul răspuns:

”Nu neg că la un anumit nivel, considerațiile spirituale și religioase, chiar mistice, pe care ni le împărtășiți pot avea importanța lor, fără îndoială, undeva, o importanță mai mult sau mai puțin decisivă, capabilă să schimbe cu totul fața lucrurilor, în prezent și, mai ales, în viitor. Dar nu e mai puțin adevărat că punctul dumneavoastră de vedere – căruia, încă o dată, îi subscriu, personal, fără rezervă, însă doar personal – nu ar avea în nici un caz o utilitate operativă reală, imediată, în Rusia de azi. Problemele ultra-vitale ale Rusiei sunt la ora actuală – și vor fi din ce în ce mai mult, și pentru încă foarte mult timp – probleme de ordin exclusiv material, probleme economice și sociale de o gravitate în privința căreia nimeni în Occident nu poate să aibă în prezent nici cea mai mică idee. Banda de trădători și de cretini degenerați care sunt însărcinați să conducă procesul revoluționar al ieșirii – al smulgerii – Rusiei din comunism ne-a adus, în trei ani, la capătul unei catastrofe fără vreun precedent cunoscut sau pur și simplu *de ne-imaginat*, o catastrofă poate deja *iremediabilă*, închisă în ea însăși și putând de acum înainte să meargă până la forme de demență, de sinucidere colectivă și întru totul dispusă să atragă lumea întreagă în teribilul vârtej apocaliptic a ultimelor sale spasme. Dotarea nucleară originală a Rusiei – a Uniunii Sovietice – rămâne în principiu la fel de operativă, dar și mai mult mai puțin intactă, să nu uităm nici o clipă acest lucru. Vă spun toate acestea ca să știți - și ca să știți, mai cu seamă, din partea mea -, ca să nu puteți pretinde ulterior că nu ați fost avertizați când încă mai era timp să reacționați, să preveniți lucruri de neconceput. Un ajutor material – financiar, economic, industrial, de încadrare și educație, de progres tehnologic și cultural – susținut, masiv, strategic concertat, planificat pe ani de zile, pe suport operativ, o prezență reală, cu dimensiuni potrivite, așa ca aceea a cărei miză fusese preconizată de președintele Richard Nixon, ar fi putut salva încă ființa, dar eu

cred – ne temem foarte mult – că de acum înainte *ar fi prea târziu pentru așa ceva*. În această situație, a vorbi de neutralizarea ca prin magie a mumiei lui Lenin prin grija lui Dalai-Lama, de canonizarea ultimilor Romanovi masacrați în 1918, de încoronarea Kremlinului printr-o statuie votivă a Înălțării Maicii Domnului, relevă – și îmi pare rău să o spun atât de deschis – nu știu ce formă halucinantă de provocare care, în cel mai bun ca, nu va interesa – sau chiar mobiliza – decât grupuri marginale sau facțiuni elitiste revoluționare de genul celor care sunt pe cale să se constituie în prezent în jurul unor personalități de influență occidentală specială, precum Aleksandr Dughin și unii din tovarășii lui de luptă apropiați. Suntem deci încă departe, foarte departe, de ceea ce numiți dvs. ”stare de ecumenicitate interioară” a popoarelor din Rusia. Dar, cine știe, eu însumi până la urmă pot să mă înșel tragic în analiza situației. În punctul la care am ajuns, în această stare de disperare absolută, fără nici o urmă de indulgență, totul devine – totul redevine – brusc posibil, *și mai ales imposibil*: va trebui să vedem la fața locului, în circumstanțe reale, să mergem ca somnambulli înainte, fără a mai ținem cont de nimic. Nu mai știu, chiar nu știu. În cele din urmă, și eu știu la fel de bine ca dumneavoastră: spiritualul determină materialului, nivelul superior – pe cel inferior, și nu invers. Dar, pe de altă parte, nu aveți nici un fel de idee despre ceea ce înseamnă, vreau să spun *ce înseamnă în fapte*, situația prezentă a Rusiei, actuala decădere socială a poporului rus, epuizarea, din ce în ce mai ireversibilă, a propriei sale conștiințe, a rușinii și disperării sale, a neputinței și stării sale de destrămare interioară.

Dar și din această cauză, așa cum vă încumetați să prevedeați, în prezent o răsturnare a devenit, în mod miraculos, posibilă. Și chiar, cum să spunem, ”o Mare Răsturnare”. Să așteptăm, să facem ce se mai poate face și, în orice caz, clarificările dumneavoastră, mărturisesc cu toată sinceritatea, sunt pentru noi cu adevărat prețioase. Salvați-ne, vă spun, pentru ca și noi, la rândul nostru, să vă putem salva. Între Europa și Rusia există, de acum înainte, în mod secret, o comunitate de destin absolut tragică. E sinucidere curată să ignori acest lucru”.

Or, câteva zile mai târziu vorbeam, în prezența lui Robert Steuckers și Christopher Gérard, cu Aleksandr Dughin, despre obligația inspirată din încoronarea simbolică a Kremlinului prin-

tr-o reprezentare a Înălțării Maicii Domnului, cerându-i chiar să ia asupra-și faptul de a recurge la dialectica aventuroasă a faptului împlinit, instalând, cu ajutorul sprijinului de care beneficia în interiorul actualului dispozitiv de securitate al Kremlinului, o statuie a Înălțării Maicii Domnului, înlocuind astfel "steaua roșie" a comunismului pe turnurile acestuia.

Cred că doar cu dificultate se poate concepe o identitate de opinii mai bine orchestrată decât cea a pozițiilor lui Aleksandr Dughin și ale apropiaților săi și a propriilor noastre poziții metaistorice de ansamblu, la toate nivelurile și cu privire la toate subiectele și luptele noastre actuale, și mai ales cu privire la orientările politice directe ale acțiunii noastre comune la scara marelui continent, acțiune deja în curs, ce ține de "linia eurasiatică" și de finalul prevăzut al acesteia, adică de proiectul nostru al "Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului".

Or, reticențele arătate de Aleksandr Dughin cu privire la "Actul Spiritual Ultim" - încoronarea Kremlinului cu Înălțarea Maicii Domnului - mi se păreau, dintr-o dată, izvorâte mai ales din înrădăcinarea în convingerile ortodoxe ancestrale, imobilizate de însăși greutatea supraviețuirii lor actuale, de schimbările de situație în curs, de întoarcerea ortodoxiei ruse la putere și poate de unele tentative de intervenție catolică la fața locului. Deoarece, din ce se pare, Roma nu înțelege deloc să adopte o atitudine de pasivitate față de procesul de trezire ardentă a creștinismului în Rusia.

De asemenea, obstacolele mai mult sau mai puțin mărturisite de Aleksandr Dughin cu privire la viziunea Sfântului Maximilian Kolbe și realizarea sa în fapt devenită urgentă, capitală, nu privesc întru nimic afirmarea principiului celui mai mare război spiritual pe care îl purtăm, ci implicațiile catolice ale acestei afirmații, și doar pe ele. Deoarece afirmația de principiu, piatra unghiulară a războiului nostru spiritual actual, este chiar cea a "Actului Spiritual Ultim", încoronare a Kremlinului prin Înălțarea Maicii Domnului care să înlocuiască "steaua roșie" a comunismului.

Astfel, vedem bine, confruntarea pe teren - pe teren mai mult decât doctrinal - dintre Catholicism și Ortodoxie, este cea care va constitui, în anii de tulburare neagră și de ameteire care vin, obstacolul insurmontabil în calea realizării unei veritabile politici mari-

continentale de integrare europeană totală. Cum să se procedeze, atunci? Nu e loc aici, desigur, pentru a vorbi sau a decide orice cu privire la acest subiect. Dar sunt convins că pe această linie de confruntare, pe această falie tectonică hotărâtoare va trebui să aibă loc veritabilul salt înainte peste hău, pentru ca și unii, și alții să vedem cum putem reveni la viziunea contra-revoluționară a Împăratului Mistic, marele Alexandru I, și a Sfintei Alianțe a celor Trei Imperii Creștine: Imperiul German, Imperiul Austriac și Imperiul Rus. Ceea ce înseamnă a prevedea în cele din urmă integrarea catolicismului și ortodoxiei într-o singură instanță imperială prezentă și mărturie de viață în cadrul unei singure și aceleiași structuri imperiale bisericești. Rezistențele față de acest proiect de reintegrare imperială a unei singure religii continentale, că vin din interiorul catolicismului sau din interiorul ortodoxiei, înțelegem și e și timpul să o zicem, vor trebui să fie sparte cu forța, anihilate. Nu e defel vorba de a mai reveni asupra acestui subiect.

Vom regăsi, astfel, sensul final al definiției lui Moeller van den Bruck, care spunea că ”nu există decât un singur Reich, după cum nu există decât o singură Biserică”.

Aici se vor purta, deci, marile bătălii viitoare ale Spiritului, bătălii decisive ale Noului Spirit viitor, ale Spiritului Reînnourii, care va fi deopotrivă Noul Spirit și Spiritul Sfârșitului.

Nu la asta lucrează oare în prezent Papa Ioan Paul II, prin marile sale proiecte de întâlniri și re-începuturi religioase la orizontul ce închide mileniul ce se sfârșește, pe pragul mileniului ce vine?

De asemenea, cele două mari răni deschise ale Sfântului Pontificat al lui Ioan Paul II vor fi fost, pe de o parte, trădarea Episcopilor față de Puterea Romană, această SIDA teologică infiltrată, în cadrul Bisericii, de Conciliul Vatican II, și pozițiile de refuz fără leac pe care ortodoxia le opune abordărilor nuptiale ale Romei.

Nu mai este deci vorba să putem disimula faptul că rezistențele perfide, încrâncenate, fără leac, sumbrele rezistențe – de oriunde ar veni ele – față de reintegrarea Bisericilor europene actuale – catolică și ortodoxă – nu vor fi, în orice caz, decât tot atâtea manifestări ale conspirației puterii întunericului în acțiune, pe cale să se opună singurei forțe de trezire și de prezență carismatică vie care poate opri nesfârșita înaintare a Anti-Regatului ce slujește ”Taina Fărădelegii”.

A lua toate dispozițiile de contra-intervenție necesară pentru a reduce forțele de rezistență și de baraj față de reintegrarea Bisericii europene actuale constituie misiunea contra-strategică decisivă de pe frontul de eliberare continentală eurasiatică pentru noi ceilalți, ”gardieni ai pragului”.

Samuel Huntington și viziunea de anvergură continentală eurasiatică

Sunt cunoscute tezele principale ale lui Samuel Huntington, la care subscriu substanțial, cu singura diferență că eu aș pune accentul grav nu pe conceptele de cultură și de civilizație, ci pe cel de religie, care este baza acestora.

- ”Șocul civilizațiilor va domina politica mondială. Liniile de fractură dintre civilizații vor fi liniile de front ale viitorului.” Și de asemenea: ”Conflictele dintre civilizații vor constitui ultima fază a evoluției conflictelor în lumea modernă.”

- ”Liniile de fractură dintre civilizații înlocuiesc frontierele politice și ideologice ale războiului rece ca surse de crize și de conflicte sângeroase. Războiul rece a început atunci când Cortina de Fier a divizat Europa politic și ideologic. El s-a terminat odată cu ridicarea Cortinei de Fier. Divizarea ideologică a Europei dispărând, divizarea culturală a Europei între creștinătatea occidentală, pe de o parte, și creștinătatea ortodoxă și islam, pe de altă parte, a reapărut. Așa cum a sugerat William Wallace, linia care separă în modul cel mai semnificativ Europa de Est de Europa de Vest ar putea fi foarte bine frontiera orientală a creștinătății occidentale din anul 1500. Această linie trece pe frontierele care separă în prezent Rusia de Finlanda și Statele Baltice, taie Bielorusia și Ucraina, separând Ucraina occidentală, unde catolicii sunt numeroși, de Ucraina orientală ortodoxă, face un ocol pe la vest pentru a separa Transilvania de restul României, apoi traversează Iugoslavia urmând aproape cu exactitate linia care separă astăzi Croația și Slovenia de restul Iugoslaviei. În Balcani, această linie coincide natural cu frontiera istorică dintre imperiul Habsburgilor și Imperiul Otoman”.

Marele plan geopolitic de integrare imperială eurasiatică pe termen scurt, reluarea, deci, și reevaluarea în dimensiunile sale exacerbate, finale, a conceptului de *Kontinentalblock* definit – revelat – de Karl Haushofer, proiect geopolitic fundamental din care ne facem astăzi însăși baza revoluționară a ”liniei noastre eurasiatice”, care trebuie să ducă la instituirea politico-istorică a ”Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului”, întreaga noastră luptă prezentă și viitoare, riscă astfel să eșueze, chiar în interiorul propriei noastre tabere, prin ireductibilitatea actuală dintre pozițiile blocului european catolic și blocului european ortodox: a depăși această ireductibilitate care revine, fatidic, apare, de acum înainte, ca scop revoluționar esențial al întreprinderii imperiale eurasiatice.

Or, lucrurile fiind așa cum sunt pe cale să devină, și, mai ales, ceea ce au devenit deja, doar conceptul fundamental de *Imperium* mai poate încă să-și asume sarcina acestei depășiri supraistorice: a reveni în urmă până la timpurile în care unitatea imperială romană încă nu cunoscuse separația dintre Vest și Est, *Imperium-ul* situându-se transcendentă deasupra oricărei diviziuni, istorice, religioase sau de alt fel.

Or, astăzi, din nou, conceptul transcendentă, supraistoric, al ”Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului” depășește, integrează, re-conduce, asumă și exaltă ca într-o asumțiune toate concepțiile imperiale succesive, de circumstanță, de parcurs separator, înscrise în istorie, între *Imperium-ul* începutului și *Imperium-ul* Sfârșitului.

”Nu există decât un singur Reich, după cum nu există decât o singură Biserică”, scria Moeller van den Bruck, și, adăuga el, ”al Treilea Reich va fi veșnic”.

Și nu numai că trebuie să înțelegem că Moeller van den Bruck nu vorbește deloc despre ”al Treilea Reich” în accepția național-socialistă ulterioară, accepțiune trecătoare, alienantă și cu atât mai profetic înrădăcinată în faptul vizionar, cu cât al Treilea Reich hitlerist nu exista încă la momentul la care el scria marele eseu despre al Treilea Reich, dar care, în fapt, în plenitudinea ultimă a exigenței transcendentale și de asumțiune care îi e proprie, se referă, în realitate, la conceptul imperial final, eshatologic, supraistoric și divin al celui de-al Patrulea Reich, *Imperium* ce încorporează istoria de după istorie, venirea aceluia *Millenium Christi*: adevăratul

al Treilea Reich nu este al Treilea Reich. Al Treilea Reich este al Patrulea Reich.

Astfel a rezultat, la un nivel în aparență de ordin politic și cumva exclusiv politic, de circumstanță, vag simbolic, dar în umbră, că o rezolvare imperială europeană – chiar eurasiatică, în ultimă analiză – devine posibil de conceput, deasupra oricărei frontiere ideologice, religioase sau de alt fel, atunci când, cu ocazia Pactului Germano-Sovietic din 1939-1941, un concept politic superior, implicit eurasiatic, și chiar de dimensiuni imperiale de întindere continentală, reușise să reunească dubla revendicare politică continentală, germană și sovietică, sub egida aceluiași Act Unic.

A venit, deci, ceasul pentru ca noi ceilalți să nu mai dăm înapoi în fața recunoașterii formale a faptului că conceptul de "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului" este în mod providențial o încarnare exact a celui de-al Patrulea Reich, acel *Imperium* transcendental al istoriei de dincolo de istorie, în care confruntarea deschisă pe plan religios între catolicism și ortodoxie își va găsi rezolvarea imperială eurasiatică finală.

Deoarece dacă nu există nici un Imperiu Nou, *Novum Imperium*, și cu atât mai puțin un Imperiu al Sfârșitului, *Imperium Ultimum*, fără o nouă religie imperială, "Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului" va trebui înainte de toate să ajungă la o reînnoire religioasă imperială care să îi fie proprie, angajând din interior depășirea religiilor prezente, iar această reînnoire religioasă imperială a sfârșitului, dincolo de istorie, va trebui să fie confirmată de o nouă intervenție divină în istorie, printr-o nouă încarnare vie și activă a aceluși *Principium* al întregului ciclu revolut care se pregătește să reînceapă.

Fundamentul supraistoric transcendent al oricărui nou *Imperium* este conținut de fiecare dată în încarnarea istorică nouă a propriului său *Principiu*. Asta ar putea să însemne că ne îndreptăm, în prezent, către Domnia Sfântului Duh, către încarnarea istorică a lui Paraclet, către instaurarea unei istorii sofianice a lumii la sfârșitul ei, întemeiată, aceasta din urmă, pe eliberarea Sfintei Sofii din Constantinopol, misiune ancestrală a Imperiului Rus, misiune actuală a "Noii Rusii" care se anunță la orizontul revoluționar al apropiatei noastre istorii viitoare și care, în mod secret, este fără îndoială deja aici.

Marele secret imperial al lui Nicolai II

Pe de altă parte, anumite considerații de ordin politic superior trebuie și ele aduse în discuție, într-un mod ce sfârșește prin a fi întru totul lămuritor, în abordarea profundă pe care trebuie să încercăm a o efectua cu privire la personalitatea până acum indescifrabilă a lui Nicolai II, a cărui identitate profund ascunsă a venit vremea să o dezvăluim, în toate modurile la care nu ne putem aștepta, corespunzând situației sale de ”concept absolut” în continuitatea unei filiații pantocratice, sacre, a unei predestinări originale supraumane, a unei misiuni secrete transcendente, eshatologice, ce duce dincolo de istorie și care în același timp va antrena în final istoria în întregime, istoria unei lumi ce se apropie de sfârșitul ei, impunându-i astfel ultima sa dimensiune sacrală, de asumptiune. Deoarece sfârșitul însângerat, esențialmente de sacrificiu, al lui Nicolai II va interpela direct întreaga istorie continentală eurasiatică, căreia îi va imprima *marca sa ardentă*, cifrul special al trecerii sale. Și a ceea ce mai rămâne. Pentru că ceva va rămâne, ceva care cu fiecare zi ce trece se va apropia mai mult de figura sa nepieritoare, cea a sacrificiului dăruirii de sine.

Marele secret imperial al lui Nicolai II a fost, din câte mi se pare, atașamentul său necondiționat față de misiunea continentală eurasiatică a Rusiei, în calitate de pivot și instrument privilegiat al unui plan providențial pre-conceput, a Rusiei în mod euharistic crucificată – oferită, dezmembrată – între Europa și Asia în vremurile anterioare ale separării Europei, închise în sine, și Asiei, scufundate în somnul ei dogmatic, și care, chiar în inima acestei dezmembrări, nu trebuia să înceteze să instaleze – sau să încerce să o facă – integrarea imperială finală a acestor două fețe, fața europeană și fața asiatică, așa cum o dovedește, ermetic, Vulturul Romanovilor – în trupul viu al celui de-al Treilea Termen al Asumptiunii, Eurasia, ”Marele Continent” ce își acoperă identitatea istorică anterioară și îi urmărește împlinirea în acest ”Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului”, care trebuie să contituie încununarea deopotrivă istorică și supraistorică.

Viziunea geopolitică secretă a lui Nicolai II era îndreptată, se știe acum, către Marea Asie și către deschiderea planetară a Oceanului Pacific, orizontul său de interes cuprinzând înaintarea

politică din Europa către Iran, Irak, Palestina și întregul Orient Mijlociu, Asia Centrală, Afganistan, India, Tibet, Coreea, Japonia și Insulele din Pacific, și exact prin aceasta Nicolae II mi se pare a fi fost precursorul inspirat, vizionar, al totalității marilor noastre lupte geopolitice de astăzi, care, toate, se referă la stabilirea unei planificări imperiale eurasiatice finale, ce implică o ultimă supraevaluare revoluționară, doctrinală și de pe teren, a concepțiilor stabilite, în același sens, de Karl Haushofer.

”Orice om nepărtinitor este obligat să recunoască faptul că într-o zi Coreea va fi rusească”, scria Împăratul Germaniei, Wilhelm II, către vărul său, Nicolai II. Wilhelm II, care se considera el însuși ”Împărat al Atlanticului”, îl numea pe Nicolai II ”Împărat al Pacificului”. ”Împărat al Pacificului”, dar în numele Europei, cu toată Europa în spate, ”de la Atlantic la Pacific.

Serviciile secrete imperiale contra-strategice ale lui Nicolai II împinseseră deja foarte departe cercetările lor de pe teren, nivelul lor de definire în ce privește situația geopolitică de talie continentală eurasiatică în perspectiva ”misiunilor imperiale” ale Rusiei și de investigare conspirativă directă, de jalonare confidențială a spațiului vizat și de stabilire a focarelor de iradiere subversivă de mare anvergură. În 1917, toate planurile erau gata pentru încercuirea Tibetului de către Rusia și preluarea sa sub protectorat imperial rusesc. Trebuie să cădem de acord, domnia lui Nicolai II marcase întoarcerea Rusiei către Asia, către *Asia Mysterosa*, efortul mistic al ”Împăratului Pacificului” înspre inima vie a acesteia din urmă impunându-se asupra oricăror altor preocupări profunde ale regiunii. Din această perspectivă încă confidențială, dar a cărei contra-iluminare va face să iasă la iveală multe lucruri, multe situații inedite, războiul pe care Rusia tocmai îl pierdea în fața Japoniei – această nuntă de fier și de foc, care continuă subteran – capătă o cu totul altă *semnificație*, din care orice semnificație negativă dispare. O semnificație de sacrificiu și liturgică, urmând dimensiunea profetică vie, asigurată în și prin sânge, comuniunea celor două părți în joc, partea rusă și partea japoneză, în moarte și prin depășirea morții făcând, în dimensiunea invizibilului, încercarea inițiativă comună ce deschide calea spre o altă stare de comuniune eroică, sancționantă, imperială în sensul cel mai ontologic al termenului.

O mărturie a lui Karl Haushofer

Astfel, Karl Haushofer nu s-a înșelat deloc atunci când, într-un text vizionar de o valoare inestimabilă, ce datează din 1940, text tipărit, dar nedifuzat, intitulat *Blocul continental Europa Centrală – Eurasia - Japonia*, încerca să stabilească adevăratul sens al ceremoniilor funebre ruso-japoneze care, în perioada de dinainte de războiul dintre anii 1929-1945, celebrau liturgic ridicarea trupurilor combatanților căzuți în cele cinci luni de confruntări ucigăse care au adus față în față în Mongolia forțele de intervenție sovietice și japoneze.

Karl Haushofer : “Atunci, cele două părți combatante au primit în același timp, una de la Moscova, cealaltă de la Tokyo, ordinul de a înceta lupta. Toate acestea s-au petrecut în cadrul unei scene grandioase, în timpul căreia, într-un mod cu adevărat japonez, a fost celebrată o ceremonie mortuară comună pentru sufletele luptătorilor morți pe front în zona contestată anterior; în ciuda caracterului religios al ceremoniei și deși nu i-a fost ușor deloc, din punct de vedere ideologic, generalul sovietic Potapov a asistat la ceremonie cu o ținută perfectă. Aceste festivități, așa cum le organizau japonezii, au o considerabilă importanță psihologică. În fruntea trupelor care, cu steagurile fluturând, înaintează pe terenul unde se află altarul, un general în vârstă se îndreaptă spre altarul morților. Orice japonez este ferm convins că sufletele războinicilor morți sunt cu adevărat prezente în jurul aceluia altar pentru a asculta mesajul împăratului.

Faptul de a fi asistat într-o manieră impecabilă la această foarte lungă ceremonie constituie o mărturie care onorează remarcabila capacitate de adaptare a generalului sovietic și a ofițerilor săi. Și deoarece este exclus să te întorci cu spatele la sufletele celor morți, toți participanții la ceremonie au trebuit să parcurgă, cu fața întoarsă către altar, o lungă distanță mergând înapoi. Ar fi un sacrilegiu să te întorci cu spatele la spiritele înaintașilor, despre care se crede că sunt prezenți. Această ceremonie, pătrunsă de o religiozitate absolută, reprezintă din punctul de vedere al psihologiei popoarelor ceva foarte interesant și convingător; ea i-a impresionat profund pe cei care, bogăți în experiențe nenumărate culese din lumea întreagă, erau autorizați să asiste la o astfel de ceremonie și care își puteau zice: iată un popor întreg care crede cu tărie în

migrația sufletelor. El crede că omul, în scurta sa existență terestră, prin acțiuni pline de merite în folosul patriei, poate dobândi un loc cât mai înalt în lumea de dincolo, și că, în caz de slăbiciune, poate să cadă. Sentimentul că, exceptând câțiva liber-cugetători care tind să-și ascundă impresiile personale, un popor întreg este animat cu ardoare de această convingere, dă acestui popor o forță, o coeziune și o înclinație către sacrificiu enormă.”

Ultimul cuvânt, ”apariția salvatorului din urmă”

Soarta Europei și soarta actuală a lumii depind de Rusia, de redresarea finală a Rusiei. O redresare care are sensul și importanța unei veritabile renașteri, a unei reînțoarceri la ființa sa anterioară, la predestinarea sa originală, la misiunea imperială eshatologică ultimă, care poate astfel să dea impulsul decisiv mișcării revoluționare a integrării politico-istorice totale a Europei de întindere continentală eurasiatică. Mișcare revoluționară care doar ea va fi capabilă să schimbe, astăzi, fața lumii, să oprească mersul înainte al istoriei mondiale către criza finală, ireversibilă, către dezumanizarea totală și dictatura totalitară a neființei, către Anti-Imperiul Sfârșitului, atunci când va fi chemată să se manifeste atotputernicia ”Tainei Fărădelegii”.

Am văzut care este mănunchiul de condiții necesare redresării salvatoare a Rusiei. Dar nu am vorbit încă de cea mai importantă dintre ele, de care depinde tot restul, adică apariția ”omului celui mai mare destin”, a ”salvatorului de la sfârșit”. Deoarece exact ”apariția” acestuia va însemna acceptarea Divinei Providențe cu privire la redresarea abisală a Rusiei și cu privire la misiunea salvatoare finală cu care va fi astfel însărcinată.

Astfel, ”apariția salvatorului final” va vesti că va fi sosit ceasul, că răsturnarea situației actuale este deja pe cale să aibă loc. Fiindcă asta va începe mai întâi în taină, pentru ca apoi să strălucească în plină lumină a zilei.

Conferință ținută de Jean Parvulesco în fața ”cercului intern” al Societății Filosofice Jean Pârvulescu, la Neuilly, pe 20 decembrie 1994

ORTODOXIE ȘI CATOLICISM, MARELE REÎNCEPUT?

Sfârșitul și reînceputul unui mare ciclu

Ceea ce se va întâmpla între începutul și sfârșitul unui mare ciclu istoric nu are, ca să spunem așa, nici un fel de importanță: la sfârșit, sau mai degrabă dincolo de sfârșit, începutul de ciclu va fi din nou intact, exaltat de dobândirea completei manifestări a propriei istoricități, al cărei cifru secret va apărea în ceea ce va fi, atunci, încheierea sa și adevăratul său sfârșit, deja etern. "Eu sunt Alfa și Omega", a spus Domnul cel tainic din Apocalipsă, "Eu sunt rădăcina și odrasla lui Davin, steaua care strălucește dimineața". (Apocalipsa, 22:13-16).

Semne prevestitoare, de netăgăduit – semne ale vremurilor – ne arată, în prezent, că un mare ciclu al istoriei hristologiei în desfășurare se pregătește de sfârșit. Ciclul care a trebuit să conțină, să suporte timpurile istorice ale separării, în Europa, a Bisericilor de Vest și de Est, taină înspăimântătoare a cămășii lui Iisus, ruptă fără a fi ruptă, îngropată, pentru ceva timp, în întuneric. Ceea ce l-a învelit pe Hristos, în timpul acesta îl va dezgoli.

Or, aceleași semne dau ca sigur că sfârșitul eshatologic al acestui ciclu va trebui să regăsească, să-și redobândească, din nou, vremurile unității anterioare, reactualizate de proiecția sa în acest dincolo de sfârșit, care va constitui recapitularea exhaustivă, dar și finalul de asumptiune, supraistoric.

Orizontul, în interiorul căruia se înscrie în prezent viitorul destinului final al Bisericilor Ortodoxă și Catolică, este orizontul profetic al regăsirii lor viitoare în vremurile reactualizate ale unității lor originale, anterioară catastrofei crucifigătoare a separării din 1054, anterioară punerii lor pe cruce pe vârtejul abisal al separării, astăzi pe cale să se reconvertească providențial în această nuntă arzătoare, într-un reînceput nupțial, care poartă în el însuși semnul sfârșitului vremurilor de părăsire și de încercare.

Deoarece misterioasa mișcare de reconciliere în profunzime a Bisericilor de Vest și de Est din Europa, declanșată în taină de Ioan Paul II, astăzi nu va mai fi oprită de nimic. Viziunea română, reconciliatoare, finală și pacificatoare a lui Vladimir Soloviev, într-un final – și aici ne aflăm – va triumfa asupra operei antagoniste, asupra permanenței subversive și separatoare a întunericului în acțiunea lui de moarte și de perpetuare ocultă a morții. O permanență subversivă, ale cărei linii de forță încercăm să le reactivăm în ultimul timp până la nivelul însuși al istoriei imediate, al "istoriei vizibile". În umbră, astăzi ca și ieri, aceleași puteri obscure acționează fără nici un risc. Dar de acum încolo nu pentru mult timp: în acest moment alte vremuri vin.

Strategia anti-continentală a fracturii dintre ortodoxie și catolicism

De la căderea Zidului Berlinului, reunificarea Germaniei și sfârșitul războiului rece, pentru Statele Unite pericolul extrem îl reprezintă ascensiunea irezistibilă a unei mișcări din profunzime, ce poartă ansamblul națiunilor europene către integrare, într-un termen scurt, într-o singură unitate imperială continentală, ce a căpătat o amploare într-un mod decisivă, Statele Unite văzându-se în situația de a reacționa, într-un mod deopotrivă imediat, total și disimulat, pentru a opri și neutraliza, pentru a împiedica cu orice preț ca această mișcare de integrare imperială europeană să se realizeze și să acceadă la stadiul de identitate supraistorică în ineluctabilă desfășurare. Într-adevăr, venirea politico-istorică a unui "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului", cuprinzând Europa de Vest, Europa de Est, Rusia și marea Siberie, India și Japonia, ar anihila fără întoarcere actualele proiecte hegemonice imperialiste a ceea ce Bill Clinton numește Superputere Planetară a Statelor Unite.

De unde – între multe alte măsuri de contracarare, luate în considerare de Statele Unite, integrate într-un vast dispozitiv operativ în același timp manifest și cu totul ocult – strategia de exacerbare subversivă a liniei de fractură internă între jumătatea ortodoxă a Europei și jumătatea sa catolică. Strategie de exacerbare

care și-a găsit expresia geopolitică majoră în doctrina lui Samuel Huntington cu privire la ”șocul civilizațiilor” și realizarea sa politico-militară prin lovitura de forță a Statelor Unite în Sud-Estul european, unde agresiunea împotriva Serbiei servește drept introducere pentru stabilirea, în Sud-Estul continentului european, a unei baze continentale strategice sub controlul total al Statelor Unite. Albania, ”Marea Albanie”, incluzând Kosovo, are în Sud-Estul european funcția specială pe care Statele Unite nu au reușit să o impună Vietnamului în Sud-Estul asiatic.

Bosnia și ”Albania Mare” fiind astfel menite să stabilească continuitatea, sub controlul direct și integral al Statelor Unite, unei linii de prezență politico-strategică americană în Europa, care jonctionează cu Turcia – altă zonă de influență fundamentală a Statelor Unite în Europa – și, prin Turcia, cu lanțul de republici musulmane ex-sovietice, cu Afganistanul și Pakistanul, destabilizând astfel flancul de sud al ”Marelui Continent” eurasiatic, unde singurul spațiu de prezență contra-strategică continentală ar rămâne sub-continentul indian. Vom înțelege astfel care este misiunea particulară a Indiei în cadrul conflagrației intercontinentale dintre Supraputerea Planetară a Statelor Unite și emergența imperială a Marelui Continent eurasiatic: India apare, de acum înainte, ca axă a rezistenței imperiale a marelui continent față de conspirația planetară a Statele Unite, ca spațiu geopolitic decisiv, unde se va juca soarta conflagrației supraistorice în curs de definire finală. Însă India va fi asaltată din interior.

Sufful paracletic al Pelerinajului lui Ioan Paul II în România

Conspirația protestantă a anglo-saxonilor și a Superputerii Globale Planetare americane, controlată, din umbră, de puteri oculte, de nemărturisit, pe care le știm, conspirația îndreptată împotriva Europei catolice și ortodoxe ce împărtășesc venerația față de Maria, nu ar fi, atunci, la urma urmei, o conspirație disimulată, clandestină, împotriva figurii nupțial transcendentale a Fecioarei, o agresiune ce nu îndrăznește să-și rostească ei împotriva temeliei mereu vie a Credinței europene în persoana Sfintei Maria, referința noastră supremă?

În mod evident, în spatele părții imediat vizibile a lucrurilor, alte puteri, alte influențe de nespuse, alte instanțe superioare, supraumane, intră în front, modifică în secret raportul de forțe prezente în această luptă, ale căror dezvoltări determină mersul actual al istoriei.

Astfel se face că tentativa americană de reactivare, de exacerbare subversivă a liniei de separare internă a Europei între jumătatea sa ortodoxă și jumătatea sa catolică tocmai a suferit un eșec răsunător, șocul în schimbul propriei sale afirmări inversându-i în final și total termenii. Deoarece nu numai că agresiunea Statelor Unite și a adeptilor săi occidentali – fie din trădare totală, fie din orbire sau inconștiență totală a acestora din urmă – nu a avut defel ca efect să consolideze antagonismul de principiu dintre cele două jumătăți ale Europei, ortodoxă și catolică, ci, dimpotrivă, a reușit să strângă legătura dintre ele, legături înainte slăbite, și chiar să le facă să-și regăsească, într-un mod destul de misterios, unitatea anterioară, de dinainte de ruptura dintre Biserica Ortodoxă și Biserica Catolică.

Pelerinajul lui Ioan Paul II în România – a doua țară ortodoxă din lume, după Rusia, cu cele 20 de milioane de credincioși ortodocși – pelerinaj efectuat între 9 și 11 mai 1999 – la momentul de culme, deci, a agresiunii americane în Sud-Estul european, în Serbia – înseamnă și confirmă răsturnarea providențială a unei situații pe care o puteam considera de nedepășit, închisă în realitatea propriului dezastru, fără nici o ieșire salvatoare. Marele suflu paracletic al pelerinajului lui Ioan Paul II în România a dezvăluit dintr-o dată că situația nu era defel așa cum părea la simpla vedere a faptelor, că un sens secret îi modifica în întregime cursul, că o instanță superioară evenimentelor se străduia să le schimbe orientarea. Că înfrângerea aparentă a alor noștri nu era de fapt înfrângere. Foarte des ni se întâmplă să uităm: orice realitate din această lume are un sens conform acestei lumi, dar și un sens ascuns, rezultat al muncii nevăzute a Duhului Sfânt, care nu încetează niciodată să acționeze, al cărui foc viu și arzător este mereu aici.

Deoarece trebuie să știm să înțelegem sensul – întreg sensul – acestui Pelerinaj al lui Ioan Paul II în România, precum și amploarea deopotrivă ocultă și gigantică a mărturiei active a acestuia din

urmă. Pelerinaj cu rezultate cu totul necunoscute, care sunt, drept vorbind, de domeniul miracolului, al acțiunii direct providențiale.

Ortodoxia română este deja în prezent în stare de unitate cu Roma, iar de acum înainte e sigur că la o dată mai mult sau mai puțin îndepărtată celelalte ortodoxii europene vor urma aceeași cale: Europa Cea Mai Mare, de acum înainte, nu are cum să nu se facă, și ea își va regăsi – ea trebui în mod imperativ să o regăsească – taina unității sale anterioare, a comuniunii lor originale, acestea două mergând mână în mână.

Atenția Ortodoxiei române față de Roma este deja un lucru intrat în obișnuințele religiozității naționale. Atitudinea anti-separatistă a religiozității românești este notorie. Cei doi șefi ai Gărzii de Fier, Corneliu Codreanu și Horia Sima, ortodocși amândoi, nu au încetat să manifeste o anume înclinație pentru catolicism, și, în ciuda "liniei ortodoxe" a Mișcării, ei au refuzat întotdeauna să facă cea mai mică diferență între ortodocși, uniți și catolici în interiorul mișcării. Doi din cei mai importanți conducători ai Mișcării, Ionel Moța și Vasile Marin, ortodocși amândoi, și-au dat viața în Spania, pământ fundamental catolic, unde au murit mărturisind prin sângele vărsat Fața lui Hristos, insultat de bandele de asasini comuniști. Pentru Corneliu Codreanu, ca și pentru Horia Sima, nu conta decât credința, angajamentul personal profund și necondiționat față de Hristos cel Viu, față de Hristos cel Reînviat. E ca o rană de nesuportat pe care o resimt, ambele deopotrivă, această fractură dintre cele două Biserici din Europa.

Media occidentale – presă, radio, televiziune – total supuse dușmanului intern, dușmanului ontologic a ceea ce noi suntem, noi ceilalți, cei din Europa imperială, de anvergură continentală, a sfârșitului, noi ceilalți din *Regnum Sanctum*, nu au lăsat, intenționat, să transpară nimic din formidabilul val de entuziasm mistic, viu și activ, care a marcat în masele române mobilizate de o misterioasă reînnoire a Credinței, deopotrivă imediată și ferventă, impactul providențial, paracletic, al Pelerinajului lui Ioan Paul II în România, adevărat seism care s-a dezlănțuit miraculos atunci, seism mistic, iluminare colectivă, extatică, îmbrățișată de un foc din lumea de dincolo. Nu, toate acestea nu le-a știut nimeni, și mai ales nimeni nu a vrut să le spună. Și acesta e la fel un semn.

Am venit să contemplan Chipul lui Hrist, gravat în taina Bisericii voastre. Mulțumesc, mulțumesc, frați întru Hristos, pentru darul acestui pelerinaj, care mi-a permis să îmi întăresc propria Credință la întâlnirea cu Credința voastră atât de vie, atât de ferventă, declarase Ioan Paul II la București.

Pelerinajul lui Ioan Paul II în România – petrecut în momentul cel mai negru al supunerii neputincioase a Europei față de comandamentele războiului pe care i-l declarase Superputerea Planetară a Statelor Unite – reprezintă, totuși, un moment de vârf, profetic, ce marchează, pentru cei care știu să privească înainte, faptul unei răsturnări irevocabile a tendinței demisionare și separatiste a Europei, reînceputul unității sale, cheazășia viitoarei ascensiuni imperiale de anvergură continentală și de dimensiuni supraistorice, transcendente, al cărei ultim nume va fi tocmai cel de *Regnum Sanctum*. Deoarece despre asta este vorba, și ce ar putea fi mai bulversant decât această speranță neașteptată ce țâșnește din chiar întunecimile aparentei noastre înfrângeri de moment.

Munca din umbră a ”cercurilor spirituale ardente”

Chiar dacă e un adevăr de netăgăduit faptul că imensa pondere negativă a Scoarțelor Moarte, ce provin din întunecatele rătăcirii ale trecutului continuă să otrăvească, să polueze activ și să contrazică eforturile actuale în vederea unei reconcilieri definitive, nu trebuie să uităm că până la urmă nu contează decât tentativele de apropiere ale celor două Biserici, aflate în sarcina unor anumite vârfuri spirituale ardente ale Ortodoxiei și Catolicismului care acționează în chip tainic, ”cercuri spirituale ardente”, care sunt singurele abilitate să poarte focul, să cerceteze înainte, să reunească valorile arzătoare ale acelui *Incendium Amoris*, care s-a repus în mișcare, în sens circular.

Or, ce trebuie să înțelegem prin strălucirea, prin comuniunea vie a ceea ce numesc eu ”cercurilor spirituale ardente” ale Ortodoxiei și Catolicismului? Care sunt aceste grupuri de intervenție cu identitate ascunsă, ce se mențin mereu în umbră?

Este vorba, atât în interiorul Ortodoxiei cât și al Catholicismului, de anumite grupări de acțiune specială, de nuclee confidentiale, și chiar oculte, absolut disimulate oricărei atenții externe, care trăiesc în comun o experiență directă și personală a Credinței, a Speranței și Milei, fără nici o măsură comună cu actualele practici religioase curente, care se ridică la niveluri de prezență, de cunoaștere și de trăire apropiate de sfințenie și care se situează chiar, uneori, dincolo de sfințenie, intrate cu totul în experiența directă a divinizării sau chiar a însăși divinității.

Or, la ora actuală, exact prin munca extrem de secretă de apropiere a acestor ”cercuri spirituale ardente” ale Ortodoxiei și Catholicismului este forțată în mod nevăzut viitoarea reunificare definitivă a celor două Biserici separate. Fără a mai pierde nici o clipă, urgențele devin, în prezent, cu totul extreme.

Altfel spus, elitele ascunse sunt cele care fac această muncă, care, atunci când va veni ziua, va ieși la lumină, și anume pe munca acestor elite spirituale se sprijină alegerile, înaintările, deciziile ce aparțin înaintării vizibile a Bisericilor. Contactele între aceste ”cercuri spirituale ardente” ale Ortodoxiei și Catholicismului sunt cele care stabilesc teritoriul supra-fertilizat și din ce în ce mai întins al viitoarelor comuniuni decisive, care reduc fractura dintre Bisericile din Vestul și din Estul Europei. Arhipelagul incandescent al acestor ”cercuri spirituale ardente” este noaptea înstelată a deznădejzii noastre actuale, a așteptării noastre fără limite, a neputinței noastre sumbre față de întunecimile care ne încercuiesc. Astfel supraviețuim.

Nașterea și jertfa de sânge a grupului “Rugul aprins”

Dacă, așa cum cred, ”totul intră din nou în zona de atenție supremă”, ar fi, deci, mi se pare, de mare interes să furnizez aici definiția operativă, istoria proprie, secretul structurilor sale active pe teren, genealogia spirituală și scopurile luptei eshatologice finale, care animase unul dintre grupurile ce au avut, în interiorul Ortodoxiei române recente, statutul recunoscut și verificat prin

martiriu integral, prin ritualul vărsării de sânge, statutul, spun, "de cerc spiritual ardent", fiind vorba de "Grupul de la Mănăstirea Antim", care a acționat, în secret, în anii cincizeci la București – marii ani ai terorii roșii – și care a sfârșit prin a fi anihilat de securitatea politică comunistă în 1958, în teribila vară a lui 1958.

Prin intermediul analizei parcursului "Grupului de la Mănăstirea Antim" va transpare în mod spectral secretul identitar al tuturor celorlalte "cercuri spirituale ardente" în prezent active, deoarece, la acest nivel, grupurile sunt toate la fel.

În fapt, istoria – sau mai degrabă preistoria – "Grupului de la Mănăstirea Antim" începe în 1941, când armatele române avansau pe teritoriul sovietic și cucereau orașul Rostov pe Don. Vom găsi, deci, aici, într-un lagăr de concentrare ascuns, pe Înalt Prea Sfințitul Nicolai, Mitropolit de Rostov, și pe Părintele Ioan Kulîghin, duhovnicul său. De îndată ce au fost eliberați și repuși în drepturile lor, Mitropolitul Nicolai și Părintele Ioan Kulîghin au însoțit, apoi, armatele române în retragerea lor din fața mării contra-ofensive sovietice din 1943, până în România, unde se stabilesc în exil, intrând în comunitatea Mănăstirii Cernica, aproape de București. Mitropolitul Nicolai a murit aici, iar Părintele Ioan Kulîghin își va începe tot aici fulguranta carieră spirituală, ce se va sfârși în 1946, când, fiind arestat de poliția militară a forțelor de ocupație sovietice, va fi judecat și trimis într-un lagăr de concentrare din Siberia, unde va dispărea fără urmă. Întreaga existență a Părintelui Ioan Kulîghin n-a fost altceva decât o lungă Vizită a Focului Viu al Sfântului Duh, în acest foc avea să și dispară Părintele.

Pentru că Părintele Ioan Kulîghin, care, pentru a acționa clandestin în România, a luat numele inițiativ de Ivan Strannik – Ioan cel Străin – ascundea, în spatele schimbărilor unei vieți de rătăcire aventuroasă și de ascundere permanentă, identitatea secretă – la drept vorbind *de nemărturisit*, absolut de nemărturisit – a cuiva care a atins foarte devreme stadiul suprem a impersonalității divinizante, total transparentă față de lucrarea Sfântului Duh, care a găsit definitiv azil în sânul Sfintei Treimi. "Vorba lui îi țâșnea din inima unei liniști care participa la taina veacului ce va să vie, a veacului de după veacuri, în timp ce cuvintele pe care le folosea semănau cu cele din veacul prezent, din propria noastră viață", se spunea despre el.

Or, așa cum era, Părintele Ioan cel Străin trebuia să fie drojdia ocultă a constituirii, ascensiunii și a scurtei înfloriri a viitorului "Grup de la Mănăstirea Antim", cel care, în cercurile sale interne, purta numele secret de "Rugul Aprins". Asta deoarece se știe că doctrina ortodoxă a începuturilor considera "Rugul Aprins" drept imagine profetică ascunsă, ce aparținea teologiei Fecioarei Maria, care, la fel ca Rugul Aprins ce primea în el, neprihănit, nesfârșit, focul puternic al Dumnezeuului celui Viu, era și ea refugiul, în trupul ei omenesc, pământesc, Cuvântului Viu, fără ca trupul ei să fie distrus, *rubus arderet et non comburetur*.

"Căutați, înainte de toate, comuniunea cu cei în care își are lăcaș aceeași taină ca și în voi", propovăduia Isaac Sirul tovarășilor săi, Frații din Deșert, cunoscători intimi ale unor "secrete dumnezeiești". "Grupul de la Mănăstirea Antim", cu sediul în mănăstirea bucureșteană cu același nume, format din grupuri aproape egale de călugări de la Mănăstirea Antim și din unii intelectuali din înalta societate bucureșteană – profesori universitari, funcționari superiori, scriitori de renume, compozitori, arhitecți, medici cunșcuți – urmărea, sub conducerea discretă a lui Ioan cel Străin, un scop de sfințire totală, de "eliberare întru viață", îndrăznind să ia asupra lor cuvântul moștenit de la bătrânii Părinți din Deșert: "Cei care, doar în numele Domnului, vor putea să îndure totul, până la sfârșit și dincolo de el, vor fi preschimbați în puteri active, și vor primi aripi precum vulturii, își vor face lucrarea fără a cunoaște oboseala, și vor merge fără să simtă că foamea le va lua puterile, ridicându-se din ce în ce mai sus, iar Domnul li se va arăta pe muntele Sion în cea mai tainică înțelepciune a Sa și în viziunile ce se arată pe cele mai înalte culmi."

Prin simpla sa prezență, prin simplul fapt al strălucirii sale spirituale ascunse, "Grupul de la Mănăstirea Antim" considera că va putea influența, chiar schimba situația politico-istorică a României care se grăbea, atunci, să alunece sub înfricoșătoarea cuvertură de plumb a celor cincizeci de ani de comunism, care s-au abătut asupra ei atât de mortal. O extraordinară muncă spirituală și carismatică a fost făcută, între timp, de "Grupul de la Antim", ale cărui roade ultime se vor arăta, fără îndoială.

Și asta până în vara fatidică din 1958, când securitatea politică a regimului comunist aflat la putere avea să lovească, pentru a distruge dintr-o lovitură "Grupul de la Mănăstirea Antim": în decurs de trei zile, "Rugul Aprins" va fi destrămat, lichidat definitiv. Toți membrii lui vor fi arestați, chinuiți cu bestialitate, condamnați la ani lungi de închisoare – sau, așa ca Sandu Tudor, principal conducător al "Grupului Antim", executat la închisoarea Aiud, dispărut fără urmă – masacrați, aruncați în gropile comune. Holocaustul constituia încheierea necesară.

Circuitul de înaltă predestinare spirituală și mistică din "Grupul de la Mănăstirea Antim", figură exemplară a atâtor "cercuri spirituale ardente", nu putea în realitate să se închidă în el însuși altfel decât prin vărsare de sânge în comun, prin liturghia sângeroasă a martiriului întru Hristos, și prin Hristos. Așa s-a făcut, deci.

În afară de sursele ce rămân încă, din rațiuni destul de ușor de înțeles, ultra-secrete, partea cea mai importantă a informațiilor cu privire la parcursul spiritual sângeros al "Grupului de la Mănăstirea Antim" din București, al "Rugului Aprins", provine dintr-o carte publicată, la București, în 1996, la Editura Humanitas, de către părintele André Scrima, *Rugul Aprins*.

Or, persoana părintelui André Scrima ține, ea însăși, de un spațiu existențial cu semn și predestinare eshatologice.

Supraviețuind în chip miraculos holocaustului "Grupului de la Mănăstirea Antim", căruia, în vecinătatea imediată a Părintelui Ioan cel Străin, îi aparținuse în întregime, părintele André Scrima, după o importantă ședere în India, a fost numit reprezentant plenipotențiar al Patriarhului ecumenic de la Constantinopol, Athenagoras, pe lângă Vatican, și, ca atare, trebuise să îndeplinească un anume număr de misiuni decisive pentru mișcarea subterană de apropiere între Catolicism și Ortodoxie.

Dar oare nu trebuia ca prin însăși existența sa părintele André Scrima, martor supraviețuitor al "Grupului de la Mănăstirea Antim" și al holocaustului său final, să apară ca fiind el însuși creat pentru a face să reînvie imaginea tulburătoare a acestei căi de jertfelnicie, misterul totuși rămas întru totul întreg? Deoarece, trebuie să spunem, părintele André Scrima este un om al tainei, iar puterile lui, fără îndoială mai mari decât am putea crede, nu

se manifestă decât în umbră, parcursul său personal urmând să marcheze, din umbră, devenirea acestui veac plin de umbre indes-cifrabile pentru vecie.

Fulgens Corona

Desigur, revelațiile ce se referă la existența și la activitățile foarte speciale, din cadrul Ortodoxiei, ca și din Catolicism, a ceea ce numesc eu ”cercuri spirituale ardente”, ar putea cu siguranță să fie multiplicată, dacă asta s-ar dori; dar nu despre asta ne propunem să vorbim în prezenta lucrare. Este suficient ca ea să folosească simbolic pentru evocarea tuturor focarelor de înaltă reverberație a Credinței ce lucrează în secret peste tot în creștinătatea vie, ca o definiție consecventă a acestor ”cercuri spirituale ardente” să fie dată, așa cum tocmai s-a făcut, prin intermediul unui scurt istoric al ceea ce a fost, la București, sub teroarea comunistă, misteriosul ”Grup de la Mănăstirea Antim”, care a cunoscut sfârșitul însângerat pe care acum îl știm, și a cărui amintire licărește încă în întuneric.

Dar timpul e scurt, foarte scurt. Noile imperative strategice la ceasul ce se înnoiește și să grăbește să vină implică urgența unei arderi accelerate, susținute și intensificarea lucrării proprii a acestor ”cercuri spirituale ardente”, care reprezintă în prezent, ca și în trecut, partea supranaturală în mers a comunității secrete a celor ce trăiesc întru Hristos cel Înviat.

Deoarece, în momentul paroxistic final al dominației conspirative a întunericului – a ”Tainei Fărădelegii” despre care vorbește Sfântul Pavel în a doua sa epistolă către tesaloniceni – asupra istoriei lumii la sfârșitul ei și asupra totalității supuse a conștiințelor umane pe calea ireversibilei alienări, opera ascunsă a arhipelagului *revivifiant* al ”cercurilor spirituale ardente” este cea care constituie ultima baricadă vie, ultimul aparat de rezistență în fața manevrelor fundamentale ale subversiunii neființei pe care să pună mâna pe puterea totală, să devină capabilă să se ridice în fața lumii Anti-Biserica sa și Anti-Imperiul său infernal.

Astfel, știm perfect ce ne rămâne de făcut pentru ca ultimele planuri ale puterii întunericului să sfârșescă prin a fi dejucate, iar

ceea ce trebuie să facem, vom face. Doctrina și strategiile secrete ale acțiunii noastre de moment, ale acțiunii noastre viitoare, ne-au fost dezvăluite și ne vom ține de ele până la sfârșit.

La fel cum istoria este o unealtă vizibilă a supraistoriei, adică istoria de dincolo de istorie, și la fel cum vizibilul este mijlocul de afirmare a invizibilului, misterul întrupării trebuie să ne apară ca acel ceva prin care ni se oferă toată puterea în acțiune a Logosului necreat: este *Regnum Sanctum*, Imperiul Final al creștinătății istoric stabilit, care controlează ceea ce în ultimă instanță se ridică pentru a se opune Anti-Bisericii și Anti-Imperiului, în care se adună și își găsesc adăpost puterile regresive ale negației și ale haosului.

Oare acum lucrurile nu au devenit pentru noi destul de clare în ansamblul lor, pentru ca plecând de la această claritate să putem dezvălui direcția viitoarelor noastre demersuri imperiale revoluționare, a viitoarelor noastre angajamente de ruptură totală și de reîncepere totală?

Instituirea Imperiul Sfârșitului presupune, de asemenea, reînnoirea abisală a Bisericii, venirea Bisericii Sfârșitului, în interiorul căreia nu vor porunci decât cei ce se află cel mai sus pe spirala profetică a Sfântului Duh în desfășurare, adică cei "deja mântuiți", menirea cărora este să-și asume mântuirea și eliberarea celor ce "încă nu sunt mântuiți". În acțiunea mântuitoare a Bisericii și a Tainelor, propriul său nucleu secret, "cercurile spirituale ardente", poartă astăzi bătălia decisivă pentru stabilirea noilor sale ierarhii vii, a noii ontologii active ale propriei sale identități viitoare, în veac și dincolo de veac. Supremul eroism al Credinței rezidă în curajul eroic al auto-reînnoirii.

Astfel, deci, – cum s-a și spus deja la începutul acestui studiu – cele două părți ale liniei actuale de separație dintre Biserici, sarcina de a le conforma, de a le perfecta și în final de a le declara deschis unitatea care trebuie regăsită – unitatea regăsită – a Bisericilor din Vestul și din Estul Europei, revine chiar "cercurilor lor spirituale ardente", pentru ca acea comunitate anterioară celor două Biserici – ortodoxă și catolică – astfel reconstituită, să poată servi drept fundament viu pentru *Regnum Sanctum*, pentru "Imperiul Eurasianic al Sfârșitului", de unde rezultă că sarcina revoluționară supremă a "marilor vremuri de revin" nu este alta decât cea care incumbă

în mod funciar lucrării ”cercurilor spirituale ardente”, angajate de mult timp în prima linie, care nu au urmărit dintotdeauna decât un singur scop, acela de a pregăti integrarea, întru Cea de-a Doua Venire, a lumii de aici cu lumea de dincolo, ”coborârea Ierusalimului Ceresc”. Un scop esențialmente apocaliptic.

În orice caz, ceea ce, pornind de la concluziile mai mult decât avansate la care am ajuns noi în această cercetare, apare de acum înainte ca lucru absolut sigur faptul că orizontul general a tot ceea ce va să vină și va veni, a tot ceea ce îndrăznim să așteptăm și să invocăm, a ceea ce încercăm chiar să *provocăm*, nu va mai fi, începând de acum, decât un orizont apocaliptic, chiar orizontul însuși al Apocalipsei. Într-un fel sau altul, ”aici ne aflăm”.

Marile linii de convergență, marile orientări strategice ale luptei care se anunță vor fi comune cu cele ale ”cercurilor spirituale ardente” în ansamblul lor, vor fi, deci, pentru apropiatele vremuri ce vor veni, exclusiv de ordin apocaliptic.

Or, personajul central al Apocalipsei este, conform Apocalipsei canonice a Sfântului Ioan, Maria: ”Un semn măreț apără în ceruri, o Femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o coroană de douăsprezece stele pe cap; este însărcinată și strigă de durere în chinurile facerii Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga, chinuindu-se și muncindu-se să nască” (Apocalipsa 12:1-2). De unde, de asemenea, misterioasa deviză apocaliptică a lui Ioan Paul II, *de labore solis*.

Centrul de gravitație al marilor lucrări spirituale de avangardă ce revin ”cercurilor spirituale ardente” va trebui, deci, să fie deplasat înspre persoana divină a Mariei. Orice lucrare se va face asupra Mariei, în Maria, pentru Maria și cu Maria.

”Cercurile spirituale ardente” vor avea, astfel, misiunea primordială de a combate chiar din interiorul Bisericii – al Bisericilor ortodoxă și catolică și apoi, din interiorul Bisericii reîmpăcate și reunite în cadrul aceleiași identități supraistorice finale – pentru ca proclamarea dogmei Încoronării Mariei Suverane să poată avea loc în cel mai scurt timp posibil, iar prin aceasta, lucrul cel mai semnificativ, cu tot ce implică asta la nivelul de reînnoire teologică și

dogmatică, chiar la nivelul Sfințelor Taine, al Bisericii Sfârșitului, o reînnoire cu adevărat abisală. Dar oare nu s-a spus, chiar de Maria, că *nondum erant abyssi et ego concepta eram*?

Or, urmând anumite profetii ale Sântului Maximilian Kolbe, oare nu tot pe figura fulgurantă a Mariei – *Fulgens Corona* a marelui Pius XII – se va face, în cele din urmă, întoarcerea catolică și imperială a Indiei și Japoniei în interiorul ”Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului”, în interiorul aceluia *Regnum Sanctum*?

Deoarece, așa cum a spus Moeller van den Bruck, ”nu există decât un singur Imperiu, după cum nu există decât o singură Biserică”.

Cauza pentru care luptăm este înscrisă în înaltul cerurilor.

SUNTEM BISERICA SFÂRȘITULUI

Când, în sânul Ființei, Dumnezeu se manifestă prin Cuvântul viu, fuzionând în creuzetul inimii acelor ființe care au acceptat radicalitatea probei ultime care le conduce de la cheneză la dumnezeire. El se suspendă, într-un gest de Dragoste, în suflul celui care îl primește, pentru ca Inefabilul să se coloreze în Vocea celui iubit și să Îi dea carnea care lipsește patimii sale de încorporare. Cuvântul, veșnic plin de dragoste, este devorat de patima sa de a îmbrățișa ființele – mai ales oamenii în care El se reflectă – și se regăsește, regăsindu-ne, mai mult pe El Însuși decât El Singur, după Sărutul de Foc.

Marikka Devoucoux

Istoria ca mariologie de luptă

Angajat, de la începuturi, să se dezvolte prin misterul însuși al Imaculatei Concepțiuni, venirea ontologică a supranaturalului marial în istoria lumii ar trebui să ducă, urmând planurile insondabile ale Divinei Providențe, la taina Înălțării Maicii Domnului, definită dogmatic și stabilită de Sfântul Papa Pius XII, la Roma, la 1 noiembrie 1950, toată aventura Întrupării și a procesiunii hristologice în istorie se desfășoară între cele două timpuri misterioase ale Imaculatei Concepțiuni și ale Înălțării Maicii Domnului, vremuri de cotitură. Iar urma înflăcărată a hristologiei în istorie sau mai degrabă al istoriei ca hristologie în desfășurare va dezvălui în continuare, într-un mod deopotrivă viu și neîntrerupt,

fața strălucitoare a Bisericii și înfricoșătoarea sa taină a dragostei, iar Maria este Biserica, pentru că Maria este cea care a fost dorită, voită ca Soție a Domnului pentru care Maria – și în special Inima Neprihănită a Mariei – este oglindă a dedublării nupțiale pline de dragoste care face din Maria, de asemenea, și Împărăteasă Încoronată, alături de Dumnezeu, de tot ceea ce a fost și va fi, pe vecie.

Isus Hristos, în care Dragostea și Mila se identifică, într-un fel de necuprins, și în special în taina imperială a Inimii sale Sacre, Aprinse, cu *Incendium Amoris*, apare astfel ca Împărat în eternitatea celui *Regnum Sanctum*, în care vizibilul și invizibilul, istoria și veșnicia în mod egal hristologice sunt chemate să se identifice fără încetare și să se dezvăluie în actul însuși al căsătoriei lor apocaliptice, atunci când va veni ceasul.

Cu toate acestea, nu s-a spus oare că: ”Iar despre ziua aceea și ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Marcu 13:32)

Totul este pentru noi suflare reținută, așteptare extatică, istoria noastră nu este mai mult decât o istorie suspendată de așteptarea secretă a desăvârșirii sale întru cea de-a Doua Venire.

Noi, ceilalți, trebuie într-adevăr să susținem că istoria lumii și a oamenilor – a umanității – a încetat a mai fi o istorie de care ne putem da seama obiectiv: totul este aici în întregime schimbat pornind de la intervenția directă a divinului în ea, în devenirea ei, și plecând de la cucerirea ei de către divinitate în termenii misterului Întrupării Cuvântului, iar *verbum caro factum est*. Eveniment care a făcut ca totul – și istoria în primul rând – să devină hristologie în însuși principiul ei și să urmeze dezvoltările vizibile și invizibile ale acestui principiu de acum înainte în acțiune.

Astfel, considerată doar în orizontul marial al celor mai secrete dezvoltări viitoare ale sale, odată cu proclamarea dogmei Înălțării Maicii Domnului istoria va înceta a mai fi, deci, istorie, pentru a deveni, în ea însăși, în devenirea ei cea mai intimă, post-istoria, timp deopotrivă acoperit, suveran și sacru, a cărui unică deschidere se va îndrepta de acum înainte către sfârșitul istoriei și încheierea sa apocaliptică, adică cea de-a Doua Venire a celui Înviat, Singurul nostru Mântuitor.

Or, ce anume va trebui să fie – și este deja – această încheiere apocaliptică finală a istoriei sau chiar deja post-istoria Înălțării Maicii Domnului, supusă Mariei, nimeni, din câte mi se pare, nu a putut încă spune cu atâta putere vie ca Sfântul nostru Papă Pius XII în a sa fulgurantă alocuțiune la Roma din dimineața Paștelui din 1957. Își vor croi propriul drum, în noi înșine și în lumea de astăzi, aceste scurte citate profetice, aceste invocații încărcate de o putere deopotrivă redutabilă și directă:

”Trebuie să ridicăm piatra de mormânt cu care s-a dorit să fie închise în sicriu adevărul și binele; trebuie să Îl readucem la viață pe Iisus; o adevărată Înviere, care să nu mai admită defel dominația morții: *Chiar a înviat Domnul?*” (Lc 24:2-3). ”Asupra-I moartea nu mai are stăpânire” (Rom.6:9).

”Vino, Domnul nostru Iisus!”

”Umanitatea nu are forța de a da la o parte obstacolul pe care ea însăși l-a creat căutând să împiedice întoarcerea Ta. Trimite Îngerul Tău, o, Doamne, și fă ca noaptea să devină plină de lumină precum ziua “. “Câte inimi, o, Doamne, te așteaptă! Câte suflete ard pentru a grăbi ziua în care Tu singur vei trăi și vei domni în inimile noastre!”. “Vino, Domnul nostru Iisus!” “Sunt semne că Întoarcerea Ta nu mai e departe!”

Devenind sălașul credinței noastre vizionare, așa cum suntem în prezent, în orizontul marial al istoriei, suntem deja, și vom fi până la sfârșit, în vremurile de după istorie, ale istoriei de după istoria ce va ajunge la sfârșitul ei, vremuri ale Împărăției Cosmice a Mariei, în care Maria este chemată să își poarte în chip tainic lupta, marea sa luptă finală împotriva Tainei Fărădelegii, luptă ale cărei secrete interne apar în transparența lor în capitolele XII și XIII din Apocalipsa după Sfântul Ion.

”Și-un mare semn s-a arătat în cer: o Femeie înveșmântată cu soarele; și sub picioarele ei, luna; și pe capul său o cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată; și striga chinunu-se și muncindu-se să nască. Și-un alt semn s-a arătat în cer: Iată un Balaur mare, roșu ca focul...”.

(Apocalipsa 12:1-3).

Spațiul propriu al actualității noastre istorice viitoare se va arăta astfel ca fiind însuși spațiul intern al istoriei mariale de dincolo de istorie, temporalitatea și spațiul istoric de după Înălțare fiind menite să poarte însemnele deopotrivă îndoliate și aprinse ale plecării întru adormire a Maicii Domnului din însăși istoria noastră, a Mariei care în același timp este însărcinată să poarte în chip tainic, din invizibil, bătăliile fondatoare deopotrivă ale propriei noastre acțiuni prezente, ale liniei ce duce către apocalipsa istoriei de după istorie și, de asemenea, a ceea ce va veni pentru noi odată cu ultima încheiere hristologică a acesteia, adică odată cu cea de-a Doua Venire a Mântuitorului.

Totul este astfel dinainte suspendat de succesiunea etapelor, a evenimentelor și a bătăliilor cosmice ale Mariei în invizibil. Totul este de acum înainte hotărât, definit de mersul însuși al bătăliei noastre mariale în dimensiunea vizibilă, unde, ”pentru o anumită perioadă”, Maria nu va mai fi susținută decât de Arhanghelul Mihail: sarcina absolut fundamentală a propriei noastre conștiințe teologice ce iluminează, din interior, această nouă metaistoricitate marială activă, metaistoricitate de dimensiuni deopotrivă cosmice și imediate, istoric combatante, apare astfel ca fiind cea de încadrare și de elucidare dogmatică, de definire dogmatică definitivă făcută, la Roma, a acestei noi identități combatante a Mariei. Definiție dogmatică romană care este singura în stare să stabilească noile câmpuri de realitate, de tensiune proprie, și să facă, astfel, ca aceasta din urmă să ajungă să fie formulată în termeni de conștiință, pentru a deveni ființa însăși a noii noastre conștiințe teologice – teologale - și cosmice, a noastră, dar și a istoriei – a noii istoricități mariale în acțiune – pe măsură ce aceasta din urmă va fi chemată a se împlini urmând planurile încă ascunse ale Divinei Proviđențe.

Deoarece scopul nostru, am înțeles asta, nu este altul decât de supunere irevocabilă a societății civile și a oricărei puteri istorice sau transcendente față de Inima Neprihănită a Mariei, astfel încât această supunere revoluționară ar putea foarte bine să fie concepută, astăzi chiar, și proclamată deschis, de credința vizionară a unei Irene Pivetti și a celor care se țin aproape de ea în lumina regăsită a vechii *Fede Santa*.

Dogma Încoronării Cosmice a Mariei

Acestea sunt, deci, rațiunile de a fi abisale, providențiale, direct divine, ale suveranității imperiale, cosmice și de supremă dragoste ale Mariei, suveranitate dogmatică, a cărei conștiință ne este procurată în mod teologal și, de asemenea, înzestrată ontologic de noua dogmă catolică viitoare, pe care o vom face să vină, dogma Încoronării Cosmice a Mariei.

Dogmă, de asemenea, a Încoronării Nupțiale. Dogmă a Încoronării cosmice a Mariei, al cărei accent grav va fi pus în mod dialectic pe identitatea ei nupțială, nu pe Naștere, pe identitatea sa maternală în calitate de Mamă a Mântuitorului, ci pe Maria în calitate de Soție a Tatălui Unic, sau Sfântă Sofie înfățișată cu dragoste Sfântului Duh. Și, ca atare, de Suverană Stăpână a întregului univers, a conștiințelor și ființelor ce lucrează nupțial în interiorul Misterului Milei, mister ce hrănește totalitatea ființei și a conștiinței divine și pline de dragoste față de ființă. Totalitate ontologică ce întreține, ca Dragoste Vie, veșnicia arzătoare a aceluia *Incendium Amoris* și care îl va spori chiar din centrul său, din Inima Neprihănită a Mariei, într-o exacerbare ce se exaltă din ea însăși, în ea însăși, pe o spirală a infinitului. Spirala Unicei Dorințe.

Astfel punându-se, la 1 noiembrie 1954, bazele sărbătorii liturgice romane a Suveranității Mariei, Sântul Papă Pius XII amintea cu tărie de termenii din enciclica sa *Ad Caeli Reginam*, din 11 octombrie același an, și o saluta pe Maria ca "Regină și Stăpână a cerurilor și pământului", ca "Regină și Doamnă a Noastră". Și voi arăta, de asemenea, că denumirile materiale folosite, în această privință atât de deosebită, de către Sfântul Papă Pius XII, adică "Suverană a întregului Univers", "Stăpână a cerurilor și pământului", "Regină și Doamnă a Noastră" nu făceau decât să reia titulatura însăși ce se folosea, cu referire la Maria, în cadrul organizațiilor inițiatice ultra-secrete ale mișcării sofianice, supraistorice și supratemporale, mobilizate de *Fede Santa* sau de *Fedeli d'Amore*, de la care marele Dante Alighieri primise sarcina de a le exprima "în exterior" învățătura foarte puțin cunoscută, de a le perpetua focurile spirituale prin vehiculul creației poetice cifrate, creația sa și a alor săi.

Pe de altă parte, nu sunt singurul care poate – sau trebuie – să dea mărturie în această privință, în ultimele luni ale vieții sfântul Papă Pius XII presimțea imperios, în termenii unei inspirații interioare vii și sigure, de neocolit, că Biserica avea să fie curând invitată să pătrundă în vremuri – în Marile Vremuri – ale Reînnoirii Finale, în vremurile cosmice a ceea ce tradiția secretă – inițiatică – romană – mă refer la înalta tradiție inițiatică ocultă a *Roma Aeterna* – numise deja ”Marea Vară”.

”Iarna, întunecata iarnă a trecut deja, *Ian hiems transit*” (Cant., II, 11), striga Sfântul Papă Pius XII la 19 martie 1958. Și, adăuga, chiar în aceeași zi și cu aceleași cuvinte ale Sfântului Matei Apostolul, *Prope est Aestas, Vara e Aproape, Marea Vară*” (Mat., XXIV, 32).

Și de asemenea, tot în acea zi:

”O mare Chemare la Reînnoire cutreieră lumea: vreți să o ascultați? Vreți să faceți din ea chemarea voastră?”

Cuprins ca de revelația unei inspirații fulgerătoare, Pius XII nu a omis să afirme, atunci, că această Reînnoire ar trebui să fie înțeleasă ca o Trezire. Și mai mult, că ”totul, în lume, înseamnă Trezire”, moment paroxistic ultim al viziunii istoriei și a lumii considerate ca unitate de resurrecție, ontologic fondat și făcut viu de însuși cel Înviat în dubla sa identitate euharistică și viitoare, așteptarea celei de-a Doua Veniri constituind același secret - și taina de mântuire, dătătoare de viață, mereu fondatoare – al ingerinței acelei *Fede Santa* în istoria actuală și finală – în istoria cronologică – a lumii. O lume, ale cărei aparențe, oricare ar fi ele, ascund deja un foc devastator, de nestins, focul însuși al Trezirii. ”Foc am venit s-arunc pe pământ, și cât aș vrea să fie acum ajuns” (Luca, XII, 49).

Or, mi se pare evident că această imensă Reînnoire interioară a catolicității și a lumii ce merge odată cu catolicitatea, Reînnoire presimțită și anunțată de Sfântul Papă Pius XII, se va referi înainte de toate la faptul actualei intrări a istoriei în vremurile ”istoriei de după istorie”, în care se exercită de acum înainte puterea mântuitoare a Mariei, a Mariei angajate în bătăliile sale din timpurile apocaliptice ale sfârșitului, și că această Reînnoire va fi, de asemenea, rezultatul propriei noastre treziri, a conștiinței schimbării finale de

jurisdicție cosmică, care manifestă suveranitatea invizibilă a Mariei ”în ceruri și pe pământ”, care este schimbarea, al cărei mers, ale cărei structuri strategice și al cărei elan revoluționar necondiționat ne revine nouă a le governa în lume.

O suveranitate înainte de toate combatantă, o suveranitate eroică și plină de dragoste, deoarece lacrimile Mariei sunt lacrimile de avangardă ale Dragostei și ale Milei, care primește de la Dragoste, tumultuos, limpedele preaplin.

Sub suveranitatea eroică și de dragoste a Mariei, tot ce era Dezbinat, ontologic fondat – sau anihilat - de dezbinare, și doar de dezbinare, va fi reunit din nou prin dragoste, *sicut erant in principium*. Anotimpul cosmic al Dezbinării va fi înlocuit în mod revoluționar de marele anotimp cosmic al Reunirii sub egida incendiară a oglinzii Inimii Neprihănite a Mariei și a noilor sale protecții speciale, mult mai ascunse dar și mult mai active decât cele vechi. Deoarece așa este legea reînnoirii Dragostei, mereu mai sus, mereu mai arzătoare. Mereu mai aproape de Inima Neprihănită a Mariei, mereu mai ascunsă pe spirala în urcare a veșnicei sale feciorii, tot mai mult exacerbate nupțial de focurile Dorinței Unice.

Sfârșitul comunismului și reunificarea Marelui Continent

Pe de altă parte, va trebui să ne întrebăm în ce fel și la ce profunzime ontologică se vor repercuta, la nivelul ”marii istorii” occidentale și planetare în curs, aceste imense schimbări spirituale de semn marial, anunțate de figura vizionară a Reînnoirii, care a ars atât de intens sfârșitul de viață al Sfântului Papă Pius XII? Istoria ajunsă la capătul unui ciclu ultim dintre ciclurile din ce în ce mai crepusculare, al cărui martori immobili s-a vrut ca noi înșine să fim aleși, dinainte, martori dincolo de așteptare, dar martori înarmați, noi înșine – așa cum ar fi spus fără îndoială un Miguel Serrano – jertfiți aici, prin însăși mărturia noastră, în care sacrificiul fondator trebuia să se facă și s-a și făcut, în totalitate. Martori înarmați și în același timp considerați în mod tragic pe deplin responsabili de tot ceea ce s-a făcut, de tot ceea ce nu s-a făcut

și mai ales, de tot ceea ce se va face la sfârșit, în mod definitiv *in aeternum*. A fi înarmat, nu înseamnă oare a fi, pentru totdeauna, în centru, în centrul absolut?

Și tot ce, în prezent, va trebui să se facă, se va face sub semnul reintegrării finale a ciclului, al cărui mers istoric de-a lungul timpului a fost constituit, afirmat înainte prin chiar dezintegrarea propriei sale unități virginală de la origini: Neprihănitei Zămisliri de la origini îi va răspunde, odată ce ciclul actual va fi într-un totol revolut, și aceasta e pe cale să se întâmple, Neprihănitei Zămislire a Sfârșitului.

Astfel, Fecioara de la Sfârșit va fi aceeași ca Fecioara de la Începuturi, Fecioara Dezintegrării va fi aceeași cu Fecioara Reintegrării, Fecioara Distrugerii - aceeași ca Fecioara Mântuirii, aceeași ca Fecioara Eliberării Finale, deoarece *Una est Columba Mea*.

Cu toate acestea, întrucât lumea superioară, invizibilă, lumea principiilor și schimbărilor nupțiale din sfera divinului se reflectă în lumea vizibilă, în lumea fenomenală a evenimentelor și a istoriei în derulare, venirea unei noi dispoziții apocaliptice mariale în ceruri nu are cum să nu se traducă, pe pământ, în istoria vizibilă, printr-o mișcare analoagă de întoarcere virginală la unitatea originară în sânul a ceea ce astăzi se află în stare de dezbinare – de dezunire – proprie, specifică sfârșitului de ciclu, și cu atât mai mult sfârșiturilor unui ansamblu final al sfârșiturilor de ciclu.

Astfel, odată cu prăbușirea miraculoasă, providențială, a comunismului și întoarcerea Rusiei și a Europei de Est aflate sub dominație comunistă în sânul lumii occidentale, europene, unitatea originară, unitatea spirituală, istorică, unitate a unei noi conștiințe geopolitice aplicate și a unei noi conștiințe istorice a spațiului marelui continent eurasiatic se va regăsi, pentru prima oară după douăsprezece milenii sau mai mult, din nou reconstituită, sau gata de a fi reconstituită, în mod revoluționar. Ca la începuturile ei, unitatea originară se reconstituie, este pe cale a se reface în Maria, Fecioară a Începuturilor, *nondum orant abyssi et ego concepta eram*.

La originile anterioare ale marelui ciclu cosmic astăzi deja aproape revolut, un singur sânge sacru, o singură rasă polară și solară, *surya vamça*, o singură conștiință a predestinării suprauma-

ne, providențiale a acesteia, divină, o singură religie vie și activă, o singură istorie deschisă, îndreptată eroic și tragic înspre înainte; la sfârșitul acestui ciclu și dincolo de acest sfârșit, unitatea originilor anterioare a ceea ce am fost noi, a ceea ce ontologic suntem, în partea ocultă, abisală, păstrată azi dincolo de memorie și disimulată de ea, a identității noastre cosmice imuabile, dar crucifitoare și crucificată, trasă pe roată, va fi din nou ca înainte, reconstituită, promisă misterului aprins al înălțării finale, presimțită ca veșnică.

Noua conștiință geopolitică revoluționară care este acum cea a unității imperiale viitoare a Marelui Continent Eurasiatic și a ceea ce unii numesc, deja, Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului, nu face astfel decât să traducă la un nivel istoric și politic imediat, direct, conștiința transcendentală cea mai profundă de acoperire finală a unității anterioare, a unității originare a lumii și a conștiinței occidentale a lumii și a istoriei.

Orice conștiință a împlinirii finale a lumii și a istoriei lumii merge, duce, și ajunge la Occidentul împlinit al conștiinței și prin aceasta, la conștiința occidentală a sfârșitului, a întregului sfârșit: conștiința absolută nu este decât Occidentul absolut al conștiinței împlinite prin ultima sa nuntă cu sine însăși, prin înălțarea sa asumțională și prin încoronarea sa secretă ca joncțiune întru dragoste cu taina marială supremă, cu a sa *Fulgens Corona*.

Astăzi Europa de Vest, Europa de Est și toate Rusiile sunt din nou una. Iar această nouă unitate geopolitică fondatoare europeană se identifică, de asemenea, în sânul noii conștiințe eurasiatice finale a istoriei care este deja a noastră, cu spațialitatea nord-asiatică a celei Mari Siberii și, de asemenea, cu India și Japonia, dar și cu ținuturile sfinte din Asia Centrală polarizate de fortăreața internă tibetană. Astfel se va verifica vechea și foarte secreta viziune eurasiatică continentală a Împăratului Nicolai II al Rusiei, supranumit în mod profetic de către Împăratul Wilhelm II al Germaniei, care știa mult mai multe lucruri decât s-au știut despre el, "Împăratul Pacificului". De la Atlantic la Pacific, din nou și în sfârșit, o singură și aceeași unitate imperială vie, polară, strălucitoare. În prezent știm, Vremurile cele Mari revin, și Marea Vară de asemenea.

Nu există un Nou Imperiu fără o religie reînnoită

Ceea ce, totuși, fondează noua ordine imperială în istorie, este ivirea prealabilă a unei noi religii, a unei noi ascensiuni a sacrului ce își preia temeliiile vii, întrupându-se în devenirea însăși a istoriei astfel reîncepute: Imperiul, *Imperium Novum*, înseamnă de fiecare dată o nouă religie ce se naște sau se reînnoiește din adâncurile ei ultime, religiei care va cere venirea lui, acea *Religio Novissima*. Iar noua venire a ființei implicate prin această nouă nativitate și prin tainica sa imaculată concepțiune va fi mereu purtătoare a unor semne ce inspiră *Religio Novissima*, care, prin chiar acest fapt, devine de fiecare dată și purtătoarea de semne decisive ale acestui *Imperium Novum*.

Astăzi ascensiunea unei noi conștiințe geopolitice imperiale de destin, de dimensiuni continentale și eurasiatice, trebuie să ne apară înainte de toate ca un semn al foarte secretei nativități religioase în desfășurare, al sosirii, încă implicate doar, a unei noi stări religioase și spirituale a lumii și a istoriei, recaptate de suflul abisal al sacrului, și exact aceasta a întrevăzut Sfântul Papă Pius XII, atât de profetic, sub chipul acestei Reînnoiri, al acestei Treziri, a cărei irezistibilă iminență mântuitoare o anunță, și pe care noi am identificat-o ca fiind fapt al vremurilor apocaliptice, la care cheamă regalitatea ontologică și cosmică finală a Mariei. "Regina și Stăpâna Noastră." (Pius XII).

Pentru noi, ceilalți, cei ai Trezirii presimțite de Pius XII, proclamarea romană a dogmei Încoronării Cosmice a Mariei va constitui fundațiile ascunse, abisale, ale viitorului mare Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului.

Eșecul Romei în Europa de Vest

Durata de realizare a planurilor Divine Providențe nu se înscrie în timp, în timpurile imediate ale așteptării umane, în timpurile profane și iluzorii, ci în temporalitatea de nepătruns a Sfântului Duh, ce se derulează urmând spirala ascensiunii sale fără sfârșit, pe care o animă doar Dorința Unică: lucru pe care marele

pontificat profetic al Sfântului Papă Pius XII îl lăsase să se presimtă, îl făcuse să se întrevadă, plecând de la fundamentele dogmatice deopotrivă noi și absolut decisive, pe care și le-a dat în îndeplinirea misiunii sale, pontificatul revoluționar al marelui nostru Ioan Paul II fiind menit să o realizeze în istorie, impunând redevabilă sa venire de fapt, la cotitura arzătoare a celor două milenii, dintre care unul nu este încă întru totul îbcheiat, iar celălalt încă nu a început, cotitură ce apare, în același timp, ca linie de destrămare interioară și de afirmare exterioară a propriei noastre generații. O generație tragică, cum a fost. Pentru că știm acum, al Treilea Mileniu va fi al acelui *Regnum Dei*, iar noi suntem cei cărora ne revine să-i asigurăm în mod revoluționar sosirea, cu armele în mână.

Ioan Paul II, care și-a luat ca deviză pontificală strigătul de raliere și de slujire marială *Totus Tuum*, a început prin a reuși ceva de neconceput, desfăcând conjurația planetară și dominațiile subversive ale comunismului prin mijloace de ordin exclusiv supranatural, spiritual și mistic. Într-adevăr, doar reușind să consacre – în ciuda încăpățănării diversioniste și criminale a celei mai mari părți a episcopatului catolic mondial aflat sub influență masonică și marxistă, ce se opune cu înverșunare voinței mariale de la Fati-ma și imperialismului cosmic al Inimii Neprihănite a Mariei – să sfințească, spun eu, printr-un fel de lovitură de forță voalată, Rusia cu Inima Neprihănită a Mariei, Ioan Paul II a reușit în mod miraculos să reducă comunismul la destrămarea sa din interior, "ca prin el însuși", în Rusia și în toată Europa de Est aflată sub dominație sovietică.

Și dimpotrivă, atunci când, la sfârșitul anilor 1980, Ioan Paul II încercase să transfere și asupra Europei de Vest ceea ce îi reușise așa bine în Europa de Est, rezistențele subversiunii episcopale și înfricoșătoarele zone de necroză instalate mai mult sau mai puțin clandestin pe însuși trupul poporului catolic occidental, rezistențe afirmate, ireductibile în fapt la tentativele de recuperare tradițională ale Bisericii Europei de Vest, aflate în mare cădere, au întrerupt brusc inițiativa pontificală în vederea "noii evanghelizări a Europei", au anihilat înainte de a se manifesta acțiunile contra-strategice ale Sinodului Continental Est-Vest. Aici, evident, proba de forță dintre Ioan Paul II și Anti-Biserica Întunericului ce acționează îm-

potriva sa și a alor săi chiar din interiorul Bisericii, trebuia să ducă la o înfrângere totală și semnificativă pentru pozițiile romane, care, de altfel, aproape că l-a costat viața (și încă, fie că s-a știut, fie că nu, de mai multe ori; așa cum mă simt personal îndatorat să arăt, mai încolo). De altfel, Ioan Paul II nu s-a resemnat să suspende proiectul său de ”nouă evanghelizare a Europei de Vest” decât în fața amenințării unei rupturi declarate de Biserica Europei de Vest sau mai curând de ale sale Conferințe Episcopale, acestea spunând – într-un mod prea puțin confidențial – că sunt deja dispuse să declare o stare de rebeliune, de nesupunere deschisă față de Suveranul Pontif, față de Roma.

Ar fi greu de imaginat o dezamăgire mai intolerabilă pentru un Suveran Pontif al Roma, precum aceea a refuzului ostentativ, deopotrivă încrâncenat și disprețuitor, opus, în anii aceia, de episcopatul așa-zis catolic roman din Biserica Europei de Vest – din ”lumea occidentală” – față de voința clar exprimată și definită de Ioan Paul II de a purcede la recuperarea tradițională a catolicității occidentale, devastată din interior de două secole de apostazie, dintre care un secol de infiltrări, de schimbări și sabotări marxiste, împinse în profunzimea ierarhiilor catolice devenite țintă prioritară pentru aparatele comuniste speciale aflate peste tot în Europa.

Cu toate acestea, să o spunem cu tărie, Ioan Paul II a știut perfect să accentueze lovitura, să întoarcă de îndată constatarea unei situații fundamentale negative pentru el, dându-i o altă direcție de abordare dialectică, un alt sens de angajament final, care se pune, de atunci înainte, dincolo de acceptarea de fapt a dezamăgirii suferite și asumate. Acceptare a unei înfrângerii care, integrată ca atare într-un alt proiect de acțiune, era dialectic integrată, pozitiv reasumată, pentru a deveni însuși punctul de sprijin al propriei depășiri prezente și viitoare, a recuperării sale, pe un plan mult mai extins, înțeleasă în limitele sale ultime.

Fiind în mod subversiv zădărnicit, deci, chiar de cei care ar fi trebuit să îi suporte cu eroism și imensă feroare încărcătura contra-strategică pe teren, proiectul astfel respins de recucerire catolică tradițională a Europei de Vest, ce răspundea întoarcerii Europei de Est la creștinismul combatant după prăbușirea providențială a comunismului și a și mai întunecatelor sale reazeme din umbră,

Ioan Paul II i-a suspendat provizoriu înfăptuirea, pentru ca, fără a mai întârzia și ca dintr-o mișcare, să înceapă trecerea către realizarea "marelui său proiect final", a super-proiectului său planetar, din care Roma și-a făcut în prezent polul metastrategic subteran deja în acțiune, adică super-proiectul de integrare – de așezare într-unu convergență – planetară, condus de Roma, a întregului front de spiritualitate umană actuală, și aceasta la orizontul transcendental al trecerii către Mileniul al Treilea.

Trecere către al treilea mileniu pe care va trebui să o considerăm, dinainte, ca pe o deschidere transcendentală către lume și către istorie prin chiar realizarea acestui super-proiect spiritual catolic roman, pe care îl vom numi, de acum înainte, cu denumirea convențională de Proiectul Mileniul Trei, și pe care, în ce o privește, Roma îl desemnează pentru moment ca Proiectul Sinai sau Proiectul Muntele Sinai.

Or, dacă este într-unu totul sigur că, pentru moment, Roma refuză net să ia o poziție, să facă o declarație completă sau în mod real revelatoare cu privire la miza finală a Proiectului Muntele Sinai, nu e mai puțin dovedit că, în același timp, zvonul se amplifică și crește cu insistență, venind, întotdeauna, de la Roma, care se străduiește să îi explice deja sensul general.

Acesta ar propune, deci, la orizontul de acum înainte foarte apropiat al celui de-al treilea mileniu, o reuniune fondatoare care să-și aibă primele întruniri pe Muntele Sinai, în Palestina, reuniune care să se refere, în principiu și înainte de toate, la actualele religii de origine avraamică în componentele lor majore, catolică, ortodoxă, iudaică și musulmană, la care s-ar adăuga, poate, budismul mahayanic, pentru a se realiza o convergență tradițională – chiar tradiționalistă – a marilor spiritualități care mobilizează omenirea la ceasul la care în mod profetic - sau într-unu mod implicit apocaliptic - se anunță schimbările imense pe care le știm, le presimțim, în destinul vizibil și invizibil al rasei umane.

Schimbări provenite de sus, ale căror ascensiune era prevăzută deja de mult timp, ascensiune în prezent imperativă, irezistibilă. Și despre care tocmai am vorbit îndelung chiar aici, în umbra măreții a Mariei.

Cele două stindarde: Tradiția față în față cu Anti-Tradiția

În fapt, este vorba de a purcede la adunarea finală a forțelor vii ale Tradiției, în sensul guenonian și etern al termenului, în fața planurilor de acaparare criminală și de dominare totală a lumii și a istoriei prezente și viitoare de către puterile deja în acțiune, deja aproape victorioase, ale Anti-Tradiției și ale Tainei Fărădelegii care îi urmează. Această confruntare previzibilă, iminentă, a Tradiției și Anti-Tradiției – acum jumătate de secol, Pius XII ajunsese să strige că conflictul dintre Hristos și Antihrist ia forme gigantice – va avea a decide cu privire la sensul ultim, la forma definitivă a raporturilor rasei umane cu propria sa devenire, cu destinațiile irevocabile ale acesteia din urmă: supraomul hristologic divinizat în linia tradițională, catolică și polară, a Tradiției sau sub-omul bestializat în linia infernală a Anti-Tradiției. Și regăsim, astfel, figura activă a meditației apocaliptice fundamentale a Sfântului Ignățiu de Loyola, de care ai noștri sunt atât de pasionați, figura meditației celor Două Stindarde.

Deja odată cu sfârșitul anunțat al ideologiilor, istoria – ”marea istorie” – intra sub jurisdicția providențială a teologiei active, istoria însăși devenind teologie odată cu nașterea, chiar în sânul ei, a mișcării din adâncimi care voia să dea teologiei – înțeleg prin aceasta, catolicismului – misiunile unui participant suprem în cursul final al istoriei, a cărei accelerare, în cursa sa către un fel de concluzie deopotrivă de neconceput, încă, dar și presimțită deja, dezvăluia, celor ce puteau să vadă, iminența de acum înaintea asigurată a ceea ce, în prezent, ne este cerut să facem în fața pericolului ce amenință mai mult decât viața, pericol ce se referă la condiția supranaturală a omenirii salvate de sacrificiul însângerat al Dumnezeuului Unic.

Astfel, urmând noua perspectivă metaistorică întredeschisă, astăzi, în fața noastră, de primele vestiri ale Proiectului Mileniului al Treilea, multe inițiative catolice dintr-un trecut destul de recent capătă o semnificație revelatoare, întreagă, imediat hotărâtoare, limpezindu-se din interior.

Să facem unele precizări. Mișcarea pentru o Lume mai Bună a lui Pius XII, care voise să facă din catolicismul deschis, mobilizat în avangarda istoriei, ca un alt Ordin Templier, o forță de luptă supranaturală împotriva frontului de ingerințe devastatoare ale Puterii Întunericului aflate în secret în prima linie la capătul războiului planetar din 1939-1945 și care deținea în puterea sa giganticul aparat criminal al maselor comuniste și al ierarhiilor lor de încadrare și de război clandestin; la fel ca extraordinarul corpus de învățături eshatologice – chiar apocaliptice – atât de înalt inspirate, pe care a știut să le mobilizeze și să le proclame, la ceasul cel mai întunecat – același Pius XII, pentru ca ele să consolideze, să înarmeze ceea ce el numea, atunci, taina apropiatei Reînnoiri interioare, resurecționale și cosmice a Bisericii, iar sosirea la termen a acestei tainice Treziri trebuia să își găsească în ea împlinirea supraistorică imediată, dar și Domnia sa; la fel cum, mai târziu, sub alte pontificate, profundele turbulențe precedau evenimentul vertiginos al Conciliului Vatican II – din nefericire, deturnat de la scopurile sale inițiale, supranaturale, și chiar de la însăși identitatea sa, de către forțele infernale în lucrarea negativă a Anti-Bisericii ce acționează chiar în sânul Bisericii – și precedau ceea ce Conciliul Vatican II ar fi putut fi, dacă s-ar fi putut salva din el ceea ce nu a reușit să fie. Toate aceste inițiative, și multe altele, mai bine ascunse, fără îndoială, au fost, iar astăzi suntem capabili să înțelegem acest lucru, și să îl înțelegem activ, tot atâtea tentative preliminare, tot atâtea abordări succesive ale lucrării tainice în continuu îndeplinite de Sfântul Duh în scopul de a face ca la sfârșit să apară, ca o culme, strălucitoare, figura apocaliptică a misiunii directe a Bisericii în istorie. Deoarece, în acest sfârșit deja aproape dincolo de orice sfârșit, Biserica va trebui să acționeze, să-și impună propria voință revoluționară și propriile sale revelații, propria dialectică a răsturnării totale, în sânul istoriei lumii ca atare, la capătul istoriei acestei lumi ca atare. Aici ne aflăm, ceasul a sosit.

Cu toate acestea, și din cauza tuturor acestor lucruri, o formidabilă muncă de supraveghere, de control spiritual și contra-strategică directă, permanentă, devine necesară mai mult ca niciodată, o chestiune de viață sau de moarte, o chestiune de viață veșnică sau de moarte veșnică, din partea forțelor vii, invitate să răspundă mobilizării necondiționare care cere, deja în prezent, o acțiune

tradiționalistă de dimensiuni planetare, direct metaistorice, precum cea a Proiectul Mileniul al Treilea. Și care atrage totul.

Deoarece, deja, o vastă structură de dezinformare se creează în prezent, își caută marca diversionistă și de cucerire accelerată în raport cu pozițiile pre-anunțate ale Proiectului Mileniul al Treilea.

Într-un mod destul de paradoxal, prima linie de atac în derulare împotriva Proiectului Mileniul al Treilea provine din anumite cercuri integriste – în sensul fundamentalist al termenului –, care lucrează folosind argumente, ”denunțuri” esențial fundamentaliste, ce pun în mișcare cercuri, organizații, instanțe de influență deschis fundamentaliste. Precum afirmația, ventilată prin intermediul anumitor oficine mai mult sau mai puțin specializate, și mai mult încă, dând curs unor valuri succesive de zvonuri orientate, conform căreia Proiectul Mileniul al Treilea ar fi folosit de Ioan Paul II în scopul de a reuși, clandestin, să purceadă la abdicarea finală, fără cale de întors, a catolicismului tradițional în apele negre ale unui ecumenism de neiertat, ce vizează se devieze de la buna cale, să dizolve depozitul catolic al Credinței noastre în vitriolul unui mondialism ce vine dintr-o manipulare masonică de sus, sau din altceva.

Prefăcându-se că nu înțeleg – sau orbiți cu adevărat de ceea ce îi orbește, îi manipulează fără rușine și fără milă, îi ”conduce la abator” – susținătorii acestei teze de dezinformare confundă sau se prefac a confunda o operațiune de aducere întru convergență a aspirațiilor metaistorice active ale forțelor spirituale în prezent active în lume – printre care și catolicismul – invitate, exact de catolicism, să facă front, împreună, unei provocări apocaliptice finale, Supremei Provocări a Puterii Întunericului, cu nu știu ce operațiune de supunere, sau cu nu știu ce proiect de alienare, de disoluție a catolicismului într-o stare de ecumenism larvar care, în orice fel ar fi, ar reprezenta lichidarea lui frauduloasă, de neiertat.

Acest amalgam este în esența lui criminal, și trebuie să fie tratat ca atare, fără cea mai mică complezență suscitată de pretențiile tradiționaliste ale colportorilor săi, mascați de nevoile ambigue ale cauzei lor, care, de altfel, ascund o altă cauză, mai obscură.

În ceea ce ne privește, lucrurile mi se par cum nu se poate mai clare. Urmând dialectica combatantă a celor Două Stindarde, Roma vrea să obțină prin intermediul Proiectului Mileniul al Trei-

lea – sau Proiectul Muntele Sinai –, trebuie să se realizeze, urgent, inventarul transcendent al celor care, la ceasul care vine, se vor găsi sub Stindardul Alb, stindardul Taberei Romei.

Identificările aceleiași Credințe

Desigur, Sfântul Duh, care este Dumnezeu, poate totul. Iar convergențe spirituale ce merg până la identificarea totală a anumitor instanțe religioase prezente, pentru ca la final ele să fie una, rămân mereu posibile, dar orice proces de identificare ce trebuie să meargă până la capăt nu putea reuni decât părți care erau deja reunite, dinainte, identice și în secret unite de misterul apartenenței lor pre-ontologice, ale căror dezbinări în veac nu erau comandate decât din exterior și pentru exterior, de către manevrele unor agenți secreți ai veacului și ai decăderii veacului care, în el însuși, nu este decât iluzie mincinoasă și neputincioasă, nu e nimic în raport cu adevărul ce sălășuiește în cei ce sălășuiesc în adevăr.

Astfel, Ortodoxia pentru care stă mărturie azi un om cu o statură extraordinară de providențială, Înalt Prea Sfințitul Ioan, Mitropolit de Sankt Petersburg și Ladoga, poate întâlni, și trebuie cu orice preț să întâlnească, fără întârziere, și să întâlnească în termeni de reunificare nupțială, de mare întoarcere, credința vie și activă a Romei actuale, sub conducerea lui Ioan Paul II. Și va fi, atunci, partea miraculoasei împliniri date, în plus, tainei profunde care, orice ar fi, rămâne imuabil la baza convergențelor deja în curs cu care este însărcinat Proiectul Mileniul al Treilea.

De acum înainte, așa cum vedem, doar la marginea prăpăstiei, și ce prăpastie, se întâlnesc încă cei ce păreau a fi pierduți, și doar la marginea prăpăstiei voi relua eu însumi, astăzi, aici, pentru a face din ele pâinea noastră spirituală, declarațiile Înalt Prea Sfințitului Ioan cu privire la lupta care ne este comună: ”Domnul ne-a hărăzit să devenim contemporani cu vremurile din urmă. Antihristul, ca posibilitate politică reală din epoca noastră, nu mai ridică nici un fel de dubiu”.

Iar ceea ce este adevărat pentru tradiționalismul ortodox, înțeleg prin asta partea spirituală intactă a acestuia sau mai degrabă neatinsă, încă ne-întunecată, ca în Grecia, în Serbia și în

alte părți, de infiltrările nocturne ale anti-catolicismului masonic, poate de asemenea să fie valabil și pentru alte instanțe în prezent încă în acțiune ale Tradiției Vii. Căci este ceasul bătăliei Tradiției împotriva frontului planetar al forțelor Anti-Tradiției exasperate, în invizibil, de conjurația Vărsătorului, front cărui i se integrează toți fundamentalistii purtători ai Scoarțelor Moarte, ei înșiși reduși la starea lui Kliphoth, indiferent de ce parte s-ar presupune că se află. Și aceasta cu atât mai mult cu cât marele val actual de fundamentalisme nu a fost suscitată, cu intenție, decât pentru a îi opune pe aceștia, la momentul potrivit, față de pozițiile Tradiției Vii. Or, în prezent, este în activare imediată acest moment care, între alte lucruri, reprezintă, de asemenea, pentru noi, ceilalți, teribila răzbunare finală a învățaturii lui René Guénon, refuzat, alungat, denigrat, exact de mizerabilii fundamentalisti catolici sau asimilați, care nu au fost niciodată decât imposturi în mod lugubru supuse, ca toți fundamentalistii, ororii negre a Literei Moarte.

În orice caz, acest veac de o depravare spirituală de neconceput, de înfricoșătoare și întunecate încercări pentru Credință, pentru Speranță și Iubire, va fi beneficiat și de carisma cu adevărat providențială, constituită de seria de trei Suverani Pontifi cu angajamente vizionare, eshatologice, Pius X, Pius XII și Ioan Paul II, fără îndoială, pe măsura însuși a marelui pericol care atârnă deasupra noastră, cei mai sfinți și cei mai înțelepți din toată istoria Bisericii.

Și se știe și că papa eshatologic și combatant, că papa militar care este Ioan Paul II și-a dat, dinainte, viața întru înalt sacrificiu ispășitor și fondator, pentru a se putea realiza, în intervalul prevăzut, și într-un mod perfect, Proiectul Mileniului al Treilea. Jurământ și sacrificiu care depind de noi pentru a fi acceptate în ceruri.

Jurământul lui Ioan Paul II

Ioan Paul II s-a pus cumva el însuși cheazășie, s-a oferit personal în holocaust pentru a se putea împlini Proiectul Mileniului al Treilea și pentru ca această împlinire să ajungă să o vadă cu ochii săi, după ce ne va fi condus înspre el însuși, prin întuneric, din bătălie în bătălie.

Și cu toate acestea, Ioan Paul II va ajunge oare să rămână, de neclintit, vigilent, în fruntea oștirilor credincioșilor săi timp de cei aproape douăsprezece ani pe care i-ar cere realizarea deplină a acestui program eshatologic final al Bisericii? Starea sa actuală de sănătate, atât de dur încercată de piedicile pe care le știm și cele pe care nu le știm, nici nu le bănuim – deoarece atentatul din Piața Sfântul Petru nu a fost până la urmă decât partea vizibilă a aisbergului – face ca lucrurile să pară dificil de abordat fără intervenția directă a atotputerii divine.

Până atunci, și pregătind anunțul deschiderii viitorului An Sfânt 2000 printr-o scriere apostolică intitulată *Tertium Millenium Adveniente*, text care ar trebui să constituie, de asemenea, "testamentul său spiritual", Ioan Paul II a lăsat în mai multe rânduri să transpară certitudinea, mistic inspirată de credința sa vizionară, dar și de confirmările venite din lumea de dincolo, cu privire la durata vieții sale personale ce i-a fost acordată din ceruri pentru a putea spera să ducă la bun sfârșit viziunea sa privind intrarea Bisericii în Mileniul al Treilea.

La 29 mai 1994, la ieșirea din spital, făcând o serie de mărturisiri profunde, Ioan Paul II declara, într-adevăr: "În aceste zile, am aflat lângă mine figura primatului Wyszynski, decedat acum treisprezece ani. La începutul pontificatului meu, îmi spusese *Dacă Domnul te-a chemat, trebuie să conduci Biserica înspre Mileniul al Treilea*. Înțeleg acum că aceasta este o calea suferinței."

Mai mult, mărturisiri romane, al căror fundament spiritual este dificil a fi pus sub semnul îndoielii, dau seamă, la fel, în aceste vremuri din urmă, și cu insistență, de o apariție extraordinară – fără îndoială marială – menită a-l face și mai puternic pe Ioan Paul II în asigurările sale cu privire la harul sigur ce i-a fost dat pentru ca Proiectul Mileniul al Treilea – Proiectul Muntele Sinai – să ajungă la bun sfârșit, și pentru ca viziunea sa imperială planetară să se împlinească în timpul prevăzut.

Dar oare nu Taina Credinței, dintre toate tainele hristologice în acțiune în istoria de astăzi și dincolo de aceasta, este încă pentru noi cea mai mare taină? Astfel, noile întreprinderi hristice și mariale, ale căror responsabilitate activă ne revine să ne-o asumăm, vor fi, toate, operante prin intermediul Tainei Credinței, înainte de toate. Ceea ce credem, se va întâmpla.

Noi suntem Biserica Sfârșitului

S-a spus deja, vaste regrupări politice și de noi forțe se pregătesc, în mod revoluționar, la nivel planetar, regrupări care se vor justifica din ce în ce mai mult prin profesii de credință de ordin religios.

Prin intermediul Proiectului Mileniul al Treilea, Roma se angajează să aranjeze, la cel mai înalt nivel al apropiierilor ce pot fi luate în considerare prin noile convergențe metaistorice în curs, ceea ce va fi propria sa tabără, tabăra Libertății Spiritului. O lumină mare se va face aici, însoțită, feciorelnică, lumina Mariei, chiar a celei care, proiectându-se pe fundalul roșu ca focul al cerurilor, va lupta și va face una cu pământul Entitatea Negativă, mantia de întuneric a Tainei Fărădelegii. Lumina Mariei va fi purtătoarea noii mântuiri imperiale a cerurilor și a lumii, și va ilumina din interior conștiința apocaliptică a alor noștri. Conștiințele noastre se vor schimba, și asta conform schimbărilor din Prea-Înalt. Chiar în interiorul Bisericii, alegerile și reuniunea activistă a celor care vor merge la mântuire și la luptele sale de eliberare spirituală finală sub stindardul alb al Mariei se vor face, de acum înainte, după criteriul apocaliptic al sfințeniei, al Credinței aprinse al celui care a știut dinainte să facă eroicul sacrificiul de sine.

Noi suntem Biserica Sfârșitului, Biserica aceluia *Regnum Mariae*. În temporalitatea proprie a istoriei de după sfârșitul istoriei, care este temporalitatea limpede și aprinsă a *Regnum Mariae*, vom fi chemați să trăim cu acel *Imperium* în veacul tuturor bătăliilor noastre de sfințenie viitoare, și împreună cu *Regnum Mariae*, dincolo de veac: nunta dintre Regat și Imperiu o vom trăi extatic, în noi înșine, deoarece orice mister de putere și de viață este un mister ce se referă la Regatul Intern, la Regatul Inimii Sacre Aprinse a lui Iisus, a cărei imagine, pe bună dreptate, Marguerite-Marie Alacoque ceruse să fie pusă pe Steagurile Franței, ea însăși fiind Regatul Interior.

Toate acestea fiind spuse, nu e mai puțin sigur că angajamentul politic, imediat și direct, în prezent asumat de noi, este important înainte de toate să fie analizat din perspectiva viziunii imperiale planetare a Proiectului Muntele Sinai. Deoarece există o politică a

veșniciei, ale cărei scopuri vizează instalarea Imperiului Sfârșitului, către care se îndreaptă în prezent, în umbră, istoria mondială în curs, sarcina noastră fiind exact cea de a veghea ca direcția pe care o va lua istoria acestei lumi la momentul de cotitură apocaliptic să fie cea a orizontului imperial eshatologic final, pe care ne-a fost dat în mod providențial să-l presimțim, să-l întrevădem înainte de toate. Știm către ce trebuie să mergem, decizia noastră ne vine de dincolo de lumea aceasta. Acesta este ultimul secret al generației noastre, generație predestinată. Chiar dacă nu mai suntem decât câțiva, *cei din urmă*.

MISIUNILE EUROPENE DE ANVERGURĂ CONTINENTALĂ ALE RUSIEI

Karl Haushofer

Subha Chandra Bose in memoriam

Axa franco-germană este o Revoluție Mondială

În cercurile geopolitice ale gaullismului, înțeleg prin aceasta în interiorul foarte secretelor ”grupuri geopolitice”, a căror acțiune, orice am spune, continuă în umbră, convingerea este mai mare ca niciodată cu privire la necesitatea vitală, ontologică, a unei mari politici continentale franco-germane.

Deoarece, menținându-se foarte retrase în raport cu angajamentele pe care mișcarea gaullistă oficială le-a contractat, în prezent, în Franța, prin experiența guvernamentală urmată de Edoard Balladur și Charles Pasqua, ”grupurile geopolitice” urmăresc cu tot atât de mare atenție evoluția din ce în ce mai neliniștitoare a situației politice în Europa.

Or, pentru ”gaullismul sfârșitului”, pentru gaullismul pe cale de împlinire finală, care, singur, e al nostru, cu cât politica europeană se află în dificultate în raport cu ea însăși, dar și pe fronturile sale de afirmare externă, planetară, cu atât trebuie ca apropierea franco-germană să se intensifice, la limită sfârșeasind prin a se rezolva într-o integrare federală decisivă, mergând până la identificarea totală. O identificare finală menită să schimbe, ca printr-o reverberație seismică, din interior și în mod ireversibil, situația politică continentală în ansamblul ei.

Gaullismul, cel mai mare gaullism, a fost, este, orice s-ar zice și s-ar face împotriva, și se va pune în termeni vizionari până la

sfârșit, un concept geopolitic axat pe integrarea de ansamblu a continentului eurasiatic pornind de la nucleul revoluționar central franco-german. Pentru Generalul de Gaulle construirea imediată a unei comunități de destin franco-germane era, deopotrivă în termeni de devenire și în termeni de desăvârșire finală, o Revoluție Mondială. Această conștiință unitară fondatoare, această inteligență gaullistă superioară, agonică, a problemei franco-germane își află originile în anii tragici, înflăcărați și haotici ai războiului civil european, în iarna fatidică a anului 1944.

Să amintim, deci, că, în *Memoriile* sale, Generalul de Gaulle citează, fără vreun comentariu, dar exhaustiv, scrisoarea personală pe care o primise, în 1945, pe căi speciale, din partea lui Heinrich Himmler, atunci când acesta din urmă era pe cale să fie înghițit de întuneric. Scrisoare, în care Heinrich Himmler adresa o chemare profetică pentru constituirea unei viitoare comunități franco-germane de destin, a cărei responsabilitate politică imediată și activă îl invita cu tărie pe Generalul de Gaulle să și-o asume. ”În realitate, singurul drum care poate face ca poporul dumneavoastră să-și păstreze măreția și independența, este cel a unei înțelegeri cu Germania înfrântă. Proclamați-l fără întârziere! Intrați în legătură, fără tăgadă, cu oamenii care, în Reich, dispun încă de puterea reală și vor să conducă țările lor pe o direcție nouă. Ei sunt pregătiți pentru asta. Dacă vă stăpâniți spiritul de răzbunare, dacă prindeți ocazia pe care Istoria v-o oferă astăzi, veți fi cel mai mare om al vremurilor noastre”, își permitea să mai scrie Heinrich Himmler.

Or, din 1945, prima grijă, grija fundamentală a Generalului de Gaulle, a fost cea de a repera și apoi de a mobiliza, în cadrul Germaniei distruse, politic și social anihilate, resursele de viață încă neîncepute, ”partea ultimă”, conservată în mod misterios în pofida a orice, pentru ca un alt început al istoriei să poată să-și găsească bazele, deschidere imediată a ansamblului viitoarelor sale dezvoltări, o deschidere, de altfel, ce părea a fi fost prevăzută dinainte. Ceea ce avea să ceară atunci Generalul de Gaulle – deja – Germaniei, era, spunea el, să reconstruiască, împreună cu Franța, ”Europa noastră și Occidentul nostru”.

Vorbind de acest dramatic moment de cotitură din noua istorie europeană pe cale să se nască – renăscând din propria cenușă

– Generalul de Gaulle nota, atunci, în *Memorii*:

”Fribourg, în Pădurea Neagră, grup pentru ca de Gaulle să primească tot ce e reprezentativ pentru regiunile ocupate de noi pe malul drept al Rinului. La 4 octombrie, Dr. Wohleb îmi prezintă personalitățile din Bade. Pe 5 dimineața, dl. Carl Schmitt le introduce pe cele din Wurtemberg. Arhiepiscopul de Fribourg, Monsenior Gröeber, precum și Monsenior Fisher de la dioceza Rotthausen, se află printre vizitatori. Apoi, acești oameni de calitate, care fremătau de bunăvoință, se reunesc pentru a mă auzi evocând legăturile care, odinioară, apropiau francezii de germanii din Sud și care trebuie, acum, să reapară, pentru a sluji construirii Europei noastre și a Occidentului nostru.”

În ce privește această voință vizionară a Generalului de Gaulle, preocupat să reînceapă, la puțin timp după terminarea războiului, istoria occidentală întreruptă, să construiască, pentru viitor, cea mai mare istorie europeană, întemeind-o pe axa ontologică franco-germană, Dominique de Roux scria în revoluționara sa carte despre Generalul de Gaulle, aceste rânduri care vor rămâne pe *vecie*:

”În acest sens ar trebui cu siguranță să înțelegem afirmația Generalului de Gaulle, care vorbea despre apropierea franco-germană, și spunea, în iunie 1963, în Charentes, că după imense nenorociri, după ce vor încheia între ele pacea și se vor uni pentru un destin comun, Germania și Franța vor îndeplini, împreună, o Revoluție Mondială”.

”Fericiți făcătorii de pace”

Cu toate acestea, nu este mai puțin evident că ”Axa Franco-Germană” nu ar putea deveni realitate politică și istorică directă și activă, dacă nu ar fi susținută de dublura sa geopolitică din Est, prin ceea ce, în 1994, ministrul de Externe de la Moscova, Andrei Kozîrev, nu ezita să numească ”Axa Germano-Rusă”.

Vedem în ce fel destinul supraistoric al comunității politice de anvergură continentală eurasiatică din anii viitori se identifică revoluționar cu destinul politic actual al axei europene Paris – Berlin - Moscova, rațiune de a fi deja în acțiune, fundament al Celei Mai Mari Europe, în care generația noastră e chemată să-și

găsească destinul și încercarea decisivă din partea acestuia, încercarea supremă. Deoarece, în prezent, ”totul intră din nou în zona de atenție supremă”.

Astfel, devine mai mult decât urgent, astfel devine vital să ne amintim astăzi de faptul că teza continentală a axei Paris – Berlin - Moscova – în prezent, să repetăm acest lucru, teză contra-strategică fundamentală a ”grupurilor geopolitice” ce acționează în interiorul mișcării gaulliste existente – apare ca fiind de origine mult mai îndepărtată decât cea a primelor încercări de a o proiecta, de a o face să se încarneze direct în cursul ”marii istorii”, pe care le întreprinsese, într-un mod mai mult sau mai puțin subteran, în anii 1960, Generalul de Gaulle, atunci la putere la Paris ca Președinte de Republică, și care a eșuat la acel moment doar din simplul fapt al foarte suspectei – cea mai suspectă – neînțelegeri din partea guvernului de la Bonn.

Teza axei continentale Paris – Berlin - Moscova într-adevăr nu era la origini, așa cum am fi tentați să credem azi, exclusiv gaullistă, ci provenea din anumite aranjamente ideologico-doctrinale franceze aduse, în ultimii ani de război, la Paris, în corpul de poziții geopolitice de vârf susținute, dotate doctrinal de viziunea de *Kontinentalblock* a lui Karl Haushofer, a “Blocului Continental”. Era vorba atunci de lucrările de amenajare doctrinală ce au luat naștere în sânul anumitor grupări secrete de influență și infiltrare care acționau, la Paris, sub responsabilitatea lui Georges Soulès – mai bine cunoscut, mai târziu, sub identitatea romancierului Raymond Abellio – în interior, și din interiorul înaltelor sfere conducătoare ale Mișcării Social-Revoluționare (MSR), totul fiind în strânsă legătură – nu fără susținerea, din umbră, a unor servicii politice superioare germane – cu o anumită fracțiune a rezistenței politico-militare gaulliste la ordinele, în clandestinitate, ale viitorului generale de Bénouville.

În primul său roman, *Heureux les Pacifiques*, apărut la Paris, în 1950, Raymond Abellio ridică un colț de văl, făcându-l să vorbească pe unul din personajele sale – unul din dublurile sale – despre faptul, ținut până atunci secret, că ar fi existat ”socialiști peste tot”, socialiști naționaliști-revoluționari, în toate taberele în confruntare în anii aceștia, și până la paroxismul însuși al ultimilor ani de război, după 1942, deoarece există, de asemenea – a existat, și se va vedea din ce în ce mai mult în lucru, pe viitor – o

internațională subterană, clandestină, a socialismului revoluționar național și imperial, un socialism de întindere continentală, "eurasiatic". Raymond Abellio: "Există, spune el, peste tot socialiști: ei ar vrea să vadă cum se creează un bloc franco-germano-rus, o axă Paris-Berlin-Moscova, care ar elibera Occidentul de tutela și de contradicțiile economiei anglo-saxone."

Pentru *cei care știu*, forțele primare ontologic, prezente în istoria în desfășurare, vor rămâne mereu aceleași, absolut neschimbate. Ieri ca și azi, nu a existat și nu există decât un singur dușman a ceea ce fără oprire reia atacul pentru a impune ordinea cosmică a propriei sale identități polare de la origini, acel *Imperium* dincolo de așteptarea celor care, "veniți din stele" prin Joncțiunea lui Venus, stabiliseră, pe pământ, prima stație hiperboreeană de înalte-începturi, și controlaseră toate stațiile de transmigație ulterioare și descinderile lor ontologice succesive și din ce în ce mai îndepărtate ale ființei – a ceea ce numea Heidegger, "ființa ființei" – și prin aceasta din ce în ce mai obscure, nocturne, uitând orice anterioritate, din ce în ce mai învecinate cu ruinele Sudului Ultim. Deși, în orice caz, Sudul Ultim odată atins, va provoca – ca prin sine însuși, Redresarea Finală, "Marea Răsturnare", ceea ce clarvăzătorii din timpurile vedice desemnaseră cu numele de *Paravrtti*.

Or, la ora actuală, tabăra polară a socialismului național-revoluționar european cu deschidere către marele continent se află încă o dată direct mobilizată pe baricadele luptei pentru reconstituirea politică și istorică imediată a axei Paris-Berlin-Moscova. Aici se află, și doar aici se poartă, în prezent, toate bătăliile de avangardă, aici este pe cale să se producă, tectonic, reinnoirea interioară, abisală, a "marii istorii".

În centrul Europei astfel interpelate de noul său destin, Germania va fi sfâșiată și prin dubla sa atracție și prin dubla petiție de întâlnire ce contrazice această atracție, făcând-o în același timp să se împlinească, atracție în curs pe care o exercită, asupra ei, fiecare din laturile sale, și Franța, și Germania, Vestul și Estul Marelui Continent Eurasiatic deja înșfăcat de puternicul vertij final al re-integrării continentale, pe cale să se facă sub auspiciile deopotrivă aprinse și polare ale acelui *Imperium Ultimum*.

Imense puteri negative, disimulate

Exact acesta este motivul pentru care imense puteri negative secrete, disimulate, se opun astăzi integrării definitive a Franței și a Germaniei, la fel cum imense puteri negative secrete se vor opune, de asemenea, și în același timp, integrării definitive a Germaniei și Rusiei: or, în cele două cazuri, aceste puteri negative, ocult și de mult timp supuse neînțelegerii și haosului originar în persistențele sale nocturne, disimulate, se vor dovedi a fi același. Dacă am rămas aceiași, dușmanul ontologic a tot ce suntem și am fost, a tot ce vom fi din nou, a rămas și el același, în mod necondiționat identic cu el însuși și cu misiunile sale comandate de "întunecimile exterioare".

Este de invocată, de asemenea, și aici, cu cea mai tranșantă claritate, pericolul ce vine dinspre puternicele manevre de întârziere, de "blocaj antifascist", de destabilizare permanentă pe care le urmărește, împotriva noastră, deopotrivă la lumina zilei și cu totul în umbră, Internaționala Socialistă și cei care o predetermină, discret, disimulați în culisele nocturne ale propriei noastre istorii în derulare. Este vorba, deci, de a denunța cu forță socialismul marxist și cosmopolit, antinațional și antieuropean, vehiculat în mod subversiv de Partidele Socialiste din Portugalia, Spania, Franța, Italia, Belgia, Germania, dure refugii și baze activiste ale Partidelor Comuniste aparent auto-neutralizate, trecute la stadiul tactic de "presupoziții anterioare". Cazul PDS italian rămâne cel mai flagrant, fiind cel care, cu mase electorale, cu cadre, organizații paralele și conducători, cu Achille Occhetto în frunte, nu este nimic altceva decât PCI consolidat de nămolul aluvionar al unui "front popular" de altfel manipulat, și cu atât mai periculos.

Pe de altă parte, situația rămâne deosebit de critică în Germania, acolo unde eventuala sosire la putere, în urma viitoarelor alegeri legislative, a PSD pus într-o situație confortabilă de candidatura stângistă a lui Rudolf Scharping, a cărui gândire politică interlopă și ale cărui relații subversive cu formațiunile alternative clandestine sunt notorii și fără îndoială mai mult decât atât. Va trebui să împiedicăm asta prin toate mijloacele, inclusiv, cum spunea cineva, "prin cele mai legale mijloace".

Ne vom situa, deci, dintr-o dată, și necondiționat, alături de

cancelarul Helmut Kohl, erou al reunificării totale a Germaniei și al regăsirii definitive a Germaniei cu ea însăși, precum și al noului reînceput al Celei Mai Mari Europe, care provine direct din ea. Să conteze pe noi, deci, cancelarul Helmut Kohl, căci vom ști întotdeauna cine și ce hram poartă.

Astfel, vedem toate forțele aflate în confruntare, în vizibil, precum și în invizibil, se află deja în stare de alertă maximă, aranjate pe locurile lor prestabilite, gata de orice.

Se apropie ceasul marelui cutremur, cel ce va zgudui încă o dată totul. De asemenea, voi cita aici aceste înfricoșătoare cuvinte profetice ale cancelarului Helmut Kohl, profeție a cărei actualitate intimă se accelerează, pe care va trebui să știm să o înțelegem la nivelul său dublu : *Ce am semănat în mai, vom culege în octombrie.*

Deplasările ”Ținutului de Mijloc”

Sunt schimbări care se întâmplă peste tot și care merg, toaște, în același sens, sensul reînnoirii totale ce se anunță, și în legătură cu care ne va reveni nouă sarcina revoluționară de a-i stăpâni într-o zi tumultul. Dar situația, de acum înainte, se clarifică, de asemenea, în profunzime. Dacă în raport cu ”Imperiul de Mijloc” german, în raport cu ”Ținuturile de Neclintit” ale centralității polare, în afară de așteptare, întrupată, în aceste vremuri ale sfârșitului, de Germania, Franța la rândul ei reprezentând și aducând aici – aceasta fiind misiunea sa predestinată – totalitatea taberei occidentale continentală, Vestul, deci, al Marelui Continent Eurasiatic, și, mai vizibil, baza imperială occidentală Madrid-Roma-Bruxelles, Rusia, în ce o privește, reprezintă și aduce aici, în principiu, Estul Marelui Continent Eurasiatic, ce cuprinde ”cea mai mare Indie” și ”cea mai mare Japonie”.

Cu toate acestea, așa cum am avut deja ocazia să arăt în studiul meu despre ”fundamentele geopoliticii secrete a gaullismului”, conceptul de *heartland*, de ”ținut de mijloc”, echivalentul geopolitic fundamental al ”Ținuturilor de Neclintit” din Taoism, concept de *heartland* deja definit – în termeni de geopolitică activă – de Sir Halford Mackinder, la care Karl Haushofer a subscris la rândul său, întru totul, în lucrările sale, este un concept merit să se deplaseze în interiorul spațiului central, care constituie aria sa continentală de

prezență și de acțiune proprie, deplasările sale urmând spirala care merge înainte și care manifestă marele ciclu cosmic în derulare.

Astfel, cel care deține secretul traiectelor prevăzute dinainte, înscrise dinainte pe spirala ce guvernează deplasările *heartland*-ului Marelui Continent Eurasiatic, deține și secretul viitorului în ce privește puterea interioară a *Imperium*-ului, și al istoriei vizibile a acestuia în mersul ei către încheierea finală, către acel *Imperium Ultimum*, în care istoria va fi chemată să se identifice, asumpțional, cu acel *dincolo de istorie*.

Proiectul contra-strategic fundamental al alor noștri, chiar în ajunul celor mai mari bătălii supraistorice și revoluționare, de sfârșit, ale noastre, va trebui, deci, să găsească curajul necesar pentru a merge în întâmpinarea a ceea ce apare a fi secretul deja în acțiune al viitoarei deplasări ontologice a centrului de gravitație geopolitic al Marelui Continent, al viitoarei sale recentrări imperiale și polare. Trebuie să știm să ne facem din însăși fatalitatea istoriei arma noastră supraistorică decisivă, curent purtător al celei mai mari puteri a noastre de intervenție istorică și politică viitoare.

Pentru ai noștri, la acest ceas mai mult ca niciodată, alegerile profunde ale destinului sunt, dinainte, ca și "scrise în stele".

Așa se face că, dacă în timpul preliminarilor actuale ale aplicării principiului conceptual al Marelui Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, amplasarea ontologică a "Ținutului de Mijloc" se află încă în Germania, odată procesul imperial continental revoluționar fiind început la nivelul acțiunii istorice și politice directe și direct înscrise în istoria în curs, *heartland*-ul, acel *principium* al "Ținuturilor de Mijloc" se va deplasa – așa cum este de altfel prevăzut – asupra Rusiei, pentru a-și regăsi aici amplasarea prevăzută dintotdeauna, și astfel prevăzută pentru a dura *până la sfârșit*, în tot mileniul – sau în cele zece milenii din legenda noastră anterioară – viitoarei proiecții temporale, imediat istorice, a ceea ce va fi *Imperium Ultimum*.

De altfel, cineva cu privirea obișnuită – sau mai degrabă abilitată – să surprindă esențialul devenirii istorice de sub cursul aparent, obscur și tulburat al propriilor contingente în acțiune, trebuie să fi înțeles deja, pur și simplu, că centrul de gravitate al noii istorii occidentale a lumii se deplasează în prezent către Rusia, a cărei atractivitate devine din ce în ce mai irezistibilă și a cărei inimă profundă a început deja, fără îndoială, să bată – și să bată din nou

– undeva. Astfel se împlinește ”ascensiunea polară a Rusiei”, teritoriu predestinat al viitoarei emergențe a ”Ținuturilor de Mijloc”.

Pe de altă parte, nimeni nu ar putea să ignore faptul că la ora actuală Rusia este prizoniera unei situații aparent fără ieșire, prada dificultăților extraordinare și întru totul întunecate, destabilizatoare, într-o situație și mai întunecată decât cea a Germaniei din 1945, fără îndoială, pentru că dezastrul Germaniei din 1945 nu avea cum să nu caute în el însuși procesul unei viitoare reveniri, în timp ce vârtejul suspect, în care pare să se înfunde în prezent Rusia, este făcut pentru ca aceasta să se auto-intensifice și să nu se mai poată smulge din fatalitatea de moarte care i se programase. Deoarece există un plan de anvergură în acțiune ce urmărește împiedicarea Rusiei de a ieși prin ea însăși din capcana de anihilare care o înconjoară de peste tot și care încearcă să o sufocă, care o menține crucificată pe inimaginabila rușine a reducerii sale la mizerie, la dezmembrare economică și socială, fără nici un ajutor major, iar această conspirație este concepută din exterior și *din interior*, preventiv, pentru a o spolia de miraculoasa sa eliberare din comunism și pentru a-i interzice să se alăture noului destin transcendental și supraistoric, polar, care îi e propriu în prezent, în pofida a orice.

Comparația dintre situația de declin total din Rusia actuală, Rusia dintre regimuri, Rusia tranziției post-comuniste și catastrofa istorică a Germaniei în 1945 nu privește decât fața vizibilă, exterioară și imediată a lucrurilor.

Deoarece dacă Germania a fost învinsă în 1945, Rusia nu a fost. Dimpotrivă. Rusia a fost salvată. Oricare ar fi situația actuală a Rusiei, Rusia este, în fața noastră, a celorlalți, reînviată din morți. Iar această înviere îi spune care îi e calea prezentă și care e calea viitorului.

Orizontul marial al Noii Rusii

Or, eliberată în mod miraculos, fără război civil intern și fără înfrângere militară externă, din coșmarul sângeros al celor 70 de ani de întuneric și rușine, de neputință totală în fața comunismului și a ceea ce se ascundea în spatele acestuia, Rusia a fost eliberată doar prin lucrarea Inimii Neprihănite a Mariei, care și-a îndeplinit toate angajamentele secrete și misterioasa promisiune de

la Fatima. Astăzi Rusia este, așa cum tocmai am spus, o țară reînviată din morți, care poartă chiar în ființa sa, pentru totdeauna, stigmatele unei minuni de neconceput cu tot atâtea răni euharistice, arse de vii, dătătoare de lumină, salvatoare, de nestins.

Astfel, Rusia trebuie înainte de toate să găsească cea mai potrivită manieră de a-și face Acțiunile de Har, de a-i mulțumi Sfintei sale Salvatoare pentru victoria neașteptată și foarte înaltă, pentru intervenția abisală pe care Inima sa Neprihănită a știut să o facă în beneficiul ei, ca în vis, ca și cum nimic nu ar fi existat între timp.

Ne amintim de cele prezise de Sfântul Maximilien Kolbe, misticul care a trecut prin supliciu de la Auschwitz: că în ziua ce va să vină, statuia Mariei va înlocui, pe culmea Kremlinului, vârtejul infernal al "Stelei Roșii". Totul va trebui să fie pus în mișcare imediat, pentru ca această schimbare simbolică să devină fapt împlinit, în formele lui, în mod nupțial. Înainte de asta, nimic nu se va face din ceea ce trebuie făcut pentru promovarea imperială a Noii Rusii, chemată în avangarda transcendențială pentru bătăliile finale ale aceluia *Imperium Ultimum*.

Și, în această situație, îmi este cu totul imposibil să nu-mi permit să reproduc aici, pentru că așa trebuie, concluziile recente mele convorbiri catolice și mariale cu Eric Vatré, convorbire publicată, apoi, într-o lucrare colectivă, numită *La droite du Père*.

Începeam, deci, ultima parte din acest lung interviu printr-un citat din Pius XII. Un fragment din extraordinarul discurs al lui Pius XII de la Roma, de Crăciun, în 1942. În miezul acelei ierni hotărâtoare, chiar în clipa în care totul avea să încline către tenebrele rătăcirii și înfrângerii, pentru un timp atât de îndelungat și fără niciun răgaz.

"Nu trebuie oare mai degrabă, spunea Pius XII, ca pe ruinele unei ordini publice care a dat dovezi atât de tragice despre incapacitatea sa de a asigura binele poporului, să se unească toate inimile drepte și mărinimoase în legământul solemn de a nu pridiți până când în toate popoarele și toate națiunile de pe pământ nu va deveni legiunea celor care, hotărâți să readucă societatea la centrul de gravitate neclintit al legii divine, aspiră să se dedice mântuirii persoanei umane și a comunității sale înnobilate întru Dumnezeu?"

Omenirea datorează acest legământ nenumăraților morți îngropați pe câmpul de luptă; sacrificiul vieții lor în îndeplinirea datoriei este holocaustul oferit pentru noua ordine socială ce va veni, și care va fi altfel.”

Iar eu adăugam atunci acest comentariu, care relua, actualizând, linia de luptă a lui Pius XII: ”Punând temeliiile vizibile și invizibile în sângele, în sacrificiul eroic și mistic al celor care și-au dat viețile pentru viitorul și pentru onoarea tragică a credinței lor, noua unitate continentală dorită de Roma este în curs, și nimic nu o va opri. Soarele Romei se ridică din nou la Apusul lumii; Europa dusă la dimensiunile Marelui Continent Eurasiatic redevine o idee transcendențială.” Și apoi : ”Mesajul meu se va adresa doar celor care sunt deja angajați, și care vor fi angajați în teribila conspirație spirituală și nupțială a misteriosului *Incendium Amoris*”.

Conspirația aceluia *Incendium Amoris*, cum acționează oare, care îi sunt scopurile ultime și orizontul ultim al arderii sale? Răspunsul la această întrebare ne privește cât se poate de direct: ”Dincolo de viitoarele lor încarnări istorice și ceea ce vor presupune ele, astfel, în timpurile duse către înălțarea finală a *Regnum Sanctum*, *Imperium Sanctum*, marile evenimente viitoare, care vor avea, toate, în ansamblul lor, Roma ca centru polar și lumina metaistorică a Romei ca orizont de întoarcere, cheamă, de asemenea, cu o violență din ce în ce mai pasionată, la o încarnare marială finală, decisivă, încununată”. Și într-un mod încă și mai precis și prin asta mai periculos : ”Maria trebuie să asigure la venirea sa mărturisitoare și plină de dragoste întoarcerea Europei – a celei mai Mari Europe – la ființa credinței catolice reînnoite, la fel cum, prin proclamarea dogmei Încoronării Mariei, Roma trebuie să armeze supranatural actuala sa ofensivă contra-strategică finală pentru acoperirea catolică a Marelui Continent Eurasiatic.” Și pentru a încheia, foarte periculos, și cu intenție, Cartea lui Baruh III 38, spunând, acolo unde se vorbește de înțelepciune: *Apoi ea a venit pe pământ, și a trăit printre oameni.*

Cercul asumptiunilor geopolitice continentale se va închide oare atunci când se va cere, ca încununare, o asumptiune solară, o ascensiune spirituală de comuniune ”până la soare”, confirmată cosmic de venirea însăși a Soției îmbrăcate în Soare, atât de virginala *Sponsa Soli* ?

Aționând asupra istoriei, acționăm, de asemenea, și dincolo de istorie, orice viziune geopolitică majoră, fondatoare, decisivă, implică de asemenea propria încoronare geo-teologică – chiar geo-teologală – deoarece, așa cum scria Moeller van den Bruck, ”nu există decât un singur Reich, după cum nu există decât o singură Biserică”.

La scara, deci, a ultimelor orizonturi ale istoriei occidentale în mersul ei către împlinirea predestinării sale celei mai ascunse, ontologic ascunse, scopul ”marii geopolitici”, a ceea ce unii dintre ai noștri și în primul rând eu însuși avem deja obiceiul de a numi, între noi, ”geopolitică transcendentală”, nu este altul decât acela care se va întrupa – care deja se întrupează, în dragoste – în dogma cosmică a Încoronării Mariei.

Cu toate acestea, pentru moment, ordinea urgențelor de pe teren pare a fi alta.

Sarcinile misiunilor noastre care, la ora prezentă, interpelează partea cea mai vizibilă și cea mai tragică din istoria imediată, regăsesc dimensiunile politice și activiste ale bătăliilor noastre și se angajează în ele cu toată intensitatea, cu toată violența celor care în devenirea însăși a contingentelor interceptează, din interior, lumina vie a veșnicei chemări, prezente în ei, a bazei polare anterioare.

Ordinea urgențelor

Pentru moment, ordinea urgențelor contra-strategice de pe teren cere să se facă tot ce e necesar pentru ca Germania – Germania din axa germano-rusă dorită de Andrei Kozîrev – să poată furniza Rusiei, în timp util, sprijinul cerut pentru restabilirea și menținerea sa politică și economico-industrială la nivelul de superputere planetară, nivel care, în principiu, nu poate să nu aibă încă acest sprijin.

Nu ne interesează, în cadrul luptei finale pentru Cea Mai Mare Europă continentală eurasiatică, decât Rusia în identitatea ei de superputere planetară, la nivelul exigențelor predestinării sale imperiale supraistorice.

De acum înainte, singura superputere continentală, capabilă să facă față Statelor Unite și conspirațiilor oceanice și de alt fel ale

Imperium-ului întreținut de Statele Unite la nivelul propriilor sale pretenții și contingente mondiale, este Europa cea Mai Mare, condusă de axa Paris-Berlin-Moscova, care se grăbește deja să se ridice prin ea însăși la nivelul viitorului Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, al *Imperium Ultimum*.

Momentul politic mondial este din cele mai propice pentru a se stabili pentru ai noștri o grilă operațională imanentă, care să producă tezele contra-strategice și, prin urmare, într-un al doilea timp, strategice și defensive, menite a mobiliza, urmând termenele unei organizări imperiale de ansamblu a marelui continent, structurile doctrinale și de acțiune directă la dispoziția axei fundamentale Paris-Berlin-Moscova și a proiectelor revoluționare de bază urmate de aceasta.

Astfel, ultimele noastre analize ale situației la nivel imperi- al continental ne conduc spre nevoia de a răspunde provocărilor care se desprind chiar din această situație, printr-o grilă imanentă de șapte teze operaționale, patru teze contra-strategice de angajament direct continental și trei teze strategice ofensive de nivel revoluționar planetar. Bătăliile în interiorul și în exteriorul *Kontinentalblock* constituie, totuși, un front unic. Un front unic, un comandament unic.

Contra-ofensiva în interior, ofensiva în exteriorul *Kontinentalblock*-ului lui Karl Haushofer, a Blocului Continental, asupra căruia se exercită influențele polare, puterile superioare a ceea ce slujim noi, ceilalți, soldați ai unui singur Concept Absolut.

Astfel, această grilă imanentă din șapte teze operaționale de bază, menite a promova pe teren axa geopolitică fundamentală Paris-Berlin-Moscova la nivelul ei imperial de avangardă, la nivelul său continental eurasiatic, ne apare, deci, ca fiind în mod foarte sigur definibilă în maniera ce urmează, pe care ne-o asumăm în întregime:

- (1) Chiar în adâncurile sale, în adâncurile istorie sale concepute, voite, angajate în totalitatea sa activă, ale celei mai oculte predestinări spirituale, Rusia – noua Rusie car este a noastră – trebuie să încerce să-și asume, ea însăși, efortul supraomenesc de a-și găsi – de a-și regăsi – propriul centru polar de gravitație, propriul pol de unitate transcendentală vie, deoarece pornind

de la acest moment de ardere euharistică interioară, și doar pornind de la acest moment, Rusia reînnoită în ea însăși pornind chiar de la centrul său solar, va putea să se conceapă în mod real ca fiind capabilă să-și asume sarcinile supraistorice imperiale ce îi sunt proprii, dintotdeauna și până la sfârșitul ultim, apocaliptic.

- (2) Deoarece, la ceea ce Europa cea Mai Mare, chemată în prezent de axa de mobilizare Paris-Berlin-Moscou, poate și trebuie să facă, urgent, pentru restabilirea politică și economico-industrială a Noii Rusii, Rusia, noua Rusie, în ceea ce o privește, trebuie să poată răspunde prin realizarea, pe seama ei, a reînnoirii revoluționare spirituale și carismatice care trebuie să ridice, să aprindă în conștiință și irațional, întreaga Europă și întregul Mare Continent: anume din Rusia, știm acum, ne va veni noul *Incendium Amoris* care va schimba totul.
- (3) Pentru axa contra-strategică Paris-Berlin-Moscova, obiectivul economic și industrial absolut prioritar la scara europeană a marelui continent rămâne, la ora aceasta, și înainte de orice altă opțiune de luptă, oricare ar fi aceasta, cel de a iniția proiecte secrete privind dezvoltarea revoluționară în comun a Siberiei, la toate nivelurile posibile, cu sprijin din partea Japoniei și excluzând din start orice participare sau drept de observare pentru puterile non-continentale precum Statele Unite sau pentru zona de influență sub acoperire a Statelor Unite.

Pe de altă parte, devine evident că participarea imediată, directă și deplină a Japoniei la Proiectul Continental Marea Siberie va constitui, în fapt, actul fondator, dorința originară a intrării – a revenirii – ”Japoniei celei Mai Mari” în tabăra de integrare continentală avansată a Marelui Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, și că restul va urma. O voință îndrăzneată, o voință deopotrivă abruptă și nouă își va găsi calea, inclusiv pe aceea profetică și sacrală, a ”trecerii spre Vest”.

Prin angajamentele sale în Proiectul Continental Marea Siberie Japonia se îndreaptă spre Vest, se alătură la *Kontinentalblock*.

Atunci când Karl Haushofer spune că îi vede pe chinezi ca fiind o rasă din Nord ce coboară, migrând, către Sud, iar pe japonezi ca fiind o rasă din Sud ce urcă, migrând, către Nord, el definește,

în plus, cicloul demografic de care Japonia nu se va putea elibera decât schimbând ponderea negativă a Chinei în proximitatea sa oceanică imediată cu contraponderea pozitivă a *Kontinentalblock*-ului în proximitatea sa mare de ansamblu, planetară. Integrarea Japoniei în *Kontinentalblock*, reorientarea sa spre Vest, reprezintă, pentru Japonia, accesarea la ceea ce Taoismul numește "trecerea spre Occident".

Dar „trecerea spre Occident” – acesta va fi fost, în cele din urmă, marele secret al Taoismului – reprezintă, în realitate, trecerea obligatorie, singurul "drum de trecere" spre Nord, drumul însuși al Joncțiunii lui Venus. Pentru Joncțiunea lui Venus, a se revedea, sub unghiul operațional cel mai secret, *Steaua Imperiului Invizibil*.

Or, anume Noua Rusie este predestinată a conduce Japonia pe drumul periculos al "trecerii spre Occident", în întoarcerea sa finală către Nord și "zona de atenție supremă" ale celor mai oculte gratificări polare, pe înaltele drumuri de gheață ale "Oțelului Polar".

Deoarece exact prin demararea Proiectului Continental Siberia Mare noua axă germano-rusă dorită de Andrei Kozîrev își va arăta întreaga măsură, Germania fiind, în această situație precisă și cu totul decisivă, maestrul de ceremonii și puterea mobilizatoare centrală a ansamblului marelui continent chemat să participe la proiect, primul "mare proiect continental" al superputerii planetare reprezentate de Marea Europă. Într-un anumit sens, totul se va petrece, de acum înainte, în împrejurimile operaționale ale Proiectului Continental Marea Siberie și ale implicațiilor superioare ale începerii acestuia.

(4) La limită, ce altceva suntem, în aceste timpuri tulburi și de secretă decizie, ce altceva suntem decât conștiința vizionară a propriei noastre acțiuni revoluționare de pe teren, acțiune prezentă și mai ales viitoare?

În alte împrejurări scriam deja: "Purtătoare de puteri de ființă și de schimbare revoluționară ce îi sunt proprii, conștiința vizionară a viitorului apropiat și mai îndepărtat al Marii Europe și a destinului ei eurasiatic imperial se apropie deja din ce în ce mai mult de istoria imediată, iar această apropiere este în ea însăși din ce în ce mai mult de ordin organizațional, în sensul profund, fractal

și cosmogonic al termenului. Interpelarea organizațională a istoriei îi schimbă oare cursul?” Or, această ultimă întrebare justifică subversiv și fondează orice acțiune a noastră prezentă și viitoare, ne dă drepturile care sunt deja ale noastre de a pretinde o putere transcendentală asupra istoriei celei mai mari, putere pe care o vom smulge într-o mare luptă cu cei care dețin, astăzi, cheile ei ascunse. Chei care nu sunt cele ale istoriei, ci ale întunecatei anti-istorii care, pentru puțin timp de acum înainte, servește drept istorie, închipuire de istorie.

Astfel, ”o primă adunare consultativă geopolitică continentală va fi organizată cu eforturile noastre, iar ea va reuni, pentru consultări ulterioare, pe care le putem deja întrezări în liniile lor majore, reprezentanți din toate țările sau regiunile semnificative ale Continentului Eurasiatic, din Japonia până în Islanda, urmând să se constituie un Guvern Provizoriu Continental. Și, de asemenea, un președinte pe viață, apărut din Entitatea Imperială a Sfârșitului, ales în aceeași manieră care decide încă cu privire la Devoluția Romană, și dispunând de puteri ontologice depline, ce aparțin stării de predestinare imperială secretă, dar care se va manifesta în timpul stabilit, *signo dato*. Un președinte pe viață al Entității Eurasiatice Imperiale a Sfârșitului, înălțat de iraționalitatea dogmatică la starea și la titlurile unui concept absolut, acest ”concept absolut” nefiind el însuși, atunci, decât ultima stare de iraționalitate dogmatică în acțiune”.

- (5) Prima sarcină strategică ofensivă, prima ”sarcină externă” a axei Paris-Berlin-Moscova va fi atunci cea de a reuși să stabilească – să restabilească – stări ontologice identitare, de ființă și de destin, cu ținuturile înalte din America Latină, avanpost de luptă planetară împotriva imperialismului global al centralei subversive nord-americane și a celor care o manipulează ocult, și, în același timp, spațiu de reînnoire cosmică în legătură directă cu apropiata întoarcere a puterii Pleiadelor. Sub acoperire, moștenirea hörbigeriană, în Anzi, se păstrează încă. Vom reveni aici, după cum e prevăzut în planuri.

Astfel am luat cunoștință, între timp, și cu cea mai mare atenție activistă, de articolul de luptă planetară al Dr. Carlos A. Dissandro, de La Plata, Bolivia, *Global Invasion y defensa cultural*,

etnica, telurica, apărut în *Ciudad de los Césares*, Vina del Mar, Chile, martie-aprilie 1993.

- (6) Axa continentală Paris-Berlin-Moscova va trebui și să-și asume – să-și reasume, să reactiveze, să re-desfășoare mai departe – toate sarcinile politico-strategice de pe teren, toate misiunile de intervenție revoluționară ofensivă care au fost și cele ale "marelui gaullism", cel din anii 1960 – generalul de Gaulle fiind la putere – în direcția Quebecului, Canadei și a părții din Statele Unite care, pe granița Louisianei, păstrează încă, subteran, memoria vie a originilor sale europene și franceze, cap de pod cultural și politico-strategic pentru acțiunile noastre viitoare de eliberare și de recuperare a vechilor noastre Teritorii Nordice, ale "Americii de Nord".
- (7) Integrarea finală a totalității curentelor de spiritualitate superioare, care au apărut în spațiul continental din primele procesiuni hiperboreene, se va constitui sub protecția activă a regisirii geopolitice imperiale ce marchează sfârșitul ciclului cosmic actual, Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului fiind astfel menit să fie, pentru hristologia marială și paracletică a sfârșitului, ceea ce a fost Roma pentru totalitatea istorică a nașterii creștinismului, pentru "noua religie" chemată să apară în Occident.

Așadar, anume în spațiile polare ale Ținutului de Mijloc, în Rusia și în ceea ce va deveni atunci Noua Rusie, se vor regăsi descendențele împrăștiate ale Marii Lumini Anterioare, a cărei Ultimă Romă nu va face decât să desăvârșească, împlinindu-l, procesul supraistoric al regăsirilor interioare și ultima Identitate Divină, "Maria Sfârșitului".

Și, de ce să nu o spunem, înaltele lucrări de reunire, de reînnoire polară desfășurate acum, de la Moscova, de către Aleksandr Dughin și grupurile de veghe ce îi sunt apropiate și care lucrează deja, întrețin, la fața locului, preliminarile, inițiate în secret, ale aceluia ceva care, mai târziu, va conduce spre Marea Reîntoarcere.

Or, la fel cum reintegrarea taberei continentale a viitorului Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului se va face, în ce privește Japonia, "cea Mai Mare Japonie", pe calea participării sale fundamentale, ontologice, la Proiectul Continental Marea Siberie, India, "cea Mai Mare Indie", se va alătura aceluiași spațiu metaistoric imperial,

aducând alor noștri, ca din interior, ceea ce, fie și ocult, în adâncul spiritualității hinduse și tibetane, nu are cum să nu subziste încă din imensa Lumină Anterioară, ”lumina vie” a timpurilor vedice și hiperboreene, polare, de dinainte de timpurile vedice.

Astfel, dubla misiune a Noii Rusii în Estul Marelui Continent Eurasiatic va fi îndeplinită, curând, dublă misiune care vizează și angajează, așa cum am văzut deja, regăsirile ontologice, profunde, ale axei geopolitice fundamentale Paris-Berlin-Moscova și ale întregului Mare Continent mobilizat de aceasta, cu ”cea Mai Mare Indie” și cu cea ”Mai Mare Japonie”. Raymond Abellio: *atunci se vor întâmpla nemaiauzite nunți.*

Deoarece ceea ce se va alătura în acel moment, ceea ce va constitui Estul Marelui Continent și al supremului Proiect Imperial al acestuia, se va alătura prin intermediul Noii Rusii, concepută metaistoric pentru ca ea să primească, în același timp și din aceeași mișcare, Vestul aceluiași Bloc Continental, mobilizat de axa fundamentală Paris-Berlin-Moscova.

La sfârșit de ciclu, și acolo ne aflăm acum, acel *Kontinental-block* al lui Karl Haushofer își va avea centrul polar de afirmare geopolitică imperială undeva în spațiile care sunt în prezent ale Rusiei, și în chiar inima acestei Noi Rusii a noastre se află noile ”Ținuturi de Mijloc” și inaccesibilele lor spații interioare ale virginității imperiale, cu dragoste puse în slujba Ultimei Marii și a celui *Imperium Ultimum*, care o va înconjura în invizibil și deopotrivă în vizibil. Așadar, în acest moment predestinat și foarte secret, să ne aducem aminte, așa cum trebuie să o facem, de cuvintele profetice fundamentale, de *verbum novissimum* al lui Baruh, *apoi ea a venit pe pământ și a trăit printre oameni.*

Aceasta mi se pare a fi ordinea urgențelor ce determină linia fundamentală a luptelor noastre actuale și grila imanentă a tezelor operaționale menite să îi promoveze desfășurările pe teren, *trecerea la acțiunea directă.*

STRATEGIA CONTRA-MONDIALISTĂ A AXEI PARIS-BERLIN-MOSCOVA

Cu ocazia strălucitului discurs rostit la 12 mai 2000 la Universitatea Humboldt din Berlin, Joschka Fischer, ministrul actual al Afacerilor Externe al Germaniei, a lansat un apel în favoarea unei Europe federale care să se sprijine pe nucleul fondator franco-german, pe "Polul Carolingian" al unei uniuni federale a Franței și Germaniei, care să constituie, astfel, împreună, armătura interioară, insula centrală de susținere și de mobilizare permanentă a unei Europe extinse politic, insulă centrală a ceea ce va fi fără îndoială viitoarea "Europă Mare". Această întoarcere a lui Joschka Fischer la federalismul nucleului de bază franco-german reprezintă fără îndoială o încercare majoră în favoarea relansării politice a conceptului "Europa Mare", care se ridică la orizontul deschis al viitorilor ani din noul mileniu.

Fără nicio întârziere, Wolfgang Schäuble, fost președinte al CDU, al democrației creștine germane, precum și Hans Dietrich Genscher, predecesor al lui Joschka Fischer în fruntea ministerului german al Afacerilor Externe, s-au declarat, fiecare în ceea ce-l privește, cu totul de acord cu propunerile federale europene pe care tocmai le făcea, la Berlin, actualul ministrul al Afacerilor Externe al Germaniei. Astfel, un consens în profunzime ar părea că se degajă în Germania, înglobând întregul cerc al actualei realități politice germane, în favoarea tezelor federaliste europene avansate de Joschka Fischer. Și în favoarea a ceea ce ar implica ele pe termen mai lung.

Astfel, într-un interviu pentru *Le Figaro*, din data de 20 mai 2000, Hans Dietrich Genscher încadra perfect totalitatea problemelor pe care le ridicau declarațiile lui Joschka Fischer :

- (1) "Intenția lui Fischer este acum de a consolida Uniunea Europeană în perspectiva extinderii sale. Este vorba de a face din ea un actor eficient în noua ordine mondială".

- (2) ”Lumii bipolare a războiului rece i s-a substituit o lume multipolară. Statele Unite, Rusia, China și, la o anumite distanță, Japonia, și-au ocupat deja locul. India va intra și ea în club. Și nu trebuie ca Europa să rămână în urmă. La începuturile sale, noul guvern german a lăsat cumva nedefrișat terenul politicii externe. Acest Plan Fischer îi restituie chipul european pe fundalul mondializării. Vor fi contradicții, dar planul va reuși.”

Bineînțeles că actualul ministru de Externe al Germaniei a resimțit din plin și a afirmat în sfârșit, în mod clar și răspicat, necesitatea unei consolidări semnificative a liniilor politice ce unesc deja Franța și Germania în sânul Europei, consolidare care să fie dusă până la instituirea imediată a unei relații federale între cele două țări, a unei relații federale speciale, menite a servi drept banc de probe, pol de atracție și șantier deschis înspre alte țări europene disponibile, în cursa integrării europene; și ce altceva ar fi mai firesc?

Dar, ceea ce, din contra, apare în același timp ca într-un tot anormal, este omiterea de neconceput a Rusiei din propunerea lui Joschka Fischer privind proiectul unei ”insule centrale” federaliste, menite a deveni inima viitoare Europei Mari. Deoarece, de acum înainte, ce este Europa mutilată, fără Rusia? Nimic, o ficțiune veltară, o momeală social-democrată în plus, concepută pentru a opri preventiv înaintarea proiectului revoluționar al axei Paris-Berlin-Moscova, singurul ce poate asigura o realitate politico-istorică decisivă Celei Mari Europe, ”Marelui Continent” eurasiatic supraistoric, nu unificat, ci *reunificat*. Căci este vorba de o *reunificare supraistorică* finală, iar dacă nu am înțeles acest lucru, atunci nu am înțeles nimic.

Este posibil ca orbirea politică – fără îndoială, de altfel, cu bună știință – a social-democrației germane cu privire la veritabila situație politico-istorică a Europei actuale, expusă unei violente și permanente agresiuni politico-strategice a conspirației mondialiste conduse de ”Superputerea Planetară a Statelor Unite”, dar și cu privire la noua misiune imperială a Rusiei în raport cu Europa de azi, dar mai ales de mâine, să poată atinge asemenea dimensiuni de inconsecvență periculoasă, purtătoare de viitoare dezastre?

În actuala conjunctură politică europeană, a cărei caracteristică decisivă este cea a instalării preventive la fața locului a unei

vaste conspirații social-democrate peste tot la putere în spațiul politic european, conspirație social-democrată instalată subversiv și condusă din umbră de "Superputerea Planetară a Statelor Unite", luptele pentru eliberarea Europei nu mai pot fi decât lupte subterane, lupte disperate de rezistență clandestină. Deoarece există un front clandestin de eliberare a Europei, care rămâne, în prezent, ultima șansă a unei noi libertăți politico-istorice europene în fața conspirației mondialiste care îi vrea sfârșitul, care se bate pentru sfârșitul Europei și al libertăților sale geopolitice imperiale și supraistorice.

Însuși faptul că responsabilii politici ai actualei Europe social-democrate nu știu sau se prefac a nu ști despre existența, despre marea predestinare a Rusiei, în timp ce de acum înainte doar datorită Rusiei Europa, cea mai mare Europă, Europa de anvergură continentală eurasiatică poate deja să pretindă la o existență viitoare, dă justa măsură a rătăcirii ideologice și, în cele din urmă, a imensei trădări politice și istorice a social-democrației europene, în slujba nu a libertății de conștiință a Europei – și cu atât mai puțin în slujba luptelor de eliberare, lupte subterane, clandestine, disperate – ci a înclinării sale subversive în fața intereselor, scopurilor dominației imperialiste a conspirației mondialiste în acțiune. Toate regimurile social-democrate în prezent la putere în Europa – ca, de altfel, peste tot în lume – nu sunt decât regimuri complementare, regimuri harki (supuse, n.t.) aflate la dispoziția forțelor de ocupație mondialiste americane, care acționează din umbră.

Europa occidentală, "cap de pod" geostrategic al Americii în Eurasia, așa intitulază Alexandre del Valle un capitol din cartea sa Războaie împotriva Europei. Bosnia-Kosovo—Cecenia, publicată de Pierre Guillaume de Roux la Editura Syrtes, Paris, 2000. Operă fundamentală, operă vizionară, operă de utilitate contrastatică imediată. Și care furnizează cheile secrete ale planurilor de luptă de încercuire ontologică a Europei, planuri ale conspirației mondialiste, care nu-și poate atinge obiectivele ultime planetare decât împiedicând să se facă Marea Europă imperială eurasiatică. Prin intermediul agresiunii sale politico-militare împotriva Serbiei, conspirația mondialistă a Statelor Unite s-a îndreptat direct spre Europa, *războiul intercontinental al sfârșitului a început*.

Citez din lucrarea lui Alexandre del Valle, *Guerres contre l'Europe. Bosnie-Kosovo-Tchéchénie (Războaie împotriva Europei. Bosnia-Kosovo—Cecenia)*, care confirmă integral propriile noastre teze.

(1) "Fiind conștienți de faptul că o Europă puternică și independentă ar fi în măsură să depășească America în *toate* domeniile de putere, mai ales în cel economic, strategii americani vor cu *orice preț* să prevină cea mai mică trezire, săucidă din fașă cea mai mică veleitate de autonomie europeană, în cazul în care niște conducători lucizi ar decide să pună pe picioare o Europă Mare continentală, care să reconcilieze cei "doi plămâni", ortodox și occidental. De aici și voința americană de a slăbi și de a dilua continentul european, incluzând – în numele NATO – Turcia în Uniunea Europeană și în consecință îndepărtându-o și mai mult de Rusia, pentru ca crearea unei Europe Mari continentale independente și puternice, susceptibile să concureze Statele Unite – dar devenită, astfel, imposibilă – să nu mai vadă niciodată lumina zilei".

(2) "În raport cu Estul european, Statele Unite desfășoară o dublă luptă politică, ce constă în următoarele: mai întâi, *în a extinde NATO la porțile Rusiei*, integrând în lumea occidentală națiunile anti-ruse din fostul Bloc sovietic pe cale de industrializare, cu o cultură catolico-protestantă (Ungaria, Polonia, fosta Cehoslovacie, etc.) și islamică (Turcia, republicile musulmane din Asia Centrală, Bosnia, Albania-Kosovo, etc.) ; secundo, să *slăbească* Rusia, "să o refuleze" către Asia și să o rupă de Europa occidentală. Astfel, se urmărește scindarea continentul european în două, reactivându-se "un nou război rece", între un Est post-bizantin și un Vest americanizat, un nou "șoc geo-civilizațional" între cele "două Europe", ce se opun una alteia în jurul obstacolelor strategice islamo-occidental și socio-economic".

(3) "Doctrina strategică "globală" a Statelor Unite apare clar în noul concept american de "strategie națională de securitate", al cărei conținut a fost dezvăluit publicului cu ocazia apariției, la 8 martie 1992, în *New York Times*, a unei versiuni din *Defence Planning Guidance* al Pentagonului, elaborat în colaborare cu Consiliul Național de Securitate, cea mai înaltă instanță americană de secu-

ritate și de politică internațională. Aflăm din document că Statele Unite trebuie să facă totul pentru a ”descuraja eventualii rivali, printre țările avansate și în industrializare, să sfideze dominația noastră, fie doar și pentru a aspira la un rol mai mare la scară mondială și regională (...) Misiunea Statelor Unite va fi de a se asigura că nu e permis nici unei puteri rivale să se afirme în Europa occidentală, în Asia sau pe teritoriul CSI”. Pe scurt, e vorba nici mai mult, nici mai puțin decât de a împiedica Europa și Japonia, ”aliați relativ docili”, precum și Rusia, slăbită, dar încă de temut, să ridice capul și să umbrească într-o zi ”hegemonia binevoitoare” a Washingtonului, în fapt formidabila mașinărie economico-comercială americană. ”Politica externă americană trebuie să aibă ca scop să convingă eventualii rivali că nu au nevoie să joace un rol semnificativ. Statutul nostru de superputere unică trebuie perpetuat printr-o forță militară suficientă pentru a descuraja orice națiune sau grup de națiuni să sfideze supremația Statelor Unite, să caute să pună în discuție ordinea economică și politică stabilită (...) Trebuie să împiedicăm apariția unui sistem de securitate exclusiv europeană, care ar putea destabiliza NATO. În Orientul Îndepărtat trebuie să fim atenți la riscurile de destabilizare, care ar proveni dintr-un rol sporit al aliaților noștri, în special al Japoniei”, explică *Defence Planning Guidance*”. (Paginile 10,11,161,162)

Aceste documente fac inutil orice comentariu, pentru că prin ele însele clarifică într-o lumină deosebit de neliniștitoare timpul viitoarelor confruntări americano-europene, fatale de acum înainte.

Altfel spus, trebuie recunoaștem că în prezent este declarat în secret războiul politico-subversiv total între conspirația mondialistă guvernată de ”Superputerea Planetară a Statelor Unite” și Europa – Europa de Vest, Europa de Est, deja împreună pe linia de front – care își caută propria cale de auto-eliberare revoluționară. *Ruptura salvatoare.*

În ce privește încercuirea, *strânsoarea* – strategia anaconda, pe care Karl Haushofer o identificase ca strategie naturală, inconștientă, instinctivă a Americii – exercitată în prezent de conspirația mondialistă în ce privește Europa, care se află deja mai mult sau mai puțin în defensivă, este clar în mod univoc faptul că orice muncă politico-strategică urmată subversiv de serviciile secrete de la Wa-

shington în acești ultimi zece ani în Europa și împotriva Europei, nu avea, așa cum am văzut, decât un singur scop final, cel al implementării totalitare a regimurilor social-democrate în slujba lor, pentru a împiedica astfel orice întoarcere a Europei la identitatea ei anterioară, la ființa propriei libertăți istorice totale. Cu toate acestea, la rândul lor, forțele vii, ascunse, ale rezistenței europene care au ales clandestinitatea, nu mai au în fața lor, pentru a supraviețui sarcinii lor, decât angajarea înainte, necondiționată, într-o contrastrategie revoluționară de dimensiuni deja continentale. Actualei agresiuni interioare și exterioare, al cărei obiect de conspirație mondialistă este, Europa nu mai poate să îi opună, cu spatele la zid, decât voința inspirată de o integrare imperială cu miză supraistorică, transcendențială, eshatologică, integrarea continentală eurasiatică a sfârșitului. A juca totul pe tot, dintr-o singură mișcare.

Or, în situația actuală, integrarea continentală eurasiatică a Europei trebuie să treacă în mod imperativ prin punctul obligatoriu al instalării prealabile a axei Paris-Berlin-Moscova, care reprezintă, într-adevăr, *ruptura salvatoare* pentru ai noștri.

Ceea ce presupune dubla mobilizare a alor noștri, pe de o parte, pentru a termina, prin toate mijloacele, cu controlul subversiv al social-democrației și al conspirațiilor sale peste tot în acțiune, peste tot la putere în Europa, iar pe de altă parte, pentru a ajunge la o implantare revoluționară decisivă în conștiința colectivă europeană a unei reprezentări supra-activate a necesității absolute și imediate a integrării marelui continent, a cărei primă fază operațională va fi cea a creării axei Paris-Berlin-Moscova. Bătălia finală pentru eliberarea Europei va fi, așadar, o bătălie pentru ca ea să devină în fine conștientă de ea însăși și de marea sa predestinare polară de la origini.

Astfel, dubla încercare a dezmembrării în forță a controlului social-democrat asupra ansamblului actualei puteri politice europene, precum și cea a accederii Europei în totalitatea ei la conștiința revoluționară a propriei sale unități pre-ontologice, a predispoziției sale imperiale eurasiatice, constituie *însăși linia de trecere* a Europei, aflate la ora actuală în stare de non-ființă, către Europa ce va fi din nou în stare să-și stăpânească revoluționar destinul politico-istoric propriu, devenind conștientă de misiunea sa supraistorică finală.

Istoria, totuși, nu face daruri niciodată, toate obiectivele aparținând definirii active a marilor predestinări politico-istorice ce urmează a fi îndeplinite trebuie să fie câștigate, mereu printr-o luptă superioară, în mod tragic, eroic. Aceasta apare ca fiind sarcina generației noastre, generație menită pentru misiunea revoluționară decisivă de salvare și de eliberare a Europei celei Mai Mari din supunerea sa actuală față de conspirația mondialistă guvernată de ”Superputerea Planetară a Statelor Unite”.

Or, însăși devenirea circumstanțială a prezentei istorii mondiale, la ora fatală a îndeplinirii unui destin secret aflat deja în ineluctabilul său mers, ne face să fim chemați astăzi în fața unei porunci de acțiune imediată și totală: *acum sau niciodată* trebuie să acționăm, și doar acționând câștigăm partida.

Așa cum am repetat fără încetare, trecerea la acțiunea revoluționară directă a Europei subterane, a Europei deja angajate clandestin în lupta de eliberare, nu poate și nici nu trebuie să se facă decât pornind de la pista politico-istorică a axei Paris-Berlin-Moscova. Din nefericire, nici Franța, nici Germania nu sunt în prezent dispuse și mai ales nu sunt capabile să ia inițiativa politică a axei Paris-Berlin-Moscova. Doar Rusia ar putea să o facă, dar mai întâi ar trebui să apară acel om providențial, ”omul celui mai mare destin”, doar el fiind în stare să-și asume sarcina de angajare a Rusiei în marea aventură imperială eurasiatică, care trebuie să urmeze creării axei Paris-Berlin-Moscova, aceasta nefiind decât pivotul inițial, bunker-ul ideologic de pornire.

Deoarece, în orice caz, Europa mare va fi continental-eurasiatică sau nu va fi deloc.

De fapt, nucleul federal franco-german, propus astăzi de Joschka Fischer, nu mai reprezintă nimic: Europa la care face trimitere acesta nu este Europa, ci un fel de apariție spectrală, ectoplasmică, a acesteia. Adevărata Mare Europă este acel *Imperium* care va răsări în jurul axei Paris-Berlin-Moscova, atunci când această axă va fi devenit axa Madrid-Paris-Roma-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Astfel, singurul interes al proiectului federal al lui Joschka Fischer rezidă în faptul că, propunând un nucleu federal dur franco-german, la care urmau să se alăture, apoi, tot federalizate, celelalte țări europene vizate, el depășea interdicțiile cele mai formale ale

conspirației mondialiste americane, care nu suportă deloc faptul că emergența unui Europe Federale – chiar dacă e redusă la expresia sa slăbită și mutilată sau chiar dacă e de orientare social-democrată - ar putea să aibă loc în spațiul european aflat sub controlul acestei conspirații. Ne întrebăm: cu ce anume ar corespunde, cu adevărat, această tentativă a lui Joschka Fischer? Germania avea oare în vedere în cele din urmă să se agajeze într-o manevră politică paralelă, asumându-și riscuri considerabile? Ar începe astfel Berlinul cine știe ce șantaj politic, cine știe ce obscură probă de forță cu Washingtonul sau Berlinul și Washingtonul joacă împreună un joc încă indescifrabil, împing înainte o nouă fază a jocului american secret al social-democrației în exercițiu?

În ce ne privește pe noi, ceilalți, putem deja să ne aventurăm în afirmația că bătălia politică decisivă pentru activarea proiectului axei Paris-Berlin-Moscova a și început, și că am ales pentru moment să instalăm centrul operațional pentru imediata sa pornire chiar la Moscova.

Dacă Moscovei îi revine să preia inițiativa, atunci la Moscova trebuie să începem să facem presiuni, să încercăm să suscităm tăvălugul ce poartă entuziasmul revoluționar vizavi de reprezentarea supra-mentală colectivă a proiectului axei Paris-Berlin-Moscova. Moscova este cea care, așa cum s-a spus, va trebui să dea semnalul de pornire, așa cum o cere un misterios ritual.

De asemenea, trebuie să ne concentrăm toate disponibilitățile de agitație, de influență și de intervenție pentru a duce către incandescență *interesul abisal* al structurilor noastre ideologic-revoluționare prezente și încadrate la Moscova, astfel încât odată venit ceasul, acestea să poată determina, din profunzimi, intrarea în acțiune a media și a marilor grupări de influență politică, culturală, chiar religioasă, precum și, în cele din urmă, a instanțelor guvernamentale active, pentru a promova, pentru a cere o inițiativă politică decisivă a Moscovei în favoarea proiectului axei Paris-Berlin-Moscova. Inițiativă a Moscovei pentru care ne angajăm să obținem răspunsurile așteptate de la Paris și de la Berlin.

Va trebui în același timp să întreprindem de urgență o dublă mișcare analoagă de trezire, de exacerbare, la Paris și la Berlin, punând la încercare, cu o intensitate extremă, ”grupurile geopo-

litice” de care dispunem, la fața locului, la ora actuală, pentru ca figura mobilizatoare a axei Paris-Berlin-Moscova să fie prezentă și să acționeze conform planurilor noastre.

Ceea ce implică – vom fi obligați să o facem – ca ”grupurile geopolitice” să iasă din semi-clandestinitatea lor pentru a acționa deschis, situație nouă care va comporta cu siguranță și pericole destul de grave. Dar nu e mai puțin sigur că, prin chiar acest fapt, controlul politic al așa-numitei social-democrații asupra întregii puteri politice în exercițiu va fi contestat în mod violent și că, în orice caz, va trebui să recurgem la această probă de forță.

Și nu este imposibil ca proba de forță dintre social-democrația de la putere și forțele contestatatoare, care se vor ridica atunci împotriva *stării de fapt*, să ia de îndată înfățișarea unui război civil, lucrurile părând astfel cu atât mai stranii, cu cât forțele contestatatoare care se ridică împotriva dictaturii insidioase și totalitare a social-democrației vor fi cu totul necunoscute, pentru că nu și-au arătat încă deschis existența și nu au manifestat nici o relație cu ceea ce numim (firește, în derâdere) ”opoziția națională” – așa-zis gaullistă și alte formațiuni din aceeași farsă, într-o complicitate murdară, întârziată, și imitând rușinos puterea în exercițiu – ”opoziție națională”, ale cărei poziții afișate sunt de supunere deschisă față de cuvântul de ordine al conspirației mondialiste ce se menține prezentă în umbră.

Pe de altă parte, va trebui și ca declanșarea campaniei, la Moscova, în favoarea proiectului axei Paris-Berlin-Moscova, să coincidă cumva cu apariția imediată și cu preluarea puterii prezidențiale de către ”omul providențial”, de către ”cel așteptat”, astfel încât să putem fi siguri de atitudinea guvernului rus față de acest subiect. Guvernul de la Moscova va trebui atunci, într-adevăr, să facă din campanie propriul cal de bătaie, la nivelul propriu al ”marii politici”. Afacerea va trebui în ultimă instanță să fie tratată de la stat la stat, între Rusia, Franța și Germania.

De altfel, dacă ”omul providențial” care va trebui să ia puterea prezidențială la Moscova se identifică cu figura vizionară, profetică, a ”celui așteptat”, el va trebui să se fi gândit deja, singur, la problema revoluționară fundamentală a axei Paris-Berlin-Moscova, care este problema prioritară a ”noii puteri” de la Moscova, oricare ar fi ea.

Proiectul axei Paris-Berlin-Moscova va fi gata să fie activat imediat în momentul în care puterile naționale revoluționare ale elitelor și ale maselor franceze, germane și ruse supra-activate prin grija noastră, se vor întâlni și se vor alia, din aceeași mișcare ascendentă, cu tripla voință a Franței, Germaniei și Rusiei, deoarece exact această întâlnire va fi chemată să fondeze, se reînnoiască abisal istoria de anvergură europeană și asiatică.

Și nu pentru că am încerca să escamotăm, în prezent, ceea ce va fi obligatoriu la momentul respectiv – și anume opoziția acerbă a conspirației mondialiste americane față de emergența, în Europa, a axei Paris-Berlin-Moscova, eliberarea Europei fiind deja acceptată atunci – vor fi distruse încercuirea politică și toate interdicțiile politico-strategice opuse de conspirația mondialistă americană față de Cea mai Mare Europă pe cale să se nască, vor fi măturate, anihilate de ridicarea forțelor național-europene de eliberare revoluționară. Deoarece, în starea actuală a lucrurilor, este de fapt imposibil ca axa Paris-Berlin-Moscova să fie instalată înainte ca eliberarea politică totală a Europei să fie declarată, și chiar declarația de creare a axei Paris-Berlin-Moscova va marca sosirea în marș a Marii Europe, care se smulge revoluționar din strânsoarea înrobitoare a "Superputerii planetare a Statelor Unite".

Războiul ideologic al axei Paris-Berlin-Moscova se va face prin viitoarele mari bătălii de conștiință, iar noi, ceilalți, vom avea atunci comanda supremă a acestor bătălii. Răsturnarea fundamentală a frontului intern din bătălia decisivă pentru eliberarea conștiinței europene va face astfel, încât conspirația mondialistă americană să fie redusă la defensivă, iar noi, ceilalți, vom conduce ofensiva de dezîncercuire și de afirmare finală a propriilor noastre poziții europene, care vor triumfa.

Cu ocazia unei recente reuniuni de grup, cineva a observat că proiectul axei Paris-Berlin-Moscova angajează cu el o puternică *prezență șamanică* ancestrală, sacră. Și nu e nimic surprinzător aici, nimic deosebit de uimitor: profunda schimbare a istoriei unei vaste grupări de populații identice în esența lor în ce privește ființa lor ascunsă, dar diferite la suprafață, trebuie întotdeauna să pună în mișcare, în secret, puterile colosale subterane, puteri spirituale, ale căror activare relevă fără îndoială anumite identități oculte, de

nemărturisit, ale unei ordini transcendente. Identități supranaturale, fără chip.

Cu sau fără voia noastră, în cele din urmă acest punct de vedere riscă să se impună. În mod magic. Și asta cu atât mai mult, cu cât acest punct de vedere reprezintă o constantă profundă a spiritului european în atemporalitatea sa activă subteran.

Să încheiem, deci, acest scurt discurs de luptă privind proiectul contra-strategic, în derulare la ora actuală, al axei Paris-Berlin-Moscova, citând ceea ce Ernst Robert Curtius numea, în al său monumental *Balzac* din 1933, "aluzia" autorului *Conspiration des Treize* la o anumită "Europă ca mister", la această *mare familie continentală, ale cărei eforturi tind, toate, către nu știu ce mister de civilizație*.

Or, această mare familie continentală, despre care Balzac a avut la timpul respectiv o pre-știință vizionară, nu este alta, în fapt, decât cea a conspirației permanente care, de la un secol la altul, perpetuează subteran voința de integrare imperială finală a "Marelui Continent" eurasiatic și de realizare a scopurilor eshatologice oculte ale acesteia, conspirație care constituie ceea ce Balzac numea, în mod genial, *mister de civilizare*. "Marș impunător pe care nimic nu îl poate opri", deoarece este "voința lui Dumnezeu este cea care se împlinește, gândirea sa este cea care se realizează", va mai spune el (citată de Ernst Robert Curtius în al său *Balzac*).

Vedem, astfel, că obsesia continentală eurasiatică de o anume conștiință revoluționară europeană, în mod secret imperială, nu datează de azi, ea există în continuitate din timpuri pe care le putem considera imemorabile; că această obsesie constituie un veritabil "mister de civilizație".

Departate de a fi o simplă urgență politico-istorică de circumstanță, proiectul axei Paris-Berlin-Moscova pentru care ne luptăm apare, deci, ca fața imediat vizibilă a unei profunde actualități supra-temporale a conștiinței europene, a acestei "mari familii continentale" pe care a întrezărit-o Balzac, în dimensiunile sale ultime eurasiatice, imperiale și revoluționare. Conspirația mondialistă poate în mod sigur să pretindă, la ora actuală, că e capabilă să pună totul sub lacăt, să neutralizeze orice velleitate de rezistență europeană, această pretenție fiind pusă

chiar în termenii dialecticii ofensive a propriilor sale interese de ansamblu, a propriilor proiecte, de acum înainte ieșite la lumină, de dominație planetară. Conspirația mondialistă *se încrede în asta*.

Dar istoria nu este câtuși de puțin suma circumstanțelor sale: din contra, istoria este cea care decide, inventează și impune irațional circumstanțele propriului mers înainte. "Circumstanțele istorice nu sunt niciodată decât efectele unei cauze abisale, cauza însăși a acestui "mister de civilizație" de care vorbea Balzac și care este cheia ocultă a oricărei "mari politici" europene continentale, eurasiatice.

Suținătorii actuali ai conspirației mondialiste dirijează efectele circumstanțiale ale istoriei vizibile. Noi, ceilalți, care suntem de partea "Europei ca mister", dirijăm cauzele, deoarece cauzele sunt cele care ne conduc, direct. Cauzele invizibile, abisale, eshatologice și providențiale, "cauzele prime". Terorii rațiunii democratice totalitare îi opunem linia de front a iraționalității dogmatice a însăși istoriei.

Așa se face că, în ciuda situației de control necondiționat al conspirației mondialiste asupra totalității structurilor politice ale social-democrației, istoria, prin ea însăși, avansează impunând prin forță propria sa spirală decizională, propriile sale schimbări de fond și propriile sale forme de reînnoire pe de-asupra circumstanțelor curente și a schițelor hegemonice ale imperialismului democratic al Statelor Unite, aflate subversiv în acțiune în interiorul spațiului său de proiecție europeană permanentă: în mod misterios, se fac niște lucruri care nu ar trebui făcute, lucruri deopotrivă irevocabile și în mod secret fundamentale. Ca și cum fără încetare istoria ar scăpa prin ea însăși din strânsoarea subversiunii mondialiste asupra Europei ce se naște, ar scăpa de toate manevrele din umbră. Am văzut deja, obiectivul ultim al mării strategii politice actuale și viitoare a conspirației mondialiste este și va fi cel de a împiedica pe toate căile emergența imperială a Marii Europe: cu toate acestea, prin însăși mișcarea interioară a istoriei în mers, cea Mai Mare Europă nu încetează a progresa, ineluctabil. Și chiar din sânul puterii social-democrate europene tâșnesc inițiativele privitoare la acest marș înainte al Europei, precum inițiativa lui Joschka Fischer, în timp ce puterea social-democrată nu este aici decât pentru a împiedi-

ca afirmarea lor, realizarea lor efectivă. Uimitoarea performanță europeană a lui Jacques Chirac, la 27 iunie 2000, la Berlin, în fața Reichstag-ului în sesiune completă, aparține aceluiași gen de operațiune, impusă în mod inconștient de însuși mersul istoriei, al istoriei care urmează poruncile proprii sale iraționalități dogmatice. Orice ar face unii sau alții, doar ce trebuie făcut se va face.

Deoarece istoria care se dezvăluie în propriile sale alegeri va fi mereu mai puternică decât acea istorie ce relevă alegerile pe care încercăm să i le impunem.

Forțe istorice iraționale luptă în mod subteran, susțin propria noastră luptă pentru crearea axei Paris-Berlin-Moscova. Aparențele obiective ale situației ne sunt potrivnice. Dar, în cele din urmă, nu contează decât certitudinile contra-obiective, ce emană din mersul însuși al istoriei, din partea sa abisală.

“MISTERIOASA ASCENSIUNE A LUI VLADIMIR PUTIN”

(1) Vladimir Putin, sfârșitul unui ciclu

Se știa asta, dar este important mai cu seamă că e ceva ce continuă, fără nici o întrerupere, până în prezent: Rusia, prin propria sa natură, prin propria sa predestinare istorică originară, prin însăși devenirea sa, este și rămâne un mister. Iar personalitatea indescifrabilă a noului său președinte, Vladimir Putin, nu face decât să confirme această certitudine de fapt. În cartea sa *La mystérieuse ascension de Vladimir Poutine*, Pierre Lorrain scrie: ”Personalitatea acestui om cu o alură împrumutată, cu un fizic tern și cu o aparență rezervată de funcționar fără anvergură, contrastează într-atât cu ascensiunea sa meteorică până la vârful puterii, încât este dificil să nu se înfripizeze bănuiala unui mare mister, imediat coroborat cu sulfurosul său trecut de agent secret”.

Dacă lucrarea lui Pierre Lorrain nu comportă mari dezvăluiri cu privire la Vladimir Putin, ea reconstituie totuși, exhaustiv și cu mare precizie, curentul subteran care, în interiorul manevrelor oculte ale puterii sovietice în funcție, au pregătit dinainte venirea la putere a lui Vladimir Putin, eveniment deopotrivă prefabricat în umbră și înscris în fatalitatea însăși a devenirii forțelor prezente și active. Forțe în secret divergente și adeseori chiar antagoniste. Dar al căror rezultat nu avea cum să nu se conformeze în cele din urmă cu ceea ce era înscris dialectic de la începuturi în marele ciclu istoric în derulare.

Orizontul spectral, sumbru și agitat, tragic, în interiorul căruia s-a trecut de la Stalin la Hrușciov, de la Hrușciov la Brejnev, de la Brejnev la Andropov, de la Andropov la Gorbaciiov și de la Gorbaciiov la Elțin, este deconspirat în mod clar de Pierre Lorrain, fiind redus la dialectica predării puterii în interiorul unui dispozitiv menținut în stare neschimbată în seria însăși de schimbări care l-au parcurs istoric, dar niciodată nu l-au desfăcut. Ruptura ontologi-

că definitivă în raport cu structura ideologico-politică instalată de Stalin nu s-a produs decât cu venirea la putere a lui Vladimir Putin, iar din această perspectivă întreaga devenire politică a Rusiei, de la Stalin până la Boris Elțin, de fapt n-a fost decât un lung parcurs secret, care trebuia să ducă și care a și dus la Vladimir Putin. Care reprezintă el însuși o întoarcere înapoi, reînnoirea cu ceea ce a fost întrerupt într-un mod atât de tragic de acel "octombrie roșu" din 1917, de asasinarea lui Nicolai II și a întregii familii imperiale și de nașterea URSS-ului. Iar venirea lui Vladimir Putin la puterea finală a fost prevăzută dialectic, ea trebuind să marcheze încheierea unui ciclu, *reînceputul*, iar prin aceasta - depășirea a ceea ce a sfârșit în sânge, într-o violență nemaivăzută a parcursului sovietic și în clădirea URSS-ului pe acest sânge și pe această violență, de neiertat, dar în același timp întemeietoare.

Pierre Lorrain arată perfect apariția curentului politic ocult care, prin acțiunea de dezmembrare-deminare întreprinsă de Gorbaciov din chiar interiorul dispozitivului puterii sovietice, și-a avut originea în acțiunea de ansamblu realizată subteran de Andropov, chiar de la ascensiunea sa la conducerea KGB-ului, iar ulterior la secretariatul general al partidului. Și nu e deloc întâmplător faptul că, încă de la venirea sa la Kremlin, Vladimir Putin a instalat o placă de aur ca omagiu adus memoriei lui Iuri Andropov, *cel prin care începuse totul*.

"Nu puterea acumulată de Andropov la conducerea KGB-ului, scrie Pierre Lorrain, a fost cea care i-a deschis calea către secretariatul general, ci locul său în ierarhie. La moartea lui Suslov, numărul trei, Andrei Kirilenko, apropiat al lui Brejnev era deja într-o semi-dizgrație. Echilibrul puterii cerea la postul numărul doi un conducător capabil să se contrapună brejneștilor. Iar Andropov era tocmai omul potrivit. La plenara Comitetului Central din mai 1982 el a fost numit secretar la ideologie, ceea ce implica abandonarea președinției KGB-ului. El a părăsit, deci, funcția de la Lubianka pentru a se instala la cinci sute de metri distanță în birourile lui Suslov, la sediul Comitetului Central, în Piața Veche."

"Astfel, el a devenit secretar general din poziția de "numărul doi", la 12 noiembrie, la încheierea unui "conclav" care a surprins toată lumea prin durata sa scurtă. De fapt, colegialitatea impunea

numirea lui Andropov, chiar dacă unii membri ai aparatului l-ar fi preferat pe Constantin Cernenko. Aceleași reguli nescrise au făcut din acesta din urmă, moștenitor al lui Brejnev și rival al lui Andropov, noul secretar la ideologie, ceea ce l-a transformat *ipso facto* în al doilea personaj în ierarhie. În același timp, una dintre personalitățile cele mai apropiate de Andropov, Mihail Gorbaciov, escalada la rândul său la toate eșaloanele, pentru a deveni ”numărul trei”. Astfel, într-un răstimp foarte scurt s-a constituit un embrion de clan, care se sprijinea pe vechii protejați ai lui Kirilenko, deveniți ”orfani” după îndepărtarea acestuia, respectivii apropiindu-se de Andropov. Din acest grup de specialiști din industria grea și din planificare, cu toții originari din regiunea Sverdlovsk din Ural, făcea parte mai cu seamă pe Nikolai Rîjkov, viitor premier, și un oarecare Boris Elțin, cel despre care ulterior se va vorbi foarte mult”.

Iată cum, în câteva rânduri, Pierre Lorrain construiește figura preistorică a nodului de forțe în mișcare ce constituie originea prăbușirii seismice finale, care va duce la dispariția URSS-ului și la venirea la putere a lui Vladimir Putin, cel prin care a putut să reînceapă noua urgență a ”Rusiei Anterioare”, care își asuma, totuși, moștenirea dramatică a URSS-ului. Dincolo de imperiul Romanovilor și de imperialismul ”revoluției comuniste mondiale”, cea ce-a Treia Rusie, ”Noua Rusie”, este purtătoarea marelui proiect imperial eurasiatic al lui Vladimir Putin și a curentului geopolitic imperial, al cărui reprezentant este Putin. Dar, despre toate acestea, Pierre Lorrain se abține să vorbească, cel puțin pentru moment.

(2) Serviciile secrete la putere

Istoria subterană a ultimilor cincizeci de ani ai Rusiei nu este în fapt decât istoria ”predării puterii”, care se produce în umbră, a ”puterii politice totale a partidului” către ”puterea politico-administrativă totală a serviciilor speciale”. ”Predare a puterii”, ce culminează cu venirea Președintelui Vladimir Putin, care reprezintă gradul suprem al asumptiunii calitative a ”serviciilor speciale”, incarnarea ultimă a propriei lor evoluții istorice.

De asemenea, răsturnarea revoluționară totală a istoriei actuale a Rusiei, care, de la statul totalitar imperialist al lui Stalin a devenit statul imperial ortodox, transcendent, al lui Vladimir Putin, nu este în realitate decât proiecția externă a "revoluției interne" a serviciilor speciale rusești în mersul lor ocult către puterea finală, către puterea totală.

Cu ocazia unei discuții private cu Pierre Lorrain, fostul premier Serghei Stepașin declara : "În epoca sovietică, KGB-ul aduna elita țării: oameni cu studii superioare, cu o bună pregătire și cu o biografie nepătată, cum se spunea pe atunci. Mulți intelectuali".

Aici se află, într-adevăr, adevăratul mare secret al prăbușirii din interior a URSS-ului și a comunismului de linie sovietică din toată Europa de Est. Deoarece exact supra-concentrarea de elite active din țările comuniste, mobilizate în cadrul serviciilor speciale politice, în linia întâi, a provocat, a asigurat realizarea mării conspirații anticomuniste finale, care a emanat chiar din interiorul propriilor servicii de securitate. Înalta conștiință a cadrelor superioare și a elementelor active de vârf din interiorul acestora i-a fost fatală ideologiei primare, anti-civilizaționale și anti-spirituale a aberației marxiste și a materialismului dialectic, strânsorii insuportabile a stalinismului și post-stalinismului, care le erau, în principiu, impuse de către partid. Conștientizarea de către elitele operaționale din regimurile comuniste de linie sovietică a fost în cele din urmă fatală acestor regimuri, conștiința superioară triumfând, în cele din urmă, asupra alienării marxiste a conștiinței: libertatea este fundamentul ființei, iar conștiința ființei va triumfa, în cele din urmă, împotriva tuturor conspirațiilor neființei. Dovada este exact ceea ce s-a întâmplat în URSS și în întreaga Europă de Est aflată sub dominație sovietică. La sfârșit, a trebuit să cedeze în fața realității.

Or, care este semnificația ultimă, pe care trebuie să o dăm acestei răsturnări asumționale a serviciilor speciale politice din Rusia și din Europa de Est, în ce perspectivă ultimă trebuie să plasăm ceea ce s-a întâmplat? Aș zice că trebuie să apelăm, pentru a răspunde la această dublă întrebare, la o explicație de ordin eshatologic, despre care nu putem vorbi într-un articol precum acesta, în care spațiul ne este foarte măsurat. Las asta pentru o altă ocazie.

(3) Vladimir Putin, predestinatul

Despre Vladimir Putin personal Pierre Lorrain va aduce, totuși, informații, pe care aș crede că le putem aprecia drept considerabile. ”Familia lui Vladimir Putin, scrie Pierre Lorrain, ar fi de origine din Pokrovskoie, din Siberia occidentală, un orașel obscur, pe râul Tobol, între Tiumen și Tobolsk, al cărui principal titlu de glorie este de a fi văzut născându-se pe unul din personajele cele mai controversate ale țării, Grigori Rasputin, *starețul* (sfântul) de tristă faimă, a cărui influență asupra împărătesei Alexandra Feodorovna a contribuit la discreditarea țarului Nicolai II și a monarhiei în ajunul revoluției din 1917. Potrivit aceleiași surse, unii membri ai familiei, preocupați să se distanțeze de o rudă așa de jenantă politic, și-ar fi scurtat numele de familie, suprimând prima silabă. Trebuie spus că acest nume (pe care l-am putea traduce prin Pervertit) nu este ușor de purtat, chiar dacă scriitorul naționalist Vadim Rasputin, cântăreț al Siberiei și apostol al ruralității, i-a dat câteva semne de noblețe în ochii rușilor. Dl. Putin ar fi, deci, strănepotul sau un văr îndepărtat al *starețului*? Pierre Lorrain adaugă: ” O legătură de familie între dl Putin și Rasputin ar explica curioasa asemănare fizică, cu excepția bărbii, pe care o putem constata la actualul președinte și la cel poreclit ”călugărul nebun”, chiar dacă nu era nici călugăr, nici nebun”. Alte informații, deosebit de substanțiale, ne sunt livrate tot de Pierre Lorrain, cu privire la șederea lui Vladimir Putin în Germania de Est, la Dresda, cu privire la biografia sa îndepărtată și recentă, la etapele și meandrele carierei sale cunoscute. Dar omul rămâne de nepătruns, îndepărtat, în mod funciar misterios. Ca și cum ar aparține unei alte realități, unei alte lumi. Cum se pare ce e cazul, de altfel.

(4) Viziuni geopolitice

Mai rămâne de abordat – de dezvăluit, chiar am putea spune – ceea ce trebuie să numim geopolitica imperială de anvergură continentală eurasiatică a lui Vladimir Putin, așa cum se desprinde ea acum din doctrinele avansate de grupurile geopolitice de la Moscova, care îi sunt apropiate, pe care le pro-

tejează și le exaltă, și care prevăd integrarea imperială a "Marelui Continent" eurasiatic – Europa de Vest, Europa de Est, Rusia și Marea Siberie, Tibetul, India și Japonia – într-un "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului", ultima etapă a doctrinelor geopolitice ale lui Karl Haushofer și a conceptului său operațional fundamental de *Kontinentalblock*.

Știind că nu poate exista un Nou Imperiu fără o mare religie imperială reînnoită, Vladimir Putin, el însuși profund credincios, mistic, se angajează fundamental întru ortodoxie, luând în considerare, în cele din urmă, și o întâlnire continentală între ortodoxie și catolicism, implicând o întoarcere supraistorică la "religia anterioară", de "dinainte de separare".

Tot datorită angajamentului ortodox al lui Vladimir Putin a avut loc canonizarea împăratului martir Nicolai II și a familiei sale, martori de sânge, asasinați la ordinul lui Lenin, iar "marea ortodoxie" a devenit practic religie de stat în "Noua Rusie". Întâlnirea secretă dintre Vladimir Putin și Ioan Paul II, la Roma, are o importanță profetică, a cărei semnificație decisivă în cele din urmă ne-o va oferi doar viitorul.

În cartea sa, Pierre Lorrain încearcă să ne pună în gardă cu privire la ce numește el ambalarea "milenaristă și mesianică" a lui Vladimir Putin. Or, procedând astfel, el se înșeală dramatic, deoarece exact în asta rezidă grandoarea lui, identitatea sa profetică ascunsă și predestinarea finală, imprevizibilă încă, dar despre care știm că reflectă o alegere secretă, dirijată de sus, din sfera invizibilului. O alegere decisivă în toate privințele.

La această oră spectrală, în care istoria mondială se află pe punctul de a atinge momentul de ruptură internă, de la care nu mai există cale de întoarcere, și cu atât mai puțin posibilitatea unui marș înainte, și în care ceea ce numea tradiția hindusă *Paravrtti*, "Marea Răsturnare", se poate declanșa în orice clipă, problema istoriei actuale a Marelui Continent eurasiatic este pusă în termenii foarte preciși ai alegerii pe care Rusia o poate face, de a vedea sau de a nu vedea răsărind în sânul ei "omul providențial", "omul celui mai mare destin". Deoarece, încă o dată, exact în Rusia – lucru evident, având în vedere actuala configurație politico-istorică finală a Marelui Continent – se va decide, azi, destinul viitor al marii istorii europene a lumii.

Acum douăzeci și patru de ani publicam în *Correspondance Européenne* un articol care, la vremea lui, a provocat multă agitație și care a fost citat de mai multe ori între timp. Chiar și R.V. Nikol-ski a făcut referire la el în manuscrisul clandestin, despre care am vorbit pe larg, de altfel în termeni foarte aprobatori. Un articol ce se referea la dedublarea secretă – mai mult decât secretă – a Uniunii Sovietice într-un fel de Contra-Rusie ce acționează subteran, în umbră, la toate nivelurile aparatelor politico-administrative ale statului sovietic, inclusiv – poate mai ales – la ”nivelurile interne” ale Partidului însuși, și în care scriam, în concluzie, cele ce urmează:

”Istoria, marea istorie, nu este niciodată ceea ce cred cei care o trăiesc, orbiți cu intenție așa cum sunt, de către manipulatorii oculte. Secretul în acțiune al mării istorii trebuie căutat în motivele vii ale celor care o fac și o desfac, în liniștea și în întunericul *de sub cărțile de joc*, departe de privirea și dincolo de atenția maselor, iar cei dintâi știu că istoria merge înainte sau dă înapoi, că se luminează sau se întunecă, de fiecare dată, urmând munca interioară a unei voințe care se menține dincolo de cursul istoriei, o voință trans-istorică.” Este vorba aici de o perspectivă neconvențională asupra mersului istoriei, ceea ce numea Julius Evola ”a patra dimensiune” a istoriei. Și, în același articol, continuam: ”În lumina acestei concepții interiorizante a istoriei va trebui să știm – *să știm dinainte*, în asta stă totul – cine, în Uniunea Sovietică, va triumfa în cele din urmă, la ceasul dorit, asupra celeilalte tabere, implacabil, pentru a se angaja de îndată să schimbe – într-un sens sau altul – direcția și chiar fața istoriei lumii. Astăzi ca și ieri, acesta e scopul unic: a schimba fața lumii.

Cu toate acestea, în perspectiva unui *scop unic*, care din cele două tabere va triumfa? Aceea care va lăsa să apară, în sânul ei, voința de destin a omului providențial, care va fi, de asemenea, omul celei din urmă bătălii. Acesta va veni, ineluctabil, la ceasul știut”. (*Correspondance Européenne*, februarie 1977).

Or, unii dintre noi am înțeles că, în circumstanțele actuale – și, de cum înainte, definitiv, pentru că, în vizibil, ca și în invizibil, aceste circumstanțe actuale sunt, de asemenea, circumstanțe finale – acest om pe care îl așteptăm, ”omul providențial”, omul ”celui mai mare destin și al bătăliei finale”, nu va putea fi altul decât actualul președinte al Rusiei, Vladimir Putin.

Intuiție profundă, inspirată și în același timp certitudine absolut evidentă atunci când știm ceea ce știm, Vladimir Putin este deja, pentru unii dintre noi, omul celei mai mari redresări revoluționare, "imperiale" și "eshatologice" a "Noii Rusii", și prin asta - cel pe care se sprijină, de asemenea, la ora decisivă, lupta pentru redresare și pentru asumptiunea ultimă a Europei și a ansamblului geopolitic și supraistoric al "Marelui Continent" eurasiatic în dimensiunile sale într-un tot final.

Vizionarul secret, "omul celei din urmă bătălii", care e chemat să conducă, istoric și supraistoric, înaintarea "Noii Rusii", pământ, dintotdeauna, al marilor vizionari mesianici, "eshatologici", nu a apărut exact acolo unde a trebuit să apară decât pentru că cel mai mare destin trebuia în mod absolut să vorbească, și așa a și vorbit, chiar dacă nu a fost încă auzit decât de "cei puțini", acei veghetori revoluționari de avangardă, "secerători de la miez de noapte". Dar ceea ce trebuia să se facă, s-a făcut, "ineluctabil, la ceasul știut".

Nu ignor, desigur, care sunt tragicele responsabilități politico-revoluționare, care ne incumbă, deja, nouă, celorlalți, cei care am înțeles că în ultimă analiză nu mai există decât o singură rezolvare pentru această formidabilă criză politico-istorică finală, care este criza actuală a Europei față de ofensiva contra-strategică totală a conspirației mondialiste în curs: adică, demararea urgentă - extrem de urgentă - a procesului de integrare imperială a marelui continent eurasiatic, pentru care președintele Vladimir Putin este la ora actuală singurul responsabil politic european, care nu numai că i-a înțeles toate mizele tragice, dar este și cu totul hotărât să se angajeze profund în această "ultimă bătălie" a "celui mai mare destin", așa cum pare a fi, pentru noi, ceilalți, și pentru cea Mai Mare Europă, bătălia pentru instaurarea revoluționară a "Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului".

"Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului" constituit - așa cum nu conținem a o spune - prin integrarea politică federală totală a Europei de Vest și de Est, a Rusiei și a Marii Siberii, a Tibetului, a Indiei și Japoniei, ultima etapă a conceptului geopolitic fundamental al lui Karl Haushofer, conceptul de *Kontinentalblock*.

Considerând că trebuie să mai aduc câteva precizări suplimentare la cartea lui Pierre Lorrain, *La mystérieuse ascension de*

Vladimir Poutine, pentru care autorul ne-a furnizat, în fapt, un portret mai degrabă exterior, prea convențional, nu știu dacă în același timp nu cumva am mers, poate, prea departe cu dezvăluirile privind pozițiile de fundal implicite, angajamentele și alegerile politico-strategice de avangardă ale actualului stăpân de la Kremlin. Și asta mai cu seamă referitor la ceea ce Pierre Lorrain numește "ambalarea milenaristă și mesianică" a președintelui Rusiei, în care noi, nu ascundem acest lucru, am recunoscut "omul celei din urmă bătălii" și al "celui mai mare destin" final al Europei, iar de aici - al "Marelui Continent" eurasiatic. Cu toate acestea, a încerca să îl arăți pe președintele Vladimir Putin în adevărata sa lumină, în lumina cea mai clară a celei mai înalte identități politice, prezente și viitoare, nu ar fi decât să întărești, mi se pare, conștiința rupturii pe care o putem și pe care trebuie să o avem, de acum înainte, în Europa de Vest, și mai ales în Franța, conștiință privind misiunea, predestinarea supraistorică, religioasă și eshatologică, cu care acesta trebuie să fie creditat. Asta deoarece doar sprijinindu-se pe Franța, președintele Vladimir Putin va reuși să influențeze, să schimbe direcția finală a noii istorii europene a lumii. Este sigur că un cu totul misterios deficit de impact, o lipsă de interes pur și simplu flagrantă în ce-l privește pe el se manifestă astăzi în Franța, acestea fiind întreținute din umbră, cu o stranie încăpățănare, de către nuclee oculte de acțiune specială, supra-activată.

Prin urmare, a venit momentul pentru a denunța, cu cea din urmă violență, acțiunea subversivă din Franța privind figura militantă a lui Vladimir Putin, acțiune care este produsul direct al unei mașinațiuni concertate în scopul de a împiedica recunoașterea lui ca *ceea ce este el în realitate*. O mașinațiune condusă de aceleași forțe nocturne, de nemărturisit, și, mai ales, pentru moment, *imposibil de numit*, care nu mai încetează a produce alienarea din ce în ce mai avansată a ființei profunde a Franței, a istoriei sale și a ceea ce Franța înseamnă dincolo de istorie.

Prin lupta noastră politică imediată, vizibilă, de fapt, puterea din întuneric este cea pe care o combatem, azi ca și ieri, *până la sfârșit*.

CE AȘTEAPTĂ EUROPA DE LA VLADIMIR PUTIN. DESTINUL ESHATOLOGIC AL NOII RUSII

(1)Pecetea a șaptea

Anii decisivi se întorc. Amețitorul vârtej al unei răsturnări finale, cu dimensiuni abisale, a istoriei mondiale în curs, se impune în prezent asupra stagnărilor obscure din vremea decadentei demisionare, din care suntem pe cale să ieșim și în care era cât pe ce să ne pierdem. ”Totul intră în prezent în zona de atenție supremă”.

Deoarece lucrurile se prezintă astfel: chiar în ceasul în care Vladimir Putin a ajuns la puterea prezidențială la Moscova, o imensă răsturnare se făcea în culisele nevăzute ale ”marii istorii” mondiale în mers. Nu doar interregnul din secolul sângeroasei dictaturi a întunericului marxist-leninist lua cu adevărat sfârșit, ci și sensul însuși al istoriei care a permis ca aceasta să se poată face, era inversat, pentru a face loc reluării revoluționare a unei alte identități a realității istorice ruse, reluării predestinării eshatologice a ”Rusiei anterioare”, a Rusiei în calitate de ”concept absolut” al istoriei lumii, concepută ca dezvoltare sub control a unui ”mare proiect” secret al Divinei Providențe.

De asemenea, în viziunea hristologică a lumii și istoriei, teribilul sacrificiu însângerat al punerii pe cruce a Rusiei și a popoarelor sale captive în conjurația mondială a comunismului sovietic, n-a fost unul zadarnic: deoarece doar pe drumul liturgic a tainei Crucii trece parcursul ascuns, final, al tainei supreme și active a Resurecției.

Or, în ciuda acestor prime timpuri echivoce și declarative, care marchează întoarcerea la viață după lunga coborâre ce a traversat găurile negre ale morții, Rusia, ”Noua Rusie” a lui Vladimir Pu-

tin, va fi chemată să cunoască azi exact strălucitoarea dimineață a Resurecției, și asta chiar dacă ea nu este pe deplin conștientă de noua sa stare, care în esența ei este o stare de har. Deoarece un anume contra-curent de împiedicare, de toropeală ontologică și de încetinire, marchează, subteran, la ora actuală, tot ceea ce în Rusia și în lumea întreagă stă mărturie pentru întoarcerea la ființă, deja începută, tot ce împărtășește actuala înaintare resurecțională pe cale să se nască: ceea ce deja nu mai e, nu este încă înlocuit de ceea ce nu s-a făcut încă.

Să nu ne lăsăm, deci, păcăliți de aparențe înșelătoare, traficate cu intenție: această puternică somnolență generală, această neputință hipnotică din ce în ce mai greu de susținut, această încetinire a tot, care par să aibă impact asupra a tot ceea ce, în ultimii ani, vrea să meargă înainte, este, totuși, și trebuie să fie – pentru cei care văd cu adevărat, dincolo de simplul fapt de a vedea – semnul realizării, dificile, foarte dificile deocamdată, dar ineluctabilă în cele din urmă, a unei schimbări de stare ontologică a lumii și a istoriei sale actuale, semn al ”marii răsturnări” care s-a făcut, care e pe cale să se facă pe ”linia de trecere” către Mileniul Trei.

Nu mai e vorba într-atât de faptul că, prin mersul însuși al lucrurilor, trebuie să ne desprindem fără încetare din greutatea de moarte a trecutului, care ne face să mergem mereu înainte, orice ar fi, ci de chemarea irațională din noi către un irezistibil impuls nou, revoluționar, al unei alte reînnoiri, ce implică saltul înainte pe deasupra oricăror prăpăstii de la sfârșitul regimului anterior al lucrurilor, *saltul peste abis*: căci tocmai aici ne aflăm, și nu mai e cale de întors.

Între timp, trebuie ca în fiecare zi să facem față misterului a ceea ce neîncetat se eschivează în fața noastră, a ceea ce pare că niciodată nu-și va putea atinge împlinirea, a ceea ce se scufundă nedefinit în noroaiele vagi și murdare, într-adevăr, ale propriei neputințe de a fi: această invazie a ceea ce urcă din adâncurile cele mai nocturne ale abisului la ceasul suspendării cu adevărat finale a suflării ființei, este chiar partea ce ne revine azi într-o lume lovită de interdicția de a fi, subversiv semnificată pentru toate forțele vieții, ale reînnoirii, ale reînceputului. Dar trebuie să știm și că toate acestea nu sunt, în realitate, decât *în mod esențial provizorii*.

”Și atunci când Mielul a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer, vreme de aproape jumătate de ceas”, citim în Apocalipsa Sfântului Ioan. Aici sunt vremurile ambiguităților extreme ale neființei aflate la putere și ale degradării trecătoare a puterilor ființei, sumbre vremuri ale exaltării ultime a abjecției, vremuri ale interregnului ce sfârșește dominația ilegală a celor abjecți.

Acesta este, de altfel, motivul pentru care dubla subversiune social-democrată și liberal-democrată – care vor fi mereu regimuri ale echivocului, ale diversiunii alienante și ale trecerii disimulate de partea dușmanului – a triumfat și nu mai încetează a se menține ilegal la putere în cele trei principale țări ale Europei de Vest, în Marea Britanie, în Franța și în Germania, în chiar inima câmpului de luptă, unde se va întâmpla totul. Și asta până când reînnoirea în profunzimi va țâșni revoluționar, dincolo de ”trecerea de linie”, pentru a impune, revoluționar, cu Vladimir Putin și cu ceea ce Vladimir Putin reprezintă simbolic la această oră, legea schimbării totale, ireversibile, legea mării ”Răsturnări finale”, a acelei *Paravrtti*. În el însuși, interregnul nu este niciodată nimic altceva decât garanția ieșirii din interregn.

(2) ”Marele plan” imperial eshatologic al lui Vladimir Putin

La ce alte linii de forță magnetice am putea face apel, dacă nu la doctrina guvernamentală a lui Vladimir Putin, cel puțin la proiectul său fundamental de acțiune politico-strategică, într-un viitor apropiat și mai îndepărtat?

În primul rând, să redăm Rusia sieși, într-un mod revoluționar, total, necondiționat. Să reînnodăm imediat legătura cu marea predestinare supraistorică a Rusiei, predestinare eshatologică ce trebuie regăsită, reluată exact din punctul în care revoluția sovietică a întrerupt-o, în cadrul unei conspirații supraistorice oculte, ale cărei dimensiuni de departe depășeau destinul singular al Rusiei.

Și asta exact deoarece, continuând lucrarea predecesorilor săi, Nicolai II, pe care vărul său Kaizerul Wilhelm II l-a numit ”Împărat al Pacificului”, cel care era pe punctul de a face din Rusia

superputerea mondială prezentă ”de la Atlantic la Pacific”, demarând astfel, în sfârșit, ”proiectul secret” al propriei sale predestinări supraistorice imperiale de întindere continentală.

Pentru a fi împiedicată să-și impună, ”de la Atlantic la Pacific”, propria sa voință imperială eshatologică asupra istoriei mondiale în curs, Rusia a fost doborâtă, scoasă cu forța din istoria pe care alesese să o ducă înainte până la capătul transcendențial final, care ar fi fost cel al transfigurării hristologice imperiale. Să dezvoltăm, deci, concepțiile Sfintei Alianțe până la dimensiunile planetare și istorice ultime ale acesteia, până la realizarea identității sale supraistorice decisive.

Or, exact asta este ceea ce puterile nocturne, ce reprezintă în culisele interzise ale ”marii istorii”, identitatea abisală ocultă a ceea ce doctrina hristologică tradițională numește ”Taina Fărădelegii”, în acțiune până la a ”Doua Venire”, nu puteau în nici un caz să permită să se împlinească. De unde conspirația mondială a puterilor întunericului care se străduiesc să dezmembreze, prin complicități interne și externe care astăzi rămân necunoscute și *de necunoscut*, Imperiul Rus în identitatea sa eshatologică în secret activată deja, și deja pe cale să intre în curentul istoriei.

Dar, la ora actuală, exact acest proiect imperial eshatologic al Rusiei este, încă o dată, adus la ordinea zilei de Vladimir Putin, care înțelege să readucă, din nou, Rusia către ea însăși, sprijinindu-se, pentru aceasta, pe a sa ”Nouă Rusie” și pe ”marea Ortodoxie” rusă și est-europeană. Dar sprijinindu-se, în același timp, în ciuda rezistențelor Ortodoxiei și dincolo de aceste rezistențe, și oricare ar putea fi intransigența și refuzul ei concertat, sprijinindu-se, deci, și pe Roma și pe catolicitatea tradițională romană. Și asta, așa cum a arătat – și demonstrat – cu ocazia primei sale vizite în străinătate în calitate de președinte al Rusiei proaspăt ales, când a ținut, în mod foarte semnificativ, ca această vizită aibă loc în Italia, unde avea să-l întâlnească pe Ioan Paul II, cu care a avut o lungă convorbire confidențială, așa cum știm. Vom vorbi mai încolo, chiar în cursul acestui articol, despre relațiile deosebite ale lui Vladimir Putin cu Roma și cu Catolicismul roman, Vladimir Putin fiind un cititor fervent al lui Vladimir Soloviev. Ceea ce clarifică multe lucruri.

Astfel, apare ca întru totul evident faptul că pentru ca toate acestea să se poată realiza, Vladimir Putin trebuie înainte de toate să reușească să-și construiască instrumentul politico-strategic de acțiune revoluționară planetară, care să poată în mod real să dea curs proiectelor sale vizionare, adică un stat rus cu ponderea specifică unei superputeri planetare, care să conducă blocul unei concentrări politice imperiale a marelui continent european, cu identitate transcendentă și polară. Și aceasta îndreptată și înspre ultimele sale instanțe revoluționare, înspre mobilizarea trans-continentală a Americii Latine, continent catolic, precum și Statele Unite, debarasate, în favoarea unui nou război civil de secesiune – dar de data aceasta jucând într-un sens opus față de primul război de secesiune – de înrobirea nocturnă față de subversiunea protestantă iluministă și mai cu seamă de ceea ce, de la începuturi, se ascunde spectral în spatele acesteia, al cărei nume nu îndrăznim a-l rosti, al cărei chip întunecat nu încercăm a-l dezvălui.

Bătălia fundamentală a lui Vladimir Putin va fi, în aceste condiții, cea de eliberare interioară a Rusiei de poverile negative care continuă să îngroape – încă – miracolul resurecției sale politice, și demararea reînnoirii sale administrative, economice și militare, care o conduc înspre recuperarea, în timp util, a statutul – pierdut deja de două ori – de superputere planetară imperială (statut pierdut, pentru prima dată, în 1917, și apoi odată cu lichidarea Uniunii Sovietice). Apare în perspectivă, deci, figura înnoitoare a unei a Treia Rusii, care ar trebui să se vrea a fi, în cele din urmă, o a Treia Romă.

Adevărata eliberare interioară a Rusiei cuprinde, în situația actuală de urgență, o grilă de priorități ce trebuie în mod dramatic rezolvate, cu orice preț, imediat și integral, fiecare în parte și toate în același timp. Și asta plecând de la mijloace efectiv derizorii, dintre care cel mai sigur pare a fi chiar venirea lui Vladimir Putin la puterea prezidențială supremă. Cu acest mijloc trebuie lucrat.

Un anumit număr de sarcini de redresare îl așteaptă pe Vladimir Putin la punctul de cotitură al unui destin dinainte extrem de periclitat, destin periclitat, căruia, în afară de carisma personală a lui Vladimir Putin, recunoscută în profunzime de actuala colectivitate națională rusă, nu i-am putea opune, în fapt, decât propriul

său calm glacial, hotărârea sa de nezdruncinat, încrederea activă în predispozițiile sale vizionare, încrederea în a sa "stea secretă". E oare puțin? E mult? Viitorul va decide. Dar unii dintre noi suntem deja convingși că viitorul este de partea lui Vladimir Putin, că viitorul îi aparține deja lui Vladimir Putin.

Și mai cu seamă conștiința sa de a avea de partea sa structurile sănătoase, vii, ale națiunii. *Sunt aproape de Armată, sunt aproape de Flotă, sunt aproape de popor*, declara el cu ocazia dramaticelor evenimente care au urmat accidentului fatal al submarinului nuclear Kursk.

(3) Care sunt sarcinile de redresare?

Jocul pare a fi cel puțin strâns. Aceste dramatice "sarcini de redresare" cărora Vladimir Putin trebuie să le facă de urgență față par a fi, pentru moment, următoarele:

(1) Lichidarea structurilor oligarhice și de comandă economico-socială și politică, de ingerință și șantaj, moștenite de la situația inventată de regimul haotic, putred și contagios, al "familiei" lui Boris Elțin, feudalități instaurate cu un preț exorbitant, ce trebuie doborâte cu orice preț și în mare urgență. Aroganța revoltător de cosmopolită a lui Boris Berezovszki, a lui Vladimir Gusinski, a întregii lor haite interlope de hiene anti-ruse trebuie sancționată dur, trebuie din nou să facem apel la curățatul în vid. Deoarece e un adevăr cunoscut: jaful nerușinat și întru totul criminal al averilor naționale rusești cu ocazia marilor deznaționalizări de la sfârșitul URSS-ului echivalează, în fapt, cu un veritabil cataclism economic pentru Rusia, o operațiune gigantică, în mod conspirativ concertată, de însușire frauduloasă a "marii economii" a Rusiei în totalitatea ei, de către aceste grupări oligarhice de extracție cel puțin dubioasă, cu scopuri și cu o identitate la fel de dubioase, care au acționat cu mijloace mai mult decât suspecte, ce apar în prezent a fi cele ale unei ofensive anti-ruse, conduse în secret din exterior. Atâta vreme cât tara actualei conspirații oligarhice încă în funcție și a foșnitoarelor sale metastaze subversive nu va fi lichidată, economia națională a "Noii Rusii" nu va putea demara într-un mod cu adevărat decisiv.

(2) Să se redea fără întârziere Forțelor Armate mijloacele proprii de putere – de superputere – strategică cu dimensiuni continentale și planetare, precum și suprafața de afirmare politico-socială decisivă, care trebuie să îi aparțină imperativ în procesul de reînnoire fundamentală – re-fondatoare – a statului. A cărui restructurare revoluționară va trebui să treacă obligatoriu prin militarizarea muncii, a învățământului, a organizării sociale, culturale și religioase a națiunii întregi. Organizare întru totul îndreptată către un singur scop salvator de autodepășire de natură transcendențială, supraistorică, ”religioasă”. Proces de ansamblu, în care rolul de forță motrice, pedagogic și de încadrare în profunzime al Forțelor Armate se va dovedi constitutiv pentru coloana vertebrală a vieții națiunii, așa cum s-a întâmplat deja pe vremea Țarilor: Rusia nu va fi niciodată decât ceea ce Forțele sale Armate o fac să fie, iar Vladimir Putin este, înainte de toate, omul Forțelor Armate. Deoarece la fel ca Imperiul Roman, Rusia este în mod fundamental o națiune imperială prin însăși natura sa, prin predestinarea sa secretă. Întreaga sa istorie anterioară dovedește acest lucru.

În ultimă analiză și în mod fundamental, ”Noua Rusie” a lui Vladimir Putin nu va putea să-și atingă obiectivul de reînnoire salvatoare a istoriei ruse actuale decât dacă conștiința național-revoluționară a Forțelor sale Armate va putea în mod real să-și asume întregul control asupra procesului de reînnoire deja în curs, și de a-l duce la bun sfârșit. Soarta ”Noii Rusii” a lui Vladimir Putin, iar de aici - soarta celei Mari Europe național-revoluționare pe cale să se afirme depinde în mod decisiv, în situația de azi, de actuala trezire, de actuala evoluție a conștiinței revoluționare a Forțelor Armate rusești și de rolul jucat de ele în trezirea, în conștientizarea de către Rusia a misiunii sale la scara marelui continent european, altfel zis, de întoarcerea Rusiei la predestinarea sa eshatologică anterioară. Cartea lui Vladimir Putin este cartea Forțelor Armate. Doctrinile mareșalului Nicolai Ogarkov s-au impus în cele din urmă. Deoarece procesul național-revoluționar, angajat în prezent de Vladimir Putin, nu datează de azi, ci are în spate un lung itinerariu subteran.

(3) Crearea unui nou dispozitiv politico-strategic secret de protecție ideologică, de informații și de intervenție specială, cu puteri extinse, menit să asigure securitatea internă a tuturor acțiunilor

revoluționare imperiale ale Rusiei și ale blocului marelui continent eurasiatic din sfera sa de influență externă activă.

Este vorba de aparatul contra-strategic revoluționar de avangardă, căruiua îi va reveni răspunderea de a ridica un baraj de obstaculare permanentă în fața tentativelor de ingerință negativă din partea inamicului extern, și în fața propriilor eșecuri interne în tabăra continentală eurasiatică. Multe lucruri ar fi de spus despre toate acestea, dar cu siguranță nu în aceste rânduri.

(4) Definirea unei doctrine metafizice, geopolitice și teologice a statului, coerente, totale, aprofundate și, să precizăm, a unei noi teologii imperiale hristologice, de anvergură europeană, ortodoxă și catolică. Vladimir Putin știe într-adevăr că un nou imperiu nu poate să apară fără apariția unei noi religii imperiale, precum trebuie să cunoască, de asemenea, cuvintele profetice hotărâtoare ale lui Moeller van den Bruck, care spune că *nu există decât un singur Reich după cum nu există decât o singură Biserică*.

”Marea Ortodoxie” resuscitată de Vladimir Putin, precum și Catolicismul tradițional roman, vor trebui să se reunească, împreună, prin acțiunea însăși a Imperiului, a aceluia *Imperiun Ultimum*, în mișcarea care le duce înapoi la unitatea lor anterioară și prin asta le poartă înaintea către ce-a dea Treia Stare a religiei imperiale a marelui continent european, religie reunificată.

(5) Să se restabilească, să se facă în așa fel încât să renască din nou țesutul conjunctiv intim, vital, profunda unitate radiantă a societății ruse în ansamblul ei, căreia va trebui să i se redea o credință nouă în ea însăși, în destinul ei național și supranațional ce îi aparține în mod firesc, în propria sa predestinare fondatoare, în propriile sale origini arhaice, abisale; în propriile misiuni eshatologice imperiale, în sarcinile sale revoluționare imediate, în formidabilul efort de auto-redresare ontologică și politico-istorică așteptat de la ea, în prezent, de mersul însuși al istoriei mondiale pe cale să ajungă la un punct de cotitură în mod tragic ireversibil.

(6) Tot Moscovei îi revine să susțină, efectiv, și eforturile ”grupărilor geopolitice” ce răsar în prezent peste tot în Europa, și chiar în lume, care urmează linia politică a marelui continent eurasiatic din conceptul geopolitic fundamental al lui Karl Haushofer, conceptul de *Kontinentalblock*.

Deoarece Moscova trebuie să devină placa turnantă supra-activată a tuturor rețelelor contra-strategice, care se mobilizează în prezent în avangarda mișcării de concentrare revoluționară care luptă pentru Cea Mai Mare Europă continentală, pentru "Marele Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului".

(7) Alinierea definitivă și contra-încadrarea administrațiilor politice ale regiunilor interioare ale Rusiei, angajate, aproape în totalitate, într-o periculoasă spirală centrifugă, care tinde spre auto-comandă, "auto-suficiență", situație în mod implicit opusă principiului centralizator al Moscovei, gata în orice clipă de a fi exploataată de ingerințe clandestine din exterior, prin manipulări ce aparțin taberei de subversiune mondialistă în acțiune. Să se înlocuiască guvernatorii aleși în mod fraudulos cu militari de nădejde.

(8) Lichidarea în totalitate a structurilor active de crimă organizată, de subversiune socială ale mafiilor existente și de insecuritate insuportabilă și permanentă în societatea rusă actuală, insecuritate pe cale să atingă limite periculos de critice, de care pot profita și ingerințele externe, cu scopul de a destabiliza și de a-și însuși clandestin anumite sectoare ale societății civile mai expuse decât altele acestui gen de manevre ascunse.

(9) În afară de obligația de a urmări, prin toate mijloacele pe care le are la dispoziție, promovarea supra-activantă a Polului Carolingian franco-german, bază fondatoare a Celei Mai Mari Europe continentale eurasiatice, pol despre care trebuie amintit că Generalul de Gaulle afirma că, luat aparte, constituie el însuși o "Revoluție Mondială", Rusia trebuie să-și asume și sarcina unei deschideri continentale "a marelui continent european către India, placă turnantă revoluționară a prezenței și acțiunii europene în Asia." Nu spunea oare Aleksandr Dughin că *Rusia este puntea dinspre Europa către India, și prin India, către Marea Asie?* În această perspectivă, deci, va trebui să plasăm vizita președintelui Vladimir Putin, anul trecut, în India, și conturarea unui vast proiect contra-strategic continental ruso-indian. Și tot în aceeași perspectivă eurasiatică a marelui continent european trebuie să plasăm adevărata semnificație a recente vizite a președintelui Vladimir Putin în Japonia, unde au fost puse cu această ocazie bazele confidentiale ale unor acorduri în linie comună. La fel ca Rusia, Franța și ea este atentă la apropierea

absolut decisivă a Marii Europe de India și Japonia, care apare ca o convergență franco-rusă dintre cele mai însemnate, ca un semn *secret* al destinului.

(10) Am ținut să abordăm în mod intenționat la sfârșit problema destabilizării islamiste revoluționare a Ceceniei și a abcesului subversiunii anti-ruse și anti-europene, menținut în mod artificial în stare de criză acută în regiune de instanțele sub acoperire ale ofensivei mondialiste în curs.

Lichidarea focarului de incendiu wahabit din Cecenia reprezintă pentru Rusia actuală o chestiune de viață și de moarte: dacă focul nu e stins la timp și în totalitate, el va fi aprins în scurt timp, din Pakistan și până la lanțul de republici islamice din fosta URSS, până în Sud-Estul continentului european, unde Bosnia și Albania, plus Kosovo, servesc drept puncte de legătură deopotrivă pentru islamul revoluționar de acolo și pentru manevrele clandestine și subversive ale serviciilor speciale de la Washington, care întrețin intens acolo terorismul islamist revoluționar de import, cu scopul de a destabiliza Europa, Marea Europă în afirmare și ”linia geopolitică europeană” pe cale să se afirme la nivelul noii sale istorii pe cale să se nască, o nouă istorie continentală eurasiatică.

Contra-focul aprins de președintele Putin cu ocazia întâlnirii ”Grupului de la Shanghai”, în iulie 2000, la Doușanbe (Rusia, China, Tadjikistan, Kirgîzstan, Kazahstan), nu va rezista oare mult timp în fața presiunilor irezistibile ale milițiilor islamiste? Prin intermediul Turciei și Israelului, prezent pe teren în mod clandestin, conspirația mondialistă a Statelor Unite – și a ceea ce se ascunde în spatele ei, în umbră – ațâță în continuare Islamul Fundamentalist, instalând jaloanele politico-strategice ale viitoareii lor dominații asupra liniei geopolitice transcontinentale subversive Tirana-Sarajevo-Groznîi-Kabul-Islamabad.

Rusia și Sud-Estul european sunt astăzi din nou în prima linie față de ofensiva revoluționară a Islamului Fundamentalist, și trebuie să ne dăm seama că e vorba aici de tradiția unui lung sacrificiu pentru rezistență, Rusia și Sud-Estul european barând timp de secole ofensiva islamistă către centrul Europei. Or, Islamul este folosit de conspirația mondialistă a Statelor Unite ca forță strategică de diversion și de blocaj în războiul clandestin pe care

îl poartă împotriva Europei, Islamul beneficiind de sprijin secret considerabil, politic și strategic, devenind astfel din ce în ce mai mult o amenințare extremă pentru Europa în afirmare, și asta atât din punct de vedere extern, cât și dintr-un punct de vedere intern, emigrațiile islamiste în Europa având funcția de cap de pod avansat către interiorul liniilor europene de rezistență.

Cecenia este cheia de pe frontul de Sud al Europei, iar Vladimir Putin a angajat Rusia într-o bătălie decisivă în Cecenia, în contul Europei și pentru Europa.

Orice acțiune împotriva angajamentului Rusiei în Cecenia este un act de înaltă trădare împotriva unității și libertății Marii Europe pe cale să se nască.

(4) Axa Paris-Berlin-Moscova

Ar trebui, din câte se pare, ca Parisul, Berlinul și Moscova – dar, în circumstanțele actuale Moscova mai ales – să înțeleagă: integrarea europeană a marelui continent trece ineluctabil prin crearea prealabilă a unei Axe Paris-Berlin-Moscova.

Or, la ora actuală, inițiativa Axei Paris-Berlin-Moscova nu ar putea veni decât de la Moscova. Într-adevăr, dacă Berlinul se menține, în raport cu acest proiect, într-o expectativă cumva indecisă, neîncrezătoare și înfricoșată, Parisul, din contra – și oricât de neînțeles ar putea să pară asta dacă e să ținem cont de pozițiile anterioare ale puterii gaulliste cu privire la acest subiect – frâneză și împiedică – ca să nu spunem, sabotează – cu o încăpățănare morocânoasă, nemărturisită, orice tentativă îndreptată în sensul proiectului unei astfel de axe europene transcontinentale.

Pentru că la Paris presiunile negative extreme pe care le întrețin fără încetare și le exacerbează, în ce privește conceptul Marii Europe continentale eurasiatice, și mai actual, în ce privește proiectul Axei Paris-Berlin-Moscova, anumite influențe oculte ce acționează subversiv în slujba conspirației mondialiste, ating o stare de paroxism la vedere cu adevărat ultimă, absolut intolerabilă, și poate deja fără cale de întors, pentru unii cel puțin, pe care o cunoaștem prea bine. Ceea ce presupune o contra-reacție urgentă și deopotrivă dură și exhaustivă din partea forțelor încă sănătoase

ale națiunii reduse, prin conspirația existentă, la o stare finală de paralizie și de buimăceală, de neputință din ce în ce mai tragică; vrem să spunem cu asta că Franța, în cele din urmă, are interdicție în ce privește Europa, că este anulată viziunea revoluționară europeană a Generalului de Gaulle. Dar ei nu știu ce îi așteaptă. Unda de șoc care se va întoarce, atunci când va veni, va fi, într-adevăr, înspăimântătoare.

Lucrurile fiind așa cum au devenit, anume Moscovei îi revine să ia asupra sa demararea preliminarilor pentru realizarea proiectului Axei Paris-Berlin-Moscova, aceasta sprijinindu-se, de asemenea, și poate mai cu seamă, pe munca de agitație și de infiltrare a "grupurilor geopolitice", dispuse să se arunce în bătălia ideologică și politico-strategică de creare a curentilor largi și adânci de susținere a acestui proiect european fundamental. Va fi o ocazie, pentru Moscova, de a putea să acționeze direct în cadrul frontului politic european pe cale să se afirme revoluționar.

(5) Serbia și Sud-Estul european

Serviciile de informații din Iugoslavia știau de mult timp că subversiunea islamică kosovară urzea planuri de a pune mâna și pe Macedonia. Astfel, în octombrie 2000 președintele Iugoslaviei a convocat, la Skopje, în Macedonia, o conferință generală a regiunii, la care i-a invitat pe șefii de stat și de guvern din Albania, Bulgaria, Grecia, Macedonia, Bosnia, România și Croația. Sub pretextul de suprafață al creării unui "pact de stabilitate" pentru Balcani, președintele Vojislav Kostunica avea de fapt în vedere să producă, să susțină personal un proiect, încă foarte confidențial, privind integrarea politico-economică în scurt timp a statelor din Sud-Estul european, cu scopul de a putea face front comun în dialogul cu Uniunea Europeană, în fața căreia Europa de Est, destabilizată încă de sechelele comunismului, se afla pentru moment într-o stare de inferioritate greu de acceptat. Și care trebuia remediată.

Este sigur faptul că prezența europeană a Rusiei trebuie să se sprijine în mod fundamental pe Serbia – în primul rând – și pe celelalte state ortodoxe din Europa de Est, Serbia fiind deja angajată, alături de Rusia, în actuala bătălie contra-strategică îm-

potriva terorismului revoluționar islamic. În același timp, Serbia este și primul stat european care a suferit direct agresiunea anti-continentală a conspirației mondialiste conduse de "Superputerea planetară a Statelor Unite": mobilizarea totală a națiunii sârbe față de agresiunea politico-militară a NATO face ca Serbia să fie astăzi țara din Europa care dispune de conștiința politică cea mai trează în ce privește manevrele conspirative ale NATO și ale ofensivei mondialiste în curs.

În orice caz, Sud-Estul european rămâne încă zona critică în care se menține încercuirea continentului european prin avansarea politico-militară a NATO, angajată în serviciul conspirației mondialiste a "Superputerii Planetare a Statelor Unite" și, ca atare, Sud-Estul european trebuie să mobilizeze în permanență atenția contra-ofensivă a marelui continent european, iar asta în pofida faptului că actuala putere social-democrată și liberal-democrată aflată la putere în statele din Europa de Vest participă la acțiunile politico-militare ale forțelor de ocupație anti-europene ale NATO. Însă nu trădarea de la suprafață contează, ci opțiunile profunde ale națiunilor captive, reduse subversiv la tăcere, cu călușul în gură, victime ale alienării din exterior, națiuni asemenea unor morți vii, națiuni făcute zombi de către specialiștii voodoo-lui mediatic. Iar o anume degenerescență a maselor servește la asta din plin.

(6) Cele patru chemări hristologice

Sarcinile prezidențiale ale lui Vladimir Putin se desprind dialectic din întâlnirea – din nunta, am putea spune chiar – dintre conceptul fundamental al predestinării imperiale supraistorice și eshatologice a Rusiei, a "Noii Rusii" de azi și a Rusiei din toate timpurile și condițiile reale, așa cum sunt ele, ale actualei situații politico-sociale, economice și administrative ale Rusiei de azi. Altfel spus, orice lucru trebuie în mod obligatoriu să fie făcut, și va fi făcut fără îndoială, în condițiile care se prezintă în mod real momentul în care acea obligație trebuie îndeplinită, menită a fi, proiectată în curentul istoriei în mers. Or, acel lucru ce trebuie astfel făcut este sarcina istorică a președintelui Vladimir Putin de a-l face.

Or, dacă tocmai am încercat să trecem în revistă ceea ce constituie anume condițiile reale ale redresării situației actuale a Rusiei, ne-a rămas totuși să mai determinăm conținutul efectiv al laturii transcendente a situației, ce anume ar trebui făcut în prezent pentru a restabili, de asemenea, identitatea eshatologică predestinată a Rusiei, misiunea sa supraistorică, ce i-a fost impusă încă de la începuturile istoriei sale, și chiar dinainte de acestea.

Astfel, patru chemări la acțiune hristologică imediată se desprind din actuala situație a Rusiei, acestea fiind următoarele:

(1) Să se obțină înălțarea în altar, canonizarea lui Nicolai II și a familiei imperiale, precum și a unui număr simbolic de martori ai Credinței căzuți în vremea persecuțiilor, a masacrelor sângeroase din anii terorii leniniste și staliniste, în vremea ”anilor întunecați”.

Este vorba aici de actul fundamental de *răsturnare a vremurilor*, iar acest act fundamental este în mod efectiv împlinit de Patriarhul Moscovei Alexii II, în prezența și la dispozițiile personale ale președintelui Vladimir Putin.

(2) Se știe – unii știu – că eliberarea Rusiei de sub dominația întunericului sângeros al comunismului nu a fost posibilă decât prin intervenția supranaturală directă a Neprihănitei Zămisliri, eliberare realizată din clipa în care, urmând propria voință sacramentală formulată deja în 1917, Rusia a fost consacrată Inimii Neprihănite de Suveranul Pontif în funcție, în comuniune profundă cu corpul episcopal din lumea întregă.

Or, există o viziune profetică a Sfântului Maximilien Kolbe, eroul catolic de la Auschwitz, conform căreia Steaua Roșie a comunismului va fi într-o zi înlocuită, la Kremlin, de statuia Neprihănitei Zămisliri și că în acea zi va începe noua etapă din istoria Rusiei, etapa finală, decisivă, a întregii sale istorii și a misiunii sale supraistorice secrete.

Trebuie să amintim că există, în biserica catolică a Neprihănitei Zămisliri, la Moscova, pe strada Malala Gruzinskaia, o statuie a Neprihănitei Zămisliri, despre care se crede că este exact acea statuie care va fi prezentă și va radia pe culmea Kremlinului: nu mai rămâne decât să se ordone amplasarea ei, pe vârful Kremlinului, în locul Stelei Roșii, iar președintele Vladimir Putin exact asta ar trebui să facă în prezent în mod imperios, deoarece *nu are de ales*.

Marile dispoziții ale Divinei Providențe nu sunt niciodată semnificative la scara aprecierilor omenești. Un simplu fapt precum cel al ridicării statuii Neprihănitei Zămisliri pe vârful Kremlinului poate avea repercusiuni incalculabile, consecințe politico-istorice imense. La fel cum neexecutarea acelorași dispoziții poate provoca piedici, chiar catastrofe imprevizibile, definitive.

Statutul ridicării statuii Neprihănitei Zămisliri pe culmea Kremlinului este cel ce decurge dintr-o doleanță providențială de aceeași natură ca aceea pe care sfânta Marguerite-Marie Alacoque i-a adus-o la cunoștință lui Ludovic XIV în numele cerului, și anume ca acesta să înscrie toate steagurile din Regat cu armele Sacrei Inimi a lui Isus. Cum Ludovic XIV nu a crezut că trebuie să dea curs chemării ce îi era astfel făcută din ceruri, Franța a contractat o datorie negativă pe care este încă departe de a o fi plătit.

Va trebui, deci, să se vegheze ca această nefericită întâmplare să nu se producă și în ce privește porunca venită de sus de a fi amplasată statuia Neprihănitei Zămisliri pe vârful Kremlinului. Pentru ca orice neînțelegere de parcurs să fie evitată.

(3) Așa cum am spus deja, chiar în acest loc, dacă Rusia trebuie să se implice plenar în realizarea deopotrivă istorică și supraistorică a unui "Mare Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului", care să includă Europa de Vest, Europa de Est, Rusia și Marea Siberie, Tibetul, India și Japonia, și cum nu poate exista un nou imperiu fără o reînnoire a religiei proprii aceluși Imperiu, îi revine, deci, președintelui Vladimir Putin să treacă la reintegrarea "mării Ortodoxii" ruse și Est-Europene și a Catolicismului tradițional roman într-o a "treia stare" de fapt, în care cele două mari religii europene și-ar regăsi unitatea originară, reînnoită prin integrarea lor în sânul identității imperiale restabilite "de la Atlantic la Pacific".

Trebuie ca Vladimir Putin să riște să joace cartea "mării Ortodoxii" împotriva ei însăși și pentru ea însăși, știind să îi impună necesarele alegeri, toate alegerile necesare, în numele celui mai măreț destin imperial al Rusiei. Fortăreața inexpugnabilă a "mării Ortodoxii" poate fi manevrată azi doar de Vladimir Putin, pentru a fi condusă către rațiunea istoriei care se schimbă.

(4) Singurul gest fundamental care poate marca momentul în care istoria europeană a marelui continent va triumfa asupra

propriei anti-istorii, momentul de răsturnare a timpurilor, este cel al eliberării politico-istorice și religioase a Catedralei imperiale a Sfintei Sofia de la Constantinopol, și redarea acesteia cultului de dinainte de prăbușirea Imperiului Oriental, scufundat de marea irezistibilă și haotică a Islamului. Deoarece trebuie ca sfârșitul îndolierii abisale a istoriei occidentale a lumii să coincidă în mod supranatural cu eliberarea sanctuarului Catedralei Sfânta Sofia, a cărei destituire a marcat doliul alor noștri și doliul întregii noastre istorii de atunci încolo.

De asemenea, mitul mobilizator de avangardă al noii ascensiuni revoluționare a Marii Europe continentale de dimensiuni eurasiatice, care reprezintă azi sarcina eshatologică predestinată "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin, nu va putea fi altul decât cel al eliberării Sfintei Sofia, dorință și jurământ fundamental al noului reînceput al istoriei ruse eliberate din întunericul comunismului și prin aceasta redată propriului său destin anterior, propriei sale identități arhaice, abisale, de la origini.

Eliberarea Sfintei Sofia, sarcină simbolică supremă a revenirii imperiale a istoriei Rusiei marcată de venirea la putere providențială a lui Vladimir Putin, este o sarcină simbolică supremă, de asemenea, și pentru destinul propriu al lui Vladimir Putin.

Confruntarea Rusiei cu Islamul nu reprezintă, deci, o instanță de criză a actualei deveniri istorice a Marii Europe, o simplă instanță de criză, ci substanța ontologică însăși a chemării Rusiei în cursul final al propriei istorii, acolo unde *totul se decide acum*.

În acest sens, războiul politico-strategic purtat acum de Rusia în Cecenia contra terorismului revoluționar al Islamului Fundamentalist nu este în fapt decât o instanță dialectică a mării bătălii simbolice pentru eliberarea Sfintei Sofia.

În februarie 2001, la Munchen, secretarul Consiliului de Securitate al Federației Ruse, Serghei Ivanov, declara: *Rusia se află în prima linie în lupta împotriva terorismului internațional pentru a salva lumea civilizată în același fel în care a salvat Europa de invazia tătaro-mongolă din secolul XIII, cu prețul unor suferințe și unor sacrificii imense*. Serghei Ivanov a făcut aceste declarații în legătură directă cu lupta politico-strategică a Rusiei în Cecenia, care constituia fondul discursului său.

(7) ”Spiritul s-a născut și crește”

Un dublu obiectiv ni se prezintă astfel nouă, celorlalți: să nu încetăm a aminti elitelor revoluționare din ”Noua Rusie” de urgența propriilor misiuni în raport cu devenirea actuală a noii istorii imperiale europene a marelui continent, eurasiatic, și a arăta, a explica elitelor revoluționare europene occidentale care sunt sensul și realitatea în acțiune ale actualului moment de cotitură, moment eshatologic imperial, pe care este pe cale să se înscrie evoluția istorică în curs a ”Noii Rusii” a președintelui Vladimir Putin.

Deoarece exact această dublă mișcare de reamintire vizionară permanentă cu privire la ”noua Rusie” și de revelație doctrinală activă în Europa de Vest constituie noua istorie revoluționară europeană a marelui continent în prezent în derulare. Și prin noi se face acum istoria în mers a Marii Europe continentale cu orizont eurasiatic, doar noi, ceilalți, facem această istorie.

Pentru că scopurile noastre de război ideologic total sunt în prezent scopurile noii conștientizări revoluționare a unei generații predestinate, care va fi pe cale să se constituie ea însăși ca atare și accedă ea însăși la conștiința revoluționară nouă care îi aparține. Iar ceea ce am înțeles noi înșine și ceea ce încercăm să explicăm și altora este extraordinara importanță istorică și supraistorică a actualei emergente a ”conceptului absolut” Vladimir Putin în Rusia, și pornind de aici chiar a noii istorii europene a lumii, care se afirmă în prezent în termeni de conștiință revoluționară imediată și în termeni de acțiune revoluționară imediată.

Unii dintre noi sunt astăzi purtători ai acestei noi conștiințe revoluționare, și nu trebuie să încetăm a o face cunoscută tuturor celor pe care îi știm ca fiind dintre ai noștri. Raymond Abellio – care în acel moment purta încă numele de Georges Soulès – a înțeles asta încă din 1943, când scria, în cartea sa profetică, fundamentală, *La fin du nihilisme*, că ”Spiritul s-a născut și crește”. Căci, în fapt, ce altceva poate fi noua istorie revoluționară a lumii decât istoria secretă a dezvoltării Noului Spirit, deja în acțiune? Este oare istoria altceva decât locul manifestării vizibile și deopotrivă invizibile

a Sfântului Duh? Și noi, ceilalți, ce suntem în ultimă instanță, dacă nu agenții secreți ai Sfântului Duh în acțiune în istoria ce își desfășoară cursul, agenți secreți ai Sfântului Duh?

Știm ce este astăzi în joc: supraviețuirea sau pieirea civilizației europene. Și aceasta depinde, de acum înainte, doar de noi înșine, iar noi știm și asta. Faptul că centrul de gravitație al geopoliticii actualei istorii europene a marelui continent s-a deplasat către Est, către "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin, către Sud-Estul european sub influența ideologico-politică a lui Vojislav Kostunica reprezintă o schimbare istorică decisivă deopotrivă profundă și angajată fundamental în direcția unei reînnoiri a destinului final care de acum înainte va fi, ineluctabil, destinul nostru.

Deoarece noi suntem cei cărora le revine în prezent decizia revoluționară finală, "saltul peste abis" la care duce, azi, în mod fatal, sfârșitul istoriei lumii, care este, că vrem sau nu, și istoria noastră, lumea noastră. Suntem oare la înălțimea situației? Vom vedea.

În orice caz, anume noi, ceilalți, puținii meniți să-și asume responsabilitatea de fapt a momentului actual de cotitură, moment revoluționar al noii istorii europene a marelui continent gata să iasă la lumină, și ne cunoaștem deja între noi, toți, de la Moscova la Dublin, de la "Atlantic la Pacific", fiecare acolo unde se află. Noi ținem "linia frontului" fără nici o breșă.

Totul e deja instalat. Nu mai așteptăm decât semnalul care ne va duce la asaltul revoluționar al propriei noastre istorii angajate în bătălia împotriva pozițiilor propriei sale anti-istorii în prezent la putere peste tot în Europa de Vest: războiul de eliberare de sub dominația actuală a anti-istoriei occidentale aflate la putere va fi războiul de eliberare finală a veșnicului Occident al lumii, al cărui conștiință supraistorică activă, conștiință revoluționară de primă linie o reprezentăm chiar noi.

VLADIMIR PUTIN ȘI IMPERIUL EURASIATIC AL SFÂRȘITULUI

Că suntem cu adevărat conștienți sau nu, ne aflăm în prezent pe linia ce separă apele "marii istorii", ce se va apropia în curând de sfârșit: ceva se sfârșește aici definitiv, și altceva se va petrece, abisal, ceva cu totul nou.

Teroarea ascunsă și degradantă, exercitată la scară planetară de subversiunea conspirației mondialiste, pe care o armează, o justifică și nu încetează a o impune prin intermediul doctrinei sale a "corectitudinii politice" așa-zis democratice, atinge, în prezent, limitele ultime ale insuportabilului, ale coșmarului permanent și total. Ajungând, astfel, la aceste limite, la acest paroxism final al afirmării active, al impunerilor subversive și totalitare ale conspirației mondiale în exercițiu și ale terorii sale democratice paralizante, istoria mondială pare a se fi oprit pentru moment din mersul său, ca și auto-immobilizată în așteptarea clipei fatale în care va trebui să se transforme, ineluctabil, într-o stare cu totul contrară celei a actualului blocaj negativ total, să-și schimbe totalmente direcția.

Deoarece o nouă formă specifică de schimbare a apărut în prezent în devenirea vizibilă a istoriei mondiale, o nouă formă ontologică de acțiune directă în cursul imediat al istoriei, care implică și decide, în final, atunci *când vine ceasul*, auto-destituirea deopotrivă totală și instantanee, fără cea mai mică intervenție externă, a oricărei situații de putere constituită fundamental, care se afirmă politic, fie ea și aparent inexpugnabilă în temeliile sale de moment: ceea ce părea astfel să dureze la nesfârșit, va dispărea atunci într-un mod misterios și grăbit, fără a lăsa urme, ștergându-se pentru totdeauna din cursul istoriei; ca și cum nimic nu ar fi existat.

Pentru că, cu ocazia marilor schimbări, cu ocazia momentelor de cotitură decisive, imprevizibile, rapide, istoria este forțată să se metamorfozeze, să se transforme prin chiar misterul propriilor sale profunzimi iraționale, mister în acțiune pe care îl conduc, din invizibil, doar deciziile revoluționare oculte ale Divinei Providențe mereu acolo, mereu disimulată în spatele evenimentelor imediat vizibile.

A înțelege istoria în mersul său nu înseamnă a-i pătrunde rațiunile obiective, care nu sunt niciodată altceva decât aparențe aranjate, ci a nu ignora identitatea abisală a aceluia ceva care o conduce și care o face cu adevărat să înainteze, de dedesubt, urmând un proiect conceput în mod providențial și condus din afara timpurilor.

Așa a fost cu sfârșitul abrupt al comunismului sovietic și al tuturor conspirațiilor sale subversive de dimensiuni planetare: fără cea mai mică intervenție vizibilă dinspre exterior a ceea ce era pe cale să se petreacă în momentul decisiv, fără nici un fel de rațiune obiectivă, la ceasul prevăzut – pe care nimeni nu îl aștepta pentru că era vorba de un ceas ocult, supraistoric – s-ar produs ca o prăbușire totală, din interior, ca un brusc fulger negru, care a anulat totul, iar cea mai mare putere politico-militară a lumii a încetat să mai existe, a fost parcă aspirată instantaneu de neantul pe care îl purta în secret în ea. Și într-un totul definitiv, fără întârziere și fără cale de întoarcere.

Or, chiar această nouă structură ontologică de auto-destituire instantanee, misterioasă în aparențele ei, tocmai a lovit și actuala situație politică europeană în ansamblul ei. Au dispărut în neantul propriei lor auto-destituiri atotputernicele democrații creștine italiană și germană, după cum pare să se fi evaporat și marele vis imperial european al "gaullismului sfârșitului" și, în Franța de asemenea, vasta mișcare de mobilizare populară pe care o crease Frontul Național, precum și însuși Partidul Comunist, s-a spart din interior în bucăți disperate. În timp ce, sub aparențele însele ale propriei lor puteri, la ora de față aflată încă necondiționat în exercițiu – în Franța, în Germania, în Italia – social-democrația, sub-contractare locală a conspirației mondialiste, instalată peste tot în Europa, precum și în Marea Britanie, este, în ciuda a oricui, la cheremul bruştei mișcări seismice din adâncuri, care o va trimite, din clipă în clipă, înapoi în gaura de unde a venit. Astfel, de la București la Lisabona, un imens deșert vid, calcinat, sumbru, imobil, "mustind de secrete malefice, imprezibile", se întinde până la culmea dezolării, la culmea neputinței. Istoria democratică a Europei a murit, este pe cale a deveni propria groapă comună.

Or, exact peste această groapă comună putredă se va ridica

în curând pe neprins de veste imensul vârtej de foc al acțiunii revoluționare europene de salvare și de eliberare, ce are în vedere a pune în mișcare, politic și istoric, ceea ce este deja cunoscut sub denumirea de Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului.

Deoarece, dacă de acum înainte, în aceste vremuri de inter-regn, fără oră și fără speranță și fără nici o așteptare legitimă, când evidența abdicării politice a Europei are funcția unui câmp de împrăștiere finală, riscă să se producă doar ontologia auto-destituirii instantanee a acestui ansamblu politic în situație terminală – așa cum s-a văzut asta cu auto-destituirea politică a Uniunii Sovietice sau cu misterioasa evaporare a democrațiilor creștine europene – nu e mai puțin sigur că mișcarea dialectic contrară, cea a unei ontologii de răsturnare și de reconstituire abisală, a unei bruște ascensiuni paroxistice a ființei originare, a unei emergențe de răsturnare absolută și de reînceput absolut al unei situații în aparență închise pentru totdeauna s-a putea produce în orice clipă. Și că ar putea răsturna totul, dintr-o singură lovitură.

Astăzi, peste tot în spațiul intern al Celei Mai Mari Europe, al Europei ca avangardă revoluționară a Marelui Continent Eurasiatic, focul întoarcerii la ființă, al redresării politice revoluționare a întregului continent mocnește subteran, rămâne în pofida a orice, disponibil în mod clandestin, în așteptarea acestei ”emergențe de răsturnare absolută și de reînceput absolut”, care trebuie să marcheze viitoarea schimbare a actualei situații politice europene în exact opusul ei. Aceasta este exact dialectica în acțiune a noii forme de intervenție ontologică în istoria care o cere, prin dubla sa comandă a auto-destituirii trecutului, a formelor condamnate și deja revoluate și a mobilizării abisale a ceea ce, dintr-o dată, va trebui să dea un nou chip viitorului, aflat deja în tainică derulare.

În încheierea unei lucrări de cercetare politico-revoluționară pe care o publicam în 1976, sub titlul *La ligne géopolitique de l'URSS et le "projet océanique fondamental" de l'Amiral G.S. Gorchkov*, așezasem, profetic – acum îmi dau seama – următoarele rânduri, a căror actualitate mi se pare cu totul captivantă, mai mult ca niciodată operantă:

”În lumina concepției interiorizante a istoriei va trebui să știm

– și să știm dinainte, aici e cheia – cine, în Uniunea Sovietică, va triumfa în cele din urmă, la ceasul dorit, asupra celeilalte tabere, implacabil, pentru a se angaja de îndată să schimbe – într-un sens sau altul – direcția și chiar fața istoriei lumii. Astăzi ca și ieri, acesta e singurul scop: a schimba fața lumii. Totuși, din perspectiva *scopului unic*, care din cele două tabere va triumfa asupra celeilalte? Cea care va ști să lase să apară, în sânul ei, voința de destin a omului providențial, care va fi, de asemenea, și omul celei din urmă bătălii. Când va veni acesta? Ineluctabil, la ceasul știut.”

Or, exact apariția – venirea – a celui pe care îl numeam, atunci, ”omul providențial”, astăzi, când vremurile sunt pregătite, va provoca răsturnarea finală a actualității politice europene imediate în sensul reîntoarcerii sale revoluționare la ființă, va furniza – dincolo de actualul dezastru al acesteia – forma ei ontologică decisivă pentru un alt reînceput total al istoriei și al conștiinței politice europene, a structurilor lor de afirmare și de prezență în acțiune care îi sunt proprii, reînnoite din profunzimile lor originare regăsite.

Pentru că e deja un fapt: deflagrația revoluționară finală este în prezent gata să izbucnească. Peste tot în Europa, ”grupuri geopolitice” de conștiință și de intervenție politică clandestină imperială de anvergură europeană, acționând pe dimensiuni continentale eurasiatice, sunt la marginea iminentei schimbări a istoriei ce se apropie de propriul sfârșit, schimbare care este pe cale să se amorseze subteran și pentru care aceste ”grupuri geopolitice” mobilizate la fața locului constituie masa explozibilă, căreia apariția ”omului providențial”, a noului ”concept absolut” al istoriei ce ajunge la punctul său critic suprem îi va aduce detonatorul predestinat.

Definiția ideologico-doctrinală a acestei schimbări anunțate o putem găsi complet formulată într-un recent document provenind de la una din centralele operaționale în acțiune, semi-clandestin, din această vastă mișcare politică subterană, pentru care aceasta reprezintă una dintre actualele instanțe decisive de afirmare revoluționară imediată. Din această definiție ideologico-doctrinală iată, deci, mai jos, documentul ce dă seamă de proiectul său operațional de bază, document mai mult sau mai puțin confidențial, cu titlul ”Pactul Imperial Eurasianic”. Citez textual.

Un document fondator, ”Pactul Imperial Eurasiatic”

”Din confruntarea doctrinelor noastre imperiale și catolice cu realitatea politico-istorică actuală, directă, căreia i se adresează revoluționar, va rezulta, dialectic, emergența finală a Marelui Imperiu catolic ce constituie obiectivul nostru ultim, *Imperiul Ultimum. Regnum Sanctum* va trebui să comporte, în principiu, trei stadii operaționale, trei etape de construcție prevăzute.

Primul din aceste trei stadii operaționale, cel al demarării propriu-zise a proiectului imperial final, vizează crearea axei Paris-Berlin-Moscova, polul european continental imperial ce va să vină. Fără a fi nevoie să comporte vreo integrare politică propriu-zisă a Franței, a Germaniei și a Rusiei, axa Paris-Berlin-Moscova nu va avea decât o primă funcție de a aduce spre o convergență definitivă și totală a comuniunii de destin – a predestinării – a celor trei țări din polul fondator al marelui continent, mobilizate înainte de aceeași viziune irevocabilă, prin decizia Pactului fundamental.

Al doilea din cele trei stadii operaționale ale *Imperium Ultimum* va viza realizarea efectivă a Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului, constituit prin integrarea politico-istorică totală a Europei de Vest și de Est, a Rusiei și a Marii Siberii, a Indiei și Japoniei.

În ce privește cel de-al treilea stadiu operațional al edificării revoluționare imperiale catolice a acestei lumi și a istoriei sale finale, acesta va trebui să includă, de asemenea, după reducția definitivă a conspirației democratice mondialiste conduse de ”Superputerea Planetară a Statelor Unite” și eliberarea revoluționară a acesteia, dubla instanță geopolitică integrată a celor două Americi, America de Sud și America de Nord. Al treilea stadiu imperial al istoriei finale a lumii va fi cel al apariției Arhipelagului Planetar unificat, entitate supraistorică, transcendențială, plasată sub lumina revelație, parusială a aceluia *Regnum Sanctum*.

De asemenea, conspirația mondialistă a Superputerii Planetare a Statelor Unite va trebui să ia, sfârșit autodistrugându-se în termenii unui război civil continental care va fi o repetare pe dos a Războiului de Secesiune american, a propriului său act fondator de la origini (1861-1865).

Cu ocazia acestui al doilea Război de Secesiune, majoritatea națională oprimată a Superputerii Planetare a Statelor Unite, majoritatea sa sudistă, tradițională și spiritualistă, catolică, de sorginte europeană în continuitatea sa, va fi cea care va triumfa, ireversibil, asupra părții nordiste, anti-tradiționale, stângiste și materialiste a continentului nord-american.

Misiunea predestinată a Americii de Sud va fi cea care, între timp, sub impulsul revoluționar al Argentinei și al Chile, va ști să îndeplinească propria ei integrare continentală, să susțină politic și strategic efortul majorității naționale, sudiste, a Statelor Unite în întreprinderea ei de curățire revoluționară finală a continentului nord-american cu ocazia celui de-al doilea Război de Secesiune. În acest fel, la sfârșitul istoriei actuale a lumii și dincolo de acesta, Arhipelagul Planetar în totalitatea sa geopolitică integrală se va identifica, transcendent, supraistoric, cu conceptul activ al Marelui Imperiu Catolic al Sfârșitului, cu *Regnum Sanctum*. Anume în asta noi recunoaștem și afirmăm cu tărie misiunea, predestinarea revoluționară transcendentă a propriei noastre generații, alese pentru a-și asuma să ducă la bun sfârșit schimbarea apocaliptică a acestei lumi, urmând un proiect conceput în sfera invizibilului.

”Semnul de pornire”: apariția unui nou ”concept absolut”, a unui nou ”om providențial”

”Grupurile geopolitice” din ansamblul revoluționar european, aflate în clandestinitate, sunt cele care constituie în prezent dispozitivul de urgență, deja în funcțiune, al viitoarei mișcări de răsturnare seismică, al viitoare răsturnări ontologice a sensului istoriei actuale la capătul ei final. Răsturnare care va marca noul reînceput revoluționar al noii istorii mondiale care se pregătește să-și facă, rapid, apariția. Cea care, pentru a apărea nu mai așteaptă decât ”semnalul de pornire” al noului său destin, *eveniment fundamental* al venirii ”conceptului absolut”, a ”omului providențial”, în care i se cere să se încarneze pentru ca ea să poată acționa la nivelul istoriei vizibile, să-i cristalizeze brusc, să-i polarizeze noua identitate revoluționară viitoare sau, mai exact, pe cale să vină.

Or, odată cu ascensiunea lui Vladimir Putin în poziția politică supremă a "Nouii Rusii", "conceptul absolut" al noii istorii mondiale deja în mod clandestin în derulare, "omul providențial" al reînceptului abisal al acesteia apare în mod destul de curios la lumina zilei, făcând ca totul să se avânte, brusc, înainte, către acea *Totale Weltrevolution* de la care așteptam cu toții, în secret, de mult timp, "afirmarea polară a sfârșitului".

Dar cine este, de fapt, Vladimir Putin? Vladimir Putin este înainte de toate și în mod esențial emanația directă a consiliilor secrete revoluționare permanente ale Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice, care căutau ocazia de a ieși la suprafață, de a trece de linia istoriei vizibile, active încă din anii 1948-1952, atunci când au avut loc primele manifestări de proporții a acțiunii lor, a prezenței lor combative, a voinței lor de afirmare politică proprie, nu împotriva Statului Sovietic, ci, în secret, chiar în sânul structurilor de putere ale acestuia. De atunci s-a putut vorbi de o doctrină național-revoluționară imanentă a Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice, doctrină care s-a precizat într-un mod din ce în ce mai decisiv începând cu anii șaiszeci, ale cărei teze geopolitice de bază au fost susținute confidențial de L.I. Brejnev, iar ulterior, în mod deschis – sau aproape deschis – de I. V. Andropov.

Două personalități militare de prim plan sunt considerate a fi fost, și mai rămân încă, reprezentanți emblematici de vârf ai doctrinei politico-militare imanente a Forțelor Armate sovietice, doctrină globală, semi-clandestină, mai curând implicită, dar, la timpul respectiv din ce în ce mai activă și activantă acolo unde ajunge să acționeze, doctrină care astăzi este pe cale să devină, efectiv, de data aceasta la vedere, doctrina geopolitică oficială a "Nouii Rusii". Aceste două personalități militare sovietice sunt fostul șef al GRU și apoi șef al Statului Major General al Forțelor Armate ale URSS, ulterior comandant-șef al forțelor Pactului de la Varșovia, general-colonelul S.M. Ștemenko, și mareșalul N.V. Ogarkov care, și el, la fel ca generalul S.M. Ștemenko, avea să acceadă, câțiva ani mai târziu, la conducerea Statului Major General al Forțelor Armate Sovietice. În calitate de șef al Statului Major al Forțelor Armate ale URSS, mareșalul N.V. Ogarkov încercase, și aproape că reușise, preluarea controlului total al direcției politice a URSS de către Forțele Armate, tentative care au eșuat în cele din urmă din cauza

contra-conspirației rivale, care avea să-l aducă la putere, prin intermediul secretariatului general al Partidului Comunist, pe Mihail Gorbaciov, pentru a ajunge, în cele din urmă, la auto-destituirea politică ireversibilă a fostei Uniunii Sovietice.

În lucrarea sa capitală, care a fost una de referință pentru o întreagă generație de cercetători, *GRU, le plus secret des services soviétiques, 1918-1988*, Stock, Paris, 1988, Pierre de Villemarest îl numea pe generalul-colonel S.M. Ștemenko “unul dintre primii geopoliticieni ai URSS, poate chiar primul dintre toți”. De asemenea, despre general-colonel S. M. Ștemenko, Pierre de Villemarest scria că “aparține unui clan de ofițeri superiori, cu siguranță ”sovietici”, dar înainte de toate mari ruși în spiritul lor și perfect expansioniști”. Și de asemenea: ”Pentru această castă, URSS este un imperiu chemat să domine continentul eurasiatic, nu numai de la Ural la Brest, ci și de la Ural la Mongolia, din Asia Centrală până la Mediterana”. Și în continuare: ”Cât privește acest din urmă punct, Ștemenko este într-adevăr omul care a inventat propriu-zis, din 1948 până în 1952, nu invadarea eventuală a Afganistanului, ci și absorbția lui lentă, prin interpenetrare economică continuă, asortată cu subversiunea. Și, în paralel, iruperea URSS în capitalele arabe, la Beirut, Damasc, Cairo, Alger. La sfârșitul lui 1948 el susținea deja că, aflat la intersecția Orientului cu Asia, Afganistanul oferea mijlocul strategic de a acoperi flotele pe care începea să le dezvolte amiralul Serghei Gorșkov – unul dintre prietenii săi personali – pentru a ajunge de la Marea Neagră la Mediterana”. Puterea vizionară a geopoliticii de avangardă a generalului-colonel S.M. Ștemenko alimentează și astăzi demersul activ al pozițiilor geopolitice, ce armează bazele ideologice revoluționare ale ”Noii Rusii”, ale cărei proiect imperial continental eurasiatic și misiune eshatologică finală sunt încarnate de Vladimir Putin.

Mergând, deci, la esențial, putem efectiv să avansăm ideea că, dincolo de starea de fapt a regimului sovietic existent, și totuși chiar din interiorul acestuia, doctrina politico-militară iminentă a Forțelor Armate ale URSS comporta o dublă perspectivă operațională internă, deopotrivă geopolitică și transcendentală. Doctrina sa geopolitică cuprindea proiectul fundamental al unei integrări politice finale, ”totale”, ”imperiale”, a marelui continent eurasiatic în totalitatea sa, în timp ce doctrina sa transcendentală

nu făcea decât să reia, să reînnoiască marile obiective supraistorice ale țarismului și ale unei anumite concepții vizionare eshatologice, "polare", ale predestinării spirituale salvatoare finale, "apocaliptice" a Celei mai Mari Rusii.

Astfel, atunci când către sfârșitul anilor șaiszeci mareșalul N.V. Ogarkov, pe atunci șef al Statului-Major General al URSS, lansa apelul – și încerca să-i impună doctrina – "militarizării integrale" și a "mobilizării generale și permanente" a aparatului producției industriale și a economiei sovietice în ansamblul ei, acei foarte puțini despre care se spune că erau "la curent cu lucruri care nu trebuie nicidecum știute" – un "grup foarte mic", prezent și acționând confidențial în URSS, precum și în Europa de Est sau în Europa de Vest – nu au omis a înțelege că "Ordinul Secret" se pregătea să treacă la ofensiva finală, decisivă, Ordinul Secret al mării conspirații imanente a Forțelor Armate sovietice în funcție, acționând chiar în inima puterii sovietice, pe care doreau să o schimbe din interior. De unde, atunci, chiar de îndată, îndepărtarea mareșalului N.V. Ogarkov, intrat provizoriu – dar mai degrabă, am spune, subversiv – în umbră, în așteptarea a ceea ce va urma. Căci nu venise ceasul pentru această "ofensivă finală", și mai ales, nu venise ceasul pentru ceea ce implica această ofensivă și pentru consecințele ei ireversibile pe planul încă neîncercat al marilor strategii politico-militare sovietice reînnoite de reluarea la vedere a liniei continentale eurasiatice.

Or, dacă toate acestea nu s-au putut face până acum, atunci este mai mult decât sigur că trebuie să se facă în prezent, prin tot ce înseamnă preluarea puterii, la Moscova, de către Vladimir Putin și prin marea răsturnare revoluționară pe care aceasta o implică din adâncuri.

Această evidență este fundamentală pentru ceea ce se află aici cu adevărat în joc: teza imediat operațională a mobilizării totale, a "mobilizării revoluționare" a structurilor politico-administrative, sociale și culturale, chiar religioase ale Rusiei în vederea unui "mare proiect" supraistoric constituia nucleul central al doctrinei revoluționare imanente a Forțelor Armate ruse de ieri și de azi, regăsind astfel principiile supra-activante ale Imperiului Rus de la origini, urmându-și identitatea misionară, "romană, imperială", a

primelor sale începuturi în ale armelor, urmându-și "identitatea abisală, ocultă, polară".

Or, astăzi Vladimir Putin este exact moștenitorul acestei viziuni politico-istorice vizionare și a marilor sale teze operaționale geopolitice și transcendente, purtătorul lor direct, "omul providențial" chemat la o sarcină predestinată, pe care trebuie să o ducă la bun sfârșit.

Și exact în lumina revoluționară a acestei viziuni este vorba în prezent să fie plasat adevăratul sens, întregul sens al recențelor declarații ale lui Vladimir Putin privind misiunea predestinată a Forțelor Armate ruse în efortul de redresare și de salvare revoluționară a Rusiei și de aici - a întregului mare continent eurasiatic în calitate de Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, pe care el, Vladimir Putin, și l-a asumat de o manieră inspirată, fără a mai întârzia. Deoarece porțile destinului s-au închis asupra lui, iar el va trebui de acum înainte să facă ceea ce îi revine să facă. Fără cea mai mică ezitare.

Într-adevăr, Vladimir Putin, acest "de Gaulle rus", declara recent că redresarea societății ruse, "acum pe marginea prăpăstiei", trece, consideră el, printr-o reorganizare generală, în profunzime, a țării întregi, axată pe prioritatea urgentă acordată Forțelor Armate și modelului lor de acțiune și de funcționare structurală, care trebuie să devină osatura organizațională a reînnoirii revoluționare a "Noii Rusii", nucleul activ al însăși nașterii "timpurilor noi", expresia "timpuri noi" fiind pe cale să apară ca un refren obsesiv al bulversărilor prezente și viitoare, noua lor parolă. Și asta în așa fel, încât viitoarea refacere industrială a Rusiei va trebui să fie susținută, în prima fază, de exploatarea continuă, intensivă a fondului "tehnologiilor speciale de avangardă" de care ar dispune în prezent Forțele Armate. Astfel, umbra protectoare a acestora se extinde din nou la scara întregii societăți ruse: "timpurile noi" ale lui Vladimir Putin tocmai aduc cu ele obligația formală a pregătirii militare în școală, urmată îndeaproape de numirile în masă ale militarilor la posturi-cheie, posturile strategice de reînnoire, de reorganizare a situației politico-administrative, sociale, economice și industriale a Rusiei, aceasta fiind astfel împinsă spre era schimbărilor accelerate, spre brusca lor "normalizare". A reconstitui statul, a reface și a impune o continuitate, o voință, o concepție înaltă, "romană" a statului, iată care ar părea să

fie scopul principal și imediat al lui Vladimir Putin, care, de altfel, întreține cultul secretului, al nedezvăluirii planurilor sale de acțiune (*cult al secretului* revelator pentru un vechi obicei imperial rusesc, reluat pe linia continuității de puterea sovietică).

Pe de altă parte, nu ne scapă din vedere nici influența directă și profundă, exercitată asupra cercurilor apropiate grupului de comandă politico-militară personal al lui Vladimir Putin de către "manualul de geopolitică" imperială europeană, eurasiatică și "transcendentală", "polară", al lui Aleksandr Dughin, consilier politic al Președintelui Dumei de Stat a Rusiei, însărcinat mai cu seamă cu conducerea activă a "celulei geopolitice" a acesteia, entitate responsabilă de definirea marilor linii de forță geopolitice actuale și viitoare ale acestei "Rusii pe cale să se nască", al cărei nou destin revoluționar este forjat de Vladimir Putin.

De asemenea, importanța pe care Aleksandr Dughin și concepțiile sale geopolitice imperiale sunt pe cale să o câștige acum pe lângă grupul de comandă politico-imperială al lui Vladimir Putin apare ca extrem de semnificativă, plină de promisiuni de avertizare, pentru că gândirea camaradului nostru Aleksandr Dughin este exact cea a tuturor "grupurilor geopolitice" acum în acțiune, pozițiile de luptă și tezele operaționale ale lui Aleksandr Dughin fiind aceleași cu tezele avansate de "Pactul Imperial Eurasiatic", citat deja în cursul prezentului articol. Aici se închide bucla ce va marca profund destinul politico-spiritual al continentului eurasiatic, și mai cu seamă destinul Celei Mari Europe.

Pe de altă parte, este sigur că dacă Vladimir Putin a ales să-și axeze propria preluare a puterii politice pe problema unei reglementări integrale și definitive a conflictului din Cecenia, el a înțeles perfect faptul că a ceda în Cecenia înseamnă a ceda ulterior pe toată linia în fața permanentului control suscitată de conspirația mondialistă, prin intermediul Turciei și în spatele manevrelor Islamismului Fundamentalist, pe flancul meridional al continentului eurasiatic, de-a lungul lanțului de instabilitate din republicile islamiste din fosta Uniune Sovietică. *În forul meu interior, am decis că misiunea mea, misiunea mea istorică ar consta în a reglementa problema Caucazului de Nord*, afirma Vladimir Putin într-un interviu pentru revista *Kommersant* de la Moscova.

Or, dacă, așa cum nu încetează să afirme, pentru Vladimir Putin războiul din Cecenia, război de destabilizare și de infiltrare cu obiective esențial subversive, reprezintă linia de opoziție dintre Islam și Creștinătate, el nu avea cum să nu înțeleagă, de asemenea, că într-un război al religiilor este vorba de confruntarea ireductibilă a două religii, care nu va putea lua sfârșit decât prin abdicarea uneia în fața celeilalte și, prin urmare, printr-un *război total*.

Dar nu este, desigur, acesta singurul motiv pentru care Vladimir Putin nu încetează să accentueze necesitatea integrării depline a Ortodoxiei în blocul actual al patrimoniului revoluționar al "Noii Rusii": el știe în același timp că nu există Imperiu fără o religie de Imperiu, că actul fondator al creării - sau reînnoirii - unui Imperiu nu poate fi decât de natură exclusiv religioasă. Și că marea misiune eshatologică a "Noii Rusii" trebuie să fie, în ultimă analiză, o misiune religioasă.

În interviul deja citat din revista *Kommersant* Vladimir Putin declara, de asemenea, la câțiva ani după moartea mamei sale, care îl făcuse să se boteze clandestin în religia ortodoxă, că aceasta i-a dat crucea ei de botez, pentru ca, cu ocazia unei călătorii pe care a trebuit să o facă în Israel, să o sfințească la "mormântului lui Hristos". Și, mai adaugă el, "ca să nu o pierd, am pus-o la gât. Și de atunci, acolo am păstrat-o".

În orice caz, "Noua Rusie" trebuie să-și amintească mereu că datorează miracolul de neconceput al bruștei sale eliberări din comunism, "ca printr-o vrajă", faptului că, în comuniune cu toți Episcopii din lume, Papa Ioan Paul II consacrase Rusia Inimii Neprihănite a Mariei, urmând făgăduința condiționată, pe care o rostise Fecioara Maria cu ocazia apariției sale la Fatima, în Portugalia, în 1917, chiar în anul în care Rusia cădea în coșmarul halucinant, în coșmarul sângeros și sumbru al celor șaptezeci de ani de teroare comunistă.

Dar e mai mult de atât. Potrivit profeției Sfântului Maximilien Kolbe, martirul milei de la Auschwitz, pentru ca "Noua Rusie" să poată fi la regăsirea prevăzută cu cel mai mare destin viitor, ar trebui ca, pe cel mai înalt turn al Kremlinului, Steaua Roșie să fie înlocuită cu o statuie votivă a Fecioarei Maria, simbol care anunță acel *Regnum Mariae*. Nu e vorba doar de un simbol, ci de faptul

că, fără îndoială, de acest simbol depinde întreg viitorul eshatologic al Rusiei și, pornind de aici, al ansamblului imperial al marelui continent eurasiatic. Nu știu dacă Vladimir Putin știe asta. Dar ar trebui să i se spună.

Pentru moment, suma maximă a eforturilor ce trebuie desfășurate de "grupurile geopolitice" și de către formațiunile politice europene, pe care acestea le-ar putea influența, trebuie să aibă în vedere realizarea axei Paris-Berlin-Moscova. În același timp, dacă Cea Mai Mare Europă este, de acum înainte, datorită Rusiei, deopotrivă catolică și ortodoxă, ar trebui să se grăbească ajungerea la o reintegrare a celor două religii, catolică și ortodoxă, o revenire în urmă până la timpurile în care despărțirea lor încă nu se consumase. Ceea ce în prezent pare imposibil, va fi făcut printr-o voință transcendențială, susținută de anumite centrale oculte în acțiune, și prin *sfințenie*.

CARE ESTE "MARELE SECRET" CE ÎL LEAGĂ PE VLADIMIR PUTIN DE IOAN PAUL II ?

Lungul discurs politico-ideologic ținut de Vladimir Putin la Berlin, la 24 septembrie 2001, în fața plenului Bundestagului ar servi în primul rând pentru definirea hotărâtă a naturii actualelor relații politice și istorice ale Rusiei și Germaniei, așa cum sunt ele, și una, și cealaltă, la ora actuală. Adică, potrivit lui Vladimir Putin, Germania reprezintă deopotrivă țara europeană cu care Rusia se simte, în prezent, în profunzime, cel mai aproape, și prin intermediul căreia Rusia stabilește o deschidere către Europa occidentală. Astfel, o preferință reală a fost astfel exprimată - și afirmată ca atare - în mod tranșant, și aparent ireversibil. Asta nu înseamnă că, în spatele acestei alegeri de destin - chiar de predestinare - ar părea să persiste, pentru cei care sunt cu adevărat atenți, cu adevărat avizați, regretul - sau ceva asemănător - că Franța este în cele din urmă exclusă dintre preferințele vitale ale Rusiei și ale mării sale politici externe, iar această excludere nu provine deloc din partea Rusiei, ci din contra, Rusia ar putea recunoaște, la rigoare, că o astfel de excludere este o pierdere. Însă din partea Franței, încă și mereu prizonieră a alunecării sale fatidice către puterea forțelor întunecate, a alienărilor negative în slujba regresivității și a întunericului neființei, de care pare a nu mai fi în stare să scape de singură. Puteri obscure care se străduiesc în taină să impună Franței un refuz de neînțeles față de Rusia actuală, dictându-i atitudinea sinucigașă în raport cu propriile interese politice și cu interesele întregii Europe. Și poate i-ar aparține astfel viitoarei Mari Europe să-și asume sarcina de a să purta, până la capăt, bătăliile de eliberare a acestei părți fundamentale a propriei sale identități geopolitice, spirituale și culturale care este Franța, aflată la ora actuală într-o stare de decadentă atât de misterioasă și supusă unor manipulări a puterilor oculte, care acționează atât din exterior, cât și din interior. Căci astăzi Franța este ținută cu forța în puterea întunericului, nu putem ignora această stare de fapt.

Înclinația romană a lui Vladimir Putin

Cum noul punct de cotitură al mării politice externe a Rusiei rămâne stabilit ca fiind *definitiv*, în prezent, prin apropierea și disponibilitățile sale decisive în ce privește Germania, nu e mai puțin sigur că încă o opțiune – poate la fel de semnificativă, chiar dacă în mod diferit și, în orice caz, mai confidențial – pare să fi marcat, personal, orientarea profundă a lui Vladimir Putin, aceasta persistând de atunci în a se afirma continuu.

Într-adevăr, se știe că Vladimir Putin a ținut ca prima sa vizită în străinătate în calitate de președinte ales al Rusiei să fie în Italia, precum se știe și interesul cu totul excepțional cu care urmărește noua politică italiană, mai ales după lichidarea abruptă, de către Silvio Berlusconi, a conspirației socialo-comuniste de la Roma.

Deoarece pentru Vladimir Putin, care e angajat la ora actuală pe pozițiile - încă mai mult sau mai puțin confidențiale, dar totuși din ce în ce mai puțin confidențiale - ale vastului său proiect imperial eurasiatic, care trebuie să conducă, la momentul potrivit, la crearea așa-numitului "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului", Italia – și Roma – reprezintă, acum și mereu – fie doar simbolic – supraviețuirea acestui *Imperium Romanum*, din care se almentează la ora actuală propriile sale viziuni imperiale și continentale eurasiatice.

Or, așa cum am putut remarca, vizita lui Vladimir Putin la Roma a fost cumva exaltată de dubla sa primire, la Vatican, de către Papa Ioan Paul II, care l-a primit în două rânduri: o primă recepție oficială, urmată de o a doua întâlnire, cu titlu – dacă se poate spune așa – personal. S-a putut afla ulterior că la această a doua întâlnire dintre Ioan Paul II și Vladimir Putin au fost abordate probleme și au fost luate decizii ce țin direct de destinele istorice și religioase al Celei Mari Europe ce va să vină.

Pentru Vladimir Putin, Ioan Paul II este, înainte de toate, ca Suveran Pontif Roman, moștenitorul direct, simbolic, dar și real, al celui *Imperium Romanum*, care își supraviețuiește sieși cumva pe deasupra și în afara istoriei în mersul ei. Și, în același timp, la ora actuală, Ioan Paul II este și șeful suprem al uneia din cele două mari religii continentale europene, Catolicismul, Ortodoxia fiind

cea de-a doua. Iar Vladimir Putin în calitate de președinte al Rusiei se consideră el însuși a-i fi delegat politic. Doctrina pontificală a lui Ioan Paul II privind cei ”doi plămâni ai Bisericii” – ai aceleiași Biserici – care sunt în Europa Catolicismul și Ortodoxia, își găsește corespondentul perfect în doctrina imperială a lui Vladimir Putin cu privire la ”cele două mari religii continentale europene”, care trebuie să se reunească urgent într-un nou destin. Deoarece, dacă Vladimir Putin știe că nu poate exista un nou Mare Imperiu fără o Nouă Biserică, știe și că fără o Nouă Biserică nu poate exista un Nou Imperiu. Astfel, Ioan Paul II și Vladimir Putin sunt reuniți pe poziții identice privind necesitatea unei unificări – reunificări, de fapt – a celor două religii continentale europene, Catolicismul și Ortodoxia, într-o a Treia Biserică, care în fapt ar fi Prima, cea de dinainte de despărțirea dintre Catolicism și Ortodoxie, *Ecclēsia Una* a primelor începuturi ale actualei istorii europene.

Cum se poate face această reunificare finală a catolicismului și ortodoxiei?

Astfel, reunificarea celor două ”mari religii continentale europene” apare ca instanță fundamentală – și fondatoare, în același timp – a actualei evoluții federale europene deja în derulare, căreia, în cele din urmă, nimic nu îi va rezista.

Întrebarea care se pune acum rămâne a fi următoarea cum să se facă această reunificare finală a ”celor două religii continentale europene”?

Prin intermediul, se va răspunde, a trei structuri operative, simultan mobilizabile și deja mobilizate la trei niveluri de acțiune diferite, care trebuie să rămână, pentru moment, și secrete sau cel puțin confidențiale. Din câte mi se pare, cele trei structuri ar trebui să fie următoarele.

(1) Acțiunea de bază, mai întâi, a ”cercurilor spirituale ardente”, aceste lăcașuri oculte de credință și de conștiință care acționează, întru dragoste, dar și dintr-o înaltă perspectivă teologică, inspirată, care atât în interiorul Catolicismului, cât și în interiorul Ortodoxiei acționează astăzi în mod dispersat. Și a

căror îndrumare către dialog, în mod tainci nupțial, trans-religios, va trebui să constituie țesutul conjunctiv al noii realități catolico-ortodoxe comune înainte de realizarea, la momentul potrivit, a reunificării celor ”două mari religii continentale europene” într-o singură instanță de viață, întreținută în mod supranatural de taina Focului Euharistic.

Reuniunea ce se realizează în secret a ”celor două mari religii continentale europene” va trebui deci să fie urmată la nivelul elitelor ce acționează deja, de o parte și de alta a invizibilei baricade ridicată și menținută în mod subversiv, această baricadă a tenebrelor, pentru a împiedica reunirea lor, pentru a le separa în continuare și pentru totdeauna, dar pe care va trebui până la urmă să o depășim. Anume în această direcție sunt angajate în prezent ”cercurile noastre spirituale ardente”. De altfel, am spus tot ce se poate, eventual, dezvălui despre acestea, despre ”cercurile spirituale ardente” care acționează atât în interiorul Catholicismului, cât și în interiorul Ortodoxiei, într-un capitol anterior din această carte, *Ortodoxie și catholicism, marele reînceput?*

(2) A doua din cele trei structuri operative, ce acționează discret în susținerea procesului de reunificare în desfășurare a celor ”două mari religii continentale europene”, pare a fi exact cea a lucrării pe care o efectuează deja, fiecare de partea sa și amândoi laolaltă, Ioan Paul II și Vladimir Putin. Și făcând asta, ambii se confruntă cu rezistența îndârjită față de reunificarea deja începută a responsabililor superiori din cele două tabere (ierarhii ecleziastice superioare ale Vaticanului și Catholicismului, precum și ierarhii ecleziastice superioare din Biserica Rusă, în prezent sub conducerea deosebit de negativă a Patriarhului Moscovei, Alexii II).

Dacă, în ce privește Ortodoxia, actuala rezistență, aparent insurmontabilă, a ierarhiilor ecleziastice superioare față de procesul de reunificare a celor ”două mari religii continentale europene” se poate explica prin neîncrederea față de o eventuală expropriere a privilegiilor dobândite, la care s-ar adăuga și neagra petrificare, auto-sufocarea din cauza unor veacuri de închidere în sine, în timp ce refuzul Catholicismului față de același proces ar fi rezultatul unui orgoliu nemăsurat, măsură a aparențelor și certitudinilor dobândite, atât în termeni de credință, cât și în termeni de recunoaștere

socială și măsură a unei nu mai puțin nemăsurate indiferențe de moarte față de realitatea vie a spiritualității ortodoxe, ar mai rămâne, bineînțeles, că atât într-un caz, cât și în celălalt, în adâncimea acestui refuz se află în orice caz lucrarea subterană a însăși Puterii Întinericului. Îndrăznesc să afirm în ciuda extremelor dificultăți ce ar exista, în starea actuală a conștiinței europene, pentru ca aceste lucruri să fie înțelese și de alții, nu numai de cei care în mod inițiativ sunt deja în cunoștință de cauză. Prin urmare, Ioan Paul II și Vladimir Putin vor trebui să se resemneze să lupte, în primul rând, chiar împotriva propriilor taberele, pentru a duce la bun sfârșit lucrarea de reunificare finală a "celor două mari religii continentale europene". Situație ce constituie, în fapt, un semn al vremurilor dintre cele mai revelatoare.

Ceea ce ar însemna că atât Ioan Paul II, cât și Vladimir Putin sunt deja, în prezent, obligați, urgent, să instaleze, confidențial, aparatele de acțiune strategică directă, menite, pe de o parte, să frâneze, și apoi să lichideze complet, frontul reacțiilor negative ale propriilor cleruri subversive, iar de pe altă parte, să treacă la crearea accelerată și din ce în ce mai aprofundată a curentelor favorabile, a instanțelor de sprijin spiritual, mistic și intelectual, chiar politic, pentru înaintarea ofensivă a noii teologii imperiale ce vizează reunificarea finală a celor două religii continentale europene. Să se înarmeze, deci, pentru luptă.

Cât privește furnizarea aici a unor precizări suplimentare privind situația acestor aparate contra-strategice semi-clandestine, concepute în vederea intrării în bătăliile actuale pentru reunificarea celor două religii europene, cred că nu pot să mă aventurez să o fac fără a atrage riscuri previzibile pentru acțiunea lor deja în curs. Riscuri grave.

Masele actuale de credincioși catolici, precum și ortodocși ar fi cu siguranță dispuse să îi urmeze pe Ioan Paul II și pe Vladimir Putin în exortațiile lor vizionare privind reunificarea finală a celor două religii europene. Doar ierarhiile ecleziale intermediare sunt cele care opun rezistență, sabotează și împiedică ca aceasta să se facă. Este vorba, deci, de a reuși să se instaleze în primă linie structuri absolut, noi care să facă posibilă imediat o comunicare între vârfurile ierarhice catolice și ortodoxe, pe deasupra ierarhiilor

însele, și cei care trebuie să le urmeze în sarcina revoluționară a reunificării celor două religii europene. Revenim astfel la structurile de luptă dialectică folosite deja de "revoluția culturală" maoistă. Ne îndreptăm ineluctabil către o "revoluție culturală" generală a religiilor europene în lupta lor pentru reunificare, o reunificare ce nu poate fi decât imperială.

(3) În fine, este evident că nu avem cum să nu luăm în considerare, în același timp, și cumva dincolo de eforturile alor noștri, oricare ar putea fi aceste eforturi, să nu luăm, deci, în considerare mai cu seamă dimensiunea exclusiv supranaturală, pe care trebuie să o introducem printre datele bătăliei vizibile și invizibile în curs, și înțeleg prin asta acțiunea deopotrivă directă și ocultă a însăși Divinei Providențe, care lucrează pentru ca "cele două mari religii continentale europene" să se regăsească, în cele din urmă, reunificate în identitatea imperială în acțiune a Aceleiași Biserici, a "Unicei Bisericii a Sfârșitului", care va fi aceeași Biserică Uică de la începuturile actualului ciclu istoric pe cale să se încheie al civilizației noastre, ce se află într-o stare de criză terminală. Eforturile noastre pot eșua, dar cele ale Divinei Providențe - nu. De unde extrema actualitate a strigătului lui Ioan Paul II: *nu vă fie teamă!*

Dezastrele actuale ale Bisericii Catolice

Cu toate acestea, ar trebui să mai remarcăm și faptul că nu doar rezistența subversivă a celei mai mari părți a ierarhiilor catolice superioare față de voința pontificală de reunificare a celor două religii continentale europene face azi atât de dificilă acțiunea pe teren, ci și starea de ruină inimaginabilă a credinței și a unității interne a Bisericii Catolice și a Catholicismului în Europa. Și asta ca urmare a două secole de asediu extern și intern al puterilor nocturne, anti-spirituale și anti-catolice ce acționează subteran, urmând liniile unui plan predeterminat, în scopul de a strica și de a aliena, de a destrăma Biserica vie, de a termina cu pretențiile ei de a rămâne identică cu ea însăși dincolo de timp, peste mersul însuși al istoriei.

Starea actuală, *starea finală* a acestei putrefacții, în prezent fapt împlinit, a Bisericii și a religiei catolice europene fusese, de al-

tfel, anunțată profetic la mijlocul secolului XIX prin vocea a însăși Fecioarei Maria, la La Salette, precum și la începutul secolului XX, tot de Fecioara Maria, la Fatima. Gravitatea neașteptată a celor spuse de Fecioara Maria cu privire la ceea ce i se va întâmpla Bisericii Catolice a obligat-o pe aceasta din urmă să încerce să disimuleze mesajul marial privind sumbra alienare și dezastrul ei final, iar recent - chiar să îi deturneze în mod mincinos conținutul.

Iar ceea ce a reușit să rămână mai mult sau mai puțin în picioare, Conciliul Vatican II a sfârșit prin doborî complet la pământ. Conferințele naționale ale episcopilor rămân în stare de nesupunere permanentă față de Suveranul Pontif, unii episcopi chiar ajungând să pună la îndoială divinitatea lui Hristos, a Învierii Sale și a Prezenței Sale Reale în Euharistie, Liturghiile au fost dezarticulate, fiind cumva înlocuite prin abjecta kyrie a "pocăinței".

Ceea ce mai rămâne în continuare în profunzime, este Credința simplă și veche a poporului, a poporului de jos și insulele indestructibile formate de unele ordine – sau părți din anumite ordine – religioase ce se conformează încă Legii. Sfințenia a devenit una tainică, la fel ca adevărata religie. Cei din urmă catolici regăsesc calea străveche a catacombelor; cel puțin la nivel social, cerurile par a se fi închis deasupra noastră. Fără intervenția directă a Divinei Providențe, de acum înainte este imposibil să mai urcăm pe această pantă. Dar această încercare finală, în mod suprem nocturnă, va trece, pentru că Hristos a spus că "Porțile Iadului nu vor răzbi împotriva Bisericii Sale".

Dar, în același timp, problema auto-devastării interne a Bisericii rămâne în totalitate necunoscută în Europa de Est, pentru că trebuie să se știe: lungii ani de sângeroasă teroare comunistă sovietică în realitate nu au făcut decât să conserve și să întărească în secret Credința, prin experiența directă a martiriului, prin sângele vărsat din plin și prin aparenta atotputernicie a întunericului.

Or, abisul evident al acestei neconformități a stărilor ontologice actuale a celor două mari religii continentale europene va juca și ea împotriva mersului a ceea ce am putea numi conspirația imperială a lui Ioan Paul II și a lui Vladimir Putin în vederea reunificării lor într-o Aceeași Biserică a Sfârșitului, care să-și regăsească unitatea din vremurile anterioare. Ceea ce face cu atât mai supranatural eroică lucrarea întreprinsă și continuată, în această direcție, de cei

pe care Divina Providență i-a ales să o facă, și să o ducă la bun sfârșit. În pofida a tot și a toate.

Cu toate acestea, trebuie să credem că Ioan Paul II a știut să plaseze anumiți oameni de încredere în Rusia, pe teren, în primele linii ale câmpului de luptă. În același timp, trebuie să considerăm ca sigur și faptul că Vladimir Putin nu este omul care să înghită afrontul dureros, pe care i l-a adus Patriarhul Moscovei Alexii II, care a refuzat să accepte ca Ioan Paul II să facă o vizită oficială în Rusia. Și prin aceasta, a suspendat invitația oficială făcută personal lui Ioan Paul II de către Vladimir Putin însuși, cu ocazia întâlnirii sale private cu Papa la Vatican, încapățânându-se apoi într-un mod incalificabil să mențină acest refuz, fără a ține cont de presiunile confidentiale din partea Președintelui Rusiei; care nu e obișnuit ca cineva să nu cedeze în fața voinței sale.

Dar trebuie să avem încredere în Vladimir Putin: la fel cum a putut să triumfe, la ceasul dorit, asupra liniei fortificate, reputată ca inexpugnabilă, a oligarhiilor apatride în acțiune, în interior, împotriva noii puteri naționale ruse, împotriva "Noii Rusii", el va găsi la momentul potrivit va irezistibilă dialectică de forță, care îi va permite să-și impună în cele din urmă punctul de vedere în problema eshatologică a reunificării finale a celor două religii europene, care sunt pentru moment și aparent antagoniste. Astăzi în Rusia voința prezidențială este deja, în mod secret, o voință imperială.

Dacă în ce privește identitatea sa supra-temporală, divină, Biserica este de neatins, atunci în veac ea este încredințată spre pază Imperiului, și este evident faptul că acesta din urmă are datoria supranaturală de a reșeza Biserica pe drumul drept, atunci aceasta când rătăcește.

Astfel, într-o societate umană – chiar și supraumană – care există în mod supranatural ca societate a Ordinii, ordinea apare ca fiind prezența reală a lui Dumnezeu: Ordinea este pentru Imperiu ceea ce este Euharistia pentru Biserică.

Or, în "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin, totul tinde astăzi către restabilirea ordinii originare, "arhaice", către întoarcerea ordinii anterioare, care este în același timp ordinea revoluționară viitoare, ordine pe care Heidegger ar fi numit-o, cu unul din conceptele sale cele mai misterioase, *unvordenklich*.

Datoria unei generații predestinate

Noi, ceilalți, cei care am luat asupra noastră sarcina supraomenească de a redresa brutal, în termenii celei mai tranșante violențe, un ciclu istoric în agonie, știm clar ce înseamnă misiunea noastră secretă de cucerire politico-strategică subterană a structurilor încă intacte sau atinse mai puțin iremediabil ale unei societăți, a cărei ordine internă, în răstimpul a doar două generații, s-a scufundat adânc în dezordine, până la actuala anti-ordine haotică terminală, pe care va trebui să începem a o distruge cu totul, a o distruge până când, cum spunea Dostoievski, ”nu mai rămâne piatră pe piatră”.

Al treilea mileniu va fi cel al marilor bătălii planetare ale religiilor, ale raselor purtătoare ale acestor religii, bătăliile reapariției lui Dumnezeu. Deoarece, așa cum spunea Martin Heidegger, ”doar un Dumnezeu ne va salva”, un Dumnezeu care nu mai încetează în a-și face presimțită viitoarea venire, care va marca, de asemenea, viitoarea și noua venire a ființei sau mai curând ”reîntoarcerea ființei”.

Anume în interiorul acestei arderi spirituale și religioase finale capătă întreaga lor semnificație, la drept vorbind apocaliptică, bătăliile actuale pentru reunificarea finală a celor ”două mari religii continentale europene”, Catholicismul și Ortodoxia, făcând astfel să apară la lumina zilei ”marele secret” ce îi unește pe Ioan Paul II și Vladimir Putin, un secret, a cărei dialectică interioară și a cărei afirmare supraistorică revoluționară ne sunt cunoscute. Cele două jumătăți ale Europei, pe care istoria în mersul ei aparent irațional le-a despărțit, se grăbesc acum să se reunească în acel *eschaton* al dublei lor exaltări imperiale, care va fi, de asemenea, și o asumpțiune unificatoare a simbolului lor de sacrificiu.

”Reîntoarcerea Vremurilor Mărețe”

La nivel uman, sarcina imensă, aproape de nemărturisit, pe care și-au asumat-o Ioan Paul II și Vladimir Putin pare dincolo de puțință, trebuie să spunem asta. Dar nu la nivel omenesc se pune cu adevărat problema acestei sarcini, care nu-și câștigă

locul adevărat decât dintr-o perspectivă exclusiv providențială, în care totul este posibil, mai ales ceea ce pare a fi de neconceput. Ce se vrea, care este secretul fondator al acestei acțiuni revoluționare supraistorice? Răspunsul la această întrebare acum îl știm, l-am văzut: secretul unei mari conspirații salvatoare. Și, într-un anumit sens, secretul în acțiune al acesteia, alăturându-se iminenței începute a salvării și a eliberării politico-istorice finale a continentului european, venirea – reîntoarcerea, am putea spune – unității imperiale și transcendente a ”Marii Insule” eurasiatice.

Și un alt lucru apare de asemenea ca sigur. Dacă religia, contactul invizibil, dar viu și permanent cu ”sacrul suprem” constituie infrastructura oricărei civilizații împlinite, bătălia actuală pentru reunificarea finală a ”celor două mari religii continentale europene” se va lăsa surprinsă ca fiind, deși un pic disimulat, cea a reîntoarcerii la orizontul originii lor comune, care va fi, atunci, cea a ultimei lor împliniri supraistorice, ”Reîntoarcerea Vremurilor Mărețe”, venirea imediată a fascinantului *wieder* heideggerian, ”noul absolut” ce re-desfășura dialectica atotputerii sale recâștigate, definitiv.

Iar aici, presupun, ne vom întreba care poate fi motivul pentru care am ținut să îl citez de atâtea ori, în cursul prezentului capitol, pe maestrul filosofiei ascunse, gânditorul ”drumurilor care nu duc nicăieri”. Răspunsul e simplu. Dar trebuie găsit.

Le fel ca, de altfel, și răspunsul privind piedicile înverșunate pe care Alexii II, Patriarhul Moscovei, se străduiește să le pună, fără încetare, împotriva vizitei prevăzute a lui Ioan Paul II la Moscova. Deoarece e un fapt împlinit că, atunci când va veni ceasul, Vladimir Putin va reuși să reducă cu forța rezistența opusă față de proiectele sale personale de către Patriarhul Moscovei, nu e loc de îndoială. Problema e dinainte rezolvată.

Și dimpotrivă, nu e mai puțin sigur că în cazul unei bruște dispariții a lui Ioan Paul II ar fi ușor de conceput că Vladimir Putin ar putea găsi un interlocutor pontifical roman în aceleași dispoziții providențiale ca Ioan Paul II în ce privește actuala lor ”conspirație salvatoare”.

În această privință, nu este lipsit de interes să se facă bilanțul unui zvon confidențial, care circulă în anumite medii ale mării aristocrații catolice romane, conform căruia cu ocazia unei vizituni deosebite a Fecioarei Maria, Ioan Paul II ar fi primit promisiunea

că va trăi până când proiectul său de reunificare ”a celor două religii continentale europene se va realiza efectiv, până când va putea veni în vizită oficială, deschis, la Moscova și în Rusia”. Dar nu este oare Ioan Paul II ”în suspendare”, de la atentatul din 13 mai 1981, din Piața Saint-Pierre? Viața sa, de atunci, nu este oare în suspans?

Situația catolicilor, azi, în Rusia, este definită în felul următor de Părintele Stanislas Opiéla, secretar general al conferinței episcopilor catolici din Rusia: ”În Ortodoxie, sunt unii deschiși către dialogul cu catolicii, dar sunt rău văzuți de ierarhie. Și mai sunt cei care refuză orice dialog, pretinzând că doar în Ortodoxie se află adevărul Creștinismului”.

Există, acum, în Rusia, o sută de parohii catolice, regrupate în patru administrații apostolice, la Moscova, Saratov, Irkutsk și Novosibirsk, și ne putem imagina muntele de dificultăți care le copleșesc continuu.

Dar nu pot să închei acest capitol fără a vorbi și despre figura extraordinară de semnificativă a administratorului Apostolic de la Moscova, Monsenior Tadeusz Kondrusiewicz, cea mai înaltă instanță ierarhică a catolicismului rus, care, la fața locului, reprezintă vârful cel mai avansat al blocului tulburat al așteptărilor mai mult sau mai puțin de nemărturisit ale lui Ioan Paul II în ce privește Rusia, spin arzător al pontificatului său.

Într-adevăr, Monseniorului Tadeusz Kondrusiewicz îi revine sarcina de a veghea, la fața locului, la marșul silențios al proiectului de reunificare a celor două religii, al ”conspirației salvatoare”, al cărei foc trebuie să-l păstreze aprins orice ar fi, să-i controleze suflul, să-i direcționeze dezvoltările încă secrete, să-i îndepărteze din cale obstacolele, stâncile și crizele în drumul său ascuns de privirile unui mediu ostil în care trebuie să se miște, să se afirme în măsura posibilului. Măsură pe care trebuie să o considerăm mai mult decât redusă. Chiar în interiorul spațiului vizat, totul se bazează pe Monseniorul Tadeusz Kondrusiewicz, care întretine clandestin umbra activă a Romei.

Ce anume a reprezentat cu adevărat acțiunea Monseniorului Tadeusz Kondrusiewicz la fața locului, istoria, ”marea istorie”, o va spune mai târziu. Sau o va ține sub tăcere, așa cum trebuie să se facă.

PENTRU O PRIMĂ CONFERINȚĂ CONTINENTALĂ EURASIATICĂ PRIVIND "PROIECTUL SIBERIEI MARI"

Avenit, evident, ceasul în care, dincolo de anumite aparențe încă negative, problema construirii accelerate a Europei continentale cu orizont și cu dimensiuni eurasiatice va trebui să fie luată în considerație de către responsabilii politici în exercițiu, într-un mod imediat operativ.

Astfel, Europa de Vest și de Est, Rusia și Tibetul, India și Japonia trebuie, fără să mai piardă o singură clipă, să-și mobilizeze în profunzime toate eforturile pentru a integra, în jurul unei Prime Conferințe Continentale Eurasiatice privind "Proiectul Siberiei Mari", ansamblul supra-activat al disponibilităților lor politico-istorice imperiale continentale eurasiatice, actuale și viitoare: există aici un nod al destinului, care tocmai se constituie chiar la nivelul faptelor, a cărui oportunitate politică și a cărui direcție de mers, pe care ne-o impune indicând-o la vedere, fără nici o disimulare strategică, trebuie să le captăm în mod imperativ.

Președintele Vladimir Putin, pentru Rusia, Cancelarul Gerhard Schröder pentru Europa, Dalai-lama pentru Tibet, primul ministru Atal Béhari Vajpayee pentru India, și, pentru Japonia, noul prim-ministru Junichiro Koizumi trebuie să se reunească de urgență, undeva la mijlocul "Marelui Continent" – la Berlin sau la Sankt Petersburg – pentru o Primă Conferință Eurasiatică, cu ocazia căreia se vor desprinde liniile de forță ale viitoarei valorificări și exploatari comune a spațiului geopolitic fundamental al Marii Siberii. François Mitterrand: "Teritoriile Marii Siberii adăpostesc 80 % din rezervele mondiale de energie", și cu asta s-a spus totul, destul de sobru.

Desigur, faptul că Europa trebuie să fie reprezentată la această Primă Conferință Eurasiatică de către Cancelarul Gerhard Schröder, șef socialist al unui stat cu regim social-democrat, în timp ce restul regimurilor social-democrate și liberale europene sunt în

prezent supuse, subversiv supuse, total, de instanțele în acțiune ale conspirației mondialiste conduse de Statele Unite, nu are cum să nu pună, totuși, probleme.

Dar fiind lucrurile în prezent așa cum sunt, nu ar trebui oare, de acum înainte, ca noi, ceilalți, să ne ținem exclusiv la nivelul faptelor, și doar al faptelor, care, în prezent, sunt purtătoarele unui sens ce merge într-o nouă direcție a istoriei, care pare a corespunde dorințelor noastre mărturisite, dar și celor mai tainice?

Deoarece, la nivelul faptelor, Cancelarul Gerhard Schröder, care încarnează azi întoarcerea puterii politice centrale germane la Berlin, poartă, în ce privește Europa – Marea Europă – o politică dublă, ale cărei două elemente fundamentale sunt, acum, pe de o parte, proiectul personal al unei Federații Europene finale și, pe de altă parte, susținerea necondiționată față de participarea Rusiei, participare deplină, la actualul proces de construire a viitoarei Mari Europe continentale cu orizont eurasiatic. Astfel, față de subiectul "Nouii Rusii" promovat de președintele Vladimir Putin, Cancelarul Gerhard Schröder declara în iunie 2000 la Berlin că "nu va exista soluția unei păci durabile în Europa fără Rusia", adăugând imediat că "trebuie să integrăm Rusia în Europa pe toate planurile, atât din punct de vedere economic și politic, cât și din punct de vedere al securității și apărării". La care președintele Vladimir Putin răspundea, într-o perspectivă definitivă și întru totul clară, că "Germania este și va rămâne primul partener al Rusiei, în Europa și în lume".

Pentru că în Germania geopolitica a triumfat încă o dată – subteran, dar decisiv – asupra dialecticii subalterne a alegerilor ideologice, care nu sunt niciodată altceva decât fața exhibată a proiectului opțiunilor supraistorice oculte, care joacă la nivelul mersului abisal al istoriei mondiale: în istorie, geopolitica este partea adevărului însuși, acest adevăr cu chipul descoperit, adevăr prim și ultim deopotrivă, care, în siajul gândirii heideggeriene, reprezintă libertatea fundamentală a ființei, care face ca ființa să fie și neființa să nu fie.

Cu toate acestea, nu e mai puțin adevărat că, dacă ar trebui să ne ținem de perspectiva originară a Europei actuale, atunci Franța – Franța "marelui gaullism" – ar fi trebui să reprezinte Europa în

cadrul acestei Prime Conferințe Continentale Eurasiatice privind Marea Siberie, în curs de pregătire deja, în secret.

Într-adevăr, proiectul Axei Paris-Berlin-Moscova – ce se află la originea viziunii Marii Europe continentale – fusese, la primele sale începuturi, o opțiune vizionară franceză, lansată, în 1943, de la Paris, de Raymond Abellio și instanțele paralele clandestine ale Mișcării Social Revoluționare (MSR), al cărei secretariat tocmai fusese preluat de Raymond Abellio, în timp ce actuala viziune geopolitică finală a Marii Europe continentale cu orizont eurasiatic, definită în primul rând de Karl Haushofer prin conceptul său politic fundamental – sau mai degrabă fondator – de *Kontinentalblock*, a fost reluată și condusă către starea sa actuală de către Generalul de Gaulle care, reinstalând în istorie în continuarea Europei occidentale Polul Carolingian franco-german, căruia îi recunoștea, încă din 1946, statutul, importanța și destinul unei ”Revoluții Mondiale”, punea bazele imediat activate ale viitorului nostru ”Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului”. Deoarece, cumva, totul se decisese imediat după război, în anii în mod tainic hotărâtori 1945-1946. Atunci când totul părea pierdut, lucrurile, în realitate, nu făceau decât să reînceapă, în secret.

Căci în termenii unei figuri înalt simbolice a răsturnării finale a lucrurilor, lucrare providențială a înaltei gestiuni secrete a istoriei, este astăzi răscumpărată trădarea criminală a Bundestagului care, în 1964, demola acordurile de stat de Gaulle-Adenauer, ce preconizau demararea imediată a ”uniunii politice totale” a Franței și Germaniei, și tot în aceiași termeni este astăzi golită de substanța sa neagră datoria trecutului, prin alegerea revoluționară de avangardă, prin care Cancelarul Gerhard Schröder este pe cale să forțeze porțile destinului, ale marelui destin al Europei continentale, afirmând într-un mod politic decisiv prezența ontologică a Rusiei în cadrul Marii Europe, ceea ce pune bazele viitoarei federații europene continentale cu dimensiuni, cu orizont și cu destin eurasiatic. Astfel, aceeași Germanie care în 1964 bara, sub influența ocultă a Washingtonului, proiectul de Gaulle-Adenauer de ”uniune politică totală” a Franței și Germaniei, împiedicând astfel pornirea șantierului Marii Europe, dă astăzi o șansă decisivă realizării efective a aceleiași Marii Europe continentale, aducând și Rusia în sânul ei, și în spatele Rusiei, India, Tibetul și Japonia. Căci aceasta

este, în fapt, adevărata misiune a Rusiei, predestinarea ei cea mai profundă.

Și dacă Germania este obligată să se substituie acum Franței în conducerea înaltelor manevre politice și deopotrivă supraistorice ale șantierului Marii Europe continentale, acest lucru se întâmplă pentru că Franța este, la ora prezentă, in-capacitată, din interior, în a-și face propriul destin, original, fundamental, și asta ca urmare a catastrofei finale a realității sale politice actuale, catastrofă către care o duce, pe de o parte, acțiunea criminală, subversiv concertată și urmată de forțele obscure, subteran în acțiune, în cadrul ei, din 1968, și, pe de altă parte, auto-destituirea politico-istorică a mișcării național-gaulliste. Nici o țară vie nu va putea rezista mult timp la imundele metastaze ale cancerului ideologiilor negative.

Actuala răsturnare a axei politice a Europei

Dar în același timp, dezvăluită, dezbrăcată de agresiunea politico-militară a conspirației mondialiste a Statelor Unite în Sud-Estul european, în Serbia, supunerea necondiționată a social-democrației și a "liberalismului" occidentale față de invadarea mondialistă a Europei s-a manifestat astfel criminal și auto-subversiv – mai ales în Marea Britanie, în Franța și în Germania – făcând în așa fel, încât să cadă măștile, Europa de Vest apărând, în totalitatea ei, brusc, exact așa cum e - un spațiu al dominației colonialiste a Statelor Unite. O dominație politică disimulată, dar totală, dublată de o dominație economică absolută, care avansează.

Asta nu împiedică faptul că reacția europeană continentală suscitată, în profunzimi, de agresiunea conspirației mondiale împotriva Serbiei – deci împotriva Europei în ansamblu – precum și, în același timp, prin trezirea providențială a "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin, reușise totuși să mobilizeze, peste capul regimurilor de înaltă trădare anti-continentală pretutindeni la putere în Europa de Vest, frontul bazei încă sănătoase a națiunilor europene reduse la cheremul conspirației ce veghează să le ducă la neputință, la inconștiență politică totală, la aservire definitivă și la alienarea finală a propriilor lor ființe, a identității lor vii, afirmată în deplină conștiință de sine. Anume agresiunea conspirației mondialiste a

Statelor Unite este, deci, cea care a provocat recuperarea lor în profunzimi, recuperare care și-a găsit un sprijin confidențial în brusca trezire a Rusiei pe cale să se regăsească, din nou, ea însăși, datorită apariției unui om providențial, pe care a știut imediat să îl recunoască ca atare. Ceea ce a fost, de asemenea, o formă de miracol.

Astfel, faptul că centrul de gravitație geopolitică s-a deplasat de la Vest la Est, dinspre Europa de Vest către Rusia, și din Nord către Sud și Sud-Estul continentului – la emergența zonei subversiv destabilizate a Sud-Estului european sub dependență provizorie străină, răspunde actualmente contra-emergenței, în Italia, unei zone de eliberare și de reconsiderare contra-strategică națională, a unei răsturnări totale a controlului social-comunist asupra spațiului intern politic italian – faptele sunt cele care trebuie să ne apară, fundamental, ca semne ale vremurilor, ca o profundă mișcare seismică în curs, care anunță lanțul transformărilor viitoare, sau deja în mers, cu dimensiuni supraistorice planetare: axa polară a identității politice secrete a pământului este pe cale să se răstoarne.

Eclipsa actuală a Franței în interiorul cuplului fondator franco-german fiind compensată de supra-consolidarea Germaniei, prejudiciul suferit de "centralitatea polară", de "centrul imobil" al polului Carolingian franco-german, nu generează mari consecințe: mișcarea de profundă transformare politică a Europei de Vest, care va urma procesului de realizare a proiectului Marii Europe continentale cu orizont eurasiatic nu va rata să conducă la lichidarea finală a controlului subversiv, care aduce Franța în incapacitatea de a-și urma drumul propriului destin întrerupt, subversiv suspendat în mersul lui politico-istoric actual. Dacă Franța nu salvează Europa, atunci Europa va salva Franța: exact acest lucru i-l spunea Generalul de Gaulle lui André Malraux, într-o carte vizionară, "*Les chènes que l'on abat*".

Și asta fără a uita că aparatele politico-strategice ale dispozitivului de acțiune subterană a mișcării gaulliste – care, de la începuturile sale, nu au încetat nici o clipă să fie dublate de o contra-mișcare clandestină a "marelui gaullism", a "gaullismului sfârșitului" – pot pune în mișcare, la momentul dorit, o prăbușire interioară deopotrivă rapidă și definitivă a fundamentelor politice ale regimului socialo-comunist actualmente la putere în Franța, care nu se menține la putere decât datorită unor circumstanțe

întreținute ilegal și subversiv, din exterior, de către conspirația mondialistă a Statelor Unite și a ceea ce stă în umbra Statelor Unite. Circumstanțele nefiind, de altfel, decât consecința infiltrării în profunzime de către serviciile politice speciale de la Washington – și asta deja din anii cincizeci – a întregului aparat sindicalist francez de orientare necomunistă.

Către eliberarea întregă a Europei de Vest

Faptul că Italia, în ce o privește, eliberată în mod providențial la 13 iunie trecut de sub conspirația socialo-comunistă aflată la putere – peste capul democrației creștine sau cu complicitatea ascunsă a acesteia – din 1945, se grăbește în prezent să se reînscrisă pe drumul regăsit al propriului mare destin, apare deja ca o primă comoție decisivă a prăbușirii, deja începute, deja în curs, a *statu quo*-ului politic european, *statu quo* constituit prin supunerea de fapt a întregii Europe de Vest față de dispozitivele de cucerire politico-strategică ale conspirației mondialiste conduse de Statele Unite. Prima mare breșă a apărut deja.

Pe termen scurt sau mediu, Franța, dar și Germania, vor trebui să se elibereze, urmând exemplul Italiei, de sub dictatura socialo-comunistă supusă conspirației mondialiste existente, apoi va urma Belgia, și restul.

Iată de ce pare să fi venit ceasul pentru ca în jurul inițiativei – care poate fi rusă sau italiană – de a convoca o Primă Conferință Continentală Eurasiatică privind ”Proiectul Marii Siberii”, totalitatea forțelor deja emergente ale noii conștiințe revoluționare europene eurasiatice să se manifeste și să ajungă să-și impună punctul de vedere, în forță, privind viitorul apropiat al Marii Europe continentale, pe care noi înșine trebuie să îl aducem pe altarul istoriei viitoare.

Subteran prezente peste tot în Europa și în Rusia, ”grupurile combatante geopolitice” vor trebui în prezent să ridice capul, să se angajeze într-o întreprindere susținută, imediată, și în același timp cu bătaie lungă, în vederea asaltării finale a puterii politice totale, întreprindere care și-ar găsi, de acum înainte, sprijin adânc în situația de recuperare națională a schimbării de regim în Italia, pe cale să devină noua centrală de incitare național-revoluționară

în Europa și căminul din care să iradieze reînnoirea supraistorică pe cale de auto-definire la nivel european.

Afirmarea decisivă a reînnoirii național-revoluționare în Italia, care, ca urmare a prăbușirii dictaturii socialo-comuniste, mocnește acum sub cenușă, trebuie astfel să constituie orizontul, în interiorul căruia se va declara viitoarea combustie național-revoluționară a Europei de dimensiuni continentale. Căci, de acum înainte pentru o lungă perioadă de timp, totul va trebui să se petreacă în Italia.

Cu toate acestea, formidabilul efort revoluționar imediat, pe care marea istorie în mers îl pretinde deja, la ora actuală, de la Marea Europă, de la "Noua Europă, care vine, pentru ca ea să se poată face față (1) noului său destin continental, (2) eliberării politice de sub dominația subversivă a conspirației mondialiste mereu prezente și (3) construirii celei Mai Mari Europe continentale eurasiatice, are nevoie de sprijinul unei gigantice infrastructuri economice revoluționare, pe care i-o poate asigura doar Proiectul Marea Siberie: de unde importanța capitală, pentru momentul actual al devenirii sale, a Primei Conferințe Continentale Eurasiatice pentru demararea "Proiectului Siberia Mare", șantier comun și fundamental al viitoarei economii imperiale a marelui continent european. La fel cum la începutul actualului ciclu supraistoric care stă să se sfârșească, tot Marea Siberie redevine inima vie a "Insulei Eurasiatice", *heartland*-ul final, în mod secret polar, pe care îl întrevăzuse Sir Halford Mackinder, dublura englezească a lui Karl Haushofer.

Momentul actual al geopoliticii continentale

Arma ideologică și operativă fundamentală a actualei bătălii din Europa – Marea Europă – împotriva manevrelor conspirației mondialiste a Statelor Unite apare, deci, ca fiind geopolitică, geopolitică activă. Deoarece, în ultimă analiză, geopolitică va fi mereu mai puternică decât istoria: geopolitică conduce subteran istoria și i se va opune acesteia în măsura în care prin intermediul disimulărilor subversive ale prezentei istorii occidentale își pune bazele de sprijin în profunzime conspirația mondialistă a Statelor Unite, înaintând cu pozițiile sale de cucerire ofensivă în interiorul spațiului politic european.

Privită sub acest unghi de vedere special, care este deci, la momentul actual, situația geopolitică operativă a Europei continentale pe cale să se regăsească pe sine?

În jumătatea sa de Est, "Noua Rusie" a președintelui Vladimir Putin este angajată pe linia politică revoluționară a constituirii imperiale, în cele din urmă, a unei federații de proporții continentale eurasiatice cu destin în mod deschis eshatologic, care se străduiește să împingă cât mai departe cu putință un dialog de bază cu India, Tibetul și Japonia, pe de o parte, iar pe de altă parte - cu Europa de Est și de Vest. În această privință, opțiunile active ale președintelui Vladimir Putin sunt deopotrivă clare și inexorabile. Ceva s-a declanșat deja, ceva care de acum nu se va mai opri.

În Europa, în Sudul continentului tocmai devine cunoscut evenimentul politic absolut decisiv al eliberării naționale a Italiei de sub dominația socialo-comunistă, care, împreună cu Spania, Austria și Serbia, este astfel, acum, în situația de a putea instala acea "centură albastră" a unei zone continentale europene smulse din mâna conspirației mondialiste a Statelor Unite, fiind gata deja să facă pasul spre constituirea prevăzută a unei federații europene continentale.

În același timp, în centrul continentului, în ciuda profunde subordonări în continuare a regimului social-democrat încă în funcție, Germania, de partea sa, apare în prezent ca hotărâtă – așa cum tocmai am spus-o – să participe din plin la o mare federație continentală europeană, care să se sprijine pe Rusia, al cărei doctrinar și artizan de pe teren este Cancelarul Gerhard Schröder, acesta trebuind, pentru moment cel puțin, să facă față – din nefericire – obiectivului de refuz din partea celorlalte democrații europene reticente, aflate încă în bătaia conspirației mondialiste. Dar această breșă germană în dispozitivul mondialist prezent capătă, din chiar acest motiv, o importanță cu totul considerabilă. Și asta cu atât mai mult cu cât, în ce privește restul, pozițiile social-democrate subversive ale Cancelarului Gerhard Schröder rămân neschimbate, total inadmisibile, poziții inamice. Ceea ce, evident, complică foarte tare lucrurile.

Situația prezentă a acaparării Europei de către frontul mondialist apare, deci, ca destul de larg deficitară, "Noua Rusie" a lui

Vladimir Putin asigurând o super-bază de sprijin politico-strategic revoluționar pentru ansamblul mișcării de eliberare la scară continentală în curs de afirmare la ora actuală, mișcare, în interiorul căreia "grupurile geopolitice" reprezintă, mai ales în Europa de Vest, o bază ofensivă ce trebuie considerată cu totul angajată în luptă, care poate găsi în prezent un spațiu de susținere politică solidă în Italia, în cadrul importante mișcări revoluționare italiene în plină ascensiune.

Dacă, așa cum arată un important – un foarte important – articol din cotidianul parizian de stânga *Le Monde*, din data de 6 iunie trecut, președintele Vladimir Putin acționează la ora actuală ca șef carismatic providențial al "Noii Rusii", sprijinindu-se, pentru asta, în primul rând, pe Forțele Armate, și apoi, pe societatea civilă și mai ales pe susținătorii "liniei geopolitice" ruse, între care, pe poziții geopolitice de vârf, Aleksandr Dughin este, în fapt, doctrinarul noului regim imperial eurasiatic, pe cale de a se instala la Moscova, "noul Lenin" al "Noii Rusii". Aleksandr Dughin, "noul Lenin", luptătorul întru Hristos Pantocratorul.

Cu o inexorabilă continuitate în acțiunea pe care o urmărește, președintele Vladimir Putin este pe cale să instaleze, prin vizitele sale de stat – și prin acordurile politico-strategice consecutive – dispozitivul de infrastructură – Tokio, New Delhi și, fără îndoială, în curând, Teheran – al viitorului imperiu continental eurasiatic, pentru care "Noua Rusie" se vrea a fi vârful de lance. Accentul grav fiind pus, acum, pe New Delhi și pe Tokyo, Rusia este cea care îi va deschide Europei Asia.

La rândul său, revenit zilele acestea de la Tokio, unde a fost primit oficial la Ministerul Afacerilor Externe, dar și de alte instanțe politice de înalt nivel, Aleksandr Dughin îmi împărtășea profunda sa bulversare în fața faptului de a fi descoperit extraordinarul interes pe care îl acordă sferile politice japoneze superioare proiectului eurasiatic, despre care el le-a vorbit. Aparatul diplomatic japonez ar fi gata, de asemenea, să demareze, fără răgaz, în capitalele europene, o campanie în favoarea proiectului Axei Paris-Berlin-Moscova, care ar fi de dorit să fie prelungit până la Tokio. Deloc întâmplător, Programul Mișcării politico-sociale "Eurasia" prevede explicit integrarea finală a Japoniei și Europei, dublele spații ală-

turate, strategic, la Est și la Vest, ”de la Atlantic la Pacific”, ale ”insulei eurasiatice”, în proiectul imperial continental eurasiatic al ”Noii Rusii” a lui Vladimir Putin. Regăsim aici, vivace, gândirea geopolitică originală a lui Karl Haushofer.

Or, din 21 aprilie anul trecut, odată cu constituirea, la Moscova – dispunând de reprezentare în șaptesprezece din cele mai importante orașe ale Rusiei – a mișcării politico-sociale ”Eurasia”, condusă de Aleksandr Dughin, susținătorii ”liniei geopolitice” pot acționa, în Rusia, ca un partid de guvernare, sau cel puțin de susținere paralelă a acțiunii guvernamentale. Rusia are un viitor eurasiatic sau nici un fel de viitor, declară Programul Mișcării politico-sociale Eurasia. Vladimir Putin: ”Națiunea rusă este în mod fundamental o națiune eurasiatică”.

Faptul că apariția pe scena politică rusă și europeană – planetară – a personajului predestinat, a personajului în mod carismatic providențial Vladimir Putin a putut avea loc, și chiar în ceasul în care trebuia să se întâmple asta, rămâne, pentru mulți martori ai emergenței actuale a ”Noii Rusii” cu destin imperial eshatologic ca un fel de miracol, ceea ce, evident, se pare că e cazul.

Și nu este oare un fel de miracol faptul că, în siajul lui Vladimir Putin, Aleksandr Dughin, ”noul Lenin” , a putut, pe partea lui, în spațiul a câțiva ani, să construiască gigantul aparat doctrinal și ideologico-strategic al ”liniei geopolitice” eurasiatice a Rusiei și a viitorului Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, aparat doctrinal care este chemat să modeleze istoria actuală, istoria finală a ”Marelui Continent”?

Și de unde apare oare, ne putem întreba, numărul extraordinar de intelectuali și militanți politici revoluționari din ”linia geopolitică” care tocmai au apărut, la ora actuală, în rândurile combatante ale ”Noii Rusii”? De unde vin aceștia? Cum au ajuns aici? Ce înseamnă, la urma urmelor, această incredibilă ascensiune în prima linie. Această inexplicabilă ascensiune la putere a unei generații deja formate, deja eroic pe baricade și deja gata de sacrificiu?

De unde vine, de asemenea, masa supra-activată de intelectuali de linie tradițională ce constituie, azi, în Italia, coloana vertebrală a mișcării de reînnoire națională în curs de reafirmare revoluționară directă și totală? Unde erau înainte, unde se ascundeau ei, în ter-

menii cărei misterioase strategii de așteptare secretă, profetică, a momentului potrivit?

De unde ies "grupurile geopolitice" care s-au înmulțit, într-o semi-clandestinitate ardentă în Europa de Vest, de la începuturile anilor '90? Cine sau ce se află în spatele acestei forfote revoluționare în mers a acestor "grupuri geopolitice" chemate să forjeze viitorul revoluționar al "Marii Europe" cu orizont imperial eurasiatic? Cine i-a mobilizat, organizat?

O mișcare subterană foarte profundă a "marii istorii" în curs este în prezent pe cale să iasă la suprafață, mișcare ce va aduce cu ea, în fața ei, un curent imperial revoluționar de orientare eurasiatică, de angajare finală eshatologică, ale cărei implicații seismice, ale cărei teribile arderi apocaliptice suntem încă foarte departe de a le cunoaște.

În sfera invizibilului, "Marea Răsturnare", acel *Paravrtti* hindus, a avut deja loc. Neființa este din nou înlocuită, la putere, în mod cosmic, de ființă, ființa care este pe cale să reușească reșezarea accelerată a propriilor sale ierarhii.

Or, în prezent, aceasta va trebui să repercuteze și în sfera vizibilă. Ceea ce s-a și făcut deja în principiu, va fi tradus apoi la nivelul faptelor, și aceasta este explicația acalmiei pe care o putem în prezent constata în politica europeană continentală, în care controlul exercitat de subversiunea mondialistă este, dintr-o dată, în poziție de recul. Iar acest proces de eliberare – de auto-eliberație – trebuie să continue de acum înainte din ce în ce mai explicit. "Acum vin alte vremuri", spunea, la vremea lui, Corneliu Codreanu.

Problema actuală, s-a înțeles asta, este de a trece de la viziunea de doctrină, de la viziunea în principiu, la realizarea politică de teren, iar în această privință Prima Conferință Continentală Eurasiatică privind "Proiectul Siberiei Mari" va constitui o încercare extrem de semnificativă, pentru că șefii de guvern meniți acestei întâlniri decisive – Vladimir Putin, Gerhard Schröder, Dalaï-Lama, Atal Béhari Vajpayee și Juinchiro Koizumi – fac parte, cu toții, din lumea politicii vizibile, din prima linie, și ca atare, reprezintă partea politicii imediate, realitatea directă a istoriei. Astfel, Prima Conferință Continentală Eurasiatică privind "Proiectul Marii Siberii" este chemată să acționeze, să se impună ca o fixare în raport cu

marile linii de forță în acțiune, cu actualele convergențe geopolitice angajate de conceptul revoluționar al celei Mai Mari Europe continentale "eurasiatice", a cărui figură supremă se dezvăluie deja a fi cea a unui "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului", care să cuprindă Europa de Vest, de Est, Rusia și Marea Siberie, Tibetul, India și Japonia: "Insula Eurasiatică", care și-ar regăsi astfel unitatea interioară și propriul destin final.

DESPRE PREDESTINAREA CEA DIN URMĂ A AMERICII ROMANE

Știm cu toții că în viziunea sa originală a destinului imediat și mai îndepărtat al geopoliticii, Karl Haushofer a refuzat mereu să publice un "manual fundamental de geopolitică", fiind convins că cercetările întreprinse de el însuși sau sub influența sa directă nu erau – nu puteau fi – decât "pietrele de temelie ale unui edificiu doctrinal viitor", care nu avea să vadă lumina zilei decât odată cu sosirea acestei istorii imperiale planetare finale, ale cărei drumuri înainte se încăpățâna el însuși să le sape și să îi facă și pe alții să le sape. Până la apropierea concluziei imperiale imediate subînțelese, concluzie considerată în mod necesar finală, istoria mondială oligă, prin însuși mersul ei, cercetarea geopolitică să se mențină în mod tragic deschisă către viitor, în situația unei declarații de principiu, repusă în chestiune la nesfârșit, *în așteptarea ceasului potrivit*.

Bausteine zur Geopolitik, "Pietre de construcție pentru Geopolitică", era titlul unei culegeri de opere geopolitice publicate, în 1927, de Karl Haushofer în colaborare cu Lautenbach, Maull și Obst, la Kurt Vowinkel, la Berlin, titlu care trimite direct la această viziune în mișcare asupra geopoliticii, a unei cercetări deschise și permanente, în mod esențial o viziune a lui Karl Haushofer, o cercetare, al cărei caracter nedesăvârșit se dorea a fi o asigurare privind finalizarea implicit supraistorică a traiectului geopolitic și a misterioaselor sale acțiuni ca "pietre de construcție" mobilizate fără încetare în această misiune.

Aceasta este, în principiu, și propunerea mea, și acesta este motivul exact pentru care cer ca prezenta mea cercetare despre *Predestinarea cea din urmă a Americii Romane* să nu fie considerată decât o asamblare din mers a unor simple note operative pe cale să încerce a defini noile orizonturi ale actualei geopolitici planetare, prinse în devenirea ei revoluționară de avangardă. O "piatră de construcție" deci, o "piatră de temelie", cum ar fi spus Karl Haus-

hofer cu una din expresiile sale, ”piatră de temelie” în perspectiva unei viitoare finalizări imperiale a istoriei planetare de acum înainte în mers, irevocabil, către propriul sfârșit. Note operative, totuși, a căror intenție secretă fundamentală, activă, țintește a interveni chiar în mersul istoriei actualmente în curs, pentru a-i impune o direcție preconcepută, un punct nou de cotitură, abrupt și total, corespunzând unui mare proiect revoluționar final.

Este vorba, deci, în orice caz, de o cercetare angajată în acțiune, și prin aceasta menită a se vedea fără încetare depășită de acțiune, și considerată, astfel, dinainte, ca provizorie în mersul său intim, gata în orice clipă să se lase înhățată de vertijul irațional al istoriei, de curentul impetuos, irezistibil al iraționalului dogmatic în acțiune în subteranele abisale ale ”marii istorii”. Vor apărea riscuri, pe care va trebui să ni le asumăm în întregime.

Este totuși momentul ca ceea ce ar părea să fi venit pentru noi, ceilalți, susținători clandestini ai unei anumite conștiințe revoluționare de avangardă a geopoliticii planetare ce intră în faza cu adevărat finală a istoriei mondiale, a venit, deci, momentul, spun eu, în care problema destinului supraistoric – a predestinării implicite, nedevăluite încă – al Americii Romane trebuie să fie pusă într-o manieră deopotrivă imediată și decisivă, ducând către o definire exhaustivă și în același timp angajată plenar în devenirea istorică actuală. O definire care să poarte un concept geopolitic propriu, definitiv, transcendental, definirea însăși a misiunii și a viitorului Americii Romane la ceasul în care totul se decide la nivelul viitoarei reînnoiri ontologice a istoriei lumii. Un concept imediat utilizabil în bătălia supraistorică în mod secret în curs pentru dominația imperială a istoriei lumii, pentru emergența identității imperiale finale a istoriei de după viitorul sfârșit al istoriei.

De asemenea, în lupta planetară care opune în prezent ”superputerea continentală” ”superputerii oceanice”, Marele Continent - voinței hegemonice planetare a Statelor Unite și a dispozitivului lor de dominație disimulată deja în acțiune, America Romană își va găsi oare în mod natural locul, ca proiecție reactivată – și mereu de reactivat – a forțelor de intervenție ale Marelui Continent eurasiatic mobilizate deja, virtual, în Sudul continentului nord-american, în

mod ofensiv, a cărui identitate geopolitică o dedublează printr-o contra-identitate politico-strategică cu o prezență apropiată, cu o afirmare istorică nouă și cu un destin propriu, cu un alt destin: America Romană reprezintă pozițiile transoceanice cele mai avansate ale superputerii continentale eurasiatice în vecinătatea geopolitică fundamentală a superputerii oceanice imperialiste a Americii de Nord.

În același timp, este necesar să se arate că definirea geopolitică finală a superputerii continentale eurasiatice reia, azi, extinzându-l și consolidându-l până la ultimele sale limite istorice și politico-strategice, conceptul fundamental de *Kontinentalblock* propus de Karl Haushofer, integrând astfel, într-o singură unitate imperială de destin, Europa de Vest, Europa de Est, Rusia și Marea Siberie, India și Japonia, unitate de destin regăsită, care trebuie să conducă, în cele din urmă, la stabilirea a ceea ce noi numim Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului, bază de plecare a aceluia *Imperium Ultimum*, a ceea ce la capătul istoriei și dincolo de istorie va trebui să fie *Regnum Sanctum*.

Pare, deci, cu totul sigur și evident faptul că trecerea de la Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului către stadiul terminal al Ultimului Imperiu, stadiu, deci, al aceluia *Imperium Ultimum* cu dimensiuni planetare totale, presupune ca superputerea continentală eurasiatică să triumfe necondiționat asupra puterii imperialiste a Statelor Unite, așa încât Oceanele Atlantic și Pacific să acceadă la statutul de "mări interioare" ale *Imperium Ultimum*, ale "Imperiului Total al Sfârșitului".

La ora actuală, China este cea care, chiar în interiorul spațiului geopolitic propriu al Marelui Continent eurasiatic, reprezintă capul de pod metastrategic decisiv al superputerii oceanice imperialiste a Statelor Unite, vizita recentă a președintelui Statelor Unite Bill Clinton la Pekin venind ca o confirmare deopotrivă irevocabilă și menită a evolua în sensul unei intensificări din ce în ce mai însemnate, al unei confirmări la vedere, nedisimulate, siderante, cu privire la noua alianță planetară sino-americană menită a defini o altă istorie mondială, care începe.

La fel ca și China, Islamul Fundamentalist este o armă anti-continentală a Statelor Unite

Cu toate acestea, trebuie arătat cu tărie că noul dispozitiv de blocaj politico-strategic, declanșat la ora actuală de Statele Unite, prin recente lor aranjamente – confidențiale – cu China, împotriva ansamblului european continental, este în același timp întărit de dubla susținere americană și chineză față de cauza revoluționară a Fundamentalismului Islamic, a căruia centură de subversiune activă instalată de linia politico-strategică Iran-Afghanistan-Pakistan este deja pe punctul de a întoarce strategic flancul de sud al Marelui Continent eurasiatic.

Că actualele progrese nucleare – manifeste sau disimulate – ale Iranului și Pakistanului au fost posibile cu susținerea tehnologică esențială care le-a fost – și mai este și în continuare – acordată pe ascuns de China, este de acum un fapt indiscutabil, după cum la fel de sigur pare a fi și sprijinul politic subversiv, acordat de Statele Unite cauzei Islamului Fundamentalist în acțiunile sale de implantare planetară, până în Mediterana, unde sprijinul Washingtonului față de manevrele ultra-criminale, față de masacrele repetate și față de devastările orbești ale organizațiilor de luptă clandestină ale islamiștilor algerieni este de acum lucru bine cunoscut, mai mult decât dovedit. Or, este cu siguranță capital ca, în circumstanțele prezente, să știm să discernem cele două strategii complementare puse în funcțiune de Washington, prin susținerea și exacerbarea provocată și întreținută, din umbră, a activismului revoluționar al Islamului Fundamentalist: căci, pe de o parte, această vastă operațiune subversivă vizează să blocheze, să destabilizeze, să mențină într-o stare critică permanentă, care nu încetează a se accentua, a avansa în sensul ireparabilului, frontul meridional al Marelui Continent Eurasiatic, și, pe de altă parte, ea influențează negativ asupra relațiilor blocului european continental cu lumea arabă în ansamblul ei în mod nereligios negativ, "laic", în primul rând cu Irakul.

Exact asta explică, de asemenea, înverșunarea de neînțeles – în aparență – a Washingtonului împotriva Bagdadului, regimul de rezistență națională al lui Saddam Hussein reprezentând ultima insulă arabă aparținând vechii "linii europene pro-arabe", pe care o instalase Generalul de Gaulle cu intenția strategic ofensivă împotriva pozițiilor și manevrelor americane din Orientul Mijlociu, Africa și Asia, manevre angajate mai cu seamă împotriva pozițiilor franceze și europene în regiune.

Antagonismul dintre Islamul Fundamentalist și "linia europeană pro-arabă" a Franței gaulliste, linie ce persistă încă, în ciuda a orice, se apropie în prezent de zona critică a unei rupturi extreme, în Irak, dar și în Algeria, Libia, Egipt și Palestina. Numărătoarea inversă a început și nu se va opri fără o contra-acțiune strategică de ansamblu, pe care Europa pare a fi, pentru moment, în incapacitatea de a o proiecta, strategic, dar și politic. Dar nu trebuie să pariem pe nimic, nu e cazul. S-au mai văzut, în politică, și alte incredibile răsturnări de situație și mai disperate.

Astfel, Statele Unite joacă în prezent cartea Fundamentalismului Islamic împotriva Europei și blocului continental eurasiatic, la fel cum joacă, în același scop, la un nivel metastrategic superior, cartea Chinei. Totul formând, dar nu în mod exhaustiv, un ansamblu de acțiune unitară, armată, de dedesubt, cu o extraordinară coerență, cu o voință lucidă și fără greș, ce se pune chiar în termenii unei anumite concepții de "război total", aparținând cu adevărat dialecticii imperialismului planetar al Statelor Unite, care știu mai mult decât orice să acționeze subteran, în umbră, la adăpostul așa-numitelor principii democratice.

În această chestiune, e de datoria mea să semnalez aici o carte ce tocmai a apărut, la Paris, la Editura L'Age d'Homme - *Islamisme et Etats-Unis - Une alliance contre l'Europe*, scrisă de un tânăr funcționar francez, Alexandre del Valle – care constituie, prin ea însăși, un formidabil aparat de denunțare, exhaustiv și pătrunzător, a strategiei conspirative planetare a Statelor Unite în manipulațiunile actuale asupra Islamului Fundamentalist.

America Romană, capul de pod și baza metastrategică avansată a Marelui Continent Eurasiatic

Or, în situația actuală, ceea ce este China în interiorul spațiului geopolitic al Marelui Continent eurasiatic, cap de pod și bază fundamentală avansată a superputerii oceanice imperialiste a Statelor Unite, trebuie să fie și America Romană, în contra-partidă, în interiorul spațiului geopolitic al superputerii planetare oceanice nord-americane: cap de pod și bază metastrategică avansată pentru Marele Continent eurasiatic.

Pornind din America Romană, prin ea, Marele Continent eurasiatic va putea interveni în spațiul interior al superputerii oceanice nord-americane, pentru că o parte din aceasta rămâne – așa cum a rămas America Romană – o proiecție supraistorică a Europei anterioare, a etosului și civilizației, a predestinării finale a unei anumite Europe transcendente.

Pentru că un nou război de secesiune – un război de secesiune întors pe dos – va opune, la începutul viitorului mileniu – Statele Unite împotriva lor înșiși, în interiorul lor componenta sudistă de identitate în mod secret europeană, “Vinlandul originar”, se va ridica, pentru a se impune împotriva componentei subversive, anti-europene, democratice și comuniste, ”stângiste”, care a triumfat cu ocazia primei confruntări interne, cea din primul război civil nord-american, 1861-1865.

Astfel, dacă componenta internă cu substanță, identitate și etos european, trebuie să triumfe asupra celeilalte componente interne a Statelor Unite, asupra componentei lor negative, guvernată de conspirația mondială subterană a Puterii Întunericului, de Taina Fărădelegii și de agenții săi executanți din umbră, atunci doar cu susținerea metastrategică a Americii Romane se va face asta. Cu susținerea Americii Romane, constituite ca bază politică contra-strategică avansată, ca platformă ofensivă a liniei continentale eurasiatice de orientare imperială și polară, tradițională, arhaică, originară, ”anterioară”.

Or, pe de altă parte este evident faptul că, în viitorul joc politico-strategic al Americii Romane în interiorul spațiului geopolitic al Statelor Unite, comunitatea hispanică, mai puternică, de acum înainte, cu mai mult de 25 de milioane de locuitori care trăiesc între frontierele nord-americane, va conta și ea într-un mod cu totul potrivit.

Totul este într-adevăr gata pentru ca timpurile să se schimbe, pentru ca "marile vremuri să se reîntoarcă". A venit, deci, ceasul în care, la chemarea celei mai oculte predestinări, America Romană trebuie să se trezească din lungul ei somn dogmatic, pentru a se alătura primelor avanposturi ale imensei confruntări politice și supraistorice, a cărei linie de demarcație în curând va sparge în două istoria unei lumi aflate la final, pentru a reface din ea, apoi, vechea unitate reîncepută cu nativitatea virginală a unui nou ciclu, deocamdată imposibil de cuprins cu mintea.

Șase teze geopolitice operative

Cu toate acestea, pentru ca America Romană să devină, să se impună și să poată acționa ca un concept cu dublă identitate metaistorică și politico-revoluționară imediată, apar ca absolut necesare unele condiții de acoperie, încercuire, învăluire, și anume următoarele șase condiții, care sunt deopotrivă tot atâtea teze geopolitice operative.

(1) Integrarea istorică, politico-strategică și economică în principiu totală a Americii Romane să fie considerată un fapt împlinit, sau pe cale de a se împlini, definitiv.

(2) Integrarea – reintegrarea – istorică și politico-strategică finală a Americii Romane să se facă în mod fundamental în termenii unei întoarceri ontologice la propriile origini anterioare, ale unei reînnoiri aurorale a identității sale imperiale spaniole și catolice, europene, care pornește emergența revoluționară bruscă și totală a unei noi conștiințe a propriului său destin continental de anvergură planetară și imperială, ca o instanță decisivă a întregului imperial final, care o situează pe linia de întâlnire continentală a celor două oceane, Atlanticul și Pacificul, considerate ca "mări interioare" ale *Imperium Ultimum*.

(3) O conștiință revoluționară și imperială nouă și totală să apară, deci, deopotrivă ca punct de plecare și de încheiere supra-activată și supra-activantă a reintegrării istorice și politico-revoluționare de ansamblu a Americii Romane, o conștiință identitară capabilă să-și asigure singură, prin ea însăși, mijloacele organizaționale ale propriei stabiliri istorice, ale propriei instalări politice imediate.

(4) Un prim nucleu de integrare istorică și politico-revoluționară imediată să se constituie prin mobilizarea unui bloc original de reîncepere și de nouă fondare, care să cuprindă Argentina, Chile, Peru, Bolivia, Paraguay, nucleu pornind de la care procesul final de integrare continentală totală va putea fi început, pus în funcțiune în mod revoluționar, până la capăt.

(5) Procesul final de reintegrare continentală revoluționară a Americii Romane, care implică și reconsiderarea ontologică totală a situației actuale a Spaniei, deoarece prin Spania va trebui să se manifeste participarea predestinată a Americii Romane la marele bloc continental european: pentru ca ea să poată accede la noua misiune europeană continentală, ce reprezintă propria sa predestinare finală, în direcția, încă o dată, a Americii Romane, Spania va trebui să facă o a doua revoluție națională, să reia la cel mai înalt nivel de conștiință, de voință și de destin revoluționar experiența astăzi depășită a primei sale revoluții naționale, născută din războiul civil din 1936-1939.

Marea revoluție imperială continentală a Americii Romane va trebui să-și găsească astfel fundamentele metaistorice în reînceputul ontologic al unei noi istorii interne a Spaniei, care să regăsească în ea însăși propriile sale origini anterioare, proiectul unei noi istorii spaniole a lumii. Sarcină uriașă, la fel ca toate sarcinile politico-revoluționare ce marchează începuturile istorice ale mileniului trei.

(6) Cu toate acestea, revenirea ontologică imperială a Americii Romane la propriile sale origini anterioare va trebui în ultimă instanță să depășească abisal nivelul istoriei vizibile, pentru a se alătura – pentru a le regăsi – fundațiilor subterane metaistorice, transcendente ale identității sale supraistorice, oculte, principiale, să se alătore, deci, pre-începuturilor ascunse, interzise, ale actualului ciclu supraistoric, așa cum sunt definite aceste începuturi – pre-

începuturi – în cosmogonia vizionară a lui Hörbiger, și încă și mai profund înspre straturile ontologice ultime din *imemoria* planetară abisală, acolo unde se păstrează misterul pre-originar al ceea ce Miguel Serrano numește ”inversare a polilor”.

Nostalgia secretă atât de aprinsă a Americii Romane – Argentina, Chile – pentru Polul Sud fiind, în realitate, nostalgia abisală pentru Polul Nord de dinainte de inversarea pre-originară a Polurilor: ceea ce atrage transcendental America Romană către Polul Sud dezvăluie, pentru privirea inițiatică a științei sacre, persistența ocultă a *imemoriei* anterioare a Nordului Originar.

Astfel, adevăratul chip al reintegrării istorice și politico-revoluționare a Americii Romane în ansamblul ei, în profunda sa totalitate în acțiune, apare în dubla lumină a doctrinelor oculte ale lui Hörbiger și Miguel Serrano.

America Romană în starea de auto-depășire

Doar odată ce aceste șase teze geopolitice operative – aceste șase condiții pentru resurecție – vor fi reunite în cadrul unui front metaistoric și politico-revoluționar cu coerență imediată, vie și activă, având propriul centru de gravitație imperială în el însuși, America Romană va fi în situația de a putea să își asume misiunea predestinată cu privire la America de Nord, va fi în stare să intervină într-un mod fundamental decisiv în procesul de conflagrație revoluționară internă a Statelor Unite, chemate să-și construiască propriul destin secesionist, ”celălalt destin”, prevăzut de conceptul transcendental de *Imperium Ultimum*.

Nu trebuie să uităm, însă, că procesul regăsirii Americii Romane a propriilor origini anterioare implică și Spania în parcursul ei, care va trebui să urmeze ea însăși căile aceleiași recondiționări abisale înainte de a deveni dispozitivul de angajare prevăzut al Americii Romane pe calea destinului supraistoric final al blocului continental eurasiatic: încă o dată, prin Spania se va angaja America Romană înspre convergența propriului destin – predestinare secretă – cu viitorul revoluționar imperial al marelui continent eurasiatic.

Secretul providențial al celei ”mai mari istorii” interpelează, deci, în prezent devenirea istorică proprie a Americii Romane la un

nivel de auto-depășire pe care îl putem considera, evident, eroic, transcendent, invitându-l a face ca, din adâncul ființei sale subterane, să se producă, în prezent, emergența resurecțională a ultimei figuri, de nebănuit și nebănuită, a identității sale supraistorice și eshatologice, figură până în prezent ascunsă. Deoarece figurile din marja ultimă a istoriei trebuie să fie ascunse, mereu, până la cel din urmă ceas a lor.

”Trecerea liniei” în direcția mileniului trei trage în sus, exaltă toate structurile de acțiune care sunt angajate aici, obligându-le la o stare de autodepășire ce constituie însuși semnul acelui ceva miraculos care pe cale să se întâmple, al acelui ceva predestinat în mod secret de lumea de dincolo, de lumea invizibilă a istoriei.

O generație decisivă

Astfel, chestiunea ce se va pune în mod necesar este următoarea: acestei profunde și tragice interpelări finale a istoriei la adresa Americii Romane îi va corespunde oare, la timpul cerut, răspunsul și sosirea unei noi generații revoluționare, ale unei generații predestinate, purtătoare a unei alte conștiințe metaistorice totale? A unei generații de activiști capabili să răspundă la ceea ce acest moment de cotitură al istoriei va cere de la ei, acești fiind în stare să ducă la bun sfârșit misiunea eroică și transcendentă care este, astăzi, deja a lor, în stare să facă față fără să cârtească, cu toată luciditatea și în termenii unei decizii ferme – misterioasa *Entschlossenheit* a lui Heidegger – formidabilului cutremur de pământ istoric, lor revenindu-le sarcina de a asigura responsabilitățile și execuția acestuia, *pe teren*?

Viitorul apropiat o va spune, cine anume își va asuma sarcina să confirme sau să infirme problematizarea noastră vizionară privind situația de ruptură istorică finală, o situație care se anunță ca esențial eshatologică: sfârșitul unei lumi este aici, foarte aproape, iar reînceperea unei altfel de lumi va fi fără îndoială și mai aproape.

Mobilizarea generației decisive, purtătoare a unui nou destin imperial planetar, nu se va face totuși de la sine. O imensă muncă revoluționară va trebui să fie făcută fără încetare, o muncă de încadrare ideologică și organizațională care, prin acțiunea locală

a Grupurilor Geopolitice, va conduce la emergența noii conștiințe metaistorice și revoluționare continentale a Americii Romane, parte integrantă a frontului imperial continental european – eurasiatic – care se ridică împotriva pretențiilor active ale hegemoniei imperialiste planetare a Statelor Unite, ale ”superputerii oceanice planetare, angajate pe calea marelui său proiect de dominație subversivă”.

Deoarece această muncă revoluționară a Grupurilor Geopolitice, muncă politico-strategică de avangardă, trebuie să fie aceeași, în America Romană ca și în Europa, în India și în Japonia, și până în interiorul spațiului geopolitic al Statelor Unite, unde Grupurile Geopolitice vor susține ascensiunea conștiinței contra-strategice a structurilor de afirmare ce aparțin liniei de insurecție anti-subversivă, recesionistă, a taberei ”revanșei sudiste” împotriva ”alienării politico-sociale a dominației nordiste”.

Și la fel cum în interiorul frontului revoluționar continental eurasiatic, în prezent deja în acțiune, Polul Carolingian franco-german este cel ce constituie punctul forte, identitatea polară fondatoare a întregului, la fel cum Rusia constituie dubla punte continentală europeană în direcția Indiei, și, prin Marea Siberie, în direcția Japoniei, la fel cum Spania constituie trecerea de dezvoltare și de reverberație imperială continentală europeană în direcția Americii Romane, America Romană însăși este chemată să dedubleze geopolitic, pe la Sud, continentul nord-american, în interiorul căruia va trebui să intervină atunci când ceasul decisiv va veni, Polul Andin al Argentinei și al Chile având în interiorul spațiului geopolitic propriu al Americii Romane același rol fondator ca cel al Polului Carolingian franco-german în interiorul spațiului originar european.

Referința istorică imediat precedentă în chestiunea Polului Carolingian franco-german, nucleu originar și bază supra-activantă a întregii integrări imperiale europene la scara marelui continent rămâne a fi Generalul de Gaulle, la fel cum referința la Polul Andin, și, mai mult, proiectul de integrare totală a Americii Romane găsește în trecut figura carismatică majoră a generalului Juan Domingo Peron.

În ambele cazuri este vorba de reprezentanți care își asumă riscuri în raport cu forțele armate din țările respective: forțele armate sunt cele care, dintotdeauna fac și desfac istoria în desfășurare. Se

va repeta oare, încă o dată, același fenomen, cu aceleași consecințe decisive? Repetare și taină a unui mare destin.

Să ne aducem aminte, deci, de discursul generalului Juan Domingo Peron la Școala Națională de Război, în noiembrie 1953:

”Dacă ar continua să existe țări mici și slabe, într-un viitor nu prea îndepărtat am putea deveni un teritoriu de cucerit”.

”Această situație a determinat guvernul nostru să abordeze frontal posibilitatea unei uniuni reale și efective a țărilor noastre, pentru a încarna viața în comun și pentru a planifica o apărare în comun.”

”Este dincolo de orice dubiu faptul că ne-am gândit la asta din primul moment, am analizat circumstanțele și am observat că, din 1810 până în zilele noastre, niciodată nu au lipsit diferite încercări de a grupa această zonă a continentului în uniuni de diferite tipuri.”

”Eu nu voiam să trec în istorie fără a fi demonstrat măcar, într-un mod credibil, că venim cu voința noastră reală, efectivă, loială și sinceră pentru ca această uniune să se poată realiza pe continent.”

”Eu cred că anul 2000 ne va prinde fie uniți, fie sub dominație.”

Suntem în stare de război total, în sfera vizibilului și în sfera invizibilului

Or, nu trebuie totuși să ne lăsăm amăgiți, și mai ales nu trebuie să lăsăm garda jos în ce privește veghea analitică permanentă și mereu în avans față de afirmarea circumstanțelor, doar a circumstanțelor : aici este vorba, astăzi, de război, *război total*, necondiționat, profund și final, război pentru dominația imperială a lumii și a istoriei sale pe cale să se săvârșească: la finalul său, războiul dintre două ontologii absolut antagoniste, războiul dintre ființă și neființă, reprezentat prin figura celor ”Două Stindarde”, instanță centrală a meditațiilor Sfântului Ignațiu de Loyola, războiul luminii asediate de puterea întunericului, războiul de eliberare

a vieții încercuite de conspirația subversivă a puterii abandonului și morții.

Deoarece războiul de eliberare finală a superputerii planetare continentale față de asediul la care o supune superputerea planetară oceanică nu este altceva decât un război de eliberare a ființei din încercuirea neînțelegerii, un război total al forțelor luminii contra lucrării învăluitoare a forțelor întunericului.

De la prăbușirea URSS și dispariția comunismului, suntem în stare de război revoluționar planetar total împotriva voinței de hegemonie imperialistă a "superputerii oceanice" a Statelor Unite și a forțelor lor de susținere, participare și interpunere, între care Marea Britanie.

Pe de altă parte, trebuie să ne resemnăm a mărturisi, nu mai putem în prezent să nu facem asta: știm bine că, în spatele fațadei vizibile a imperialismului planetar al Statelor Unite se află – abisal disimulată – o conspirație de dimensiuni și anvergură în mod esențial supraistorice, oculte, pe care, în starea actuală a lucrurilor, nu o putem numi pe numele său adevărat, dar pentru care Statele Unite nu sunt decât o simplă unealtă de pătrundere și de dominație la lumina zilei. Și că, dimpotrivă, partea invizibilului contează într-un mod deosebit de decisiv, fiind concertată, condusă și manipulată în termenii unui mare proiect păstrat, care se dezvoltă în continuare în scopuri încă ascunse, dar dintre care cel mai important – scopul prim – rămâne încă cel de a pune capăt o dată pentru totdeauna Catolicismului, de a termina odată cu această "lumină a ființei", care constituie dintotdeauna fundamentul etosului intim și de civilizație eurasiatică în chiar devenirea ei și dincolo de orice devenire, în mod imuabil.

Îmi amintesc ce îmi spunea despre asta, acum vreo douăzeci de ani, amiralul Carrero Blanco : "Dacă inamicul nostru principal rămâne comunismul, nu trebuie o clipă să uităm că, în spatele comunismului se află socialismul și capitalismul, că în spatele socialismului și capitalismului se află, în umbră, francmasoneria, că în spatele francmasoneriei se află o anume conspirație mondială cu un epicentru deopotrivă secret și nesecret undeva în Orientul Mijlociu și care se întinde subteran în lumea întreagă, și că în spatele acesteia se află însuși Prințul Acestei Lumi, înconjurat de al său

”sanhedrin ocult”, cel ce e responsabil de toate și le dirijează pe toate. Acesta este adevărul ultim al situației.”

Ceea ce amiralul Carrero Blanco numea, deci, *adevăr ultim* trebuie și acesta spus, așa cum tocmai am făcut-o și eu. Dar să nu zăbovim prea mult asupra acestei chestiuni, fie doar și pentru că toate acestea sunt conținute, exhaustiv, în anumite scrieri vizionare ale lui Miguel Serrano și pentru că, în definitiv, în ele trebuie să căutăm, dacă suntem cu adevărat interesați de această zonă finală a problemelor interzise, periculoase, care duc adeseori spre prăpăstii destul de întunecate.

Dimpotrivă, ceea ce mi se pare că trebuie de repetat, este faptul că la ora actuală ne aflăm deja în stare de război revoluționar planetar total împotriva imperialismului Statelor Unite și împotriva a ceea ce se ascunde la adăpostul voinței hegemonice exacerbate – voință hegemonică ce se manifestă la triplul nivel, politic, economic și cultural – a Statelor Unite, centrul activ al subversiunii mondiale. În acest sens, războiul planetar defensiv al unității imperiale europene la scara marelui continent împotriva manevrelor subversive ale ”superputerii oceanice” a Statelor Unite nu face decât să continue ultimul război mondial, Rusia fiind, în prezent, în tabăra continentală a confruntării în curs. Trebuie, astfel, să ne asumăm, astăzi, povara sacrificială a nenumăratelor victime civile europene făcute de raidurile teroriste ale US Air Force, care au îndoliat spațiul continental european de la Brest la București, ținând cont, de asemenea, și de masacrele uluitoare de la Tokio, Hiroshima și Nagasaki. Ca un ritual de comuniune secretă întru moarte, în care identitatea imperială viitoare a marelui continent a fost, dinainte, constituită în întuneric, în așteptarea zilei, de acum înainte apropiate, în care va ieși la lumină, în sfârșit victorioasă în istorie și dincolo de istorie, în moarte și dincolo de moarte.

Deoarece trebuie să știm bine să privim lucrurile drept în față: pentru noi, de acum înainte, *a fi înțeleles care e situația* reprezintă o chestiune de viață și de moarte, de a fi sau a nu fi.

Suntem pe linia de trecere dintre destinul nostru propriu, definit de misterul predestinării noastre tainice, și supunerea în fața unui anti-destin, a unei fulgerătoare absenței a oricărui destin, suntem pe *linia de foc*.

Acum trebuie să alegem, știind că e vorba de o alegere cu totul irevocabilă, o alegere definitivă.

Or, care vor fi oare sarcinile noastre, presupunând că am ales – dar oare nu am făcut deja asta – să fim de partea ființei, de partea supraviețuirii?

Pentru moment, va fi de ajuns să se înțeleagă care este miza absolută a luptei noastre prezente, a luptei noastre viitoare: emergența unei noi conștiințe revoluționare imperiale, a unei noi conștiințe continentale și planetare a ființei, a aceleiași conștiințe care să acționeze în interiorul întregului spațiu geopolitic continental eurasiatic, precum și în interiorul spațiului geopolitic final al Americii Romane. Aceasta este astăzi condiția fundamentală a salvării noastre, a eliberării noastre. De aici va veni tot restul, iar tot ce va trebui să se facă, se va face.

Strategiile noastre de luptă sunt cu totul aduse la zi, să în-drăznim să o spunem. Cu toate acestea, nu vom face aici nici o declarație în această chestiune: ar însemna să-i facem inamicului ontologic un cadou nesperat, în măsura în care prezenta cercetare este menită unei audiențe ne-confidențiale. Secretul strategic aparține luptei.

Desigur, în fața omniprezenței dezvoltărilor planetare cu care trebuie să credităm, la ora actuală, ”superputerea oceanică” a Statelor Unite, propriile noastre poziții politico-strategice – pozițiile taberei continentale eurasiatice încercuite – pot apărea în mod tragic deficitare, și chiar sunt. Dar, în același timp, nu așa se pune problema raporturilor de forță la ora actuală. Perspectiva noastră revoluționară schimbă totul, pentru că e fondată pe dialectica răsturnării revoluționare, dialectică ce este ea însăși o astfel de răsturnare.

Dialectica acestei răsturnări revoluționare fiind purtătoare, de asemenea, a secretului ultimei predestinări a Americii Romane.

(Contribuție personală la *II Encuentro de la America Romanica de Politica y Cultura alternativas*, Santiago de Chile, septembrie 1998)

JUNICHIRO KOIZUMI ȘI MAREA TREZIRE A JAPONIEI

Este, deci, în aparență definitiv închisă peste noi formidabila capcană planetară, întinsă de conspirația mondială a Statelor Unite și a ceea ce se află, în umbră, în spatele lor, prinzând într-o tocătoare de oțel națiunile Europei continentale și ale Americii Latine, a căror libertate vie, al căror destin eshatologic și a căror integrare politico-istorică finală ar putea reprezenta efectiv un pericol critic, un *pericol de moarte* pentru "marele proiect" în curs al imperialismului hegemonic american, ale cărui preliminarii întunecă deja orizontul apropiatei istorii mondiale ce se anunță.

Cu toate acestea, în timp ce națiunile încă libere din Europa de Vest ar părea că au încetat să se desprindă din strânsoarea alienantă, devastatoare, a conspirației mondialiste în acțiune, națiuni euro-asiatice de pe marele continent, precum India și Japonia, tocmai s-au eliberat, prin propriile mijloace, și și-au făcut – sau sunt pe cale să își facă – un alt destin, fondat pe propria lor libertate recucerită. Deoarece ceea ce Atal Béhari Vajpayee a reușit să facă în India, Junichiro Koizumi este pe cale a realiza și în Japonia: și unul, și celălalt veniți în mod democratic la putere, pe valul imens al trezirii conștiinței național revoluționare, nu au ezitat nici o clipă, odată ajunși la putere, să înceapă brusc procesul de eliberare interioară a țării lor de sub controlul subversiv extern al conspirației mondialiste.

Așa se face că, la fel ca "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin, India lui Atal Béhari Vajpayee și Japonia lui Junichiro Koizumi, sunt, la ora actuală, împreună pe linia de front a zguduirii seismice abisale ce împinge "Marele Continent" eurasiatic spre regăsirea ființei proprii și a predestinării sale originare, arhaice, zguduire care suscită, mobilizează, asigură și afirmă cele 296 de fundații active ale mișcării de eliberare imperială care angajează, în profunzime, întregul "Mare Continent" eurasiatic pe cale de a se trezi și care, în cele din urmă, va triumfa.

Într-un foarte important articol intitulat *Les relations récentes entre la Russie et l'Inde*, Gilles Troude, cercetător la DESC de la Sorbona, scrie, în *Géostratégiques* (Paris) din martie 2001:

”...În fața lumii unipolare dominate de puterea zdrobitoare a Statelor Unite, care nu au niciun rival nu numai pe plan economic, dar și în domeniile militar și politic, nu ne orientăm oare către un triumphi strategic India-China-Rusia, singurul capabil să rivalizeze cu superputerea care se vrea a fi stăpâna lumii?”

”De aceasta se tem specialiștii americani în afaceri internaționale, care au perceput semnalele unei cooperări crescânde între Rusia, China și India și ale unui sentiment în creștere în aceste trei țări, mai ales după campania de bombardament al NATO în Iugoslavia în primăvara lui 1999, că puterea americană trebuia, într-un fel sau altul, ținută în șah. Chiar dacă aceste trei țări sunt încă departe de a fuziona într-o Axă eurasiatică anti-NATO, acești analiști sunt îngrijorați de apariția unei amenințări potențial foarte grave: o alianță care ar însuma circa 2 miliarde și jumătate de oameni, o putere militară formidabilă și un stoc impresionant de arme nucleare – pentru că India este acum oficial o putere nucleară – cimentul acestei coaliții fiind cel de contracarare a dominației globale a Americii.”

”Ar fi un dezastru pentru Statele Unite”

”Dacă acest țesut de relații progresează, a declarat Charles William Maynes, președinte ale Fundației Eurasia, *think tank* instalat la Washington, atunci veți avea inima continentală a lumii (*heartland*) - 2 miliarde de persoane în China și în India – aliată cu formidabila superputere tehnologică pe care o reprezintă Rusia. Ar fi un dezastru pentru Statele Unite.”

Și mai mult, Gilles Troude, făcând o confuzie în ce privește *sensul final* al situației politice proprii, reale, a Chinei actuale și viitoare, al liniei de destin preconceptuate a acesteia, care o exclude dinainte din unitatea, din reintegrarea imperială continentală eurasiatică, nu ține cont, în analizele sale, nici de ”marea trezire” națională a Japoniei, pe cale a se produce la ora prezentă. Rolul ei apare deja ca absolut decisiv în mobilizarea în curs a unui front

continental eurasiatic de opoziție politico-strategică totală față de proiectele conspirației mondialiste conduse de Washington. În realitate, extraordinara putere vitală înnăscută, profundă, secretă, a poporului japonez este cea care a făcut posibilă și a putut să asigure venirea la putere, la ora precisă în care trebuia să se facă aceasta, a omului providențial, a "conceptului absolut" care este Junichiro Koizumi, purtător carismatic al noului mare destin al Japoniei. Cineva trebuia să vină, iar voința poporului japonez a făcut ca el să vină.

Cu Junichiro Koizumi, se verifică încă o dată legea providențială, care face ca țările să sfârșească mereu prin a găsi conducătorii predestinați pe care îi merită, ceea ce este întru totul sigur și pentru Vladimir Putin, și pentru a sa "Nouă Rusie", precum și pentru Atal Béhari Vajpayee și "India Terminală" pe cale a ieși în prezent în fața istoriei. Astfel, e timpul să înțelegem în sfârșit, în Europa, cine este în mod real Junichiro Koizumi și purtătorul cărui mare destin revoluționar este acesta.

Junichiro Koizumi, purtător al unui nou destin pentru Japonia

Junichiro Koizumi este într-adevăr omul înzestrat de destin – și de 75 % din japonezi – cu misiunea să opereze regăsirea finală a Japoniei de astăzi cu istoria anterioară a "Marii Japonii", omul menit să reînnoade identitatea imperială a Japoniei, intemporală, ce pare a fi fost suspendată la 5 august 1945, în ziua "capitulării".

Pentru că este de acum notoriu faptul că Junichiro Koizumi se prevealează deschis de fidelitatea sa întreagă față de linia națională, tradițională și imperială a predecesorului și a maestrului său de gândire, fostul prim-ministru, și el membru al PDL, Yasuhiro Nakasone (1982-1987), care, cel dintâi, a îndrăznit să spargă tabu-ul democratic privind templul shintoist Yasukuni, la Tokio, mergând acolo în pelerinaj la 15 august 1985. Ceea ce a provocat atunci un val de violențe protestatate, conduse pe sub mână de serviciile secrete politice ale Chinei comuniste, în mai multe țări din Asia ce au cunoscut ocupația japoneză. Deoarece templul shintoist Yasukuni,

la Tokio, este foarte înaltul sanctuar al memoriei naționale japoneze, simbol suprem al identității sale profunde, intacte, dincolo de orice așteptare, care nu ține cont deloc de vasta campanie de dezinformare montată de Statele Unite după sfârșitul ultimului război în ce privește subiectul "culpabilității" Japoniei.

La rândul său, Jumchiro Koizumi își afirmase deja în mai multe rânduri, și el, intenția fermă de a se duce, la 15 august 2001, cu ocazia aniversării "capitulării" Japoniei în 1945, la templul Yasukuni, pentru a participa la ceremoniile religioase "care omagiau memoria eroilor căzuți pentru apărarea Japoniei". Un gest a cărui semnificație apare ca evidentă prin ea însăși, de o *evidență decisivă*. Și ireversibilă.

Dar de fapt el a fost acolo la 13 august, încercând astfel să descurajeze cumva creșterea protestelor mai mult sau mai puțin artificial întreținute prin decizia sa. Căci forțele reunite ale reacției și ale frontului roși s-au sesizat profitând de acest prilej pentru a lansa un tir de baraj intensiv contra deciziei primului ministru Jumchiro Koizumi de a merge în mod oficial în pelerinaj la templul Yasukuni. Dar nimic nu l-a influențat. La fel cum nimic nu a putut să îl convingă să revină asupra decretului prin care autoriza – și incita – ca manualele școlare de istorie să adopte poziții deschise "revizioniste" în privința "răspunderii" Japoniei în timpul ultimului război.

Situat în centrul orașului Tokio, aproape de Palatul Imperial, pe colina Kudan, templul shintoist Yasukuni este într-adevăr consacrat memoriei celor 2,5 milioane de luptători japonezi căzuți în fața inamicului, sufletele cărora – inclusiv cele a treisprezece criminali de război – sau așa-zisi criminali de război – spânzurați de Forțele Americane de ocupație, în primul rând, generalul Hideki Tojo, prim-ministrul împăratului Hirohito – sunt adunate acolo, în invizibil, în jurul oglinzii liturgice, în mod suprem sacră, care îi constituie pivotul cosmic. Yasukuni este, în invizibil, o imensă mare de suflete în perpetuă reverberație, ce veghează asupra Imperiului.

Este într-un totu cert că o majoritate coplesitoare a japonezilor consideră că țara lor a fost, în timpul ultimului război, victima unui complot concertat, de dimensiuni planetare, condus de Statele Unite, care vizau să interzică prezența efectivă a Japoniei în Asia și în Pacific; față de care Japonia nu a făcut altceva decât să se bată

pentru a supraviețui, fără scăpare, în termenii unei lupte deopotrivă finale și totale. A cărei încheiere apocaliptică de la Hiroshima și Nagasaki ne este cunoscută.

În dependințele templului Yasukuni, un muzeu consacrat memoriei naționale japoneze prezintă acum o mare expoziție oficială, intitulată "Cum am luptat" (în engleză, "Războiul și soldații Japoniei"), expoziție, a cărei mărturie fundamentală este axată pe amintirea miilor de kamikaze care și-au dat viața de tineri pentru salvarea Imperiului. "Ne vedem la Yasukuni!", strigau ei în timp ce se înălțau către sacrificiul suprem. În filmul care arată aceste acte eroice, supraomenești, *divinizante*, în termeni de shintoism, se afirmă: "Mulți oameni cred că, în războiul de acum cincizeci de ani, Japonia a greșit grav: dar asta e cu totul fals. Astfel că procesul de la Tokio este nul și neavenit. Comandantul-șef al Armatei noastre, generalul Hideki Tojo a fost acuzat de "crime împotriva umanității" și spânzurat de Forțele Armate de ocupație, Statele Unite fiind singurele care au cerut condamnarea sa la moarte. A venit timpul ca Japonia să se trezească! A venit timpul ca Japonia să recunoască realitatea adevărată a propriei sale istorii! Japonia, trezește-te!"

Se știe că doctrina de guvernare a lui Junichiro Koizumi este foarte apropiată de viziunea de ansamblu a lui Shintaro Ishihara ales, în 1999, guvernator al Tokio cu o majoritate zdrobitoare, "printr-un vot cvasi-plebiscitar, pe poziții ultranaționaliste, anti-americe, partizan deschis al transformării Corpului de Apărare într-o nouă mare Armată Japoneză și autor al unei cărți de mare succes, "Japonia care știe să spună nu", precum și al unui roman cu teze nonconformiste, "Anotimpul soarelui" (*Tayō no kietsu*). Și se știe de asemenea, că grupul de tineri ideologi și intelectuali care se află acum în spatele lui Junichiro Koizumi este condus în luptă de profesorul Fujiuka Nobukatsu de la Universitatea din Tokio, a cărui gândire se dorește a fi orientată către cercetarea reinnoitoare, revoluționară, a temeliilor ascunse ce constituie predestinarea originară a Japoniei, a "Marii Japonii".

În ce privește seria de reforme total bulversante, pe care primul ministru Junichiro Koizumi are în vedere să le impună, urgent, în Japonia, formula decisivă aparține profesorului de la Universi-

tatea din Tokio Yoshiro Tanaka, care declara, recent, că ceea ce se așteaptă de la el este "să facă o a Treia Revoluție", după cea din era Meiji și din perioada post-război de după 1945". Deoarece, așa cum ne avertizează Heizo Takenaka, ministrul însărcinat cu politica economică în actualul guvern al lui Junichiro Koizumi, "...dacă ne angajăm acum la reformele care se impun, trebuie să acceptăm și durerile care vor urma și care vor fi din cele mai mari; dar dacă mai amânăm aceste reforme, asta ne poate duce direct la moarte". Deoarece aceasta este, astăzi, în realitatea sa imediată și cea mai profundă, situația social-economică a Japoniei care de fapt se află pe marginea prăpăstiei. În pofida tuturor aparențelor, și nu trebuie să ignorăm, totuși, acest lucru. Deoarece vechile poveri ascunse au ajuns în prezent la scadență și orice ar fi, trebuie să *li se facă față*.

Recursul salvator la Forțele Armate

Cu toate acestea, în afara seriei de reforme care vor bulversa la urma urmelor actualele infrastructuri politico-administrative și economice ale Japoniei, ceea ce echivalează, într-adevăr, cu o ruptură internă precum cea care s-a produs deja în era Meiji, Junichiro Koizumi nutrește de asemenea – și mai ales fără îndoială – "marele proiect" de reșezare a Forțelor Armate naționale pe locul pe care trebuie să îl aibă, adică exact primul loc în configurația politico-istorică a țării care și-a regăsit propriul centru de gravitație în ea însăși, în afara oricărei supunerii, în afara oricărei ingerințe sau dominații străine.

Chiar dacă, pentru aceasta, ar trebui ca Junichiro Koizumi să reușească să revizuiască actuala Constituție japoneză, al cărei faimos articol 9 îi interzice Japoniei să dispună de o "Armată Națională". Or, exact asta este foarte decis să facă Junichiro Koizumi prin acțiunea sa politică de guvernare, a cărei cheie de boltă rezidă în întoarcerea Japoniei la identitatea sa politico-militară anterioară, cu tot ce implică asta la nivelul "marii istorii", al marilor decizii istorice și politice imediat viitoare, în Asia și în Pacific, și, de asemenea, în cadrul viitoarelor opțiuni ale Japoniei în raport cu unitatea continentală eurasiatică emergentă.

În întoarcerea sa care nu este, din punct de vedere politic, lipsită de orice pericol imediat, dar pe care înțelege să o realizeze într-un mod cu totul hotărât, înspre reconstituirea urgentă a Forțelor Armate naționale ale Japoniei, Junichiro Koizumi regăsește mișcarea fundamentală a oricărei acțiuni de salvare și de eliberare națională revoluționară față de controlul subversiv, alienant, al conspirațiilor mondialiste și socialo-stângiste cu infrastructură troțkistă – întotdeauna ”reacția în lanț a frontului roșu” – care dețin astăzi efectiv puterea politică, economico-socială și culturală peste tot în lume. Întorcându-se, așa cum e pe cale să o facă, înspre Forțele Armate naționale ale Japoniei, Junichiro Koizumi nu face, la rândul său, decât ceea ce a făcut Vladimir Putin în Rusia, Atal Béhari Vajpayee în India, și Vojislav Kostunica în Serbia, ceea ce încearcă să facă, subteran, în prezent, Silvio Berlusconi în Italia: recurgerea la Forțele Armate este, întotdeauna, cea din urmă șansă a instanțelor persistente ale ființei pe cale să sucombe în fața manevrelor de încercuire, de penetrare internă și de anihilare conduse de factorii de încercuire și de expropriere ale neființei în mersul ei către stabilirea finală a anti-lumii și a anti-imperiului de dincolo de sfârșit.

Anume în acest fel acțiunea de redresare național-revoluționară a lui Junichiro Koizumi, acum în derulare, aparține deja, în fapt, vastului front contra-strategic continental eurasiatic – dar și latino-american – de opoziție de acum ireversibilă față de acțiunea de subversiune accelerată, urmată de conspirația planetară ”mondialistă” în slujba ”Superputerii planetare” a Statelor Unite și a ceea ce se ascunde în spatele lor.

Deoarece, în orice caz, va trebui să se înțeleagă că întoarcerea lui Junichiro Koizumi înspre Forțele Armate reprezintă, de asemenea, decizia sub-înțeleasă – dar de acum înainte fără întoarcere – a îndepărtării, și, în cele din urmă, a ruperii pactului de supunere implicită – deopotrivă pe plan militar, economic și ideologico-cultural – a Japoniei față de Statele Unite, și, prin aceasta, noua sa orientare fundamentală, pe de o parte, către Asia și Pacific, iar pe de altă parte, către ”Marele Continent” eurasiatic și către viitoarea sa adeziune – deja hotărâtă – la Axa continentală Paris – Berlin – Moscova.

Trebuie de asemenea să dau seamă, cu privire la acest subiect, și despre confidențele pe care tocmai le-a făcut Aleksandr Dughin în urma recentei sale călătorii oficiale de informare în Japonia, unde a putut constata excepționala atenție cu care înaltele instanțe politico-administrative din Ministerul Afacerilor Externe urmăresc astăzi înaintarea anumitor proiecte europene de anvergură continentală privind crearea, în primul rând, a Axei Paris – Berlin – Moscova, proiecte la care Japonia ar fi dispusă să vină cu sprijin politico-diplomatic necondiționat și supra-activat: pentru Japonia, prelungirea – și desăvârșirea – axei continentale europene Paris – Berlin – Moscova până la New Delhi și Tokio constituie o necesitate de la sine înțeleasă, ineluctabilă. În orice caz, oricât de confidențiale s-ar dori a fi pentru moment, prezența economică activă și asistența politico-militară a Japoniei în India sunt de acum înainte o realitate de care nu avem cum să nu ținem cont la modul cel mai serios. Lucruri mari și decisive sunt pe cale a se petrece acolo, subteran, între Tokio și New Delhi, ale căror consecințe nu vor întârzia să acționeze în profunzime. Totul, fără îndoială, cu instigarea, sau cel puțin cu girul în acțiune de la Moscova, Vladimir Putin fiind personal angajat în a urmări din umbră această întreprindere: marea geopolitică, trebui să înțelegem, este cea care constituie fundamentele disimulate ale istoriei în mers. Azi, la fel ca ieri.

Conturul mistic al viitoarelor noastre bătălii

Totul concură, deci, înspre a dovedi, deja, că întrebuintarea pe care Junichiro Koizumi o dă puterii ce tocmai i-a fost conferită democratic de poporul japonez va fi cea a recuperării politico-istorice revoluționare totale a destinului său profund, recunoscut în mod deschis ca atare și doar parțial ținut *deocamdată ca secret*. Deoarece există o eshatologie ocultă a istoriei naționale japoneze, ale cărei orizonturi interioare se deschid către o dublă inteligență, deopotrivă supraistorică și cosmică, din lumea aceasta ajunsă la capătul ei și din acel dincolo de lume ascuns: asta constituie adevărata forță supraistorică colectivă a Japoniei, și asta face ca Japonia să se identifice total cu conștiința transcendentală comună a tuturor popoarelor de pe "Marele Continent Eurasiatic", reunite în certitudinea vizionară, pre-ontologică a dimensiunii fun-

damental eshatologice a istoriei în ansamblul ei final. Conștiința arhaică comună, abisală, a popoarelor de pe "Marele Continent" eurasiatic consideră istoria ca locul însuși al salvării supraistorice a sfârșitului de dincolo de sfârșit, sfințenia supremă fiind, pentru aceste popoare, cea a eroismului luptătorilor umani și supraumani care trebuie să conducă la acest sfârșit și dincolo de acest sfârșit.

De asemenea, reunificarea politică, reintegrarea continentală demarată acum prin proiectul axei contra-strategice Paris – Berlin – Moscova – New Delhi – Tokio va trebui să fie dublată, în profunzime, de o nouă conștientizare cu privire la identitatea predestinării spirituale, polare, a tuturor popoarelor din spațiul imperial eurasiatic. Or, trezirea acestei conștiințe spirituale, deopotrivă imperială și polară eurasiatică, va constitui, de acum înainte, sarcina combatanților luptei ideologice pentru cea Mai Mare Europă și sarcina angajamentelor lor politico-istorice de înalt nivel. O mare mistică de luptă se va naște astfel, ea fiind acum în cursul dezvoltării sale revoluționare, "menită a schimba fața lumii."

În această dezvoltare în curs, partea ce le revine "grupurilor geopolitice" va trebui să fie dintre cele mai decisive; într-adevăr, dacă există o nouă conștientizare revoluționară cu dimensiuni continentale eurasiatice, în primul rând "grupurilor geopolitice" le va reveni sarcina ca această conștientizare să aibă loc, lor și angajamentelor lor eroice din perioada nocturnă de clandestinitate, muncii lor de agitație, de consolidare și de afirmare revoluționară supra-activată pe care trebuie să o facă, în prezent, la lumina zilei, odată ce doctrina de eliberare continentală va fi chemată în mod deschis să devină voința în acțiune a tuturor popoarelor ce aparțin spațiului original al aceleiași comunități de ființă polară și de destin eshatologic final.

În imensa bătaie revoluționară care se anunță pentru o nouă conștientizare istorică comună a spațiului intern eurasiatic, "grupurile geopolitice" vor fi, deci, celulele de bază ale mareei în creștere a etosului viu, ale conștientizării în curs înspre schimbarea totală, înspre transfigurarea finală a unei civilizații cu predestinare apocaliptică: marele ceas al "grupurilor geopolitice" va sosi atunci când unitatea de ființă a întregului continent eurasiatic va fi recunoscută ca supremă valoare în acțiune a propriei sale istorii terminale, în același timp cu cea a propriei sale istorii reîncepute.

Pe de altă parte, într-un mod mai concret, mai imediat obiectiv, este cu totul sigur că, în actuala stare de lucruri, vom avea în primul rând nevoie de un oarecare număr de centre de studii, de cercetări și de documentare, care să abordeze profunzimea și în același timp să fie cu adevărat exhaustive în ce privește obiectivele proprii, de un număr oarecare de focare de difuzare "în slujba cunoașterii noastre active, actualizate, a situației și a realităților actuale din India, din Tibet și din Japonia, din partea propriu-zis asiatică a "Marelui Continent", către care vor trebuie să se îndrepte de acum înainte toate eforturile noastre de apropiere, de reactualizare politico-istorică și de reidentificare spirituală de stadiu final cu aceste popoare ce aparțin aceleiași comunități de destin profund.

De altfel, problema relațiilor continentale Europa-Asia nu este deloc nouă. Încă din 1940, în eseu geopolitic deopotrivă fundamental și decisiv, *Blocul continental Europa Centrală-Eurasia-Japonia*, tipărit, dar nedistribuit, Karl Haushofer deplângea cu tărie absența flagrantă, catastrofală, a centrelor europene de studii și de cercetări de înalt nivel despre India, Japonia și Eurasia în general. Karl Haushofer putea totuși să se felicite pentru existența și pentru activitățile, în mai multe privințe exemplare, ale "Institutului pentru Orientul Mijlociu și Îndepărtat" din Italia lui Mussolini, funcționând "sub conducerea senatorului Gentile, a arhiducelui Tucci, a ducelui Avarna, fiu al fostului ambasador al Italiei la curtea Vienei".

În starea de urgență specială în care ne aflăm astăzi, ar trebui, deci, ca cel puțin zece astfel de Institute pentru Orientul Mijlociu și Îndepărtat să fie instalate urgent, două în Franța, două în Germania, unul în Italia și unul în Spania, Rusia trebuind să fie, pentru moment, privită separat, acolo existând mai multe institute de acest gen, aici fiind vorba mai curând de a reorganiza, de a restructura și de a intensifica activitățile lor în curs, într-o manieră nouă și semnificativă.

În ansamblu, zona problemelor privind China va trebuie, totuși, să fie studiată separat, urmând o dispoziție de spirit ofensivă, preventiv contra-strategică. Deoarece, fiind situată în interiorul spațiului mare-continental eurasiatic, China reprezintă, totuși, geopolitic, un cap de pod "exterior", "oceanic". Ținând de o vocație

în mod ireductibil auto-centrată, China este prin asta supusă ”influenței externe” a Statelor Unite și conspirațiilor mondialiste anti-continentale, ”oceanice”, de încercuire ofensivă a ”Marelui Continent” eurasiatic. China este pre-ontologic angajată în tabăra inamică ”Marelui Continent”, în ”tabăra oceanică” a Leviatanului, a ”nefinței”.

Pe de altă parte, întâlnirea finală dintre destinele spirituale profunde ale Europei și anumite predestinări încă ascunse ale Asiei, care se mențin în umbră, nu au oare un domeniu de joncțiune specific prin convergențele vii și arzătoare ce se impun în materie de religie activată, de religie în marș? Oare nu în invizibil au loc marile întâlniri spirituale, Focul Spiritului nu se arată el, irațional, în viziunile speciale ale aleșilor săi secreți?

Se știe că sfântul Maxilien Kolbe, martirul de la Auschwitz, presimțise vizionar dubla îndreptare a Indiei și Japoniei către catolicism. El însuși petrecând ceva timp în Japonia, mai cu seamă la Hiroshima și Nagasaki – și așa putem înțelege mai bine rațiunile pentru care au fost alese anume aceste două orașe catolice din Japonia – a dobândit aici certitudinea interioară privind marea devenire catolică a Japoniei.

În același timp, fără a fi putut în mod real să dea curs arzătoarei sale dorințe de a pleca personal ca misionar și în India, relațiile sfântului Maximilien Kolbe cu unii susținători ai hinduismului inițiativ l-au făcut să creadă același lucru și despre India: nu în termenii unui raționament concertat, ci în perspectiva fundamental irațională a unei viziuni spirituale proprii, a unui har de clarviziune cu privire la acest subiect, la care a avut acces în calitatea sa de purtător al unei misiuni speciale, ulterioare, decisive. O misiune în chip tainic profetică.

În ce privește Japonia, este adevărat că shintoismul inițiativ se vedește niște apropieri doctrinale de-a dreptul flagrante cu marele catolicism mistic. În figura însoțită a lui Amatarasu nu am putea oare distinge o prefigurare închisă a Neprihănitei Zămisli? La fel cum cele trei obiecte ale cultului imperial shintoist – oglinda, pumnalul și bijuteria – ar putea la fel să își găsească corespondențe extrem de revelatoare în catolicism. Astfel, Oglinda – fundamental prezentă la Yasukuni – amintește de Oglinda din Inima Neprihă-

nită a Mariei, în timp ce Pumnalul poate fi identificat cu Spada Cuvântului Viu. ”Și atunci se va arăta Cel-fără-de-lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu arătarea venirii Lui” (2 Tes, 2:8) Și, în ce privește Bijuteria, această figură polară, centrală, conduce la taina nupțială supremă a celui *Aedificiūm Caritatis*. Trebuie să știm să îndrăznim să *pătrundem în spatele acestui vâl*.

Deoarece exact în acest orizont spiritual ultim trebuie să plasăm actuala tentativă revoluționară întreprinsă și urmată de Junichiro Koizumi în Japonia, țară secretă, așa cum e ea. Toate aceste inițiative politico-administrative comportă o tainică dublare spirituală, un respondent imediat pe planul invizibilului. Căci anume *cealaltă lume* acționează azi în Japonia, în scopuri foarte înalte.

“Misiuni noi”

Dacă, în tenebrele interioare ale istoriei, China se reflectă asupra Japoniei, Japonia nu se reflectă asupra Chinei, și exact această situație trebuie acum remediată. Pentru că, la fel ca în cazul Rusiei și Indiei, principala misiune eurasiatică a Japoniei vizează acum China, pe care trebuie să o împiedice cu orice preț să aibă acces la ”marea istorie”, pe care trebuie să o devieze de la mersul ei, falsificându-i mersul înainte. A bloca ascensiunea Chinei, iată care e ”misiunea nouă” cea mai urgentă a Japoniei ”Marii Treziri”, a Japoniei lui Junichiro Koizumi.

Dialectica reînarmării în forță, urgentă, a Japoniei, care nu va juca doar pe planul Forțelor Armate, dar și pe planul unei reînnoiri în profunzime a conștiinței sale naționale, va trebui, deci, să schimbe fundamental situația în Asia, pentru că Japonia înțelege implicit să se alăture astfel vechilor sale poziții de sfidare și propriilor misiuni în Asia și în Pacific. Misiuni pe care în prezent trebuie să le îndeplinească în contul comunității imperiale continentale eurasiatice, care o plasează în prima linie față de China.

Or, forța de gravitație, imensă, a noii geopolitici ofensive a noii Japonii, a Japoniei ”Marii Treziri”, va fi astfel în măsură să influențeze China chiar în interiorul propriilor ei frontiere. Creând noi raporturi de putere și noi clivaje în cadrul puterii centrale po-

litice chineze, din care va trebui să facă să se desprindă un nou pol de afirmare politico-istorică revoluționară, cel al ”Chinei nordice”, care să adune toate componentele sale uralo-asiatice și manciuriene, precum și părțile sale mongole, împotriva ”Chinei de Sud”, pe care Guido Giannettini o numește ”China Oceanică”, ce aparține sferei de influență a *Insulindiei* și a Pacificului de Sud. Această secesiune interioară a Chinei trebuie să ajungă la situația în care partea sa nordică, ”europeană”, să se integreze în tabăra continentală eurasiatică a noii sfere de influență imperială, purtată revoluționară înainte de Rusia și de ”Marea Europă” pe cale de a emerge.

Ceea ce, dintr-o singură mișcare, va face ca relațiile politico-istorice ale Japoniei ”Marii Treziri” a lui Junichiro Koizumi și ”Noua Rusie” a lui Vladimir Putin să atingă un nivel paroxistic, al cărui răsunet să se facă resimțit, foarte profund, în interiorul întregii comunități imperiale eurasiatice. În acest fel deplasarea centrului de gravitate geopolitic al Marii Europei către Est își va găsi distanța maximă, care va provoca în Europa de Vest o stare de extremă slăbire politico-istorică, chiar ontologică, a cărei primă manifestare o resimțim deja.

Exact asta va face inevitabilă, în Vest, o reconsiderare revoluționară totală a situației în curs, ducând la Răsturnarea Finală, *obiectivul nostru*.

PENTRU A BLOCA AXA EURASIATICĂ PARIS-BERLIN-MOSCOVA-NEW DELHI- TOKIO, STATELE UNITE VOR OCUPA AFGANISTANUL ȘI PAKISTANUL

Nu avem cum să nu recunoaștem acest lucru, acțiunea teroristă majoră a Al-Qaida la New York, la 11 septembrie anul trecut, a schimbat complet identitatea actuală a istoriei mondiale, și nu doar la suprafață. Astfel, noua conjunctură politico-strategică planetară de ansamblu, continuând să întrețină, în cadrul ei, opoziția din ce în ce mai activă a două situații geopolitice fundamentale antagoniste – adică, opoziția conspirației mondialiste a Statelor Unite și unitatea acum în curs de urgență a integrării imperiale continentale eurasiatice – este în același timp făcută să se confrunte cu periculoasa solicitare a unei obligații de convergență, ce îi pretinde să mobilizeze într-un front comun contra-strategic chemat să bareze calea terorismului islamic, cele două antagonisme geopolitice fundamentale care se aflau față în față la nivel planetar, dar *neutralizate*.

Ceea ce induce un risc terminal, ambiguu și catastrofal în interiorul istoriei mondiale în curs. Un dispozitiv de criză avansat. Despre toate acestea este, cred eu, important să se vorbească. De acum înainte totul depinde de asta.

Dacă blocul stabilit și politic supraactivat al conspirației mondialiste a Statelor Unite face față și se opune blocului continental eurasiatic, "Insulei Eurasiatice", asta nu reprezintă un impediment pentru ca acesta din urmă, pentru moment, să aibă totuși existență efectivă doar pe planul doctrinal al geopoliticii revoluționare care, născută fiind, și dezvoltându-se deja, se arată a fi încă foarte departe de a putea să se prevaleze de o putere de mobilizare, de o putere în acțiune în mod real prezentă pe linia de front ce își urmează propriile disponibilități finale, așa cum este cazul, la ora prezentă, pentru blocul mondialist. În timp ce conspirația mondialistă se pune în termeni de putere politică, unitatea imperială eurasiatică care îi

face față nu s-ar putea defini pentru moment decât în termeni de putere doctrinală, ce nu are altă existență decât dialectică.

Și totuși, acest "față-n-față" constituie, în fapt, chiar fundamentul actualei conjuncturi politico-strategice planetare în ansamblu, în actualul său mers înainte.

Dar dacă blocul mondialist se opune, astfel, simetric, blocului continental eurasiatic în perspectiva bătăliei deja începute pentru dominația finală a istoriei aflate la sfârșitul ei și al lumii, nu este mai puțin sigur că în același timp se manifestă o profundă disimetrie între conștiința pe care o au despre ele însele cele două instanțe geopolitice antagoniste fondatoare ale istoriei mondiale în curs.

Asta fiindcă blocul conspirației mondialiste a Statelor Unite este total conștient – prin intermediul instanțelor sale de comandament central ocult de la Washington, care controlează totul – de propria sa identitate politică, de propriul său destin și de propria sa voință de destin, un destin hegemonic planetar în curs de împlinire. Disimulată în spatele structurilor de acoperire și de diversiune strategică, conspirația mondialistă avansează în deplină cunoștință de cauză, urmând un front de planuri proiectat departe înainte.

Și dimpotrivă, urmare a unei lungi și profunde munci, interioare și exterioare, de alienare subversivă contra-identitară, blocul continental european, la rândul său – în afară de cele câteva focare semi-clandestine de conștiință și acțiune geopolitică – nu are la ora actuală, ca să zicem așa, nici cea mai mică conștiință colectivă de ansamblu privind propria sa identitate, identitatea sa abisală, și nici privind destinul său final, nici chiar actuala sa situație de subordonare și de obstaculare, de așezare subversivă în raport de inferioritate față de mobilizarea totală a conștiinței supraactivate a conspirației mondialiste a Statelor Unite.

Cu toate acestea, dacă centralele oculte de la Washington acționează, așa cum se pare că o fac de mult timp, în funcție de o conștiință profund, dramatic împlinită privind mizele ultime ale actualei conflagrații pentru dominația finală a istoriei și a lumii, și urmând planuri de ansamblu extrem de concertate, singurul baraj pus în fața proiectelor lor hegemonice planetare rămâne, azi, cel al

prezenței, în calea lor, a "Marelui Continent" eurasiatic pe cale să se trezească la o conștiință revoluționară a propriei sale identități și a secretei sale predestinări supraistorice.

Însă "Marele Continent" eurasiatic pentru moment nu este în stare să se opună, la rândul său, proiectelor hegemonice ale conspirației mondialiste în acțiune decât în virtutea ponderii istoriei mondiale însăși, a istoriei mondiale în curs, ale cărei realități obiective de neocolit – realități naționale, politico-culturale și religioase, economice – creează încă obstacole, încetinesc și împiedică manevrele politico-strategice subterane, actualmente în stare de ofensivă sub acoperire, de nemărturisit și nemărturisită ca atare, ale Statelor Unite și ale celui ceva ce se ascunde, în umbră, în spatele lor.

La acestea ar mai fi de adăugat, bineînțeles, așa cum am și spus-o, de altfel, că, la rândul ei, mai lucrează în direcția acestei *încetiniri* și acțiunea din ce în ce cea mai intensivă a "rezistenței" europene a "grupurilor politice" – "grupuri geopolitice" ale lui Robert Steuckers și ale apropiaților săi – și a puterilor ce susțin mai mult sau mai puțin actualele lor bătălii de avangardă. Așa cum a fost cazul în timpul Generalului de Gaulle la putere în Franța, și cum este astăzi cazul Rusiei – "Noua Rusie" – a lui Vladimir Putin, care este fără îndoială pe cale să atragă și Germania.

Or, exact în această încetinire factuală, impusă și întreținută – de chiar greutatea istoriei și de cei care le exacerbează afirmările – în mersul înainte al planurilor ofensive ale conspirației mondialiste cu privire la controlul final asupra Europei de Vest, rezidă, pentru noi, ceilalți, europenii, ultima noastră șansă de a ne recupera înainte de a fi cu adevărat prea târziu. Acum.

Estul "Insulei Eurasiatice" este deja eliberat. Dar încă nu și Vestul

Este, deci, un fapt, conspirația mondialistă condusă de Statele Unite, cel puțin la suprafață, constituie, în orice caz, la ora actuală, un bloc ofensiv politico-strategic cu totul conștient de puterea sa prezentă și viitoare, total angajat într-un vast plan hegemonic planetar final.

Or, care este la ora actuală, în raport cu blocul conspirației mondialiste a Statelor Unite, situația blocului continental al "Insulei Eurasiatice", chemată, în principiu, să se opună ireductibil acestei acțiuni hegemonice planetare în plină ofensivă, care îl privește direct?

În tabăra repliată a marelui continent eurasiatic, doar "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin reprezintă astăzi o putere – o superputere – geopolitic conștientă de identitatea sa și de istoria proprie, de marea sa predestinare supraistorică imperială eurasiatică și de misiunile sale eshatologice finale.

În același timp, Estul "Marelui Continent" eurasiatic cunoaște, prin India lui Atal Béhari Vajpayee și Japonia lui Junichiro Koizumi, un val de fond de întoarcere la libertate, acestea fiind pe cale de a se debarasa în forță de constrângerile totalitare ale democrației mondialiste, față de care erau în raporturi de supunere, ieșind, astfel, din nou, la lumina "marii istorii" pentru a se alătura taberei "Insulei Eurasiatice" pe cale să-și regăsească propriul centru de gravitație politico-istorică. Astfel, putem îndrăzni să spunem că Estul "Insulei Eurasiatice" este deja eliberat.

În timp ce partea occidentală a "Insulei Eurasiatice" – Europa de Vest și de Est – îndură încă dominația alienantă a conspirației mondialiste care, prin intermediul regimurilor social-democrate peste tot la putere în spațiul occidental european, menține, în termenii terorii democratice în curs, starea de supunere contra-identitară permanentă a națiunilor europene încă vii, dar împiedicate astfel să accedă la conștiința revoluționară a propriului lor destin istoric și să se alătore, prin asta, părții eliberate a "Insulei Eurasiatice", Rusia, India și Japonia; Tibetul este încă sub ocupație chineză. Prin urmare, anume asupra Europei vor trebui să se concentreze, de acum înainte, eforturile acțiunii de eliberare politico-strategică în sarcina dispozitivului contra-ofensiv subteran al marelui continent eurasiatic mobilizat, din interior, de mișcarea sa de eliberare supraistorică finală. Prin mișcarea sa de auto-apropriere revoluționară a propriului destin, a celui mai mare destin ultim al său, a destinului său "arhaic".

Fapt e că în Europa, astăzi, doar "grupurile geopolitice" pot pretinde că dețin o conștiință cu adevărat revoluționară în ce privește identitatea proprie și destinul final – eshatologic, "apoca-

liptic” – al Celei Mai Mari Europe. Doar ”grupurile geopolitice”, și nici o altă formație, prin doctrina reactualizată a axei continentale eurasiatice Paris – Berlin – Moscova - New Delhi - Tokio, perpetuează doctrina geopolitică fundamentală a lui Karl Haushofer, doctrina *Kontinentalblock*, reluată, după 1945, de Generalul de Gaulle și planul continental eurasiatic al ”marelui gaullism”, al ”gaullismului final”; al cărui act de naștere politico-istorică fusese constituit de apropierea accelerată dintre Franța și Germania și crearea ”Polului Carolingian” franco-german – a cărui apariție marcase o adevărată ”Revoluție Mondială”, conform Generalului de Gaulle – piatră unghiulară a viitoarei Mari Federații Europene, pe care nimeni nu ne va împiedica să o clădim exact în termenii unei noi Revoluții Mondiale. Deoarece aceasta este sarcina proprie generației noastre predestinate.

Astfel, în prezent nu avem cum să nu știm că Marea Federație Europeană, constituită prin integrarea imperială finală a Europei de Vest și de Est, a Rusiei și Marii Siberii, a Tibetului, a Indiei și Japoniei, reprezintă un bloc de miliarde de locuitori, cu disponibilități religioase, culturale și politice, științifice, tehnice, industriale și economice imense, ale căror importanță geopolitică finală ar face în mod obiectiv ca Statele Unite să retrogradeze împreună cu toată sfera lor de influență imediată la rangul de putere secundară. Or, exact asta refuză să accepte Statele Unite, opunându-se *prin toate mijloacele pe care le au, inclusiv prin cele mai riscante dintre ele*. Ceea ce ne poate duce foarte departe, până la catastrofa previzibilă, a cărei amenințare trebuie să o interiorizăm deja, să ne obișnuim cu ea. În fapt, este vorba aici de o chestiune de viață sau de moarte, de a fi sau a nu fi.

Despre vasta operațiune mondialistă de diversiune strategică în curs

Trebuie, deci, cu siguranță, ca noi, ceilalți, să fim capabili să înțelegem neîntâriat: actuala operațiune de control politico-militar, derulată de conspirația mondialistă a Statelor Unite asupra Asiei Centrale, acțiune de pătrundere și, în cele din urmă, de ocupare de fapt a Afganistanului și a Pakistanului, vizează să

blocheze dispozitivul politico-strategic continental eurasiatic al ansamblului Rusia – India – Japonia. Altfel spus, aceeași operațiune – doar că într-o formă extinsă – ca și cea de control al Statelor Unite asupra Sud-Estului european cu ocazia agresiunii politico-militare deschise împotriva Serbiei: Vestul și Estul ”Marelui Continent” eurasiatic vor fi, astfel, cucerite de Statele Unite în termenii unei duble operațiuni politico-militare, conduse la adăpostul unor pretexte de circumstanță, dar care, în realitate, reprezintă prima fază a viitorului război intercontinental – în fapt, deja început – al Statelor Unite împotriva Celei Mai Mari Europe.

Chiar cu ocazia dramaticelor evenimente de la 11 septembrie anul trecut de la New York, la fel ca și în cazul războiului Cubei împotriva Spaniei, ca în cazul izbucnirii aranjate a Războiului de Secesiune sau în cazul misterioasei torpilări a *Lusitaniei*, sau al atacului de la Pearl Harbour, sau al ”masacrelor din Kosovo”, Washingtonul a știut întotdeauna să creeze condițiile necesare ripostei, marcându-și ingerința subversivă în mersul istoriei. Ingerință pe care preconditionarea abisală a mentalității americane nu ar putea-o concepe decât în termenii unei provocări clandestine, conduse și controlate din spatele fațadei diversioniste a unei justificări defensive și a unei exigențe morale numai bună de împins în față.

Ceea ce în definitiv nu face decât să ascundă scenariul cu repetiție al unui fel de mister originar de supra-condiționare colectivă americană și predestinarea politico-istorică a unei vocații în mod unic interlope, parcă inconștient foarte murdară.

Toate acestea fiind spuse, bineînțeles, pentru a nu fi noi, în nici un caz, prostiți în ce privește veritabilul sens al giganticei manipulari, în reprize succesive, a atacului terorist de la 11 septembrie anul trecut împotriva New York-ului, ce a servit drept pretext pentru actualele desfășurări politico-militare ale conspirației mondialiste a Statelor Unite: dacă a existat un complot evident, nu e mai puțin evident că a existat, în spatele acestui complot, un complot al complotului și chiar un complot al complotului complotului. Sper că mă fac înțeles măcar de cei care nu au cum să nu mă înțeleagă.

Că trebuie, pe de altă parte și în același timp, să ne punem de acord – noi toți să ne punem de acord – asupra faptului că într-adevăr a venit momentul să se termine odată pentru totdeauna

cu sfera – cu toate sferile – de influență ale terorismului islamic planetar, este o certitudine la care nu avem cum să nu subscriem în întregime. Și fără nici un fel de gând ascuns. Europa întregă a subscris. La fel și Rusia.

Dar nu e mai puțin sigur că nu vom putea în nici un caz accepta ca aceasta să acopere cu intenție starea de conflagrație mondială intercontinentală deja începută, subteran, de susținătorii oculți ai conspirației mondialiste în plină ofensivă împotriva blocului continental european eurasiatic. Nu vom putea accepta ca o operațiune comună, desfășurată la lumina zilei, să adăpostească o contra-operațiune, desfășurată în umbră, între elementele constituante ale acestei operațiuni. Deoarece noi știm că există un joc dublu, pe care trebuie să îl refuzăm necondiționat. Cu orice preț. Și în aceiași termeni de război politic total – și fără îndoială final – ca termenii războiului purtat împotriva noastră.

Ca Europa, Rusia, India și Japonia, ca însăși China să poată accepta jocul condus de frontul mondialist în acțiunea sa actuală împotriva terorismului islamic planetar, aceasta poate reprezenta, într-adevăr, o vastă mișcare contra-dialectică de angajament operațional de circumstanță. Fixarea unui scop de război politico-religios comun. Dar în nici un caz aceasta nu poate servi susținerii unei prostii suicidale care ar fi angajamentul de fond în capcana sub acoperire întinsă de Washington blocului continental eurasiatic în prezent în emergență.

Deoarece acest "front de luptă comun" nu trebuie să însemne în nici un caz deraparea subversiv controlată înspre neutralizarea și aservirea celor care sunt angajați în luptă împreună, și cu atât mai puțin angajamentul subteran al puterii ce conduce jocul către o altă formă de război politic secret în interiorul propriei tabere, dialectic mai avansat și metapolitic infinit mai pervers și mai criminal, pentru că este îndreptat către conjuncturi ultime, decisive, fără ieșire. Or, exact asta este pe cale să se întâmple, iată de ce înțelegem să reacționăm în forță. Deoarece miza aici este însuși faptul supraviețuirii noastre pe termen scurt. Dar nici să nu ne imaginăm că am putea, fie doar și pentru o clipă, să uităm imensul holocaust continuu la care, aproape de noi, în Algeria, se dedau zi de zi, de ani buni, abominabilii complici locali ai lui Ossama Ben

Laden; la sfârșit el și ai lui vor trebui să plătească pentru tot. La fel și cei care i-au susținut și îi susțin încă din umbră. Extremismul fundamentalist islamic este intrinsec pervers. Câini turbați, cu care trebuie să ne purtăm fără milă.

Dubla poziționare actuală a Europei

În urma evenimentelor din 11 septembrie anul trecut de la New York, "marea politică" planetară a blocului continental european va trebui, deci, să se definească dialectic, la un dublu nivel de acțiune politico-strategică. Această dedublare poartă marca specifică a actualei conjuncturi politice planetare, ale cărei decizii semnificative vor fi de acum înainte chemate să fie divizate împotriva lor însele, confidențial. Conștiința dialectică a istoriei, istorie dialectică a conștiinței europene față de solicitările strategice în curs. Această nouă confruntare dialectică trebuie să se manifeste pe un dublu nivel al realității politico-istorice prezente. Un prim nivel la care, alături de Statele Unite, Europa va fi într-adevăr dispusă, prin forța însăși a lucrurilor, să participe integral este efortul de eradicare definitivă a terorismului islamic planetar, întreprins actualmente de Statele Unite. La un al doilea nivel, interior, la care, în spatele opțiunilor politice de circumstanță privind raporturile sale actuale cu Statele Unite, raporturi plasate sub urgența angajamentului comun împotriva terorismului islamic, Europa nu va putea deloc să lase garda jos, să înceteze a fi – sau să trebuiască să fie – conștientă de ceea ce o opune fundamental planurilor hegemonice planetare ale Statelor Unite, adică de propriul său plan politico-strategic imperial continental eurasiatic.

Or, această dublă poziționare a Europei în privința conspirației mondialiste a Statelor Unite a fost recent ilustrată de două luări de poziție succesive ale Președintelui Vladimir Putin, luări de poziție aparent contradictorii; dar care, în termeni de politică activă, operațională, nu se contrazic totuși, situate cum se arată ele, dialectic, la două niveluri diferite ale aceleiași conjuncturi politico-strategice în curs.

Astfel, a avut loc foarte importanta prestație a președintelui Vladimir Putin, la 24 septembrie anul trecut, la Berlin, în prezența

cancelarului Gerhard Schröder, a guvernului german și a Bundestagului reunit în plen, unde omul de la Kremlin a vorbit, în germană, mai mult de o oră, afirmând și subliniind cu forță caracterul cu totul decisiv al profundeii legături ce unește de acum Rusia cu Germania. "Rusia consideră azi Germania drept principal partener al său, în Europa și în lume", a declarat el. Și pornind de la Germania, Rusia se recunoaște în profunda comunitate de destin cu Europa de Vest, și asta urmând viziunea geopolitică continentală eurasiatică actuală care, în proiecția, în consecință, a proiectului axei eurasiatice Paris – Berlin – Moscova - New Delhi – Tokio, este astăzi cea a președintelui Vladimir Putin și a "Noii Rusii" ce avansează către un nou destin. "Putin s-a luat chiar, raportează corespondentul lui *Figaro* la Berlin, Jean-Paul Picaper, într-un interviu pentru ziarul de mare tiraj *Bild*, de intelectualii germani, care se afundă în auto-acuzații motivate de trecutul hitlerist și isuflă o imagine descalficantă pentru țara lor. "Nici o țară nu poate suferi etern de pe urma greșelilor cu care s-a încărcat de-a lungul istoriei", a spus el.

În ce privește Europa, Vladimir Putin s-a exprimat foarte clar tot cu ocazia discursului său de la Berlin. "Cred, a spus el, că Europa nu-și va putea afirma, pe termen lung, propria voință de a constitui un centru independent de putere în cadrul actualei politici planetare, decât dacă își unifică propriile disponibilități cu cele ale Rusiei, cu oamenii, spațiile și resursele naturale, cu potențialul economic, cultural și de apărare al Rusiei."

În fine, cu privire la cea de-a doua luare de poziție a Președintelui Vladimir Putin, dialectic legate – opuse – între ele, conținutul ei va arăta convergența integrală de vederi ale acestuia cu cele ale lui George Bush, manifestată la Conferința APEC – Forumul de Cooperare Asia-Pacific – care a avut loc la Shanghai la 21 octombrie anul trecut și care a reunit, în principal, Statele Unite, Rusia și China. Convergență de vederi cu privire la represaliile și oprirea definitivă a activităților planetare ale terorismului Islamului fundamentalist, mai ales ale talibanilor din Afganistan.

"Cred că riposta pe care o avea în vedere George Bush este măsurată și potrivită cu amenințarea pe care trebuie să o înfrunte Statele Unite", afirma, la Shanghai, Vladimir Putin. Și apoi: "Dacă începem această bătălie, va trebui să știm cum să o terminăm. Dacă

nu, teroriștii ar avea impresia că sunt invulnerabili. Iar în acest caz, acțiunea lor va fi mai periculoasă, mai insolentă și va conduce la consecințe și mai grave”. Atitudine de o fermitate fără rest.

Ar fi dificil să formulăm o apropiere mai strânsă de vederi, aspect pe care George Bush nu l-a lăsat să treacă neobservat, subliniindu-l într-un mod excepțional de călduros și plin de recunoștință. ”Ne vom aminti de acest act de prietenie”, a ținut să declare George Bush.

Cu toate acestea, declarațiile făcute de Vladimir Putin la Berlin și, respectiv, la Shanghai manifestă două poziții dialectic contradictorii. Punctul de vedere al contra-strategiei de afirmare de ansamblu și de apărare a spațiului continental eurasiatic, amenințat la ora actuală de conspirația mondialistă a Statelor Unite în plină ofensivă, al cărei punct de concentrare prezentă este constituit de apropierea Europa-Rusia. Punct de vedere, căruia i se opune în același timp cel al actualului sprijin necondiționat al acelorași State Unite în angajamentul lor planetar împotriva terorismului islamic ce acționează subteran. Ne aflăm deci, în același timp, împotriva și pentru Statele Unite în dubla lor acțiune ofensivă planetară, ofensiva de încercuire și de cucerire a spațiului geopolitic al ”Insulei Eurasiatice” și ofensiva contra terorismului islamic. Astfel, actualul angajament al ”Insulei Eurasiatice” față de conspirația mondialistă a Statelor Unite este, deci, un angajament în mod fundamental și activ dialectic, suntem angajați din plin într-un război planetar final care este un război dialectic. Sunt vremuri ale războiului dialectic, vremuri ale războiului cu adevărat total.

De la Berlin la Shanghai, un hău imens se arată pe cerurile nesigure ale actualei conjuncturi politico-strategice planetare, hăul însuși al războiului dialectic final deja în curs.

Starea actuală a războiului dialectic

Dubla atitudine prezentă a lui Vladimir Putin vizavi de conspirația mondialistă a Statelor Unite reprezintă însăși structura dialectică a opțiunii fundamentale, pe care trebuie să o urmeze toți ai noștri, ”grupurile geopolitice” în ansamblul lor și toți cei care urmează ”linia geopolitică” continentală eurasiatică.

Ceea ce înseamnă că menținându-ne de partea Statelor Unite în actualele lor întreprinderi politico-strategice planetare împotriva terorismului islamic în acțiune, să păstrăm distanța, să ne supra-activăm fără încetare vigilența contra-ofensivă față de manevrele subterane ale blocului mondialist al Statelor Unite, actualmente pe cale să ia cu asalt pozițiile continentale eurasiatice de bază, în Europa Occidentală și în Asia Centrală.

Vladimir Putin nu s-a înșelat deloc atunci când, alăturându-se, a doua zi după Conferința de la Shanghai, centralei ruse de comandă generală apropiată pentru Asia Centrală, la Dushanbe, capitala Tadjikistanului, convocase aici un fel de contra-conferință – la care au fost prezenți, de asemenea, generalul Serghei Ivanov, ministru al Apărării, și generalul Nikolai Patrușev, șef al FSB – pentru a analiza propriile poziții contra-strategice cu privire la angajamentul american în Afganistan. Adică:

(1) Încercând să facă să participe o "fracțiune democratică" a talibanilor la viitorul proces de pace de la Kabul, Washingtonul deraia nebunește bătălia în curs, pentru că nu există talibani răi și talibani buni, ci doar talibani pur și simplu, fiind vorba sau de a-i distruge pe toți până la ultimul, sau de a pierde totul din nou. Auto-aprinzându-se mereu din propria cenușă, terorismul islamist nu cedează decât în fața curățirii în vid. Slăbiciunile Washingtonului față de mitul subversiv al "talibanilor buni" nu sunt decât rezultatul muncii subterane de influență negativă, exercitată asupra actualei puteri executive americane de către instanțele nocturne, obediența acelorasi sfere de acțiune ocultă ca și cele care au dat naștere emergenței inițiale a terorismului islamist aflat sub control și a talibanilor înșiși.

2) Singura cale de urmat rămâne cea a susținerii necondiționate a Alianței Nordului, a cărei victorie necondiționată asupra talibanilor ar constitui cu adevărat începutul sfârșitului pentru ansamblul conjurației planetare a terorismului islamist; Rusia, la rândul ei, angajându-se astfel să facă restul în Asia Centrală, să se angajeze să încheie treaba.

Nu trebuie să uităm că, în martie anul trecut, un Antonov 154 rusesc l-a adus în secret, de la Dushanbe la Moscova, pe comandantul Ahmed Shah Massoud, care fusese găzduit discret în fosta

reședință a lui Iuri Andropov din capitală. Timp de patru zile comandantul Ahmed Shah Massoud a fost invitat să lucreze cu înalți responsabili de la ministerul Apărării și din organele de Securitate ale Rusiei, Tadjikistanului, Uzbekistanului, Iranului și Indiei, pe tema unei ”acțiuni politico-strategice de ansamblu împotriva terorismului islamist și a extremiștilor angajați în slujba acestuia”. Inițiativă ce apare, astăzi, profetică.

Eliminarea comandantului Ahmed Shah Massoud a privat, desigur, Rusia, brusc, de piesa de rezistență a unui responsabil de teren cu mare potențial carismatic. Dar totuși asta nu a neutralizat proiectele de la Moscova privind întâietatea politico-strategică a Alianței de Nord și nici nu a diminuat angajamentele sale față de aceasta. Ci dimpotrivă, am putea spune.

În orice caz, prin însăși natura sa, războiul dialectic va implica întâietatea absolută a armei informațiilor politico-strategice – culturale și, de asemenea, religioase – asupra tuturor celorlalte arme: războiul dialectic este în mod fundamental un război al serviciilor speciale. Ceea ce face din el un război superior, un război al inteligențelor inspirate, care poate fi purtat prin mici unități oculte de decizie și de luptă din umbră, în sarcina unei infrastructuri de elite ultra-specialiste, ”inițiatice”, de un foarte înalt nivel de angajament și competență. Și care va face apel, de asemenea, la sacrificiul personal împins la limitele sale ultime, ”mistice”.

Conspirația mondialistă a Statelor Unite va trebui, de asemenea, să facă față, în anii ce vin, contra-conspirațiilor din ce în ce mai abstracte, conceptuale, din ce în ce mai ascunse, din ce în ce mai penetrante și în același timp din ce în ce mai insesizabile. Fără să ne fi dat cu adevărat seama, centrul de gravitație al puterii planetare va schimba astfel tabăra.

Or, trebuie să recunoaștem, toate aceste schimbări provin, în fapt, din emergența neașteptată a ”Noii Rusii” a lui Vladimir Putin. ”Rusia nu trebuie să fie considerată un stat oarecare printre altele, ci o civilizație specială, ca un continent original, un continent strategic, cultural și spiritual”, declara, în 1999, *Platforma eurasiatică*.

GEOPOLITICA UNEI CONJUNCTURI PLANETARE FINALE

*India pretinde de mult timp hegemonia
totală în Asia de Sud-Est.*

Jiang Zemin, președinte
al Chinei Populare.

Cu cele cinci încercări nucleare pe care Pakistanul tocmai le-a efectuat în deșertul Belucistan, Asia de Sud-Est se întoarce abrupt înspre "Marea istorie", existența istorică a națiunilor nu se mai definește, de acum înainte, decât prin calificarea lor la nivelul descurajării nucleare metastrategice.

Până în prezent, singura putere nucleară reală era, în Asia, China, și anume prin raportarea la China trebuie să încercăm să estimăm în prezent importanța metastrategică continentală a Indiei, și nu, cum am putea fi tentați să o facem, în raport cu Pakistanul.

Confruntarea nucleară continentală, la ora actuală, a ajuns să fie implicit cea dintre India și China, având în vedere faptul că Pakistanul nu dezvoltă și nici nu angajează – în ciuda pretențiilor sale și a eforturilor sale tehnologice militare susținute – decât o misiune de diversiune suplimentară, de consolidare – în principiu – a câmpului anti-continental al Chinei. La care am putea, eventual, adăuga, în continuare, și Coreea de Nord.

Este totuși evident că, în anii viitori, o confruntare nucleară între India și Pakistan ar trebui de luat în calcul în mod obligatoriu, și asta în momentul unei agravări paroxistice a intereselor lor litigioase în Cașmir sau în momentul vreunei serii de derapaje teroriste susținute de Pakistan, de acțiuni subversive derulate de extremismul islamist în interiorul teritoriului indian.

Faptul că un conflict nuclear între India și Pakistan s-ar solda, imediat, cu zeci milioane de morți nu ar intra atunci în calcul atât de mult: într-un asemenea caz, mai curând urmările ecologice planetare ar fi catastrofale, poate chiar iremediabile.

Ar trebui, totuși, ca mai devreme sau mai târziu – dar situația devine aici din ce în ce mai urgentă – India să reușească să regleze odată pentru totdeauna problema în mod funciar critică a Pakistanului, direct legată de nebuloasa terifiantă, de nepătruns a Islamismului fundamentalist și a febrei sale în această partea lumii, în rezonanță permanentă cu cele două sute de milioane de islamști indonezieni. Charles Tenet, șeful CIA: ”Un vid politic în Indonezia ar putea crea un teren fertil pentru grupurile teroriste internaționale și pentru activitățile islamiste”.

În fapt, geopolitica noastră totală a Marelui Continent Eurasiatic, geopolitică revoluționară de avangardă, care fixează conceptul imperial ultim al integrării Europei de Vest, al Europei de Est, al Rusiei și Marii Siberii, al Tibetului, al Indiei și Japoniei, în tabăra aceleiași predestinări originare, exclude formal China din definiția activă a unității continentale eurasiatice, a unității combatante supraistorice ce emerge și care este astăzi a noastră. Cumva împotriva Chinei se constituie în prezent unitatea Marelui Continent, pe care China o polarizează negativ asupra sa. De asemenea, China reprezintă cea de-a doua – după Statele Unite – amenințare, al doilea pol opozițional politico-strategic, care se ridică în fața emergenței comunității continentale eurasiatice: China, pol negativ al Pacificului, Statele Unite, pol negativ al Atlanticului.

Ceea ce face ca, în fața Chinei, India să fie susținută de potențialul nuclear metastrategic continental al Franței și al Rusiei, și chiar, în principiu, al Marii Britanii. Unitatea continentală este o unitate dialectică.

Pe de altă parte, confruntarea nucleară sino-indiană în Sud-Estul asiatic implică, pe termen mai mult sau mai puțin îndepărtat, pentru Japonia, obligația imperioasă a unei revizuirii deopotrivă totale și inexorabile, tragice, a propriei sale strategii nucleare, care, odată manifestată, se va adăuga, în regiune, taberei nucleare polarizate de India. Și asta în ciuda psihopatologiei naționale care se opune oricărei forme de armament nuclear. Dar vremurile se schimbă, iar mentalitățile evoluează. Totul se întâmplă de parcă istoria reunificării – de parcă reintegrarea imperială – eurasiatice imediat viitoare va fi cea a încercuirii nucleare a Chinei și a puterilor medii din sfera de influență directă a acesteia în Sus-Estul asiatic, încer-

cuire asigurată de comunitatea de puteri imperiale continentale ce aparțin liniei geopolitice a axei Paris – Berlin – Moscova - New Delhi – Tokio.

Cât despre atitudinea de acum înainte sigură a Statelor Unite cu privire la această stare de fapt, aceasta este înscrisă dintr-o dată în datele geopolitice fundamentale ale prezentei conjuncturi politice planetare: pentru că nu doar confruntarea decisivă viitoare, care, de altfel, poate fi deja considerată ca întru totul actuală – între Marele Continent eurasiatic și Statele Unite corespunde liniilor de forță ale antagonismului ontologic dintre ”puterea continentală” și ”puterea oceanică”, antagonism fundamental al geopoliticii planetare în permanența sa de bază, dar și pentru că l ora actuală este lucru sigur faptul că edificarea politică a Celei Mai Mari Europe cu orizont eurasiatic – oricare ar putea fi obstacolele permanente, întârzierile, piedicile pe care puterile negative ce lucrează din umbră se străduiesc să i le opună, din ce în ce mai mult - va sfârși, totuși, prin a ridica un baraj de netrecut în fața realizării finale, efective, ”a marelui plan” hegemonic planetar al Statelor Unite.

Astfel, pătrunderea în plină forță a Celei Mai Mari Europe în jocul dialectic final în curs pentru dominația imperială planetară, se știe deja, va avea drept consecință ineluctabilă reducerea statutului astăzi primordial al Statelor Unite – al ”Superputerii Planetare a Statelor Unite” – la cel de putere de ordinul doi, Statele Unite neputând nicicum să facă față, atunci, formidabilului potențial imperial al ”Insulei Eurasiatice”, odată ce aceasta va ajunge să fie ea însăși, în mod necondiționat. Ceea ce se va întâmpla în mod cert, dar niciodată fără noi, ceilalți.

Apare, deci, ca o necesitate foarte evidentă, pentru Statele Unite, faptul că trebuie să încerce să reunească de urgență, în cadrul aceluiasi front ofensiv, propriile lor eforturi pentru neutralizarea politică a Marii Europe și voința de rezistență a Chinei față de tentativele de încercuire, obiectul cărora este din partea puterilor continentale, Rusia și India în primul rând. Ceea ce va conduce obligatoriu la o mare alianță Pekin-Washington, în care China ar oferi Statelor Unite un cap de pod politico-strategic major în Estul Marelui Continent, care să le permită să întoarcă Marea Europă pe la Est, și în care Statele Unite ar asigura China dacă nu de

un parteneriat măcar de o participare semnificativă la deschiderea planetară a propriei lor puteri economico-politice de dimensiuni imperiale ”oceanice”.

În același timp, acțiunea ofensivă anti-continentală permanentă a Statelor Unite întâmpină și nu ezită să folosească, chiar în interiorul spațiului geopolitic propriu al Marelui Continent, un formidabil dispozitiv strategic de reverberație conspirativă și revoluționară, cel al emergenței în forță a Islamismului Fundamentalist. Care încearcă în prezent să își însușească totalitatea flancului meridional al Marelui Continent, intensificând acțiunea la fața locului a șantierelor teroriste în Europa de Vest și de Est. Dispozitiv strategic revoluționar al Islamului Fundamentalist, pe care Washingtonul încearcă în prezent să îl cupleze la focarul de urgențe anti-continentale ale forțării geopolitice a Chinei, ale cărei redevabile radiații negative destabilizează și blochează din interior zona de limită critică extrem-orientală a Marelui Continent față de Japonia, care se vede nevoită astfel să se închidă asupra ei însăși.

Cartea recentă a unui cercetător francez, Alexandre Del Valle, *Islamisme et Etats-Unis. Une alliance contre l'Europe*, publicată de Editura Age d'Homme, Paris, 1998, spune tot ce trebuie despre problema folosirii metastrategice ofensive a Islamului Fundamentalist de către Statele Unite în lupta lor permanentă împotriva reînnoirii europene continentale, aflate la ora actuală în curs de afirmare și de auto-definire imperial-revoluționară.

În această conjunctură planetară finală, misiunea specială a Franței – sau mai degrabă a Polului Carolingian continental instituit politic de către Charles de Gaulle – ar fi cea a unei puteri predestinate să reunească, să polarizeze, atât ideologic, cât și în termenii unui destin imperial revoluționar, toate elementele geopolitice – națiuni – ale Marelui Continent eurasiatic în fața sfidării mondialiste a Statelor Unite și a Chinei, pecum și față și de felul subversiv în care Statele Unite folosesc în prezent Islamismul Fundamentalist în bătălia deschisă împotriva Europei de Vest asediate, astfel, din interiorul propriilor sale granițe. Deoarece trebuie să recunoaștem, Marea Europă trebuie să facă față în prezent pe două fronturi acțiunilor negative ale ”Superputerii planetare a Statelor Unite” : *frontul intern* și *frontul extern*, acțiuni conduse de Statele

Unite și conspirația lor mondialistă împotriva eforturilor continentale de reintegrare imperială revoluționară. Cu tot ce implică, dramatic și periculos, un război pe două fronturi; o provocare lucidă și disperată față de un destin fără milă, în care totul este pus și repus în joc.

Polul planetar al Marelui Continent eurasiatic, de orientare și *de inspirație* fundamental spirituală, se opune, astfel, deschis, pozițiilor materialiste ale axei Washington-Pekin, precum și influenței, și poruncilor – manifestate la lumina zilei sau complet disimulate, oculte – ”mondializării” propagate de Statele Unite. SUA, sub masca mai mult sau mai puțin fantasmatică a progresului în mers al ”super-economiei lor planetare”, aspiră, în realitate, la conversiunea, la transmutarea materialistă a civilizației ontologice a ființei noastre, până la schimbarea finală a condiției umane, a conștiinței umane ca atare, așa cum o înțeleg concepțiile tradiționale europene, hinduse și japoneze fidele ”misterului ființei”, ”luminii vii a ființei”.

Pe de altă parte, în fața actualelor acțiuni de penetrare alienantă, acțiuni politico-economice ale Statelor Unite realizate pe la spatele Marii Europe în Africa, Europa trebuie, la rândul ei, să înceapă de urgență o contra-intervenție ofensivă în America Latină, care, geopolitic, este pentru Statele Unite ceea ce este Africa pentru Europa, un continent de dedublare și de reverberație politico-economică imediată. Or, din această perspectivă operațională, putem considera că pozițiile europene de intervenție politico-revoluționară în America Latină sunt, la ora actuală, asigurate în ce privește dezvoltările lor ulterioare, în primul rând de către Argentina și Chile, cele două țări, pornind de la care o inițiativă – fie ea de origine europeană – pentru a începe integrarea – auto-integrarea – revoluționară ofensivă a continentului Latino-American pare de acum înainte ca posibil de conceput și de pus în practică fără a mai aștepta prea mult.

Cu toate acestea, în ultimă analiză, problema viitoareii identități planetare a istoriei mondiale apare ca fiind, în situația actuală a puterilor mondiale în competiție deschisă, problema disponibilității Franței față de propria sa predestinare, ocultă, abisală, care cere ca Franța să ia asupra ei sarcina de a conduce mersul înainte al

integrării metastrategice continentale acum în curs și să ajungă să o ducă la bunul sfârșit, unul imperial, ultim; așa încât ”ceea ce trebuie să se facă, să se facă”.

Dar pentru asta ar fi necesar ca o nouă voință franceză, cu totul nouă, nesperată, să se trezească azi în Franța, pentru ca ea să facă așa încât să conveargă și să activeze responsabilitățile de predestinare revoluționară providențială secretă a Franței, mobilizându-le, polarizându-le, în sensul unei recuperări ofensive totale, al unui alt început al istoriei franceze a Europei și a Marelui Continent eurasiatic în ansamblu. Altfel spus, ca o anumită ”Franță secretă” să se ridice imediat – și ca prin minune – în fața dezastrului evident al declinului său actual, pentru a-și impune ea însăși suflul salvator al unui nou acces la ființă, pentru ca ”totul să reîntre din nou în zona de atenție supremă”. Nimic mai mult, în cele din urmă, decât ceea ce se aștepta, secret, dintotdeauna: venirea puterii politico-strategice finale a acestei ”Franțe secrete”, despre care se vorbește fără a se vorbi, ”ca prin vis”. Căci Franța nu a fost niciodată decât visul despre o altă Franță, ”care a fost și care va veni din nou”. Un imens sacrificiu mistic și de viață a fost conceput, desăvârșit și depus, în secret, pentru ca Divina Providență să acorde Franței astăzi înfrân-te harul unui nou reînceput supraistoric, un reînceput al celui mai mare destin al său. Pentru ca o dată în plus Franța să poată renaște din propria cenușă, pentru a-și putea îndeplini misiunea imperială continentală finală, pentru ca ea să devină unealta providențială a nașterii supraistorice a acestui *Regnum, Imperium Ultimum*. Conform celor spuse aici, de mult timp, în mod profetic, dar la fel de bine și în termenii unei uluitoare promisiuni.

O relație abisală ce acționează deja în prezent trebuie să ducă la o conjuncție a Franței cu India în termenii aceleiași misiuni eshatologice oculte, de sfârșit și de început, de trecere de la un ciclu la altul, în care Rusia să fie inclusă și care să vizeze direct devenirea actuală a ”Insulei Eurasiatice”.

Deoarece misiunea supraistorică a Franței nu este o misiune de dominație, ci una de auto-sacrificiu liturgic fondator. O misiune euharistică. La fel ca și India, al cărei mister al ființei este sacrificiul, Puja, sau Mahapuja. Sacrificiu istoric, sacrificiu cosmic. Sacrificiu ontologic.

Președintele Chinei Populare, Jiang Zemin, tocmai a declarat cumva, că *India pretinde de mult timp la hegemonia politică totală în Asia de Sud-Est?* Președintele Zemin nu se înșală deloc. Într-adevăr, India pretinde de mult timp la hegemonia politică totală în Asia de Sud-Est. Doar că India nu are această pretenție pentru ea însăși, ci pentru acea comunitate imperială continentală, a cărei flacără vie, al cărei suflu transcendentă sunt astăzi susținute de o anume "Franță secretă".

În fapt, se știe că Rusia refuză orice dialog politic în profunzime doar cu Franța, la fel cum refuză orice dialog decisiv cu Germania, fiind mai dispusă să urmărească și să consolideze din ce în ce mai mult un dialog politic fundamental cu axa fraco-germană considerată ca expresie activă a Europei de Vest, aceasta fiind și atitudinea oficială a Indiei, în cazul Indiei existând și exigența confidențială ca Rusia să se alăture dialogului continental cu axa franco-germană.

Deplasarea centrului de gravitație critic al actualei geopolitici continentale europene dinspre Vest către Est reprezintă în momentul de față una dintre caracteristicile fundamentale ale evoluției metastrategice confidențiale a situației în curs, a cărei semnificație nu are cum să nu apară ca evidentă în primul rând, dar și la fel de decisivă pentru orice încercare de interpretare activă a acestei noi versiuni a *Drang nach Osten*.

În cercurile geopolitice restrânse ale "celor care știu", se consideră ca de la sine înțeles faptul că orice deplasare a centrului de gravitație continentală către Est anunță și fondează, de fiecare dată când se produce, începutul unui noi ciclu istoric, "reînceput al unei lumi". Iar însuși faptul că descalificarea Rusiei, sfârtecată pe rămășițele incredibile și recalcitrante ale propriei sale aventuri marxist-leniniste, a luat sfârșit odată cu sfârșitul mileniului deja revolut, nu ar trebui oare să ne apară ca un semnal major? Ca un *nou prag* al marilor treceri viitoare, al metamorfozelor neașteptate, ce glisează înspre noi din hăurile profunde ale unui viitor încă de necunoscut, dar pe care îl știm purtător al misterului supranatural al aceluia *Regnum*?

Și nu este oare de acum înainte lucru stabilit faptul că marele destin viitor al "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin vizează în mod di-

rect totalitatea dezvoltărilor politico-istorice ale continentului eurasiatic și că, în orice caz, Rusia va continua să fie, așa cum spunea Aleksandr Dughin, ”puntea Europei către Asia”?

Angajamentul continental, prezent și viitor, al Polului Carolingian franco-german față de India și Japonia este considerat ca obligatoriu de către Rusia – de către Noua Rusie – a președintelui Vladimir Putin – pentru că identitatea geopolitică a Rusiei este mobilizată, chiar în centrul ei, de *heartland*-ul lui Sir Halford Mackinder, de *heartland*-ul final al ”Marelui Continent”.

La cele două extremități ale Marelui Continent Eurasiatic, India la Est și Franța la Vest, trăiesc împreună atracția predestinată, solicitarea geopolitică permanentă a Sudului, India în direcția Oceanului Pacific și Franța în relație cu Atlanticul. Și mai cu seamă pentru Franța în direcția Atlanticului de Sud, a cărui chemare profund ascunsă ce o mobilizează va fi mereu orientată către America de Sud și către Antarctica. Pentru că exact în Antarctica, așa cum unii știu deja de mult timp, se va juca cel mai înalt destin, ”destinul final” al Marelui Continent Eurasiatic. E aici unul dintre secretele închise, ultime, ale geopoliticii transcendente, un secret pe care trebuie să contăm inexorabil în viitorul nostru cel mai apropiat, ale cărui orientări sigure sunt ascunse, ”interzise”.

Astfel încât pentru Franța a venit momentul de a se elibera o dată pentru totdeauna din persistențele fatidice ale istoriei sale convenționale, pentru a putea să se deschidă către ultima și cea mai mare predestinare ocultă a sa, deja în curs.

Și asta, fără îndoială, pentru că istoria lumii ajunge în prezent la unul dintre momentele-cheie de cotitură, o cotitură ultimă de sfârșit și de foarte înalt reînceput care, la startul mileniului trei, va marca întoarcerea sa la propriile origini, o *cotitură finală*: pentru prima dată după zece milenii, popoarele de pe Marele Continent eurasiatic au deja puterea de a visa să reconstituie unitatea anterioară a identității ființei lor originare, a identității lor de conștiință și destin, din Europa de Est și până în India și Japonia, până la India din nou pe deplin stăpână pe propriul ei destin. Un mare ciclu este pe cale de a se sfârși, și anume în acest sfârșit el își va regăsi misterul intact al începuturilor sale. Astfel, sfârșitul unei lumi duce la reînceputul alteia.

Dincolo de circumstanțele politice imediate, care pot fără îndoială să pară din cele mai dezamăgitoare, chiar cu totul catastrofale, integrarea viitoare a Marelui Continent eurasiatic în ansamblul său este deja înscrisă în chip transcendențial în devenirea istorică, iar de acum înainte nimic nu o va mai putea opri.

Cu apropierea finală a celor doi Poli, Arctica și Antarctica, "Marele Continent" va ajunge la starea definitivă a propriei sale precizii: dominația ontologică a istoriei și a aceluia dincolo de istorie transcendențial, *Imperium Ultimum*. Și toate acestea există deja în stare latentă – în geopolitica actuală conjuncturi planetare finale, pe care ni se cere, nouă, să ajungem a o controla în dezvoltările sale imediat viitoare. Totul este voință, totul este predestinare ocultă, totul este luptă subterană; totul este pătrundere vizionară, totul este supunere eroică față de misterul în acțiune al dogmatismului irațional. Lupta e angajată.

Or, toate acestea tocmai s-au precizat destul de periculos la nivelul faptelor la sfârșitul lui iunie, "cele nouă zile în China" ale președintelui Statelor Unite Bill Clinton, consacrand, într-un mod irevocabil, convergența de fapt, acțiunea organizațională și instalarea operativă a contra-dispozitivului ofensivei americane în Asia împotriva frontului european continental și împotriva pozițiilor sale geopolitice.

Anunțarea mai curând neașteptată a viitoarelor manevre navale combinate sino-americane, precum și a altor proiecte comune, mai confidentiale, scot în vileag urgența și nivelul angajamentelor, al actualelor exigențe politico-strategice între Washington și Pekin, descoperind sensul ascuns – în spatele unei acoperiri mai mult sau mai puțin dezinformative privind negocierile economice în mod fals justificative, și dincolo de obscurele exhibiționisme democratice "doctrinale" privind "drepturile omului" – al recente vizite a președintelui Clinton la Pekin, cotitură deja bine substanțializată a actualei apropieri sino-americane și a caluzelor operative pe care aceasta din urmă se străduiește să le disimuleze în ce privește clauzele sale secrete, de departe mai importante decât ceea ce se spune în mod oficial. Deoarece, ca de obicei, totul se petrece, încă o dată, în umbră.

"Cele nouă zile în China" ale președintelui Bill Clinton vor rămâne în istoria secretă a confruntării din umbră dintre Statele

Unite și Marele Continent eurasiatic ca element fondator al vastei întreprinderi subversive, puse în practică de Washington și Pekin, care se consideră ca va fi pusă în aplicare – la momentul potrivit – în următorii trei sau patru ani: în timpul acestor ”nouă zile în China” ale președintelui Bill Clinton totul s-a decis, în principiu, la nivel conceptual.

Pare greu de crezut, dar e vorba, fără îndoială, de cea mai importantă operațiune politico-strategică clandestină teroristă din întreaga istorie mondială recentă, a cărei primă cărămidă e pusă de terorismul revoluționar planetar al ”Fundamentalismului Islamic”, operațiune creată din tot felul de piese și, într-un mod cumva virtual, exact cu acest scop.

Multiple servicii speciale paralele, organizații secrete supranaționale cu duble, triple sau chiar cvadruple identități interschimbabile, precum și centrele de comandă oculte ce se opun uneori unele altora, vor fi chemate să intervină, direct sau indirect, în interiorul istoriei mondiale în curs: ceasul ”războiului terorist planetar” – deopotrivă total și cu totul anonim - când nu se va mai ști cine pentru cine lucrează, cine pe cine manipulează, cine și ce este, va suna curând. Și însuși teritoriul Statelor Unite, precum și toate liniile strategice ale prezenței politice a Statelor Unite în lume vor servi drept țintă pentru ofensiva teroristă în acțiune, care nu va fi, de altfel, decât o imensă campanie de agitație-provocare, de manipulare la un dublu sau triplu nivel, cu obiective disimulate în spatele acțiunii teroriste propriu-zise (care, în fapt, nu va fi decât o momeală diversionistă în plus, manipulată, supra-manipulată de Statele Unite care se adăpostesc în spatele posturii lor de victimă a ofensivei teroriste).

Și am putea deja avansa, din câte mi se pare, ideea că placa turnantă operațională de ansamblu a acestei sfere de influență teroristă va fi Pakistanul, al cărei pivot va fi constituit de serviciile secrete politico-militare pakistaneze, acel foarte ambiguu ISI.

În același timp, serviciile speciale planetare, ultrasecrete, ale vreunei puteri mici, deosebit de ofensive, pe care ar fi o mare greșală să o numim, acum și aici, vor fi angajate de Statele Unite pentru a subcontracta operațiunea în întregul ei, cel puțin la nivelurile ei cele mai confidentiale; doar că, la un anumit grad al acțiunii,

nu cumva să fie invers, Statele Unite să ajungă a fi cele care sunt subcontractate în mod inconștient pentru aceasta (ceea ce în ultimă instanță nu poate fi exclus într-un tot; nimic nu e imposibil, iar eu personal aș înclina către cea de-a doua versiune prospectivă).

În ce privește Statele Unite însele, nu instituțiile oloage, precum CIA, etc. vor fi chemate să acționeze, ci anumite structuri operative ultra-secrete, "inexistente", care nu ascultă decât de dispozițiile unei "centrale de nepătruns", total necunoscută, și "de necunoscut". *Ceea ce va presupune o administrație republicană și luări de poziție în profunzime deosebit de periculoase, ce impun mobilizarea operativă a unor elemente de un nivel superior extrem (care trebuie găsite, motivate, instruite, organizate, angajate efectiv în realizarea sarcinii).*

Totul se petrece ca și cum o acțiune conspirativă teroristă de anvergură enormă va trebui să fie creată și manipulată de o "centrală de putere ocultă", fără nume și fără chip, conspirație teroristă chemată să acționeze dialectic ca un vast dispozitiv de provocare-agitație, menit să declanșeze "un cutremur de pământ" geopolitic, să genereze situații și evenimente revoluționare preconceptuate de chiar Statele Unite, victimă de prim grad ale acestora, dar în realitate diriguitorii ei ascunși, cu viziune cu bătaie lungă, viziune de nemărturisit, angajată în sensul unei dialectici de dominație hegemonică planetară finală: un singur scop, a se crea condițiile care să împiedice efectiv integrarea imperială ultimă a Marelui Continent eurasiatic, realizarea "Fortăreței Eurasiatice". Totuși abia în trei, patru ani se va înțelege cu adevărat ceea ce denunț eu aici. Nu trebuie, deci, să insist. Încă nu e momentul.

Putem, deci, observa că la ora actuală, istoria în mers, "marea istorie", devine din ce în ce mai mult obiectul unei separații, al unei diviziuni interioare foarte acute, al unei duble treceri peste nivelul obligatoriu: deoarece, pe de o parte, există istoria vizibilă și acceptabilă, convențională, ce poate fi mărturisită; iar de cealaltă parte, istoria ocultă, abisală, în mod hotărât interzisă oricărei priviri, oricărei apropieri neavizate, care va triumfa totalmente asupra celei dintâi.

Ceea ce face ca "marea istorie" să fie din ce în ce mai mult doar o istorie închisă în ea însăși, o istorie criptată necondiționat, în

afara competențelor maselor imbecilizate, al cărei demers propriu nu e inteligibil decât pentru cunoașterea și puterea unei supra-elite de conștiință și putere extraordinar de înalte, dar extraordinar de reduse în ce privește numărul ei. Vremurile apocaliptice ale "celor foarte puțini" sunt aici, nu ne mai putem îndoii de asta.

Influențe negative foarte vechi revin la suprafață concentrându-se asupra Pakistanului. Fiind excitate din exterior, ele consideră că vor triumfa în India, care reprezintă, pentru ele, "conștiința trează a ființei". Cu toate acestea, epicentrului negativ major, reconstituit în Pakistan, îi pregătește un răspuns vârtejul de tenebre, imens, care așteaptă, în secret, în Pacific, în Indonezia.

(Publicat, în spaniolă, sub titlul
*Geopolitica de une conjuntura planetaria final-Geopolitica
unei conjuncturi planetare finale*, în *Ciudad de los Césares*,
Santiago de Chili, septembrie 1998)

INDIA, "CENTRUL POLAR" VIITOR AL ARHIPELAGULUI PLANETAR

Pentru moment, se pare că totul se întâmplă în Asia. După lovitura de stat militară din Pakistan, care va încerca fără îndoială să pună cu botul pe labe extremismul islamist, China marchează brusc deschiderea noii sale politici continentale europene cu vizita în Anglia și în Franța a șefului de stat și de partid comunist chinez, Jiang Zemin. La Lyon, unde a fost primit somptuos de Jacques Chirac și Raymond Barre, Jiang Zemin a regăsit oare umbra tutelară a lui Zhou Enlai, doctrinarul "liniei continentale europene" a Chinei?

În același timp, dreapta națională revoluționară câștigă, pentru a doua oară, alegerile din India și se pregătește să înceapă procesul mării Revoluții Naționale hinduse, proces în care Forțele Armate – revanșă așteptată a fostului șef de Stat-Major al Marinei, amiralul Vishnou Bhagawat – capătă o pondere din ce în ce mai semnificativă, și asta cu atât mai mult cu cât exact pe Forțele Armate se sprijină noul guvern naționalist hindus în urmărirea accelerată a programelor sale nucleare strategice.

Din perspectiva deschisă de noile poziții de forțe pe care ni le relevă geopolitica transcendențială, emergența planetară a Indiei apare ca fiind marele eveniment revoluționar al Mileniului Trei. Care, este deci, această nouă perspectivă revelată de geopolitica transcendențială, în interiorul căreia India este pe cale să câștige revoluționar acest loc hotărâtor al său, pe cale să schimbe, astfel, cursul viitor al istoriei mondiale?

Este oare "geopolitica transcendențială" însăși cea care definește India în funcție de predestinarea sa ca "nou, ultim și suprem centru polar al viitorului "Arhipelag Planetar"?

A vorbi despre geopolitica transcendențială înseamnă înainte de toate a invoca arma dialectică decisivă a marilor confruntări planetare din Mileniul Trei, armă care este chemată să decidă direcția pe care o va lua viitoarea istorie mondială și însuși chipul lumii viitoare.

Ce este geopolitica transcendențială?

Cum abordarea geopolitică a ceea ce Nietzsche numea ”marea istorie” nu este rațională, ci pasională și inspirată, punându-se în termenii existențiali ai iraționalismului dogmatic, geopolitica nu poate fi în nici un caz considerată o știință, așa cum ar fi tentați să o facă, din exterior, cei neinițiați, ci ca o trezire inițiativă la o stare de conștiință activă, permanentă și unitară: conștiința vizionară a confruntărilor imuabile și a marilor curente ale puterilor politico-istorice în mersul lor către Imperiul planetar final, către *Imperium Ultimum*.

Într-un anumit sens, geopolitica este și un materialism dialectic, în măsura în care ea consideră, într-o manieră subînțeleasă, că fundațiile ascunse ale istoriei lumii în devenirea sa sunt mereu constituite, reactivate de configurațiile predispuse ale teritoriilor în care au loc punerile și repunerile în joc, și că aceste configurații trebuie ”să apară astfel în lumina unei fatalități preconcepute, de neschimbat, definitive. Aceste configurații profund imuabile ale teritoriilor de promovare a ”marii istorii” sunt cele ce decid orientările finale ale acesteia din urmă, afirmă geopolitica. Astfel, unul dintre cei mai importanți gânditori geopolitici de azi, Guido Giannettini, scrie într-un studiu recent al său, *Les empires océaniques des steppes et des mers ouvertes*: ”Imperiul Otoman și, înaintea lui, cel al Selgiucizilor, au fost în contact cu teritorii, ale căror valoare geopolitică este specifică și semnificativă: regiunea danubiano-anatoliană și regiunea iraniană. Aceste teritorii par să ceară de la stăpânii lor să își asume aceeași funcție cu cea asumată înaintea lor de popoarele care le-au locuit. Mai ales în cazul iranian, care evoca într-un anume sens lumea originilor lor”.

Geopolitica convențională se va pune, deci, mereu în termenii unei fatalități, însărcinată să dezvăluie exact constantele imuabilității funciare ce guvernează întâlnirea, nupțialitatea istoriei în mers și a teritoriilor în care se produce acest mers.

Astfel, fiind predeterminată de configurația teritoriilor în care este chemată să se dezvolte, istoria – suma impulsivităților istorice în acțiune care fac istoria – nu s-ar putea în nici un caz formula în termeni de libertate, istoria fiind închisă în sine prin chiar fatalitățile

predispuse în fața înaintării sale, care veghează la propria ei manifestare.

Or, exact aici trebuie să intervină noile concepții ale geopoliticii transcendente, care introduc în confruntarea dintre istorie și dezvoltările manifestării ei teritoriale un al treilea termen, cel al conștiinței revoluționare menite a putea să stabilească în această confruntare schimbările comandate de o voință vizionară, capabilă să se opună fatalităților obiective ale locurilor, ale configurațiilor preconceptuate în cadrul teritoriilor solicitate de mersul istoriei și acțiunii lor pe teren, predestinate.

În emergența ei, prin acțiunea în conștiință a geopoliticii transcendente, direct în istorie, în câmpul de exercițiu unde se manifestă libertatea conștiinței a ceea ce este cum trebuie să fie, voința revoluționară va veghea ca această libertate să poată să se afirme și să acționeze necondiționat, după propria ei lege, care este legea însăși a ființei, așa cum ne-o descoperă Martin Heidegger, "libertatea este fundamentul ființei".

Libertatea revoluționară pe care geopolitica transcendentă este menită să o asigure conștiinței ființei în istorie nu va merge totuși niciodată împotriva configurațiilor originare care îi predețerminează cursul: cum libertatea fondatoare a ființei este cea de a fi exclusiv ce este, și nu altceva, voința revoluționară nu se va exercita, deci, prin geopolitica transcendentă decât pentru a asigura dinainte libera afirmare a ființei. Acesta este motivul exact pentru care domeniul propriu exercițiului geopoliticii transcendente este cel al bătăliilor pentru eliberarea conștiinței ființei, pentru eliberarea revoluționară a ființei de sub constrângerile și alienarea, ce îi sunt impuse de dominațiile subversive ale neființei, atunci când aceasta se produce, așa cum este cazul în prezent.

Astfel, cum vremurile actuale ale istoriei lumii sunt exact cele ale prezentei singurătății finale a ființei și ale întunecării sale extreme, ale sumbrei decăderi de acum înainte lipsite de orice speranță, a venit ceasul afirmării finale a geopoliticii transcendente, a cărei intervenție revoluționară totală merge către schimbarea totală, către răsturnarea totală a termenilor actuali ai istoriei mondiale ajunse la sfârșitul său.

Geopolitica transcendentă apare, deci, ca armă contra-strategică fundamentală a eliberării finale a ființei și a proiecției sale istorice aflate în prezent sub dominația subversivă a neființei. Astăzi civilizațiile imperiale ale ființei se opun istoric contra-civilizațiilor mondialiste ale Anti-Imperiului comercial total prin intermediul geopoliticii transcendentale și al unităților sale oculte de protecție contra-ofensivă ce acționează deja subteran.

De asemenea, noua conștiință a libertății ființei chemate să intervină, azi, din nou, în cursul istoriei prin ingerințele revoluționare ale geopoliticii transcendentale, mobilizată pentru ca ele să poarte bătăliile pentru eliberarea finală a ființei necondiționat subjugate, așa cum este ea în prezent, față de dominațiile subversive ale neființei, poate fi cu siguranță considerată drept conștiință în acțiune a însăși Divinei Providențe, cea care veghează la destinul și înaintarea ființei în istorie.

Anume astfel trebuie să înțelegem că geopolitica transcendentă nu este nimic altceva decât emergența, deopotrivă disimulată și nedisimulată, a Divinei Providențe în conștiința geopolitică revoluționară, angajată în prezent, prin noi, în avangarda bătăliei pentru eliberarea ființei și a civilizațiilor periclitare care o adăpostesc.

India, ”centrul polar” viitor al Arhipelagului Planetar

Proiecția problematicii generale actuale a Indiei în perspectiva asigurată de geopolitica transcendentă trebuie să se facă, pentru că acesta este scopul cercetării noastre, urmând structurile operatorii ce îi sunt proprii, care sunt dispuse conform unui dublu nivel de abordări succesive, nivelul continental sau al Marelui Continent, cel pe care îl explorase deja Karl Haushofer prin conceptul său central de *Kontinentalblock*, și nivelul închiderii imperiale finale a istoriei, care este cel al Arhipelagului Planetar, al înălțării globale a geopoliticii la nivelul său planetar ultim. Acest dublu nivel de abordări succesive constituie, de asemenea, și dialectica în acțiune ce instalează și afirmă fundațiile actuale ale geopoliticii transcendentale.

Privită, deci, la primul nivel al viziunii geopolitice transcendentale actuale, cel al deschiderii sale continentale, problematica generală a Indiei se va integra aici imediat, urmând dialectica prezenței sale constitutive, deja dobândite, în cadrul unității politice imperiale viitoare a Marelui Continent, alături de Europa de Vest și de Est, de Rusia, Marea Siberie și Japonia: ea își are aici partea proprie, care este cu totul decisivă, pentru că misiunea sa contra-strategică fundamentală pare a fi cea de a bloca activ pozițiile continentale ale Chinei, poziții blocate, în același timp, pasiv, din spate, de Japonia.

India, deci, este menită să fie o contrapondere strategică fundamentală a unității imperiale în fața Chinei, India fiind de fapt cheia închiderii imperiale a unității continentale în acțiunea sa de ansamblu în fața hăului imens reprezentat de non-integrabilitatea Chinei, în fața pretențiilor imperialiste ofensive, continentale și planetare ale acesteia, cantonată în proiectul său de supraputere predestinată unei cariere proprii, cu direcție unică, purtătoare a unui "mare plan" creator, pe cont propriu, a unei civilizații planetare și supraistorice decisive, finale, totale și totalitare, purtătoare a misterioasei *Pax Sinica* a taoiștilor.

În același timp, India trebuie să taie, să neutralizeze centura politico-istorică, pe cale de a se forma, pe flancul de Sud al Marelui Continent, prin conspirația actuală a Islamului Fundamentalist și a punctelor sale de sprijin ce pleacă din Turcia și Republicile Islamiste din fostul Imperiu Sovietic, trec prin Afganistan și Pakistan, până în Indonezia, care, cu cei 200 de milioane de locuitori, cu pozițiile sale strategice unice și cu formidabilele sale rezerve de materii prime, este deja pe punctul de a bascula cu totul în tabăra islamică.

Pe de altă parte, apreciind problema generală actuală a Indiei în perspectiva celui de-al doilea nivel de abordare propus de geopolitica transcendentă, nivelul de înălțare globală a geopoliticii la nivelul său planetar ultim, nivelul Arhipelagului Planetar, suntem obligați să înțelegem că sub-continentul strânge în el, pentru a o proiecta în zona oceanică a Emisferei de Sud, asupra căreia are, în principiu, un control total, totalitatea liniilor de forță geopolitice ale Marelui Continent. Deoarece concepțiile de avangardă pe care

geopolitica transcendentă le manifestă azi în ce privește Arhipelagul Planetar, a cărui identitate oceanică prevalează asupra totalității părților sale continentale, prevăd că anume dominația oceanică a Emisferei Australe va decide în viitor asupra dominației planetare.

Or, prin poziția sa de vârf avansat al Marelui Continent în spațiile oceanice ale Emisferei Australe, al cărei control deopotrivă continental și oceanic îl are, Indiei îi revine noua identitate polară a lumii, posesia asupra "centrului lumii" în identitatea sa finală.

Atunci când India va intra din nou în istorie, s-a spus, istoria lumii se va apropia de sfârșitul ei, iar Răsturnarea Totală a sfârșitului istoriei, acea *Paravrtti* prevăzută de tradiția hindusă originară, se va face în termenii apocaliptici ai unui sfârșit catastrofal al istoriei și al lumii.

Deoarece aceasta este teza constitutivă de bază a noii geopolitici transcendentale: la sfârșitul apropiat al istoriei și al Răsturnării Totale, la acea *Paravrtti* prevăzută de tradiția hindusă originară, axa lumii va bascula în întregime, actuala Emisferă Australă devenind astfel Emisfera Boreală, iar actuala Emisferă Boreală va veni în locul Emisferei Australe, ridicată de la locul ei.

Destul de paradoxal, singura problemă geopolitică ce se pune cu adevărat Indiei, astăzi, este o problemă de teritoriu, adică cea privind posesiunea și controlul politic și istoric integral al contraforturilor tibetane și al Tibetului însuși, spații astăzi aflate sub puterea Chinei. Într-adevăr, doar sprijinindu-se în spate pe formidabila fortăreață a munților tibetani, inimă a înrădăcinării fondatoare a Marelui Continent, sub-continentul indian ar putea să-și asigure misiunea de avanpost, departe în spațiile oceanice ale Emisferei Australe, pentru concentrația de linii de forță telurice, invizibile, ideale, pe care le primește din partea tuturor spațiilor continentale, cărora le întoarce spatele, totalitate a puterii transcendentale a spațiilor constituționale ale Marelui Continent.

O schiță, chiar redusă la esența sa extremă, a sumei curenților de putere magnetici continentali pentru care India este trâmbița de chemare, de adunare și de concentrare, precum și ecluza, în

reverberație, orientată în direcția spațiilor oceanice ale Emisferei Australe, nu poate fi concepută în cadrul restrâns al prezentei cercetări. Să arătăm, totuși, că acel curent magnetic transcontinental al Axei Majore, care, găzduind în Europa Dunărea și linia Alpilor Subterani, mergând de la Caucaz până la Atlantic, parcurge tot spațiul continental până în Asia Centrală, unde este aspirat și îndoit de polul magnetic central al Tibetului, pentru a fi apoi revărsat deasupra Indiei, face parte din ea; la fel ca și curentul vertical ce separă, pe linia Baltica - Adriatica, Europa în două părți în principiu antagoniste, de la Vest la Est, la fel ca acei curenți ce traversează în fascicule Siberia, și cei care merg de-a lungul coastelor extrem-orientale ale Chinei, de la Sinkiang până la Sud-Estul asiatic, trecând prin Manciuria.

Și la fel cum India trebuie, deci, să atragă și să concentreze asupra sa suma tuturor curenților de putere magnetici continentali, India trebuie, de asemenea, să concentreze, aspirând în spațiul interior al propriei conștiințe de sine și despre civilizația spirituală și religioasă în totalitatea activă a profunzimilor sale, suma tuturor curenților de gândire și de experiență interioară ce compun câmpul unitar al spiritualității continentale în devenirea sa istorică de ansamblu. Tot ceea ce gândirea continentală a putut să producă este rezumat, prefigurat, în adâncurile sale originare, în interiorul gândirii indiene.

Cu formidabila pondere a trecutului său religios și filosofic, reactivabile în orice clipă, cu miliardul său de locuitori la orizontul celui de-al treilea mileniu, cu avansarea actuală a cuceririlor sale tehnologice – concentrarea de la Bangalore, armată, din interior, de *Indian Institute of Science*, depășește, de departe, orice realizare analogă din Statelor Unite și din Europa de Vest – cu irezistibila ascensiune a valului de mișcare național-revoluționară indiană, India este deja capabilă să își asume provocarea ce îi este lansată astăzi de concluziile de avangardă ale geopoliticii transcendentale cu privire la predestinarea sa imperială finală, la predestinarea sa ca nou, ultim și suprem "centru polar" al viitorului Arhipelag Planetar.

Revoluția Națională a Indiei și sprijinul său din exterior

Cu toate acestea, pentru ca lucrurile să se poată face la timpul potrivit, la ora actuală devine urgent și necesar ca o nouă conștiință națională, ca voința în acțiune a unui nou destin național indian să se ridice și să se afirme în termenii unei mari Revoluții Indiene, pentru a prelua frâiele mobilizării politice și culturale, economico-administrative și industriale, pentru a pune în mișcare mobilizarea revoluționară totală a întregii națiuni și a disponibilităților sale încă nemanifestate, pentru a clădi edificiul supraistoric al destinului viitor al Noii Indii, conform cu predispozițiile secrete ale identității sale abisale, menite a purta viitorul ”centru polar” al Arhipelagului Planetar. Toate aceste lucruri trebuie să se facă neîntârziat.

Altfel spus, pentru ca India invizibilă, supra-temporală, să se întrupeze în vizibil, să coboare în istoria actuală a Indiei pentru a o purta revoluționar către identitatea și dimensiunile istorice cerute de predestinarea sa finală. Ceea ce nu se face niciodată fără intervenția puterilor exterioare acestei lumi, a ”puterilor din înalțuri”, care trebuie să fie atrase la nivelul istoriei vizibile, astfel ca ele să lucreze pentru a o reînnoi, pentru a o schimba și pentru a alege alte căi ce se deschid în fața mersului său înainte.

În ce privește problema redresării în profunzime a Indiei actuale, a autodepășirii sale revoluționare în direcția propriei sale identități, identitate ascunsă, încă și deocamdată prohibită în lumina conștiinței trezite, mi se pare că prima mare opțiune ar fi de a miza totul pe consolidarea accelerată și din ce în ce mai semnificativă a mișcărilor de reînnoire național-revoluționară a hinduismului în acțiune, a accederii lor la o conștiință doctrinală superioară, transcendentală, mereu mai exacerbată și mai activă, a formării subterane de cadre politico-organizaționale capabile să preia expansiunea ofensivă a frontului acestor bătălii către clasele mijlocii și masele naționale ale hinduismului, către cucerirea decisivă a mediilor intelectuale, a ierarhiilor universitare, a jurnaliștilor și scriitorilor, a creatorilor de cultură activă.

Și exact aici va putea mișcarea național-revoluționară europeană, în dimensiunile ei și urmând orientarea sa continentală, să dea măsura deplină a propriilor abilități subversive și de ruptură, de schimbare totală, deoarece pentru noi, ceilalți, activiști național-revoluționari europeni, este vorba de a lua asupra noastră mobilizarea, organizarea de urgență a sprijinului exterior venind dinspre acel ceva ce face ca ingerința noastră în procesul revoluționar indian în curs să capete importanța absolut decisivă, pe care trebuie să o aibă în mod imperativ: deoarece nouă ne revine să le insufflăm voința de a depăși linia de trecere, frontiera interzisă dintre acțiunea considerată posibilă și ceea ce din start este considerat ca imposibil, dintre simplul activism național și afirmarea încrezătoare, trează, irevocabilă în alegerea căilor celui mai dur destin. Orice mare întreprindere revoluționară decisivă trebuie să fie inspirată în secret din exterior, aceasta este regula de fier a înaltei subversiuni active. Cucerirea piscurilor va fi mereu faptul unei impulsii exterioare, venite ca din înalturi, ”venite de aiurea, venite din exterior”. Aceasta este dialectica activă, însuși demersul constitutiv al geopoliticii transcendente, care își găsește aici câmpul de aplicare original, fiindcă ce este geopolitica transcendentă, dacă nu faptul unei intervenții exterioare, de nivel transcendent, în mersul imediat al istoriei, reînălțându-i cursul și schimbându-i revoluționar orientarea de moment?

Condițiile unei redresări revoluționare totale a Indiei actuale

Presupunând că o organizație național-revoluționară ar ajunge îndeajuns de aproape de puterea centrală, în India, pentru ca aceasta să poată să își asume definirea primelor măsuri fundamentale necesare profundelor schimbări ale societății și istoriei indiene actuale, măsuri ce tind să stabilească unitatea de conștiință și de voință națională care, doar ele, vor putea deschide calea acestei mari Revoluții Indiene dorite conform concluziilor geopoliticii transcendente și viziunii sale privind viitorul Arhipelag Planetar, care ar fi aceste *prime măsuri*?

Acestea ar fi două: a depăși, printr-un al treilea termen revoluționar, tensiunile religioase, mai cu seamă cele dintre hinduiști și musulmani, care sfâșie istoria Indiei încă din negura vremurilor, și a depăși, de asemenea, incompatibilitatea dintre supraviețuitoarii straturilor ariene originare și remanențele actuale ale maselor dravidiene istorice.

Ceea ce nu se poate realiza, într-adevăr, decât prin depășirea împlinită a celor două incompatibilități în chestiune, religioasă și rasială, printr-un al treilea termen revoluționar considerat superior actualelor antagonisme. Prin al treilea termen al conștiinței superioare, transcendente, al identității și predestinării secrete a Indiei în proiecția sa imperială finală în calitate de "centru polar" al Arhipelagului Planetar. Iar India rămâne, totuși, ceea ce este, adică proiectul unei elevări supraistorice a hinduismului până la conceptul originar al Indiei Mamă, hinduismul însuși poate atunci suferi o evoluție interioară, de altfel, cuprinsă implicit în chiar termenii tradiției sale de la începuturi și dintotdeauna, cu condiția ca aceasta să fie înțeleasă dintr-un unghi în esența lui inițiativ.

Tradiția hindusă, într-adevăr, de neschimbat și neschimbată din vremurile vedice și chiar dinainte de ele, identificându-se cu tradiția primordială în principiile sale și în dezvoltările religioase normale ale acestora, trebuie să conțină, și conține, în ea însăși, ceea ce e necesar pentru a furniza, și furnizează, de altfel, catolicismului, dar și siesi, o concepție sofianică și marială asupra lumii cu adevărat ultimă, ale cărei concluzii ar fi cele privind un catolicism reînnoit din interior, care va vedea în mod deschis și cu totul dogmatic cum este proclamată Suveranitatea Universală a Fecioarei, Soție a Dumnezeuului Viu și Stăpână Unică a cerurilor și a pământului, "Maria-Durga". Ceea ce înseamnă că aportul teologic și metafizic al hinduismului la catolicism și la viziunea dogmatică finală a acestuia va face să se nască – sau mai degrabă să apară – din nupțiile catolicismului și hinduismului – noua religie imperială a vremurilor Arhipelagului Planetar cu al său *Imperium Ultimum*.

Lucrările și revelațiile încă ascunse ale Sfântului Maximilien Kolbe merg exact în această direcție, și este deopotrivă important să scoatem la lumină opiniile acestei victime a supliciilor de la Auschwitz cu privire la convertirea finală a Japoniei și la nașterea

viitoare, în țara Soarelui Răsare, a unui catolicism solar, strălucitor și imperial, desprins din tenebrele abandonului și ale morții.

Nu mă voi întinde prea mult în discuția privind aceste considerații speciale, al căror interes pentru prezenta cercetare rezidă, totuși, în faptul că ele afirmă, explicit, o deschidere spre desprinderea și schimbările ultime din actuala îngrămădire religioasă ce împiedică drumul înaintării indiene înspre noul său destin de viitor.

Nu e mai puțin sigur, totuși, că un imens secret este disimulat în revelația, încă destul de obscură, a viitoarelor nupții teologice ale hinduismului cu catolicismul, ale transsubstanțierii lor mariale finale.

Și, oricum, va apărea ca lucru perfect sigur că schimbările noi ce intervin azi în marea geopolitică a Indiei provin din ingerința, în cele mai recente acțiuni ale acesteia, a unui anumite voințe vizionare imperiale, a unei conștientizări revoluționare, care trebuie să fie faptul însuși al trecerii la geopolitica transcendentă, care se operează în chiar propriile noastre analize în curs acum, prin exigentele paroxistice ale propriilor lor dezvoltări la marginea rupturii dialectice: urmele geopoliticii transcendente în acțiune sunt ca urmele lăsate de foc, ca urmele unei treceri din lumea de dincolo.

Dacă există într-adevăr o zonă de cercetare, în care ingerințele geopoliticii transcendente apar imediat ca fapt al unei necesități active, evidente și irezistibil chemate să acționeze, atunci acea zonă este actuala geopolitică a Indiei: India este astăzi domeniul propriu al geopoliticii transcendente, în care exercitarea acesteia din urmă este de acum singura ce poate duce la soluția salvatoare prevăzută, al cărei ceas se apropie inexorabil.

Și vom înțelege și că, în raport cu ingerințele unei anumite depășiri religioase prevăzute, și poate deja în curs – depășire a hinduismului tradițional înspre un catolicism marial reînnoit, exaltat, ingerințe ce se manifestă în termenii propriei noastre geopolitici transcendente a Indiei – acestea au fost considerate ca emergență a Divinei Providențe în acțiune, disimulată în spatele propriei noastre conștiințe reînnoite de schimbările, pe care trebuie ea însăși să le ducă la bun sfârșit.

Geopolitica transcendențială a Indiei nu poate, deci, să fie concepută, în starea ei actuală, decât ca manifestare a Divinei Providențe pe cale să intervină subteran în aranjamentele și așteptările ultime privind acțiunile din India, ce pregătesc sosirea vremurilor proprii ale Arhipelagului Planetar, ale *Imperium Ultimum*. Acțiuni oculte, interzise, așa cum sunt.

Intervenția Puterilor Negative

Toate acestea pentru a ajunge să anunțăm că evenimente considerabile sunt pe cale să aibă loc în India, că vechi instanțe căzute în somnul dogmatic al retragerii ființei se pregătesc să se trezească, intacte, pentru a acționa în cadrul unei reveniri a puterii Spiritului, prevăzută pentru vremurile Arhipelagului Planetar și ale stabilirii Indiei ca "centru polar" al acestuia: nu e nevoie de mai mult pentru ca vârtejul de semn contrar să ia naștere, pentru ca Puterile Negative să tindă să intervină pentru a întârzia, aliena, lucrarea de reînnoire a Spiritului, pe punctul de a se naște acolo.

O campanie de destabilizare intervine disimulat la ceasul stabilit pentru a încerca să creeze cât mai multă confuzie obscurantistă, o campanie care se străduiește – la un nivel subaltern, dar totuși extraordinar de semnificativ pentru ceea ce se urzește în spate – să falsifice perspectivele istorice, să răstoarne ordinea lucrurilor așezate de multă vreme, și toate acestea în favoarea unor așa-zise "descoperiri recente": se neagă aici superioritatea invaziilor ariene, în India, asupra etniilor dravidiene locale, încercând a se face din acestea din urmă deținătoarele unei înalte civilizații, ale celor mai înalte concepții spirituale, iar din arieni - "niște triburi barbare și criminale fugare din regiunea Caucazului". Astfel, chiar limba sanscrită, ca și scrierea sanscrită, precum și *Vedele*, ar fi opera populațiilor dravidiene locale, arienii neștiind să facă altceva decât să distrugă, să devasteze "civilizațiile superioare" pe care "le-ar fi întâlnit la fața locului", atunci când au ajuns acolo.

Întreg dispozitivul mondialist universitar și mediativ în slujba dușmanului ontologic s-a pus în mișcare neîntârziat pentru a vehicula cu forță ansamblul supra-activat al acestor aberații indecente și primare, cu scopul de a încerca să dăuneze "doctrinelor hitleriste" privind înalta predestinare ariană a Indiei originare, iar de aici - tentativelor actuale de susținere din exterior a unei întoar-

ceri a Indiei la propria ei identitate abisală, așa cum preconizează susținătorii tezelor revoluționare de avangardă ale geopoliticii transcendente.

Dar această intervenție directă, cumva precipitată, a Puterilor Negative de fapt nu face decât să demonstreze importanța reală, și de acum înainte într-un totu decisivă, a ceea ce se întâmplă acum în India în ce privește resurgența valorilor supraistorice polare ale Indiei Anterioare, care se alătură înaintării extraordinarului efort revoluționar, deja în plină desfășurare, în vederea viitoarei veniri a Indiei Noi, menite a se institui ca "centru polar" al viitorului Arhipelag Planetar. Chiar intensitatea și autenticitatea reînnoirii tradiționale care se anunță în India sunt dovada puterii de desfășurare revoluționară în profunzime, acestea determinând reacția negativă suscitată din toate reverberațiile ce s-au trezit pentru a-i împiedica consolidarea și propagarea continuă. În spatele cretinilor și agenților provocatori dezgustători din clasa "lingvistului indian" Dr. Jha sau Dr. Rajaram, "matematician care lucrează și pentru NASA", în spatele celor mai suspecte manevre ale unui François Gautier, corespondent al *Figaro* la New Delhi, forțe redutabile acționează din umbră, iar noi va trebui să le neutralizăm. În garnitura unor nocivi imbecili de serviciu, l-aș numi și pe indianistul american David Frawley; pe acesta nu aveam dreptul să îl ratez. Este cel mai infam dintre toți.

Susținând Revoluția Indiană, celebrăm întoarcerea la surse a propriei noastre identități

În ultimă analiză, ce altceva se dorește oare a fi geopolitica transcendentală decât conspirația pe care o întreține, neîncetat reactivată, Divina Providență în istoria în mers, iar vizionarii și cei ce o veghează, cercetătorii și doctrinarii săi, ce altceva se doresc a fi decât agenții ei secreți în acțiune, la frontierele periclitate de la sfârșitul unei lumi?

De asemenea, noi, ceilalți, agenți secreți ai geopoliticii transcendente, am găsit, în felul în care este acum tratată chestiunea indiană, domeniul de exercițiu al abilităților noastre revoluționare

cele mai avansate, pentru că anume geopolitica transcendentă este la ora actuală însărcinată cu destinul de a pune pe drumul cel bun conceptul noii Revoluții Indiene, și pentru că, angajându-ne astfel pe baricadele ei, nu facem decât să celebrăm întoarcerea la sursele originare ale propriei noastre identități anterioare.

Suținând, pe teren, în termenii propriului nostru angajament în slujba geopoliticii transcendente, cauza trezirii finale a Indiei promovate de noua Revoluție Indiană în curs, încercăm să reacționăm cel mai vechi trecut al ceea ce suntem noi înșine, pe acesta încercăm să îl facem din nou, în mod revoluționar, prezent în istoria care este și istoria finală a propriei noastre deveniri. Deoarece acolo sus, pe malurile Indusului, se forjează, în prezent, propriul nostru destin final și cel al Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului, bază istorică a viitoarei sosiri a puterii Arhipelagului Planetar, și, dincolo de acesta, a aceluia *Imperium Ultimum*.

Din punctul de vedere al doctrinei noastre imperiale europene privind Marele Continent, integrarea politică definitivă a Europei de Vest, a Europei de Est și a Rusiei, a Marii Siberii, a Indiei și a Japoniei este cea care constituie orizontul luptei noastre actuale. Luptă care, într-un al doilea timp ulterior, va trece la viziunea unui scop de integrare imperială planetară, în care va apărea conceptul de Arhipelag Planetar. În acest moment va apărea predestinarea decisivă a Americii Romane, însărcinată să intervină revoluționar în Statele Unite. Și tot în acest al doilea timp imperial India va accede la nivelul destinului său cu adevărat ultim, pentru că, în acel moment, prin însăși dezvăluirea propriilor poziții geopolitice finale, India va fi cea chemată să instituie ”polul centralizator suprem” al Arhipelagului Planetar.

Dincolo de hăurile încă neexplorabile ale istoriei mondiale în viitorul ei cel mai îndepărtat, prin chiar suma de desfășurări în curs a forțelor antagoniste, aflate nenințetate în joc, India se arată a fi polul magnetic al unei puteri încă disimulate, inaccesibile, ce pare destinată să tragă înainte formidabilul secret al lucrurilor împlinite de istoria de dincolo de istorie, secretul însuși al *Imperium Ultimum*.

Relația particulară a Indiei cu geopolitica transcendentă ține, așa cum am înțeles, de misterul iraționalității dogmatice, de misterul însuși al sensului providențial al istoriei: suntem făcuți pentru a ne absorbi în el, noi, ceilalți, cei a căror onoare se numește fidelitate.

CHINA NU APARTINE COMUNITĂȚII DE DESTIN CONTINENTAL EURASIATIC

Convocată de președintele George Bush la 21 noiembrie 2001, la Shanghai, cu ocazia Forumului de Cooperare Asia-Pacific (APEC), conferința "celor trei mari" – Statele Unite, Rusia și China – a fost organizată în scopul ca, după atentatul terorist din 11 septembrie 2001 de la New York, să fie definită o "linie antiteroristă planetară", reunind președinții Statelor Unite, Rusiei și Chinei.

Totuși, mi se pare cu totul evident că dedesubtul urgențelor de circumstanță privind necesitatea unui front de luptă antiteroristă planetară unificată, este vorba de fapt de rațiuni ascunse, subterane, rațiuni de interes deosebit pentru fiecare din cei trei participanți, care i-au condus pe "cei trei mari" să-și manifeste, la 21 noiembrie 2001, la Shanghai, identitatea punctelor de vedere operaționale privind acțiunea comună, în care au fost angajați la invitația lui George Bush.

Rusia găsește aici interesul extrem de a se face prezentă în interiorul unui front de acțiune comună, angajat de acum înainte fără nici o rezervă sau reținerere ideologico-democratică, într-o luptă de dimensiuni planetare și de decizie fermă împotriva Islamului Fundamentalist și împotriva strategiilor sale teroriste revoluționare, ceea ce îi va permite să integreze și propriile lupte în curs împotriva complotului subversiv al Ceceniei și a relațiilor acesteia cu actualele instanțe ale terorismului revoluționar islamist de nivel mondial. Astfel, principalul pretext, pe care conspirația socialo-stângistă și comunistă la putere în Europa occidentală îl folosește pentru a justifica procesul de încercuire și de izolare a Rusiei, sub pretextul unui "război antidemocratic" purtat de aceasta în Cecenia, este suspendat dintr-o lovitură.

China, la rândul său, vede aici mijlocul de a reduce la tăcere fie și provizoriu nemulțumirile intensive ce i se impută neîncetat, din exterior, în ce privește pozițiile sale de deznaționalizare forțată și de opresiune politică împotriva Tibetului ocupat, precum și în

ce privește presiunea pe care o menține împotriva Taiwanului; dar și să aranjeze lucrurile în ce privește libertatea totală de acțiune împotriva încercărilor separatiste ale minorităților sale islamiste revoluționare uigure; asta fără a mai vorbi de accelerarea definitivă a procesului – care trenează la nesfârșit – de admitere a sa în cercul de deschidere economică și de schimburi comerciale la scară mondială, reprezentat de Organizația Mondială a Comerțului. Apropiindu-se de Statele Unite și de Rusia, China blochează tensiunile din ce în ce mai supra-activate care se manifestă împotriva pozițiilor sale exterioare de moment, cărora, pe plan intern, le răspund tensiuni extreme care se exacerbează reciproc; fără a vrea să o recunoască, ea găsește aici șansa nesperată a unui pact strategic care îi permite *să-și recapete suflul*. Ceea ce nu înseamnă totuși nimic într-o conjunctură de criză gravă, ascunsă, precum cea pe care o traversează la ora actuală. În prezent, China este dispusă la orice, și într-acolo merge.

Cu toate acestea, în ce privește Statele Unite, lucrurile erau de fapt cumva mai complexe. Deoarece, dacă se știe că ”marele plan” prezidențial al lui George Bush vizează constituirea pe termen scurt a unei triple articulații planetare – Statele Unite, Europa, Rusia: justificând predominanța de fapt a Statelor Unite asupra întregii ”tabere occidentale”, moment de cotitură ce ar trebui negociat în termenii unei veritabile revoluții ideologico-strategice ce schimbă toate datele actualității, nu este mai puțin sigur că o altă opțiune geopolitică fundamentală continuă să obsedeze mediile oculte în care se iau marile decizii privind destinul Statelor Unite. Adică, opțiunea unei apropieri a Chinei și Statelor Unite, care ar face din China capul de pod politico-strategic ce mușcă în profunzime din spațiul interior al ”Marii Insule” eurasiatice, livrând Statelor Unite accesul la flancurile de Est, Nord-Est și Sud-Est ale acesteia. Neutralizând astfel pozițiile fundamentale ale marelui continent eurasiatic și ale blocului imperial care ar trebui să constituie, în cele din urmă, armătura sa politico-strategică operațională, adică axa Paris – Berlin – Moscova – New Delhi – Tokio, aducând la un punct critic punerea în practică a conceptului politic vizionar al lui Karl Haushofer, reluat de generalul de Gaulle și continuat de Vladimir Putin, conceptul geopolitic suprem de *Kontinentalblock*.

Faptul că Statele Unite au luat decizia de a pune piciorul politic și militar în Asia Centrală – în Afganistan și în Pakistan – cu ocazia actualei lor operații împotriva organizației teroriste planetare a islamismului revoluționar, condusă de Ossama Ben Laden, Al-Quaida, dovedește că o opțiune semnificativă a fost deja efectuată de responsabili supremi de la Washington, care nu sunt în nici un caz cei pe care îi credem a fi, opțiune ce se pare că merge în sensul adoptării finale a liniei ”Marelui Pacific”, ce implică, deci, apropierea Statelor Unite și Chinei în vederea unei vaste acțiuni concepute în scopul împingerii ”Marii Insule” eurasiatice, asediate dinspre Estul continentului, după care să ajungă și în centrul acestuia (ceea ce este pe cale să se facă).

Asta nu împiedică, totuși, ca China, fiind prinsă ca într-un clește de Rusia, India și Japonia, să se afle într-o situație de pornire extrem de periclitată, și asta cu atât mai mult cu cât Vietnamul și Mongoliile, fără a mai vorbi de Tibet, se plasează în mod organic în tabăra continentală eurasiatică, reprezentată la ora actuală de Rusia. Dar adevăratele decizii se iau totuși în alte profunzimi ale istoriei, mai ascunse, ferite de atenția celor neaveniți, în profunzimi transcendente, ”oceanice”.

Care sunt justificările supraistorice?

Toate acestea fiind spuse, și chiar dacă ”rațiunile subterană”, rațiunile ”disimulate din interes”, din ”interese particulare”, care au împins Rusia și China spre a deveni părți în actuala acțiune contra-teroristă planetară angajată de Statele Unite pentru a termina cu Islamismul Fundamentalist și cu conspirațiile sale sângeroase, ne sunt totuși mai mult sau mai puțin cunoscute, va trebui să se țină cont și de dialectica activă ce dedublează totul, în umbră, pentru puterile care se mențin în umbră, pentru instanțele abisale ale ”celei mai mari istorii”. Care sunt în realitate niște instanțe non-umane, supraistorice, ”exterioare”, ”cosmice” ce determină momentele de cotitură impuse, ”iraționale”, ce guvernează bruştele schimbări de regim ontologic ale istoriei, conform unor rațiuni și justificări oculte, ”supra-cifrate”, ale căror secrete nu suntem deloc abilitați să le pătrundem.

Așa cum înțelesese perfect un Grasset d'Orcet, istoria vizibilă nu este în fapt nimic altceva decât fațada diversionistă a "celeilalte istorii", care face ca tot ceea ce trăiește să nu existe decât altfel.

Mi se pare că anume din această perspectivă specială ar trebui să apreciem motivele – adevăratele motive, care ar putea să și nu fie cele adevărate – ale acestor destul de neașteptate schimbări în profunzime, care tocmai s-au produs în interiorul actualei conjuncturi politico-istorice planetare. Schimbări care sunt menite a spune *ceva*, dar *pe care nu le putem încă înțelege, ceva diferit de ceea ce ar putea părea ele la un prim nivel*. Și pe care nu le cunosc nici măcar înșiși participanții la ele.

Angajamentul politico-strategic comun al Statelor Unite, al Rusiei și al Chinei, pe care l-am văzut la 21 octombrie 2001 la Shanghai, reprezintă de fapt cu totul altceva decât ceea ce pretinde că este; asta trebuie să știm, căci are legătură cu propriul nostru destin. Purțăm o luptă cu dublă identitate, care este una "contrară istoriei contemporane", pe care o întrevăzuse la vremea sa Balzac...

Tezele geopolitice ale lui Guido Giannettini privind China

În orice caz, există un mister fundamental al al Chinei, care a fost mereu închisă în ea însăși: Zidul Chinezesc nu a fost ridicat în primul rând ca linie de apărare contra exteriorului, ci pentru a împiedica China să fie atrasă de exterior, pentru a o face să rămână exclusiv închisă în ea însăși. În fapt, China, așa cum o cunoaștem sau cum credem că o cunoaștem, nu există și nici nu a existat vreodată.

China nu este decât avanpostul către interiorul "Marelui Continent" eurasiatic al Pacificului, al *Insulindeii* și al tuturor insulelor vulcanice, care un vestigiu al "altceva", nocturne, scufundate într-o umbră suspectă, sfâșiate, aparținând unei alte temporalități, oferind adăpost unor rase aparte, care se ascund, domeniu originar din alte timpuri și din alte spații, care nu au, deci, nimic în comun cu rasele europene, mongolice sau uralo-altaice despre care știm că sunt cele ale "Marelui Continent" și care populează și Nordul Chinei.

Deoarece există două Chine: China de Nord, mongolică și uralo-altaică, și China de Sud, care nu este decât o colonizare nocturnă

provenind de pe *Insulinda* și a ceea ce *Insulinda* reprezintă în fapt și în plan simbolic. China de Nord nu este nimic altceva decât un ținut european uralo-altaic, un ținut imperial eurasiatic.

În cartea sa *Pekino tra Washington e Mosca*, apărută în 1972 la Roma, Guido Giannettini scria în ultimul capitol, intitulat *Cucerirea "Ținutului de Mijloc"*:

"Din punct de vedere istoric, etnic și geopolitic, veritabila Chină nu depășește la Nord valea Hoang Ho – cu excepția câtorva enclave la Nord-Est – și la Vest regiunea Kansu- Sichuan. Dincolo de aceste teritorii locuiesc și azi, în ciuda inițiativelor chineze de deznaționalizare, popoare uralo-altaice, adică turci, mongoli, tibetani și chiar indo-europeni."

"Există o profundă diferență de rasă, de limbă, de civilizație, de istorie, de obiceiuri, de caracter între uralo-altaici și chinezi. Sub toate aceste aspecte, cei dintâi sunt mai aproape de indo-europeni, cu care s-au amestecat uneori de-a lungul mileniilor. Chinezii, dimpotrivă, erau legați încă de la origini de popoarele din Indochina-Insulinda și din Pacific. Statul chinez s-a născut din punct de vedere istoric din cucerirea țării de către rasele uralo-altaice (precum și, o dată, indo-europene)."

În sprijinul pozițiilor noastre privind identitatea disimulată a Chinei, citez, în continuare, cele cinci teze geopolitice fundamentale ale lui Guido Giannettini, pe care le preiau din lucrarea citată:

(1) "Din punct de vedere istoric și geopolitic, teritoriile locuite de popoarele uralo-altaice, tibetane și de micul grup arian reprezintă limita dintre continentul eurasiatic și aria Pacificului."

"În realitate, linia de împărțire dintre Europa și Asia plasată pe modestele dealuri ale Munților Ural este artificială și contrazice atât istoria, cât și geopolitica. Uralul n-a separat niciodată Europa de Asia: din preistorie până în Evul Mediu, teritoriile Asiei Centrale au fost mai aproape de Europa decât de China (asta explică cel puțin parțial de ce rușii, și nu chinezii, se află la Vladivostok)."

(2) "Să rezumăm în consecință: frontiera dintre lumea occidentală și lumea orientală nu se află pe Ural, ci pe Munții Altai. Asta înseamnă că este fals a se vorbi de două continente, Europa și Asia – în fapt ar trebui să vorbim de Eurasia și Subcontinentul Asiatic. Prima nu este Eurasia teoretică din tratatele de geografie,

formată din suma Europei și Asiei "oficiale": și că ea nu se deduce ușor din ceea ce a fost demonstrat până aici".

"În Subcontinentul asiatic sunt incluse India, Indochina, China autentic "chineză" – a se vedea ce s-a spus mai sus – și, de asemenea, în fapt, insulele mari și mici din Oceania. Subcontinentul asiatic este proiectat asupra Marelui Ocean primordial, Pacificul, care îl leagă strâns de banda occidentală a Americii Latine, banda culturilor antice precolumbiene, locuită încă de puternice grupuri etnice *indios*. Comunitatea popoarelor din Pacific are o realitate istorică proprie, care primește mereu noi confirmări în studii referitoare la această chestiune, precum și o realitate politică modernă în înaintarea americană către Far-West, înaintare care a influențat mai mult decât am crede înțelegerea dintre Washington și Pekin".

"Acum, dacă am vrea să indicăm o treaptă de frontieră între Eurasia și Subcontinentul asiatic, ar trebui să fie semnalizate următoarele țări: peninsula anatoliană, munții din Kurdistan, platoul înalt al stepei Horassan, Sinkiang, Chinghai, Mongolia, Hingan, Japonia. Aceste regiuni, enumerate de la Vest la Est, reprezintă chiar "ținutul de mijloc", regiunea de trecere obligatorie a anticelor contacte comerciale și a invaziilor dintre continentul eurasiatic și lumea oceanică."

(3) "Astăzi, "ținutul de mijloc" central-asiatic – a se considera în substanță ca treaptă orientală a unui *Heartland* eurasiatic mai centralizat, în comparație cu masa principală de ținuturi ce emerg, decât era *Heartland*-ul lui Mackinder – este într-o situație instabilă, fiind pe de o parte în teritoriul rus, pe de alta în teritoriul chinez, iar o treia parte fiind independentă (Turcia, Iran, Afganistan, Japonia). Partea sa centrală, cea mai importantă, este, deci, disputată de ruși și chinezi, aceasta fiind cauza cea mai profundă a diferendului dintre Moscova și Pekin. Lupta pentru posesiunea "ținutului de mijloc" a fost suspendată temporar din cauza intervenției americane, dar mai devreme sau mai târziu ea în mod sigur se va reaprinde. Această luptă nu se va putea încheia decât în două feluri: cu chinezii pe Volga sau cu rușii la Marele Zid, pe porvârnișurile orientale ale "ținutului de mijloc".

(4) "Statele Unite care, până în 1968, urmăriseră o politică de izolare și de refulare a Chinei – jucând Taipei contra Pekin și vice-versa – au elaborat în 1968 o contra-strategie care, sprijinind China, a împiedicat operațiunea militară rusă în Est. Contra-strategia

americană nu dăuna doar Rusiei, ci era îndreptată și împotriva Japoniei, inamicul economico-tehnologic numărul unu al Statelor Unite (înainte chiar de Europa și Rusia).”

”Din aceste dezvoltări, două mari blocuri cu interese opuse par a se desprinde acum: blocul ruso-japonez și blocul american. Cele două blocuri știu că destinul lor și al întregii lumi va depinde de rezultatul luptei pentru cucerirea ”ținutului de mijloc”, luptă amânată în timp, dar inevitabilă”.

(5) ”Împotriva Eurasiei, inimă a masei principale de pământuri ieșite din ape, se află marele Ocean primordial, Pacificul, care și-a găsit astăzi nu doar axa geografică, ci și cea politică, pe paralela °40 de la Washington și Pekin, disputată de două lumi, treaptă de frontieră, ”ținut de mijloc”. Și la fel ca acum patru mii de ani, posesia ”ținutului de mijloc” interesează și azi descendenții europeni ai foștilor *Reitervölker* din stepe”.

”În realitate, dacă *Drang nach Osten* al lui Hitler ar fi reușit, Europa (dar mai ales, Eurasia) ar fi azi în prima linie la munții Altai și la frontierele Sinkiang. Dar asta nu s-a întâmplat pentru că aceleași forțe aliate în prezent cu China au reușit atunci să împiedice unificarea pașnică a continentului eurasiatic – la care păreau a tinde deopotrivă Hitler și Stalin – urmată de tentativa de unificare prin forța armelor. Dar substanța lucrurilor nu s-a modificat. Europa va renaște și nu se va putea sustrage fatalului *Endkampf* pentru cucerirea ”ținutului de mijloc”, o luptă finală care va decide și cu privire la destinul său.”

Guido Giannettini citează în continuare un document extrem de revelator pentru problematica profundă a Chinei, apărut în numărul 6 din 1968 al revistei sovietice oficioase *Mezhdunarodnyia Zhizn*:

”Platforma politico-ideologică a grupului lui Mao Tse-Dung în domeniul politicii externe poate fi înțeleasă în lumina unei date istorice : grupul conducător al vechii Chine, de-a lungul a numeroase secole, a inculcat în popor ideea supremației a tot ce este chinezesc, a Chinei ca centru al civilizației mondiale, ca principală Putere a lumii. Contradicțiile iscate între aceste concepții și situația reală, mai cu seamă în perioada în care China s-a transformat într-o țară semi-colonială, au dat loc unei exacerbări extreme a sentimentelor naționale, aspirației de a reconstrui cu orice preț vechea putere a Chinei. În ultimii ani, doctrina Chinei în domeniul politicii ex-

terne a fost pătrunsă din ce în ce mai mult de către maoiști de ideea supremației Chinei asupra popoarelor în curs de dezvoltare. Pentru a da un fundament tendințelor hegemonice, grupul lui Mao nu se sfiște să folosească concepte precum sino-centrismul, lăsat moștenire de feudalii chinezi, și reacțiunea lui Chang Kai-chek, dar și prejudecăți proprii naționalismului Han. Propaganda chineză efectuează o revizuire a istoriei mondiale, preamărind fără măsură rolul Chinei și al rasei galbene”.

Europa trebuie să recupereze jumătatea nordică a Chinei

Faptul că Hitler și-a ratat total lovitura nu e în nici un fel motiv ca să ne plângem, dar că Generalul de Gaulle n-a reușit nici el, este cu adevărat un dezastru. Un dezastru politico-istoric fatal, pentru care n-am terminat încă să plătim.

Este destul să privim în urmă, să analizăm faptele unui trecut relativ recent. În 1949, Generalul de Gaulle declara:

”Eu susțin că trebuie să facem Europa având ca bază un acord între francezi și germani. Din moment ce Europa va fi construită pe aceste baze, atunci ne vom putea întoarce spre Rusia. Atunci vom putea încerca, o dată pentru totdeauna, să facem Europa întregă, în care să fie și Rusia, aceasta trebuind să-și schimbe regimul. Iată programul adevăraților europeni. Iată programul meu.”

Încă o dată, în 1949 Generalul de Gaulle făcea aceste declarații cu ocazia unei conferințe de presă cu adevărat vizionare. Geniul politic al Generalului de Gaulle, susținut de o inspirație supraistorică, transcendențială, văzuse, deci, cu cincizeci de ani mai devreme, cu o claritate și o precizie siderante, care este problema fundamentală, problema actuală a Marii Europe continentale eurasiatice, care este și azi problema destinului final al unei civilizații aduse în situația de a se regăsi, tragic, în fața pericolului dispariției sale în scurt timp. Este vorba de problema reintegrării federale totale a Europei, cu Rusia inclusiv, a reintegrării imperiale a Marelui Continent eurasiatic, iar de aici - a sosirii marelui *Imperium Ultimum*. Reintegrare imperială care, în circumstanțele vizibile și invizibile ale actualei conjuncturi politico-istorice planetare, nu s-ar putea face decât concomitent împotriva Statelor Unite și a Chinei.

Cu toate acestea, revenirea în forță a Chinei în cadrul actualei conjuncturi de tensiuni și de supratensiuni planetare, revenire pe care a știut să și-o negocieze foarte eficient în favoarea crizei deschise de ofensiva Statelor Unite împotriva terorismului islamist, precizează abrupt urgențele unei schimbări de atitudine, semnificative în profunzime, a Europei continentale în privința ei; China redevine actuală, mobilizându-ne atenția și intervenind în planificările noastre politico-strategice de moment.

China ne obligă, astfel, la o schimbare de atitudine care, în orice caz, nu poate fi alta decât cea de a lua în calcul cartea Chinei de Nord, pe care va trebui să o jucăm împotriva Chinei de Sud, împotriva "Chinei oceanice", cum i-ar spune Guido Giannettini, printr-o regie specială a propriilor noastre poziții geopolitice. Altfel zis, adăugând China de Nord la axa continentală eurasiatică fundamentală Paris – Berlin – Moscova - New Delhi-Tokio.

Sarcină ce revine în principal Rusiei, care va trebui să mai preia și sarcina de a negocia, cu India și Japonia, puterile direct interesate în zonă, această întorsătură parțială a propriilor noastre poziții continentale, integrând China de Nord în tabăra imperială eurasiatică.

Și asta ținând cont, de asemenea, de atitudinea Statelor Unite în fața acestei noi coticături, care va marca deschiderea unei ere noi în Asia, cea a întoarcerii unei anumite Chine – China non-chineză – la comunitatea sa de destin anterioară. E vorba de un simbol redutabil, pentru susținătorii taberei ostile nouă, prin urmare, ostile și revenirii Chinei către propria sa identitate disimulată.

A suscita operativ, în interiorul Chinei actuale, o conștiință revoluționară cu totul nouă a identității sale continentale, "nordice", opuse, în termeni de secesiune, în scurt timp, componentei sale adulterine, sudiste și "oceanice", străine de etosul viu și de destinul propriu, diferit al Chinei va care se întoarce către ea însăși, reprezentată, totuși, o sarcină grea, de importanță și de dimensiuni cu adevărat seismice.

În același timp, este evident că se vor isca nenumărate probleme în legătură cu subiectul Chinei de Nord, care vor trebui să fie tratate de un comandament central politico-strategic unificat, aceasta din urmă trebuind să-și înceapă acțiunile prin elaborarea accelerată a unei baze doctrinale aprofundate și exhaustive, anga-

jate să definească rațiunile politico-istorice și ideologice ale luptei pentru eliberarea "Chinei non-chineze" și a dialecticii sale active. Un comandament unificat care trebuie să se instaleze, mai întâi, la Moscova, și care cuprinde, în afară de cadrele politico-administrative ruse și cele ale părții chineze, reprezentanți ai întregii comunități imperiale eurasiatice. O undă de cutremur va traversa atunci întreaga Asie, un cutremur revoluționar care va face să se schimbe din profunzimi până la vârf tectonica forțelor prezente, în interiorul și în exteriorul Chinei.

Dar mai e încă ceva. Deoarece mișcarea identitară secesionistă a Chinei menite să se recentreze pe propriul său pol interior non-chinez, va consuna, la momentul potrivit, cu o mișcare secesionistă analogă chiar în interiorul Statelor Unite.

Destinul profund al Statelor Unite nu reclamă oare, într-adevăr, ca acestea să se împartă – în termenii unui război civil final contra-secesionist, rejucând pe dos războiul de secesiune din 1861-1865 – între o parte național-republicană sănătoasă, ontologic vie și salvatoare, și o parte democratic autodestructivă, irevocabil alienată pe poziții din ce în ce mai stângiste, putredă din punct de vedere social și, în termeni de conștiință, cu totul depravată?

Or, la fel cum actuala centrală decizională a marelui continent eurasiatic este menită ontologic de a interveni îndeaproape în China, pentru a face să apară aici, în mod revoluționar, polul interior de afirmare secesionistă a Chinei nordice, comunitatea imperială eurasiatică este de asemenea obligată, ontologic, să intervină și în războiul civil intern american, în războiul său de secesiune, care nu are cum să nu vină, pentru a susține cu toată forța polul revoluționar național-republican împotriva părții democratice subversive și autodestructive. Există planuri, potrivit cărora continentul sud-american este cel care, eliberat și mobilizat în jurul unui pol de integrare continentală revoluționară de orientate națională, în stare de reverberație profundă și de totală conlucrare cu pozițiile imperiale eurasiatice, va avea sarcina să-și ofere sprijinul în lupta corp la corp forțelor contra-secesioniste republicane și naționale americane în contruntarea lor decisivă cu inamicul interior, supus puterilor negative, care sunt, pentru moment, atotputernice (sau care dau impresia că ar fi). Planuri operaționale există, repet, dar va trebui ca acestea să poată trece proba acțiunii de pe teren, ceea ce comportă întotdeauna o parte de neprevăzut, adeseori echi-

vocă și decepționantă. Și totuși, în ce mă privește, sunt convins că nu trebuie să ne lăsăm niciodată impresionați, că nu trebuie niciodată să ezităm în a merge înainte, niciodată nu trebuie să ezităm *a risca*.

Istoria este profeție

S-a spus, în starea actuală a lucrurilor, că "China nu aparține comunității de destin a marelui continent eurasiatic. Dar, datorită cercetărilor geopolitice avansate ale lui Guido Giannettini, am găsit răspunsul la această situație blocată, în mod aparent definitiv, "fără ieșire".

Astfel, noul moment de cotitură al cercetărilor lui Guido Giannettini va impune ca în noile noastre poziții geopolitice imperiale eurasiatice să acordăm un loc decisiv, în opțiunile pe care le facem, dimensiunii vizionare, profetice a mersului istoriei, care, pentru noi, ceilalți, va fi mereu condus, în mod secret, de cei inspirați, de agenții predestinați ai "marii istorii" în derulare. Istoria este profeție. Iar pentru aceasta să dăm exemplul Generalului de Gaulle care, așa cum am văzut, încă în 1949 concepea Cea Mai Mare Europă continentală eurasiatică, privită ca mobilizare a tuturor țărilor din Europa în jurul Polului Carolingian franco-german, incluzând și Rusia ca parte integrantă, aceasta "urmând să-și schimbe regimul".

Fiind formulată în mod corect, problema geopolitică a Chinei ne privește, deci, "direct și total", propunându-ne o nouă direcție de angajament politico-strategic revoluționar în cadrul actualei noastre lupte imperial-eurasiatice în ansamblul ei. O luptă care va bulversa în profunzime toată Marea Asie.

Deoarece în mod profetic, esențial profetic, am înțeles asta, suntem interesați de soarta Chinei, care ne angajează la acțiune, la intervenția directă în istorie. Oare sarcina pe care ne-o propunem pare a fi imposibil de realizat? Nu și pentru noi, ceilalți, cei care acționăm pe alte dimensiuni ale istoriei. În istorie, dincolo de istorie.

TREBUIE SĂ LUĂM POZIȚIE DE URGENȚĂ, IDEOLOGIC ȘI STRATEGIC

Actuala contra-ofensivă generală a Statelor Unite împotriva reunificării continentale eurasiatice

Spectrul unui pericol de moarte apasă, în prezent, deasupra Statelor Unite: spectrul apariției, într-un moment apropiat, a unui mare Imperiu continental eurasiatic, mobilizat în jurul axei imperiale Paris – Berlin – Moscova - New Delhi - Tokio.

Deoarece problema astfel formulată apare de îndată ca fiind și importantă, și de o prodigioasă simplitate: dacă ”Insula Eurasiatică” reușește să își regăsească unitatea polară anterioară, unitate ce trebuie considerată cumva supra-temporală, să-și regăsească predestinarea imperială conținută implicit chiar în datele problemei, dacă acest Imperiu Eurasiatic, care se întinde de la ”Tokio la Dublin”, ar apărea în mod ofensiv în fața istoriei mondiale în curs, dintr-o dată, chiar dintr-o dată, Statele Unite ar înceta să mai fie singura supraputere planetară totală, așa cum sunt la ora actuală și cum vor să fie, în mod hegemonic, în viitor, pentru a fi retrogradate la rangul de putere de gradul doi, dacă nu chiar de gradul trei.

Ceea ce, evident, Statele Unite, care constituie, la momentul de față, ”prima supraputere planetară”, nu pot în nici un caz să accepte. De unde constanta, imperios fundamentală, a tuturor proiectelor geopolitice americane cu dimensiuni decisive, prezente sau viitoare: să împiedice prin orice mijloace, chiar și cele mai periculoase aventuroase – inclusiv, în ultimă analiză, cu riscul unei conflagrații nucleare planetare – ca marele continent eurasiatic să reușească să-și regăsească, într-o perspectivă apropiată, propria comunitate de destin istoric și supraistoric, unitatea sa imperială ultimă.

Or, cum mișcarea de reintegrare imperială a continentului eurasiatic începe să capete, în prezent, din ce în ce mai multă formă, cercurile decizionale oculte care, la Washington, prevăd confidențial

mersul înainte al destinului politic al Statelor Unite, au înțeles că e nevoie să preia inițiativa – *că venise momentul* – să devanseze ceea ce era pe cale a se face în Europa, de aici - pe întregul "Mare Continent" eurasiatic. Să treacă, deci, brusc, "ca și cum ar fi vorba de înaintarea unei mișcări", la o contra-ofensivă politico-strategică planetară, care vizează să împiedice emergența efectivă a unei reînegrări imperiale continentale europene. Iar această contra-ofensivă americană devine urgentă, și mai mult decât urgentă, chiar prin faptul preluării puterii, la Moscova, de către Vladimir Putin, care pare ferm decis să-și asume, personal, conducerea politică a acestei reînegrări imperiale continentale europene "eurasiatice", împotriva căreia Statele Unite sunt dispuse cu adevărat să joace totul. Și încă foarte repede.

Astfel, intervenția politico-militară a Statelor Unite împotriva Serbiei, în Sud-Estul european, sub falsul pretext al apărării minorităților islamice bosniace și kosovare – în timp ce exact ele erau agresorul, și, în orice caz, Statele Unite nu aveau nici o treabă în acest conflict interior european – marchează începuturile actualului război planetar, angajat de conspirația mondialistă a Statelor Unite împotriva continentului european. Război planetar, care nu face decât să continue deschis un război politic purtat în secret de Statele Unite împotriva reunificării continentale europene, și în particular împotriva Franței, chiar imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, atunci când Generalul de Gaulle lansase, în 1949, primul semnal de alarmă pentru reunirea continentală europeană în sensul integrării imperiale totale.

Într-adevăr, în 1949 Generalul de Gaulle a evocat pentru prima dată, cu totul profetic, cu ocazia unei conferințe de presă pe acest subiect, conceptul Celei Mai Mari Europe axate pe Polul Carolingian franco-german în relație directă și fundamentală cu Rusia. "Eu spun că trebuie să facem Europa, declara în 1949, Generalul de Gaulle, având la bază un acord între francezi și germani. Odată ce Europa este construită pe aceste baze, ne putem îndrepta către Rusia. Atunci vom putea încerca, odată pentru totdeauna, să facem Europa întregă, în care este inclusă și Rusia, aceasta trebuind să-și schimbe regimul. Iată programul adevăraților europeni. Iată programul meu."

La ora actuală, acțiunea de război politic total, purtată de Statele Unite împotriva reînegrării continentale europene, "eura-

siatice”, reintegrare în curs de urgență revoluționară, are cinci mari direcții strategice ofensive: (1) cea a destabilizării politice permanente a Europei; (2) cea de încercuire politico-strategică a Rusiei; (3) cea de cucerire politico-militară a Sud-Estului european și a Asiei Centrale (4) cea a acțiunii strategico-diversioniste, menite să opună blocului continental european ”blocul din Pacific”, incluzând, în mod fundamental, China, avanpost înspre centrul geopolitic al continentului eurasiatic, constituit ca un cap de pod al Statelor Unite și (5) cea care prevede înglobarea Europei și a Rusiei într-o falsă unitate ”atlantică”, ce ar cuprinde Statele Unite, Europa și China, în care Statele Unite ar deține o putere hegemonică de blocaj decisiv, cu orientare anti-continentală și anti-imperială europeană. În ciuda faptului că sunt dialectic antagonice, direcțiile strategice ofensive (4) și (5) acum în curs de exploatare de către Statele Unite sunt, în interiorul aceluiași front de atac al Statelor Unite, un front de atac de asemenea dialectic. Pentru că un război dialectic secret opune, acum, conspirația mondialistă a Statelor Unite și puterile deja strategic active, chiar supraactive, ale marelui continent eurasiatic, care răspund provocării ce le fusese lansată.

Astfel, de la Atlantic la Pacific, în momentul de față Statele Unite poartă frontal o mare contra-ofensivă politico-strategică, menită să bareze și să neutralizeze emergența imperială europeană în derulare.

Cele cinci direcții actuale ale contra-ofensivei strategice a Statelor Unite împotriva Marii Europe

Cele cinci principale direcții ofensive ale actualei contra-strategii a Statelor Unite în fața urgenței, la termen, a unei reintegrări imperiale a Europei continentale și de aici - a ”Marelui Continent” eurasiatic par, deci, a fi următoarele, urmând să analizez, pentru fiecare în parte, angajamentul de bază și dezvoltările politico-strategice în acțiune:

(1) Pentru a împiedica națiunile europene să reușească să-și regăsească, din nou, propria conștiință de sine națională, Washingtonul n-a încetat a se strădui, de vreo cincizeci de ani, să impună și să instaleze subversiv, peste tot în Europa, regimuri ”democra-

lice” liberale sau social-democrate, socialo-comuniste sau stângiste (în fapt, troțkiste, sub masca diversionistă a socialismului, cum este astăzi cazul în Franța). Iar această structură de situație se arată în mod flagrant în Franța, care e o direcție de atac fundamentală a acțiunii de subversiune antinațională a conspirației mondialiste a Statelor Unite în Europa.

Într-adevăr, din 1945, istoria interioară a Franței nu mai este decât istoria luptei subterane, ascunse, încrâncenate și mereu readuse pe ordinea zilei, între, pe de o parte, acțiunea subversivă a serviciilor secrete de la Washington ce au misiunea de a urmări auto-destituirea politică a Franței, de a împiedica venirea la putere a forțelor naționale franceze și, pe de altă parte, voința – dar din ce în ce mai slăbită, din ce în ce mai alienată, răsucită – a Franței și a forțelor ei naționale de a-și regăsi din nou și integral responsabilitatea lor față de propriul destin politico-istoric. Altfel spus, de a elimina total tara intolerabilă, mortală, a forțelor obscure antinaționale, ascunse în spatele subversiunii socialo-comuniste, ”troțkiste”, care se menține la putere doar prin intermediul permanentei înșelătorii organizate prin alegerile falsificate din capul locului de apropierea subversivă și controlul disimulat asupra conștiinței – și asupra inconștientului – maselor manipulate astfel încontinuu.

Astfel, venirea la putere a Generalului de Gaulle și acțiunea politico-strategică a gaullismului au fost mereu considerate de Washington un accident de parcurs, care urma să fie înlăturat cu orice preț și prin toate mijloacele. De aici și acțiunea de proporții întreprinsă prin revolta antinațională din 1968, care trebuia să prevalze în cele din urmă asupra gaullismului. Și, mai târziu, întreaga serie de greve insurecționale telecomandate de către Washington, mai cu seamă prin intermediul centralei sindicale Force Ouvrière (FO) și al liderului acesteia, Marc Blondel, căzut în totalitate sub influența anturajului său troțkist, atunci când premierul Alain Juppé a încercat să redreseze din nou Franța, prin reconsiderarea revoluționară profundă a structurilor sale politico-administrative și să redreseze, de asemenea, axa franco-germană și linia gaullistă a Celei Mai Mari Europe.

Auto-destituirea politico-istorică a Franței, urmărită fără încetare de Statele Unite, se justifică prin faptul că Franței i-ar reveni datoria de a conduce operativ realizarea Celei Mai Mari Europe – prin intermediul Polului Carolingian franco-german, marea politică

de integrare europeană a Rusiei – înspre împlinirea destinului său imperial continental ”eurasiatic”. Dacă Franța este – așa cum e cazul în prezent – într-o situație de auto-destituire avansată și poate chiar deja încheiată, întregul edificii imperial european pe cale de a fi clădit pur și simplu de prăbușește. Or, exact acest lucru este acum pe cale să se producă. Iar întrucât Polul Carolingian franco-german este dezagregat, Rusia se pomenește pusă pe picior greșit în dialogul său continental revoluționar cu întreaga Europă de Vest, India, precum și Japonia, fiind reduse la un dialog trunchiat doar cu Rusia.

Înzadar se străduiește, deci, la ora actuală, cancelarul german Gerhard Schröder să mențină, doar cu Germania, linia continentală a Polului Carolingian în stare de dialog continuu cu Rusia. Fiind absentă din inima Europei, precum la fel de absentă e și din ea însăși, Franța destituită, destituie și ea acel întreg, al cărei pilon central a fost concepută să-i fie, entitate revoluționară axială care trebuie să-și asume responsabilitatea vizibilă a reunirii forțelor imperiale ce constituie Cea Mai Mare Europă. Cu Franța astfel doborâtă, ansamblul Europei – al Celei Mai Mari Europe – este și el doborât de actuala ofensivă contra-strategică urmărită fără încetare de Statele Unite pentru a bara apariția unei comunități de destin continentale europene, ”eurasiatice”. De asemenea, destituirea politico-istorică a Franței constituie obiectivul suprem contra-strategic al actualei politici oculte de la Washington, care vizează cu prioritate absolută neutralizarea și supunerea politică necondiționată și permanentă a Europei. A acestei mari Europe continentale care constituie, astăzi și în viitor, sigurul pericol real pentru securitatea externă a Statelor Unite. Deoarece actuala ofensivă anti-europeană nu este altceva decât o defensivă permanentă și preventivă, deghizată, operativ disimulată.

(2) Dar se întâmplă așa că, în mod mai degrabă nesperat – ca pentru a compensa auto-destituirea Polului Carolingian franco-german din cauza defectării Franței și a slăbiciunii sale politice – centrul de gravitație geopolitic al Europei pare să se deplaseze, brusc, în prezent, dinspre Europa de Vest către Europa de Est, către Rusia. Care, odată cu sosirea la putere a lui Vladimir Putin ar părea ferm hotărâtă să se afirme ca putere predestinată de a forța, a împinge înainte și a controla emergența definitivă a Celei Mai Mari Europe continentale, ”eurasiatice”, ”Noua Rusie” a lui Vladimir Putin reluând astfel doctrina ”gaullismului al sfârșitului” – moștenită de la conceptul fundamental de *Kontinentalblock* forjat

de Karl Haushofer – cu privire la axa transcontinentală Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Cu toate acestea, în timp ce se eliberase deja de comunism, Rusia a trebuit să facă o cale lungă prin întuneric înainte ca Vladimir Putin să cucerească puterea prezidențială și să regăsească orizontul de salvare și de eliberare, cu adevărat ultime, ale "Noii Rusii", al cărui destin revoluționar l-a preluat, odată cu identitatea sa imperială anterioară, reîncepută. În mod miraculos reîncepută, în mod providențial intactă, vie, inspirată, întemeiată pe sfințenie.

Se știe în prezent că auto-disoluția Uniunii Sovietice a fost – cel puțin la un prim nivel politic – rezultatul unei îndelungate munci, o muncă extraordinară – al unei îndelungate munci politico-strategice secrete – a Washingtonului, care, întorcându-l într-o primă fază pe ambasadorul Uniunii Sovietice la Ottawa, Canada, Aleksandr Iakovlev, a reușit în continuare să îl plaseze pe acesta în apropierea lui Mihail Gorbaciov, pentru ca împreună să purceadă la o operațiune de mare cosmetizare politică, de reconsiderare mai mult sau mai puțin "democratică" a Uniunii Sovietice. Operațiune care, chiar pe parcursul ei, derapase – cu concursul, din umbră, al unor servicii strategice ultrascrete de la Bonn, special mobilizate pentru asta – pentru ca în loc de "democratizarea" aproximativă, dorită de ierarhiile sovietice intrate în debandadă, să aibă loc chiar sfârșitul Uniunii Sovietice, cu ocazia unei reuniuni conspirative, prezidate de Boris Elțin, la o "reședință de vânătoare în mijlocul pădurii Bialovej, aproape de frontiera poloneză", la 8 decembrie 1991, și nu fără anumite pericole imediate.

Exact zece ani au trecut de atunci. Și doar Helmut Kohl își poate încă aminti cui trebuie să adresăm toate mulțumițiile noastre – cărui înalt funcționar german fără nume și fără chip, responsabil de anumite servicii speciale federale germane ultra-secrete – pentru acest "moment de cotitură decisiv", "moment de cotitură național", către care a fost îndreptată Rusia aflată în plină mutație ontologică, "Rusia de după comunism". Să îi mulțumim lui Helmut Kohl și pentru "miraculoasa apariție" a lui Vladimir Putin care, așa cum se știe, a lucrat mult timp în Germania și care de la sosirea sa la Kremlin a îndreptat Rusia către propriul ei destin național și supraistoric. Iar Vladimir Putin, la rândul său, își poate aminti, poate recunoaște ce datorează Rusia de azi Germaniei, așa cum a

și arătat, la 25 septembrie 2001, la Berlin, în fața cancelarului Gerhard Schröder și a întregului guvern german, în fața Bundestagului reunit în plen. Și asta cu atât mai mult, cu cât s-a exprimat doar în germană, cu un accent perfect și fără nicio greșeală. Și atunci, cum să nu fim tentați de acest mesaj confidențial al semnelor?

Rezultă, deci, ca absolut evident faptul că un imperativ categoric mobilizează de acum înainte Statele Unite pentru a face așa, încât planul imperial continental "eurasiatic" al lui Vladimir Putin să nu poată fi realizat în nici un caz, *să nu poată prinde contur*. Toate atstea petrecându-se, bineînțeles, în starea de veghe pentru evitarea probei conflației supreme, *proba nucleară*.

De aici și "strategia cuceririi progresive, *Strategical Progressive Investment* (SPI)", a zonelor critice, de control asupra "zonelor decisive" ale spațiului geopolitic intern al continentului eurasiatic, pusă în practică acum de Washington: a împiedica politic și economic refacerea semnificativă, "totală și ofensivă" a Rusiei și a prelua pozițiile strategice – doctrina "capetelor de pod continentale" în spațiul intern al marelui continent eurasiatic, aproape de "nucleul central" – de *Heartland-ul* – al ansamblului imperial pe cale de reconstituire, pe care îl reprezintă azi "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin.

Și tot de aici, de asemenea, instalarea de capete de pod politico-militare americane în Sud-Estul european, precum și actuala intervenție a Statelor Unite în Asia Centrală, unde preluarea controlului asupra Afganistanului și Pakistanului echivalează, prin contra-lovitură, cu blocarea lanțului de republici islamice din fosta Uniune Sovietică.

Ceea ce implică și comandă, de asemenea, blocajul prin întrerupere a continuității în spațiul geopolitic interior eurasiatic, asigurat de axa transcontinentală Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

În fine, pe planul situației politice și economice interne a Rusiei actuale, conspirația mondialistă a Statelor Unite încearcă neînțecat să reia în mod subversiv – prin relele economice cu obiective ascunse – influența și chiar controlul pe teren, pe care l-a pierdut odată cu venirea la putere a președintelui Vladimir Putin. A cărui lucrare supra-activată de asanare a structurilor politic-administrative interne ale Rusiei merge înainte, așa cum recunoaște chiar Mihail Gorbaciov într-un răsunător articol preluat de toată marea presă europeană (*La Stampa, Le Monde, etc.*).

În ce privește Washingtonul, abia eliberată din comunism, Rusia a trebuit să devină, cvasi-automat, o colonie de exploatare super-capitalistă americană, guvernată de FMI și de garniturile proconsulare instalate de urgență de agențiile operaționale speciale "însărcinate cu acea misiune" sub supravegherea CIA. Ceea ce începu să se facă, înainte ca fundamentalismul național să prevaleze, totuși, asupra a orice, prin sindromul "gaullist" al lui Vladimir Putin și răsturnarea totală a situației pe care acesta a reușit să o opereze imediat ce a acces la președinția Rusiei. Ale cărei structuri politico-administrative interne nu a ezitat a le redresa de îndată, redefinind noile – de fapt foarte vechile – doctrine geopolitice ale predestinării sale eurasiatice, imperiale și eshatologice, "apocaliptice". Regăsind astfel ființa națională a Rusiei și orizont el din perspectiva celei mai mari istorii, reîncepute. Și asta, sprijinindu-se, așa cum făcuse și Generalul de Gaulle la vremea sa, deopotrivă pe voința profundă a poporului, pe vitalitatea sa și pe credința sa secretă, și pe Forțele Armate, ierarhiile politico-administrative intermediare fiind reduse astfel la condiția de unealtă de pe teren a voinței revoluționare a președintelui. Reașezare care s-a făcut cu multe și teribile eforturi, uneori la limita periculos de aproape a *rupturii interne*.

(3) Așa cum tocmai am spus, conspirația mondialistă a Statelor Unite a trecut recent de "linia fatală" a acțiunii strategice directe, intervenind, la vedere, pe plan politico-militar, în Sud-Estul continentului european, în Serbia și Kosovo, precum și în Macedonia, și apoi în Asia Centrală. Dar și pregătind alte agresivități, în Somalia și în Irak.

Intervenția politico-militară a Statelor Unite în Sud-estul European reprezintă un act de ingerință directă, absolut inadmisibilă, în spațiul intern european, la fel ca intervenția lor în Asia Centrală, unde același proces de ingerință politico-militară este repetat la o scară infinit mai mare. Sub pretextul mai mult sau mai puțin mincinos al unor represalii împotriva terorismului fundamentalist islamic, Statele Unite au pus astfel piciorul în Afganistan și Pakistan, stabilindu-și prezența strategică, decisivă, pe flancul de Sud al Rusiei și al "Insulei Eurasiatice" în întregime.

Este vorba aici de tot atâtea acțiuni de război, disimulate sub acoperire diversionistă de circumstanță, care vizează încercuirea

strategică a Rusiei și a Europei continentale, pe cale să se afirme politic. Acte politico-militare de război, la care ar trebui să răspundem în mod normal prin acte politico-militare de război.

În același timp, denunțarea unilaterală, de către Statele Unite, a tratatului de securitate nucleară planetară ABM, marchează voința fermă a Washingtonului, a anumitor medii apropiate de puterea centrală, de a rupe preventiv echilibrul nuclear de securitate stabilit, pentru moment, între Statele Unite și Rusia, sechelele "războiului rece" având încă ponderea lor, în culise (sau lăsându-se să pară ca așa ar fi, în scopuri obscure, dar până la urmă, dimpotrivă, nu chiar atât de obscure, am putea spune).

Ceea ce , în orice caz, arată hotărârea fermă și irevocabilă a Statelor Unite de a urmări și de a exploata la maxim actualul avantaj pe care îl au, în mod urgent, fără a ține cont de nimic, dar pe deplin conștiente de teribilele mize finale ale acestor bătălii – deja finale – pentru dominația politico-economică planetară din anii decisivi ce vor urma. Dominație politico-economică, totuși, care ascunde încă un fel de dominație, civilizațională și religioasă, care dă dreptate tezilor lui Samuel Huntington. Deoarece mizele ultime, și e timpul să înțelegem asta, dar și să o afirmăm, ale bătăliilor finale actuale se prezintă, în ultimă analiză, ca niște mize fundamentale spirituale, religioase.

(4) Toate acestea au loc în așteptarea faptului ca înaintarea politico-strategică a Statelor Unite în Pacific să reușească să pună bazele unei "mari înțelegeri" cu China – ceea ce este numit, astăzi, la Washington, *Proiectul Final* – care, fiind angajată într-o alianță fundamentală cu Statele Unite, le-ar livra acestora chiar centrul "Marelui Continent" european. Și asta în ciuda prezenței, chiar în regiune, a Indiei și a Japoniei pe pozițiile lor actuale ireductibil anti-chineze, pe care le afirmă prin participarea plenară la proiectul imperial eurasiatic, angajat de axa Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Dar, oricum, opțiunea unei deplasări viitoare a geopoliticii planetare ofensive a Statelor Unite către Pacific nu este de fapt decât o momeală, o capcană menită să atragă operațional China în acțiunea ofensivă finală a Statelor Unite împotriva comunității imperiale eurasiatice.

Înțelegerea planetară dintre Statele Unite și China și revărsa-

rea "marii politici" americane în direcția Pacificului constituie, se știe, o constantă obsesivă, un proiect subteran permanent al unei anumite diplomații americane paralele, dar mereu pregătite, care pândește ocazia de a se manifesta și care, uneori, chiar reușește. Ceea ce s-ar putea întâmpla și în momentul de față.

(5) Cu toate acestea, în afara unei opțiuni de apropiere și de înțelegere cu China și de reorientare a "marii politici" a Statelor Unite către Pacific, o altă opțiune strategică fundamentală mobilizează azi planurile în desfășurare ale politicii planetare a Statelor Unite, care încearcă, în același timp, să ajungă la o "integrare atlantică" a Statelor Unite alături de Europa și de Rusia – George Bush tocmai a făcut unele propuneri extrem de avansate în acest sens – despre care trebuie știm, totuși, că nu reprezintă decât o contra-strategie suplimentară a Statelor Unite în acțiunea lor de destrămare a Marii Europe de orientare "eurasiatică". Într-adevăr, fiind admise în cadrul unității continentale a Europei și Rusiei, Statele Unite nu fac decât să încerce să provoace deraparea integrării continentale eurasiatice într-un sens contrar scopurilor sale. Fiind orientat fundamental contra dominației planetare a Statelor Unite, proiectul de reintegrare imperială a Europei – a Celei Mai Mari Europe, inclusiv cu Rusia – ar deveni, acceptând și alăturarea Statelor Unite, o unealtă în plus în planul de dominație planetară finală pe care îl au acum.

Statele Unite joacă, deci, în același timp, pe două direcții strategice fundamentale, în care "opțiunea chineză" sau opțiunea Pacificului se opune dialectic "opțiunii europene", *opțiunii Atlantice*, în cadrul aceleiași acțiuni ce vizează distrugerea unității imperiale eurasiatice.

În timp ce rămânând ineluctabil identică cu ea însăși, și sprinjinindu-se pe Tibet, pe India și Japonia, federația imperială eurasiatică finală se va afirma ca voință și unitate totală de destin supraistoric, reușind astfel să impună – urmând geniala viziune geopolitică a lui Guido Giannettini – viitoarea împărțire secesionistă a Chinei între "China de Nord", de substanță "mongolă și uralo-altaică" și "China de Sud", ce aparține "spațiului oceanic" al Pacificului și Insulindei.

Și exact în acel moment, printr-o justă răsturnare a lucrurilor, Tibetul, regăsindu-și libertatea, va avea și misiunea de a conduce,

ca în timpul ”imperiului tibetan al Chinei”, noua – și foarte vechea - comunitate mongolă și uralo-altaică a ”Chinei de Nord”, îndreptând-o să se alăture în mod firesc propriei noastre unități de luptă imperială eurasiatică.

Statele Unite joacă, deci, deopotrivă în direcția unei înțelegeri fundamentale cu China și în direcția unei integrări atlantice diversioniste a Statelor Unite, Europei și Rusiei: dedublarea strategică a acțiunii planetare actuale a Statelor Unite vizează în același timp Pacificul și Atlanticul, angajând dimensiunile unei acțiuni planetare integrale, cea a hegemoniei imperiale finale.

Or, este vorba, pentru noi, ceilalți, susținători ai liniei maricontinentale eurasiatice, de încercarea Statelor Unite de a împiedica exact linia haushoferiană a conceptului de *Kontinentalblock*, în termenii unei acțiuni cu orizont supraistoric, ”transcendental”. Deoarece partea eurasiatică din istoria mondială aflată la sfârșitul său implică fundamental o contrapartidă religioasă, eshatologică, chiar apocaliptică, ce se referă la destinul ultim al aceluia *Regnum Sanctum*, care se deschide dincolo de istorie.

Ceea ce introduce în actuala competiție planetară a puterilor în luptă pentru dominația finală asupra lumii și istoriei o componentă transcendentală străină lumii, în care se exercită aceste puteri și propria lor istorie, o componentă fundamentală supranaturală, provenind ”din altă lume”. Acesta fiind, de altfel, ”marele secret” al doctrinei imperiale eshatologice a ortodoxiei intransigente a lui Vladimir Putin și al scopurilor declarate ale acțiunii sale de ansamblu, atât pe planul eliberării finale a Rusiei, cât și pe planul *înălțării Europei*, de care vorbea Raymond Abellio, care va fi o înălțare eurasiatică.

În interregnul războiului dialectic planetar

Un eseist rus, Anatolyi Ivanov, scria recent că acțiunea teroristă de la 11 septembrie a schimbat direcția de desfășurare a istoriei mondiale. Cred că Anatolyi Ivanov are întru totul dreptate: în fața amenințării devenite paroxistice a terorismului islamist planetar, un reflex vital de concertare, de unitate de acțiune politico-strategică a jucat în interiorul taberei asediate, atingând punctul cel mai semnificativ cu ocazia declarației comune, de la

Shanghai, din septembrie 2001, a Statelor Unite, Rusiei și Chinei, declarație care, în principiu, puneaze bazele unei comunități contra-teroriste planetare. Răspunsul afirmativ al lui Vladimir Putin la oferta făcută de George Bush cu privire la realizarea unei unități de acțiune contra-teroristă comună, care să includă Statele Unite, Europa și Rusia, s-ar explica nu ca un pas înapoi făcut de Rusia, ci pur și simplu prin angajamentul dialectic al acesteia, care, intrând – sau lăsând să pară că intră – în jocul Statelor Unite, bloca momentan acțiunea lor ofensivă anti-continentală, câștigând și timp în raport cu instalarea dispozitivului de ansamblu al conspirației mondialiste a Statelor Unite. Dar este nevoie ca afirmarea politico-istorică imperială continentală eurasiatică să prindă viteză, altfel va pierde, din start, partida.

Deoarece, așa stând lucrurile, acum timpul devine un factor absolut decisiv în conducerea operațională a conflagrației politice larvare, secrete, în curs, a războiului planetar dintre cele două tabere, cea a conspirației mondialiste a Statelor Unite și cea a realizării accelerate a integrării imperiale finale continentale eurasiatice, întreprinse, susținute, și împinse înainte de "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin, devenind în mod fundamental un război dialectic, în care cele două tabere aflate în conflict se luptă apropiindu-se și se apropie luptându-se, fiecare tabără încercând să câștige timp în raport cu cealaltă, suspendând chiar, în acest scop, ostilitățile, pentru a putea să le reia mai cu forță atunci când va fi momentul. Respectiv, fiecare tabără caută să profite de timpul câștigat pentru a-și asigura propriile poziții ofensive, pentru a-și plasa, ocult și decisiv, cât mai în față posibil, propriile instanțe de intervenție.

Ceea ce presupune o stăpânire extraordinară a jocului dialectic al puterilor antagoniste în acțiune, definind, chiar prin aceasta, "momentul actual" al conflagrației planetare într-o manieră încă relativ ascunsă. Și ale cărei definiții privind propria sa actualitate nu ar putea să nu fie ascunse, și totuși din ce în ce mai puțin ascunse.

Iar lucrurile se afirmă, în prezent, foarte deschis, ca și cum "linia de ruptură și de separare ontologică" dintre cele două tabere nu ar mai trece doar între ele, cele două tabere ce stau față în față, ci și în interiorul fiecăreia dintre cele două tabere.

Ceea ce se confirmă atât în cazul Chinei, cât și în cazul Statelor Unite, dar și în ce privește chiar Europa, divizată în identitatea ei de rezultatele înfricoșătoare ale subversiunii conduse, ani de zile,

de liberalismul și social-democrația ce se află în slujba puterilor noctune pe cale le știm. Sau chiar a celor pe care nu le știm.

Lupta dialectică internă din tabăra europeană în criză

Se va înțelege că în ceea ce ne privește pe noi, ceilalți, din tabăra continentală eurasiatică, problema care se pune în prezent pentru noi într-o manieră de neocolit este cea a conștientizării, a auto-revelării totale a situației în care ne aflăm, pe un plan dublu (1) al propriei noastre identități în ultimele sale poziții supraistorice, al *identității dogmatice* și (2) al situației noastre politico-istorice de ansamblu, al *identității noastre de moment*. Într-adevăr, fiind de partea ființei, suntem, la un nivel transcendental supraistoric, câștigători din start. În timp ce la nivelul situației noastre istorice de moment, suntem perdantid in start.

Astfel, ni se cere, în termenii unui război revoluționar al conștiințelor, în termenii unui război dialectic total, să mobilizăm revoluționar conștiința de ansamblu a actualelor națiuni din "Insula Eurasiatică" înspre conceptul supraistoric al mării noastre comunități de destin – de predestinare eshatologică –, de a face înțeles secretul polar al unității abisale a civilizației noastre și a ființei noastre.

Este vorba de o dublă revoluție ideologică și spirituală, care trebuie să fie declanșată în interiorul propriei noastre tabere și condusă înspre scopul ei ultim: constituirea unui bloc monolitic de conștiință revoluționară și supraistorică planetară, angajată într-o contra-conspirație opusă conspirației mondialiste a Statelor Unite și a ceea ce ascunde în spatele lor. Iar această contra-conspirație a alor noștri trebuie să ducă, în cele din urmă, marea "Insulă Eurasiatică" la starea ei finală de supraputere supremă a Mileniului Trei.

Deoarece dispunem deja de tot ce ne trebuie acum: pentru ca destinul nostru cel mai mare să se împlinească în sfârșit, nu ne mai trebuie decât o revoluție dialectică, emergența și afirmarea revoluționară directă a noii conștiințe imperiale eurasiatice, angajate în sensul împlinirii sale politico-istorice imediate.

Putem spune, de asemenea, că *cea mai Mare Europă nu este de acum înainte decât conștientizarea de către noi înșine a Celei Mai Mari Europe*.

Va trebui să devenim cu toții agenții secreți de influență și de intervenție subterană ai acestei noi conștiințe revoluționare continentale, care este conștiința însăși a salvării noastre și a eliberării noastre, a eliberării finale a Europei și a întregului "Mare Continent" eurasiatic, urmând misteriosul concept heideggerian de *wie-der*, de "încă o dată".

Căci încă o dată vom sfârâma istoria.

Ar trebui să facem să țâșnească în forță rolul fundamental al încadrării ideologice revoluționare, care se impune să fie realizată de urgență în propria noastră tabără, de la "Tokio la Dublin". Precum și dubla intervenție ideologică revoluționară, care va trebui realizată în profunzime de noi, ceilalți, simultan și sub acoperire, chiar în interiorul taberelor antagoniste ale Chinei și Statelor Unite, care se opun, fiecare, taberei noastre, opunându-se în același timp și între ele.

Căci aceeași ruptură ontologică și dialectic secesionistă va trebui să o facem să intervină, la momentul potrivit, atât în interiorul Chinei, cât și în interiorul Statelor Unite: la fel cum China se va pomeni divizată, "China de Nord" separându-se – urmând doctrinele geopolitice vizionare ale lui Guido Giannettini – de "China de Sud", de China "oceanică", axată pe Pacific, noi va trebui să facem în așa fel încât să se producă, în interiorul Statelor Unite, o ruptură secesionistă, definitivă, între fracțiunea încă național-republicană a poporului american și componenta negativă, degenerată, a acestuia, componenta sa "progresistă", "democratică".

Este previzibil faptul că, în acest caz, atât "China de Nord", cât și fracțiunea sănătoasă, național-republicană, secesionistă a Statelor Unite, vor sfârși prin a trece de partea noastră în conflagrația mondială finală dintre două lumi în opoziție ontologică totală, lumea ființei și lumea neființei, lumea "Imperiului Sfârșitului" și lumea "Anti-Imperiului" inexistenței și a vidului haotic.

Nu există pentru noi vreo sarcină, vreo "misiunea revoluționară" mai imperios de urmat decât cea de a crea structurile de instrucție ideologică, aprofundate și avansate, angajate să aducă la viață

supra-conștiința ontologică a contra-conspirației imperiale eurasiatice față de conspirația mondialistă a Statelor Unite, conspirație activă a neființei.

O supra-conștiință ontologică ce va fi fundamentul revoluționar al noii istorii occidentale a lumii, a unui nou Occident al istoriei aflate la sfârșitul său.

Lupte imediate

În momentul de față, axa transcontinentală eurasiatică Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio corespunde unei duble structuri constitutive interne: căci, dacă cele trei instanțe ale sale, situate la Estul "Marelui Continent" eurasiatic, Moscova, New Delhi, Tokio, corespund unor țări ce și-au regăsit deplin – prin intermediul regimurilor naționale ale lui Vladimir Putin, Atal Behari Vajpayee și Junichiro Koizumi – integritatea națională cea mai profundă, propria ființă și propriul destin cu dimensiuni continentale și planetare, atunci cele două instanțe europene de bază ale sale, Paris și Berlin, dimpotrivă, au plonjat și una, și cealaltă într-o stare de catastrofă politică totală, din cauza regimurilor socialo-troțkiste și social-democrate aflate la putere în Franța și Germania.

În ce privește Germania, cu "circumstanța atenuantă" a actualilor relații avansate, vitale, supra-activate, ale cancelarului Gerhard Schröder cu "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin. În timp ce Franța se încapățânează să se mențină pe o linie politică esențialmente anti-rusă pe de o parte, fără îndoială, din cauza guvernului său actual, care sub o mască socialistă este un guvern troțkist; iar pe de altă parte, din cauza marilor opțiuni religioase ortodoxe, "eshatologice" ale lui Vladimir Putin, care respinge infrastructurile fundamental materialiste, antireligioase, în secret "sataniste" ale puterii oculte ce guvernează, din umbră, destinul politic actual al Franței. Incurabilele resentimente anti-ruse ale unui guvern troțkist susținut de ostilitatea din umbră a unei superputeri oculte, subteran în funcție, atotputernice, împotriva "Noii Rusii", care și-a regăsit credința ortodoxă anterioară, reprezintă, cu siguranță, o barieră de netrecut; dar o barieră care trebuie doborâtă și pe care o vom putea aneantiza.

Astfel, Franța, care chiar prin originile sale, prin identitatea sa în mod tainic "arhaică", prin natura eshatologică finală a misiunilor sale istorice trebuie să fie în continuare pilonul axial, centrala supra-activantă a celei Mai Mari Europe pe cale să se nască, este astăzi redusă la o stare disperată, fără nici o altă ieșire decât cea a "celor din urmă opțiuni", opțiuni de acțiune revoluționară directă, opțiuni de "război civil".

Din fericire, alegerile legislative din iunie 2002, care fără îndoială vor trimite actualul guvern socialo-troțkist în neantul de unde a ieșit, vor îndepărta și spectrul sângeros al războiului civil, al "războiului politic total", așa cum a fost cazul în timpul războiului de eliberare națională spaniolă din 1936-1939. O anume Franță clandestină va putea atunci să iasă la suprafață. Dar orizontul rămâne încă întunecat, foarte întunecat.

Rămâne, totuși, de arătat că un proces în lanț de eliberare național-revoluționară antisocialo-comunistă de orientare europeană este deja în curs de afirmare, un anumit număr de țări europene – Spania, Italia, Serbia, Austria și, mai recent, Danemarca și Portugalia – ajungând în pofida a orice să se auto-elibereze democratic de regimurile de alienare antinațională, care le-au fost impuse cu intenție de mașinațiunile subversive ale conspirației mondialiste a Statelor Unite. Din care reușesc să se elibereze mai mult sau mai puțin, iar aici este faptul, indiscutabil, a cărui semnificație nu poate să nu fie luată în calcul.

Crearea și punerea în funcțiune imediată a unei "centrale secrete" cu conducere și control politico-strategic asupra tuturor mișcărilor naționale ajunse actualmente la putere în interiorul spațiului geopolitic european, mobilizarea, de către noi, ceilalți, a unui fel de "Komintern" al națiunilor revoluționare, pare să devină în prezent o necesitate operativă ce trebuie să marcheze marea cotitură politico-istorică, a cărei sosire pare astfel să se anunțe. Necesitate operativă care implică, în mod real, să nu *pierdem pasul*, căreia ne este imposibil să nu îi dăm curs, și asta într-o manieră cu atât mai prezentă, cu cât sarcina de instalare imediat activă a acestei "centrale secrete" a mișcărilor național-revoluționare, aflate actualmente pe linie în țările europene eliberate de sub social-comunism ne privește direct și ne revine de drept nouă, celorlalți, "cei ai limitelor ultime".

Într-adevăr, totul concură în a ne face să credem că vara lui 2002 va vedea cum se produce ”marea cotitură”, pentru care va trebui să fim pregătiți. Într-un anumit sens, fără îndoială, nici măcar nu va mai trebui să ținem cont de situația politico-istorică în curs. Căci nu evenimentele, oricare ar fi ele, și mai ales nu raporturile de forțe obiectiv prezente, la momentul potrivit vor avea a decide ce anume se va petrece în mod misterios, ci secretul abisal al însăși istoriei, al ”marii istorii”, va trebui să acționeze aici, urmând o voință supraumană, exterioară acestei lumi, fundamental supranaturală, care rămâne pentru moment încă de neconceput. Cu totul de neconceput. Și deja, în prezent, suntem purtați înspre înainte de un flux ocult al istoriei, deopotrivă de nepătruns, căruia nimic nu îi va putea rezista.

Tot ce va trebui să știm, ideologic și strategic, despre ”momentul politic planetar” actual tocmai a fost spus aici, și tot ce ne mai rămâne de făcut este să fim conștienți de toate acestea, în profunzime, pentru ca imediat după aceea să putem *face ceea ce trebuie făcut*. Drumul nostru e trasat, *ne-am înscris pe el*.

VARA RĂSTURNĂRII ULTIME

De acum înainte, nimeni nu mai poate nega: dacă Europa de Est, trecută sub controlul politico-economic al Washingtonului după eliberarea de sub dominația sovietică, persistă să se mențină pe poziții social-democratice de stânga, așa cum vedem, recent, în Ungaria, Europa de Vest este pe cale să vireze cu totul la dreapta. După răsunătoarea înfrângere pe care Silvio Berlusconi i-a servit-o în Italia conspirației socialo-comuniste la putere – care se agăța de putere cu furie – și după venirea la putere a dreptei naționale și anticomuniste în Portugalia, după lichidarea, fără îndoială definitivă, a stângii socialiste în Franța și spectaculoasa ascensiune a dreptei în Olanda care a dat la o parte social-democrația pentru a impune o linie guvernamentală de dreapta, în timp ce Austria și Spania eliminaseră deja stânga de la putere, stânga socialistă nu mai rămâne la putere, în Europa de Vest, decât în Germania, în Belgia și în Grecia; și este deja un fapt sigur că în septembrie următor și Germania va putea lichida subversiunea socialo-comunistă actualmente la putere la Berlin.

Și dacă vorbesc astfel despre subversiunea socialo-comunistă mai degrabă decât despre subversiunea "socialistă" sau "social-democrată", o fac pentru că, după auto-destituirea politică a URSS, partidele comuniste din Europa de Vest – la fel ca și instanțele paralele și rețelele lor de acțiune clandestină – s-au resorbit, în cele din urmă, într-o stare de semi-clandestinitate subteran în acțiune prin intermediul formațiunilor socialiste – partide, grupări – de diversiune și de înlocuire, o alunecare analogă efectuându-se, în același timp, în cadrul formațiunilor socialiste astfel infiltrate, transformate din interior. În același timp, structurile operative ale comunismului sovietic au fost înlocuite, aproape imediat, de structurile reactivitate ale troțkismului. Deoarece comunismul mondialist – "revoluția mondială a comunismului" – nu a încetat niciodată să poarte în el, ocult, dubla identitate a originii sale conflictuale, structurile de acțiune politică și aparatele de intervenție clandestină antagoniste ale troțkismului și stalinismului, aparatele troțkiste supraviețuind mai mult sau mai puțin clandestin în afara URSS-

ului, în timp ce în interiorul URSS totalitatea puterii era deținută, în profunzime, de centrala stalinistă – și, după moartea lui Stalin, de ”centrala sovietică” – în funcție la Moscova. Cu toate acestea, în afara URSS-ului, față de aparatul revoluționar mondial al comunismului sovietic și al partidelor comuniste care îi constituiau armătura ofensivă externă, aparatul mondial al troțkismului nu a încetat să se afirme, clandestin, în continuare. Pe căi de nebanuit, ireductibilul antagonism dintre aparatele revoluționare stalinist și troțkist nu a încetat să mobilizeze, să cuprindă fundamentele secrete ale istoriei europene și mondiale, și asta se întâmplă încă și astăzi. Mai ales astăzi, chiar dacă puțini sunt cei care știu asta. Însă doar aceștia contează.

Aspectele subterane actuale ale unei organizații troțkiste de suprafață europene

Astfel, odată cu prăbușirea URSS-ului, s-a declarat o deplasare fundamentală, pe dedesubt, procedând peste tot la o dublă operațiune (1) de înlocuire a aparatelor staliniste prin momeli, prin noi formațiuni cu falsă identitate socialistă și (2) de infiltrare a partidelor socialiste deja existente și a întregii social-democrații, la putere peste tot în Europa, cu troțkiști, în mod subteran ofensivi.

În timp ce operațiunea de înlocuire a aparatelor comuniste staliniste prin formațiuni cu falsă identitate socialistă a fost masiv și foarte eficient dusă la bun sfârșit în Italia, în Franța, totuși, operațiunea troțkistă de cucerire în profunzime a socialismului la putere a apărut cel mai bine – în cele din urmă – la lumina zilei, datorită, mai ales, scurgerilor aranjate de anumite servicii ale securității politice. În spatele lui Lionel Jospin și a grupului său compact de troțkiști așa-zis raliați socialismului, o operațiune sub acoperire de restabilire a fracțiunii troțkiste a comunismului mondialist revoluționar a fost astfel antamată, fiind urmată fără încetare în cei cinci ani în care socialismul a rămas la putere în Franța; de unde a fost măturat de dreapta de orientare gaullistă a lui Jacques Chirac.

Dreapta, desigur, a venit deja la putere în cea mai mare parte a Europei. Dar nu este vorba, în fapt, decât de o venire la putere formală, electorală. "democratică", lipsită încă de fundamentele politico-sociale ale unei puteri de profunzime, ale puterii politice reale. În prezent, sub planșeul puterii vizibile, democratic legitime, a dreptei europene, huruie surd magma stângisto-troțkistă gata în orice clipă să încerce să se ridice, să răstoarne și să spargă revoluționar planșeul contra-ofensiv al dreptei, să încerce să cucerească pozițiile dobândite printr-o luptă mare de către aceasta din urmă. Proba de forțe decisivă nu va întârzia, și nu va fi una democratică.

Asta s-a văzut în Italia, cu ocazia imensului val de manifestații insurecționale organizate – deschis – la 23 aprilie anul trecut, la Roma, de secretarul general al Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL), Sergio Cofferati, sub pretextul "opozității sindicale" față de proiectele de elaborare a legislației muncii de către guvernul lui Silvio Berlusconi. În realitate, era vorba de cu totul altceva. Deoarece în spatele CGIL stăteau instanțele activiste ale Sinistra Democratica - DS ("democrați de stânga"), conglomerat de aparate menit a găzdui mai mult sau mai puțin confidențial structurile încă în acțiune ale Partidului Comunist Italian – PCI; și, în spatele DS, centralele troțkiste revoluționare și nucleele "îngropate" ale Brigăzilor Roșii gata, din nou, de "acțiunea directă".

Astfel, am putea spune că Antonio Martino, ministru al Apărării din guvernul Berlusconi declara pe bună dreptate pentru cotidianul *La Sicilia* că vedea "în manifestația CGIL un pericol enorm pentru instituțiile libere ale democrației, sindicatul depășindu-și rolul până la amenințarea ordinii constituționale, împiedicând executivul ales în mod legitim să guverneze țara", adăugând că "mai devreme sau mai târziu va trebui să restabilim legalitatea constituțională". În același timp vicepreședintele guvernului, Gianfranco Fini, afirma la rândul său că dezvoltarea forțelor stângii socialo-comuniste sub masca unei manifestații sindicale nu reprezenta de fapt decât mărturisirea disimulată a refuzului concertat, prin manevrele subversive ale deciziei fundamentale, prin care națiunea italiană în majoritatea ei își exprimase democratic refuzul fără apel față de controlul stângii asupra aparatului de stat.

Mesaajul care a dorit lui Sergio Cofferati să-l transmită la 23 aprilie trebuia să fie foarte clar: că sub acoperirea DS, instanțele socialo-comuniste, stângiste și troțkiste înțelegeau să formeze un "front comun" pentru a se opune insurecțional guvernului liniei naționale anticomuniste aflate la putere la Roma.

Pe de altă parte, putem desigur considera că în Franța obiectivele actualului regim republican al lui Jacques Chirac nu vor fi în nici un caz și ale noastre. Dar asta nu înseamnă că acesta nu a reușit să elimine complet conjurația socialo-comunistă din jocul politic european, reducând-o la neputință și respingându-o în afara actualei puteri politice franceze. Ceea ce în circumstanțele politice prezente este totuși ceva de-a dreptul capital.

Or, această dialectică a manipulării insurecționale a maselor, în Italia și în Franța, pentru a bara și în cele din urmă pentru a răsturna guvernele de orientare națională aflate în mod democratic la putere, este cu totul exemplară, din ce în ce mai exemplară. Deoarece în termenii unei vaste operațiuni asumate de aceleași forțe socialo-comuniste manipulate, din umbră, de structurile troțkiste clandestine, același fenomen de mobilizare așa-zis "antifascistă" s-a manifestat și în Franța, în mai anul trecut, între cele două tururi ale alegerilor prezidențiale, cu scopul de a împiedica, din stradă, preluarea democratică a puterii de către dreapta. Cu rezultatul final al bruștei răsturnări de situație și al unui uriaș eșec pentru stânga. Și chiar în acele zile același scenariu se reproduce în Spania, unde, sub amenințarea unei "grevei generale", forțele din stradă, masele "antifasciste" sunt împinse să treacă – cu susținerea la vedere a CGIL lui Sergio Cofferati, declanșând, simultan, aceeași manevră, pentru a doua oară, în Italia – la asaltul asupra puterii aflate în mod democratic în funcție la Madrid. Dar Madridul va rezista, așa cum au rezistat și Roma, și Parisul.

Proba de forță s-a produs, așadar, de două ori, în Italia și Franța, între, pe de o parte, forțele ființei și cele ale identității naționale în joc și, pe de altă parte, forțele neființei, forțele nihiliste ale haosului ce se târăște, forțe de două ori desfăcute, anihilate.

Europa se trezește. Europa s-a trezit.

Ceva s-a produs în invizibil.

Totuși, preluând inițiativa de mobilizare în masă, mobilizându-și toate disponibilitățile politico-revoluționare împotriva actualu-

lui viraj spre dreapta al Europei, conspirația socialo-comunistă cu identitate în secret troțkistă s-a *auto-demascată*, arătându-și adevarata sa identitate în acțiune în veritabilele sale dimensiuni europene continentale, condusă astfel – eroare fatală – să sacrifice avantajul strategic al clandestinității pentru vârtejul sinucigaș al acțiunii revoluționare la vedere. Capcană fatală, acest vârtej în care conspirația socialo-comunistă europeană este pe cale să se piardă.

Noi, ceilalți, susținători ai liniei geopolitice europene continentale, "eurasiatice", cei ce ne regăsim împreună în proiectul imperial al axei transcontinentale Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio, acum știm bine cu cine avem de-a face.

Deoarece, în aceste metamorfoze succesive și sub măștile sale ce se tot schimbă, apare dușmanul ontologic a tot ce suntem noi, întotdeauna aceeași.

La ora actuală considerăm deosebit de semnificativ pentru planurile lor de acțiune de ansamblu faptul că, la adăpostul discursului fundamental diversionist (antifascismul), pe care îl împing înainte, organizațiile stângiste în slujba dușmanului ontologic s-au integrat într-o vastă mișcare subversivă supranațională, a cărei linie de front clandestină merge, fără întrerupere, de la Moscova la Lisabona, controlând astfel totalitatea spațiului intern european.

Planuri de ansamblu al provocărilor socialo-comuniste

Or, între multe alte dovezi, ceea ce a arătat cu forță faptul integrării subversiv-revoluționare a aparatelor troțkiste naționale într-o singură structură ofensivă supranațională clandestină, este recenta afacere de provocare, sabotaj și violență, organizată la Paris cu ocazia "Salonului Cărții 2002", la recepția oficială a delegației statului italian la acest eveniment, recepție dedicată Italiei.

Sabotaj organizat de mai mult decât dubioasa Catherine Tasca, ministru al Culturii din guvernul socialist al lui Lionel Jospin, care prin însăși funcția deținută era însărcinată să se ocupe de recepția oficială a delegației italiene. Și care, profitând de ocazie, a organizat o manifestație – sau mai degrabă o serie de manifestații – de o

violență josnică împotriva actualului regim politic național italian, și asta cu susținerea, la fața locului, a unei numeroase prezențe a "scriitorilor și intelectualilor" italieni, care s-au deplasat anume în acest scop la Paris. "Italia îl respinge pe Berlusconi", titra pe prima pagină un important ziar de la Paris, anunțând "suplimentul special", în care numeroși "scriitori și intelectuali" italieni stăteau mărturie împotriva venirii la putere a dreptei în Italia. Aceștia având în frunte o nulitate crasă ca Antonio Tabucchi, sprijinit de șatra de "antifasciști". Dezlănțuirile trădării naționale, ale delirului și abjecției stângiste atinseseră, cu această ocazie și sub patronajul direct și personal al ministrului socialist francez al Culturii, limite de-a dreptul intolerabile.

Am mai putea invoca în sprijinul tezei privind existența supra-activată a unei vaste acțiuni continentale troțkiste clandestine și manevrele de la Londra, orchestrate cu sprijinul și sub conducerea din umbră a serviciilor speciale politice ale actualei puteri socialiste, ale lui Boris Berezovski și ale organizației sale de luptă și de agitație împotriva "Noii Rusii" a președintelui Vladimir Putin. Oligarh interlop de primă mână, finanțator ocult al acțiunilor teroriste cecene și al Islamului Fundamentalist, fapt ce s-a văzut chiar în urma recentelor declarații ale însuși președintelui cecen Maskadov, Boris Berezovski face parte din garnitura de pe teren a resturilor din aparatul troțkist clandestin, infiltrat în sânul vechii puteri sovietice, ce reappare acum la suprafață și își reia activitatea odată cu intrarea în joc a noii organizații troțkiste subterane cu dimensiuni europene, din care mai fac parte în Italia și "Brigăzile Roșii ale Partidului Comunist Combatant" (BB/PCC). Această organizație troțkistă clandestină cu dimensiuni europene se află la originea atentatului împotriva lui Ioan Paul II, în care se încercase implicarea fostelor servicii speciale politice bulgare. Multe lucruri vor ieși în curând la suprafață. A venit momentul, iar unii dintre ai noștri se ocupă intens de asta.

Până unde vor merge, deci, acțiunile oculte ale serviciilor speciale politice ale actualului guvern socialist de la Londra, atunci când cunoaște și faptul că aceste servicii au organizat asasinarea comandantului Massoud, pentru a împiedica, preventiv, instalarea de către acesta la Kabul a unui regim de orientare națională după eliberarea Afganistanului de sub dominația teroristă a fundamentalistilor islamici? Deoarece nu de un regim de orientare națională aveau nevoie

Statele Unite, ci de un regim echivoc, vulnerabil, manevrabil, aflat în întregime sub stricta lor ascultare.

Ar mai trebui să pomenim, în aceeași ordine a cercetărilor contra-strategice, incredibila tentativă a ministrului de interne al guvernului socialist german al lui Gerhard Schröder, foarte suspectul Otto Schilly, care tocmai a cerut crearea unui "fișier central general", a unei "curți de justiție speciale" pentru "supravegherea" și "reprimarea" oricărei "tentative, a oricărei luări de poziție antimondialiste", cerere pe care Otto Schilly o formula la nivel european. În această ordine de analiză, am vorbit deja de acțiunea subversivă revoluționară unitară italo-spaniolă în favoarea "grevei generale insurecționale" comune împotriva regimurilor de orientare națională aflate în prezent la putere la Roma și Madrid. Sergio Cofferati: "Forțele de dreapta europene au același plan. În Italia, ca și în Spania, guvernele lor caută să limiteze tutela drepturilor dobândite. În fața acestor provocări, sindicatul european trebuie să se mobilizeze. Și e pe cale o facă."

Or, conspirația socialo-comunistă cu întindere europeană – ce acționează sub acoperirea sindicală a CGIL în Italia și, în Spania, a UGT (socialiști) și a Comisiilor Muncitorești CCOO (comuniste) – are în vedere să sancționeze nu "politica socială" a guvernului național al lui José Maria Aznar, ci faptul prezenței actuale, la Madrid – ca aproape peste tot în Europa – a unui regim național de dreapta, apărut din eșecul răsunător al socialismului troțkist disimulat al lui Felipe Gonzalez.

“Structură unitară”, “Suprastructură” și “Infrastructuri”

Astfel, alegerile legislative din iunie și alegerile germane din septembrie, pe care le putem considera câștigate de dreapta, fac ca Europa să intre în prezent în faza nouă și abruptă a destinului său, în chiar faza "deciziei finale": în două luni, cu excepția Belgiei și Greciei, Europa va vira, complet și în profunzime, spre dreapta. Ceea ce va schima integral situația politică, deschizând în fața noastră căile unei răsturnări revoluționare totale a situației generale în foarte scurt timp. O adevărată schimbare a lumii.

În același timp, în propria noastră tabără, precum și în tabăra adversă, în tabăra de dreapta, ca și în cea a drepteii, situația este, pentru moment, structural identică, în aparență, dar și în profunzime.

Există într-adevăr un fel de "structură unitară" a acestei *situații de moment*, care este la fel în ambele tabere, "situație unitară" ce constituie, în ea însăși, unul din *semnele vremurilor* ce anunță apropiata deflagrație politico-revoluționară de dimensiuni planetare finale.

De asemenea, conceptul de "structură unitară" se prezintă extraordinar de lămuritor, livrând cheile operaționale ale actualei conjuncturi politico-strategice europene. Ce trebuie, deci, să înțelegem prin conceptul operațional de "structură unitară"? Care este constituția sa analitică, puterea sa proprie de intervenție lămuritoare în actuala conjunctură europeană ?

La nivelul întregului continent european, dreapta și stânga sunt dominate astăzi de aceeași structură – o "structură unitară" – de dublare, formată dintr-o parte externă, vizibilă, convențională, dintr-o identitate de "suprastructură" și, în același timp, dintr-o parte internă, revoluționară, ocultă, dintr-o identitate de "infrastructură".

Cu titlul de exemplu analitic pentru constituția acestei "structuri unitare", voi face trimitere în continuare la actuala situație politico-revoluționară din Italiei, iar pentru dreapta - pe cea a Franței. La ora actuală în Italia "suprastructura" stângii este constituită prin strângerea laolaltă a totalității supra-activate – conjunctural – a formațiunilor social-democratice ce se afirmă sub conducerea – din ce în ce mai simbolică – a lui Massimo d'Alema, "suprastructură" care de fapt nu este decât o instanță de găzduire și de disimulare a resturilor active din PCI, dedesubtul căreia se află, strategic, și dedublând-o subversiv, totalitatea arzândă a nebuloaselor ce integrează – și sunt exact "infrastructurile" ansamblului – masa de activisme imediat-revoluționare, partizane ale "acțiunii directe", ce se recunosc, fără a o mărturisi, în proiectul emblematic al "Brigăzilor Roșii ale Partidului Comunist Combatant", BR/PCC. "Suprastructura" este stânga cu pretenții și prestații aparent democratice, iar "infrastructurile" acesteia - partea subversivă revoluționară în acțiune, partizană a "acțiunii directe" și a BR/PCC. În Franța aceeași "structură unitară" mobilizează astăzi

”suprastructura” frontului republican național reunit în spatele președintelui Republicii, Jacques Chirac, ”infrastructura” de dedublare de dedesubtul acesteia fiind constituită dincolo de Frontul Național al lui Jean-Marie Le Pen, de către nebuloasa național-revoluționară, deocamdată marginalizată, a acțiunii directe în care sunt angajați activiști, cu statut mai mult sau mai puțin clandestin, din linia europeană imperială ”eurasiatică”, partizani ai proiectului transcontinental al axei Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Și același fenomen de dedublare internă a stângii și a drepte se manifestă identic, sub egida acestei ”structuri unitare” atât de misterioase, în fiecare țară din Europa de Vest. Prin urmare, o linie contra-strategică național-revoluționară de ansamblu se prezintă la ora actuală ca o necesitate evidentă pentru noi, ceilalți, susținători ai frontului european continental, ”eurasiatic”, profund vizat de proiectul axei imperiale Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio: sarcina noastră politico-revoluționară imperială se ridică în prezent în fața noastră, precum soarele roșu de la reînceputul celei mai mari istorii a noastre ce se apropie de sfârșit, ”soarele roșu al lui Raymond Abellio”.

Această contra-strategie unitară a drepte este, deci, valabilă pentru tot ansamblul drepte continentale la putere în Europa de Vest în dubla sa identitate, atât la nivelul ”suprastructurii”, cât și la nivelul ”infrastructurilor” sale angajate în expectativa revoluționară a puterii finale; atât la nivelul acțiunii ce poate fi mărturisită în mod democratic, cât și la nivelul organizațiilor sale de luptă subterane, care stau în umbră.

Iar asta până în ziua bruștei ”Răsturnări finale”, care e, probabil, mult mai aproape decât credem, atunci când infrastructurile național-revoluționare continentale europene vor triumfa, impunând propria lor lege ”suprastructurii” drepte convenționale pe care o vedem, în prezent, cum se instalează peste tot în Europa de Vest, de la Viena la Lisabona.

Vara ce vine va fi oare ”Marea Vară” mistică și arzătoare pe care o întrevăzuse sfântul nostru Pius XII, combatant vizionar al ultimei conflagrații cosmice și politice, în al său ”*Prope est Aestas*”, din 19 mai 1958, chiar anul ”rupturii digurilor”, operate prin întoarcerea gaullismului la putere?

Mai ales să nu trădăm secretele operaționale ale contra-strategiei noastre finale

Cu toate acestea, și mai cu seamă în starea actuală a lucrurilor, nu îmi revine mie să dezvălui, aici, care vor fi în fapt contra-strategiile de luptă ale dreptei de "infrastructură", ale dreptei revoluționare europene continentale, față de dreapta de "suprastructură" aflată la putere, și încă și mai puțin față de pozițiile subversive ale stângii. Confruntările revoluționare fiind prin chiar natura lor acoperite în profunzime de "secretul contra-strategic", nici nu poate fi vorba să fie dezvălui structurile operative ale viitoarelor noastre angajamente de teren și nici noile doctrine de luptă altfel decât în scrieri ultra-confidențiale, destinate unei elite ce acționează sub acoperire.

Însă am putea spune că, urmând "dialectica de luptă a minorităților în acțiune", structurile – "infrastructurile" – operative ale dreptei revoluționare europene trebuie să înceapă, în faza actuală a durelor angajamente confidențiale în curs, o fază de apropiere, de infiltrare și de "entrism" sub acoperire, de manipulare și de trafic de influență, de dominație politico-doctrinală și imediat operativă a întregului front european al dreptei de "suprastructură".

Dreaptă de "suprastructură", asupra căreia dreapta – sau mai degrabă extrema dreaptă – de "infrastructură" va trebui să exercite o dominație nocturnă, dar din ce în ce mai integrală și integrantă, care să ducă la "Răsturnarea Finală", atunci când tezele "infrastructurilor" de extremă dreaptă vor triumfa, total, asupra pozițiilor dreptei de "suprastructură".

Deoarece doar în acel moment bătăliile decisive vor putea fi începute la nivel continental european împotriva stângii, care trebuie lichidată, definitiv.

Fără a ignora în vreun fel că la bătăliile politico-strategice interne ale dreptei europene continentale – bătăliile secrete ale "infrastructurilor" sale imperial-revoluționare împotriva "suprastructurilor" sale democratice - nu vor întârzia să se adauge bătăliile externe ale Celei Mai Mari Europe pentru a se elibera de sub dominația mondialistă a "Superputerii Planetare a Statelor Unite".

”Superputerea Planetară a Statelor Unite” ca inamic supraistoric al Celei Mai Mari Europe

Nu trebuie, într-adevăr, să pierdem din vedere nici o clipă faptul că Cea Mai Mare Europă, cu dimensiuni și cu predestinare imperială, ”eurasiatică” se cristalizează geopolitic, dar și în termenii celui mai mare destin al său, al destinului său supraistoric, din ce în ce mai deschis împotriva ambițiilor imperialiste actuale ale Statelor Unite, ambiții de hegemonie planetară, care au trecut deja la acțiune. Care, în calitate de ”Superputere Planetară”, sunt pe cale să creeze aparatul necesar proiectelor lor hegemonice ultime, orientate, în primul rând, către ”Marea Europă” și angajamentele sale implicite față de ”Insula Eurasiatică” și față de problema ”dominației finale a lumii”. Istoria se repetă, știm asta. Spirala geopolitică este permanentă. Proiectată la scara vizibilă a istoriei mondiale acum în curs, opoziția dintre ”Superputerea Planetară a Statelor Unite” și Cea Mai Mare Europă de orientare eurasiatică nu face decât să reia și să repete opoziția care, în alte vremuri, dusesse Imperiul Roman la situația de a fi obligat să lichideze Cartagina, ”imperiul oceanic” al Statelor Unite reluând azi pe seama sa situația Cartaginei față de Imperiul Roman.

De asemenea, Statele Unite s-au făcut deja prezente, politic și militar, în Sud-Estul european, în Afganistan și Pakistan, fiind pe cale să cucerească și centura meridională a republicilor islamice din fosta URSS. Și în același timp sunt pe cale să încerce să neutralizeze integrarea continentală europeană, interpunându-se – sau încercând să o facă – între Europa de Vest, Europa de Est și Rusia și grăbindu-se să se instaleze în zona de influență europeană din Orientul Mijlociu, pregătind o agresiune militară deschisă împotriva Irakului, chiar și împotriva Siriei. Și încă nu am văzut nimic.

A disloca actualul dispozitiv de integrare politică europeană, a neutraliza efortul de integrare efectivă a Rusiei în ansamblul european unificat: recenta vizită a lui George Bush în Europa – în Germania, în Rusia, în Franța și Italia – nu avea un alt scop.

Blocarea, deci, a procesului de integrare imperială europeană continentală, ”eurasiatică”, impunându-și prezența, ”participarea”, prin pretextul diversionist al ”extinderii NATO către Europa de Est” și – mai ales – către Rusia, acesta este într-adevăr proiectul

în acțiune al lui George Bush de a împiedica, sau cel puțin de a întârzia, realizarea "Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului" pentru care luptăm noi, ceilalți, "secerătorii pe timp de noapte". Inițiativă pe care nu o putem considera din start sortită eșecului.

Washington și Moscova

Dialectica proprie a strategiei de apropiere dintre cele două mari blocuri geopolitice planetare prezente, aflate în competiție pentru "dominația finală asupra lumii și istoriei sale ultime" – Statele Unite și Marea Europă –, dialectică înțeleasă ca preliminarii ale mării lor confruntări finale, care a fost, de asemenea, în 1939, cea a Pactului germano-sovietic, ca preliminarii ale războiului Germaniei hitleriste împotriva URSS, iese din nou la suprafață, azi, la scară planetară – în timp ce în 1939 aceeași problemă se punea doar la scară europeană – prin "strategia de apropiere" a Statelor Unite de Cea Mai Mare Europă cu identitate eurasiatică, apropiere care nu este în fapt – încă o dată – decât strategia preliminară a mării confruntări planetare finale, cea dintre Statele Unite și Europa, cea dintre "blocul oceanic" și "blocul continental".

Vladimir Putin a înțeles perfect acest lucru și, acceptând să intre adânc în jocul diversionist al noii promovări continentale a NATO, a răsturnat dialectic termenii problemei, folosind noua situație propusă de George Bush pentru a câștiga timp în procesul în curs al integrării imperiale finale a Celei Mai Mari Europe, amânând astfel ineluctabila confruntare dintre Statele Unite și Marea Europă pentru o perioadă ulterioară, îndepărtând astfel extremul pericol al unei acțiuni ofensive directe a Statelor Unite înainte ca blocul continental european să-și fi atins veritabila sa identitate ultimă.

Or, se pare că exact reușita acestei extraordinare manevre politico-strategice cu dimensiuni și repercusiuni contra-conspirative planetare îl va face pe Vladimir Putin să acceadă la statutul de conducător carismatic, "predestinat", al viitorului "Imperiu Eurasiatic al Sfârșitului".

Căci mersul providențial al istoriei face să apară figurile decisive ale preriilor sale realizări fondatoare, ale propriilor re-începuturi abisale.

Nu scria oare David Duke, un ales republican din Sudul profund, că *Rusia este cheia supraviețuirii alor noștri?*

Lupta pe două fronturi

Din toate aceste analize operative rezultă că actuala conjunctură politico-strategică planetară cere de la noi, ceilalți, soldați politici ai Celei Mari Europe, să acceptăm să luptăm pe două fronturi în același timp: pe de o parte (1) *frontul intern*, al probei de forță confidențiale dintre "suprastructura" drepte europene pe cale să cucerească deschis, "democratic", puterea politică de ansamblu în toată Europa de Vest, și acțiunea subterană a "infrastructurilor" național-revoluționare, angajate pe linia lor continentală, "eurasiatică", și (2) *frontul extern* al opoziției noastre contra-ofensive față de planurile hegemonice în curs de afirmare ale "Superputerii Planetare a Statelor Unite".

Or, schizofrenia fundamentală a actualei conspirații socialiste cu dimensiuni europene și de influență subterană troțkisto-revoluționară se manifestă în faptul că așa-zisa opțiune de opoziție totală față de politica de intervenționism hegemonic planetar al Statelor Unite este contrazisă în același timp, mai mult sau mai puțin total – așa cum rezultă, printre altele, din depunerea proiectului de lege de către ministrul de Interne socialist german, Otto Schilly, privind reprimarea consecventă a activităților "antimondialiste" – de refuzul oricărei acțiuni împotriva ofensivei mondialiste subversive a Statelor Unite în curs de dezvoltare planetară. Ceea ce ilustrează în mod deosebit veritabilele subordonări oculte ale conspirației socialisto-troțkiste în profunzimile ei ultime, de nemărturisit.

Rezultă, deci, că o instanță imediat operativă de comandă contra-strategică centrală pentru întregul front național-revoluționar european devine, de acum înainte, un imperativ organizațional de neocolit.

Nu mai avem nici o clipă de pierdut. "Totul intră din nou în zona de atenție supremă".

Dialectica revoluționară, tragică, a acțiunii "minorităților active" revine abrupt la ordinea zilei, dictându-ne alegerile pe care le facem și luminându-ne calea pe care trebuie să o urmăm, cu orice preț. Misterul "Răsturnării Finale" vrea ca împlinirea sa în istoria sfârșitului să fie lucrarea din umbră a unui mic număr de aleși, *cei scăpați din foc*.

SENSUL TRANSCENDENTAL AL VIITOARELOR ALEGERI GERMANE (SEPTEMBRIE 2002)

La 22 septembrie ce vine, Germania va trebui să își aleagă un nou cancelar, și foarte probabil îl va arunca în bezna îndepărtată pe necioplitul de Gerhard Schröder, odată cu partidul marxismului troțkist german, care acționează sub haina uzată și mincinoasă, de acum definitiv stricată, a social-democrației și a "aliaților" săi la fel de dubioși. Astfel, în toamna care vine o întreagă epocă se va prăbuși, așa cum s-a prăbușit la vremea lui zidul Berlinului. Alegerile germane din 22 septembrie constituie, deci, un eveniment cu adevărat important, de care va depinde fără îndoială – direct, și poate cumva și total – soarta viitoare a Europei, a "Celei Mai Mari Europe". Dar un eveniment care, evident, nu ar putea fi calificat drept "transcendental". Doar dacă putem să privim situația prezentă dintr-un punct de vedere superior, "metapolitic", capabil să deceleze în spatele unui eveniment politic ca atare acel ceva care îl dedublează ridicându-l către spațiul ocult al marilor decizii și al marilor răsturnări spirituale, al misterioaselor "re-începturi supraistorice" prin care avansează și se dezvăluie "marea istorie" în mersul ei imprezvizibil. Or, așa este în cazul perspectivei noastre asupra viitoarelor alegeri germane din 22 septembrie ce vine, perspectivă care își propune să dezvăluie ce se află în spatele acestor alegeri, în umbră, și ce anume face ca ele să fie un moment de cotitură fundamental din istoria europeană prezentă și viitoare. O umbră purtată de acel ceva ce nu poate fi rostit și care este prezent și total angajat.

Trezirea zgomotoasă a Asiei și dezvoltările din ce în ce mai accelerate ale planului hegemonic planetar al Statelor Unite constituie, în prezent, odată cu punerea în mișcare a Marii Europe imperiale, axate, pe de o parte, pe Blocul Carolingian franco-german și, de pe altă parte, pe emergența revoluționară a "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin, frontul de ansamblu al problemelor politice fundamentale apărute în prima linie la trecerea către Mileniul Trei.

Aceste probleme poartă în ele însele marca trecerii de la o stare ontologică la alta, marca tragică de "trecere a liniei".

Or, trezirea Asiei, precum și actuala ofensivă imperialistă planetară a Statelor Unite, sunt de fapt direct condiționate una de cealaltă, și cumva suspendate virtual în mersul lor de înaintarea Marii Europe, de evoluția revoluționară deja angajată de "Marele Continent" înspre integrarea sa eurasiatică imperială finală. Afirmarea proprie a celei Mari Europe contrazice și neutralizează celelalte două operațiuni politice planetare, cea din Asia și cea din Statele Unite, cărora le blochează devenirea, opunându-li-se implicit; și chiar, deja, explicit, așa cum se va vedea din ce în ce mai mult.

Totuși, dacă această triplă polarizare antagonistă a istoriei mondiale în curs este fundamental condiționată de șantierul ofensiv al integrării imperiale europene, aceasta, la rândul ei, este la ora actuală funcția directă a viitoarelor mari orientări politice de la Berlin: în ultimă analiză, fața lumii și a istoriei viitoare depinde de acum înainte de devenirea politică a Germaniei. De unde și calificativul de "transcendental", impus de alegerile legislative germane din septembrie următor, care par a fi dialectic altceva – cu totul "altceva", într-adevăr – decât ceea ce ar părea să fie la un nivel politic imediat, beneficiind de o amețitoare profunzime în arier-baza lor ocultă și tragică. Tragică, pentru că de acum înainte totul depinde de o opțiune lăsată doar pe seama voinței singure a poporului german, obiect al solicitărilor exacerbate, în continuu obiect al unei încercări de a fi supus predereminării, influențării într-un sens ce merge înspre interesele "puterii întunericului", putere mereu trează, mereu la pândă, mereu disponibilă să profite de oportunitatea fatală.

Dar în același timp nu este mai puțin sigur că istoria însăși dispune, în mersul ei înainte, vizibil sau invizibil, de impunerea interioară a unei voințe abisale, aflată în afara oricărei influențe, în afara oricărei atingeri exterioare ei, care face ca în ultimă analiză istoria, istoria însăși, să găsească, în mod tainic, ca prin ea însăși, în ea însăși, matca preconcepută a ineluctabilelor ei deversări decisive înspre înainte, opțiunile ei nefiind niciodată altceva decât faptul voinței ascunse a Divinei Providențe și nu a altor predețineri, oricare ar fi ele. În acest sens, și pentru a-l parafraza pe Moeller van den Bruck, se poate spune că al "Patrula Reich" sau "Reichul

Sfârșitului”, va fi de asemenea ”Reichul Veșnic”. Pentru că istoria mondială ajunsă la sfârșitul său va avea ca debușeu un dincolo supraistoric al istoriei, al cărui secret îl cunoaștem doar noi. Noi, ceilalți, ”cei din urmă”, ”cei scăpați din foc”. Noul destin politic al Germaniei nu mai depinde de o alegere politică, ci de o alegere transcendentală; oricare ar putea fi alegerea politică, în aparență.

Noul ”Pact Refondator” franco-german

Nu istoria este cea care urmează timpul, ci timpurile urmează istoria și răspund la injoncțiunile subterane ale acesteia. Astfel, abia apărut din alegerile germane din septembrie următor, ”noul regim” național post-socialist va fi la putere la Berlin, și va trebui să facă față probei totale ce va fi – și pe care ”noul regim” o va dori oficial să fie – cea de-a patruzecoa aniversare a refondării ontologice a ”Pactului Fondator” franco-german din ianuarie 1963 – Tratatul de la Elysée” dintre Generalul de Gaulle și cancelarul Adenauer – ce se află la originea istorică a numitului, de atunci, ”Pact Carolingian” franco-german și a Celei Mari Europe viitoare. *Deoarece totul e să se reînceapă.*

Sabotajul subteran, întreprins și urmărit de regimurile socialotroțkiste – așa-zis ”social-democrate” – francez și german din acești ultimi ani de decădere demisionară într-adevăr a luat sfârșit odată cu întoarcerea în forță, în Franța și Germania, a unei puteri politice de orientare funciar națională și europeană.

Cu ocazia vizitei sale la Elysée, la 16 iulie trecut, Edmund Stoiber, candidatul anti-socialist la viitoarele alegeri germane, s-a angajat să relanseze cu forță ”Polul Carolingian” franco-german în sensul celei mai mari misiuni europene ofensive. ”Nouă, germanilor și francezilor, declarase el cu această ocazie, ne revine să promovăm proiectul de integrare europeană”. Pentru a adăuga de îndată că ”la ora actuală în Germania relația franco-germană face parte din rațiunea de stat”. Edmund Stoiber mai declarase, la Elysée, ca din momentul preluării puterii la Berlin, el îl va numi pe Wolfgang Schäuble – actual său responsabil de politica externă – pentru misiunea imediat operațională a relansării polului european franco-german și a consecințelor acestei relansări – în termenii unui nou ”Pact Refondator” – la nivel continental, Wolfgang Schäuble pri-

mind de îndată sprijinul, din partea franceză, al unui omolog numit de Jacques Chirac în acest scop, cu aceeași misiune. Aici ar trebui să vedem schița unui guvern paralel franco-german.

”Franța și Germania, a declarat Wolfgang Schauble, vor o Europă mai puternică, mai activă, mai eficientă. Și asta nu poate să se întâmple decât dacă Franța și Germania joacă un rol motor. Nu îndreptat împotriva altora, ci ca un serviciu făcut întregii Europe”. Și, de asemenea, ceva ce mi se pare de-a dreptul capital : ”Suntem cu totul în favoarea unei construcții federale pentru Europa”. Căci, evident, cea Mai Mare Europă continentală, ”eurasiatică”, nu poate fi, în mod fundamental, decât federală, fie că unii acceptă sau nu asta.

Dublul dispozitiv operațional al relansării europene franco-germane trebuie, deci, să fie, pe de o parte, cel de a pune pe picioare o structură ontologică politico-militară europeană de integrare totală a armatelor naționale, și, pe de altă parte, de edificare, cu hotărâre, imediat, și repede, a unei Mari Europe economice și industriale, tehnologice, capabile să facă față planurilor hegemonice ale Statelor Unite acolo unde acestea sunt stabilite.

Fără a uita de marea bătălie culturală ce va fi angajată la scară continentală pentru ca Europa să-și regăsească, revoluționar, identitatea civilizațională, alienată cu intenție în perioada impunerii totalitare a socialismului troțkist care, în ultimii ani, punând mâna în mod subversiv pe puterea politică în toată Europa, a încercat să îi modifice structurile de conștiință și de expresie în funcție de propriile lor exigențe depravate, subumane. Aici e o muncă uriașă de făcut, a cărei responsabilitate ne revine nouă, celorlalți.

De asemenea, ”Pactul Refondator” franco-german care va fi instituit cu ocazia celei de-a patruzecoa aniversări, în ianuarie 2003, a ”Tratatului de la Elysée” de Gaulle-Adenauer va avea statutul unui reînceput politico-strategic revoluționar, al acestei ”comunități de destin franco-germane”, pe care Generalul de Gaulle o definise încă în 1963 drept o ”Nouă Revoluție Mondială”. Deoarece exact această ”Nouă Revoluție Mondială” europeană continentală trebuie să o regăsim astăzi, după 40 de ani de întrerupere subversivă, *revenind acolo unde a fost întrerupt cursul ei.*

Știm astăzi cum ”Tratatul de la Elysée” a fost sabotat de șantajul și lovitura de forță din umbră, comise, cu această ocazie,

asupra Bundestagului german de către serviciile politice speciale de la Washington, și cum, în scurt timp, cancelarul Konrad Adenauer a fost înlocuit de la conducerea Germaniei Federale de către agentul american sub acoperire Ludwig Erhart, însărcinat "să reaseze lucrurile în ordine", desfăcând cu ipocrizie munca providențială întreprinsă și urmată de Generalul de Gaulle și cancelarul Adenauer, eroi ai salvării și eliberării Europei. Care, pornind de la pactul fondator, de la "Pactul Carolingian", franco-german puseseră bazele supraistorice ale viitoare Mari Europe continentale, ale viitoare axe geopolitice Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

A relua deci, astăzi, lucrurile de acolo de unde au fost întrerupte, subversiv, în anii șazeci, a relua, patruzeci de ani mai târziu, bătălia metapolitică pentru crearea Celei Mai Mari Europe pornind de la Pactul Fondator din ianuarie 1963 actualizat, reînnoit, readus la dispozițiile sale inițiale sub identitatea unui "Pact Refondator", destinat să relanseze în profunzime și în mod decisiv procesul revoluționar de integrare imperială europeană europeană a sfârșitului, iată care va fi, deci, în ianuarie 2003, misiunea acestuia, misiunea "Pactului Refondator" franco-german din nou aflat la baza – și în avangarda – noii emergențe istorice - și supraistorice – a "comunității de destin franco-germane".

Totul intră din nou în zona de "atenție supremă". Totul reînțepe. Pe ruinele fatale ale neființei, ființa revine la lumină. Acesta va fi primul mare obiectiv al "noului regim" național post-socialist german rezultat din alegerile din septembrie viitor.

Cu toate acestea, așa cum Franța și Germania se regăsesc împreună în viitorul "Pact Refondator", ele trebuie să se poziționeze, împreună, în fața exigenței obligatorii, fundamentale, privind prezența supraactivată, revoluționară, totală, a "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin în interiorul "comunității de destin" europene continentale, a Marii Europe imperiale cu dimensiuni și cu orizont eurasiatic. "Fără Rusia nimic nu e posibil. Nimic nu se va face fără "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin, scria, recent, unul din buletinele noastre de informații interne.

Or, la abia trei zile după vizita lui Edmund Stoiber la Paris și crearea, împreună cu Jacques Chirac, a proiectului unui "Pact Refondator" franco-german pentru ianuarie următor, Jacques Chirac mergea în Rusia – la Soci, în Crimeea – pentru a se întâlni cu Vla-

dimir Putin, și unde al doilea act – după vizita lui Edmund Stoiber la Elysée, la 16 iulie – al bulversării totale, din adâncuri până la vârf, a actualului eșichier politic european trebuia să aibă loc. O bulversare, căreia observatorii politici – nici chiar cei mai avizați – nu i-au acordat decât o importanță relativ subalternă. În timp ce în realitate era vorba de un eveniment cu dimensiuni seismice. Stranie, foarte stranie nepricepere. Suspectă chiar.

Nimic nu se va face fără "Noua Rusie" a lui Vladimir Putin

O dată cu venirea la putere, la Paris, a guvernului trotskist a lui Lionel Jospin, în 1995, Franța a devenit vârful de lance al ofensivei anti-ruse permanente a Uniunii Europene, ofensivă antirusescă purtată – în principiu – cu privire la așa-zisul "război colonialist", pe care Moscova l-ar desfășura în Cecenia, operațiune însoțită de o "lungă serie" de "crime împotriva drepturilor omului" etc.

Și, în sfârșit, guvernul trotskist al lui Lionel Jospin a primit oficial la Paris reprezentanți de înalt nivel al organizațiilor teroriste islamice și ale "miniștrilor" din guvernul lor marionetă. Zi de zi, ani în șir media franceze – presă, radio, televiziune – s-au dedat unei campanii permanente de dezinformare mincinoasă și de provocare la adresa "Nouii Rusii" a lui Vladimir Putin. Până la cele din urmă și cele mai intolerabile limite.

Or, de la sosirea sa la Soci, în Crimeea, unde era așteptat de Vladimir Putin, Jacques Chirac a inversat mișcarea, declarând, cu toată claritatea, că, pentru Franța, războiul din Rusia în Cecenia era un "război pentru integritatea teritoriului național rus" și împotriva "terrorismului islamic al cecenilor" și, ca atare, că acest război dispunea de întreaga aprobare și de susținerea fără rezerve a Franței. Concertările politice purtate, la Paris, de Edmund Stoiber și Jacques Chirac la un dublu nivel, public și secret, chiar ultra-secret, și-au arătat fructele imediat în ceea ce privește, de asemenea, "linia franceză" cu privire la Rusia.

Edmund Stoiber: "Nu poate exista stabilitate pe continentul nostru decât dacă Rusia face parte politic, economic și cultural din comunitatea noastră de destin".

Astfel, ca urmare a noilor poziții comune ale Franței și Germaniei ce s-au regăsit prin reînnoirea ”Pactului Refondator”, Uniunea Europeană în ansamblul ei va trebui să-și schimbe, în cele din urmă, ”linia generală” față de Rusia. Și asta în timp ce Italia, în persoana lui Silvio Berlusconi, luase deja poziții de vârf, clare și ferme, privind integrarea Rusiei în Europa, integrare – după Silvio Berlusconi – plenară, atât la nivelul politic și al apărării, cât și la nivel economic și cultural.

Dar atenție. Atenție. Actuala lichidare pe cale democratică a subversiunii troțkiste ce acționează, atât în Franța cât și în Germania, sub deghizare social-democrată, cu siguranță nu reprezintă – sau încă nu – marea schimbare revoluționară de linie național-revoluționară pe care noi, ceilalți, o așteptăm. Însă actuala epurare antisocialisto-troțkistă din spațiul european deschide totuși perspective sigure cu privire la reînnoirea și accelerarea procesului de punere în funcțiune a Celei Mai Mari Europe cu dimensiuni imperiale, ”eurasiatice”, lăsând – în principiu – cale liberă în fața unei reconsiderări național-revoluționare de orientare națională în ansamblul politic al Europei de Vest, dat fiind că această mare reconsiderare națională – pe care o dorim cu ardoare acum – este deja prezentă, activă, în Rusia, odată cu venirea la putere a lui Vladimir Putin.

Astfel, centrul de gravitație revoluționar al viitoarei ”mari istorii” europene se află în prezent în Rusia, care dispune, prin asta, de un avans în raport cu mișcarea politică de fond actualmente în curs în Europa – mișcare de revenire națională la ființă – dar și în raport cu viitorul însuși al acestei mișcări, care nu este menită doar a se desăvârși ea însăși, dar și să-și depășească propria împlinire. Deoarece nu este de ajuns să facem Cea Mai Mare Europă, trebuie să facem Cea Mai Mare Europă revoluționară a sfârșitului, acel *Imperium Ultimum, Regnum Sanctum* supraistoric al sfârșitului, al istoriei de dincolo de istorie. Orizontul ultim al acțiunii noastre este un orizont transcendent.

Or, în momentul de față acest lucru este înțeles doar de Vladimir Putin, singurul conducător politic care acționează în consecință. Pe termen lung, în mod inexorabil. Și iată de ce, la ora actuală, privirile noastre trebuie să se întoarcă permanent către Moscova, cu tot ce implică asta. Deoarece Rusia lui Vladimir Putin este cea

care astăzi reprezintă centrul revoluționar al istoriei și al lumii, care polarizează, ca atare, toate voințele noastre revoluționare.

Inconștiența actuală a Europei – a Europei de Vest, dar și a Europei de Est – cu privire la Vladimir Putin și la ”Noua Rusie”, la care are misiunea de a veghea ce se întâmplă cu adevărat, ce este pe cale să se nască în secret, ce se pregătește în umbră, dar și la lumina zilei, rămâne, la drept vorbind, halucinantă, și în situația prezentă a lucrurilor ar fi mai mult decât inutil să încercăm să schimbăm ceva. Doar un număr foarte mic dintre ai noștri este la curent cu privire la veritabilul orizont, în interiorul căruia se dezvoltă formidabilele linii de forță ale actualei înălțări ascunse a Rusiei, și doar prin intermediul propriilor noastre rețele geopolitice și de muncă spirituală secretă vom putea face să circule veștile care ne parvin pe canale de nemărturisit, interzise. Periculoase, uneori.

În priză directă, de acum înainte, cu această ”Nouă Rusie”, Franța și Germania ale ”Pactului Refondator” vor fi oare dispuse să profite la timp de rumoarea seismică a Noii Revoluții, care se pregătește la lumina zilei? Totul e aici, totul depinde de asta ; înainte de a fi prea târziu.

Vom fi oare capabili să ne asumăm sarcina decisivă de a face cunoscut, ca printr-o reverberație, ceea ce se întâmplă în Rusia, să spargem bariera dezinformării încrâncenate care i se opune? Este unul din fronturile strategice fundamentale, pe care avem sarcina de a-l deschide în acest scop, și pentru care purtăm, azi, întreaga răspundere. Față de noi înșine, față de istoria ajunsă la propriul său sfârșit.

În fața ”Imperiului Planetar” al Statelor Unite, o nouă dialectică a deflagrației

Astăzi Marea Europă este un proiect geopolitic revoluționar pe cale să devină conștient de sine însuși. Or, astfel, conceptul desăvârșit, final, de ”Mare Europă” viitoare, cu orizont și predestinare ”eurasiatică”, nu se justifică doar prin propria sa devenire pe cale de a se afirma, urmând linia geopolitică ofensivă a axei transcontinentale Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio, de la ”un ca-

păt la altul al Marelui Continent”, ”de la Atlantic la Pacific”. Ci se justifică, de asemenea, și mai ales, împotriva ”Imperiului Planetar al Statelor Unite”, care este deja aici, și care acționează la nivelul actualelor sale planuri imperiale, al vastei sale acțiuni planetare deja în curs.

La ora actuală ”Marea Europă” se raportează la ea însăși în stare de *nedesăvârșire*, opunându-se în același timp ”Imperiului Planetar American”, care, este în stare de *desăvârșire* și acționează ca atare. Această geopolitică planetară, ce opune *nedesăvârșirea defensivă desăvârșirii ofensive*, reprezintă o dialectică conflagrațională nouă, a cărei rezolvare finală va decide soarta actualiei istoriei mondiale și a ”celeilalte lumi”, pe care o va împinge înainte.

Căci nu trebuie să ne amăgim. La ora actuală, Washingtonul a aruncat definitiv masca sau măștile sub care, de la sfârșitul ultimului război, Statele Unite au prins obiceiul de a-și ascunde scopurile imperiale ale politicii lor externe. Deja cu conceptul de ”nouă ordine mondială” lansat de George Bush tatăl, pe care Washingtonul își propunea să o instaleze și să vegheze la menținerea ei, Washingtonul își ”anunțase culoarea”. Bill Clinton la rândul lui a folosit expresia de ”Superputere Planetară a Statelor Unite”, iar astăzi George W. Bush patronează personal doctrinele geopolitice republicane, care se străduiesc să avanseze deschis conceptul de ”Imperiu Planetar al Statelor Unite” și să definească liniile de forță politico-strategice, economice și culturale ale noii linii imperiale americane.

Astfel, editorialistul republican Charles Krauthammer scria recent în *Washington Post*: ”Adevărul e că nici o națiune nu a fost atât de dominantă cultural, economic, tehnologic și militar de la Imperiul Roman încoace”, vorbind, desigur, despre Statele Unite, al căror destin planetar îl dezvăluie. Dar adevăratul doctrinar al noilor concepții imperiale ale Washingtonului este Robert D. Kaplan, consilier al CIA și al Pentagonului, precum și al președintelui George W. Bush personal. Într-o carte recentă, *Warrior Politics*, Random House, New York 2001, Robert D. Kaplan somează Statele Unite să se îmbine cu propriul lor destin imperial, chiar dacă pentru a o face, va fi nevoie să iasă în afara dogmelor democratice : Există un principiu imperial care definește lumea de azi. Pentagonul are trupe în cele patru colțuri ale lumii, interesele americane

sunt planetare, Washingtonul trage sforile peste tot. Statele Unite nu au colonii, dar, la urma urmelor, sunt în centrul unui imperiu mult mai clasic decât vor să admită. Ca și Roma, Venetia sau imperiul britanic la vremea lor, ele sunt principiul organizator al lumii contemporane. Este puterea care a făcut planeta să avanseze, forța care definește echilibrele și stăvilește anarhia.” Și adaugă, lăsând să se întrevadă zile negre pentru ”democrație”: Până unde să tolerăm dezordinea? N-ar trebui oare ca Occidentul să-și sacrifice libertatea pentru a-și asigura propria supraviețuire?”.

Toate acestea presupunând că la ora actuală ”Superputerea Planetară a Statelor Unite” reprezintă singura putere politică mondială cu adevărat decisivă și totală, ”puterea finală”. Că Statele Unite sunt deja angajate pe drumul fără întoarcere al unui destin planetar imperial, a cărui misiune o acceptă.

În fapt, toată lumea se înșeală în privința lui George W. Bush și adevăratelor motive ale accederii sale la președinția Statelor Unite; deoarece existase o conspirație. Trebuie știut înainte de toate că Partidul Republican nu este în nici un caz un ”partid unitar”, ci, din contra, un aranjament ganglionar al unor ”grupuri de putere” particulare; și că ”grupul de putere” republican pe care îl reprezintă George W. Bush este ultra-minoritar; că este obedient unei ”doctrină interne” ocultiste, intransigente și ofensiv totalitare; imperiale, cu ”obiective ultime”, de natură ”supraumană”. O ”celulă conspirativă superioară”.

În profunzimile sale cele mai interzise pentru atenția celor din exterior, actuala putere centrală americană este, în realitate, o putere în mod esențial ocultă, bazată pe o strategie planetară ofensivă și sprijinindu-se, chiar în interiorul actualei administrații republicane, pe mici grupuri de decizie ce acționează exclusiv din umbră, care dublează în secret – și în întregime – aparatul în funcțiune al puterii politico-administrative a statului. Este vorba, de altfel, de o modalitate politică proprie, esențială, specifică, dintotdeauna a Partidului Republican. Și care tocmai a ajuns Occidentul la paroxism recent (a se vedea dedesubturile întunecate ale lui ”11 septembrie 2001”).

În ciuda sumei de motive avansate de Washington despre acest subiect, rămâne în continuare imposibil de înțeles de unde

ar putea veni înrâncenarea Statelor Unite împotriva Irakului lui Saddam Hussein (toate acuzațiile produse de Washington fiind, evident, false, inventate de la cap la coadă). E aici un mister de nepătruns, "ireductibil", a cărui cheie poate ar trebui să încetăm a o mai căuta într-o direcție "mistică", "ocultistă", în legătură cu amplasarea Irakului în spațiul vechilor civilizații mesopotamiene, magice și teurgice, în care influențele supra-temporale se manifestă în mod secret. Și, de asemenea, poate, în convingerile para-religioase, în mod singular de mărturisit, ale "micului grup de inițiați" ce constituie "grupul de la vârful" ocult al Partidului Republican, al cărui reprezentant vizibil este astăzi George W. Bush (vizibil, dar în același și sub acoperire).

A lua partea Irakului înseamnă a lua partea Europei

În orice caz, este absolut sigur că, de acum înainte, "ora adevărului" nu va mai întârzia prea mult. Care va fi și ora atacării de către Statele Unite a Irakului, cu sau fără susținerea ONU. Dar, scrie Robert D. Kaplan, Casa Albă și Pentagonul "persistă în a crede că aventura irakiană ar fi pur militară; or, adevărata chestiune ar fi mai degrabă a ști ce anume vor face Turcia, Iranul, Arabia Saudită și Siria a doua zi după eliminarea lui Saddam Hussein".

Cu toate acestea, în ciuda interogațiilor lui Robert D. Kaplan, Casa Albă și Pentagonul acum nu vor mai da înapoi.

Or, exact în raport cu intervenția ofensivă a Statelor Unite în Irak, Europa, opunându-se intervenției, va trebui să-și găsească drumul și să hotărască "noua linie" a propriei sale politici planetare. Cu Franța, Germania și Rusia – dar am putea într-adevăr să sperăm asta? – angajate în primă linie în acțiunea comună de refuz al agresiunii americane.

Este totuși greu de crezut că, în actuala conjunctură mondială, Jacques Chirac și Edmund Stoiber ar putea să se opună oficial intervenției Washingtonului în Irak, și asta în ciuda sentimentului profund al națiunilor franceză și germană, manifestări contrare față de această agresiune a Statelor Unite.

Dar, în același timp, aici va apărea misiunea politico-strategică fundamentală a "grupurilor geopolitice" europene de orienta-

re continentală, "eurasiatică", a căror mobilizare revoluționară ar putea suscita, organiza și consolida din ce în ce mai mult agitația opozițională a maselor europene contrare agresiunii americane, dublând astfel "linia oficială" a Parisului și Berlinului printr-o vastă mișcare de rezistență ce exprimă adevărata voință a popoarelor europene. Și începând astfel procesul final, ireversibil, al "mării treziri", al mării eliberări continentale europene față de imperialismul planetar al Statelor Unite în acțiune. Deoarece, în cele din urmă, voința de libertate a popoarelor nu are cum să nu triumfe asupra ezitărilor tactice ale guvernelor lor de circumstanță, "democratice", și asta cu atât mai mult cu cât chiar aceste guverne nutresc, în secret, aceleași convingeri vitale profunde, aceleași opțiuni decisive pentru un nou destin continental european. Deoarece neființa nu poate obtura la nesfârșit apariția ființei. Iar această punere în mișcare revoluționară a popoarelor europene este în același timp susținută și cumva exacerbată de polul metapolitic fundamental al Rusiei, "baza eliberată" din Est a Celei Mari Europe, a cărei opoziție față de agresiunea americană împotriva Irakului va servi drept linie de front cu reverberație continentală pentru vasta mișcare revoluționară anti-americană în derulare, antrenând și India, și Japonia, și activând imediat axa geopolitică transcontinentală Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

De asemenea, intervenția Statelor Unite în Irak riscă să fie, în cele din urmă, fatală pentru planurile în curs ale imperialismului planetar american, acel vârf de aisberg care va face să capoteze "marele plan" al "celulei conspirative superioare" instalate în secret la Casa Albă, care urmează "ordinea Șarpelui Crucificat pe T". Căci așa stau lucrurile, efectiv, chiar dacă refuzăm să credem. Încă o dată, nu de Statele Unite trebuie să ne temem, ci de ceea ce se află în spatele lor.

"Terarhiile paralele" din Marea Europă

"Doar cel ce are vocația și voința de a face să se nască viitorul poate să vadă adevărul concret al prezentului", spunea Georges Lukacs. În timpul acelor zile istorice, între 16 și 19 iulie, s-a constituit Cea Mai Mare Europă: la 16 iulie, la Paris, prin acordurile – și "părțile confidentiale" ale acestora – încheiate între Jacques Chirac

și Edmund Stoiber cu privire la "Pactul Refondator" franco-german ce urmează să reia, în ianuarie 2003, cu ocazia celei de-a patruzecoa aniversări, termenii din "Tratatul de la Elysée" dintre de Gaulle și Adenauer, și trei zile mai târziu, la 19 iulie, odată cu întâlnirea dintre Jacques Chirac și Vladimir Putin la Soci, în Crimeea, care marca adeziunea de fapt a "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin la ceea ce Wolfgang Schäuble numește "nucleul dur" al actualei Uniuni Europene. Adeziune de principiu, dar definitivă. Pentru că e vorba, pe bază de cuvânt de onoare, de un nou "pact de fier".

Axa Paris-Berlin-Moscova, a cărei punere în practică n-am încetat, în ultimul timp, să o cerem, tocmai a fost asamblată, și odată cu axa geopolitică Paris-Berlin-Moscova se naște Cea Mai Mare Europă continentală cu un orizont și cu o predestinare eurasiatică.

Zguduire politico-istorică cu consecințe absolut hotărâtoare, în care voința cu caracter fondator a lui Jacques Chirac, Edmund Stoiber și Vladimir Putin afirma emergența revoluționară a unui angajament imperial al unei Europe Mari, angajament de acum înainte irevocabil, angajament posibil prin eliminarea socialismului troțkist aflat la putere în Franța și în Germania, și nu doar în Franța și Germania, ci și în spațiul politic al Europei Occidentale în întregime. "Acum vin alte vremuri."

Or, este imperativ ca tot ceea ce s-a constituit astfel, în principiu, la nivelul acțiunii politice democratice a statelor europene vizate și ce va urma, de acum înainte, dezvoltările prevăzute de procesul deja în curs, să se reia, să se consolideze și să se reconsidere într-un orizont revoluționar la scara mare a continentului, de către forțele vii ale națiunilor europene ajunse, în prezent, la răscrucea de drumuri a supraistoriei lor finale.

A dubla, deci, noua situație politică creată prin axa Paris-Berlin-Moscova, printr-o serie de inițiative menite a da naștere "ierarhiilor paralele" ale unei noi realități politico-administrative revoluționare europene, aceasta este sarcina ce ne revine a ne-o asuma total la ora actuală.

Aș considera că aceste inițiative trebuie să fie patru la număr, urmând să trecem imediat la acțiune pentru a impune o grilă ontologică evenimentelor deja în curs.

(1) O organizație supranațională numită "Comunitatea Geopolitică Franța-Germania-Rusia", nucleu fundamental ideologic de

bază al viitoarei Mari Europe Continentale, ce trebuie să aibă rolul, ca să zicem așa, de "guvern provizoriu" european care acționează din umbră, semi-clandestin.

(2) O structură politico-strategică supranațională, care să integreze, prioritar, toate "grupurile geopolitice" europene într-o organizație activă, menită a constitui un fel de "Kominform" european de primă linie.

(3) O organizație revoluționară supranațională de "informații contra-strategice", care să folosească, sectorial, anumite "puteri speciale". Raymond Abellio : "Utilizarea polițienească a acestor puteri este însăși esența metapoliticii".

(4) O instanță de avangardă menită să promoveze nașterea și desfășurările ulterioare ale unei noi mari culturi continentale europene, menite să umple vidul cultural înfricoșător al ultimilor cincizeci de ani din istoria europeană.

Spiritul este cel ce vine la putere, iar puterea înseamnă spirit, Georges Soulès în marea sa carte, apărută în 1943, *La fin du nihilisme*, carte profetică, cu adevărat.

GERMANIA ȘI DESTINUL FINAL AL EUROPEI

Eșecul coaliției anti-socialiste conduse de Edmund Stoiber în alegerile germane din septembrie pare a fi, desigur, în principiu, o catastrofă majoră pentru mersul înainte al Celei Mari Europe continentale de linie național-revoluționară; dar, în realitate, se poate foarte bine și ca lucrurile să stea altfel; și chiar, în ultimă analiză, să fie exact invers în raport cu acel ceva la care ni se pare că ar trebui să ne așteptăm. În politica revoluționară activă, nu situațiile reale sunt cele care contează de fapt, ci angajamentele lor dialectice ce guvernează tensiunea subterană care le trage în permanență înainte, care le împinge în permanență spre auto-depășire.

Deoarece, în primul rând, este vorba, pentru Edmund Stoiber, de un eșec extrem de relativ, deoarece coaliția guvernamentală a social-troțkiștilor și ecologiștilor nu s-a impus decât cu o majoritate cvasi-fictivă de două locuri în plus și că frontul național antisocialist al lui Edmund Stoiber dispune, deci, actualmente, în fapt, de practic aceeași majoritate ca aceea a coaliției anti-naționale a lui Gerhard Schröder și a aliaților lui "roșii-verzi"; în fine, este o evidență deja stabilită că "roșii-verzii" lui Joschka Fischer au câștigat, în septembrie trecut, partida, pentru că, dacă nu ar fi intrat în cursă decât socialo-troțkiștii lui Gerhard Schröder și frontul național al lui Edmund Stoiber, acesta din urmă ar fi câștigat alegerile și ar fi restabilit ordinea în Germania.

Destinul a jucat negativ prin expansiunea neprevăzută a așa-numitului partid "ecologist" al lui Joschka Fisher, care a beneficiat, în mod circumstanțial și subversiv – de umflarea artificială a efectivelor sale de pe teren prin aportul masiv, la ordin, al stângiștilor și comuniștilor – de o creștere electorală destul de importantă. Deoarece, să ne amintim, ce este partidul ecologist, ce sunt "roș-verzii" lui Joschka Fisher, dacă nu o organizație ce găzduiește, ce încadrează operațional și promovează în mod disimulat elementele ultra-stângiste și troțkiste cele mai extremiste, cele mai antinaționale și cele mai anti-europene?

Prin intermediul actualelor sale măști ecologice, extrema stângă revoluționară germană și-a asigurat, deci, o bază politico-strategică decisivă în noua majoritate guvernamentală, rezultată din foarte dubioasele alegeri din septembrie trecut. Dar Gerhard Schröder va lăsa oare lucrurile așa? Acționând, Joschka Fisher își va dezvălui pozițiile și prin aceasta îl va obliga pe Gerhard Schröder să contra-acționeze. Viermele a intrat deja în fruct.

Deoarece puterea socialo-troțkistă a lui Gerhard Schröder acum refăcută, este, din cauza non-majorității sale de fapt, într-o situație de destabilizare funciară, supusă în permanență contradicției active și presiunilor politice destabilizatoare din partea "celeilalte majorități", "majoritatea națională" a lui Edmund Stoiber. Și asta în timp ce chiar în interiorul coaliției socialo-troțkiste și ecologiste revenite la putere, centrul de gravitație politic operațional de ansamblu se deplasează de pe pozițiile majorității socialo-troțkiste a lui Gerhard Schröder către minoritatea condusă de Joschka Fisher și structurile sale de pătrundere și control așa-zis ecologiste (care în realitate țin de o cu totul altă ordine a lucrurilor).

Pe de altă parte, orice ar fi, marile opțiuni politice fundamentale ale Germaniei sunt mai mult sau mai puțin salvate, opțiuni privind, pe de o parte, opoziția – relativă, după toate calculele – față de politica de ingerință mondialistă a Statelor Unite, mai cu seamă în Irakul aflat acum sub amenințarea unei acțiuni politico-strategice decisive a Washingtonului, și, pe de altă parte, susținerea deschisă, chiar necondiționată, a procesului de integrare a "Noii Rusii" a lui Vladimir Putin în cadrul Celei Mari Europe continentale, "eurasiatice", "imperiale", "finale". Un proces de acum încolo ineluctabil.

Manevrele pro-americane și anti-rusești ale lui Joschka Fisher și ale minorității de șantaj a "roș-verzilor" se vor strădui cu siguranță în prezent să atace – din ce în ce mai intens – pozițiile contrare ale majorității social-troțkiste aflate la putere la Berlin, din care face și el parte; lucrurile, într-adevăr, nu sunt deloc simple. Deja, făcând apel la guvernul lui Wolfgang Clément, căruia i-a încredințat ministerele-cheie – sau mai degrabă super-ministerele – ale Economiei și Muncii, dotat cu "serviciul de politică economică fundamentală și de analiză", Gerhard Schröder tocmai a aprins un contra-foc de amploare, menit să blocheze pretențiile mondialiste

ale lui Joschka Fisher și ale celor din grupul său de acțiune. Care n-a ratat să se precipite să ”restabilească” relațiile germano-americe, anunțându-și apropiata vizită la Washington, consolidând linia politico-socială subversivă a formațiunii sale. Așa se întâmplă că *Frankfurter Allgemeine Zeitung* îi pe acuză ”roș-verzii” lui Joschka Fisher că ”poartă un atac ideologic în toată regula împotriva a tot ceea ce poate fi considerat valoare tradițională, mai cu seamă împotriva familiei în sens clasic”.

De asemenea, actualul regim politic de la Berlin, rezultat din alegerile din septembrie trecut, este de fapt un ”non-regim”, disponibil față de toate solicitările, față de toate șantajele, față de toate zguduiri în forță: cel mai bun teren pentru realizarea unei mari contra-strategii menite să obțină în cele din urmă răsturnarea sa. O răsturnare definitivă și totală, al cărei punct critic se situează undeva în segmentul următorilor doi ani, și fără îndoială chiar mult mai aproape. Or, mi se pare că e sigur, în prezent, că Edmund Stoiber și statul său major politic vor ști să nu piardă ocazia atunci când aceasta va apărea, și asta cu atât mai mult cu cât o adevărată ocazie nu vine singură, ea trebuie *provocată*.

Cu toate acestea, dezastrul – deoarece, orice am spune, a fost chiar un dezastru – alegerilor germane din septembrie trecut a adus la lumina zilei, brusc, motivele apariției sale, care sunt, de altfel, de cu totul alt ordin decât motivele eșecului extrem de relativ al forțelor naționale anti-socialiste în competiție cu conspirația socialistă anti-națională. Este vorba de nimic mai puțin decât de un anume dezastru al însăși substanței naționale germane, și chiar – în plus – al destinului istoric al Germaniei actuale și viitoare, al ”ideii germane”, pentru a prelua o expresie foarte la modă, în ultimul timp, în dezbaterile politice de dincolo de Rin, folosită chiar de Gerhard Schröder.

Față în față cu un anume dezastru al Germaniei: cauze și căi de redresare

Nu putem nega: în septembrie trecut, o jumătate de Germanie a votat liber împotriva Germaniei. Cum a fost posibil ca jumătate de Germanie să se situeze – liber – pe poziții ce manifestă un asemenea ultim grad de alienare politică, deopotrivă

de neînțeles și întru totul sigură, activă chiar, alienare sinucigașă a unui popor în mod inconștient sinucigaș?

Un fel de misterios "rău german" a fost astfel adus la suprafață, s-a afirmat cu o forță consternantă. Acest rău, care reprezintă, în profunzimi, o teribilă și mortală boală, nu datează de azi. Dar cel puțin ne-a fost oferită ocazia de a încerca, o dată pentru totdeauna, să spargem abcesul fatal, pentru a surprinde și dezvălui opera de alienare ontologică, de demisie istorică și de decădere vitală ce acționează subteran. O bătălie politică absolut decisivă se anunță, astfel, atenției noastre în stare de veghe; bătălie pe care va trebui să o angajăm fără întârziere.

Imensele sacrificii consimțite, într-un trecut încă recent, de un popor german care s-a ridicat, în totalitatea sa, în fața invadatorului străin, pentru a-și apăra ființa proprie și integritatea politico-istorică a Europei în ansamblu, a Europei încercuite, nu au cum să nu fie în cele din urmă recunoscute, deoarece sacrificiul de sânge rămâne și contează veșnic. Nici un alt popor european, cu excepția poporului rus, nu a fost adus în situația de a accepta, în mod supra-eroic, suprauman, astfel de sacrificii de viață, astfel de sacrificii de sânge. Ceea ce face ca astăzi, chiar dacă o recunoaște sau nu, Europa în ansamblul ei să fi contractat, în ce privește Germania – și Rusia – o datorie ontologică de neocolit, pe care vor trebui așezate fundațiile abisale ale viitoarei Europe continentale, a Celei Mai Mari Europe imperiale, "ultime".

Astfel, actuala demisie politică a Germaniei, conștientă sau inconștientă, reprezintă o tragică sfâșiere, ce rănește în profunzime toate popoarele europene și căreia popoarele europene trebuie să îi răspundă împreună, să îi facă față pentru a reduce cât mai mult consecințele și efectele prezente, să îi ștergă cu totul, chiar și din memorie, afirmarea negativă a situației nou create; ca și cum nu ar fi fost nimic.

Timp de mai mult de o jumătate de secol conspirația subversivă antieuropeană a terorii democratice, exercitate continuu de "Superputerea Planetară a Statelor Unite" s-a străduit să devasteze conștiința istorică a poporului german, să încerce să-l mențină în afara istoriei active, să facă din el un popor lovit de o non-conștiință politică și de un non-destin fantasmagoric: dezastrul ac-

tual al conștiinței naționale germane nu este decât rezultatul direct al acestei opere de alienare concertată, înverșunată, menită să împiedice Germania și, prin urmare, Europa întreagă – Cea Mai Mare Europă imperială – să se regăsească din nou, în termenii unui nou destin revoluționar european și, în cele din urmă, planetar.

Fiind supus timp de mai mult de cincizeci de ani formidabilei presiuni distrugătoare a conspirației antinaționale machiate în ”luptă anti-totalitară”, pe care o luase sub control la fel cum, apoi, luase sub control toată Europa occidentală cu excepția Franței gauliste, nu e de neînțeles că, la urma urmelor, poporul german – sau în orice caz o bună parte a poporului german – a sfârșit prin a ceda în fața alienării politice profunde ce i s-a inculcat cu forța, în scopul precis de a-l împiedica să se regăsească pe sine însuși dincolo de linia de fractură politico-istorică reprezentată de înfrângerea înalt simbolică, apocaliptică, din 1945.

Anume lungul cortegiului halucinant de victime ale alienării mentale a Germaniei, timp de mai mult de cincizeci de ani, a alcătuit, în septembrie trecut, masele îndobitocite de votanți pentru partidul Anti-Germania, mase inconștiente de votanți ai partidului social-democrației troțkiste și ai rezistenței subterane a susținătorilor ascunși ai acesteia, ce se opun ascensiunii național-revoluționare, de acum inevitabilă, a Celei Mai Mari Europe continentale. În septembrie trecut, Germania a plătit, deci, prețul adevărat al îndelungatei alienări antinaționale la care a fost supus poporul german, teribilul preț al supunerii sale față de teroarea totalitară a social-democrației și a celeilalte fețe a acesteia, liberal-democrația, *vae victis*. Social-democrație, liberal-democrație, care nu au fost niciodată altceva decât infrastructuri de control și de încadrare activă a terorii democratice impuse de ”Superputerea Planetară a Statelor Unite” și de puterile obscure din spatele acesteia, azi ca și ieri.

În călătoriile sale prin Germania, la scurt timp după sfârșitul ultimului război mondial, deopotrivă curajoase și vizionare, Generalul de Gaulle – așa cum spune el însuși în *Memoriile* sale – urmărea să restabilească fără întârziere revenirea Germaniei în Europa, așa încât ”Polul Carolingian” franco-german să poată reîncepe imediat istoria întreruptă a Europei, să pună bazele politico-istorice ale viitoarei Mari Europe continentale.

Charles de Gaulle, *Memorii*: "Fribourg, în Pădurea Neagră, un grup care să îl primască pe de Gaulle adunase tot ce e reprezentativ pentru regiunile ocupate de noi pe malul drept al Rinului. La 4 octombrie, Dr. Wohleb îmi prezintă personalitățile de la Bade. La ora 5 dimineața, dl Carlo Schmitt le introduce pe cele din Württemberg. Arhiepiscopul de Fribourg, Monseniorul Groeber, precum și Monseniorul Fisher de la dioceza Rotthausen, se află printre vizitatori. Apoi, acești oameni de calitate, plini de bunăvoință, se reunesc pentru a mă auzi vorbind despre "legăturile care, altădată, îi apropiau pe francezi și pe germanii din sud și care trebuie, acum, să reapară" pentru a clădi "Europa noastră, Occidentul nostru".

Și ne amintim că la una din conferințele sale de presă, Generalul de Gaulle declara în 1949 : "*Eu spun că trebuie să construim Europa având ca bază un acord între francezi și germani. Odată Europa construită pe aceste baze, atunci ne vom putea îndrepta către Rusia. Atunci vom putea încerca, o dată pentru totdeauna, să construim Europa întreagă, împreună cu Rusia , dacă aceasta își va schimba regimul. Iată programul adevăraților europeni. Iată programul meu.*"

Or, așa cum astăzi Rusia este eliberată în sfârșit din coșmarul sângeros al comunismului sovietic și, eliberându-se – auto-eliberându-se – la rândul său, de sub dominația subversivă a totalitarismului democratic – al social-democrației troțkiste și al liberal-democrației – Europa, "Marea Europă" este și ea pe cale să poată pretinde a-și recupera unitatea anterioară, destinul propriu și ultimele sale misiuni supraistorice, cele mai mari misiuni "eshatologice", "imperiale".

În ultimii ani, într-adevăr, Europa, țară cu țară – Portugalia, Spania, Italia, Franța, Serbia, Austria, Olanda – s-au eliberat de sub dominația subversivă a conspirației socialo-troțkiste, doar Germania și Belgia lipsind încă la apel. Or, așa cum tocmai am văzut, astăzi, a lipsit foarte puțin ca Germania să se alăture și ea grupului de țări europene, care și-au regăsit libertatea și sunt gata să se angajeze pe calea unui nou mare destin continental.

Cu toate acestea, accidentul de parcurs reprezentat de nefericita defectare politică a unei importante părți a poporului german, condus orbește să voteze împotriva lui însuși, poate oare împiedica

să se facă ceea ce trebuie să fie în cele din urmă făcut? Nu, de acum înainte acest lucru nu mai este posibil. Cu condiția ca, la rândul nostru, și sprijinindu-ne în forță pe partea conștiință – partea deja ”eliberată mental” – a poporului german, să ne angajăm și noi să facem tot ceea ce trebuie făcut, în termeni de agitație și de contra-propagandă ofensivă de vârf, pentru ca Germania să fie adusă în situația de a se elibera – și să fie capabilă să o facă prin ea însăși – din strânsoarea negativă și alienantă a conspirației antinaționale și antieuropene, care o ține încă mai mult sau mai puțin prizonieră a aparatelor de încadrare politică și mentală, gestionate de această conspirație.

Început în forță cu ocazia alegerilor din septembrie trecut, procesul de eliberare națională a Germaniei trebuie să fi condus, acum, către desăvârșirea sa finală, către *finalul ei decisiv*. O eliberare națională, la care Germania va ajunge sprijinindu-se deopotrivă pe Franța și pe Rusia, cu scopul ca axa transcontinentală Paris-Berlin-Moscova să poată vedea lumina zilei înainte de a fi prea târziu.

Astfel, mai multe căi se deschid, de acum, și ele ar putea facilita – chiar conduce și împlini – procesul de eliberare națională a Germaniei, dintre care – și, fără îndoială, înainte de orice – calea unei răsturnări interne a centrului de gravitație al actualului regim socialo-troțkist de la Berlin, răsturnare pe care ne putem aștepta să o vedem producându-se în favoarea reînnoirii, prevăzută pentru ianuarie 2003 – a patruzecoa aniversare a sa – a ”Tratatului de la Elysée” dintre de Gaulle și Adenauer. Reînnoire pe care o putem deja vedea sub forma revoluționară a unui ”Pact Refondator” franco-german, dorit de Jacques Chirac și susținut de Vladimir Putin, care, sprijinindu-se în fond pe Rusia, ar relansa procesul de demarare a Celei Mai Mari Europe, pornind exact de la axa Paris-Berlin-Moscova.

Într-adevăr, am putea să ne imaginăm cu greu un angajament de fond al lui Jacques Chirac și Vladimir Putin pe șantierul final al axei Paris-Berlin-Moscova alături de o Germanie, al cărei regim politic este în contradicție totală cu orientarea națională a Europei actuale în ansamblul ei: situația politică internă a Germaniei trebuie să se schimbe chiar prin forța însăși a lucrurilor, iar această schimbare nu va fi decât rezultatul unei schimbări fundamentale

de conștiință, al unei reveniri irevocabile a Germaniei la propria sa conștiință națională profundă și la propriul ei destin anterior; la destinul ei supra-temporal.

“Directiva Putin”

În marele său discurs în limba germană, ținut la 25 septembrie 2001, la Berlin, în fața Bundestagului în plen, președintele Vladimir Putin declarase, în modul cel mai oficial, nu doar că ”Noua Rusie” – că a sa ”Nouă Rusie” – este dispusă să ia în considerare integrarea sa europeană pe plan economic, militar și cultural, ci și de a interveni, cu toată autoritatea sa politică, pentru a încuraja poporul german să înceteze a se mai învinovați, a-și mai aplica în secret penitențe morale pentru greșeli ce aparțin unui trecut de acum înainte revolut, ceea ce îl împiedică să facă față, total, adevăratelor lui sarcini politice actuale în Europa și în lume. Vladimir Putin mai denunța cu tărie, de asemenea, ”acțiunea nocivă a unor intelectuali germani” care cultivă într-o manieră voit destabilizatoare și subversivă mitul incapacitant al ”culpabilității germane”, care nu mai are nici o rațiune de a fi. Geniul politic al lui Vladimir Putin sesizase astfel faptul că problema fundamentală, problema dramatică a Germaniei actuale este de afirmare revoluționară a unei noi conștiințe, o problemă de auto-eliberare, de afirmare revoluționară a unei noi conștiințe germane și a unui nou destin german. Or, să fim înțeleși, este tocmai ceea ce noi nu încetăm a spune, acesta fiind și obiectivul final al acțiunii politico-strategice de ansamblu, cu dimensiuni europene continentale, pe care trebuie să și le asume azi ”grupurile noastre geopolitice” în lupta pentru demararea axei transcontinentale Paris-Berlin-Moscova, de care, de acum înainte, depinde totul, definitiv.

Astfel, să considerăm cu totul a noastră ”directiva Putin” privind lupta de eliberare națională a actualei conștiințe germane de sub dominația negativă a unei conspirații mondiale cu rațiuni oculte, conspirație înverșunată să bareze împlinirea politică a Celei Mai Mari Europe, pentru care Germania este, azi ca și ieri, placa turnantă în jurul căreia Franța și Germania, precum și popoarele europene în ansamblul lor, trebuie să se mobilizeze în prezent pentru a accede revoluționară la linia de predestinare imperială finală

ce le este proprie *dintotdeauna*, în istorie și dincolo de istorie. Linia de trecere occidentală de la neînțelegere la înțelegere, linia însăși a ultimei și supremei noastre predestinări polare.

Nu ne rămâne, desigur, prea mult timp, dar, pe de o parte, ceasul tragic al minorităților în acțiune s-a întors. Momentul stabilit de agitație în profunzime și de răsturnare a conștiinței germane actuale definește clar miza care trebuie să decidă cu privire la soarta finală a Marii Europe: adică extrema importanță a acțiunii politico-strategice de ansamblu a "grupurilor geopolitice" în orientarea finală a opțiunilor care trebuie să ducă, încă o dată, Germania la o conștiință nouă și totală privind propria sa ființă și propriul său destin reînceput.

TURCIA, AVANGARDĂ A ACȚIUNII SECRETE A AL-QAIDA ÎN EUROPA

Milioane de musulmani din lume așteaptă trezirea Turciei pentru a se răscula.

Recep Tayyip Erdogan

Balcanii sunt deja islamici, Spania a fost timp de veacuri și va fi din nou, la fel ca și Ungaria și întreaga Europă Centrală.

În zece ani, Germania va fi islamizată, la fel ca Franța. Europa întreagă va fi islamistă înainte de sfârșitul de secol. Așa să știți.

Responsabilul politic al unui grup islamist clandestin de la periferia pariziană.

Pentru mine, intrarea Turciei în Uniunea Europeană înseamnă sfârșitul acesteia.

Valéry Giscard d'Estaing

Faptul de a fi, așa cum facem noi, ceilalți, cu totul alături de popoarele palestinian și irakian acum amenințate cu genocidul de către "conspirația mondialistă" a Statelor Unite și a ceea ce se află în spatele lor, nu înseamnă că nu trebuie să fim, în același timp, împotriva planurilor subversive ale Islamului Fundamentalist în acțiune. Și nu se poate nega faptul că dintre toți șefii de stat europeni acum în funcție doar Silvio Berlusconi, în numele Italiei, a spus despre Islamul Fundamentalist tot ce trebuia spus, nici nu putem nega că, cu fiecare ocazie, el a amintit și a susținut deschis necesitatea inevitabilă a integrării plene a Noii Rusii a lui Vladimir Putin – politică, militară, economică și culturală – în Uniunea Europeană.

Recente evenimente decisive în afirmarea și în consecințele lor imediate vin să confirme dramatic urgența extremă a tuturor opțiunilor politico-strategice, pe care trebuie să ni le asumăm: împotriva noilor ingerințe în curs de a se preciza din partea Is-

lamului Fundamentalist prin înaintarea sa în Turcia și împotriva complicităților interne pro-islamiste din sânul Uniunii Europene. Care sunt aceste evenimente recente? Înainte de toate, alunecarea Turciei – pentru moment cumva încă disimulată – înspre Islamismul Fundamentalist prin venirea la putere la Ankara a AKP, "Partidul Justiției și Dezvoltării" al lui Recep Tayyip Erdogan, și intrarea, deci, a Turciei, în sfera de influență a Al-Qaida lui Ossama bin Laden. Și prin aceasta, extraordinarul pericol reprezentat pentru întreg continentul european de proiectele în curs privind admiterea – întru totul posibilă, din cât se spune – a Turciei în Uniunea Europeană. Nouă ne revine sarcina de a împiedica asta.

Lucrurile importante se petrec mereu în umbră, astăzi la fel ca ieri. A sosit timpul să ne dăm seama de asta, e vorba de supraviețuirea noastră.

Un Hiroshima politic s-a produs, în Europa, la 3 noiembrie trecut, și încă nimeni nu și-a dat seama: acapararea puterii, conspirativă, la Ankara, executată sub aparențe democratice înșelătoare, de către susținătorii vizibili și invizibili ai partidului așa-zis "islamist moderat" al lui Recep Tayyip Erdogan. În realitate, era vorba de o operațiune subversivă "finală", absolut decisivă, la scară europeană continentală, condusă din umbră, în legătură directă cu organizația conspirativă islamistă planetară a lui Ossama Bin Laden, Al-Qaida.

Acaparând, atunci când era primar al Constantinopolului, denumirea diversionistă a așa-zisului "islam moderat", Recep Tayyip Erdogan, personaj secret și ambiguu în esența lui, a promovat mereu, a practicat și a reprezentat în secret linia clandestină cea mai dură a islamului extremist și foarte conspirativ, aparținând sferei de influență pan-turce, angajată în lungul proces subversiv care a dus în cele din urmă la preluarea puterii politice la 3 noiembrie trecut.

Deoarece, în perspectiva viitoarei admiteri a Turciei în Uniunea Europeană, planurile strategice de ansamblu ale subversiunii islamiste reprezentată, actualmente, de Al-Qaida, au fost schimbate brusc: centrul de gravitație politico-strategic al acțiunii islamiste revoluționare s-a deplasat dinspre Asia către Europa, Turcia devenind astfel placa turnantă operațională a acestei schimbări. De acum înainte, totul se va petrece în Turcia.

Este vorba, de fapt, de o schimbare totală a "liniei geopolitice"

a Al-Qaida, al cărei obiectiv strategic fundamental pare a fi cel de a angaja bătălia pentru cucerirea islamică finală a spațiului intern geopolitic european în totalitatea lui: Europa de Vest, Europa de Est și Rusia. Europa fiind declarată, astfel, ”ținut al războiului sfânt”, nou spațiu pentru ”Marele Jihad” islamic ce acționează în scopul realizării ”Califatului Final” care cuprinde, în ultimă instanță, chiar și Statele Unite.

Baza de implantare fundamentală, de pornire și de desfășurare politico-strategică a înaintării ofensive islamice în Europa se va afla, astfel, în Sud-Estul european, pornind de la Turcia și teritoriile islamice europene din Albania, Bosnia, Kosovo și Macedonia, precum și, în același timp, în fiecare țară europeană ce cuprinde o colonie islamică importantă. Printre care, desigur, Germania și Franța.

”Ce poate fi mai normal decât un islamist german care să vrea într-o zi să trăiască într-o Germanie Islamică”, titra, în aceste ultime zile, presa turcă de la Berlin.

Conceptul de ”Germanie Islamică” tocmai a fost lansat: în curând se va vorbi despre ”Europa Islamică”.

În acest sens, nu trebuie de uitat faptul că Ossama bin Laden a fost deja în ”inspecție” în coloniile islamice din Albania și Bosnia, și că, potrivit serviciilor secrete de la Belgrad, ar fi ajuns clandestin până în Germania, mai exact la Berlin.

Europa a fost, deci, aleasă ca viitor câmp de bătălie pentru marele război sfânt al Islamului, pentru ”Marele Jihad” din anii imediat următori. Zărurile de fier ale unui nou destin dramatic pentru Europa au fost aruncate.

Lăsând luptele din Asia în grija bazelor sale de putere clandestine, mollahul Omar și Abdel Azim-Al-Mouhajar, Ossama bin Laden și infrastructurile oculte ale Al-Qaida se vor instala în curând undeva în Sud-Estul european, de unde vor fi conduse operațiunile ofensive revoluționare și acțiunile teroriste ale ”Internaționalei Islamice” angajate în asediarea subversivă și cucerirea politică finală a Europei la scară continentală.

În același timp, flancul meridional al Rusiei – lanțul fostelor republici islamiste sovietice – ce constituie domeniul rezervat Turciei – ceea ce, de altfel, chiar sunt – va vedea cum ingerințele din ce în ce mai clandestine ale Turciei se vor intensifica până la maxim, în

timp ce Cecenia va face, în raport cu actualele acțiuni ofensive islamice de anvergură europeană continentală, figura unui fel de război național al Spaniei în ajutorul celui de-al doilea război mondial.

Fie cretinism congenital al unei civilizații iremediabil decăzute, fie înaltă trădare concertată, fie ambele la un loc, este momentul precis în care toate guvernele actuale democratice din Uniunea Europeană, precum și toată marea presă și media europene – de stânga și de dreapta – se înverșunează – precum *Le Figaro*, *Le Monde*, *Le Courier International*, etc., toate radiourile și televiziunile private sau de stat – să susțină foarte deschis pozițiile proislamiste ale guvernelor iresponsabile în funcție. Și asta nu doar în ce privește problema admiterii Turciei în Uniunea Europeană, ci și mai ales întreținând din ce în ce mai exacerbât un climat de ostilitate deschis, cu intenție provocatoare, față de angajamentele contra-teroriste ale Rusiei lui Vladimir Putin în Cecenia, unde forțele armate de la Moscova luptă, eroic, în avangarda Europei asediate, împotriva islamismului cecen aflat la ordinele comanditarilor din umbră ai liniei lui Ossama bin Laden.

Dacă nu se întreprinde nimic pentru a opri brusc această stare de lucruri sinucigașă, pentru a conștientiza în Europa întreagă planurile de cucerire politico-strategică în profunzime, urmate în ce o privește de către conducătorii oculte ai ”Internaționalei Islamice”, va fi curând – foarte curând – prea târziu a încerca cu adevărat îndiguirea, împingerea înapoi a deversărilor devastatoare de mase islamice deja în marș, urmând programele prevăzute în acest scop.

Deoarece este deja sigur că ”Internaționala Islamică”, condusă în mod conspirativ de Ossama bin Laden, a declarat un război religios și rasial, un război politico-istoric total Europei, și că dacă aceasta din urmă nu se mobilizează contra-ofensiv, de urgență, va dispărea ca atare, la capătul istoriei lumii: munca încăpățânată, patologică, abisală, a Islamului, pentru cucerirea și supunerea Europei, reluată mereu timp de secole, de această dată riscă să-și atingă scopurile ultime.

Trebuie să avem în minte mai ales faptul că ofensiva islamistă fundamentală împotriva Europei nu se va face din exterior, ci din chiar interiorul propriilor noastre rânduri, deoarece viermele a intrat deja în fruct.

Statele Unite și Israelul sunt cele care fac totul pentru a susține

în forță Turcia, iar regimul socialo-troțkist al lui Gerhard Schröder și Joschka Fisher din Germania forțează cu o înrâncenare mai mult decât suspectă admiterea Turciei în Uniunea Europeană.

Trebuie, deci, să acționăm prin toate mijloacele pentru a combate echipa subversivă de trădători aflați la putere la Berlin, să ne angajăm să provocăm în scurt timp răsturnarea regimului socialisto-troțkist al lui Gerhard Schröder și Joschka Fisher și înlocuirea lui de către frontul național german și european al lui Edmund Stoiber și al coaliției sale contra-strategice pentru reînnoirea ființei profunde a Germaniei și a destinului ei viitor.

Astfel, în ultimele zile, *Welt am Sonntag* îi invita pe germani să se ridice împotriva conspirației socialisto-troțkiste ce dețin acum puterea la Berlin, să protesteze împotriva ”*vechilor șaizeci-și-optiști aflați în fruntea universităților, media, și, în definitiv, în fruntea guvernului*”.

Este vorba, pentru noi, ceilalți, de bătălii pentru supraviețuirea finală a tot ceea ce suntem noi.

Deoarece Turcia, înfeudată fundamental intereselor politico-strategice ale Statelor Unite și ale conspirației mondialiste pe care acestea o susțin, asumându-și în continuare misiunea revoluționară de a sprijini, de a exacerba mișcările religioase pe flancul meridional al Rusiei, în fostele republici musulmane sovietice, va servi în prezent drept bază strategică continentală pentru acțiunea de devastare și de control al Statelor Unite asupra Irakului, și de aici - asupra întregului Orient Mijlociu, la fel cum a servit și ca bază strategică ocultă în timpul precedentei ingerințe politico-militare externe americane în Sud-Estul continentului european.

Or, nu numai că Uniunea Europeană nu ar trebui în nici un caz să subscrie la proiectul de admitere a Turciei în cadrul ei, dar de acum înainte a devenit un fapt cert că anume împotriva Turciei va întreprinde prima sa acțiune contra-strategică de dimensiuni continentale noul Imperiu European, mobilizat în jurul axei Paris-Berlin-Moscova: dacă, urmând dialectica imperială a axei Paris-Berlin-Moscova, Rusia este de acum înainte parte integrantă a Celei Mai Mari Europe, Uniunea Europeană, în schimb, nu are cum să nu își asume plinar prima teză politico-strategică ofensivă fundamentală a ”Noii Rusii” a lui Vladimir Putin, și anume teza privind necesitatea de a elibera – din rațiuni superioare transcenden-

tale – Constantinopolul, de a elibera Sfânta Sofia, un scop comun, predestinat, al noii mari istorii europene de viitor, ce își urmează exigențele finale, eshatologice.

Astfel, Europa trebuie nu doar să refuze categoric admiterea Turciei în sânul ei, ea mai are și obligația de a se angaja, total și ferm, în luptă, pentru a goni Turcia din spațiul propriu-zis european. E clar?

Astăzi, dușmanul secular s-a întors, străduindu-se să pregătească în secret "asaltul său final." Căci despre asta este vorba. Strategia de ansamblu a contra-ofensivei anti-teroriste permanente și hotărâte, pe care Moscova o urmează în Cecenia, se explică prin faptul că dacă se strică lacătul cecen, rășcoala teroristă islamistă susținută subteran de Turcia – despre care vorbea chiar Recep Tayyip Erdogan – nu va ezita să aprindă întregul flanc meridional al Rusiei, al "Marelui Continent" eurasiatic.

Astfel, Uniunea Europeană trebuie să înțeleagă urgent că lupta de avangardă purtată de Moscova în Cecenia împotriva islamismului revoluționar wahabit este, categoric, și propria ei luptă contra planurilor ofensive ale islamismului fundamentalist, hotărât să ducă Jihadul – "războiul sfânt de cucerire" sau, cum spun ei, "de recucerire" – până în inima Europei. Și, înțelegând aceasta, Uniunea Europeană trebuie să acționeze în consecință, oricare ar fi condițiile, exigențele și însărcinările imediate.

Atacând Irakul, Statele Unite atacă – și, ne temem că o face în cunoștință de cauză – ultima fortăreață național-revoluționară arabă anti-islamistă, neezitând să declanșeze astfel un imens incendiu revoluționar islamist anti-occidental de-a lungul întregii centuri islamice eurasiatice, care se întinde din Maghreb până în Indonezia, precum și în interiorul comunităților islamice europene. Situație, de altfel, cum nu se poate mai paradoxală.

Cedând presiunilor subterane ale lobby-ului pro-israelian extremist, care acționează din interiorul Statelor Unite, "societățile secrete" protestante "iluministe" acum la putere la Washington se pregătesc să declanșeze, astfel, un holocaust islamist revoluționar cu dimensiuni planetare care, cred ei, va servi planurilor imperia-liste mondiale ale stăpânilor lor oculti, cu identitate ce nu poate fi spusă, angajați în taină în slujba neființei și a haosului, în slujba abisalei "Taine a Nelegiuirii", despre care vorbește Sfântul Pavel în

a sa "Epistolă Apocaliptică", în a Doua Epistolă către Tesaloniceni (Tes. 2:7-9).

Pentru axa Paris-Berlin-Moscova a venit ceasul acțiunii, al acțiunii imediate. Să îndiguierea, neutralizarea, să împingerea înapoi a Islamul revoluționar, care a pus mâna pe puterea politică totală în Turcia prin venirea lui Recep Tayyip Erdogan, reprezintă la ora actuală o chestiune de viață sau de moarte. La fel cum tot o chestiune de viață și de moarte este să se opună prin toate mijloacele războiului planetar subversiv al Washingtonului împotriva fortăreței național-revoluționare anti-islamiste din Irak. Deoarece doar axa Paris-Berlin-Moscova se mai poate încă opune imensei dezlănțuirii apocaliptic prevăzute – și deja pusă în mișcare – de forțele secrete negative ale haosului, care mobilizează astăzi mizele răsturnate ale acțiunii subversive a Statelor Unite împotriva Irakului, care ațâță și susțin ceea ce în același timp se prefac a combate. *Mize inversate* care fac ca Statele Unite să atace astăzi Irakul – într-o acțiune pe care o definesc ca esențialmente orientată împotriva terorismului islamist revoluționar în dimensiunile sale mondiale – fără a-și da seama că de fapt provoacă extinderea generală a islamismului revoluționar în lumea întreagă, lucrând astfel împotriva propriilor lor obiective mărturisite. Dar știm noi oare care sunt adevăratele lor obiective, obiective oculte și mai mult decât oculte?

De altfel, așa cum indică unele "informații secrete" de ai noștri, exact pentru a se ajunge aici a fost creat Islamul în secolul VII, pentru a acționa în istorie într-o perspectivă cu bătaie lungă. În orice caz, "vremurile din urmă" sosesc.

Dar nu suntem oare noi înșine "oameni ai vremurilor din urmă" ? Nu pentru asta am fost făcuți așa cum suntem, fie că o știm sau nu? Concepuți să putem face față exact acestor "vremuri din urmă"?

Actuala revenire a Islamului Fundamentalist la nivelul acțiunii politice planetare constituie unul dintre "semnele vremurilor" cele mai revelatoare, la fel ca revenirea Rusiei la un înalt destin supraistoric, "eshatologic" : "vremurile reîntoarcerii" sunt și "vremuri ale sfârșitului", întotdeauna. Dar și vremuri ale "marilor re-începuturi".

În momentul de față, forțele politico-strategice active ale Celei Mai Mari Europe finale trebuie să combată, să facă față pe cel puțin cinci fronturi de război politic deschis, total: pe dublul front intern

al acțiunii revoluționare islamice în teritoriul european și, în același timp, pe frontul intern al înfruntării cu subversiunea troțkistă și social-democrată care acționează subteran peste tot; împotriva subversiunii, a supunerii interne europene față de conspirația mondialistă a Statelor Unite în acțiune, împotriva liniilor externe ale Islamului Fundamentalist în acțiunile sale ofensive permanente, și împotriva – în cele din urmă – acțiunii conduse la nivelul coliziunilor, antagonismelor deschise, al probelor de forță decisive, din ce în ce mai frontale, îndreptate de către Statele Unite direct împotriva Celei Mai Mari Europe imperiale a sfârșitului. Acest război politic permanent pe fronturi multiple, purtat pe un fond haotic, este, mi se pare, codul ardent care spune totul despre aceste ”vremuri de pe urmă”, care sunt ale noastre.

VLADIMIR PUTIN, ÎN PERSPECTIVA ESHATOLOGICĂ A CELEI ”DE-A TREIA ROME”: OMUL DE LA KREMLIN, OMUL BĂTĂLIILOR FINALE

Vremea conspirațiilor

Trăim timpurile tuturor conspirațiilor, orice ”mare politică” actuală – fie ea națională sau mondială, ”planetară” – pare a fi, fundamental, o politică a conspirației. De asemenea, doar o conștiință conspirativă avansată a politicii în mers poate încă furniza cheile pentru o înțelegere profundă și activă a realității politice din lumea de azi, o lume guvernată de acum înainte de disimularea concertată, de secretul supra-activat și aparențele operaționale de ansamblu, o lume devenită, în ea însăși, o lume a conspirației permanente și totale.

Istoria actuală a lumii a devenit, astfel, propria sa imagine răsturnată, ”anti-istoria”, și anume această ”anti-istorie” înlocuiește în prezent istoria care, în fapt, constituie, clarifică și afirmă adevăratul chip al istoriei mondiale în mers.

Reiese, deci, în mod evident, că toți cei care – oricare ar fi ei – se prefac a se opune acestei concepții conspirative a istoriei actuale, complici totali ai acestei stări de lucruri, nu fac altceva decât să se prefacă, pentru a-și ascunde mai bine manevrele oculte, participarea activă la o istorie fondată în mod esențial pe disimulare și pe deturnarea subversivă a propriului său sens sau a ceea ce se încearcă a se acredita ca fiind acest sens al ei.

Autentica viziune istorică nu va putea fi, în prezent, decât o viziune reflectată, operativă doar la al doilea sau al treilea grad, iar istoria însăși nu mai este făcută decât din propria ei descifrare.

Or, cum lucrurile sunt așa cum sunt, doar aceste considerații de principiu privind natura fundamental conspirativă a actualei istorii mondiale ne pot face efectiv să înțelegem faptul absolut flagrant al liniei de opoziție urmărite, mereu reactivate, a *înțelegerii*

implicite, ce mobilizează în prezent toate media europene – presă, radio, televiziune, exhibiții sub control a concepțiilor doctrinale ”politic corecte” – împotriva tuturor pozițiilor politice naționale și mondiale, ”planetare”, ale ”Noii Rusii” a lui Vladimir Putin. O înțelegere implicită ce funcționează ca un baraj ideologico-politic de netrecut, ca un vast dispozitiv operațional ce sufocă, deturneză subversiv ansamblul de inițiative, alegeri și acțiuni politice ale Rusiei actuale. Altfel spus, ca un obstacol în calea liniei ideologico-politice a președintelui Vladimir Putin, obstacol concertat și urmat din umbră neabătut.

Totul se întâmplă așa, de parcă o ”mare centrală de decizie ocultă” s-ar activa fără încetare din umbră pentru a menține pe baricade opoziția din ce în ce mai exacerbată a informației și opțiunilor guvernamentale europene față de încercările Rusiei de a-și afirma prezența politică în Europa, voința sa de apărare contra-ofensivă continentală vizavi de activitățile antieuropene ale subversiunii revoluționare islamiste ce acționează în Sud-Estul european, precum și pe flancul meridional al propriilor poziții geopolitice continentale europene, în fostele republici islamiste sovietice.

Un război politico-revoluționar total este purtat, deschis, de Islamul fundamentalist - și de ceea ce se ascunde în spatele acestuia – împotriva Rusiei, în spațiul geopolitic al prezenței Rusiei pe flancul de Sud al continentului european, și mai cu seamă în Cecenia, care constituie un fel de abces de fixare politico-ideologică pentru Rusia. Anume în Cecenia Europa în totalitatea sa, prin forța armelor, trebuie să facă față astăzi acelor preliminarii ale viitoarelor valuri revoluționare de invazie islamistă, ce se va dezlănțui în numele ”Marelui Război Sfânt”.

Or, nu doar că informația politică europeană în ansamblul ei refuză, într-o manieră subversiv concertată spre acest scop, să recunoască fundamentul corect al pozițiilor contra-ofensive ale Rusiei pe flancul de Sud al ”Marelui Continent” eurasiatic, ci, în plus, aceasta pierde oficial teren în favoarea taberei antieuropene a războiului politico-revoluționar total declarat Rusiei – iar de aici - Europei continentale în ansamblul ei – în Cecenia și în Asia islamică de pe flancul de Sud al Rusiei.

Această stare de fapt a apărut, recent, la lumina zilei, într-un mod cu totul intolerabil, cu ocazia intervenției, la Teatrul Du-

brovka, la Moscova, în octombrie, a grupului terorist de criminali ceceni, care acționau la ordinele lui Mosvar Baraev, atunci când informațiile europene – fără nici o excepție, cu media de ”dreapta” în frunte – s-au încrâncenat să dezavueze în cel mai iresponsabil și lipsit de rușine mod, comportându-se – în termeni de evidentă înaltă trădare – ca dușmani ai taberei europene atacate, să dezavueze, deci, măsurile contra-strategice de forță ale securității politice ruse în acțiune pe teren.

Or, chiar din momentul în care aveau loc sângeroasele evenimente conduse, la Teatrul Dubrovka, la Moscova, de teroriștii ceceni la ordinele Mosvar Baraev, la Copenhaga – Danemarca deținând președinția Uniunii Europene – se acorda în mod deschis azil unei ”Conferințe Mondiale” pentru ”Cecenia Liberă”, iar la Paris, cel mai mare cotidian francez de dreapta nu ezita să se înduioșeze – de altfel, la fel ca toată presa franceză și europeană, ”de dreapta și de stânga” – cu privire la soarta bandiților ceceni pe cale de a fi puși în imposibilitatea de a mai face rău de către forțele speciale ruse, păstrând tonul reprobator față de acestea din urmă. În timp ce, turbate de furie, mulțimile moscovite urlau ”Rusia nu poate fi îngenuncheată!”.

Faptul că dictatura complotului socialo-troțkist al lui Lionel Jospin, el însuși membru al ”Internaționalei Troțkiste”, și că dominația prin terorismul de stat de tip ”corectitudinii politic” pe care acesta îl întreținea, au fost, în Franța, alungate brusc de la putere pentru a fi înlocuite de o nouă majoritate absolută, de dreapta, și de un nou guvern de dreapta mobilizate în spatele lui Jacques Chirac, nu însemna, aparent, nimic: totul se petrecea de parcă cuvintele de ordine ale unei super-conspirații socialo-troțkiste, de dimensiuni supranaționale, se impunea mereu în fața noii situații politice naționale franceze, în fața ”noii linii franceze”, cuvinte de ordine anti-ruse și anti-Putin, conforme marii campanii de agitație și contra-propagandă în curs, subteran întreținută.

Dar, în cele din urmă, o întrebare inevitabilă totuși va fi pusă, dată fiind suma de acum înainte absolut inacceptabilă a tuturor acestor anomalii, create în mod clandestin în raport cu noua Rusie a președintelui Vladimir Putin: ce se ascunde, deci, abisal, în spatele tuturor acestor opțiuni subversive – antinaționale și antieuropene – ale informației politice europene în totalitatea ei, informație poli-

tică europeană pe care o constatăm în mod deschis supusă unei linii în secret unitare, de orientare anti-rusă și anti-europeană? Care sunt dedesubturile acestei *linii în secret unitare*, ce anume se află la originea ei și care îi sunt scopurile ascunse?

Vom vedea răspunsul mai jos.

Deoarece există un răspuns pentru toate, chiar dacă, uneori, aceste răspunsuri pot părea mai mult sau mai puțin incredibile, deranjante, tulburându-ne profund certitudinile dobândite. Dar oare nu asta trebuie? Să deranjăm, să tulburăm, *să dezvăluim?*

De acum înainte, antagonismul intern fundamental al ex-puterii sovietice se perpetuează ocult la scară europeană

Contrar tuturor evidențelor în acțiune, și contrar a tot ce am putea gândi, puterea centrală sovietică n-a fost niciodată cea a unui bloc monolitic. Puterea centrală sovietică a reprezentat mereu, în secret, opoziția prin coabitarea în profunzime a două puteri fundamentale, dialectic antagoniste: puterea "bolșevico-troțkistă" marxistă de stânga și "internaționalistă" și, de cealaltă parte, puterea "stalinistă", națională și imperialistă, "eurasiatică", ce se sprijinea în mod esențial pe Forțele Armate sovietice. Aceasta din urmă a prevalat întotdeauna, de la eliminarea, în 1929, a lui Troțki și a partizanilor săi din interiorul ierarhiilor superioare de partid (De fapt, Troțki a fost expulzat din țară în 1929 și asasinat în 1939 – n. trad). Această opoziție fiind, de altfel, produsul unor factori decisivi, inabordabili, dar exteriori, cumva, politici, fiind de natură etnică și în mod secret religioasă.

De asemenea, odată ce aparatul puterii staliniste era pe cale de a se instala, accelerat și total, devenind, de acum înainte, și imposibil de atins, instanțele și responsabilii puterii "bolșevico-troțkiste" – cu care se confrunța – au trebuit de îndată să se ascundă, să se disimuleze, să se înfunde operativ din ce în ce mai adânc în străfundurile aparatului de partid, fără a mai acționa la lumina zilei, dar fiind, totuși, mereu prezenți și participând la realitatea implicită a puterii instalate definitiv. Timp de vreo șaiszeci de ani, puterea centrală sovietică a funcționat în stare de dedublare

clandestină, efectuală de către o anti-putere internă, care a avut mereu greutate asupra deciziilor fundamentale, și chiar asupra liniei de conduită externă, "planetară."

Asfel, în momentul când Uniunea Sovietică s-a văzut atât de misterios adusă în situația de auto-destituire imediată și totală, principalii susținători din umbră ai fracțiunii "bolșevico-troțkiste" a puterii sovietice, care tocmai fuseseră doborâți, au trebuit – în fața opțiunilor fundamentale naționale ale noii puteri, ale "noii linii" național-revoluționare a acesteia – să se mulțumească cu auto-exilul – după o serie de bâlbâieli din cele mai echivoce – în exterior, pentru a cuceri – desigur, în lipsă altor opțiuni – câmpul de operații clandestin din Europa de Vest, unde erau așteptați, de altfel. Și unde aceștia au adus formidabile averi financiare, atât în lichidități, cât și în participațiuni industriale și bancare oculte, investite în economia occidentală. Făcute în grabă și cu mijloace improvizate, imprevizibile, aceste transferuri clandestine au putut trece relativ neobservate, asta mai cu seamă din cauza teribilei dezordini ce domnea în acel moment în Rusia.

Astfel, infrastructurile "bolșevico-troțkiste" ale puterii sovietice, fiind constrânse de împrejurări de a se exila în exterior, au găsit acolo, pe teren, peste tot în Europa Occidentală, aparatele operaționale ale "Internaționalei Troțkiste" și partidele socialiste – social-democrate, infiltrate din timp de metastazele sub acoperire ale troțkismului activist, joncțiunea făcându-se fără întârziere. Or, urmările acestei joncțiuni din umbră nu s-au lăsat așteptate, fiind din cele mai dramatice pentru Europa de orientare națională.

Acestea au fost condițiile în care troțkismul clandestin sovietic instalat în exterior, în exil, să pună mâna, aproape imediat, pe partidele social-democrate de orientare troțkistă sub acoperire, provocând valul de preluări ale puterii de către socialiști și realizarea Europei Socialiste din anii noștri "de plumb". Europă Socialistă, care de fapt era o Europă social-troțkistă, de tipul regimurilor care au fost la putere în Franța, Germania, Italia, Spania, Grecia, și mai ales în Belgia: într-adevăr, cu siguranță anume în Belgia erau amplasate centrala ocultă a noii puteri socialisto-troțkiste europene, precum și instanțele sub acoperire de recepție și disimulare a marilor averi financiare și economice scoase clandestin din fosta URSS.

Și toate aceste procese de reconsiderare subversivă politico-administrativă au trebuit să se întâmple, bănuim, exclusiv în în-

tunecimile unei acțiuni revoluționare perfect concertate de către specialiști rodați și în condițiile operative ce au ținut exclusiv de opțiunea lor.

Or, fapt e că, la momentul de față, din nefericire, totalitatea infrastructurilor politice și ideologice, media, informația și agitația-propaganda socialo-troțkistă acționează, la lumina zilei sau încă în clandestinitate, în toată Europa de Vest, chiar după eliberarea acesteia de sub dominația subversivă a socialismului troțkist, continuându-și din plin ostila activitate antieuropeană și în prin rând antirusă.

Asta pentru că Noua Rusie a președintelui Vladimir Putin reprezintă principiul ideologic și politico-strategic al Celei Mai Mari Europe imperiale eurasiatice, cu un orizont spiritual superior, eshatologic, angajată în această "deschidere înspre ființă" a popoarelor din marile civilizații europene anterioare, "tradiționale", "arhaice"; "deschidere înspre ființă" absolut intolerabilă pentru susținătorii ideologiilor în acțiune ale neființei, ale haosului, ale celor supuși neantului.

Pornind de la "Pactul Refondator" franco-german și de la proiectul axei Paris-Berlin-Moscova, pe care Europa de Vest și Noua Rusie a lui Vladimir Putin sunt pe cale de a le pregăti, de a le pune în practică, începe constituirea revoluționară a Celei Mai Mari Europe continentale, "eurasiatice", cu dimensiuni imperiale finale, menită să bareze, ontologic, "conspirația mondialistă" a Superputerii Planetare a Statelor Unite și a socialismelor de orientare troțkistă, pe care Statele Unite le folosesc în înaintarea lor: confruntarea ineluctabilă ce rezultă de aici nu este decât fatalitatea ultimă, predestinată, a actualei istorii mondiale ce se îndreaptă către propriul sfârșit.

De ce Vladimir Putin?

Dacă am face efortul de a încerca să proiectăm dialectic "figura purtătoare" a ansamblului direcțiilor de amenințare, de atac, de provocare și de destabilizare, de denigrare prin dezinformare și descalificare, urmate în permanență, în ultima vreme, de stânga socialo-troțkistă împotriva pozițiilor imediate sau subînțelese ale doctrinei național-revoluționare imperiale ale Celei Mai Mari Europe, rezultă imediat că, la ora actuală, această "figură purtătoare", care adună asupra-și valul în ascensiune continuă al urilor colective,

supra-activate, ale dușmanului socialo-troțkist, atunci aceasta nu ar fi alta decât cea a președintelui Vladimir Putin, care întrupează traseul sclipitor în cerurile înfierbântate de speranțele noastre cele mai nemărturisite, de voința noastră revoluționară. De ce Vladimir Putin? În mod semnificativ decisivă, această revelație referitoare la Vladimir Putin are o greutate aparte. Deoarece alegerile în materie de revelație a inconstientului colectiv al popoarelor sunt mereu fără apel, nu se înșeală și nu se pot înșela; niciodată. Or, exact la nivelul alegerii colective, abisale, iraționale a poporului rus se joacă totul, în prezent și în anii viitori, chiar în Rusia, și, pornind de la Rusia, în spațiul intern de destin al Celei Mai Mari Europe continentale, "eurasiatice". Așadar, cine este Vladimir Putin?

Vladimir Putin este, astăzi, în calitate de președinte al Rusiei, "omul providențial" destinat – predestinat – să-și asume realizarea politico-istorică imediată a celei Mai Mari Europe continentale, "eurasiatice", a constituirii revoluționare a aceluia *Imperium Ultimum* menit să facă față "conspirației mondialiste" a Statelor Unite și a ceea ce stă ascuns în spatele lor.

Vladimir Putin este "conceptul absolut" al noii istorii revoluționare imperiale continentale, aflate pe calea către împlinirea politico-istorică a destinului său final.

Într-un anume sens, putem considera ca sigur că istoria actuală a Marii Europe nu mai este, de acum înainte, decât istoria în secret continuatoare a antagonismului de profunzime, a antagonismului inițial dintre cele două fracții constitutive ale ex-puterii sovietice, fracțiunea "bolșevico-troțkistă" și fracțiunea "stalinistă", "național-revoluționară", care și-a întemeiat puterea pe predestinarea imperială a Forțelor Armate sovietice, Noua Rusie fiind moștenitoarea acesteia din urmă, la fel cum se dorește a fi moștenitoarea Imperiului Rus al Romanovilor, canonizarea ultimilor săi reprezentanți fiind obținută personal Vladimir Putin, Nicolai II și familia acestuia fiind martiri ai credinței ortodoxe, care au dat jertfa lor euharistică de sânge pentru salvarea finală a Rusiei.

Ca atare, Vladimir Putin apare la ora actuală, pentru susținătorii invizibili, disimulați, ai conspirației socialo-troțkiste cu dimensiuni în secret europene, în postura de "inamic absolut", ca persoană care trebuie doborâtă imediat și prin toate mijloacele. Din fericire, în același timp, el este și obiectul unor înalte protecții ascunse, "supranaturale".

Deoarece, fiind pe cale a se constitui pornind de la axa Paris-Berlin-Moscova, Cea Mai Mare Europă continentală, "eurasiatică", care cuprinde, în principiu, Europa de Vest și Europa de Est, Rusia, Tibetul, India și Japonia, nu s-ar putea reuni în cele din urmă decât în jurul Rusiei, care se află la joncțiunea a celor două jumătăți – cea din Vest, și cea din Est – ale Europei, ale "Marelui Continent" eurasiatic: totul depinde, deci, de Rusia, și, la ora din urmă, totul va depinde, deci, de Vladimir Putin.

A face portretul metafizic și spiritual al lui Vladimir Putin urmând linia subterană a "psihologiei adâncurilor" ar fi, desigur, o sarcină cu totul pasionantă, ce ar scoate la iveală o mulțime de revelații, dar pe care e imposibil să o realizăm în cazul prezentei cărți.

Nu e mai puțin sigur că îngemănarea decisivă dintre personalitatea lui Vladimir Putin și exigențele Noii Rusii actuale în fața noilor sale misiuni continentale europene, imperiale și eshatologice, apare dintr-o dată ca însăși marca unei mari predestinări pe cale de a se împlini.

Dubla misiune a destinului propriu al lui Vladimir Putin se lasă, astfel, surprinsă ca fiind, pe de o parte, cea de a crea unealta propriei lucrări revoluționare, adică Noua Rusie imperială continentală europeană, iar pe de altă parte, de a angaja această unealtă – Noua Mare Rusie – în procesul revoluționar al împlinirii acestor sarcini politico-istorice proprii. Sarcini ce converg, toate, înspre instaurarea unei noi Mari Europe cu orizont și cu dimensiuni imperiale, "eurasiatice". Altfel spus, reconstruirea Marii Rusii pentru ca aceasta să poată clădi Cea Mai Mare Europă.

Realizarea acestei duble misiuni revoluționare a lui Vladimir Putin reprezintă, evident, o sarcină la drept vorbind supraomenească, pe care e greu de crezut că am putea-o duce la bun sfârșit fără "ajutorul exterior" al forțelor supra-activate, ce provin dintr-un dincolo de istorie, din adâncul cel mai adânc al unui orizont revoluționar supraistoric. Acestea sunt angajamentele oculte ale actualei mari istorii europene ce ajunge la punctul culminant al noului său destin planetar, care va fi, poate, și un destin final. Pentru ca ceva întru totul nou să poată apărea, acea *Novissima Aetas*, nu trebuie oare ca ceva vechi, în mod definitiv revolut, să dispară fără urmă? Oare orice înălțare nu se așează pe o prăbușire?

Să dărâmăm cu orice preț fortăreața socialo-troțkistă de la Berlin

De la sine înțeles, mi se pare, că toate actualele disponibilități activiste ale naționalismului revoluționar european trebuie să vină de acum înainte necondiționat în sprijinul marii acțiuni imperiale eurasiatice, în curs de dezvoltare, a Noii Rusii a lui Vladimir Putin, angajată pe calea planului său eshatologic final.

Deoarece, după ce am ajuns la eliberarea celei mai mari părți a Europei de Vest de sub dominația conspirației troțkiste a social-democrației, a sosit și ceasul celei de-a doua eliberări a Europei, cea a lichidării liberal-democrației, care, la ora actuală, are funcția de structură subversivă de înlocuire.

În afară de asta, nu trebuie să uităm mai ales că în inima Europei eliberate de sub social-democrația ce acționează ca structură de disimulare operațională a conspirației continentale troțkiste, rămân încă spații europene ne-eliberate, între care – Mare Britanie ce nu mai contează ca parte integrantă a Europei – Germania, Belgia și Grecia, și anume de asta ar trebui să ne ocupăm cu prioritate. Regimurile troțkiste, care acționează la ora actuală la Berlin și la Bruxelles sub masca de acum înainte întru totul aleatorie a social-democrației, trebuie să fie doborâte cu orice preț și în mare urgență.

Trebuie ”să facem curățenie”, definitiv: focarele de infecție troțkistă, subteran supra-activate, care au devenit Berlinul și Bruxelles, trebuie să fie incizate și curățate în profunzime, asanate în mod revoluționar; aduse în situația de a nu mai putea să facă rău.

Doar cu această condiție vom putea face tot ce le revine alor noștri să facă, tot ce ne revine să ducem la bun sfârșit, nouă, celorlalți, cei care am ”scăpat din foc”, din ultimele mari prăbușiri politico-istorice ale Europei, cei salvați prin miracolul istoriei invizibile.

Linia de acțiune a regimului socialisto-troțkist actualmente la putere la Berlin prin Gerhard Schröder și Joschka Fischer își găsește justificarea și în faptul că Germania constituie, azi, principala putere europeană angajată în mod real în susținerea admiterii Turciei în Uniunea Europeană. Or, odată cu venirea la putere la Ankara a ”Partidului Justiției și Dezvoltării” al lui Recep Tayyip Erdogan – partid așa-zis ”islamist moderat”, dar care, în realitate,

servește pentru a disimula o conspirație islamistă politico-militară de mare anvergură intervenționistă – ”Internaționala Islamistă” revoluționară și teroristă găsește, în Turcia, baza politico-strategică a unei vaste ofensive continentale europene, care ulterior riscă să răstoarne actualele raporturi de forță.

Într-adevăr, în cercurile extrem de restrânse de informații politico-strategice se știe deja că Ossama bin Laden se pregătește – după ce islamismul a venit la putere în Turcia – să deplaseze centrul de acțiune, instigatoare și planetară, dinspre Asia către Europa de Vest și Sud-Estul european penetrat deja de islamism, Turcia, care se sprijină pe acesta – în Albania, Bosnia, Kosovo și Macedonia – umrând să servească, de acum înainte, odată fiind admisă în Uniunea Europeană, drept bază ofensivă de cucerire de către islamismul subversiv asupra întregii Europe. Spațiul geopolitic intern al Europei de Vest va fi atunci declarat ”Pământ al Războiului Sfânt”, ”Pământ al Jihadului”, fiind oferit, astfel, acțiunii instigatoare a grupărilor islamice turce și arabe deja prezente în interiorul națiunilor europene. Iar libera circulație a resortisanților turci în Europa, ca urmare a admiterii Turciei în Uniunea Europeană, nu va întârzia să dovedească asta. Dacă se va permite. În orice caz, soarta celor trei milioane de turci deja aflați în Germania este hotărâtă, ei trebuie să servească drept avangardă și masă de manevră pentru lansarea ofensivei islamiste revoluționare în Europa, trei milioane de turci care susțin partidul socialo-troțkist al lui Gerhard Schröder și pe ce care acesta îi susține necondiționat din motive electorale deopotrivă josnice și subversive.

Islamul revoluționar, instigator până la extremă și terorist în mijloace și în scopuri, nu este, totuși, decât o deviere depravată și criminală a religiei islamice normale, un cancer religios pe care puterile obscure, ”infernale”, îl întrețin și îl ațâță permanent.

Astfel, Islamul, atunci când este încadrat, resituat într-un cadru social național și transparent, așa ca în Rusia, unde este cu totul regrupat în spatele președintelui Vladimir Putin, participând la organizația Eurasia a lui Aleksandr Dughin, devine o putere religioasă respectabilă și valoroasă, fidelă orientărilor guvernamentale naționale. La fel și Islamul francez, pe care noul ministru de interne Nicolas Sarkozy a reușit să-l încadreze într-o Reprezentare Națională unitară, și care este aproape de a reuși să își dea un statut diferit,

prin care să nu mai fie străin de corpul activ al națiunii vii.

Și mai e și președintele Yasser Arafat care, în numele națiunii palestinienilor ce luptă pentru libertatea finală, a luat în mod ferm atitudine – și definitiv, din câte se pare – împotriva pozițiilor teroriste ale Al-Qaida și ale lui Ossama bin Laden. Într-adevăr, într-un interviu publicat la 15 decembrie 2002 de *Sunday Times*, președintele Yasser Arafat l-a acuzat oficial pe Ossama bin Laden că exploatează cauza palestiniană, în condițiile în care de fapt nu i-a ajutat niciodată pe palestinieni și acționează permanent împotriva intereselor lor, împotriva destinului lor actual. ”Îi cer să înceteze să se situeze în mod fals în spatele cauzei palestinienilor”, a declarat președintele Yasser Arafat, care a luat violent atitudine împotriva pozițiilor lui Ossama bin Laden și împotriva întregii acțiuni a Al-Qaida.

Să încurajăm, deci, o ridicare a Islamului obișnuit? Nu e imposibil ca exact aici să trebuiască să se aibă în vedere contra-lovitura față de ofensiva islamistă revoluționară anti-europeană, acum în curs de pregătire, pornind de la ingerințele subterane ale Al-Qaida în Turcia, căzută sub influența ei nefastă.

În fața ”Superputerii Planetare a Statelor Unite” se ridică azi Europa marelui continent, ”eurasiatică”

Este în același timp extrem de semnificativ să arătăm că puterile extra-europene, care încearcă în mod subteran să impună admiterea Turciei în Uniunea Europeană, care nu mai încetează să forțeze, în acest sens, decizia responsabililor politici europeni – de altfel, cu ce drept o fac, ne întrebăm – sunt anume Statele Unite și Israelul.

Valéry Giscard d’Estaing: ”Cred că admiterea Turciei în sânul Europei înseamnă sfârșitul acesteia din urmă”.

Într-adevăr, situația este cum nu se poate mai simplă: în următorii zece ani, Turcia și Islamul revoluționar riscă să o termine definitiv cu Europa. Iată motivul pentru care Statele Unite – și aliatul lor, Israelul – susțin, manifest, dar mai ales din umbră, înaintarea Turciei și a Islamului în Europa.

Deoarece politica externă a Statelor Unite nu are în mod fundamental decât un singur scop strategic global : *să împiedice, prin orice mijloace, inclusiv cele ale unei conflagrații planetare finale, ca Marea Europă imperială eurasiatică să se realizeze, pentru că le-ar răpi rangul de "Superputere Planetară", reducându-le la nivelul unei puteri de rangul doi sau chiar trei.*

Atunci când vom fi înțeleș asta, vom înțelege totul, și nu mai e nimic de adăugat.

"Cei trei sori ai sfârșitului"

Totuși, în anii ce vor veni, cel mai mare pericol pentru identitatea finală și pentru unitatea internă a Europei rămâne a fi Turcia, ca bază politico-strategică fundamentală a ofensivei anti-europene planificate de conspirația islamistă, ale cărei avangarde operaționale acționează deja pornind din interiorul țărilor europene pe care sunt pe cale să le cucerească. Astfel, în această dramatică situație de fapt, misiunea imperială ortodoxă a Rusiei devine absolut capitală. Dacă, pentru a putea să-și urmeze misiunea finală, supraistorică, eshatologică, Rusia trebuie înainte de toate să-și poată regăsi propria identitatea abisală, scopul său politico-strategic final ar trebui să fie cel al eliberării Constantinopolului, al eliberării "Sfintei Sofia": deoarece anume "eliberarea Sfintei Sofia" constituie mitul suprem al misiunii imperiale ultime a Noii Rusii a lui Vladimir Putin, și ca atare, Rusia este cea care primește sarcina de a purta contra-ofensiva permanentă și decisivă împotriva subversiunii islamice în Europa.

Roma, Constantinopolul, Moscova vor trebui să constituie împreună, la capătul actualei istorii a marelui continent, arcul de cerc al ofensivei finale a identității imperiale a Celei Mai Mari Europe, deoarece, așa cum s-a spus, apariția simultană a celor "trei sori" la orizontul ultim al ciclului ultim al actualei istorii a lumii – soarele trecutului, soarele prezentului și soarele viitorului – va constitui "semnul vremurilor" prin excelență, va anunța încheierea apocaliptică a acestora și venirea acelei *Ultima Aetas* supraistorice, a "istoriei de dincolo de istorie".

La fel ca Nicolai II, Vladimir Putin știe că marele destin al Rusiei se va împlini în cele din urmă în Europa, și tot ca Nicolai

II Vladimir Putin mai știe și că adevăratul centru de gravitație al Rusiei se află în India, că în India se află, ocult, pe înălțimile ultime, invizibila "Coroană Polară" a Rusiei, și mai știe, împreună cu Aleksandr Dughin, că "Rusia este puntea dinspre Europa către India". De asemenea, mi se pare că nu se acordă atâta importanță câtă ar trebui anumitor relații speciale dintre Rusia și India, care se întăresc neîncetat, fiind ținute în umbră.

Conștiința europeană actuală este profund mutilată de obișnuința cu absența, din spațiul ei intern, a Rusiei și a Europei de Est, de care a fost timp îndelungat despărțită de către barierele interdicțiilor comuniste. Extinderea în curs a frontierelor Uniunii Europene în direcția Europei de Est este totuși pe cale să schimbe această prejudiciabilă și dramatică stare de lucruri. Întoarcerea Europei de Est în conștiința globală despre ea însăși care, de acum înainte, va fi din ce în ce mai mult cea a Celei Mai Mari Europe continentale, deschide astfel un nou orizont de găzduire pentru căile neprevăzute ale unei reînnoiri revoluționare absolut decisive, pentru că Europa de Est, înaintare apropiată a Rusiei, va aduce în final un suflu resuscitator, o putere vitală care vor schimba letargia mortală, în care s-au scufundat acum marile țări din Europa de Vest, victime ale influențelor anesteziante ale "conspirației mondialiste" a Statelor Unite. Energii de nebanuit sunt gata să se transfere, fără să ne dăm seama, dinspre Estul spre Vestul Europei, care vor declanșa în curând un fel de cutremur, deopotrivă neașteptat și decisiv în ce privește consecințele sale ideologico-politice, trezirea de conștiință și schimbările de profunzime pe care le va provoca.

Dar ultimul cuvânt aparține Rusiei, Noii Rusii a lui Vladimir Putin. Căci noua Europă ce renaște din propria cenușă nu va putea fi, în cele din urmă, decât Cea Mai Mare Europă continentală, "eurasiatică", iar aceasta include, ca spațiu central de afirmare geopolitică activă, Rusia, punte continentală la întâlnirea dintre Europa de Vest și Europa de Est, și nici una nici, alta nu există decât prin dubla lor transcendență unitară, prin vocația lor imperială comună, afirmată de imaginea celor "trei sori", Roma, Constantinopol și Moscova.

Iată de ce îl considerăm pe "omul de la Kremlin", Vladimir Putin, om al celor mai mari bătălii continentale viitoare.

ASCENSIUNEA LUI VLADIMIR PUTIN

Partidul Democrat american și dublura sa

Adevăratul seism politic planetar, pe care l-au provocat și întreținut, în ultimele luni, alegerile prezidențiale americane, nu a ratat ocazia de a acoperi complet orizontul actualității, alungând, în fapt, orice alt eveniment în afara atenției supra-activate a media.

Vestea foarte bună că John Kerry a fost expulsiat între fustele nevestei, de unde nu a știut niciodată să iasă, și dura dezamăgire a conspirației socialo-troțkiste ce acționa din spate sub acoperirea noii încercări democratice de a ajunge la putere, nu trebuie, totuși, să mascheze dimensiunile catastrofei, pe care ar fi reprezentat-o câștigarea puterii de către Partidul Democrat la Washington.

Autosugestionându-se înspre această misiune până la a ajunge să creadă că victoria le era asigurată, conducătorii din umbră ai Partidului Democrat au crezut că puteau deja, într-adevăr, să lanseze inițiativa unei operațiuni ideologice de mare anvergură, care le descoperea dinainte, destul de imprudent, pozițiile dramatic negative față de Rusia lui Vladimir Putin, iar de aci - față de Uniunea Europeană în mersul ei, mai mult sau mai puțin subteran, mobilizată de linia geopolitică imperială de avangardă a axei Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Astfel, sub titlul provocator *Să încetăm a-l mai îmbrățișa pe Putin*, text apărut în cele mai importante organe de presă americane și europene, se făcea un apel înspre revizuirea întregă a politicii externe a Statelor Unite și a aliaților lor atlantiști față de Rusia lui Vladimir Putin. Printre cei 115 semnatari ai acestui text - denumit "documentul celor 115" - îi găsim pe Vaclav Havel, Francis Fukuyama și James Woolsey, fost director al CIA. În același timp, și în cadrul aceleiași operațiuni anti-ruse - supravegheată, în ansamblul ei, de către Bruce P. Jackson - apărarea, în *Financial Times*, un articol semnat de Richard Holbrook, fostă mână dreaptă a lui Madeleine Albright, și de Marc Brzezinski, fiul lui Zbigniew Brzezinski, articol intitulat *Statele Unite trebuie să-i dea Rusiei o dragoste dură*.

Pe de altă parte, deconspirându-se astfel în mod nesăbuit, cu certitudinea aleatorie a unei victorii democratice la alegerile prezidențiale, o anumită fracțiune în secret democrată a CIA a trebuit imediat să sufere consecințele propriilor pași greșiți. Ceea ce poate explica epurările importante, pe care le-a executat brutal, în cadrul agenției, noul director Porter Goss, numit de George Bush pentru a face foarte urgent o astfel de curățenie de profunzime.

Vasta conspirație a intelectualilor de stânga, angajați în operațiunea anti-rusă, condusă la Washington de către Bruce P. Jackson, avea în vedere, într-adevăr, să se unească – total și deschis – cu pozițiile conspirației atlantiste a ”intelectualilor liberali” și a ”troțkiștilor sub acoperire”, care constituie, azi, la Moscova, frontul intern al ”rezistenței democratice” împotriva lui Vladimir Putin.

Dar mobilizarea precoce a rețelelor democratico-stângiste în funcție duce în cele din urmă nu va decât la deconspirarea lor.

O conspirație socialo-troțkistă împotriva Rusiei ? De ce?

Dar cine este acest Bruce P. Jackson, pivotul acestei foarte importante operațiuni de agitație-propagandă anti-rusă, care a produs, de la Washington, ”documentul celor 115” împotriva lui Vladimir Putin? Fost ofițer al serviciilor secrete militare americane, apoi responsabil de planificarea strategică la Lockheed, ”cel mai mare fabricant de arme din lume”, Jackson nu se afla, cu afacerea ”documentului celor 115”, la prima lovitură; conduse deja operațiunea numită ”Apelul de la Vilnius”, care reușise să mobilizeze, împotriva pozițiilor liniei europene franco-germane, susținerea țărilor din Europa de Est pentru războiul american împotriva Irakului. Este în prezent membru al *Project for a New American Century* (PNAC), mașină de război ideologic-strategic în serviciul planificării acțiunilor ofensive planetare ale Statelor Unite, administrator al Center for Security Policy, al *New Atlantic Initiative*, al CSIS. Și, mai ales, membru influent al *American Committee for Peace in Chechnya* (APAC), ceea ce explică totul.

Bruce P. Jackson este un om din prima linie a actualei conspirații politico-strategice subterane a frontului mondial socialo-

troțkist, mobilizat împotriva Rusiei lui Vladimir Putin, iar de aici - împotriva Uniunii Europene, și în această calitate a trebuit să nășească ”documentul celor 115”.

Așadar, anume la Washington își va căuta rezistența internă anti-putinistă impulsul decisiv. În contextul ultimelor alegeri americane, a ieșit într-adevăr la lumină conspirația planetară socialo-troțkistă prezentă pretutindeni, și mai cu seamă în Statele Unite, atât în tabăra democrată, cât și în tabăra republicană. Conspirație, al cărei ”obiectiv final” este de a dezmembra regimul politic național-revoluționar acum la putere în Rusia, regim întruchipat de Vladimir Putin. De ce? De ce această înverșunare împotriva lui Vladimir Putin? Pentru că ”Noua Rusie” a lui Vladimir Putin reprezintă, azi, fortăreața metapolitică național-revoluționară ce se află în avangarda Noii Europe continentale a liniei imperiale eurasiatice, mobilizată înspre înainte de axa geopolitică Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio. Două lumi se înfruntă, ireductibil. Care, la o scadență mai mult sau mai puțin îndepărtată, se vor înfrunta direct. De acum înainte, totul depinde, deci, de natura și de etapele interne ale acestei scadențe.

În orice caz, fiind însuflețit în interior de viziunea sa intimă, polară și ortodoxă, a Rusiei, a marii predestinări imperiale și eshatologice a Rusiei, Vladimir Putin nu mai are în fața lui decât alegerea de a face ceea ce a fost ales să facă, și, pentru asta, nu dispune decât de un mijloc de acțiune, Rusia.

Trebuie să reușească, deci, să ridice Rusia împotriva sensului negativ al ”marii istorii” actuale, să dea Rusiei puterea spirituală și politică, ce îi poate permite acesteia să ia în considerare unirea cu cel mai mare destin istoric și supraistoric, antrenând astfel Europa și Asia în această supremă încercare de auto-depășire revoluționară, care poate fi simbolizată de imaginea vizionară a ”Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului”, *Imperium Ultimum*.

Pentru Vladimir Putin, nu de îndoim, ”marea decizie” este deja luată. Doar că, în starea actuală a lucrurilor, Rusia nu este încă în măsură să facă față exigenței revoluționare finale, pe care o așteptăm de la ea.

Vladimir Putin va trebui deci, înainte de toate, să readucă Rusia cel puțin la nivelul de superputere planetară, pe care îl atinsese la momentul de culme în formula de Uniune Sovietică. Ceea

ce nu s-ar putea face, în prezent, decât dacă Rusia actuală reușește să preia conducerea și să facă posibil să i se imprime "Marelui Continent" eurasiatic impulsul revoluționar imperial, determinat de refacerea axei Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Bătălia actuală a lui Vladimir Putin pare a fi, în primul rând, cea de auto-redresare a Rusiei. Și exact acestui lucru îi consacră Vladimir Putin în prezent eforturi colosale, pe care e pe cale să le mobilizeze pentru a recupera din punct de vedere politic, militar, economic, cultural și religios Rusia, așa cum este ea la momentul actual, cumul revoluționar de eforturi care nu este în fapt decât un gigantic șantier deschis.

Un șantier angajat înainte de toate într-o teribilă luptă împotriva timpului: "ceasul confruntării" cu acțiunile imperiale planetare ale Statelor Unite nu trebuie să vină înainte ca Rusia să fie cu totul pregătită. Ceas al confruntării, la care Vladimir Putin trebuie să vegheze să se producă cât mai târziu posibil (admițând că ar fi o fatalitate implicită a venirii sale, ceea ce nu e cu totul evident, *la voința Domnului*).

Etapele fundamentale ale redresării finale a Rusiei

Cinci demersuri politico-strategice decisive constituie viitoare etape ale mării spirale ce aspiră înspre înainte, ale irezistibilei chemări al propriului destin al lui Vladimir Putin, deja hotărât, și ale foarte inspiratului său plan imperial și eshatologic privind misiunile și apropiata venire a unei Rusii "transcendentale", a "Rusiei Sfârșitului": o Rusie stabilită ca centru de vârf, ca "pol viu și iradiant" al "Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului", *Regnum Ultimum*.

(1) A se asigura în profunzime, a se consolida și a se prelua în totalitate reorganizarea politico-administrativă revoluționară a statului, misiune deja pe cale de a se împlini prin lovitura de forță din 30 octombrie 2004, atunci când în urma acțiunii teroriste din 1-3 octombrie 2004, la Belsan, în Osetia de Nord, Vladimir Putin a stabilit prin decret că puterea guvernatorilor de regiuni va ține de acum înainte direct de competența verticală a Kremlinului, Kremlinul fiind singurul abilitat să porceadă la alegerea reprezentanților puterii centrale în teritoriu. Astfel, Kremlinul va controla întreaga

putere politico-administrativă a teritoriului Rusiei, fără a mai trece prin intermedierea îndoielnică a "gubernatorilor aleși" la fața locului, supuși influențelor divergente, având interese locale, manipulabili.

(2) A se furniza către Forțele Armate ale Rusiei armament nuclear strategic terestru, aerian și maritim, a se prevedea reorganizarea în profunzime a modalităților sale de structură operative, a se defini marile linii ale noilor lor strategii de prezență și de afirmare efectivă continentală și planetară. A insufla Forțelor Armate o nouă conștiință revoluționară imperială, a face din ea baza operativă imediată a noilor structuri politico-administrative ale statului. Nimic nu va împiedica, deci, Rusia să-și urmeze programul de reînnoire și de consolidare semnificativă, de supra-modernizare a forțelor sale nucleare strategice: *"Ar fi suficient să ne slăbim atenția în ce privește componentele apărării noastre, ce formează scutul de rachete nucleare, pentru a ne confrunța cu alte amenințări"*.

Desigur, mai rămâne problema actualei situații sociale și economice a Rusiei, una fiind legată de cealaltă. Dacă problema conspirațiilor urmărite de oligarhii și de structurile lor ofensive din interior capătă o importanță mai mică, odată fiind reglat cazul exemplar al lui Hodorkovski, devine lucru stabilit că redresarea economică și industrială a Rusiei este deja pe calea cea bună, Rusia dispunând de colosale rezerve de materii prime și de infrastructuri industriale și de cercetare, de care s-ar părea că nu se ține cont. Mare greșeală, și vom recunoaște asta într-o zi.

Foarte apropiata redresare economico-industrială a Rusiei, intrată în faza sa decisivă, este în prezent de domeniul evidenței, iar dezvoltările sale exterioare vor urma acestora, la scară continentală, "eurasiatică" și chiar planetară.

Pentru un aparat comun de agitație-propagandă la scară europeană

Cu toate acestea, necazul apare din cauza lipsei flagrante a unei doctrine geopolitice de ansamblu, afirmativă și inflexibil hotărâtă, cu privire la angajamentele europene continentale ale Rusiei, și mai ales la acțiunea de susținere directă de către Rusia în Europa – în Europa de Est, în Europa de Vest – față de grupările,

curențele, partidele și mișcărilor mânăte de credința revoluționară într-o Mare Europă, cu dimensiuni finale, "eurasiatice", masă de prezență, de sprijin și de înaintare ce trebuie să reprezinte volanul acțiunii revoluționare a Rusiei angajate înspre înainte de "marele plan" continental al lui Vladimir Putin.

La ora marilor regrupări continentale, fără Europa, Rusia nu este nimic, la fel cum va avea obligatoriu nevoie de volanul asiatic – India și Japonia – pentru a putea să acceadă de fapt la eliberarea imperială continentală, prin care va fi posibil să-și împlinescă suprema predestinare eshatologică.

În plus, mai rămâne faptul înțeles ca imperativ ca Forțele Nucleare ruse să fie dotate cu o nouă generație de dispozitive planetare de extremă avangardă, de care să nu dispună nici o altă putere la ora actuală.

(3) A se obține, prin cele mai potrivite și mai extinse mijloace ca infrastructurile de agitație europeană deja existente să reușească, fiind consolidate pe dedesubt, să facă astfel încât ansamblul popoarelor și guvernelor din spațiul intern al civilizației continentale să se alăture masiv, în mod revoluționar, proiectului ofensiv imperial al noii Europe, propus de axa geopolitică fundamentală Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

A se organiza, astfel, la termen, o revărsare revoluționară care să poarte cu ea decizia colectivă a popoarelor interesate în ce privește "auto-eliberarea" Celei Mai Mari Europe continentale.

(4) A se dota Rusia, în termen foarte scurt, cu o armătură economico-industrială de nivel planetar. A elibera statul din aservirea subversivă oligarhică.

(5) A se găsi dialectica unei integrări definitive a Catolicismului și Ortodoxiei, "cei doi plămâni ai Europei", cum spunea Ioan Paul II.

Odată ce s-a înțeles că nu există un Nou Imperiu fără o reînnoire imperială a religiei unice, a se trage toate concluziile, a se asuma toate consecințele acestei certitudini sacre, *a avea toată încrederea în aceasta.*

Acestea par a fi cele cinci demersuri, cele cinci etape fundamentale ale reînnoirii finale a Rusiei lui Vladimir Putin, Rusie în căutarea statutului său de superputere continentală planetară.

La 17 noiembrie 2004 Vladimir Putin a ales să reafirme statutul de superputere nucleară al Rusiei. În fața adunării anuale a cadrelor conducătoare ale armatei, la Moscova, el a declarat, cu toată claritatea, că Rusia va fi dotată în curând cu noi structuri de armament nuclear, care "nu există și nu vor exista în anii următori la alte puteri nucleare actuale". Și, de asemenea: "Noi nu doar recurgem la cercetări și încercări cu rachete nucleare din cele mai moderne. Sunt convins că în următorii ani acestea vor face parte din dotarea noastră."

Apoi să se pună bazele operaționale ale unui dublu aparat politico-strategic de ansamblu, ce ar cuprinde o "ramură informativă" comună și o "ramură de acțiune de teren" sub conducerea unui centru de comandă comun.

Într-un anume fel, un nou Kominform și un nou Komintern purtând denumirea în mod convențional figurativă de Natinform și Natintern. Natinform și Natintern care, evident, nu ar avea nimic de-a face cu Kominform și Komintern sovietice, organizații esențialmente subversive. Din contra, Natinform și Natintern vor trebui să se situeze în avangarda luptei politico-strategice a popoarelor și guvernelor din Uniunea Europeană pentru a susține frontul intern al Celei Mai Mari Europe continentale ce urmează linia geopolitică imperială Paris-Berlin-Moscova-New Delhi-Tokio.

Astfel, ar fi în mod foarte sigur posibil de luat în considerare că, în actuala stare de lucruri, punctul de plecare pentru punerea în practică, de către Moscova, a dublului dispozitiv politico-strategic al Natinform și Natintern îl vedem constituindu-se pornind tocmai de la structurile ideologico-doctrinale deja active, pe teren, în sensul prevăzut de marile noastre proiecte europene. Adică, pe de o parte, lanțul, ce se manifestă mai mult sau mai puțin sub acoperire, de "grupuri geopolitice" revoluționare, ce acoperă totalitatea spațiului intern continental european, iar pe de altă parte, organizația *Eurasia* condusă de Aleksandr Dughin, de la Moscova, care tocmai așa extinde activitățile la ansamblul Europei de Est și de Vest.

Și mai trebuie ca, în legătură aceeași ocazie, să arătăm faptul că, la ora actuală există, în Alsacia, un număr de structuri ideologico-administrative menite să stabilească marile orientări operative pentru viitoarele organisme de cooperare economico-industrială, ce urmează, la scară continentală, sijașul axei Paris-Berlin-Moscova,

din care rezultă că trebuie să fie mobilizate, fără a se mai aștepta, și amplificate, într-o perspectivă finală, toate activitățile doctrinale, prospective și organizaționale deja în curs.

Aici, într-adevăr, se pregătesc, se concep și se definesc operativ proiectele fundamentale, parțial realizate, ale giganticele complexe economico-industriale ale Celei Mai Mari Europe pe cale de a fi forțată de noi, ceilalți, luptători ai unității polare finale a "Marelui Continent" eurasiatic.

Nu se știe încă, dar Alsacia este cea care constituie, azi, șantierul deschis al viitorului nostru deja metafizic.

Dialectica nupțială a Imperium Ultimum și a Religio Novissima

Toate aceste considerații privind situația actuală a Rusiei lui Vladimir Putin, ce apar în prezentul text tot nu ar fi de ajuns pentru a clarifica cumva definitiv problema, cu adevărat decisivă, a evoluției opțiunilor politico-strategice, istorice și supraistorice, chiar eshatologice, la limită, a opțiunilor decisive pentru viitorul destin al Celei Mai Mari Europe, și de aici - pentru istoria mondială în devenirea ei cea mai înaltă, opțiuni ontologice, fundamentale, pe care Rusia va trebui să le facă la o scadență care, oricum, aproape că a sosit.

Deoarece problema Rusiei va fi dedublă, prin însăși taina propriei ființe, predestinate, de o perspectivă de dimensiuni religioase, supranaturale, ce depășește de departe condițiile istorice ale devenirii sale imediat vizibile.

Orice s-ar spune, regimul lui Vladimir Putin este fundamental ortodox, ortodox înainte de toate chiar: dacă nu s-a înțeles *evidența voalată* a acestei situații, nu s-a înțeles nimic din Rusia de azi.

Cu toate acestea, problema Ortodoxiei trebuie depășită. Într-adevăr, dacă destinul ultim al actualei Rusii este un destin imperial european, asta implică în mod funciar să aibă loc, în cele din urmă, sosirea unei religii noi, sau mai curând *reînnoite*, întrucât nu există Marea Europă, Europa imperială, fără "o religie de Imperiu", care trebuie să îi fie în mod specific proprie.

Or, reînnoirea Ortodoxiei în termeni de "religie imperială" nu se poate face decât prin "reunificarea" cu Catolicismul, care este religia

celeilalte jumătăți a Europei, a celeilalte jumătăți din *Imperium Ultimum*, constituit de Rusia și Europa, Europa de Est și Europa de Vest. Procesul istoric imperial al venirii Noii Europe, a Celei Mai Mari Europe, trebuie, deci, să implice în mod imperativ realizarea efectivă a ceea ce Ioan Paul II numea reunificarea celor ”doi plămâni ai Europei”, Catolicismul și Ortodoxia. Această certitudine vizionară nu comportă nici cea mai mică contradicție, ea este pur și simplu așa. Ca la începuturi, înainte de despărțirea în două, noua religie europeană va vedea Catolicismul și Ortodoxia reunindu-se într-o singură religie imperială, *Una Sanctam*.

Și atunci când știm nu numai până la ce punct sunt convinși Vladimir Putin și Ioan Paul II de necesitatea absolută a reunificării continentale finale a celor două religii europene vii, dar mai ales, până la ce punct legătura subterană – înalta complicitate conspirativă – a unei decizii comune menține foarte strâns unite acțiunile confidentiale ale stăpânului actual de la Kremlin și ale Suveranului Pontif în funcție pentru a se face ceea ce trebuie făcut pentru a ajunge totuși *acolo unde trebuie să ajungem*, toate speranțele ne sunt în mod legitim permise atunci când e vorba de *Religio Novissima*, religia ”Europei Sfârșitului”, la ceasul stabilit.

O *Religio Novissima* care va ști să găsească, de asemenea, și o anumită conlucrare cu un anume ”hinduism profund” și cu un anume ”Șintoism transcendent”, pentru ca India și Japonia să-și afle locul care le revine în sânul Europei continentale a Sfârșitului.

Este, totuși, destul de lipsit de rost, mi se pare, să mai zăbovim, în cadrul unui articol ca acesta, asupra subiectului acestei *Religio Novissima*, în timp ce ar trebui, evident, să consacram acestei probleme o carte întregă, de o incontestabilă importanță ; ceea ce chiar se va întâmpla, îmi iau acest angajament.

Și ceea ce ar mai trebui de asemenea luat în considerare, în mod fundamental, este faptul că începuturile mileniului trei par a avea o natură esențialmente religioasă. Nu este oare Islamul pe cale să incendieze întreaga lume, nu împinge oare, din Indonezia până în Algeria flacăra invadatoare a noului său fundamentalism revoluționar, în timp ce țările din Sud-Estul Europei, aflate sub ocupație americană – și cele islamiste, Albania, Kosovo, Bosnia, Macedonia – suferă efectele imediate ale aceleiași subversiuni, în timp ce chiar în centrul continentului se manifestă conflictul religios catolico-ortodox din Ucraina, aflate în pragul unui război religios și civil?

Există un “mister Vladimir Putin”?

În altă ordine de idei, cum am putea încheia prezentul studiu despre Vladimir Putin și Eurasia fără a încerca să pătrundem personalitatea profundă, abisală, a actualului stăpân de la Kremlin? Pentru mine, foarte tainica apariție a unui om providențial suprem dotat și de talia lui Vladimir Putin, care are convingeri profunde și orientări eshatologice ascunse ce îl poartă pe calea lor, nu ar putea să se explice altfel decât prin faptul că, în pofida oricărei evidențe stabilite, spiritul imperial militar al “Sfintei Rusii” și al Țarilor a triumfat cumva, în secret, în profunzime, asupra tragediei sângeroase din cei șaptezeci de ani de întuneric și teroare comunistă. Astfel, figura lui Vladimir Putin apare – simbolic și inconștient – ca o reprezentare pe pământ a lui *Hrist Pantocrator* și a armatelor sale precum “Soarele Dreptății”, *Sol Justitiae*. În timp ce vremurile aceluia *Imperium* – fie el, pentru moment, de natură exclusiv virtuală – se prezintă ca fiind, în secret și în permanență, situate în “istoria de dincolo de istorie”. Apariția – foarte tainică, la urma urmelor – a lui Vladimir Putin corespunde unei răsturnări totale a perspectivei istorice, a conștiinței pe care o putem avea despre aceasta, ce recuperează însemnele aprinse ale configurațiilor sale anterioare, intacte, cu totul intacte. Aceleași, scufundate în aceeași lumină, *lumina de altă dată*.

Deoarece trebuie să ne îndreptăm către această nouă evidență revelatoare: din tot ce putem lua în calcul, “forma de conștiință”, viziunea asupra lumii și istoriei a lui Vladimir Putin se identifică perfect cu “forma de conștiință” care a fost cea a ofițerilor din Armatele Pravoslavnice ale Imperiului Rus al Romanovilor.

O “formă de conștiință”, deci, cu totul tradițională, și tradițională în sensul cel mai guénonian al termenului.

Acestea sunt niște afirmații inacceptabile pentru spiritele anti-tradiționale, concepute în zorii ticăloși ai vremurilor actuale, însă doar acestea pot încerca să clarifice taina ființei secrete până la limită și preontologic sigure de ea însăși, care este stăpânul actual de la Kremlin.

De unde vine cu adevărat Vladimir Putin, cine e el, dincolo de aparențe? Istoria ne va spune: ascensiunea lui Vladimir Putin se va face prin istorie și în istorie, pentru care el va constitui unul dintre termenii fatidici, una dintre concluziile decisive, *fără egal*.

Or, mi se pare că trebuie să consider ca pe un semn revelator faptul că la momentul la care am ajuns să scriu aceste ultime rânduri despre Vladimir Putin, el se află anume în India, unde, sub acoperirea negocierilor de ordin economico-industrial, el de fapt încearcă să pună bazele unei colaborări ideologico-strategice de profunzime cu India, care pare a fi din ce în ce mai mult piesa-cheie din marele plan geopolitic imperial al Rusiei actuale și a ceea ce se află în spatele Rusiei. India este pivotul în jurul căruia se va întoarce viitoarea istorie a lumii.

Prof. Univ. Dr. Ilie Bădescu,
directorul Institutului
de Sociologie al Academiei Române

DE LA GEOPOLITICA BELETRISTICĂ LA „UTOPIA PARVULESCO”. DESPRE MITURILE GEOPOLITICE ȘI EFICACITATEA LOR

Prelegerea a 5-a

O remarcă preliminară¹.

Despre evoluția popoarelor din cercul eurasiatic în era postmodernă a scris un geopolitician vizionar, Jean Parvulesco. Acesta se adaugă vizionarilor Orologiului, care au puterea să asculte cum bate toaca'n Turnul Colții, urechi s-o audă și ochi să vadă. Prima receptare semnificativă în spațiul Europei răsăritene a lui Jean Parvulesco este îndatorată geopoliticianului Alexander Dughin, așa de contradictoriu primit în România din motive pe care nu le discutăm aici. Faptul acesta este el însuși paradoxal mai ales dacă ținem seama că cel salvat ieri de la potopul răsăritean bolșevic, grație funcției salvatoare a frontierei Vestice, adică Parvulesco însuși, este readus în actualitate la inițiativă răsăriteană a site-ului rusesc RussiaToday.Ro. Viața este plină de paradoxuri și chiar și numai aceste particularități ar fi îndeajuns să solicite o examinare mai atentă a fenomenului. Reflecțiile de față fac parte dintr-o serie dedicată atât acestor fenomene de frontieră cât și teoriilor lui Jean Parvulesco, atât cât ne-au fost nouă accesibile direct și prin surse indirecte.

---

¹ „În zilele de 28 februarie și 1 martie, în sala de conferințe Crystal Palace din București, la inițiativa RussiaToday.Ro, a avut loc colocviul dedicat personalității marelui filozof mistic român Jean Parvulesco. Printre vorbitorii de bază au fost Constantin Parvulesco (Italia), Stanislas Parvulesco (Franța), Laurent James (Franța), Arnaud de l'Estoile (Franța), Alex Wyeth (Elveția), Claudio Mutti (Italia), Natalia Melentyieva (Rusia) și Aleksandr Dughin (Rusia) – via Skype” (din ziarul „Flux”, Chișinău).

O ipoteză asupra funcției salvatoare a frontierei occidentale.

Cu misteriosul Jean Parvulesco, literat, geopolitician, critic de artă și literatură, ezoterist, mistic și tradiționalist în sensul lui Evola etc., se încheie lunga și ea însăși misterioasa istorie a „frontierei salvatoare”. Mai riguros formulat, cu povestea vieții sale se încheie seria istorică a pulsațiilor geopolitice ale „frontierei salvatoare” (prin înaintarea Vestului) și începe seria utopiei, polarizată mitic, a salvării prin trecerea unei frontiere. Migrația din Est în Vest își pierde, altfel spus, semnificația soteriologică pe care i-au atribuit-o toți exilații epocii comuniste și nu numai. Într-un anume sens, seria acestei heterotopii² geopolitice începe cu pașoptiștii, care și-au căutat salvare în același Paris legendar și soteriologic ca și fratele lor de mai târziu, Jean Parvulesco. Dacă forțăm întrucâtva traversarea distanțelor temporale, putem coborî

² „The heterotopia is capable of *juxtaposing in a single real place several spaces*, several sites that are in themselves incompatible. Thus it is that the theater brings onto the rectangle of the stage, one after the other, a whole series of places that are foreign to one another; thus it is that the cinema is a very odd rectangular room, at the end of which, on a two-dimensional screen, one sees the projection of a three-dimensional space, but perhaps the oldest example of these heterotopias that take the form of contradictory sites is the garden. We must not forget that in the Orient the garden, an astonishing creation that is now a thousand years old, had very deep and seemingly superimposed meanings. The traditional garden of the Persians was a sacred space that was supposed to bring together inside its rectangle four parts representing the four parts of the world, with a space still more sacred than the others that were like an umbilicus, the navel of the world at its center (the basin and water fountain were there); and all the vegetation of the garden was supposed to come together in this space, in this sort of microcosm”. (M Foucault, *Of Other Spaces: Utopias and Heterotopias* From: *Architecture /Mouvement/ Continuité* October, 1984; (“Des Espace Autres,” March 1967 Translated from the French by Jay Miskowiec) de pe site-ul: <http://web.mit.edu/allanmc/www/foucault1.pdf> (descărcat pe 21 mai 2015). „Foucault uses the term heterotopia to describe spaces that have more layers of meaning or relationships to other places than immediately meet the eye. ... Heterotopia can be a single real place that juxtaposes several spaces. A garden is a heterotopia because it is a real space meant to be a microcosm of different environments with plants from around the world”. Heterotopia este o expresie a alterității. [http://en.wikipedia.org/wiki/Heterotopia_\(space\)#cite_note-2](http://en.wikipedia.org/wiki/Heterotopia_(space)#cite_note-2).

ideea privitoare la interpretarea soteriologică a trecerii frontierei, care desparte Estul de Vest, la momentul exilului, de după pătrărul primului mileniu creștin, al celui mai mare străromân al aceluși mileniu, Dionisie Exiguul. Acesta a fost deja canonizat la București sub numele Sfântului Dionisie cel Smerit, ca mucenic și creator al calendarului creștin în cadrul unei opere calendarologice începută la Tomis și dusă la finalizare în cercul apusean al celei care era atunci capitala salvatoare, Roma. Este cât se poate de interesant că seria bimilenară a frontierei salvatoare se încheie cu o scriere cuprinsă în același referențial geospiritual prin celebrul „Raport secret către nunțiatură” al lui Jean Parvulesco, scris după ce geopoliticianul român tocmai scăpase din închisorile iugoslave și tocmai trecuse frontiera salvatoare care lega Stetin-ul de Trieste, cum o marcase prin imaginarul său geopolitic însuși Churchill în celebra sa conferință din 1945. Trecerea frontierei putea fi echivalată fără de vreo eroare cu salvarea însăși a vieții încât nici chiar lucidul Parvulesco n-ar fi putut să formuleze vreo îndoială cu privire la veracitatea „mitului geopolitic” al frontierei salvatoare. Acest mit este, cum ar spune Foucault, o heterotopie comparabilă cu oglinda, și are o carieră așa de bogată în mentalul românesc și est-European încât merită o examinare specială. Frontiera salvatoare a fost cea mai productivă heterotopie a răsăriteanului, fiindcă a jucat „rolul spațiului în care se suprapun mai multe spații”, și al oglinzii, ea însăși o heterotopie, cum ne arată Foucault: „În oglindă mă văd unde nu sunt, un fel de umbră care-mi redă propria vizibilitate, mă face capabil să mă văd acolo unde sunt absent” încât oglinda este și utopie dar și heterotopie, în măsura în care „mă face capabil să mă văd unde nu sunt”. Oare nu aceasta a fost frontiera salvatoare a vestului pentru răsăritean în măsura în care-l ajuta să se vadă acolo unde nu era, iluzie și realitate totodată, adică heterotopie, loc fără loc și totuși translocție recuperatoare, refugiu recompozant și deci restaurator, în primul rând, în dinamismul ființei spirituale („oglindea există în realitate, acolo unde exercită un fel de contracțiune față de poziția în care mă aflu. Din perspectiva oglinzii eu îmi descopăr absența din locul în care sunt întrucât mă văd pe mine acolo”)³. În trecere, trebuie spus că miturile de orice fel nu sunt

---

³ „In the mirror, I see myself there where I am not, in an unreal, virtual space that opens up behind the surface; I am over there, there where I am not, a sort of shadow that gives my own visibility to myself, that enables

misticări (cum crede un mediocru istoriolatru de la București), ci complexe prelucrări hiperbolizante (mitizante) ale unor nuclee de adevăr, circumscris aievea de încadrări geografice și istorice.

Mitul geopolitic sau despre omul care trece prin oglindă.

Mitul frontierei salvatoare a fost amplificat în cadrul experienței exilului epocii comuniste când același mit a traversat o interesantă bifurcație. Pentru Eliade sau Parvulesco ori Cioran, mitul a păstrat formula sa, consacrată chiar de experiența salvatoare a trecerii frontierei Est-Vest. Pentru românii rămași acasă, acest mit a dobândit formula așteptării unei veniri salvatoare de dincolo de frontieră, din același orizont al Apusului salvator. A fost așteptarea „omului din oglindă”, pe care, prin lunga așteptare l-au supus unei purificări și idealizări așa de frenetice și de teribile, încât aproape căpătase forma unui sfânt, al eroului salvator oricum. Mitul a îmbrăcat formula de tipar calgo-cultic, a așteptării că vor veni americanii asupra cărora a fost proiectat acest mit purificator, eroizant, oricum hiperbolizant. „Vin americanii”, șopteau conspirativ bucureștenii și toți românii anilor 46-56. Vestirea aceasta conspirativă putea fi auzită în cel mai pierdut cătun românesc. Formularea a căpătat o altă exprimare, treptat, preluând sensul unei așteptări amânate: „Vor veni americanii”. Cu viața lui Jean Parvulesco se încheie seria acestui mit geopolitic în format cvasi-ironic. Americanii au venit, iar conferința despre viața și opera lui Jean Parvulesco a fost organizată dintr-o inițiativă întâmpinată cu o ciudată precauție la București, unde a fost necesară schimbarea sediului initial pentru a fi totuși susținută, fiindcă oficialii au ripostat. Informațiile oferite de Iurie Roșca despre conferință au fost preluate, în chip iarăși revelatoriu, prin *Russia Today.Ro*, căreia îi și aparține inițiativa Conferinței. Materialele prezentate la Conferință au fost publicate doar la Chișinău. Presa de la București a oferit o singură informație, cum că la București s-au întâlnit „oamenii lui

---

me to see myself there where I am absent: such is the utopia of the mirror. But it is also a heterotopia in so far as the mirror does exist in reality, where it exerts a sort of counteraction on the position that I occupy. From the standpoint of the mirror I discover my absence from the place where I am since I see myself over there”. (Foucault, *Of Other Spaces...*, p 4)

Dughin”. E mai mult decât un final ironic la un mit geopolitic, este un final grotesc. Dar ca să facem inteligibilă ideea acestei intervenții (personal, n-am participat la Conferință) să preluăm o succintă prezentare a episodului din viața lui Jean Parvulesco în evocarea de la București a fiului acestuia, Constantin Parvulesco. Iată: „Aș face un scurt rezumat din istoria biografică a tatălui meu, care este interesant nu doar sub aspectul omului Jean Parvulesco, ci și pentru că aduce o serie de lămuriri asupra operei sale. Și-a petrecut tinerețea într-o familie de militari de carieră, și-a făcut primii ani de studii la un liceu militar, a avut o tinerețe turbulentă. Iar atunci când au venit anii dramatici, care au zdrobit România, anii 1947-48, el a hotărât să-și părăsească țara. A traversat Dunărea înot, ajungând în Iugoslavia. A fost arestat de sârbi și așa a survenit o primă confruntare fundamentală. El relatează în una dintre primele sale lucrări biografice, numită „Raport secret către nunțiatul”, o serie de elemente biografice privind trecerea prin Iugoslavia. Și este foarte probabil ca înclinația sa spre ezoteric și fundamentele sale mistice să dateze din perioada acestor experiențe, pe care le-a avut în lagărul de reeducare iugoslav. Acolo el și-a pierdut dinții, dar a găsit lumina interioară. Trecerea foarte aproape de moarte, cu care specialiștii în practicile totalitariste sunt obișnuiți, l-a făcut să scape, așa cum spune el însuși, de mai multe simulacre de execuție. Ultimul, cel care trebuia să fie ultimul, a fost întrerupt prin intervenția salvatoare a unei patruli de ofițeri francezi, potrivit biografiei sale. Așadar, el reușește să scape din lagărul iugoslav, se regăsește la Viena, apoi la Trieste, iar de la Trieste în Europa liberă pe atunci. Se hotărăște să ajungă la Paris, care devenise pentru mulți intelectuali români Patria ideală. La Paris întâlnește mai mulți alți exilați, dar mai ales o persoană ce va avea o importanță considerabilă în destinul său, regizorul Eric Rohmer, care îl primește, îl cazează, îl ajută să-și înceapă studiile. Și, într-adevăr, el își va face studiile în filozofie. Începe să întâlnească exponenții intelectualității franceze. Va avea primele contacte, mai ales cu oameni din zona cinematografului, pe care le va păstra de-a lungul întregii sale vieți”⁴. Precum spuneam, tema organizatoare

⁴ Parvulesco, C “Lumina interioară ca semn al providenței”: conferință susținută la București pe 28 februarie, în sala de conferințe Crystal Palace din București și publicată de Iurie Roșca în ziarul *Flux*, din 6 martie, 2015: <http://www.flux.md/articole/17198/>

a fluxului spiritual interior al intelectualilor români, în frunte cu cei de dreapta, dobândise formula unui mit geopolitic extrem de eficient, mitul frontierei salvatoare. Nucleul de adevăr al acestui mit fusese supus unei reinterprețări mitizante în mentalul celor care au traversat acele experiențe salvatoare și care pot mărturisi despre veracitatea mitului. Ei chiar s-au salvat prin trecerea unei frontiere, indiferent cum s-au chemat, Eliade, Cioran, Parvulesco. Ei au făcut experiența omului care trece prin oglindă, se unește cu imaginea sa din spatele oglinzii, iluzie și cronotopie totodată căci nu era orice iluzie, adică una fără repere spațiale și temporale, ceea ce o plasa undeva între real și utopic. Dacă Parvulesco n-ar fi reuși să treacă frontiera cu cele două momente ale experienței trecerii, înotul peste Dunăre, apoi închisorile iugoslave și, în fine, ieșirea salvatoare pe poarta Vienei ca să poată trece, apoi, dincolo de Trieste, viața lui s-ar fi sfârșit probabil și biologic nu doar spiritual în acel an 1947-48 (cum s-a sfârșit viața unui alt mare român, Ion Ionică, undeva la frontiera cu Elveția, locul rămânând până astăzi necunoscut, parcă pentru a confirma epifania declinului celebrului mit al frontierei salvatoare). Prin urmare, experiența trecerii unei frontiere salvatoare avea o singură concluzie: cel care va reuși să treacă de linia care unește Stetin-ul de Trieste se va salva. Cel ce nu va reuși, acela va fi ca și mort. Prima experiență de tip epifanic est cea a tragicului Ion Ionică, marele antropolog din școala Gusti, a cărui viață se va sfârși în chip necunoscut chiar în spațiul frontierei, pe când încerca să treacă frontiera spre Elveția, purtând cu el o parte a manuscriselor sale. Prin urmare, mitul frontierei salvatoare avea adevăr în el și deopotrivă o funcție spirituală soteriologică întrucât experiențele „transfugilor” îl adevereau cu povestea vieții lor. Iar veridicitatea narațiunii acelor vieți era mai puternică chiar decât realitatea. Cine ar fi putut să exprime îndoieli?! În plus, acel mit îndeplinea și funcția unui mecanism psihospiritual al procesului de reorganizare emoțională, intelectuală și simbolică pentru toți cei oprimați de un regim anticreștin și antinațional cu efecte sufletești devastatoare. Dacă exilații n-ar fi crezut în acest mit s-ar fi livrat singuri infernului unei vieți interioare fără de speranță că vor avea vreodată acces la salvarea din calea de propagare a cumplitului tsunami al temnițelor comuniste și de la opresiunea regimurilor

antihristice și antinaționale instaurate de bolșevici prin ocupație politică, militară și ideologică.

Mituri deplasate și contramituri geopolitice.

Este adevărat că experiența multora dintre intelectualii diasporei epocii comuniste au transgresat semnificația geopolitică a mitului ridicându-se la experiența mistică, spirituală, duhovnicească a „luminii interioare”, cum subliniază chiar fiul marului dispărut pentru cazul tatălui său. În secvența trecerii frontierei a tatălui său, dl Constantin Parvulesco identifică o experiență spirituală nu pur și simplu una orizontală și anume o experiență înălțătoare, de dobândire a luminii interioare. Trecerea frontierei putea să devină și cadrul unei asemenea experiențe transcendentele. Ipoteza noastră este că odată cu unificarea europeană, răsăritenii nu mai pot beneficia de funcțiunile unui astfel de mit. Unificarea Europei are și acest înțeles ascuns al decesului unui mit soteriologic legat de frontiera Estului cu Vestul. Vestul nu-și mai poate etala o funcție salvatoare pentru că nu mai poate pune în discuție profilul experienței răsăritenilor, iar Estul nu mai poate beneficia de funcția oglinditoare a frontierei și deci de experiența oglinirii în celălaltul său, adică în chipul său din oglinda frontierei estului cu vestul. Unificarea Europei a fost și spargerea unei oglinzi și deci sfârșitul unei heterotopii culturale de serie milenară. Răsăritenii nu mai sunt primiți cu compasiune, ci cu prudență, ba chiar cu suspiciune și uneori chiar cu agresivitate. Povestea extraordinară a salvării unui mare intelectual român prin trecerea frontierei spre Vest lasă astăzi loc unor narațiuni ca cea de pe Canalul 4 al unei televiziuni apuse-ne (una dintre cele multe care transmit variațiuni pe aceeași temă), canal media care atestă demitizarea frontierei și deci ne avertizează implicit că mitul frontierei salvatoare și-a încheiat lunga sa serie și carieră spirituală de 200 de ani când e privit în istoria scurtă și de circa 1600 de ani când e privit în perspectiva istoriei lungi. Unirea Europei a însemnat și decesul unui mit geopolitic extrem de bogat, cu o eficacitate extraordinară pentru mentalul răsăritenilor, mit pe care nu-l poate înlocui un altul, cu axul răsturnat, cum cred unii,

cum crede însuși dl A Dughin, care atribuie *continentalismului geopolitic* un sens soteriologic, conferind Eurasiei un asemenea rol. În realitate, cu excepțiile de rigoare, acest nou mit geopolitic nu are și n-ar putea să aibă îmbrățișarea celuilalt în primul rând pentru că este unul de cancelarie spre deosebire de celălalt care a avut o sursă emică, a ieșit, altfel spus, din psihea populară. În acest sens, teoria lovinesciană avea ea însăși o anume veracitate, fiind, de fapt, o prelucrare teoretică a aceluiași mit geopolitic. Astăzi, însă, ideea sa că schimbarea axului de gravitație dinspre răsărit spre apus are sens soteriologic, adică rol salvator pentru cultura română modernă în întregul ei, pare că și-a încheiat ea însăși cariera. Iar mitul inversat, al unei reveniri a axului de gravitație dinspre apus spre răsărit nu pare să aibă nici un fel de eficacitate pentru că nu are temeii populare. El este în întregime o creație de cancelarie și o utopie, adică îi lipsește partea de heterotopie. Mitul salvării prin trecerea unei frontiere și-a încheiat cariera, a decedat. În locul lui se poate pune un singur compus noosic și anume eclesiatria, asumarea experiențială a adevărului că singura salvare reală ne vine prin frontiera Duhului, adică prin experiență interioară a înălțării spre Dumnezeu, pe calea cu adevărat salvatoare numită Iisus Hristos, Adevărul, Calea și Viața. Aceasta este adevărata frontieră salvatoare a răsăritenilor și a apusenilor deopotrivă. Heterotopia frontierei duhovnicești este singura încadrare a restaurării celor șapte culturi axiale ale omenirii într-un singur loc, cel în care se face experiența restaurării omului însuși. Epuizarea mitului geopolitic nu înseamnă negarea lui ci chiar dimpotrivă înseamnă un stadiu nou de esențializare. Altfel spus, ideea funcției salvatoare a locurilor și a perioadelor ascunde o trăire incompletă, diminuată a nous-ului salvator (mit sau cale aievea), astfel că cel implicat nu face distincție între experiență și cadru. Trebuie sesizat că mitul nu înseamnă, în această interpretare, mistificare, ci formă de esențializare a unei experiențe fundamentale, precum este și experiența salvării. Faptul că o vreme, un anume cadru spațial a subîntins experiențe repetate cu semnificație salvatoare nu ține de cadrul respectiv ci de experiența derulată în-lăuntru lui. Cel ce traversează o experiență dată într-un cadru anumit este înclinat să atribuie efectele acelei experienței cadrului în care s-a derulat și nu calității intrinseci a unei asemenea experiențe.

Faptul că actul salvator al elitelor răsăritene a fost circumscris o bucată de vreme de încadrarea geopolitică apuseană a condus la o fetișizare a locului. Apusul a fost investit cu funcții salvatoare, deși nu cadrul apusean a furnizat deznodământul și deci salvarea reală (atâția alții s-au pierdut în același Apus, dar pe aceștia mitul nu-i memorează, fiindcă nu este cu ei), ci *experiența celor care au transgresat frontiera, exceptionalismul ei*, încadrarea sa tipologică în familia *experiențelor salvatoare* legate de trecerea unei frontiere, *de trecerea prin oglindă*, unul dintre cele mai productive rituri de trecere, cum le încadrează van Genneep. Atât și nimic mai mult. Fetișismul geografic este un fenomen modern. Creștinii mileniului I știau să i se sustragă. Călugării pustiei egiptene știau la ce se expun când căutau locurile acelea, adică pustia egipteană, și craniile de la Mănăstire Sf. Sava sunt o dovadă. Cu toate acestea, nici unul dintre părinții pustiei n-ar fi ocolit pustia egipteană, ba chiar din contră au căutat-o cu și mai mare tenacitate. Ei n-au căutat o metropolă bogată, un loc ferit de primejdii de orice fel, de suferințe și privațiuni. Ba dimpotrivă: ei alergau spre locul pustiu, spre deșertul de cele ale civilizației spoite, afluate, refuzând tocmai afluența și capiștea spoielii. *Separarea sensului salvării de sensul martiric este o operație modernă*. Cei vechi procedau tocmai pe dos, adică se îndreptau mai ales spre spațiile de mare primejdie dacă acestea ar fi mijlocit o experiență mistică, unificatoare și deci soteriologică. Însă nimeni n-ar fi proiectat salvarea în spații îndestulate, bine protejate, care, în plus, te feresc de martiriu, de jertfă. Într-un anume sens, viața lui Jean Parvulesco traversează tocmai demistificarea, dezbrăcarea mitului salvator de sensul și deci de interpretarea sa deviaționistă, modernă. De la momentul fugii din spațiul martiric al Răsăritului comunist la momentul căutării locurilor încărcate de experiențele riscurilor majore se derulează o astfel de experiență demistificatoare, restauratoare. În prima sa fază, în experiența exilului spre spațiul fericirii terestre, se încorporează toată interpretația modernă a mitului geopolitic al frontierei salvatoare. Unde este salvarea, se întreabă orice exilat politic? Acolo unde ești ferit de martiriu, de jertfă. Unde este salvarea, se întreba părintele pustiei egiptene? Acolo unde este martiriu pentru Hristos, unde poți răscumpăra viața chiar murind pentru Hristos. Deci nu fuga de locul

jertfei și al suferinței este calea salvării, ci locul suferinței, al chemării la jertfă pentru adevăr, pentru sfințenie. Iată sensul uneia dintre marile experiențe ale exilului interior și cel ce-a ilustrat pe schema vieții lui, cu povestea vieții sale, această restaurare de înțelesuri a fost Jean Parvulesco.

ALEKSANDR DUGHIN: POLITOLOGIA PARALELĂ A LUI JEAN PARVULESCO

(Postfață la cartea „Putin și Imperiul Eurasiatic”,
Sankt Petersburg, „Amfora”, 2006)

Parvulesco ca gen

Cartea cunoscutului scriitor francez Jean Parvulesco „Vladimir Putin și Imperiul Eurasiatic” nu se încadrează în genurile literare obișnuite. Ca, de altfel, și însuși Parvulesco, cel care a fost și rămâne *l'auteur inclassable*¹ - autor pe care este imposibil să-l atribuim unei categorii strict determinate. Este vorba și despre o publicistică geopolitică, și conștiințologie, și istorie alternativă, și literatură documentară, și cugetări religioase. Într-un cuvânt, Parvulesco este un gen în sine.

În unul dintre romanele sale, el caracterizează eroul principal în felul următor: „*un peu la serie noir, un peu meditation transcendental*”², adică „semi-gangster – semi-mistic”. Această formulă poate servi drept autoportret pentru însuși autorul; el însușează concomitent anumite trăsături ale spionului, ale metafizicianului și artistului. Iar unde se încheie o ipostază și începe cealaltă, este absolut incert.

Jean Parvulesco este un filosof-tradiționalist, care l-a cunoscut personal pe unul dintre fondatorii acestui curent, „baronul negru” Julius Evola. Parvulesco a fost în relații strânse atât cu Raymond Abellio, cât și cu Dominique de Roux. În aceste cercuri avangardist-tradiționaliste Parvulesco este o autoritate indiscutabilă.

În același timp, viața lui s-a derulat într-un contact strâns cu politica, cu intrigile serviciilor secrete europene, cu operațiuni speciale și misiuni periculoase.

Și în sfârșit, în mediul artistic el este cunoscut ca scriitor, poet și secretar literar al lui Ezra Pound.

Tradiționalismul presupune profunzime și seriozitate metafizică. Lumea serviciilor secrete ține de discreție și competență în situații delicate, de cele mai multe ori ascunse de ochii unui observator simplu. Iar arta oferă un spațiu deschis pentru fantezie și ficțiune. Punând laolaltă toate acestea și condimentându-le cu un stil uimitor, irepetabil, căpătăm un cocktail puternic – la limita unui cocktail Molotov – numele căruia este Jean Parvulesco.

Putin și dublura lui

Această carte a lui Parvulesco este prima care apare în limba rusă, ea fiind dedicată președintelui Putin. Dar atenție! Care anume Putin? Ce are în comun Președintele în exercițiu al Rusiei, care se autodefinește în mod public doar drept un „manager în fruntea unui stat aflat în perioada de tranziție”, și figura profetică a deșteptării marelui continent, purtătorul unei misiuni apocaliptice unice, descrise în această carte?

Răspunsul este simplu: există nu doar un singur Putin, ci doi. Cel puțin doi, însă e foarte posibil să fie mai mulți... Pe lângă personalitatea istorică, care lasă prea puțin loc pentru o exegeză metafizică, mai există și dublura metafizică a acesteia. Acesta e un alt Putin, sosia lui metafizică, apărută pe muchia subțire dintre „serie noir” și „meditation transcendentale”. Acest Putin-2 a apărut din ziare, din vedenii, din studiile scrupuloase ale profețiilor apocaliptice, dintr-o istoriosofie imperială extravagantă, din interpretarea îndrăzneată a proceselor geopolitice și nu în ultimul rând din intuiția de creație. Iar acest Putin-2 este ziditorul Marelui Imperiu Eurasiatic al sfârșitului, prevestitorul geopolitic al „Parusiei”³, apărătorul tainicului Katehon, care este prezentat în lucrare ca un dat transparent, ca un absolut ontologic, ca o evidență vizionară.

Întreaga istorie politică este pentru Parvulesco o expunere a luptei dintre existență și non-existență. Existența e reprezentată de tradiție, imperiu, religie, ierarhie, sacralitate. Împotriva acestor forțe ale existenței luptă forțele non-existenței – entropia, desacralizarea, care sunt întruchipate în democrația liberală, ideologia „drepturilor omului” și purtătorii corectitudinii politice. Existența

este simbolizată de către Uscat, iar non-existența – de către Mare. Existența este încarnată în Eurasia, Rusia, blocul continental Paris-Berlin-Moscova-Delhi-Tokyo, în timp ce inexistența este întruchipată de Oceanul Atlantic, Marea Britanie și SUA, NATO. Anume între aceste două poluri se întinde întreaga pânză a istoriei.

De altfel, această viziune nu e o invenție a lui Jean Parvulesco, ci expunerea clasică a geopoliticii, în formula stabilită de către părinții-fondatori ai acestei discipline: Halford Mackinder, Karl Haushoffer, Nicholas John Spykman. Parvulesco doar conferă acestor motive geopolitice un suflu nou, îmbinându-le cu informații de presă, cu descifrarea luptei secrete a serviciilor speciale în adâncurile sistemului sovietic (KGB contra GRU), cu interpretarea unor întrevederi și convenții diplomatice.

La Parvulesco totul se leagă, haosul unor fapte răzlețe căpătând o logică internă. Această logică poate părea stranie, însă dacă e să o pătrunzi, ea te captivează și te face să o urmezi, pe parcurs limpezându-se toate detaliile. Este vorba despre logica profetismului geopolitic, a neo-vizionarismului, condimentat cu o bună doză de postmodernism literar. Dar este vorba de un postmodernism aparte, postmodernism „de dreapta”. Urmând maniera generală a postmodernismului, Jean Parvulesco respinge canoanele narativului Iluminismului. În postmodernismul de alternativă al lui Parvulesco se îmbină în mod ciudat actualul și arhaicul, raționalul și iraționalul. Iar figura unui Putin imaginar, care corespunde cu metaviziunea lui Parvulesco despre „cea de-a treia figură imperială”, la care visau Ernst Junger și Ernst Niekisch, devine unul dintre punctele nodale ale acestui tip de postmodernism eurasianist.

În opera lui Parvulesco Putin apare ca un arhetip sacral. Este un arhetip al conducătorului unei mase continentale gigantice, căreia îi este hărăzită renașterea și eliberarea în momentul încordării maxime a istoriei mondiale.

Potrivit lui Parvulesco, Vladimir Putin este anume acel „om al sorții”, „cel care era așteptat”.

„Dar ce legătură au toate acestea cu realitatea?” – s-ar putea întreba un cititor superficial. Am putea răspunde la această între-

bare cu un citat din Novalis: „Poetii lumii antice ne-au comunicat în poveștile și miturile lor despre această lume mai mult decât cei mai scrupuloși cronicari”. Parvulesco descrie realitatea ca pe un mit. Mitul lui pulsează cu o energie adevărată, din el țâșnește un sânge autentic, el provoacă asociații profunde. A te opune acestei atracții este inutil. Este mai înțelept să cedezi în fața lui, să te scufunzi în stihia plină de farmec a postmodernismului tradiționalist, să-l lași să pătrundă în ființa ta.

Astfel, realitatea va începe să cedeze. Veți observa în jur o mulțime de confirmări ale cuvintelor lui Parvulesco despre „omul sortii”. Și chiar dacă este vorba despre o linie de subiect a istoriei paralele, la un moment dat dumneavoastră înșivă veți putea alege unde să trăiți. Să rămâneți într-o Rusie obișnuită ce și-a pierdut rațiunea de a fi, banală, devastată de corupție, debusolată, cu un Putin „obișnuit” sau să alunecați spre Rusia-Eurasia de alternativă, cea a marelui continent, Rusia-imperiu, condusă de un lider solar care sfidează forțele nonexistenței, ce se târăsc spre Uscat din apele Oceanului Atlantic.

Ni s-ar putea reproșa: Parvulesco prezintă o iluzie efemeră drept realitate. Dar v-aș ruga să-mi spuneți, ce este pentru dumneavoastră „realitatea”? Modernitatea, cu tot cu criteriile ei pozitive de apreciere a realității, dispare în mod vertiginos. Dacă pe vremuri mașina cu aburi sau aparatul cosmic reprezentau niște argumente ontologice supreme, astăzi ciudata lume a ecranelor virtuale dizolvă cu insistență această evidență, deplasând treptat atenția spre niște manifestări bizare și extravagante. Lumea își pierde centrul, devenind excentrică. Într-o astfel de virtualitate câmpurile metafizice ale vizionarismului tradiționalist-apocaliptic dobândește dreptul la viață.

Oricum ar fi, Putin-2, Putin al lui Jean Parvulesco, este mult mai atractiv și ademenitor decât Putin-1. Și oare există el în general, acest Putin-1? Oare nu se întrebă până în prezent analiștii de toată mână: „Who is Mister Putin?”, și tot nu reușesc să găsească vreun răspuns. Anume aici începe partea cea mai interesantă: Putin-1 pur și simplu nu există. El nici n-a existat. Nici nu va exista. Avem de-a face cu o mască, în spatele căreia se ascunde ceva ne-

cunoscut. Și chiar dacă oamenii care îl văd pe președinte, vorbesc cu el, interacționează cu el, depind de el, lucrează împreună cu el ar afirma că Putin există, acest argument poate fi parat cu ușurință: nu voi, dragi prieteni, sunteți cei care aveți căderea să judecați despre caracterul unor generalizări ontologice. Că persoana și președintele pe numele Vladimir Vladimirovici Putin există nu se îndoiește nimeni. Îndoiala ține doar de faptul cine este el cu adevărat. Care este esența lui interioară? Ce are el în minte? Iată despre acestea nimeni n-ar putea să vorbească cu certitudine. Poate că nici el însuși. Uneori e foarte greu să pătrunzi în sufletul celuilalt, dar nici propria inimă nu e mai lesne de înțeles...

Așadar, Putin-1 nu există. Prin urmare, rămâne doar Putin-2. Acel personaj mitologic, creația secretă a unor strategii ascunse ale serviciilor speciale continentale, care pregătesc în taină marea revanșă, realizarea misiunii geopoliticii imperiale, lucrând metodic în umbră, deschizând o altă cale sfârșitului istoriei mondiale.

Hegel vorbea despre „vicleania rațiunii universale”. Oamenii cred că fac ceva clar și rațional, ceva de dimensiuni mici. Și nici nu-și dau seama că, de fapt, îndeplinesc în mod docil și disciplinat o părticică a unui plan grandios trasat de către Providență. Sau, așa cum ar spune Rene Guenon, „voința umană se întinde între Providență și Destin”. Providența îl atrage în sus, spre înălțimile marelui Plan. Destinul îl trage în jos, căutând să-l dizolve în banalități și detalii.

Planul rațiunii universale a prevăzut alegerea în calitate de președinte al Rusiei a unui mic funcționar din Sankt Petersburg, Vladimir Putin. Acest plan s-a realizat tocmai în momentul când Rusia trebuia să aleagă între existență și non existență, atunci când deasupra țării plana pericolul de a fi înghițită de apele atlantice, când a fost emis verdictul dispariției. Pentru un tradiționalist nu există accidente. De obicei numim accident acele întâmplări, sensul și cauzele cărora ne sunt necunoscute, logica cărora ne scapă.

Jean Parvulesco se află în relații amicale cu rațiunea universală. Ceea ce pentru alții reprezintă vicleania, pentru el e o sticlă transparentă, prin care acesta contemplă, ca printr-un cristal magic, evenimente îndepărtate și apropiate. Atât pe cele care s-au

întâmplat „în vremuri demult apuse”, cât și și pe cele care în genere nu s-a întâmplat.

Legitimitatea vizionară

Desigur, cartea stranie pe care o țineți în mână vorbește de la sine. Ar fi bine să o citiți, să vă creați propria impresie despre ea.

Îl cunosc personal pe Jean Parvulesco. Și am avut nenumărate ocazii să mă conving de faptul că chiar și cele mai stranii și mai absurde la prima vedere fantezii, intuiții și presupuneri se îndeplineau de fiecare dată cu precizia unui metronom.

Și totuși este vorba, bineînțeles, de literatură. Aici este loc pentru convenționalisme și metafore, dar e o literatură aparte, inițiativă, ea își creează propriul canon și propria legitimitate. E naiv să o abordezi în baza unor criterii exterioare. E mult mai bine să intrați în lumile lui Jean Parvulesco. Ascultații-i cu atenție intuițiile. Lăsați-vă pe mâna lui. Veți vedea mai târziu ce se va întâmpla. Nu veți regreta.

Însă, ceva anume ar putea să împiedice contactul minunat cu legitimitatea postmodernității tradiționaliste. Parvulesco scrie despre Rusia și despre evenimentele actuale din țara noastră cu o privire din afară. El este un român francofon, catolic, un extravagant escatolog eurasianist din Europa. De fapt, pentru Parvulesco, Putin și Rusia sunt la fel de departe ca și Martie sau Venus. El își acumulează cunoștințele despre civilizația noastră în baza unor fapte răzlețite. Asta îl face pe orice cititor rus să-și creeze o impresie falsă precum că el, cititorul, știe mult mai multe fapte și detalii, iar reconstituirile unui locuitor detașat al Franței sunt pretențioase și absurde.

Dar asta e o iluzie. Oare noi înșine ne înțelegem suficient? Oare istoria noastră și ceea ce i se întâmplă Rusiei astăzi ne sunt perfect evidente? Oare dispunem noi înșine de niște versiuni logice impecabile și necontradictorii asupra propriei noastre identități? Desigur că nu. Dacă putem pipăi ceva, asta câtuși de puțin nu

înseamnă că putem să și înțelegem ce anume pipăim. Iar deseori pentru a înțelege cu adevărat ceva anume, tocmai că trebuie să încetăm a pipăi obiectul cercetării noastre.

Distanța care îl separă pe Parvulesco de Rusia și de personajul principal al acestei cărți, președintele Putin, nu constituie un dezavantaj, ci dimpotrivă, un avantaj. Ea îi permite să cuprindă cu o privire specială proporțiile aceluși fenomen, pe care Jean Parvulesco s-a apucat să-l trateze și să-l descrie. Tocmai de aceea cititorii acestei cărți se vor împărți în „oi” și „capre”. Unii vor fi în stare să depășească sentimentul absurdului și să se includă în legitimitatea vizionară, paralelă și neevidentă a lui Parvulesco, iar alții nu vor reuși. Această încercare este pentru gustul dumneavoastră, dragi prieteni.

Profetismul eurasianist

Este uimitor faptul că Jean Parvulesco a ajuns la teoria sa eurasianistă în mod absolut independent, fiind separat de linia filosofică eurasianistă rusă, care își are începuturile în Trubețkoi, Savițkyi, Alekseev, Gumiliov. Parvulesco a aflat pentru prima dată despre acești autori și această școală de la mine, acum vreo 15 ani, dar și până atunci el se considera „eurasianist” și scria texte „eurasianiste”. Această rezonanță în intuiții și previziuni, în accentuarea celor mai acute și pronunțate teme în câmpul infinit al tradiționalismului m-a copleșit atât pe mine, cât și pe el încă în momentul primei noastre întâlniri – de parcă te-ai întâlni cu oglinda. Viziunile noastre eurasianiste nu sunt identice, deoarece pornesc de la experiențe diferite, de la surse și metode diferite, dar ele sunt foarte apropiate.

Iar ceea ce contează cel mai mult sunt coincidențele în anticipările noastre. Ne unește viitorul și tratarea acestuia. Noi vedem acest viitor ca pe o venire inevitabilă, fatală a Imperiului Eurasianist al sfârșitului, ca pe realizarea unui imperiu continental, ca pe un bastion în fața fiarei din beznă, ca pe o nouă arcă. Tratăm oarecum diferit caracterul religios al acestui imperiu (Parvulesco – de pe poziții catolice, noi – de pe poziții ortodoxe), dar în ambele

cazuri este vorba despre o perspectivă escatologică creștină. Suntem ambii de părerea că Rusiei îi revine să joace în acest proces un rol central – spiritual, material, politic și mistic.

Detaliile pot fi corectate. Esența rămâne neschimbată și unică. Precum unică este Biserica. Precum unic este Imperiul.

Trăsătura unui text cu adevărat profetic constă în faptul că anumite aspecte formale ar putea să decadă, dar grăuntele de bază rămâne. Nu exclud că misiunea lui Vladimir Putin, descrisă de Jean Parvulesco, îi va reveni și altcuiva. De remarcat că autorul are de a face cu niște arhetipuri, nu cu indivizii. Însă edificarea Imperiului Eurasiatic al marelui continent nu poate fi zădărnicită. La acest proiect va trebui să participăm cu toții. Benevol sau forțat.

01.01.2006

Traducere de Iurie Roșca

1. autor care nu poate fi încadrat într-o clasificare anume (fr.)
2. „un pic de serial negru, un pic de meditație transcendentă” (fr.)
„serial negru” – denumire de roman în genul detectivului și în stilul suspans
„meditație transcendentă” – denumire comună pentru literatura spiritualistă
3. Parusia (gr. Parousia – „prezență”) – arătare, apariție; termen teologic ce semnifică apariția unui personaj sacru (deseori mesianic)

CUPRINS

Prințul Stanislas Parvulesco: Spirala profetică îl readuce pe Jean acasă. Prefață la ediția românească.....	5
Prefață	9
Doctrina geopolitică a URSS și "Proiectul Oceanic Fundamental" al Amiralului G.S. Gorșkov	19
Linia roșie din Sinkiang	41
Către o Europă național-comunistă?	56
Iurii Andropov și fața nocturnă a Uniunii Sovietice	69
Galaxia GRU	98
Semnificația supraistorică a masacrului asupra ultimilor Romanovi	146
Ortodoxie și catolicism, marele reînceput?	178
Suntem Biserica Sfârșitului	192
Misiunile europene de anvergură continentală ale Rusiei	213
Strategia contra-mondialistă a axei Paris-Berlin-Moscova	231
"Misterioasa ascensiune a lui Vladimir Putin"	244
Ce așteaptă Europa de la Vladimir Putin. Destinul eshatologic al Noii Rusii	253
Vladimir Putin și "Imperiul Eurasiatic al Sfârșitului"	271
Care este "marele secret" ce îl leagă pe Vladimir Putin și Ioan Paul II?	284
Pentru o Primă Conferință Continentală Eurasiatică privind "Proiectul Siberiei Mari"	295

Despre predestinarea ultimă a Americii Romane	307
Junichiro Koizumi și ”Marea Trezire” a Japoniei	322
Pentru a bloca axa eurasiatică Paris-Berlin-Moscova New Delhi-Tokio, Statele Unite vor ocupa Afganistanul și Pakistanul	335
Geopolitica unei conjuncturi planetare finale	347
India, ”centrul polar” al Arhipelagului Planetar viitor.....	359
China nu aparține comunității de destin continental eurasiatic.....	373
Trebuie să luăm poziție de urgență, ideologic și strategic	384
Vara ”Răsturnării ultime”	401
Sensul transcendențial al viitoarelor alegeri germane (septembrie 2002)	414
Germania și destinul final al Europei	428
Turcia, avangardă a acțiunii secrete a Al-Qaida în Europa	437
Vladimir Putin, în perspectiva eshatologică a celei ”de-a Treia Rome”: omul de la Kremlin, omul băătăliilor finale.....	445
Ascensiunea lui Vladimir Putin	458
Ilie Bădescu: De la Geopolitica beletristică la „utopia Parvulesco”. Despre miturile geopolitice și eficacitatea lor.....	469
Aleksandr Dughin: politologia paralelă a lui Jean Parvulesco. Postfață la ediția rusă.....	479